

رووناکی (رَبِّ الْعَالَمِينَ)

روونکردنه وهی

مەسکەلج العالی

للإمام الزواوي

له تیڤه یشتنی بریاره کانی شه ریه تی ئیسلام
له سهه راره وی ئیمامی (الشافعی) ر.ه.ه.

دانانی
عبدالله عبدالعزیز هه رته لی

دارالمعرفة

بیروت - لبنان

پووناکی (رَبِّ الْعَالَمِينَ)

پوونکردنه وهی

﴿مِنْهَا جِ الطَّالِبِينَ﴾

پووناکی (رَبِّ الْعَالَمِينَ)

پوونکردنه وهی

﴿ مِنْهَا جِ الطَّالِبِينَ ﴾

للإمام النواوي

له تیگه یشتنی بریاره کانی شه ریه تی ئیسلام

له سهر راره وی ئیمامی (الشافعی) رحمته الله

به رگی پینجه م

دانانی

عبدالله عبدالعزیز هه رته لی

چاپی پوخته کراو

دانهر به خو ی پی دا چۆته و مو چهند مه سه له یه کی تی دا زیاد کردون

محرم (۱۴۲۰) ی کۆچی

به فرانبار (۲۷۰۸) ی کوردی

کانونی دووهم (۲۰۰۹) ی زایینی

ژماره ی سپاردنی (۱۹۴) سالی (۲۰۰۱) ز، له کتیبخانه ی گشتی هه ولیتر، دراوه تی

ناسنامه:

ناوی کیتاب: پووناکی (رب العالمین) پوونکردنه‌وی (منهاج الطالبین).

بابهت: شهریه‌تی ئیسلام.

دانه‌ر: عبدالله عبدالعزیز هه‌رته‌لی.

نۆبه‌تی چاپ: دواین چاپی پوخته‌کراو و زینمه‌کراو.

بلاوکراوه‌ی: کتیبخانه‌ی حاجی قادری کوّی، له هه‌ولیر.

چاپخانه: دارالمعرفة به بیروت

شاره‌زاکردن:

ئهی خویننه‌ری به‌رێژ، هه‌ر کاتیك دانه‌ر ده‌لی:

* رواه الشيخان، مه‌به‌ستی ئیمامی (البخاري و مسلم)ن.

* رواه اصحاب السنن، مه‌به‌ستی ئیمامی (أبوداود و النسائي و الترمذي)ن.

* هه‌روه‌ك له سه‌رچاوه‌كاندا فه‌رموویانه. یان پوون کراوه‌ته‌وه. مه‌به‌ستی ئەم

چوار کتیبه‌نه:

١- (المجموع: شرح المذهب) دانراوی (الإمام النووي).

٢- (تحفة المحتاج: شرح المنهاج) دانراوی (الإمام ابن حجرالهيتمي).

٣- (نهاية المحتاج: شرح المنهاج) دانراوی (الإمام محمدالرملي).

٤- (مغنی المحتاج: شرح المنهاج) دانراوی (الإمام محمد الخطيب الشربيني).

جا ئه‌گه‌ر یه‌کیك له‌و چوارانه له‌ گه‌لدا نه‌بی. نه‌و کاته ده‌لی:

هه‌ر وه‌ك له‌ زۆربه‌ی سه‌رچاوه‌كاندا...

ئهی قوتابی‌ی خۆشه‌ویست و رێزدار، تکایه:

١- پێشه‌کیه‌که‌ له‌ به‌رگی یه‌که‌مدا به‌ بیرلێکردنه‌وه‌یه‌کی ورد بخوینه‌وه.

٢- بۆ تیگه‌یشتنی ئه‌م کتیبه‌ پشت مه‌به‌سته به‌ ته‌نها زانستی‌خۆت، به‌لکو له‌ لای

مامۆستای ئایینی بیخوینه، چونکه‌ چهند پێناسه‌و زاواوه‌یه‌کی شه‌رعی هه‌نه، له‌ لای

مامۆستای ئایینی باشت‌ر لێ تێده‌گه‌ی.

(کتابُ الجراح)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.
 نه‌مه‌یه به‌رگی بینجه‌مو کو‌تایی ﴿پووناکی (رَبُّ الْعَالَمِينَ) پوونکردنه‌وهی (مِنْهَاجِ
 الطَّالِبِينَ)﴾، خوای گه‌وره یارمه‌تیم بدا بۆ ته‌واوکردنی، آمین.

نیمامی (النواوی) ده‌فه‌رموئ:

﴿کتابُ الجراح: نه‌مه‌یه په‌رتوکی بریندارکردنه‌کان﴾

واته: تاوانه‌کانی بریندارکردن و کوشتن، جا له به‌ر نه‌وهی زۆتر بریندارکردنه‌کان ده‌بنه
 هۆی کوشتن و جۆره‌کانیشی زۆن، بۆیی سه‌ردیپه‌که‌ی به بریندارکردنه‌کان داناهه.
 ئینجا بزانه: کوشتنی به‌ناهق - له‌ دوا‌ی کافریون - له‌ گشت گونا‌هه گه‌وره‌کان گه‌وره‌تره،
 هه‌رچه‌ند کو‌ژراوه‌که‌ش کافری په‌یمان له‌ته‌ستو، یان دل‌تیا‌کراو‌یی، به‌لام گونا‌هی کوشتنی
 موسو‌لمان - به‌ناهق - له‌ هه‌مووانیان گه‌وره‌تره، هه‌روهه‌که له (تحفة) و (نها‌یه) و
 حاشیه‌کانیاندا پوون کراوه‌ته‌وه، پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رموئ: ﴿اَكْبَرُ الْكِبَائِرِ الْإِشْرَاكُ بِاللّٰهِ وَقَتْلُ
 النَّفْسِ وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ وَقَوْلُ الزُّورِ﴾ رواه الشيخان، گه‌وره‌ترینی گونا‌هه گه‌وره‌کان:
 هاو‌یه‌ش دانانه بۆ خوای گه‌وره و کوشتنی ئاده‌میزاده به‌ناهق و نازاردانی دایک و باوک و
 شاهیدی به‌درییه. هه‌روهه‌ها پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رموئ: ﴿لَزَوَالِ الدُّنْيَا أَهْوَنُ عَلَى اللَّهِ مِنْ قَتْلِ
 رَجُلٍ مُّسْلِمٍ﴾ رواه الترمذي بسند صحيح، لاجونی دنیا سوک‌تره له‌ سه‌ر خوای گه‌وره له
 کوشتنی موسو‌لمانێک به‌ناهق.

دیسان بزانه: له‌ کوشتنی به‌ناهقدا جیا‌وازی نیه: که‌سیکی‌تر بکو‌ژئ، یان خودی‌خۆی
 بکو‌ژئ، چونکه پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رموئ: ﴿مَنْ قَتَلَ نَفْسَهُ بِشَيْءٍ عَذَبَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ﴾ رواه
 الشيخان، هه‌ر که‌سیک به‌شتیک خۆی بکو‌ژئ، به‌و شته‌ سزا ده‌درئ له‌ ناگری دۆزه‌خدا.

به‌لام له‌ بپاری ئه‌وه‌دیسه‌ ئه‌م جۆره‌ حاله‌ته‌ جیا کراوه‌ته‌وه: (ئه‌گه‌ر که‌وته‌ ناو ناگریکی
 کو‌شنده، له‌ ناگره‌که‌ش پرگاری نه‌ده‌بو ته‌نها به‌ ناو‌یکی خنکینه‌ر نه‌بێ، خنکانی ئاوه‌که‌شی
 له‌ سه‌ر سوک‌تر بوو له‌ سوتانی ناگره‌که‌)، ئه‌وه‌ به‌ فه‌رمووده‌ی پاستر - بۆ دروسته: خۆی
 به‌او‌یته‌ ناو ئاوه‌که‌، هه‌روهه‌که له (الأشباه والنظائر) دا فه‌رموویه‌تی.

ئینجا بزانه: ئه‌گه‌ر مرقو‌فکو‌ژه‌که‌ تۆبه‌ بکا، خوای گه‌وره تۆبه‌ی قبول ده‌کا، هه‌رچه‌ند به
 قه‌سدیش کوشتنه‌که‌ی کردبێ، ئه‌مه‌ مه‌زه‌به‌ی (أهل السنة) یه، که‌واته: که‌ خوای گه‌وره
 ده‌فه‌رموئ: ﴿وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا﴾ هه‌ر که‌سیک ئیعمانداریک
 به‌ قه‌سدی بکو‌ژئ سزایه‌که‌ی دۆزه‌خه‌وه‌تا هه‌تایی تی‌دا ده‌می‌نیته‌وه. مه‌به‌ست

الْفِعْلُ الْمَرْهُقُ ثَلَاثَةً: عَمْدٌ، وَخَطَأٌ، وَشِبْهُ عَمْدٍ. وَلَا قِصَاصَ إِلَّا فِي الْعَمْدِ،

نه وکسه یه که کوشتنی موسولمان به ناهق- به حلال دابنی، یان نه گره به بئ توبه کردن مردبی، نه وه سزایه کی دوزخه هتا هتایی، به لام خوی گوره له گوره یی خوی هتا هتایی سزای نادا، هه روه له (شرح مسلم) و (ارشاد الساری) دا پوون کراوه ته وه له پیشه کی (په پتوکی زینا) دا به لگه ی بئ دینین، إن شاء الله تعالی.

﴿ناگاداری﴾: مروفکوزه که سئ مافی ده که ونه سر: مافی خوی گوره، مافی میراتگره کانی کوژدراوه که، مافی کوژدراوه که. جا نه گره مروفکوزه که توبه ی کردو به خوشی خوی و به په شیعمانیه وه له ترسی خوی گوره خوی ته سلیمی میراتگری کوژدراوه که کرد، نینجا میراتگره گهش له توله کوشتی وه، یان به مال سولحی له گهل کرد، یان به خوپایی عه فوی کرد، نه وه مافی خوی گوره به توبه کردنه که لاده چئ، مافی میراتگره کانیش به کوشتنه وه، یان به سولحه که، یان به عه فو کردنه که لاده چئ، مافی کوژدراوه کهشی بئ قیامت له سر ده میتئ، جا نه گره مروفکوزه که توبه یه کی بئ گهردی کردبی، نه وه خوی گوره له جیاتی وی کوژدراوه که پازی ده کاو سولحیان پی ده کا.

جا بزانه: ته نها خق ته سلیم کردن بئ کوشتنه وه سودی نیه له توبه کردندا، به لکو مهرجه: به دلش په شیمان بیته وه و بریاری ناو دلش بدا جاریکی تر کوشتنی به ناهق نه کا، هه روه له (نهایة) و حاشیه کانی دا پوون کراوه ته وه، هه روه ها مهرجه: (کفارة) ی کوشتنه کهش بدا، والله أعلم.

(الْفِعْلُ الْمَرْهُقُ ثَلَاثَةً) نه و کرداره ی مروف ده کوژئ سئ نه: (عَمْدٌ وَخَطَأٌ وَشِبْهُ عَمْدٍ) به قه سدی یه، به هه له یه، وینه ی به قه سدی یه. (وَلَا قِصَاصَ إِلَّا فِي الْعَمْدِ) کوشتنه وه ی مروفکوزه که- له توله- ته نها له کوشتنی به قه سدی دا دروسته به (اجماع) زانایانی نیسلام، خوی گوره ده فهرموی: ﴿كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ﴾ کوشتنه وه ی له توله له سر نیوه واجب کراوه له کوژدراوه کاندای.

واته: به لام له کوشتنی به هه له وه له کوشتنی وینه ی به قه سدی دا دروست نیه مروفکوزه که له توله بکوشتریتته وه، هه روه له سر چاوه کاندای فهرمویانه، خوی گوره ده فهرموی: ﴿وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَبِّهِ مُؤْمِنَةٌ وَدِيَّةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ﴾ هه ر که سیک نیمانداریکی به هه له کوشت، نه وه نازاد کردنی کویله یه کی (کفارة) له سره، هم واجب: خوینیش ته سلیمی خزمه کانی کوژدراوه که بکا. واته: کوشتنه وه ی له توله ی له سر نیه. هه روه ها پیغه مبه ر: ﴿عَقْلٌ شِبْهُ الْعَمْدِ مُعْلَظٌ مِثْلَ عَقْلِ الْعَمْدِ وَلَا يُقْتَلُ صَاحِبُهُ﴾ رواه احمد و أبوداود بسند صالح، خوینی کوشتنی وینه ی به قه سدی خوینیکی نه ستورکراوه وه ک خوینی به قه سدی، به لام مروفکوزه که ی له توله ناکوژئ.

وَهُوَ قَصْدُ الْفِعْلِ وَالشَّخْصِ بِمَا يَقْتُلُ غَالِبًا: جَارِحٌ أَوْ مُقْتَلٌ، فَإِنْ قُتِلَ أَحَدُهُمَا بِأَنْ وَقَعَ عَلَيْهِ فَمَاتَ، أَوْ رَمَى شَجَرَةً فَأَصَابَهُ فَخَطَأً، وَإِنْ قَصَدَهُمَا بِمَا لَا يَقْتُلُ غَالِبًا فَشَبَهُ عَمْدًا، وَمِنْهُ الضَّرْبُ بِسَوْطٍ أَوْ عَصَا، فَلَوْ غَرَزَ إِبْرَةً بِمَقْتَلٍ لَعَمْدَ وَكَذَا بغيره إِنْ تَوَرَّمَ وَتَأَلَّمَ حَتَّى مَاتَ،

(وَهُوَ) کوشتنی به قهسدى نه ميه: (قَصْدُ الْفِعْلِ وَالشَّخْصِ بِمَا يَقْتُلُ غَالِبًا) مرفوځوځه که مهبهستی کوشتنی خودی مرفوځه که بڼ، به شتیکی وها: که به نه غلبه بی بکوځی، جا شته که ش (جَارِح) بریندارکه ر بڼ: وهک تیغ و پم و تفهنگ... هتد (أَوْ مُقْتَلٍ) یان گران بڼ: وهک به ردو شته گرانه کانی تر، یان شتیکی تر بڼ: وهک کوشتنی به سیجرو شاهیدی به دروو خنکاندن و سوتاندن و برسی کردن و نه و جوره شتانه.

که وایو: نه گهر تفهنگیکی هاویشت بڼ کومه لیک به مهبهستی نه وهی به هر یه کیکیان بکوځی بیکوځی، نه وهش به کوشتنی به قهسدى داده ندری، به لام نه گهر بڼ یه کیکی دیارکراوی هاویشتو به یه کیکی تر که وت که مهبهستی نه بو، نه و کاته به کوشتنی به هله داده ندری، هه روهک له زوری به سرچاوه کانداهرموویانه.

(إِنْ قُتِلَ أَحَدُهُمَا) جا نه گهر مرفوځوځه که کوشتنه که ی مهبهست نه بو، یان مرفوځه که ی مهبهست نه بو: (بِأَنْ وَقَعَ عَلَيْهِ فَمَاتَ) وهک به سر که سپکا که وتو که سه که ش مرد (أَوْ رَمَى شَجَرَةً فَأَصَابَهُ) یان تفهنگه که ی بڼ درمختیک، یان بڼ ناوړه لیک هاویشتو به ناده میزادیک که وتو کوشتی، یان تفهنگه که ی بڼ مرفوځیک هاویشت که وایتیگه یشتبو درمخته، ښینجا ناشکرا بو ناده میزاده و مرد، یان بڼ (نازاد) هاویشتو به (نه وزاد) که وتو کوشتی، نه وه (فَخَطَأً) له گشت نه و وینانه دا کوشتنی به هله یه.

(وَإِنْ قَصَدَهُمَا بِمَا لَا يَقْتُلُ غَالِبًا) نه گهر کرداره که و مرفوځه که ی هه ربوک مهبهست بون به شتیکی وها: که به زوری نه یده کوشت، نه وه (فَشَبَهُ عَمْدًا) کوشتنی وینه ی به قهسدى به (وَمِنْهُ) له جوری کوشتنی وینه ی به قهسدى به (الضَّرْبُ بِسَوْطٍ أَوْ عَصَا) لیدانی به شوپکه دار و داره ساو گوجان و بوکزو نه و جوره شتانه، به و مرجه ی لیدانه که سوک بڼ و به دوا یه کتردا نه بی و له شوپته کوشنده کان نه بڼ، چونکه نه گهر یه کیکی له وانه هه بڼ، نه وهش ده بیته کوشتنی به قهسدى، هه روهک له زوری به سرچاوه کانداهرموویانه.

که وایو: (فَلَوْ غَرَزَ إِبْرَةً بِمَقْتَلٍ) نه گهر دهرزیکی دناو شوپنیکی کوشنده پاکرد: وهک چاوو گروو و میزدانه و میشلو سینگو گونو که له که، جا به تیرپا کردنی دهرزیه که مرد، نه وه (لَعَمْدًا) کوشتنی به قهسدى به (وَكَذَا بغيره) هه روهها شوپنه کانی تری لاشه ش: وهک پان و لاقینگ، نه وهش هر کوشتنی به قهسدى به (إِنْ تَوَرَّمَ وَتَأَلَّمَ حَتَّى مَاتَ) به و مرجه ی شوپنه که هه لبتاوسی و ژان بکا تا ده مرئ.

فَإِنْ لَمْ يَظْهَرْ أَثَرُ وَمَاتَ فِي الْحَالِ فَشِبُّهُ عَمْدٌ، وَقِيلَ عَمْدٌ، وَقِيلَ لَا شَيْءَ، وَلَوْ غَرَزَ فِيمَا لَا يُؤْلَمُ كَجِلْدَةٍ عَقِبَ فَلَا شَيْءَ بِحَالٍ، وَلَوْ حَبَسَهُ وَمَنَعَهُ الطَّعَامَ وَالشَّرَابَ وَالطَّلَبَ حَتَّى مَاتَ: فَإِنْ مَضَتْ مُدَّةٌ يَمُوتُ مِثْلُهُ فِيهَا غَالِبًا جُوعًا أَوْ عَطَشًا فَعَمْدٌ وَإِلَّا: فَإِنْ لَمْ يَكُنْ بِهِ جُوعٌ وَعَطَشٌ سَابِقُ فَشِبُّهُ عَمْدٌ، وَإِنْ كَانَ بَعْضُ جُوعٍ وَعَطَشٍ وَعَلِمَ الْحَاسِبُ الْحَالُ فَعَمْدٌ،

به لآم (فَإِنْ لَمْ يَظْهَرْ أَثَرُ وَمَاتَ فِي الْحَالِ) نه گهر تپراکردنی دهرزیه که هیج ناسه واریکی نه بو و هر نه و ده میس مروفه که مرد، نه وه (فَشِبُّهُ عَمْدٌ) کوشتنی وینه ی به قه سدی به (وَقِيلَ عَمْدٌ) له فهرموده یه کی بن هیژدا: به قه سدی به (وَقِيلَ لَا شَيْءَ) له بن هیژکی تردا: هیج نه . (وَلَوْ غَرَزَ فِيمَا لَا يُؤْلَمُ) نه گهر دهرزیه کی ده شوینیکی وها پاکرد که ژانی نه ده کرد: (كَجِلْدَةٍ عَقِبَ) وه ک پیستی پاشنه ی پی، جا مروفه که مرد، نه وه (فَلَا شَيْءَ بِحَالٍ) به هیج جَوْرَتِکِ هیچی له سر نه، چونکه بیگومان به و دهرزیه نه مردوه، به لآم نه گهر هیژ بداته دهرزیه که و بیگینیتنه ناو گوشته که، نه و کاته کوشتنی به قه سدی به، هروه که له زوری ی سرچاوه کانداهرموویانه .

(وَلَوْ حَبَسَهُ) نه گهر یه کیکی به بند کرد: وه ک دهرگای له سر کلیل بدا، یان په لبه سستی بکا (وَمَنَعَهُ الطَّعَامَ وَالشَّرَابَ) هم قه ده غه شی کرد له خواردن و خواردنه وه، یان له شوینیکی سارد پووتی کرده وه و قه ده غه ی کرد جله کانی دهر بکاته وه، هم (وَالطَّلَبَ) قه ده غه شی کرد داوای خواردن و خواردنه وه و جلو به رگ بکا (حَتَّى مَاتَ) تا به هژی برسیه تی، یان تینووه تی، یان سرما مرد، یان پښکای نه دا برینه کی بیپیچته وه و به هژی خوین لپژدان مرد، یان له شوینیکی پر دوکه لدا به ندی کردو به دوکه له که نه فسی ته نگ بو و مرد، نه وه ته ماشا ده که بن:

(فَإِنْ مَضَتْ مُدَّةٌ) نه گهر ماوه یه کی وها به سر نه و کاره دا پویشته که (يَمُوتُ مِثْلُهُ فِيهَا غَالِبًا) وینه ی نه و مروفه به نه غله بی له و ماوه یه دا دهمرد (جُوعًا أَوْ عَطَشًا) به هژی برسیه تی، یان تینووه تی، یان سرما، یان خوین پژان، یان نه فاس ته نگ بوون، نه وه (فَعَمْدٌ) کوشتنی به قه سدی به .

(وَإِلَّا) به لآم نه گهر نه و ماوه یه نه پویشته و مرد، نه و کاته (فَإِنْ لَمْ يَكُنْ بِهِ جُوعٌ وَعَطَشٌ سَابِقٌ) نه گهر برسیه تی، یان تینووه تی پابرووی نه بوین، نه وه (فَشِبُّهُ عَمْدٌ) کوشتنی وینه ی به قه سدی به، چونکی به نه غله بی نه و کرداره مروفه ناکوئی، به لآم (وَإِنْ كَانَ بَعْضُ جُوعٍ وَعَطَشٍ) نه گهر هندیک برسیه تی، یان تینووه تی هه بوین و (وَعَلِمَ الْحَاسِبُ الْحَالُ) به ندکه ره که ش ژانی برسیه تی، یان تینووه تی هه یه، نه وه (فَعَمْدٌ) کوشتنی به قه سدی به، چونکه مه به سستی

وَالْأَفْلَا فِي الْأَظْهَرِ، وَيَجِبُ الْقِصَاصُ بِالسَّبَبِ: فَلَوْ شَهِدَا بِقِصَاصٍ فَقُتِلَ ثُمَّ رَجَعَا وَقَالَا تَعَمَّدْنَا لَزِمَهُمَا الْقِصَاصُ إِلَّا أَنْ يَعْتَرِفَ الْوَلِيُّ بِعِلْمِهِ بِكَذِبِهِمَا، وَلَوْ ضَيَّفَ بِمَسْمُومٍ صَبِيًّا أَوْ مَجْنُونًا فَمَاتَ وَجَبَ الْقِصَاصُ، أَوْ بِالْعَاقِلِ أَوْ وَلَمْ يَعْلَمْ حَالِ الطَّعَامِ فَدِيَّةٌ،

کوشتن بوه به کردارِیک که به نه غله بی ده کوژی (وَالَا) به لام نه گهر به ندکهره که نه یزانیی برسیه تی، یان تینووه تی پابرروی هیه، نه وه (فَلَا فِي الْأَظْهَرِ) کوشتنی به قه سدی نیه، چونکه مه به سستی کوشتن نه بوه، به لکو وینه ی به قه سدی یه و نیوه ی خوینی واجب ده بی؟ چونکه به دوو هوکار مروده.

جا بزانه: نه گهر له به ندیخانه دا بانه کی به سردا پوخا، یان به ندکراوه که مانی گرتو خواردنی نه خوارد، یان به خوی داوای خواردنی نه کرد هرچند به دروژدهش بی، نه و کاته نه خوین و نه تو له له سر به ندکهره که واجب نیه، هه روه که له تو زیه ی سرچاوه کاند ا فرمو یانه.

(وَيَجِبُ الْقِصَاصُ بِالسَّبَبِ) کوشتنه وه ی له تو له به بوونه هوکاریش واجب ده بی، هه روه که به کوشتنی راسته وخوش واجب ده بو، بُو وینه: (فَلَوْ شَهِدَا بِقِصَاصٍ) نه گهر دوو که س شامیدی به درو یان له سر که سیک دا: که فله لانه کسی کوشته، یان دزی کردوه (فَقُتِلَ) نینجا به و شامیدی به پیاوه که له تو له ی کوژراوه که کوشتراره، یان به تو مه تی دزیه که ده سستی لیکراوه (ثُمَّ رَجَعَا وَقَالَا تَعَمَّدْنَا) نینجا شامیده کان په شیمان بونه وه و گوتیان: به قه سدی درو مان کرد. نه وه (لَزِمَهُمَا الْقِصَاصُ) کوشتنه وه و ده ست لیکردنه وه ی له تو له ده که وینه سر هه ردو شامیده کان، جا نه گهر له تو له کردنه وه که عفو کران، نه و کاته واجبه: هه ردو شامیده کان ویکرا خوینی کوژراوه که و ده سته که بدهن، هه روه که له په پتوکی شامیده کاند به به لگه وه پوونی ده که ینه وه، اِنْ شَاءَ اللّٰه تعالی.

(إِلَّا أَنْ يَعْتَرِفَ الْوَلِيُّ بِعِلْمِهِ بِكَذِبِهِمَا) مه گهر میراتگری کوژراوه که دان بهینن که له کاتی کوشتنه که دا زانیو ته تی نه و شامیدانه درو ده کن، نه و کاته کوشتنه وه ی له تو له له سر میراتگره که یه، جا نه گهر عفو کرا، واجبه: به ته نها خوینی کوژراوه که بدا.

(وَلَوْ ضَيَّفَ بِمَسْمُومٍ صَبِيًّا أَوْ مَجْنُونًا) نه گهر به خواردنیکی ژه هرتیکراو میوانداری مندالیک، یان شیتیکری کرد (فَمَاتَ) نینجا شیتکه، یان مندالکه به و خوارده مرد، نه وه (وَجَبَ الْقِصَاصُ) کوشتنه وه ی له تو له ی له سر واجب ده بی (أَوْ بِالْعَاقِلِ) یان نه گهر میوانداری مرو فیکری بالغ و عاقلی کرد (وَلَمْ يَعْلَمْ حَالِ الطَّعَامِ) میوانه که ش نه یزانی خوارده که ژه هری تیکراوه، نه و کاته (فَدِيَّةٌ) خوینی کوشتنی وینه ی به قه سدی واجب ده بی، چونکه نه و فریوی داوه، به لام له تو له ناکوشتریتنه وه، چونکه میوانه که به خوشی

وَفِي قَوْلِ قِصَاصٍ، وَفِي قَوْلِ لَا شَيْءَ، وَلَوْ دَسَّ سُمًّا فِي طَعَامِ شَخْصٍ الْقَالِبُ أَكَلَهُ مِنْهُ فَأَكَلَهُ جَاهِلًا فَعَلَى الْأَقْوَالِ، وَلَوْ تَرَكَ الْمَجْرُوحُ عِلَاجَ جُرْحِ مُهْلِكٍ لَمَاتَ وَجَبَ الْقِصَاصُ، وَلَوْ أَلْقَاهُ فِي مَاءٍ لَا يُعَدُّ مُغْرَقًا كَمُنْبَسِطٍ لَمَكَثَ فِيهِ مُضْطَجِعًا حَتَّى هَلَكَ فَهَدَرٌ، أَوْ مُغْرَقٌ لَا يَخْلُصُ مِنْهُ إِلَّا بِسَبَاحَةٍ فَإِنْ لَمْ يُحْسِنَهَا أَوْ كَانَ مَكْتُوفًا أَوْ زِمْنَا

خوی خواردوبیه تی، که و ابو: نه گهر میوانه که بزانی خواردنه که زه هری تی کراوه و خواردی، نه و کاته خوینیشی واجب نابین، چونکه به خوی خوی کوشتوه (و فی قول قصاص) له فرموده به کدا: کوشتنه وهی له توله واجب ده بی، چونکه فریوی داوه (و فی قول لا شئیء) له فرموده به کی تر دا: هیچی له سه ر نیه.

(وَلَوْ دَسَّ سُمًّا فِي طَعَامِ شَخْصٍ) نه گهر زه هری دهن او خوارده مهنی که سیک کرد: که (الْقَالِبُ أَكَلَهُ مِنْهُ) به نه غلبی که سه که له و خوارده مهنیهی ده خوارد (فَأَكَلَهُ جَاهِلًا) نینجا که سه که ش نه یزانی زه هری تی کراوه و خواردی و مرد، نه وهش (فَعَلَى الْأَقْوَالِ) له سه ر هرسیک فرموده که ی پرابروه، به هیتره که یان: خوینی وینیهی به قه سدی واجب ده بی؟ چونکه نه و فریوی داوه، له توله ش نا کوشتریتیه وه؟ چونکه به خوشی خوی خواردوبیه تی، به لام نه گهر زه هره که ی دهن او خوارده مهنی خوی کربو یه کیکی تر له خویه وه هات خواردی، یان ده یزانی زه هری تی کراوه و خواردی، نه و کاته خوینی به فیرو ده پواو هیچ توله ی نیه، چونکه فریو نه دراوه، هه روه که له زوری ی سه رچاوه کاند ا فرمودیانه.

(وَلَوْ تَرَكَ الْمَجْرُوحُ عِلَاجَ جُرْحِ مُهْلِكٍ) نه گهر بریندار کراوه که برینه کوشنده که ی خوی دهرمان نه کرد (فَمَاتَ) جا به و برینه مرد، نه و کاته ش (وَجَبَ الْقِصَاصُ) کوشتنه وهی له توله له سه ر بریندار که ره که واجب، چونکه چاره سه ری ی تاوان له سه ر تاوانلی کراو واجب نیه و چاکبونه وهش به دهرمان کردن مسوگر نیه.

(وَلَوْ أَلْقَاهُ فِي مَاءٍ) نه گهر مرقی کی فپی دا ناو ناویکی وه ها: که (لَا يُعَدُّ مُغْرَقًا كَمُنْبَسِطٍ) ناوه که به خنکینه ر دانه دهن درا وه که گوماویکی وه ها: که ده گونجا خوی لی پزگار بکا، به لام (فَمَكَثَ فِيهِ مُضْطَجِعًا) مرقه که ش به پالدا نه وه به خوشی خوی له ناو ناوه که دا مایه وه (حَتَّى هَلَكَ) تا مرد، نه وه (فَهَدَرٌ) به فیرو ده پواو هیچ توله و خوینی نیه، به لام نه گهر نه گونجی خوی پزگار بکا: وه که به په لبه سترکرای فپی بداته ناو گوماوه که، نه و کاته ده بیته کوشتنی به قه سدی و فریده ره که له توله ده کوشتریتیه وه.

(أَوْ مُغْرَقٍ) یان فپی دا ناو ناویکی خنکینه ر: که (لَا يَخْلُصُ مِنْهُ إِلَّا بِسَبَاحَةٍ) له و ناوه پزگار نه ده بو ته نها به مه له کردن نه بی، نه وه ته ماشا ده که یان: (فَإِنْ لَمْ يُحْسِنْهَا) نه گهر فریدراوه که مه له ی نه ده زانی (أَوْ كَانَ مَكْتُوفًا أَوْ زِمْنَا) یان په لبه سترکراو بوو، یان

فَعَمَدٌ، وَإِنْ مَنَعَ مِنْهَا عَارِضٌ كَرِيحٍ وَمَوْجٌ فَشَبَهُ عَمَدٌ، وَإِنْ أَمَكْنَتْهُ فَتَرَكَهَا فَلَا دِيَّةَ فِي الْأَظْهَرِ، أَوْ فِي نَارٍ يُمَكِّنُ الْخَلَاصُ مِنْهَا فَمَكَّتَ فِيهَا فَفِي الدِّيَةِ الْقَوْلَانِ وَلَا قِصَاصَ فِي الصُّورَتَيْنِ، وَفِي النَّارِ وَجْهٌ، وَلَوْ أَمَسَكَهُ فَقَتَلَهُ آخَرُ أَوْ حَفَرَ بَنَرًا فَرَدَّاهُ فِيهَا آخَرُ أَوْ أَلْقَاهُ مِنْ شَاهِقٍ فَتَلَقَّاهُ آخَرُ فَقَدَّاهُ، فَالْقِصَاصُ عَلَى الْقَاتِلِ وَالْمُرْدِي وَالْقَادَّ فَقَطْ،

په ککه وتوو، یان بچوک بوو، نه وه (فعمد) کوشتنی به قه سدی یو فریده ره که له توله ده کوشتریت وه (وإن منع منها عارضٌ كريحٍ ومَوْجٌ) وه نه گهر ده گونجا فریدراوه که خوی لی پزگار بکا، به لام بوداویکی وه کو با، یان شه پؤل پښکای ندا مه له بکا، نه وه (فشبه عَمَدٌ) کوشتنی وینه ی به قه سدی یو خوینی واجب ده بی.

(وإن أمكنته) نه گهر فریدراوه که بوی گونجا مه له بکا، یان به پښکایه کی تر خوی لی پزگار بکا، به لام (فتركها) به قه سدی مه له ی نه کرد، یان به پښکا گونجا وه که خوی پزگار نه کردو خنکا، نه و کاته (فَلَا دِيَّةَ فِي الْأَظْهَرِ) هیچ خویڼیک وه هیچ که ففاره تیک له سر فریده ره که نیه له فرموده ی به میز تر دا، چونکه فریدراوه که به خوی خوی به هیلاک داوه، که و ابو: که ففاره ت له سر خوی ته ی.

(أَوْ فِي نَارٍ يُمَكِّنُ الْخَلَاصُ مِنْهَا) یان نه گهر فریدی دا ناو ښاگریکی وه ها: که ده گونجا فریدراوه که خوی لی پزگار بکا، به لام (فَمَكَّتَ فِيهَا) به قه سدی له ناو ښاگره کدا مایه وه و مرد، نه وه ش (فَفِي الدِّيَةِ الْقَوْلَانِ) له باره ی خویڼه که دو فرموده که ی پابردو وه نه، به میز تره که یان: نه خویڼو وه که ففاره ت له سر فریده ره که نیه، که و ابو: (وَلَا قِصَاصَ فِي الصُّورَتَيْنِ) کوشتنه وه ی له توله ش له سر فریده ره که نیه له وینه ی ناوه که و ښاگره که دا (وَفِي النَّارِ وَجْهٌ) له باره ی وینه ی ښاگره که دا فرموده به کی بی میز مه یه: که کوشتنه وه ی له توله واجب بی.

جا بزانه: نه گهر نه گونجا فریدراوه که خوی له ښاگره که پزگار بکا: وه ښاگره که گهره بی، یان فریدراوه که په لیه سترکاو بی، یان په ککه وتوو، یان بچوک بی، نه و کاته کوشتنی به قه سدی یو فریده ره که له توله ده کوشتریت وه، هره وه له ژوریه ی سرچاوه کاند ا فرمودو یانه.

(لَوْ أَمَسَكَهُ) نه گهر په کیک په کیکی گرت تا کو بی کوڅی، به لام (فَقَتَلَهُ آخَرُ) په کیکی تر گپراوه که ی کوش (أَوْ حَفَرَ بَنَرًا) یان په کیک بیریکی به دوزمنکاری مه لکه ند (فَرَدَّاهُ فِيهَا آخَرُ) ښینجا په کیکی تر مروښکی فری دا ناو بیره که و مرد (أَوْ أَلْقَاهُ مِنْ شَاهِقٍ) یان په کیک مروښکی له شوښنیکي به رزایی فری دا خواره وه (فَتَلَقَّاهُ آخَرُ فَقَدَّاهُ) ښینجا په کیک خوی که یان دی و له ه وادا کردیه دوو له ت، یان به شیوه به کی تر له ه وادا کوشتی، واته: پیش بگاته سر زه مین، نه وه (فَالْقِصَاصُ عَلَى الْقَاتِلِ وَالْمُرْدِي وَالْقَادَّ فَقَطْ) کوشتنه وه ی له توله

وَلَوْ أَلْقَاهُ فِي مَاءٍ مُّغْرَقٍ فَالْتَقَمَهُ حُوتٌ وَجَبَ الْقِصَاصُ فِي الْأَظْهَرِ، أَوْ غَيْرِ مُغْرَقٍ فَلَا،
وَلَوْ أَكْرَهَهُ عَلَى قَتْلِ فَعَلَيْهِ الْقِصَاصُ وَكَذَا عَلَى الْمُكْرَهِ فِي الْأَظْهَرِ، فَإِنْ وَجَبَتِ الدِّيَةُ
وُزِّعَتْ، فَإِنْ كَافَأَهُ أَحَدُهُمَا فَقَطُّ،

تـهـنـا- لـه سـهـر بـگـزده كـهـی مـهـسـهـلـه یـهـكـه مـو فـریدـه رـه كـهـی مـهـسـهـلـه یـدو هـم و
لـه تـكـه رـه كـهـی مـهـسـهـلـه یـسـیـه م و اـجـبـه، و اـتـه: نـه و هـی گـرتـو یـه تـی و نـه و هـی بـیـری هـلـكـه نـد و هـ
نـه و هـی لـه بـه رـزایی فـه یـی دـا و هـ: نـه تـو لـه و نـه خـو یـنی لـه سـهـر نـیـه، بـه لـكـو تـه مـبـی دـه كـری،
بـیـتـفـه مـبـه ر مـو ی: ﴿إِذَا أَمْسَكَ الرَّجُلُ الرَّجُلَ وَقَتْلَهُ الْآخَرُ يُقْتَلُ الَّذِي قُتِلَ وَيُخَسَّسُ
الَّذِي أَمْسَكَ﴾ صـحـه اـبـن القـطـان و رـجـالـه ثـقـات، هـر كـاتـیـك پـیـا و یـك پـیـا و یـكی گـرتـو
یـه كـیـكی تـر هـات كـوشـتی، نـه و هـی كـوشـتـو یـه تـی لـه تـو لـه دـه كـوشـتـر یـتـه و هـ نـه و هـی گـرتـو یـه تـی
بـه نـد دـه كـری.

(وَلَوْ أَلْقَاهُ فِي مَاءٍ مُّغْرَقٍ) نـه گـهـر یـه كـیـكی فـه یـی دـا نـا و نـا و یـكی خـنـك یـنـهـر، نـیـنـجـا (فـالـتـقـمـه
حـوت) مـاسـی فـریدـه رـا و هـكـه ی قـوتـد، نـه و هـ (وَجَبَ الْقِصَاصُ) كـوشـتـنـه و هـی لـه تـو لـه لـه سـهـر
فـریدـه رـه كـه و اـجـبـه (فـی الْأَظْهَرِ) لـه فـهـر مـودـه ی بـه هـیـز تـردا (أَوْ غَيْرِ مُغْرَقٍ) بـه لـام نـه گـهـر نـا و هـكـه
خـنـك یـنـهـر نـه بـی، نـه و كـاتـه (فَلَا) كـوشـتـنـه و هـی لـه تـو لـه ی لـه سـهـر نـیـه، بـه لـكـو خـو یـنی كـوشـتـنی
و یـنـه ی بـه قـهـسـدی و اـجـب دـه بـی، هـهـر و هـا نـه گـهـر بـه سـو كـی یـه Kـیـكی پـال دـا و بـه سـهـر
شـت یـكی تـیـز دـا كـه و تـو مـرد، نـه و Kـاتـه شـخـو یـنی و یـنـه ی بـه قـهـسـدی و اـجـب دـه بـی، بـه و
مـهـر جـه ی نـه یـز انـیـبـی شـت تـیـز هـه لـه و یـیـه.

﴿ زورلیکردن بؤكوشتن ﴾

(وَلَوْ أَكْرَهَهُ عَلَى قَتْلِ) نـه گـهـر زور ی لـی كـرد بـه نـا هـق- مـرو فـیـك بـكـو ی، یـان نـه نـد اـم یـكی
لـی بـكـاتـه و هـ، نـیـنـجـا زور لی كـرا و هـكـه شـ مـرو فـه كـه ی كـوشـت، نـه و هـ (فَعَلَيْهِ الْقِصَاصُ)
كـوشـتـنـه و هـی لـه تـو لـه لـه سـهـر زور دـار هـكـه و اـجـب دـه بـی و (وَكَذَا عَلَى الْمُكْرَهِ) هـهـر و هـا لـه سـهـر
زور لی كـرا و هـكـه شـ و اـجـب دـه بـی (فـی الْأَظْهَرِ) لـه فـهـر مـودـه ی بـه هـیـز تـردا، چـونـكـه بـؤ
پـز گـار كـردنی گـیـانی خـو ی گـیـانی كـی تـری بـه نـا هـق كـوشـتـه.

(فَإِنْ وَجَبَتِ الدِّيَةُ) جـا نـه گـهـر لـه حـالـه تـی زور لی كـردنـدا خـو یـنی كـو ژ رـا و هـكـه و اـجـب بـی: و هـك
مـیـر اتـگـره كـه لـه كـوشـتن عـه فـو یـان بـكا، نـه و Kـاتـه (وُزِّعَتْ) خـو یـنی كـو ژ رـا و هـكـه بـه یـه Kـسانی
بـه سـهـر زور دـار هـكـه و زور لی كـرا و هـكـه دـا بـه شـ دـه كـری، كـه و اـبـو: بـؤ مـیـر اتـگـره كـه سـر و سـتـه:
یـه Kـیـكـیـان لـه تـو لـه بـكـو یـتـه و هـ نـیـو هـی خـو یـنـه كـه شـ لـه نـه و هـكـه ی تـر و هـ یـگـری، هـهـر و هـك
لـه زور بـی سـهـر چـا و هـ كـانـدا فـهـر مـو یـانـه.

بـه لـام (فَإِنْ كَافَأَهُ أَحَدُهُمَا فَقَطُّ) نـه گـهـر لـه زور دـار هـكـه و لـه زور لی كـرا و هـكـه تـه نـها یـه Kـیـكـیـان
هـا و چـه شـنی كـو ژ رـا و هـكـه بـو: و هـكـه Kـو ژ رـا و هـكـه كـافـری كـی پـه یـمـان لـه نـه سـتـو بـی، یـان كـو یـلـه

فَالْقِصَاصُ عَلَيْهِ، وَلَوْ أَكْرَهَ بَالِغٌ مُرَاقِبًا فَعَلَى الْبَالِغِ الْقِصَاصُ إِنْ قُلْنَا: عَمْدُ الصَّبِيِّ عَمْدٌ، وَهُوَ الْأَظْهَرُ، وَلَوْ أَكْرَهَ عَلَى رَمِي شَاخِصٍ عَلِمَ الْمُكْرَهُ أَنَّهُ رَجُلٌ وَظَنَّهُ الْمُكْرَهُ صَنِيدًا فَلَا صَحْ وَجُوبُ الْقِصَاصِ عَلَى الْمُكْرِهِ،

بی و زوداره که ش، یان زو لیکراوه که ش موسولمانیکی نازادابی، نه و کاته (فالقصاص علیه) کوشتنه وهی له توله تنها له سر هاوچه شنه که واجب ده بی و نه وه که ی تریش نیوه خوینی کوژدراوه که ی له سر واجب ده بی.

﴿ ناکاداری ﴾: له مهسه له ی زو لیکردن بؤ کوشتن: زو لیکردنه که تنها به وه ده بی: که هه په شه ی کوشتن، یان لیکردنه وهی نه دما میکی لی بکا، یان به لیدان یکی وه ها که مه ترسی مردنی لی بکری، هه روه که له زوری سرچاوه کانداهرموویانه، وات: هه په شه ی له و سییانه به ره و خوارتر نایته زو لیکردن. ینجا بزانه: نه گهر زوری لی کرد مالی که سیك بفه ویتنی، نه وکاته ش بؤ خاوه نه که دروسته توله له زوداره که و له زو لیکراوه که وه ریکری، به لام له کوتایی دا توله - تنها - له سر زوداره که جیگیر ده بی، جا بزانه: بؤ خاوه ن ماله که دروست نیه زو لیکراوه که بکوژی، به لکو واجب: به له ناویردنی مالی خوی گیانی زو لیکراوه که بیاریژی، هه روه ها له سر زو لیکراوه که ش واجب: به له ناویردنی مالی که سیکی تر گیانی خوی بیاریژی، وات: به لام واجب: توله ی ماله که بدری، هه روه که پرابر، له (مغنی) و (الشروانی) دا روون کراوه ته وه.

(وَلَوْ أَكْرَهَ بَالِغٌ مُرَاقِبًا) نه گهر مرو فیک ی بالغ زوری له مندالیک، یان له شیتیک کرد: که سیك بکوژی، نه ویش کوشتی، یان به پیچه وانه وه، نه وه (فَعَلَى الْبَالِغِ الْقِصَاصُ) کوشتنه وهی له توله تنها له سر بالغه که واجب ده بی: جا زودار بی، یان زو لیکراوی (إِنْ قُلْنَا: عَمْدُ الصَّبِيِّ عَمْدٌ) نه گهر بلین: کوشتنی به قهس دی مندال و شیت، بریاری کوشتنی به قهس دی بؤ ددری (وَهُوَ الْأَظْهَرُ) نه وه ش فرموده که ی به هیژتره، به لام له گه ل نه وه شدا به هیچ جوری شیت و مندال له توله ناکوشترینه وه، به لکو له مهسه له یه دا نیوه خوینی کوشتنی به قهس دی له سر شیته که و منداله که - له مالی خویان - واجب ده بی، هه روه که (نهایه) و (الشبراملسی) دا فرموویانه.

(وَلَوْ أَكْرَهَ عَلَى رَمِي شَاخِصٍ) نه گهر زوری له مرو فیک کرد تفهنگیک بهاو بؤ لاشه یه ک: که (عَلِمَ الْمُكْرَهُ أَنَّهُ رَجُلٌ) زوداره که ده یزانی نه و لاشه یه پیاویک، به لام (وَزَنَّهُ الْمُكْرَهُ صَنِيدًا) زو لیکراوه که وای تیگه بشت نیجیریکه (فَرَمَاهُ) جا زو لیکراوه که ش تفهنگه که ی هاویشتی و کوشتی، نه وه (فَالْأَصَحُّ وَجُوبُ الْقِصَاصِ عَلَى الْمُكْرِهِ) به فرموده ی پاستر: کوشتنه وهی له توله تنها له سر زوداره که واجب ده بی، چونکه به قهس دی کوشتنه که ی کردوه،

أَوْ عَلَى رَمِي صَيْدٍ فَأَصَابَ رَجُلًا فَلَا قِصَاصَ عَلَى أَحَدٍ، أَوْ عَلَى صُعُودِ شَجَرَةٍ فَرَلَقَ فَمَاتَ فَشِبُّهُ عَمْدٌ وَقِيلَ عَمْدٌ، أَوْ عَلَى قَتْلِ نَفْسِهِ فَلَا قِصَاصَ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ قَالَ: أَقْتُلْنِي وَإِلَّا قَتَلْتُكَ. فَقَتَلَهُ، فَلَا مَذْهَبَ لَا قِصَاصَ،

هروها نپوه خویني کوژدراوه کهش له سر خزمه کانی زږدلیکراوه که واجب ده بښ، چونکه به هله کوشتنه که یی کردوه.

(أَوْ عَلَى رَمِي صَيْدٍ) یان نه گهر زږی لی کرد تغه نگی که بښ نیچیریک بهاوښ (فَأَصَابَ رَجُلًا) ښنجا تغه نه که به پیاوړیک که وتو مرد، نه وه (فَلَا قِصَاصَ عَلَى أَحَدٍ) کوشتنه وهی له توله له سر هیچیکیان نیه، چونکه هر دووکیان به هله دا چوونه، که وایو: ته وای خویني کوژدراوه که له سر خزمه کانی زږدراوه که و خزمه کانی زږدلیکراوه که به نپوه یی.

(أَوْ عَلَى صُعُودِ شَجَرَةٍ) یان نه گهر زږی لی کرد به دره ختیګدا سرکه وښ، یان به بیریکدا بپواته خواره وه (فَرَلَقَ فَمَاتَ) ښنجا زږدلیکراوه کهش خلیسکی بریو که وته خواره وه و مرد، نه وه (فَشِبُّهُ عَمْدٌ) کوشتنی وینه یی به قه سدی یی، که وایو: خویني هله خلیسکاوه کهش له سر خزمه کانی زږدراوه که به (وَقِيلَ عَمْدٌ) له فرموده ده یی کی بښ هیژدا: کوشتنی به قه سدی یی.

جا بزانه: نه گهر فرمانی دا مندا لیک: ناوی بښ بښ، جا مندا له کهش که وته ناو ناوه که و خنګا، نه وه ته ماشا ده که ین: نه گهر مندا له که نه وند ده فامیده بوی که بښ نه و جوړه کارانه به کار بښ، نه وه به فیږو ده وایو هیچ خویني واجب نابښ، به لام نه گهر فامیده نه بوی، نه و کاته خوینه که یی له سر خزمه کانی فرمانکه ره که واجب ده بښ، هروکه له (الشبراملسی) و (الشروانی) دا فرمودیانه.

(أَوْ عَلَى قَتْلِ نَفْسِهِ) یان زږی لی کرد خوی بکوږ، وه که بلښ: خوت بکوږ، یان نه م ژه مړه بخوږه، نه گهر نا: من ده تکوږم، ښنجا زږدلیکراوه کهش خوی کوشت، نه وه (فَلَا قِصَاصَ فِي الْأَظْهَرِ) نه کوشتنه وهی له توله نه خوینو نه (كَفَّارَةً) له سر زږدلیکراوه که واجب نیه، له فرموده یی به هیژتړدا؟ چونکه فرمان پیکراوه که و هره شه پیکراوه که هر یی کنو وای لیډی زږدلیکراوه که لای خو کوشتنی هله بږار ووهو نابښته زږدلیکرن.

به لام نه گهر بلښ: نه ندامیک خوت لی بکه وه، نه گهر نا: ده تکوږم، یان بلښ: خوت بکوږه، نه گهر نا: به ناگر ده تسوتیتم، نه وه له هر دوو مه سه له دا ده بښته زږدلیکرن، چونکه هره شه که له فرمان پیکراوه که به هیژتړه، که وایو: زږدراوه که هه مان نه ندامی لی ده کړیته وه، هم له هره شه یی به سوتاندنیش له توله ده کوشتریته وه، هروکه له زږی یی سه رچاوه کاند ا فرمودیانه.

(وَلَوْ قَالَ: أَقْتُلْنِي وَإِلَّا قَتَلْتُكَ) نه گهر گوتی: من بکوږه، نه گینا: من ده تکوږم (فَقَتَلَهُ) ښنجا زږدلیکراوه کهش فرمانی وی به جی هیناو کوشتی، نه وه (فَالْمَذْهَبُ لَا قِصَاصَ) به

وَالْأَظْهَرُ لَا دِيَّةَ، وَلَوْ قَالَ: أَقْتُلْ زَيْدًا أَوْ عَمْرًا. فَلَيْسَ بِإِكْرَاهٍ.
(فَصْلٌ) وَجَدَ مِنْ شَخْصَيْنِ مَعًا فِعْلَانِ مُزْمَقَانِ كَحَزْرٍ وَقَدْ، أَوْ لَا: كَقَطْعِ
عُضْوَيْنِ فَقَاتِلَانِ،

فهرموده‌ی پاستی مه‌زه‌ب: کوشسته‌وه‌ی له‌تۆله له سر بکوژه‌که واجب نابیی، هم
(وَالْأَظْهَرُ لَا دِيَّةَ) به فهرموده‌ی به‌هیزتر: خویئی کوژداوه‌که‌ش واجب نابیی، چونکه به‌خوی
ئیزنی کوشتنی خوی داوه، به‌لام بکوژه‌که به‌و کوشته گونا‌ه‌بار ده‌بی، که‌وابو:
که‌ففا‌ه‌تی‌کوشتنی له سر واجب ده‌بی، ه‌روه که (تحفة) و (نهاية) دا فهرموویانه.
ه‌روه‌ها نه‌گ‌ر بلئی: نه‌م نه‌ندامه‌م لی‌بکه‌وه. فرمان پی‌ک‌راوه‌که‌ش نه‌ندامه‌که‌ی لی‌کرده‌وه،
نه‌و کاته‌ش هیچ تۆله‌و خویئی واجب نابیی، ه‌ر چه‌ند به‌و نه‌ندام لی‌کردنه‌وه‌یه‌ش بمرئ،
ه‌روه که له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فهرموویانه.

(وَلَوْ قَالَ: أَقْتُلْ زَيْدًا أَوْ عَمْرًا) نه‌گ‌ر گوتی: یان (زه‌ید)، یان (عه‌م) بکوژه، نه‌گ‌ر نا:
ده‌تکوژم. نه‌وه (فَلَيْسَ بِإِكْرَاهٍ) نابیته زۆر لی‌کردن، که‌واته: ه‌ر کامه‌یان بکوژی له‌تۆله‌یی
ده‌کوشتریته‌وه‌و زۆرداره‌که‌ش ته‌نها گونا‌ه‌بار ده‌بی و هیچ‌ی‌تری له سر نه‌یه.
جا بزانه: نه‌گ‌ر به‌قه‌سدی ماریکی به‌که‌سیک وه‌ناو پی‌ی‌وه‌داو مرد، یان ب‌پنده‌یه‌کی
وه‌های تی‌به‌رداو کوشتی: که‌نه‌گونجا له‌ ب‌پنده‌که‌ خوی ده‌ریاز بکا؟ له‌ به‌ر به‌هیزنی
ب‌پنده‌که، یان ته‌سکایی شوینه‌که، نه‌وه‌ش کوشتنی به‌قه‌سدی‌یه‌و له‌ تۆله ده‌کوشتریته‌وه،
ه‌روه که له (تحفة) و (نهاية) دا پوون کراوه‌ته‌وه.

﴿فَصْلٌ: لَه بَاسِی گۆیۆنه‌وه‌ی دوو تاوان له‌ دوو که‌سه‌وه﴾

(وَجَدَ مِنْ شَخْصَيْنِ مَعًا فِعْلَانِ) ه‌ر کاتی‌ک له‌ دوو که‌سانه‌وه‌ دوو کردار ویک‌را پویان دا: که
(مُزْمَقَانِ) ه‌ردوو کرداره‌کان ته‌نها ته‌نها گیانیان له‌ لاشه‌ ده‌برده‌ ده‌روه، ه‌م
(مُذَفَّقَانِ) ه‌ردوو کرداره‌کانیش به‌ په‌له‌ مرو‌فیان ده‌کوشت (كَحَزْرٍ وَقَتْرٍ) وه‌ک‌یه‌کیکیان
گ‌رده‌نی بی‌ئ‌و نه‌وه‌که‌ی‌تریش بی‌کاته‌ دوو له‌ت (أَوْ لَا) یان ه‌ردوو کرداره‌کان به‌ په‌له
مرو‌فیان نه‌ده‌کوشت (كَقَطْعِ عُضْوَيْنِ) وه‌ک‌یه‌ردوکیان ویک‌را دوو نه‌ندامی مرو‌فه‌که
لی‌بکه‌نه‌وه‌و به‌و لی‌کردنه‌وه‌یه‌ بمرئ، یان ویک‌را چه‌ند شوینیکی بریندار بکن و به‌ ه‌ردوو
برینه‌کان بمرئ، نه‌وه (فَقَاتِلَانِ) له‌و مه‌سه‌لانه‌دا ه‌ردوکیان بکوژن و ه‌ردوکیان
له‌تۆله‌ی نه‌و کوژداوه‌ ده‌کوشتریته‌وه.

به‌لام نه‌گ‌ر یه‌کیکیان به‌ په‌له‌ ده‌یکوشت و نه‌وه‌که‌ی‌تر به‌ په‌له‌ نه‌یده‌کوشت نه‌و کاته
خواه‌نی به‌ په‌له‌که‌ بکوژه‌و ته‌نها نه‌ویان له‌تۆله ده‌کوشتریته‌وه، نه‌وه‌که‌ی‌تر
ناکوشتریته‌وه، ه‌روه که له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فهرموویانه.

وَإِنْ أَتَاهَا رَجُلٌ إِلَى حَرَكَةِ مَذْبُوحٍ: بَأَنْ لَمْ يَبْقَ إِبْصَارُ وَطْطُقٍ وَحَرَكَةُ اخْتِيَارٍ، ثُمَّ جَنَى آخَرَ فَلَاوُلَّ قَاتِلٌ وَيَعْزُرُ الثَّانِي، وَإِنْ جَنَى الثَّانِي قَبْلَ الْإِنْهَاءِ إِلَيْهَا فَإِنْ ذُقَفَ كَحَزٍ بَعْدَ جُرْحٍ فَالثَّانِي قَاتِلٌ وَعَلَى الْأَوَّلِ قِصَاصُ الْعُضْوِ أَوْ مَالٌ بِحَسَبِ الْحَالِ، وَإِلَّا فَقَاتِلَانِ، وَلَوْ قَتَلَ مَرِيضًا فِي النَّزْعِ وَعَيْشُهُ غَيْشُ مَذْبُوحٍ وَجَبَ الْقِصَاصُ.

(وَإِنْ أَتَاهَا رَجُلٌ إِلَى حَرَكَةِ مَذْبُوحٍ) نه گهر پیاویک مرقفه کی بریندار کرد، یان لئی دا به شیوه یه کی وه ها: که یاننده حاله تی جوله ی سهرپاو: (بَأَنْ لَمْ يَبْقَ إِبْصَارُ وَطْطُقٍ وَحَرَكَةُ اخْتِيَارٍ) وهك دیتو گوفتارو جوله ی سهر به خوی نه مایی (ثُمَّ جَنَى آخَرَ) نینجا له وهك دیتا یه کیکی تریش تاوانیکی کوشنده ی کرده سهر مرقفه که: وهك سهرپین، یان دووله تکردن، نه و کاته (فَلَاوُلَّ قَاتِلٌ) ته نها یه که مه که بکوژه وهك توله یی ده کوشتریتته وه؟ چونکه نه و که یانندویه ته حاله تی مردن، به لام (وَيَعْزُرُ الثَّانِي) دووه مه که ش ته مایی ده کری؟ چونکه پرتزی مردوویکی شکاندوه.

(و) ههر له م وینه ی پابر بودا (إِنْ جَنَى الثَّانِي) نه گهر دووه مه که تاوانیکی کوشنده ی کرده سهر مرقفه که (قَبْلَ الْإِنْهَاءِ إِلَيْهَا) بیتش نه وه ی یه که مه که بیگه یه نیتته حاله تی سهرپاو، نه وه ته ماشا ده که یین:

(فَإِنْ ذُقَفَ) نه گهر تاوانه که ی دووه مه که به په له مرقفه که ی ده کوشت (كَحَزٍ بَعْدَ جُرْحٍ) وهك له دوی بریندار کردنه که ی یه که مه که نه ویش گهرده نی بپری، نه و کاته (فَالثَّانِي قَاتِلٌ) دووه مه که بکوژه وهك توله یی ده کوشتریتته وه، هم (وَعَلَى الْأَوَّلِ قِصَاصُ الْعُضْوِ) یه که مه که ش هه مان نه ندای له توله له ده کریته وه (أَوْ مَالٌ) یان مالی لئوه ده گبری (بِحَسَبِ الْحَالِ) به گو پیره ی حاله تی تاوانه که.

(وَإِلَّا) به لام نه گهر تاوانه که ی دووه مه که ش به په له مرقفه که ی نه ده کوشت: وهك یه که مه که له په ده سستی لئیکاته وه، نینجا دووه مه که ش له نه نیشکه وه لئی بکاته وه، نینجا به پیتدا چوونی ههر دوو تاوانه کان مرقفه که مرد، نه وه (فَقَاتِلَانِ) ههر دوو کیان بکوژن وه ههر دوو کیان له توله یی ده کوشتریتته وه.

به لام (وَلَوْ قَتَلَ مَرِيضًا فِي النَّزْعِ) نه گهر نه خوشیکی له حاله تی دواگیاندا کوشت (وَعَيْشُهُ غَيْشُ مَذْبُوحٍ) ژیا نی نه خۆشه که وهك ژیا نی سهرپاو بوو، نه و کاته ش (وَجَبَ الْقِصَاصُ) کوشتنه وه ی له توله له سهر بکوژه که واجب ده بی؟ چونکه نه خۆش و بریندار لئیک جیاوازن: له بهر نه وه ی واده بی نه خۆشه که ده ژیی، هم هیچ هویکی کوشتنیش نیه.

به لام ئیسلا مبوون و کافریوون و هیچ ده سکاریه کی نه خۆش له حاله تی دواگیاندا دروست نابن، ههر وهك له ژوریه ی سهرچا وه کانداهه رموویانه.

(فَصَلِّ قَتْلَ مُسْلِمًا ظَنُّ كُفْرُهُ بِدَارِ الْحَرْبِ لَا قِصَاصَ وَكَذَا لَا دِيَّةَ فِي الْأَظْهَرِ، أَوْ بِدَارِ
الْإِسْلَامِ وَجَبَا، وَفِي الْقِصَاصِ قَوْلٌ، أَوْ مِنْ عَهْدِهِ مُرْتَدًّا أَوْ ذِمِّيًّا أَوْ عَبْدًا أَوْ ظَنَّهُ قَاتِلَ أَبِيهِ
قَبَانَ خِلَافَهُ فَالْمَذْهَبُ وَجُوبُ الْقِصَاصِ،

جا بزانه: نه گهر برینه که ی چاک بکوه، به لام هتا مرد هت تادار بوو، نه وه نه گهر بوو
پزیشکی داده په رور بلین: تاداریه که ی به هوی برینه که یه، نه و کاته ش تاوانکاره که
له توله ده کوشریتته وه، نه گینا: ناکوشریتته وه، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا فرمویانه.

﴿فَصَلِّ: له یاسی مهرجه کانی کوشتنه ووی له توله﴾

یه که م: مهرجه کوشتنه که به قه سدی و به ناهق بی، که واته: له کوشتنی وینه ی به
قه سدی و به هه له دا کوشتنه ووی له توله دروست نیه.

جا (قَتْلَ مُسْلِمًا ظَنُّ كُفْرُهُ) هه رکاتی که موسولمانی که کوشت که وای تی که یشتبو موسولمانه که
کافر ی که جهنگی یه، واته: جهنگ له نژی موسولمانان ده کا (بِدَارِ الْحَرْبِ) کوژدواوه که ش له
(دَارُ الْکُفْرِ) دا بوو: وه ک بیبینی جلی کافره کانی له بهردایه، یان پیز له په رستراوه کانی
کافره کان دهنی، نه وه له و حالته دا (لَا قِصَاصَ) کوشتنه ووی له توله ناکه ویتته سر
بکوژه که؟ چونکه عوزی به ده سته (وَكَذَا لَا دِيَّةَ فِي الْأَظْهَرِ) هه روه ها خوینی کوژدواوه که شی
ناکه ویتته سر، له فرموده ی به هیزتردا؟ چونکه به هوی نیشته جن بوونی له (دَارُ الْکُفْرِ) دا
پیزداری خزی نه هیستوه، پیغه مبه ر ځکه ده فرموی: ﴿أَنَا بَرِيءٌ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ يَقِيمُ بَيْنَ
أَظْهَرِ الْمُشْرِكِينَ﴾ روه ابداد و غیره یاسناد صحیح، من بریمه له گشت موسولمانی که
له نیوان کافره کاند نیشته جن بی. به لام له م حالته دا (كَفَّارَةً) ی کوشتنه که له سر
بکوژه که واجب ده بی، هه روه که له زقریه ی سه چاوه کاند فرمویانه.

(أَوْ بِدَارِ الْإِسْلَامِ) یان له (دَارِ الْإِسْلَامِ) دا موسولمانی که کوشت که وای تی که یشتبو کافر ی که
جهنگی یه، نه و کاته (وَجَبَا) یان کوشتنه ووی له توله، یان خوین له سر بکوژه که واجب
ده بی؟ چونکه له ناشکرای دا هه رکه سی که له (دَارِ الْإِسْلَامِ) دا بی، گیان و مالی پاریزدواوه (وَفِي
الْقِصَاصِ قَوْلٌ) له باره ی کوشتنه ووی له توله فرموده یه که هیه: که واجب نابی.

جا بزانه: نه گهر موسولمانه که له جهنگدا له بهر ی کافره کاند بی و بکوژدی، نه و کاته نه
کوشتنه ووی له توله و نه خوینی واجب نابی، هه چنده له (دارالاسلام) شدا بی، هه روه که له
زقریه ی سه چاوه کاند فرمویانه و له په پتوکی (جهاد) دا به لگی بی دینین، اِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(أَوْ مِنْ عَهْدِهِ مُرْتَدًّا أَوْ ذِمِّيًّا أَوْ عَبْدًا) یان که سی که کوشت که پیشت دیتبو: موسولمانی که
کافر بووه، یان کافر ی که په یمان له نه ستویه، یان کویله یه (أَوْ ظَنَّهُ قَاتِلَ أَبِيهِ) یان
وای تی که یشت بکوژی باوکیه تی (قَبَانَ خِلَافَهُ) جا ناشکرایو: وای نه، واته: کوژدواوه که
موسولمان بوو، نازاد بوو، بکوژی باوکی نه بو، نه وه (فَالْمَذْهَبُ وَجُوبُ الْقِصَاصِ) به

وَلَوْ ضَرَبَ مَرِيضًا جَهْلَ مَرَضُهُ ضَرْبًا يَقْتُلُ الْمَرِيضَ وَجَبَ الْقِصَاصُ، وَقِيلَ لَا
وَيُشْتَرَطُ لَوْ جُوبِ الْقِصَاصُ فِي الْقَتِيلِ: إِسْلَامٌ أَوْ أَمَانٌ، فَيُهْدَرُ الْحَرْبِيُّ وَالْمُرْتَدُّ، وَمَنْ
عَلَيْهِ قِصَاصٌ كَفِيرُهُ، وَالزَّانِي الْمُحْصَنُ إِنْ قَتَلَهُ ذِمِّي قُتِلَ بِهِ

فهرموده‌ی پاستی مەزەب کوشتنەوه‌ی لەتۆڵە‌ی لە سەر واجب دەبێ؟ چونکە بە
قەسەدی و بە ناهەق کوشتنەکە‌ی کردووە، تێگە‌یشتنە هەلە‌کە‌شی نابێتە عوز.

(وَلَوْ ضَرَبَ مَرِيضًا) ئە‌گەر یە‌کێک لە مە‌رفی‌کی نە‌خۆشی‌دا: کە (جَهْلَ مَرَضُهُ) نە‌یزانی
نە‌خۆشه (ضَرْبًا يَقْتُلُ الْمَرِيضَ) لێ‌دانێکی وە‌ها: کە مە‌رفی نە‌خۆشی دە‌کوشت، بە‌لام سا‌غی
نە‌دە‌کوشت، ئینجا نە‌خۆشه‌کە‌ش بە‌و لێ‌دانە‌ مرد، ئە‌وه (وَجَبَ الْقِصَاصُ) کوشتنە‌وه‌ی
لە‌تۆڵە‌ی لە سەر واجب دە‌بێ؟ چونکە بە هۆ‌ی نە‌زانین ئە‌و لێ‌دانە‌ی بۆ‌ دروست نیە (وَقِيلَ
لَا) لە‌ فهرمودە‌یه‌کی بێ‌هێزدا: کوشتنە‌وه‌کە واجب نابێ، بە‌لکو خۆ‌ینی کۆژاوە‌کە‌ی لە
سەر واجب دە‌بێ، بە‌لام ئە‌گەر ئە‌و جۆ‌ره‌ لێ‌دانە‌ مە‌رفی سا‌غیشی دە‌کوشت، ئە‌و کاتە بە
گشت فە‌رموودە‌کان کوشتنە‌وه‌ی لە‌تۆڵە‌ی لە سەر واجب دە‌بێ، هە‌روه‌ک لە‌ زۆ‌ریە‌ی
سەرچاوە‌کاندا فە‌رموو‌یانە.

دوو‌هەم لە‌ مە‌رجە‌کانی کوشتنە‌وه‌ی لە‌تۆڵە: (وَيُشْتَرَطُ لَوْ جُوبِ الْقِصَاصِ) بە‌ مە‌رج دادە‌ندێ
بۆ‌ واجیب‌بوونی کوشتنە‌وه‌ی لە‌تۆڵە (فِي الْقَتِيلِ) لە‌ کۆژاوە‌کە‌دا: (إِسْلَامٌ) کۆژاوە‌کە
موسوڵمان بێ، جیا‌وازی با‌لغو نە‌با‌لغو عاقل و شە‌یت نیە (أَوْ أَمَانٌ) یان کافرێکی دانی‌اکرا‌ویی
بە‌بە‌ستنی سە‌رانە، یان بە‌ جە‌نگ وە‌ستاندن، یان بە‌ پاراستنی موسوڵمانێک.

کە‌وابو: (فَيُهْدَرُ الْحَرْبِيُّ) کافرێ جە‌نگی—کە جە‌نگ لە‌ دژی‌ئیس‌لام بکا—خۆ‌ینه‌کە‌ی بە‌ فێ‌پۆ
دە‌درێ، واتە: نە‌ کوشتنە‌وه‌ی لە‌تۆڵە و نە‌ خۆ‌ینی لە‌ سەر بکۆ‌ژە‌کە‌ی واجب نابێ، هە‌رچە‌ند
ژن، یان مندالێش بێ، چونکە خۆ‌ای گە‌وره‌ دە‌فە‌رموێ: ﴿فَلَا قَتْلُ الْمُشْرِكِينَ حِينَ
وَجَدْتُمُوهُمْ﴾ کافرە‌کان بکۆ‌ژن لە‌ هە‌ر شوێ‌نێک دە‌ستان کە‌وتن.

(وَالْمُرْتَدُّ) هە‌م موسوڵمانی کافر‌ی‌بوش خۆ‌ینی بە‌ فێ‌پۆ دە‌درێ: نە‌ خۆ‌ین و نە‌ کوشتنە‌وه‌ی
لە‌تۆڵە لە‌ سەر بکۆ‌ژە‌کە‌ی نیە، چونکە پێ‌غه‌مبەر ﷺ دە‌فە‌رموێ: ﴿مَنْ بَدَّلَ دِينَهُ فَاقْتُلُوهُ﴾
رواه البخاری، هە‌ر کە‌سێک ئایینی خۆ‌ی گۆ‌پی بیکۆ‌ژن.

(وَمَنْ عَلَيْهِ قِصَاصٌ) ئە‌و بکۆ‌ژە‌ی کوشتنە‌وه‌ی لە‌تۆڵە‌ی لە سەرە (كَفِيرُهُ) وە‌کو
موسوڵمانە‌کانی‌تر خۆ‌ینی پارێ‌ژاوە‌ و جگە لە‌ میرات‌گرە‌کانی کۆژاوە‌کە بۆ‌ هیچ کە‌سیکی‌تر
دروست نیە بیکۆ‌ژێ، واتە: جگە لە‌ میرات‌گرە‌کانی کۆژاوە‌کە، هە‌ر کە‌سێک بکۆ‌ژە‌کە بکۆ‌ژێ،
ئە‌و کە‌سە لە‌تۆڵە‌ی بکۆ‌ژە‌کە دە‌کوشت‌ریتە‌وه.

(وَالزَّانِي الْمُحْصَنُ) ئە‌و زیناکەرە‌ی موحسە‌نە، واتە پێ‌ش زیناکردن جی‌ماعێکی بە‌ ماره‌‌پ‌رین
کردبێ (إِنْ قَتَلَهُ ذِمِّي) ئە‌گەر کافرێکی پە‌یمان لە‌نە‌ست بیکۆ‌ژێ، ئە‌وه (قَتْلُ بِهِ) کافرە‌کە

أَوْ مُسْلِمٍ فَلَا فِي الْأَصْحَ، وَفِي الْقَاتِلِ: بُلُوغٌ وَعَقْلٌ،

له تۆله زیناکهره که دهکوشتریتیه وه (أَوْ مُسْلِمٍ) به لام نه گهر موسولمانیکی داوینپاک زیناکهریکی موحسهنی کوشت، نه وه (فَلَا) موسولمانه که له تۆله زیناکهره که ناکوشتریتیه وه (فِي الْأَصْحَ) له فهرمووده ی راستردا.

﴿ نَاکَاداری ﴾: نه وه ی پابرنوو لهو حاله تدا بوو: که به شاهیدی چوار پیاو، یان به دانپیدا هیتانی خوی زینایه کی ناشکرا بوین، ههروه که له زۆریه ی سه رچاوه کاندایه فرموویانه، به لام نه گهر له حاله تدا بیئیرنی کاریه دست کوشتبیتی، نه و کاته پیویسته تمبئ بکری. جا بزانه: نه گهر بکوژده کهش وه کووی زیناکهریکی موحسهن بوو، یان زیناکهره که زیناکهریکی کوپ، یان کهچ بوو، نه و کاته بکوژده کی له تۆله دهکوشتریتیه وه.

دیسان بزانه: نه گهر بیتنی پیاو یکی موحسهن زینا له گهل ژنی وی، یان له گهل خزمیکی وی دهکا، نه وه بوی دروسته: به په نهانی - له حاله تی زیناکهرنه که دا - زیناکهره که بکوژی وه هم ئافره ته کهش بکوژی نه گهر موحسهن بیو زۆریکراو نه بی، جا له گهل نه وه شدا به گویره ی بریاره کانی ناشکرای شه ریعت به بی شاهدید بکوژده که باوه پی پی ناکری و له تۆله دهکوشتریتیه وه، به لام نه گهر چوار شاهیدی زینای هه بن، یان سویندی گه پاندرایه وه بخوا، نه و کاته باوه پی پی ده کری و له تۆله ناکوشتریتیه وه، هم دروست نیه ته مبییش بکری، چونکه غیره و ناموس هانی داوه زیناکهره که بکوژی، ههروه که له (تحفة) دا لیره وه له (کتاب الصیال) دا، هم له (فتح الباری) شدا له شهرحی ئهم حه دیسه دا پوون کراوه ته وه: ﴿ قَالَ سَعْدُ بْنُ عبادَةَ ۖ لَوْ رَأَيْتُ رَجُلًا مَعَ امْرَأَتِي لَضَرَبْتُهُ بِالسَّيْفِ ۚ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: أَتَعْجَبُونَ مِنْ غَيْرَةِ سَعْدٍ؟ لَأَنَا أَغْرِبُ مِنْهُ وَاللَّهِ أَغْرِبُ مِنِّي ﴾ رواه الشيخان، (سعد) گوئی: نه گهر پیاو یک له گهل ژنی خۆمدا ببینم به شمشیر لی ده ده م. پیغه مبه ر ﷺ فهرمووی: ئایا له غیره تی (سعد) سه رسوپ ده میتن؟ من له وی به غیره ترم و خوداش له من به غیره تتره.

جا بزانه لهو حاله تدا هه رچه نده بوی دروسته: به په نهانی زیناکهره که بکوژی، به لام وا باشتره نه و عیبه داپوشن، جا نه گهر دلشی له سه ر ژنه کی لاجوین با ته لاقی بدا، ههروه که له په رتوکی (اللعان) دا پابرا.

سمی یه م له مهرجه کانی کوشتنه وه ی له تۆله: (و) ههروه ها به مهرج داده ندری بو واجیبوونی کوشتنه وی له تۆله (فِي الْقَاتِلِ) له بکوژده که دا: (بُلُوغٌ وَعَقْلٌ) بکوژده که بلوغی بوین و عه قلی هه بن، واته: مندال و شیت له تۆله ناکوشتریتیه وه، به و مهرجه ی له حاله تی کوشتنه که دا شیتی هه بن، به لکو خوینی کوژداوه که یان ئوه رده گیرئ، پیغه مبه ر ﷺ فهرموویه تی: ﴿ رُفِعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ: عَنِ الثَّامِ حَتَّى يَسْتَقِظَ وَعَنِ الصَّبِيِّ حَتَّى يَحْتَلِمَ وَعَنِ

وَالْمَذْهَبُ وَجُوبُهُ عَلَى السَّكْرَانِ، وَلَوْ قَالَ: كُنْتُ يَوْمَ الْقَتْلِ صَبِيًّا أَوْ مَجْنُونًا صَدَقَ بَيَمِينِهِ إِنْ أَمَكَنَ الصَّبَا وَعُهِدَ الْجُنُونُ، وَلَوْ قَالَ: أَنَا صَبِيٌّ فَلَا قِصَاصَ وَلَا يُخْلَفُ، وَلَا قِصَاصَ عَلَى حَرْبِي، وَيَجِبُ عَلَى الْمَغْضُومِ وَالْمُرْتَدِّ، وَمُكَافَأَةٌ، فَلَا يُقْتَلُ مُسْلِمٌ بِذِمِّي،

الْمَجْنُونُ حَتَّى يَعْقِلَ ﴿﴾ حدیث صحیح رواه أصحاب السنن، نوسینی تاوان له سر سى كه سان هه لگيراهه: له سر خه وتوو تا هه شيار ده بیته وه، له سر منداڵ تا بلوغی ده بی، له سر شیت تا عاقل ده بیته وه.

(وَالْمَذْهَبُ) به فرموده ی پاستی مه زه ب (وَجُوبُهُ عَلَى السَّكْرَانِ) كوشتنه وه ی له تۆله له سر نه و بكۆژه سه رخۆشهش واجبه كه به قه سدی و به خۆشی خۆی شه پابی خواربوته وه، یان ده رمانیكى عه قلبه رى خواربوته وه، به لام نه گه ر به زۆر لیکردن خواربویه وه، یان نه یزانیبو هۆشی لاده با، نه و کاته ناکوشتریته وه، به لکو خوینی کوژراوه که ی لئوه رده گیرئ، هه روه که له (الشبراملسی) دا فرمودیه تی.

(وَلَوْ قَالَ) نه گه ر بكۆژه که گوئی (كُنْتُ يَوْمَ الْقَتْلِ صَبِيًّا) من له کاتی كوشتنه که دا منداڵ بووم (أَوْ) یان گوئی (مَجْنُونًا) له کاتی كوشتنه که دا شیت بووم. نه وه (صَدُقَ بَيَمِينِهِ) به سویند خواردن باوه پى پى ده کرئ (إِنْ أَمَكَنَ الصَّبَا وَعُهِدَ الْجُنُونُ) نه گه ر بگوئى له کاتی كوشتنه که دا منداڵ بوئى و پیش كوشتنه که ش شیتى هه بوئى.

(وَلَوْ قَالَ) نه گه ر بكۆژه که گوئی (أَنَا صَبِيٌّ) من ئیستا منداڵم. ده شگونجا تا ئیستا بلوغی نه بوئى، نه وه (فَلَا قِصَاصَ) له تۆله ناکوشتریته وه، هه م (وَلَا يُخْلَفُ) سویندیش نادرئ، چونکه سویندی منداڵ به تاله، که واته: خوینی کوژراوه که ی لئوه رده گیرئ.

(و) هه روه ها مه رجه: بكۆژه که پابه ندی بریاره کانی ئیسلام بوئى، که وابو: (لَا قِصَاصَ عَلَى حَرْبِي) نه كوشتنه وه ی له تۆله نه خوین له سر نه و بكۆژه واجب نیه که له کاتی كوشتنه که دا کافرێكى جه نگی بوئى، چونکه پیغه مبه ر ﷺ نه و جۆره کافرانیه ی له تۆله نه ده كوشتنه وه: وهك (وَحْشِي) ی بكۆژی ئیمامی (حَمْرَةَ ﷺ).

به لام (وَيَجِبُ عَلَى الْمَغْضُومِ) كوشتنه وه ی له تۆله له سر نه و بكۆژه کافره واجبه که گیانی پارێزراوه: به جه نگ وه ستاندن، یان به سه رانه، یان به دلنیاکردن، هه م (وَالْمُرْتَدِّ) له سر نه و بكۆژهش واجبه که بۆته کافر.

(و) هه روه ها به مه رج داده ندرئ: (مُكَافَأَةٌ) بكۆژه که و کوژراوه که هاوچه شن - واته: به کسان - بن، که وابو: (فَلَا يُقْتَلُ مُسْلِمٌ بِذِمِّي) مروفی موسولمان نه له تۆله ی کافرێكى په یمان له نه ستوو نه له تۆله ی هه یج کافرێكى تر ناکوشتریته وه، پیغه مبه ر ﷺ ده فرموی: ﴿لَا يُقْتَلُ مُسْلِمٌ بِكَافِرٍ﴾ رواه البخاری، نابى موسولمان له تۆله ی کافر بكوشتریته وه.

وَيُقْتَلُ ذِمِّيٌّ بِهِ وَبِذِمِّيٍّ وَإِنْ اخْتَلَفَتْ مِلَّتُهُمَا، فَلَوْ أَسْلَمَ الْقَاتِلُ لَمْ يَسْقُطِ الْقِصَاصُ، وَلَوْ جَرَحَ ذِمِّيٌّ ذِمِّيًّا وَأَسْلَمَ الْجَارِحُ ثُمَّ مَاتَ الْمَجْرُوحُ فَكَذًا فِي الْأَصَحِّ، وَفِي الصُّورَتَيْنِ إِذَا يَقْتَضِي الْإِمَامُ بَطْلَ الْوَارِثِ، وَالْأَظْهَرُ قَتْلُ مُرْتَدٍّ بِذِمِّيٍّ وَبِمُورْتَدٍّ، لَا ذِمِّيٍّ بِمُورْتَدٍّ، وَلَا يُقْتَلُ حُرٌّ بِمَنْ فِيهِ رِقٌّ، وَيُقْتَلُ قَيْنٌ وَمُدَبِّرٌ وَمُكَاتِبٌ وَأُمٌّ وَلَدٌ بَعْضُهُمْ بِبَعْضٍ،

به لأم (وَيُقْتَلُ ذِمِّيٌّ بِهِ) کافری په یمان له نه ستو له توله ی موسولمان ده کوشتریتته وه، هم (وَبِذِمِّيٍّ وَإِنْ اخْتَلَفَتْ مِلَّتُهُمَا) له توله ی کافر یکی په یمان له نه ستوش ده کوشتریتته وه، هر چنده ناینه که شیان جیاوازی: وه ک جوله که و دیان.

(فَلَوْ أَسْلَمَ الْقَاتِلُ) جا نه گهر بکوژنکی په یمان له نه ستو له لوی کوشتنه که - بووه موسولمان (لَمْ يَسْقُطِ الْقِصَاصُ) کوشتنه وه که ی له سر لانا که وی، چونکه له کاتی کوشتنه که دا په کسان بووه (وَالْأَظْهَرُ قَتْلُ مُرْتَدٍّ بِذِمِّيٍّ نَعِيًّا) نه گهر کافر یکی په یمان له نه ستو کافر یکی په یمان له نه ستوی بریندار کرد، نینجا (وَأَسْلَمَ الْجَارِحُ) بریندار که ره که بووه موسولمان (ثُمَّ مَاتَ الْمَجْرُوحُ) نینجا کافره بریندار که ره کهش په و برینه مرد (فَكَذًا فِي الْأَصَحِّ) نه وه ش کوشتنه وه که ی له سر لانا که وی، له فرموده ی راستردا.

نینجا (وَفِي الصُّورَتَيْنِ) له هر دوو وینه ی پراږدودا (إِذَا يَقْتَضِي الْإِمَامُ بَطْلَ الْوَارِثِ) ته نها پیتشه وای موسولمانان بکوژنه که له توله ی کوژاوه که ده کوژیتته وه به داواکردنی میرانگری کوژاوه که (وَالْأَظْهَرُ) به فرموده ی به هیژتر (قَتْلُ مُرْتَدٍّ بِذِمِّيٍّ) موسولمانی کافر یو له توله ی کافری په یمان له نه ستو ده کوشتریتته وه، هم (وَبِمُورْتَدٍّ) له توله ی موسولمان یکی کافر یو ده کوشتریتته وه (لَا ذِمِّيٍّ بِمُورْتَدٍّ) به لأم کافری په یمان له نه ستو له توله ی موسولمانی کافر یو ناکوشتریتته وه؟ چونکه نه به هوی سهرانه گیانی ده پاریزری، کافر یو ده خوی به فیر وراوه.

﴿ثَاكِلَادَارِي﴾: پیغه مبرک فرمویه تی: ﴿إِنَّ الرَّجُلَ يُقْتَلُ بِالْمَرْأَةِ﴾ رواه أصحاب السنن وصححه الحاكم وابن حبان، پیاو له توله ی نافرته ده کوشتریتته وه.

هر وده نافرته تیش له توله ی پیاو ده کوشتریتته وه، هر وده نیراموک له توله ی پیاو و نافرته ده کوشتریتته وه و نه وانیش له توله ی نیراموک ده کوشتریتته وه، هر وده زانو ده و له مندو خاوه ن پله وپایش له توله ی نه زانو و هژرو ناکس به چه ده کوشتریتته وه، هم گنج له توله ی پیر، پیر له توله ی گنج ده کوشتریتته وه، هر وده له (مغنی) دا فرمویه تی. به لأم (وَلَا يُقْتَلُ حُرٌّ بِمَنْ فِيهِ رِقٌّ) مړوی نازاد له توله ی مړوی کویله ناکوشتریتته وه، هر چنده مړوی کویله نه بن (وَيُقْتَلُ قَيْنٌ وَمُدَبِّرٌ وَمُكَاتِبٌ وَأُمٌّ وَلَدٌ بَعْضُهُمْ بِبَعْضٍ) کویله ی ته و او و کویله ی له لوی مردن نازادی وراوه تی و کویله ی نوسراو پیږدراو و کویله ی دایکه مندال هر یه که یان له توله ی نه وی تر ده کوشتریتته وه.

وَلَوْ قَتَلَ عَبْدٌ عَبْدًا ثُمَّ عَتَقَ الْقَاتِلُ أَوْ عَتَقَ بَيْنَ الْجَرْحِ فَكَحْدُوثُ الْإِسْلَامِ، وَمَنْ بَغَضَهُ حُرٌّ لَوْ قَتَلَ مِثْلَهُ لَا قِصَاصَ، وَقِيلَ إِنَّ لَمْ تَرِدْ حُرِّيَّةُ الْقَاتِلِ وَجَبَ، وَلَا قِصَاصَ بَيْنَ عَبْدٍ مُسْلِمٍ وَحُرٍّ ذِمِّيٍّ، وَلَا بِقَتْلِ وَلَدٍ وَإِنْ سَفَلَ، وَلَا لَهٗ، وَيُقْتَلُ بِوَالِدَيْهِ، وَلَوْ تَدَاعَا مَجْهُولًا فَقَتَلَهُ أَحَدُهُمَا، فَإِنْ أَلْحَقَهُ الْقَائِفُ بِالْآخِرِ اقْتَصَّ وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ قَتَلَ أَحَدُ أَخَوَيْنِ الْأَبَ وَالْآخَرَ الْأُمَّ مَعًا

(وَلَوْ قَتَلَ عَبْدٌ عَبْدًا) نه گهر کویله یه ک کویله یه کی کوشت (ثُمَّ عَتَقَ الْقَاتِلُ) نینجا بکوژده که نازاد بوو (أَوْ عَتَقَ بَيْنَ الْجَرْحِ وَالْمَوْتِ) یان له نیوان بریندارکردن و مردندا نازاد بوو، نه وهش (فَكَحْدُوثُ الْإِسْلَامِ) وهك موسولمان بوونه، واته: کوشتنه وهی له توله ی له سر لاناچی.

(وَمَنْ بَغَضَهُ حُرٌّ) نه و مروهی به شیکی کویله یه به شیکی شازاده (لَوْ قَتَلَ مِثْلَهُ) نه گهر مروفیکی وهكو خوی بکوژی (لَا قِصَاصَ) نابی له توله ی بکوشتیته وه (وَقِيلَ) له فرموده یه کی بی میذا: (إِنْ لَمْ تَرِدْ حُرِّيَّةُ الْقَاتِلِ) نه گهر نازاییه کی بکوژده که زودتر نه بی (وَجَبَ) کوشتنه وهی له توله واجب ده بی (وَلَا قِصَاصَ بَيْنَ عَبْدٍ مُسْلِمٍ وَحُرٍّ ذِمِّيٍّ) کوشتنه وهی له توله له نیوان کویله یه کی موسولمان و کافر یکی شازادی په یمان له نه ستودا نیه، چونکه موسولمان له توله ی کافر ناکوشتیته وه، نازاییش له توله ی کویله ناکوشتیته وه.

(وَلَا بِقَتْلِ وَلَدٍ وَإِنْ سَفَلَ) کوشتنه وهی له توله له سر باوکو باپیرو دایکو داپیره نیه نه گهر مندالی خویان بکوژن، هرچه ند مندا له کش به ره و خوار بی، پیغه مبه رﷺ ده فرموی: ﴿لَا يَقَاذُ الْوَالِدُ بِالْوَلَدِ﴾ رواه احمد وصححه ابن الجارود والبيهقي، باوک له توله ی مندا له کی ناکوشتیته وه.

(وَلَا لَهٗ) هه روه ها بۆ مندا له کشی له توله ی کوژد او یکی تر ناکوشتیته وه: وهك ژنی کوپه که ی، یان دایکی کوپه که ی بکوژی، پیغه مبه رﷺ ده فرموی: ﴿لَا يَقَاذُ لِلْإِنِّ مِنْ أَبِيهِ﴾ صححه الحاكم والبيهقي، نابی باوک بۆ کوپه که ی له توله بکوشتیته وه.

به لام (وَيُقْتَلُ بِوَالِدَيْهِ) کوپو کیژ له توله ی دایکو و باوک و داپیره و باپیرو کانیان ده کوشتیته وه، هه روه ها گشت خزمه کانی تریش له توله ی یه کتری ده کوشتیته وه، هه روهك له زوری ی سرچاوه کانددا فرمویانه.

(وَلَوْ تَدَاعَا مَجْهُولًا) نه گهر دوو پیاو داوی نه ژادی مروفیکی نه ناسراویان کرد (فَقَتَلَهُ أَحَدُهُمَا) نینجا پیش پوښوونه یه کی که نه ناسراوه که ی کوشت، نه وه (فَإِنْ أَلْحَقَهُ الْقَائِفُ بِالْآخِرِ) نه گهر دروشمناس نه ناسراوه که ی کرده مندالی نه وه که ی تر، نه وه (اَقْتَصَّ) بکوژده که له توله ی ده کوشتیته وه (وَلَا فَلَا) به لام نه گهر نه یکرده مندالی وی، نه وه (فَلَا) له توله ی ناکوشتیته وه.

(وَلَوْ قَتَلَ أَحَدُ أَخَوَيْنِ الْأَبَ) نه گهر یه کی که له دوو برایان باوکی کوشتو (وَالْآخَرَ الْأُمَّ) برایه که ی تریش دایکی کوشت (مَعًا) کوشتنه که شیان له گه ل یه کتری دابو، واته: ویکرا

فَلِكُلِّ قِصَاصٌ، وَيُقَدَّمُ بَقْرَعَةٌ، فَإِنْ اقْتَصَّ بِهَا أَوْ مُبَادَرًا فَلَوَارِثُ الْمُقْتَصِّ مِنْهُ قَتَلَ الْمُقْتَصَّ إِنْ لَمْ تُورَثْ قَاتِلًا بِحَقٍّ، وَكَذَا إِنْ قَتَلَ مُرْتَبًا وَلَا زَوْجِيَّةً، وَإِلَّا فَعَلَى الثَّانِي فَقَطْ، وَيُقْتَلُ الْجَمْعُ بِوَاحِدٍ، وَلِلْوَلِيِّ الْغَفْوُ عَنْ بَعْضِهِمْ عَلَى حِصَّتِهِ مِنْ

گیانیان در رجوع، نه وه (فلكل قِصَاصٌ) هریه که یان مافی کوشتنه وهی له تۆلهی له سهر نه وهی تر هیه (وَيُقَدَّمُ بَقْرَعَةٌ) به پشکه کردن برابیه کیان بۆ کوشتنه وه که وه پشیش نه وه که یتر دیخری (فَإِنْ اقْتَصَّ بِهَا) جا نه گهر به پشکه کردن برابیه کیان یتری له تۆله کوشته وه (أَوْ مُبَادَرًا) یان به بین پشکه کردن په له ی کردو کوشتی وه، نه و کاته (فَلَوَارِثُ الْمُقْتَصِّ مِنْهُ قَتَلَ الْمُقْتَصَّ) بۆ میراتگری برا کوشترا وه که دروسته برا بکوژه که له تۆلهی دایکه که، یان باوکه که بکوژیته وه (إِنْ لَمْ تُورَثْ قَاتِلًا بِحَقٍّ) نه گهر به فه رموده ی راستر بلین: مرقه کوژی به هق میرات له کوژرا وه که ی ناگری.

(وَكَذَا إِنْ قَتَلَ مُرْتَبًا وَلَا زَوْجِيَّةً) هه روه ها نه گهر دوو برابیه کان دایکو باوکیان یه که له دوای یه کتریش بکوژن هه ریه که یان مافی کوشتنه وهی نه وهی تری هیه له و حالته ی ژنو میردایه تی له نیتوان دایکو باوکه یاندا نه مابن (وَإِلَّا) به لام نه گهر ژنو میردایه تی له نیتوانیاندا به رده وام بن، نه و کاته (فَعَلَى الثَّانِي فَقَطْ) کوشتنه وهی له تۆله ته نها له سهر دووه مه که یان واجب ده بن و له سهر یه که مه که یان واجب نابن؟ چونکه به شیکی تۆله ی کوژرا وه که ی خوی به میرات گرتوته وه له کوژرا وه که ی دووه م، که وابو: نه و به شه تۆله ی ماوه له سهری لاده چن و خوینی له جباتی لئوه رده گیرئ.

﴿هاو به شی له کوشتندا﴾

(وَيُقْتَلُ الْجَمْعُ بِوَاحِدٍ) کومه لیک له تۆله ی یه که س ده کوشترینه وه و هه ریه که شیان که ففاره پتیک ی له سهره: وهک ویکرا فپئی بده نه ناو ناو، یان له به رزایی فپئی بده نه خواره وه، یان برینداری بکه ن و برینی هه ریه که شیان کاری له گیانده رچونه که کردبن، یان به هه ر شیوه یه کی تر بیکوژن ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ، وَابْنِ الْمُسَيَّبِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَتَلَ خَمْسَةً أَوْ سِتَّةَ رِجَالٍ قَتَلُوهُ غِيلَةً، وَقَالَ: لَوْ تَمَالَأَ عَلَيْهِ أَهْلُ صَنْعَاءَ لَقَتَلْتُهُمْ بِهِ﴾ أخرجه مالك والبخاری، نیعامی (عمر رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ) پینچ، یان شش که سی له تۆله ی پیاویک کوشتنه وه که به فیل کوشتبویان، هم فه رموی: نه گهر دانیشتووانی شاری (صنعاء) له سهر کوشتنی پیاوه که کز بویانه وه گشتیان له تۆله ی ده کوشتنه وه.

به لام نه وهی برینه کی کاری نه کردوه بۆ گیانده رچوون، نه ویان نا کوشترینه وه، به لکو تۆله ی برینه کی لئوه رده گیرئ، هه روهک (الشبراملسی) فه رمویه تی.

(وَلِلْوَلِيِّ) بۆ میراتگری کوژرا وه که دروسته (الْغَفْوُ عَنْ بَعْضِهِمْ) هه ندیک له بکوژه کان له کوشتنه وه عه فو بکاو هه ندیک شیان له تۆله بکوژیته وه، جا عه فوه که ش (عَلَى حِصَّتِهِ مِنْ

الدِّيةَ بِاعْتِبَارِ الرَّؤُوسِ، وَلَا يُقْتَلُ شَرِيكَ مُخْطِئٍ وَشِبْهِ عَمْدٍ، وَيُقْتَلُ شَرِيكَ الْأَبِ وَعَبْدٌ شَارَكَ حُرًّا فِي عَبْدٍ وَذِمِّيٌّ شَارَكَ مُسْلِمًا فِي ذِمِّيٍّ، وَكَذَا شَرِيكَ حَرْبِيٍّ وَقَاطِعٍ قِصَاصًا أَوْ حَدًّا وَشَرِيكَ النَّفْسِ وَدَافِعِ الصَّائِلِ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ جَرَحَهُ جُرْحَيْنِ عَمْدًا وَخَطَأً وَمَاتَ بِهِمَا، أَوْ جَرَحَ حَرْبِيًّا

(الدِّية) له سر نه وه بن: كه به شه خوینه که یی لئوه ریگری، جا به شه که ش (باعتبار الرؤوس) به گویره ی ژماره ی سهری بکوژه کانه، بؤ ویفه: نه گهر بکوژه کان پینچ که س بن، پینجیکی خوینه که ی لئوه ریگری، هه روه هاش دروسته گشتیان له کوشتن عه وه بکاو خوینی کوژاوه که ی به یتکپایی له گشتیان وه ریگری، هه روه که له (مغنی) دا فهرموویه تی.

(وَلَا يُقْتَلُ شَرِيكَ مُخْطِئٍ وَشِبْهِ عَمْدٍ) هه ر بکوژیک له کوشتنه که دا هاویه شی بکوژیکی به هه له داجوو، یان ویته ی به قه سدی بن، نابئ له تتوله بکوشتریته وه، چونکه کوشتنه که به دوو کردار بووه: له دوو کردارانه ش به کیکیان کوشتنه وه واجب ده کاو نه وه که ی تر قه ده غه ی ده کا، که وابو: هاویه شه که نیوه ی خوینی کوژاوه که ی لئوه رده گیرئو نیوه که ی تریش له خزمه کانی نه وی تر وه رده گیرئو.

به لام (وَيُقْتَلُ شَرِيكَ الْأَبِ) نه و بکوژه ی له کوشتنه که دا هاویه شی باوکی کوژاوه که یه، نه و ده کوشتریته وه، هه م (وَعَبْدٌ شَارَكَ حُرًّا فِي عَبْدٍ) نه و کویله ی له کوشتنی کویله یه که دا هاویه شی نازادیکی کردوه وه م (وَذِمِّيٌّ شَارَكَ مُسْلِمًا فِي ذِمِّيٍّ) نه و کافره ی په یمان له نه ستویو له کوشتنی کافرئیک په یمان له نه ستودا هاویه شی موسولمانئیک کردوه، نه ویش ده کوشتریته وه.

(وَكذَا شَرِيكَ حَرْبِيٍّ) هه روه ها هاویه شی کافری جه نگی له کوشتنی موسولمانئیکدا، هه م (وَقَاطِعٍ قِصَاصًا أَوْ حَدًّا) هاویه شی نه و که سه ی که له تتوله، یان بؤ سزادان ده ستی که سیکی تری لئو کربوته وه به م ده ست لئو کربنه وه یه ش مرده وه، هه م (وَشَرِيكَ النَّفْسِ) نه وه ی هاویه شی بکوژه که یه له کوشتنی خودی خودی دا، هه م (وَدَافِعِ الصَّائِلِ) هه م نه و که سه ی هاویه شی نه و که سه یه که به رگری ژوداری هیرشکه ر له خوی ده کا (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرمووده ی به هیزتردا، هه م هاویه شی مندال و شیت له کوشتنی که سیکیدا، واته: نه و هاویه شانه گشتیان له تتوله ی کوژاوه که ده کوشتریته وه، چونکه کرداری هه روه هاویه شه کان به قه سدی یه و کوشتنه وه ی له تتوله واجب ده کا، به لام له بهر هؤیه کی دهره کی هاویه شه کانی تر له تتوله ناکوشتریته وه نه و هؤیه ش له م هاویه شه دا نیه، بؤیین له تتوله ده کوشتریته وه، هه روه که له ژوبه ی سرچاوه کاندایه پوهن کراوه ته وه.

(وَلَوْ جَرَحَهُ جُرْحَيْنِ عَمْدًا وَخَطَأً) نه گهر به کیکی به دوو برینان بریندار کرد: برینکیان به قه سدی و برینئیکیش به هه له، ئینجا (وَمَاتَ بِهِمَا) به هه روه برینه کان مرد (أَوْ جَرَحَ حَرْبِيًّا)

أَوْ مُرْتَدًّا ثُمَّ أَسْلَمَ وَجَرَحَهُ ثَانِيًا فَمَاتَ لَمْ يُقْتَلْ، وَلَوْ ذَاوَى جُرْحَهُ بِسُوءٍ مُدْفَفٍ فَلَا قِصَاصَ عَلَى جَارِحِهِ، وَإِنْ لَمْ يُقْتَلِ السُّوءُ غَالِبًا فَشِبْهُ عَمْدٍ، وَإِنْ قَتَلَ غَالِبًا وَعَلِمَ حَالَهُ فَشَرِيكُ جَارِحِ نَفْسِهِ، وَقِيلَ شَرِيكٌ مُخْطِئٌ، وَلَوْ ضَرَبُوهُ بِسَيَاطٍ فَقَتَلُوهُ وَضَرَبُ كُلِّ وَاحِدٍ غَيْرُ قَاتِلٍ فَفِي الْقِصَاصِ عَلَيْهِمْ أَوْجُهُ: أَصَحُّهَا يَجِبُ إِنْ تَوَاطَعُوا، وَمَنْ قَتَلَ جَمْعًا مُرْتَبًّا قَتَلَ بِأَوَّلِهِمْ،

أَوْ مُرْتَدًّا) یان کافرکی جهنگی، یان موسولمانیکی کافرپوی بریندار کرد (ثُمَّ أَسْلَمَ وَجَرَحَهُ ثَانِيًا) نینجا بریندارکراوه که بویه موسولمان و دوبارهش برینداری کرده و (فَمَاتَ) نینجا به هر دو برینه که ی کافر و نیسلامتی مرد، نه و له هر دو مهسه له دا (لَمْ يُقْتَلْ) بریندارک ره که له توله ناکوشتریته و، به لکو له مهسه له یه که مدا خوینی کوژاوه که و توله ی برینه به قهسدی یه که واجب ده بی، له بویه مه که شدا ته نها توله ی برینی نیسلامتی واجب ده بی.

(وَلَوْ ذَاوَى جُرْحَهُ بِسُوءٍ مُدْفَفٍ) نه گهر بریندار که برینه که ی خوی به ژده ریکی کوشنده دهرمان کردو به و دهرمانگر نه مرد، نه و (فَلَا قِصَاصَ عَلَى جَارِحِهِ) نه کوشتنه و ی له توله و نه خوین له سر بریندارک ره که ی واجب ناب، چونکه به خوی خوی کوشته و، که و ابو: ته نها توله ی برینه که له سر بریندارک ره که واجب ده بی.

به لام (وَإِنْ لَمْ يُقْتَلِ السُّوءُ غَالِبًا) نه گهر ژده ره که به نه غله بی نه یده کوشت، نه و کاته (فَشِبْهُ عَمْدٍ) دهرمانگر نه که کوشتنی وینه ی به قهسدی یه، که واته: لیته شدا بریندارک ره که له توله ناکوشتریته و، به لام نیوه ی خوینی کوژاوه که و توله ی برینه که ی لی و ده گیر.

(وَإِنْ قَتَلَ غَالِبًا) نه گهر ژده ره که به نه غله بی ده ی کوشت و (وَعَلِمَ حَالَهُ) بریندار که ش ده یزانی به نه غله بی ده کوژی و خوی پی دهرمان کردو مرد، نه و کاته (فَشَرِيكُ جَارِحِ نَفْسِهِ) بریندارک ره که وک ها و به شی که سیکه که خودی خوی بریندار بکا و بمی، واته: له توله ده کوشتریته و (وَقِيلَ) له فرموده ده یه کی بی میژدا (هُوَ شَرِيكٌ مُخْطِئٌ) ها و به شی بکوژی به هله یه، واته: له توله ناکوشتریته و.

(وَلَوْ ضَرَبُوهُ بِسَيَاطٍ) نه گهر کومه لیک به شوپکه دار له مرقفیکیان دا (فَقَتَلُوهُ) جا به و لیذانه کوشتیان (وَضَرَبُ كُلِّ وَاحِدٍ غَيْرُ قَاتِلٍ) لیذانی هر یه کیکیان به ته نها کوشنده نه بو، نه و (فَفِي الْقِصَاصِ عَلَيْهِمْ أَوْجُهُ) له باره ی کوشتنه و ی گشتیان له توله، سی فرموده هه نه: (أَصَحُّهَا يَجِبُ إِنْ تَوَاطَعُوا) پاستره که یان: کوشتنه و ی له توله له سر گشتیان واجبه، نه گهر گشتیان له سر لیذانه که ی پیک که و تبن و لیذانی هر یه که شیان کاری له گیانده رچونه که کرد بی.

(وَمَنْ قَتَلَ جَمْعًا مُرْتَبًّا) هر که سیک کومه له مرقفیک یه که له دوی یه که - بکوژی، نه و (قَتَلَ بِأَوَّلِهِمْ) له توله ی به که مه که یان ده کوشتریته و خوینی نه وانی تریش له میراته که ی

أَوْ مَعَا فَبِالْقُرْعَةِ، وَلِالْبَاقِينَ الدِّيَّاتُ، قُلْتُ: فَلَوْ قَتَلَهُ غَيْرُ الْأَوَّلِ عَصَى وَوَقَعَ قِصَاصًا، وَلِلْأَوَّلِ دِيَّةٌ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. (فَصْلٌ) جَرَحَ حَرَبِيًّا أَوْ مُرْتَدًّا أَوْ عَبْدًا نَفْسَهُ فَأَسْلَمَ وَعَتَقَ ثُمَّ مَاتَ بِالْجُرْحِ فَلَا ضَمَانَ، وَقِيلَ: تَجِبُ دِيَّةٌ، وَلَوْ رَمَاهُمَا فَأَسْلَمَ وَعَتَقَ فَلَا قِصَاصَ،

وهرده گيری (أو معًا) یان کومه لیکی ویکرا کوشتن: وه ک خانوویک به سهریاندای پروختینی، یان بومبیک بته قبین، نه و کاته (فَبِالْقُرْعَةِ) به پشکه کردن له تۆله ی یه کیکیان ده کوشتریتته وه (وَلِالْبَاقِينَ الدِّيَّاتُ) بۆ نه وانی تریش خوین له میراته کی وهرده گیری، جا له دوو حالتته دا نه گهر میراته کی به روهستی خوینی گشتیانی نه ده کرد، نه و کاته به گویره ی مافی خوین میراته که له نیوانیاندای به ش ده کری، جا نه گهر خاوهن مافه کی یه کم له کوشتن عه فوی کرد نه و کاته نه وه کی تر له تۆله ی کوژدای خۆی ده یکوژیتته وه، مهره وه که (تحفة) (مغنی) دا فرمویانه.

(قُلْتُ) نیمامی (النواوی) فرمویه تی (فَلَوْ قَتَلَهُ غَيْرُ الْأَوَّلِ) نه گهر جگه له خاوهن مافه کی یه کم، یان جگه له خاوهن پشکه که یه کیکیان بکوژه کی له تۆله ی کوژدایه کی خۆی کوشته وه، نه وه (عَصَى وَوَقَعَ قِصَاصًا) گونا بهار ده بی، به لام به بهر کوشتنه وه ی له تۆله ی خۆی ده که وئ، که وابو: (وَلِلْأَوَّلِ دِيَّةٌ) خاوهن مافه کی یه کم، یان خاوهن پشکه که خوینی کوژدایه کی له میراتی بکوژه که ده دریتی (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

جا نه گهر گشتیان ویکرا له تۆله کوشتیانه وه، نه و کاته ش پاشماوه ی به شه خوینه که یان هر ده مینئ، بۆ وینه نه گهر سی خاوهن ماف ویکرا له تۆله بیکوژنه وه، نه و کاته ش مهریه که یان دوو سینه کی خوینی کوژدایه کی له میراتی بکوژه که وهرده گیری، مهره وه که له تۆریه ی سه رچاوه کاندای فرمویانه.

﴿فَصْلٌ: لَه بَاسِ گُورَانِ حَالِی بریندارکراوه که﴾

(جَرَحَ حَرَبِيًّا أَوْ مُرْتَدًّا أَوْ عَبْدًا نَفْسَهُ) هر کاتیک کافرکی جهنگی، یان موسولمانیکی کافر بوو، یان کزیه که ی خۆی بریندار کرد (فَأَسْلَمَ وَعَتَقَ) ئینجا بریندارکراوه کافره که بووه موسولمان، کزیه که ش ئازاد بوو (ثُمَّ مَاتَ بِالْجُرْحِ) ئینجا بریندارکراوه که به و برینه مرد، نه وه (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینبوونیک- نه به کوشتنه وه ی له تۆله و نه به خوین- نیه، چونکه له کاتی بریندارکردنه که دا تۆله ی نه بوه (وَقِيلَ: تَجِبُ دِيَّةٌ) له فرموده یه کی بی هیژدا: خوینی له سه ر واجب ده بی.

(وَلَوْ رَمَاهُمَا) نه گهر چه کیکی هاویشته بۆ کافره که و بۆ کزیه که (فَأَسْلَمَ وَعَتَقَ) جا له دوی هاویشتن کافره که بووه موسولمان و کزیه که ش ئازاد بوو، ئینجا چه که که یان ویکه وتو کوشتنی، نه وه ش (فَلَا قِصَاصَ) کوشتنه وه ی له تۆله ی له سه ر نیه، چونکه له کاتی

وَالْمَذْهَبُ وَجُوبُ دِيَةِ مُسْلِمٍ مُحَقَّقَةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ، وَلَوْ ارْتَدَّ الْمَجْرُوحُ وَمَاتَ بِالسَّرَايَةِ
فَالنَّفْسُ هَدَرٌ، وَيَجِبُ قِصَاصُ الْجُرْحِ فِي الْأَظْهَرِ يَسْتَوْفِيهِ قَرِيبُهُ الْمُسْلِمُ وَقِيلَ الْإِمَامُ،
فَإِنْ اقْتَضَى الْجُرْحُ مَالًا وَجَبَ أَقْلُ الْأَمْرَيْنِ: مَنْ أَرَشَهُ وَدِيَّةٌ، وَقِيلَ أَرَشُهُ، وَقِيلَ هَدَرٌ،
وَلَوْ ارْتَدَّ ثُمَّ أَسْلَمَ فَمَاتَ بِالسَّرَايَةِ فَلَا قِصَاصَ، وَقِيلَ إِنْ قَصُرَتِ الرَّدَّةُ وَجَبَ، وَتَجِبُ
الدِّيَةُ فِي قَوْلٍ نَصَفَهَا، وَلَوْ جَرَحَ مُسْلِمٌ ذِمِّيًّا فَأَسْلَمَ أَوْ حُرًّا عَبْدًا فَعَتَقَ

هاویشتن توله ینیه، به لام (والمذهب) به فرموده‌ی پاستی مذهب: (وجوب دية مسلم
مُحَقَّقَةٌ) خوینتیکی سوککراوی موسولمانیک واجب ده‌بی (علی العاقلة) له سهر خرمه‌کانی
بکوزمه، چونکه له کاتی ویکه‌وتندا کوزراوه‌که موسولمانیکی نازاد بووه.

(وَلَوْ ارْتَدَّ الْمَجْرُوحُ) نه‌گهر بریندارکراوه‌که بووه کافر، نینجا (وَمَاتَ بِالسَّرَايَةِ) به
پیدا‌پویشتنی برینه‌که به کافری مرد، نه‌وه (فَالنَّفْسُ هَدَرٌ) گیانه‌کی به فیرق ده‌ری:
نه‌خوین و نه‌توله و نه‌که‌فپاره‌تی نه‌یه، چونکه به کافریویی مردوه، به لام (وَيَجِبُ قِصَاصُ
الْجُرْحِ فِي الْأَظْهَرِ) توله‌ی برینه‌کی واجب ده‌بی، له فرموده‌ی به‌هیزتردا، چونکه له
حاله‌تی نیسلامه‌تی‌دا جیگیر بووه، که‌وابو: (يَسْتَوْفِيهِ قَرِيبُهُ الْمُسْلِمُ) خرمیکی موسولمانی
کافری‌بووه‌که بریندارکه‌ره‌که - له‌توله - بریندار ده‌کاته‌وه (وَقِيلَ الْإِمَامُ) له فرموده‌یه‌کی
بی‌هیزدا: پیشه‌وای موسولمانان له‌توله برینداری ده‌کاته‌وه.

به لام (فَإِنْ اقْتَضَى الْجُرْحُ مَالًا) نه‌گهر برینی کافری‌بووه‌که مالی واجب ده‌کردو توله‌کردنه‌وه‌ی
نه‌بو، نه‌و کاته (وَجَبَ أَقْلُ الْأَمْرَيْنِ: مَنْ أَرَشَهُ وَدِيَّةٌ) له خوینی برینه‌کی و له خوینی
گیانه‌کی کامه‌یان که‌متره، نه‌ویان واجبه بدریقه (بیت المال)، واته: هیچی نادریقه
میراتگره‌کانی (وَقِيلَ أَرَشُهُ) له فرموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: خوینی برینه‌که واجبه (وَقِيلَ هَدَرٌ)
له فرموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: به فیرق ده‌ری.

(وَلَوْ ارْتَدَّ) نه‌گهر بریندارکراوه‌که بووه کافر (ثُمَّ أَسْلَمَ) نینجا هر به رینداری ب‌وه
موسولمان (فَمَاتَ بِالسَّرَايَةِ) نینجا به پیدا‌پویشتنی برینه‌که به موسولمانی مرد، نه‌و
کاته‌ش (فَلَا قِصَاصَ) کوشتنه‌وه‌ی له‌توله واجب نه‌یه، چونکه کافریون که‌وتوته نیوان
برینه‌که و مردنه‌که (وَقِيلَ إِنْ قَصُرَتِ الرَّدَّةُ وَجَبَ) له فرموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: نه‌گهر
ماوه‌ی کافری‌بوونه‌که کورت بین کوشتنه‌وه‌ی له‌توله واجب ده‌بی، به لام (وَتَجِبُ الدِّيَةُ) له
سهر فرموده‌ی پاست: خوینی مردوه‌که به ته‌واوی له سهر بریندارکه‌ره‌کی واجب
ده‌بی، چونکه بریندارکردن و پی‌مردنه‌کی له حاله‌تی نیسلامه‌تی‌دا بووه (وَفِي قَوْلٍ
نَصَفَهَا) له فرموده‌یه‌کدا: نیوه‌ی خوینی واجب ده‌بی.

(وَلَوْ جَرَحَ مُسْلِمٌ ذِمِّيًّا) نه‌گهر موسولمانیک گاوریکی، یان جوله‌که‌یه‌کی په‌یمان له‌نه‌ستوی
بریندار کرد (فَأَسْلَمَ) نینجا له دوا بریندارکردنه‌که بووه موسولمان (أَوْ حُرًّا عَبْدًا فَعَتَقَ)

وَمَاتَ بِالسَّرَايَةِ فَلَا قِصَاصَ، وَتَجِبُ دِيَّةُ مُسْلِمٍ وَهِيَ لِسَيِّدِ الْعَبْدِ، فَإِنْ زَادَتْ عَلَى قِيَمَتِهِ فَالزِّيَادَةُ لَوَرَّثَتْهُ، وَلَوْ قَطَعَ يَدَ عَبْدٍ فَعَتَقَ ثُمَّ مَاتَ بِسَرَايَةِ فَلِلْسَيِّدِ الْأَقْلُ مِنَ الدِّيَةِ الْوَاجِبَةِ وَنِصْفَ قِيَمَتِهِ، وَفِي قَوْلِ الْأَقْلُ مِنَ الدِّيَةِ وَقِيَمَتِهِ، وَلَوْ قَطَعَ يَدَهُ فَعَتَقَ فَجَرَحَهُ آخِرَانِ وَمَاتَ بِسَرَايَتِهِمْ فَلَا قِصَاصَ عَلَى الْأَوَّلِ إِنْ كَانَ حُرًّا وَيَجِبُ عَلَى الْآخَرَيْنِ.
(فَصْلٌ) يُشْتَرَطُ لِقِصَاصِ الطَّرْفِ وَالْجُرْحِ مَا شَرَطَ لِلنَّفْسِ،

یان نازادیک کویله یه کی بریندار کرد، نینجا کویله که نازاد بوو، نینجا (وَمَاتَ بِالسَّرَايَةِ) بریندار کراوه که به پیداپویشتنی برینه که مرد، نه وه (فَلَا قِصَاصَ) له هردوو مهسه له که دا کوشتنه وی له تۆله واجب نابئ، چونکه له کاتی بریندار کردنه که دا هاوچه شن نه بون، به لام (وَتَجِبُ دِيَّةُ مُسْلِمٍ) له هردوو مهسه له که دا خوینی موسولمانی کی نازاد له سر بریندار که ره که واجب ده بی (وَهِيَ لِسَيِّدِ الْعَبْدِ) له مهسه له ی دووهدا خوینه که بی گوره ی کویله که به (فَإِنْ زَادَتْ عَلَى قِيَمَتِهِ) جا نه گهر خوینه که له نرخ ی کویله که زیاتر بوو، نه و کاته (فَالزِّيَادَةُ لَوَرَّثَتْهُ) زیاده که بی میرانگره کانی کویله که به.

(وَلَوْ قَطَعَ يَدَ عَبْدٍ فَعَتَقَ) نه گهر دهستی کویله یه کی لی کرده وه، نینجا کویله که نازاد بوو (ثُمَّ مَاتَ بِسَرَايَةٍ) نینجا به پیداپویشتنی برینه که مرد، نه وه (فَلِلْسَيِّدِ الْأَقْلُ) گوره که ی مافی که متره که ی هیه: (مِنَ الدِّيَةِ الْوَاجِبَةِ وَنِصْفَ قِيَمَتِهِ) له ته وای خوینه که ی و له نیوه ی نرخه که ی (وَفِي قَوْلِ الْأَقْلُ مِنَ الدِّيَةِ وَقِيَمَتِهِ) له فهرمووده یه کدا: که متره که ی هیه: له خوینه که ی و له هه موو نرخه که ی (وَلَوْ قَطَعَ يَدَهُ فَعَتَقَ) نه گهر دهستی کویله یه کی لی کرده وه، نینجا کویله که نازاد بوو (فَجَرَحَهُ آخِرَانِ) جا دوو که سی تریش کویله که یان بریندار کرد (وَمَاتَ بِسَرَايَتِهِمْ) نینجا به پیداپویشتنی هرسیک برینه کان مرد، نه وه (فَلَا قِصَاصَ عَلَى الْأَوَّلِ إِنْ كَانَ حُرًّا) کوشتنه وی له تۆله له سر یه که مه که واجب نیه نه گهر نازاد بی، به لام (وَيَجِبُ عَلَى الْآخَرَيْنِ) له سر دووهدا کانی تر واجبه؟ چونکه له گه ل کویله که یه کسانن.

﴿فَصْلٌ: لَه بَاسِی مَهْرَجَه کانی تۆله کردنه وی نه نداده کان و برینه کان﴾

(يُشْتَرَطُ لِقِصَاصِ الطَّرْفِ وَالْجُرْحِ) به مهرج داده ندیری بی تۆله کردنه وی نه نداده و برین: (مَا شَرَطَ لِلنَّفْسِ) نه وه ی بی تۆله ی گیان به مهرج داندرا بوو و له مهرجه کانی کوشتنه وی له تۆله دا پوونمان کرده وه، واته: تاوانکاره که شیت و مندال نه بی و پابه ندی بریاره کانی شه ریعت بویی و دایک و باوکی بریندار کراوه که نه بی، هه روه ها بریندار کراوه که ش خوینی پاریزدراو بی: به نیسلامه تی، یان به دلنیا کردن، هه م له گه ل تاوانکاره که یه کسان بی، هه روه ها تاوانه که ش به قه سدی بی.

وَلَوْ وَضَعُوا سَيْفًا عَلَى يَدِهِ وَتَحَامَلُوا عَلَيْهِ دَفَعًا فَأَبَاؤُهَا قُطِعُوا، وَشَجَّاجُ الرَّأْسِ وَالْوَجْهِ عَشْرٌ: حَارِصَةٌ وَهِيَ مَا شَقَّ الْجِلْدَ قَلِيلًا، وَدَامِيَّةٌ تُدْمِيهِ، وَبَاضِعَةٌ تَقْطَعُ اللَّحْمَ، وَمُتَلَاَحِمَةٌ تَغْوِصُ فِيهِ، وَسَمْحَاقٌ تَبْلُغُ الْجِلْدَةَ الَّتِي بَيْنَ اللَّحْمِ وَالْعَظْمِ، وَمَوْضِحَةُ تُوضِحُ الْعَظْمَ، وَهَاشِمَةٌ تَهْشِمُهُ، وَمُنْقَلَةٌ تَنْقُلُهُ، وَمَأْمُومَةٌ تَبْلُغُ خَرِيطَةَ الدِّمَاغِ، وَدَامِمَةٌ تَخْرِقُهَا، وَيَجِبُ الْقَصَاصُ فِي الْمَوْضِحَةِ فَقَطْ، وَقِيلَ وَفِيمَا قَبْلَهَا سِوَى الْحَارِصَةِ، وَلَوْ أَوْضَحَ فِي بَاقِي الْبَدَنِ أَوْ قَطَعَ بَعْضَ مَارِنٍ أَوْ أُذُنٍ

(وَلَوْ وَضَعُوا سَيْفًا عَلَى يَدِهِ) نه گهر کومه لیک شمشیریکیان له سر دهستی که سیک داناو (وَتَحَامَلُوا عَلَيْهِ دَفَعًا) ویکړا گرانای خویان خسته سر دهسته کو (فَأَبَاؤُهَا) دهسته که یان لی کرده وه، نه وه (قُطِعُوا) گشتیان دهستیان لی ده کرتی وه، هه روه که نه گهر ویکړا مرقفه که یان کوشتبا گشتیان له توله ده کوشرانه وه، له باسی هاویه شی کوشتندا پوونمان کرده وه.

(وَشَجَّاجُ الرَّأْسِ وَالْوَجْهِ عَشْرٌ) برینه کانی سه رو پوو ده برینن: یه که م: (حَارِصَةٌ) ی پی ده گوتری (وَهِيَ مَا شَقَّ الْجِلْدَ قَلِيلًا) که که میک پیسته ی بریندار کربن. (و) دووهم: (دَامِيَّةٌ) که (تُدْمِيهِ) خوینی لی بئین. (و) سئیم: (بَاضِعَةٌ) که (تَقْطَعُ اللَّحْمَ) گوشته که ش بپړی. (و) چوارهم: (مُتَلَاَحِمَةٌ) که (تَغْوِصُ فِيهِ) به گوشته که دا بپواته خواره وه. (و) پینجهم: (سَمْحَاقٌ) که (تَبْلُغُ الْجِلْدَةَ الَّتِي بَيْنَ اللَّحْمِ وَالْعَظْمِ) بگاته پیسته که ی نیوان گوشته که و نیسقانه که. (و) شه شهم: (مَوْضِحَةٌ) ناشکراکه ره: که (تُوضِحُ الْعَظْمَ) نیسقانه که له ناو برینه که دا به ده ر بخا. (و) هه فته م: (هَاشِمَةٌ) شکینه ره: که (تَهْشِمُهُ) نیسقانه که بشکینن، هه رچند له برینه که شدا ناشکرای نه کا. (و) هه شته م: (مُنْقَلَةٌ) که (تَنْقُلُهُ) نیسقانه که له شوینی خوی لاداته شوینی کی تر، هه رچند نیسقانه که شی نه شکانده ی و ناشکراشی نه کربن. (و) نویهم: (مَأْمُومَةٌ) که (تَبْلُغُ خَرِيطَةَ الدِّمَاغِ) برینه که بگاته پیسته ی می شک. (و) دهیم: (دَامِمَةٌ) که (تَخْرِقُهَا) پیسته ی می شک بپړی و بگاته می شک، که به نه غله بی مرقفه ده کوژی.

نینجا (وَيَجِبُ الْقَصَاصُ فِي الْمَوْضِحَةِ فَقَطْ) بریندار کړنه وه ی له توله ته نها له ناشکراکه ره که دا واجبه و له تویه کانی تر دا دروست نیه، چونکه له گشت برینو شکسته کانی تری سه رو لاشه دا: یان خوین، یان (حُكُومَةٌ)، واته: نرخی برینه که و شکسته که واجب ده بی و دانور لیاری ده کا، هه روه که له باسی (خوینی برینو نه ندانه کاند) پوونی ده که ی نه وه، (إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى) (وَقِيلَ): له هه رموده یه کی بی هیژدا (وَفِيمَا قَبْلَهَا سِوَى الْحَارِصَةِ) له برینه کانی تری پیش ناشکراکه ره که ش - جگه له یه که مه که - بریندار کړنه وه ی له توله واجب ده بی.

(وَلَوْ أَوْضَحَ فِي بَاقِي الْبَدَنِ) نه گهر - جگه له سر - له شوینه کانی تری لاشه دا نیسقانه که ی له برینه که دا به ده ر خست (أَوْ قَطَعَ بَعْضَ مَارِنٍ) یان به شیکی نه رمه لووتی بپړی (أَوْ أُذُنٍ) یان

وَلَمْ يُبْنِ وَجَبَ الْقِصَاصُ فِي الْأَصَحِّ، وَيَجِبُ فِي الْقَطْعِ مِنْ مَفْصِلٍ حَتَّى فِي أَصْلٍ فَخُذَ
وَمَنْكَبٍ إِنْ أُمِكنَ بِلَا إِجَافَةٍ، وَإِلَّا فَلَا عَلَى الصَّحِيحِ، وَيَجِبُ فِي فَقْءِ عَيْنٍ وَقَطْعِ أُذُنٍ
وَجَفْنٍ وَمَارِنٍ وَشَقَةِ لِسَانٍ وَذَكَرٍ وَأُثْنَيْنِ، وَكَذَا أَلْيَانٍ وَشُفْرَانٍ فِي الْأَصَحِّ، وَلَا
قِصَاصَ فِي كَسْرِ الْعِظَامِ، وَلَهُ قَطْعُ أَقْرَبِ مَفْصِلٍ إِلَى مَوْضِعِ الْكَسْرِ وَحُكْمُهُ الْبَاقِي،

به شیبکی گوئی بری (وَلَمْ يُبْنِ) به شه که شی لینه کرده وه، به لکو به پارچه پیسته یه که وه
مابووه، نه وه (وَجَبَ الْقِصَاصُ) له هر سیکاندا توله کردنه وه واجب ده بی (فِي الْأَصَحِّ) له
فرموده ی راستردا، خوی گوره ده فرموی: ﴿وَالْجُرُوحُ قِصَاصٌ﴾ توله ی برینه کان
بریندار کردنه وهی له توله یه. جا بزانه: بویی له برینه کان تودا بریندار کردنه وهی له توله
دروست نیه، چونکه هاوویته یی ناگوچی.

(وَيَجِبُ فِي الْقَطْعِ مِنْ مَفْصِلٍ) لیکردنه وهی له توله واجب ده بی له توله ی لیکردنه وهی
نه ندامیک له جومگ یه وه: وه كه نه ژتو و نه نیشك (حَتَّى فِي أَصْلٍ فَخِزْ وَمَنْكَبٍ) تا له
بنچینه ی پان و شانیشدا واجب ده بی (إِنْ أُمِكنَ بِلَا إِجَافَةٍ) نه گه ر لیکردنه وه که بی
دوبه ده رکردنی برینه که بگوچی (وَالَّا) به لام نه گه ر نه گونجا، به لکو برینه که بق ناو
لاشی دو به در ده بو، نه و کاته (فَلَا عَلَى الصَّحِيحِ) توله کردنه وه دروست نیه، له سه ر
فرموده ی راست، به لکو خویته نه ندامه که ی وهرده گیرئ.

(وَيَجِبُ فِي فَقْءِ عَيْنٍ) توله کردنه وه واجب ده بی له چاو دهره یان، هم (وَقَطْعِ أُذُنٍ) له
لیکردنه وهی گوئی (وَجَفْنٍ) له لیکردنه وی پیلوو (وَمَارِنٍ) له لیکردنه وهی هه مو نه رمه
لوتو (وَشَقَةِ) له لیکردنه وهی لیو (وَلِسَانٍ) له لیکردنه وهی زوبان و (وَذَكَرٍ) له
لیکردنه وهی نه ندامی جیماعکردنی پیاو (وَأُثْنَيْنِ) له لیکردنه وهی هه ردو گونه کانی و
(وَكذَا أَلْيَانٍ) هه روه ها له لیکردنه وهی هه ردو لاقینگه کان و (وَشُفْرَانٍ) له لیکردنه وهی
هه ردو لیوی (فَرَجٍ) ثافره ت (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی راستردا.

(وَلَا قِصَاصَ فِي كَسْرِ الْعِظَامِ) توله کردنه وه دروست نیه: له شکاندنی ئیسقانه کاندا نه گه ر
نه ندامه که ی لینه کرابیته وه، چونکه هاوویته یی ناگوچی، که واته: نرخ ی شکسته که واجب
ده بی، هه روه كه له باسی (خویته برین و نه ندامه کاندا) پوونی ده که ینه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

به لام (وَلَهُ) نه و که سه ی نه ندامیکی لیکراو ته وه بوی دروسته: (قَطْعُ أَقْرَبِ مَفْصِلٍ إِلَى
مَوْضِعِ الْكَسْرِ) له نزیکترین جومگ وه به لای شوینی شکاندنه که وه هه مان نه ندامی
تاوانکاره که لیکاته وه وه هم (وَحُكْمُهُ الْبَاقِي) نرخ ی نه و به شهش که له جومگ که به و
لاویه وهریگرئ، چونکه شکاندنه وهی ئیسقان له توله دروست نیه:

بوی وینه: نه گه ر له ناوهندی باسکی وه دستی لیکراووه، نه وه له په دهستی تاوانکاره که
له جومگ وه لینه کاته وه و نرخ ی ئیسقانه که ی تریش-تا ده گاته ناوهندی باسکه که-

وَلَوْ أَوْضَحَهُ وَهَشَمَ أَوْضَحَ وَأَخَذَ خَمْسَةَ أَبْعَرَةٍ، وَلَوْ أَوْضَحَ وَنَقَلَ أَوْضَحَ وَلَهُ عَشْرَةُ أَبْعَرَةٍ، وَلَوْ قَطَعَهُ مِنَ الْكُوعِ فَلَيْسَ لَهُ الْقَطَاطُ أَصَابِعُهُ، فَإِنْ فَعَلَهُ عَزَّرَ وَلَا غُرْمَ، وَالْأَصَحُّ أَنَّ لَهُ قَطَعَ الْكَفِّ بَعْدَهُ، وَلَوْ كَسَرَ عَضْدَهُ وَأَبَانَهُ قَطَعَ مِنَ الْمِرْقَى وَلَهُ حُكُومَةُ الْبَاقِي، فَلَوْ طَلَبَ الْكُوعَ مُكِّنَ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ أَوْضَحَهُ فَلَذَهَبَ ضَوْؤُهُ أَوْضَحَهُ فَإِنْ ذَهَبَ الضَّوُّ وَإِلَّا أَذْهَبَهُ بِأَخْفَ مُمَكِّنَ:

وهرده گری، هه روه هاش بوی دروسته له تۆله کردنه وه عه لوی بکاو خوینی دهسته که ی به ته وای لی تۆهریگری، هه روه ک له (مغنی) دا فهرموویه تی.

(وَلَوْ أَوْضَحَهُ وَهَشَمَ) نه گهر نیسقانه که ی له برینه که دا به دهر خستو شکانیدیشی، نه و کاته (أَوْضَحَ) به برینیکی ناشکراکه ر تاوانکاره که له تۆله بریندار ده کاته وه هه م (وَأَخَذَ خَمْسَةَ أَبْعَرٍ) پینچ ووشتریش خوینی شکانده که ی لی تۆهرده گری (وَلَوْ أَوْضَحَ وَنَقَلَ) نه گهر نیسقانه که ی له برینه که دا به دهر خستو له شوینی خویشی لای دا شوینیکی تر، نه و کاته ش (أَوْضَحَ) به برینیکی ناشکراکه ر تاوانکاره که له تۆله بریندار ده کاته وه هه م (وَلَهُ عَشْرَةُ أَبْعَرٍ) مافی ده ووشتریشی هه یه لی وه ریگری له خوینی لادانی نیسقانه که.

(وَلَوْ قَطَعَهُ مِنَ الْكُوعِ) نه گهر دهسته که ی له جومگی بازنه وه لی کرده وه، نه وه (فَلَيْسَ لَهُ الْقَطَاطُ أَصَابِعُهُ) بوی دروست نیه په چه کانی تاوانکاره که لی بکاته وه (فَإِنْ فَعَلَهُ) جا نه گهر په چه کانی تاوانکاره که ی لی کرده وه، نه و کاته (عَزَّرَ) ته مبی ده گری، هه رچه ند ته نها په چه یه کیش بی، به لام له گه ل نه وه شدا (وَلَا غُرْمَ) تۆله ی په چه کانی ناکه ویتته سه ر، هه م (وَالْأَصَحُّ) به فهرمووده ی پاستر (أَنَّ لَهُ قَطَعَ الْكَفِّ بَعْدَهُ) له دوی لی کرده وه ی په چه کانیش بوی دروسته: له په دهسته که ش-له تۆله- لی بکاته وه.

(وَلَوْ كَسَرَ عَضْدَهُ وَأَبَانَهُ) نه گهر قۆلی شکاندو لی کرده وه، نه وه (قَطَعَ مِنَ الْمِرْقَى) له نه نیشکه وه دهستی تاوانکاره که لی ده کاته وه، هه م (وَلَهُ حُكُومَةُ الْبَاقِي) مافی هه یه نرخ ی نیسقانه که ی تریش-تا ده گاته شوینی لی کرده وه- لی وه ریگری (فَلَوْ طَلَبَ الْكُوعَ) نه گهر داوی کرد له جومگی بازنه وه لی بکاته وه، نه وه (مُكِّنَ فِي الْأَصَحِّ) له فهرمووده ی پاستردا: پیگی ده دریتی وه هه م نرخ ی نیسقانه که ی تریش-تا ده گاته شوینی لی کرده وه که- وه ریگری.

(وَلَوْ أَوْضَحَهُ فَلَذَهَبَ ضَوْؤُهُ) نه گهر به برینیکی ناشکراکه ر برینداری کردو بینینی چاوه کانی پویشته و کویر بوو، نه وه (أَوْضَحَهُ) برینیکی ناشکراکه ری تی ده کاته وه (فَإِنْ ذَهَبَ الضَّوُّ) جا نه گهر بینینی چاوه کانی تاوانکاره که ش پویشته، نه وه ده بیته تۆله کردنه وه (وَإِلَّا) به لام نه گهر بینینه که ی نه پویشته، نه و کاته (أَنَّهُ بِأَخْفَ مُمَكِّنَ)

كَتْقَرِيبُ حَدِيدَةٍ مُخَمَّاةٍ مِنْ حَدَقَتِهِ، وَلَوْ لَطَمَهُ لَطَمَةٌ تُذْهِبُ ضَوْئَهُ
غَالِبًا فَذَهَبُ لَطَمَةٍ مِثْلَهَا فَإِنْ لَمْ يَذْهِبْ أَذْهِبْ، وَالسَّمْعُ
كَالْبَصَرِ يَجِبُ الْقِصَاصُ فِيهِ بِالسَّرَايَةِ، وَكَذَا الْبَطْشُ وَالذُّوقُ وَالشَّمُّ
فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ قَطَعَ أَضْبَعًا فَتَأْكُلَ غَيْرُهَا فَلَا قِصَاصَ فِي الْمَتَاكُلِ.

(بَابُ كَيْفِيَةِ الْقِصَاصِ وَمُسْتَوْفِيهِ وَالْإِخْتِلَافِ فِيهِ)

لَا تُقَطَّعُ يَسَارٌ يَمِينٍ، وَلَا شَفَةٌ سُفْلَى بَعْضُهَا وَعَكْسُهُ،

به سوکتربنی گونجان دهیوینین: (کتقربید حدیدو مخمآو من حدقتیه) وهک نزیککردنه وهی
ناسنیتی سورکراوه له گلینتهی چاوهکانی تا کویر دهیی.

(وَلَوْ لَطَمَهُ لَطَمَةٌ تُذْهِبُ ضَوْءَهُ غَالِبًا) نهگه له په دهستیکی وهای له دهم و چاوی دا: که به
نه غله بی بینینی چاوهکانی لاده برد (فَذَهَبَ) نینجا بینینهکی به وه له په دهسته رویشتو
کویر بوو، نه وهش (لَطَمَهُ مِثْلَهَا) له په دهستیکی وینتی وی له دواتوه (فَإِنْ لَمْ يَذْهِبْ) جا
نهگه بینینی چاوی تاوانکاره که نه رویشتو کویر نه بوو، نه و کاته (أَذْهِبْ) به هر
پینگاه کی سوکتر بگونجی ده رویندری، به لام له هر دوومه سه له دا مهرجه گلینته کی
بمینی، نه گه رنا: خوینی لئوه رده گیرئ.

(وَالسَّمْعُ كَالْبَصَرِ) لابرینی گوئی لیبیوون وهک لابرینی دیتن بریاری بؤ ده دری، واته: (يَجِبُ
الْقِصَاصُ فِيهِ بِالسَّرَايَةِ) توله کردنه وهی تن دا واجبه به هوئی پیدارویشتنی تاوانه که:
تاوانکاره که له توله کی که پرکرن که په دهکرتیه وه (وَكَذَا الْبَطْشُ) ههروهه لابرینی هیزی
دهست و پی، هه (وَالذُّوقُ وَالشَّمُّ) لابرینی تامکردن و بؤنکردن، نه و انیش توله کردنه و بیان
تن دا واجبه (فِي الْأَصَحِّ) له ههروموده ی پاستردا.

(وَلَوْ قَطَعَ أَضْبَعًا) نهگه په نهجیه کی لی کرده وه (فَتَأْكُلَ غَيْرُهَا) نینجا په نهجیه کی تریش
خوړکی گرتو له ناو چوو، نه وه (فَلَا قِصَاصَ فِي الْمَتَاكُلِ) له خوړکړه که دا توله کردنه وه
نیه، به لکو خوینته کی له تاوانکاره که وهرده گیرئ.

﴿بَابُ كَيْفِيَةِ الْقِصَاصِ: بَاسِی چوْنیه تی توله کردنه و مو (وَمُسْتَوْفِيهِ) نه و که سه ی

توله ده کاته و مو (وَالْإِخْتِلَافُ فِيهِ) کیشه له توله کردنه و مودا﴾

(لَا تُقَطَّعُ يَسَارٌ يَمِينٍ) دروست نیه و نابی نه ندایمیکی چه په له توله کی نه ندایمیکی پاسته
لی بکرتیه وه به پیچه وانهش دروست نیه، هه (وَلَا شَفَةٌ سُفْلَى بَعْضُهَا وَعَكْسُهُ) دروست نیه
لیوی خواره وهش له توله کی لیوی سهروه لی بکرتیه وه، به پیچه وانهش دروست نیه، واته:
هیچیکیان بهر توله کردنه وه ناکه وئ، هه رچه ندهش هه دوو لا پازی بن، چونکه به کسانو

وَلَا أَلْمَلَةُ بِأُخْرَى، وَلَا زَائِدٌ بِزَائِدٍ فِي مَحَلِّ آخَرَ، وَلَا يَضُرُّ تَفَاوُتُ كِبَرٍ وَطُولٍ وَقُوَّةٍ بَطْشٍ فِي أَصْلِي، وَكَذَا زَائِدٌ فِي الْأَصْحِ، وَيُعْتَبَرُ قَدْرُ الْمُوضِحَةِ طُولًا وَعَرْضًا، وَلَا يَضُرُّ تَفَاوُتُ غِلْظِ لَحْمٍ وَجِلْدٍ، وَلَوْ أَوْضَحَ كُلُّ رَأْسِهِ وَرَأْسُ الشَّاجِّ أَصْفَرُ اسْتَوْعَبَتْهُ وَلَا تُتَمَّمَةُ مِنَ الْوَجْهِ وَالْقَفَا بَلْ يُؤْخَذُ قِسْطُ الْبَاقِي مِنْ أَرْضِ الْمُوضِحَةِ لَوْ وَزَّعَ عَلَى جَمِيعِهَا، وَإِنْ كَانَ رَأْسُ الشَّاجِّ أَكْبَرَ أَخَذَ قَدْرُ رَأْسِ الْمَشْجُوجِ فَقَطْ، وَالصَّحِيحُ

نيه (و) ههروهه (لا أَلْمَلَةُ بِأُخْرَى) دروست نيه سهره په نجهيهك، يان په نجهيهك له جياتي يه كيكي تر لي بکړيته وه، هم (ولا زَائِدٌ بِزَائِدٍ فِي مَحَلِّ آخَرَ) دروست نيه: نه نداميكي زياد له توله ي نه نداميكي زياد له شوينيكي تر دا لي بکړيته وه.

(وَلَا يَضُرُّ) له توله کړينه وه دا زياتي نيه (تَفَاوُتُ كِبَرٍ وَطُولٍ وَقُوَّةٍ بَطْشٍ فِي أَصْلِي) جياوازي گه وره يي و بريځي و به هيڅي نه ندامه کي تاوانکارو تاوانکراوه سهر که نه ندامه که بنچينه يي - (وَكَاذَا زَائِدٌ فِي الْأَصْحِ) ههروهه نه گهر نه ندامه که زيا ديش بي، نو جياوازيانه زياتي نيه، له فهرمووده ي پاستردا، چونکه خواي گه وره يي جياوازي - فهرموويه تي: ﴿وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأُفَّ بِالْأُفِّ وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ﴾ چاو له توله ي چاو، لوت له توله ي لوت، گوي له توله ي گوي، ددان له توله ي ددان.

(وَيُعْتَبَرُ قَدْرُ الْمُوضِحَةِ طُولًا وَعَرْضًا) بې توله کړينه وه نه اندازه ي بريڼه ناشکراکه ره که په چاو ده کړي: له پوي بريځي و به ريڼي (وَلَا يَضُرُّ تَفَاوُتُ غِلْظِ لَحْمٍ وَجِلْدٍ) زياتي نيه جياوازي نه ستوري گزشت و پيسته ي سهر ي تاوانکارو تاوانکراوه سهر.

(وَلَوْ أَوْضَحَ كُلُّ رَأْسِهِ) نه گهر هه موو سهر ي بريڼدار کړيو هه موو نيسقانه کي شي ناشکرا کړد (وَرَأْسُ الشَّاجِّ أَصْفَرُ) سهر ي بريڼدار که ره که ش بچو کتر بوو له سهر ي بريڼدار کراوه که، نو کاته (اسْتَوْعَبَتْهُ) هه موو سهر ي تاوانکاره که به ناشکرا که له توله بريڼدار ده که ينه وه، به لام (وَلَا تُتَمَّمَةُ مِنَ الْوَجْهِ وَالْقَفَا) دروست نيه نو نه اندازه ي ماوه، له پوو و پشت مل نه وای بکه ي (بَلْ يُؤْخَذُ قِسْطُ الْبَاقِي مِنْ أَرْضِ الْمُوضِحَةِ) به لکو به شه خويني نو به شه ي ماوه له خويني هه موو بريڼه که ورده گيرئ (لَوْ وَزَّعَ عَلَى جَمِيعِهَا) نه گهر خوينه که به سهر هه مووي دا به ش بکړئ، بې ويښه: نه گهر سهر ي بريڼدار کراوه که نوو هه ندي سهر ي تاوانکاره که بوو، نه وه هه موو سهر ي تاوانکاره که له توله بريڼدار ده کړيته وه و نيوه ي خويني بريڼه کي لي و ده گيرئ.

به لام (وَإِنْ كَانَ رَأْسُ الشَّاجِّ أَكْبَرَ) نه گهر له م هه سه له يه دا - سهر ي بريڼدار که ره که گه وره تر بوو، نو کاته (أَخَذَ قَدْرُ رَأْسِ الْمَشْجُوجِ فَقَطْ) ته نها به نه اندازه ي هه موو سهر ي بريڼدار کراوه که له سهر ي تاوانکاره که بريڼدار ده کړيته وه، نه ک زياتر، نتيجا (وَالصَّحِيحُ)

أَنَّ الإِخْتِيَارَ فِي مَوْضِعِهِ إِلَى الْجَانِي، وَلَوْ أَوْضَحَ نَاصِيَةً وَنَاصِيَتُهُ أَصْفَرُ ثُمَّ مِنْ بَاقِي الرَّأْسِ، وَلَوْ زَادَ الْمُقْتَصُّ فِي مُوضِحَةٍ عَلَى حَقِّهِ لَزِمَهُ قِصَاصُ الزِّيَادَةِ، فَإِنْ كَانَ خَطَأً أَوْ عَفَا عَلَى مَالٍ وَجَبَ أَرْضٌ كَامِلٌ، وَقِيلَ قِسْطٌ، وَلَوْ أَوْضَحَهُ جَمَعَ أَوْضَحَ مِنْ كُلِّ وَاحِدٍ مِثْلَهَا، وَقِيلَ قِسْطُهُ، وَلَا تُقْطَعُ صَحِيحَةٌ بِشَلَاءٍ وَإِنْ رَضِيَ الْجَانِي، فَلَوْ فَعَلَ لَمْ يَقَعْ قِصَاصًا بَلْ عَلَيْهِ دِيَّتُهَا، فَلَوْ سَرَى فَعَلَيْهِ قِصَاصُ النَّفْسِ،

به فرموده‌ی پاست (أَنَّ الإِخْتِيَارَ فِي مَوْضِعِهِ إِلَى الْجَانِي) سه‌پشکی له دیاری کردنی شوینی بریندار کردنه و ده‌دا بۆ تاوانکاره که به، هر لایه کی سه‌ری خوی دیاری بکا، نه و لایه له‌توله بریندار ده‌کریته وه.

(وَلَوْ أَوْضَحَ نَاصِيَةً) نه‌گه ر ئیسقانی پیشه‌سه‌ری له برینه‌که‌دا ناشکرا کرد (وَنَاصِيَتُهُ أَصْفَرُ) پیشه‌سه‌ری تاوانکاره که ش بچوکر بوو، نه و کاته (ثُمَّ مِنْ بَاقِي الرَّأْسِ) نه‌ندازه‌ی برینه‌که له شوینیکی تری سه‌ری تاوانکاره که ته‌واو ده‌کری، ئینجا (وَلَوْ زَادَ الْمُقْتَصُّ فِي مُوضِحَةٍ عَلَى حَقِّهِ) نه‌گه ر توله‌وه‌رگه‌که -له ناشکراکه‌ره‌که‌دا- به‌قه‌سدی له مافی خوی زیاتر برینداری کرده وه، نه و کاته (لَزِمَهُ قِصَاصُ الزِّيَادَةِ) نه‌ویش بریندار کردنه وه له‌توله‌ی نه‌ندازه‌ی زیاده‌که‌ی ده‌که‌وینه‌وه سه‌ر (فَإِنْ كَانَ خَطَأً أَوْ عَفَا عَلَى مَالٍ) جا نه‌گه ر زیاد کردنه که به‌ه‌له بوو، یان له سه‌ر وه‌رگرتنی خوین عه‌فوی کرد، نه و کاته (وَجَبَ أَرْضٌ كَامِلٌ) خوینیکی ته‌واوی ناشکراکه‌ریک واجب ده‌بی (وَقِيلَ قِسْطٌ) له فرموده‌یه کی بن‌هیزدا: به‌شه خوینیک واجب ده‌بی.

(وَلَوْ أَوْضَحَهُ جَمَعَ) نه‌گه ر کومه‌لیک ویکرا ئیسقانه که یان له برینه‌که‌دا ناشکرا کرد، نه و کاته (أَوْضَحَ مِنْ كُلِّ وَاحِدٍ مِثْلَهَا) له هر یه‌که یان وینه‌ی برینه‌که‌ی خوی له‌توله بریندار ده‌کاته وه (وَقِيلَ قِسْطُهُ) له فرموده‌یه کی بن‌هیزدا: به‌نه‌ندازه‌ی به‌شی خوی له‌هه‌موو برینه‌که برینداری ده‌کاته وه.

(وَلَا تُقْطَعُ صَحِيحَةٌ بِشَلَاءٍ) دروست نیه: نه‌ندامیکی ساغ له‌توله‌ی نه‌ندامیکی له‌کاره‌وتوو لی‌بکریته وه (وَإِنْ رَضِيَ الْجَانِي) هرچه‌ند تاوانکاره که ش پازی بی، که‌واو: (فَإِنْ فَعَلَ) نه‌گه ر خاوه‌نی له‌کاره‌وتوو که نه‌ندامه ساغه‌که‌ی تاوانکاره که‌ی بی‌ئین -له‌توله لی‌کرده وه (لَمْ يَقَعْ قِصَاصًا) به‌ر توله‌کردنه وه ناکه‌وی (بَلْ عَلَيْهِ دِيَّتُهَا) به‌لکو خوینی نه‌ندامه ساغه‌که‌ی له سه‌ر واجبه‌بیداته تاوانکاره که‌و نه‌ویش نرخی له‌کاره‌وتوو که‌ی خوی له تاوانکاره که وه‌رده‌گری (فَلَوْ سَرَى) جا نه‌گه ر لی‌کردنه وه‌ی ساغه‌که پیداپویشته و تاوانکاره که به‌و لی‌کردنه وه‌یه مرد، نه و کاته (فَعَلَيْهِ قِصَاصُ النَّفْسِ) کوشتنه وه‌ی له‌توله‌شی له سه‌ره، چونکه به‌ناهق کوشتنه‌که‌ی کردوه، به‌لام نه‌گه ر به‌ئیزنی

وَيَقْطَعُ الشَّلَاءُ بِالصَّحِيحَةِ إِلَّا أَنْ يَقُولَ أَهْلُ الْخَبَرَةِ لَا يَنْقَطِعُ الدَّمُ وَيَقْنَعُ بِهَا مُسْتَوْفِيهَا، وَيَقْطَعُ سَلِيمٌ بِأَعْسَمٍ وَأَعْرَجٌ، وَلَا أَثَرَ لَخُضْرَةِ أَظْفَارٍ وَسَوَادِهَا، وَالصَّحِيحُ قَطْعُ ذَاهِبَةِ الْأَظْفَارِ بِسَلِيمَتِهَا ذُونَ عَكْسِهِ، وَالذَّكْرُ صَحَّةٌ وَشَلَالٌ كَالْيَدِ، وَالْأَشْلُ: مُنْقَبِضٌ لَا يَنْبَسِطُ أَوْ عَكْسُهُ، وَلَا أَثَرَ لِلإِنْتِشَارِ وَعَدَمِهِ، فَيَقْطَعُ فَحْلٌ بِخَصِيٍّ وَعَيْنٍ، وَأَنْفٌ صَحِيحٌ بِأَخْشَمٍ، وَأُذُنٌ سَمِيعٌ بِأَصَمٍّ لَا عَيْنٌ صَحِيحَةٌ بِحَذَقَةٍ عَمِيَاءَ، وَلَا لِسَانٌ نَاطِقٌ بِأَخْرَسٍ،

تاوانكاره كه نه نداده ساغه كهی له توله لی كرده وه، نه و كاته له توله ناكوشتریت وه، بهلكو خوینی نه نداده ساغه كهی له سر واجب ده بی و نه ویش نرخى له كار كه وتوو كهی خوی و ه رده گری، هه روه ك پابرا.

(وَيَقْطَعُ الشَّلَاءُ بِالصَّحِيحَةِ) نه ندامیكى له كار كه وتوو له توله ی نه ندامیكى ساغ لی ده كریته وه (إِلَّا أَنْ يَقُولَ أَهْلُ الْخَبَرَةِ لَا يَنْقَطِعُ الدَّمُ) ته نه نه گه ر نوو داد په روه ی شار ه زا بلین: خوینه كهی ناوه ستی، نه و كاته نابى لی بكریته وه، بهلكو خوینی ساغه كه ده بریته وه خاوه نه كهی (و) له و حال ته شدا دروسته لی بكریته وه: كه (يَقْنَعُ بِهَا مُسْتَوْفِيهَا) توله وه رگه كه قه ناغه ت به له كار كه وتوو كه بكاو داوی نرخى ناته واویه كه نه كا.

(وَيَقْطَعُ سَلِيمٌ بِأَعْسَمٍ) ده ستیكى ساغ له توله ی ده ستیكى خوارو په ق لی ده كریته وه، هم (وَأَعْرَجٌ) پی په كى ساغ له توله ی پی په كى شه له لی ده كریته وه (وَلَا أَثَرَ لَخُضْرَةِ أَظْفَارٍ وَسَوَادِهَا) هیچ كار ك له توله كړنه وه ناك سوزی و په، شبوونی نیتو كه كان (وَالصَّحِيحُ) به فه رمووه ی راست: (قَطْعُ ذَاهِبَةِ الْأَظْفَارِ بِسَلِيمَتِهَا) نه و ده ستو پی په ی نیتو كه كانی نه ماون له توله ی ده ستو پی ی ساغ لی ده كریته وه (ذُونَ عَكْسِهِ) به لام به پیچه وانه وه نابى.

(وَالذَّكْرُ) نه ندامی جیما كړنى پیاو (صَحَّةٌ وَشَلَالٌ كَالْيَدِ) له پووی ساغ و له كار كه وتنه وه وهكو ده ستی ساغ و له كار كه وتوو له گشت بریاره كانی پابریودا (وَالْأَشْلُ) مه به ست به (الذَّكْرُ) شه له په ته - له كار كه وتوو: (مُنْقَبِضٌ لَا يَنْبَسِطُ) نه و (الذَّكْرُ) په: و لك هاتیبته وه و شقپ نه بیتته وه (أَوْ عَكْسُهُ) یان به پیچه وانه كهی، واته: شقپ بو بی و و لك نه یته وه، به لام (وَلَا أَثَرَ لِلإِنْتِشَارِ وَعَدَمِهِ) كار له توله كړنه وه ناك په پوون و په پنه بوونی (الذَّكْرُ) پیاو، كه و ابو: (فَيَقْطَعُ فَحْلٌ بِخَصِيٍّ وَعَيْنٍ) پیاوی به توانا ب ق جیما كړن، (الذَّكْرُ) كهی لی ده كریته وه له توله ی (الذَّكْرُ) پیاوی خه سیندراو و نه میرد كه توانای جیما عی نه، نیتر جیاوازی بالغ و نه بالغ و سوننه تكر او و سوننه تنه كراو نه، هه روه ك (مغنى) دا فه رموویه تی.

(وَأَنْفٌ صَحِيحٌ بِأَخْشَمٍ) لوتیكى ساغی بونكه ر له توله ی لوتیكى بونكه ر لی ده كریته وه، هم (وَأُذُنٌ سَمِيعٌ بِأَصَمٍّ) گوئی بیسه ر له توله ی گوئی كه په لی ده كریته وه، (لَا عَيْنٌ صَحِيحَةٌ بِحَذَقَةٍ عَمِيَاءَ) به لام چاویكى ساغ له توله ی كلینه په كى كوید لی تاكریته وه، هم (وَلَا لِسَانٌ نَاطِقٌ بِأَخْرَسٍ) زویانیكى قسه كه ر له توله ی زویانیكى لالی قسه نه كه ر لی تاكریته وه.

وَلَمَّا قَلَعَ السِّنَّ قِصَاصًا، لَا فِي كَسْرِهَا، وَلَوْ قَلَعَ سِنَّ صَغِيرٍ لَمْ يُغْفَرْ فَلَا ضَمَانَ فِي الْحَالِ، فَإِنْ جَاءَ وَقْتُ نَبَاتِهَا بَأَن سَقَطَتِ الْبَوَاقِي وَعُذِّنْ دُونَهَا وَقَالَ أَهْلُ الْبَصَرِ: فَسَدَ الْمَنْبِتُ وَجَبَ الْقِصَاصُ وَلَا يُسْتَوْفَى لَهُ فِي صِغَرِهِ، وَلَوْ قَلَعَ سِنَّ مُتَغَوَّرٍ قَبِيتَتْ لَمْ يَسْقُطِ الْقِصَاصُ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ نَقَصَتْ يَدُهُ أَصْبَعًا فَقَطَعَ كَامِلَةً قُطِعَ وَعَلَيْهِ أَرْضُ أَصْبَعٍ،

(وَقَبِي قَلَعَ السِّنَّ قِصَاصًا) له هه لکه دندنی دداند هه لکه دندنه وی له توله هه به، خوی گه وره ده فهرمووی: ﴿وَالسِّنُّ بِالسِّنِّ﴾ ددان له توله ی ددان. (لَا فِي كَسْرِهَا) به لام له شکاندنی دداند شکاندنه وی له توله نیه، مه گهر بگوئیی به نه دندازوی شکاندراوه که بی زیاده - بشکندرتته وه، هه روه که له زوړبه ی سرچاوه کاند هه رموویانه، چونکه له پوداویکی له م بابه ته دا پیغه مبه رڼه فهرمووی: ﴿كِتَابُ اللَّهِ الْقِصَاصُ﴾ رواه الشیخان، بریاری خوا له شکاندنی دداند توله کردنه وه به.

(وَلَوْ قَلَعَ سِنَّ صَغِيرٍ لَمْ يُغْفَرْ) نه گهر ددانیکی شیریی مندالیکی هه لکه ند: که هیشتا ددانه شیریه کانی نه که وتبون، نه وه (فَلَا ضَمَانَ فِي الْحَالِ) نیستا نه توله و نه خوینی واجب نیه (فَإِنْ جَاءَ وَقْتُ نَبَاتِهَا) جا نه گهر ددانه کان کاتی هاتنه وه یان هات (بِأَن سَقَطَتِ الْبَوَاقِي وَعُذِّنْ) وه ددانه کانی تریش بکه ون و بیته وه (دُونَهَا) به لام هه لکه دندراوه که نه هاته وه (وَقَالَ أَهْلُ الْبَصَرِ: فَسَدَ الْمَنْبِتُ) دوو که سی خاوه ن زانستیش گوئیان: شوینی ددانه که تیک چوه و ددانه که نایه ته وه. نه و کاته (وَجَبَ الْقِصَاصُ) هه لکه دندنه وی له توله واجب ده بی، به لام (وَلَا يُسْتَوْفَى لَهُ فِي صِغَرِهِ) له ته مه نی مندالی دا توله ی بو ناکریتته وه، به لکو هه کاتی که بلوغی بو - نه گهر عه فوی نه کرد - نه و کاته توله ی له ده کاته وه، به لام نه گهر هه لکه دندراوه که ی به ساغی هاته وه، نه و کاته نه توله و نه خوینی واجب نیه، جا نه گهر به په شی، یان به خواری، یان دریزتر، یان به جوته هاته وه، نه و کاته نرخه که ی واجب ده بی، هه روه که (مغنی) دا فهرمووی ته ی.

(وَلَوْ قَلَعَ سِنَّ مُتَغَوَّرٍ) نه گهر ددانی که سیکی وه های هه لکه ند که ددانی شیریی که وتبون (فَقَبِيتَتْ) نیجا ددانه هه لکه دندراوه که هاته وه، نه وه (لَمْ يَسْقُطِ الْقِصَاصُ فِي الْأَظْهَرِ) هه لکه دندنه وی له توله ی له سه ر لاناچی، له فهرمووده ی به هیزتردا، هه روه که نه گهر برینیکی ناشکراکه ریش چاک بیته وه، توله ی له سه ر لاناچی.

(وَلَوْ نَقَصَتْ يَدُهُ أَصْبَعًا) نه گهر ده سته که ی په نجه به کی ناته واو بوو (فَقَطَعَ كَامِلَةً) نیجا ده سته کی ته واوی که سیکی تری له کرده وه، نه وه (قَطِعَ) له توله ی ده سته ته واوه که ده سته که ی له ده کریتته وه هم (وَعَلَيْهِ أَرْضُ أَصْبَعٍ) خوینی په نجه به کیشی له سه ره بیداته خاوه نی ته واوه که.

وَلَوْ قَطَعَ كَامِلٌ نَاقِصَةً فَإِنْ شَاءَ الْمَقْطُوعُ أَخَذَ دِيَّةَ أَصَابِعِهِ الْأَرْبَعِ، وَإِنْ شَاءَ لَقَطَّهَا،
وَالْأَصَحُّ أَنَّ حُكُومَةَ مَنَابِتِهِنَّ تَجِبُ إِنْ لَقِطَ، لَا إِنْ أَخَذَ دِيَّتَهُنَّ، وَأَنَّهُ يَجِبُ فِي الْحَالِّينِ
حُكُومَةُ خُمُسِ الْكَفِّ، وَلَوْ قَطَعَ كَفًّا بِلَا أَصَابِعٍ فَلَا قِصَاصَ إِلَّا أَنْ تُكُونَ كَفُّهُ مِثْلَهَا،
وَلَوْ قَطَعَ فَأَقْدَأَ الْأَصَابِعِ كَامِلَهَا قَطَعَ كَفُّهُ وَأَخَذَ دِيَّةَ الْأَصَابِعِ، وَلَوْ شَلَّتْ أُصْبُعَاهُ فَقَطَعَ يَدًا
كَامِلَةً، فَإِنْ شَاءَ لَقِطَ الثَّلَاثَ السَّلِيمَةَ وَأَخَذَ دِيَّةَ أُصْبُعَيْنِ، وَإِنْ شَاءَ قَطَعَ يَدَهُ وَقَتَعَ بِهَا.

به لام (وَلَوْ قَطَعَ كَامِلٌ نَاقِصَةً) نه گهر به پینجه وانه وه: خاوهنی دهستیکی ته واو دهستیکی
ناته واوی لی کرده وه، نه و کاته دروست نیه دهسته ته واوه که یی له توله لی بکریته وه، که واو بو:
(فَإِنْ شَاءَ الْمَقْطُوعُ أَخَذَ دِيَّةَ أَصَابِعِهِ الْأَرْبَعِ) نه گهر دهستبراره که حه زی کرد: خوینی چوار
په نجه که یی خوی له تاوانکاره که وهرده گری، هم (وَإِنْ شَاءَ لَقَطَّهَا) نه گهر حه زیش ده کا
چوار په نجه یی تاوانکاره که له توله لی ده کاته وه، ینیجا (وَالْأَصَحُّ) به فه رموده یی راستتر:
(أَنَّ حُكُومَةَ مَنَابِتِهِنَّ تَجِبُ إِنْ لَقِطَ) نرخ یی شوینی لی پوانی چوار په نجه کانیش له سه ر
تاوانکاره که واجبه بیداتی نه گهر له توله لی کرده وه (لَا إِنْ أَخَذَ دِيَّتَهُنَّ) به لام نه گهر
خوینه که یان وهریگری نرخه که واجب نابیی (وَأَنَّهُ يَجِبُ فِي الْحَالِّينِ حُكُومَةُ خُمُسِ الْكَفِّ)
هر به فه رموده یی راستتر: له هر دوو حاله تدا نرخ یی پینجیکی له په دهسته که شی - که
شوینی په نجه یی که - له سه ر تاوانکاره که واجبه بیداتی، چونکه له هر دوو حاله تدا هیج
شتیک له به رامبری وهر نه گیر وه.

(وَلَوْ قَطَعَ كَفًّا بِلَا أَصَابِعٍ) نه گهر له په دهسته یی بی په نجه یی لی کرده وه، نه وه (فَلَا قِصَاصَ)
لی کرده وه یی له توله دروست نیه، چونکه یه کسان نین (إِلَّا أَنْ تُكُونَ كَفُّهُ مِثْلَهَا) مه گهر
له په دهسته که یی تاوانکاره که شی وه کو له په دهسته که یی تر بی، نه و کاته له توله
لی ده کریته وه، چونکه یه کسانن.

(وَلَوْ قَطَعَ فَأَقْدَأَ الْأَصَابِعِ كَامِلَهَا) نه گهر خاوهن دهستیکی بی په نجه دهستیکی به په نجه یی
ته واوی لی کرده وه، نه وه (قَطَعَ كَفُّهُ) خاوهنی ته واوه که له په دهستی تاوانکاره که له توله
لی ده کاته وه و هم (وَأَخَذَ دِيَّةَ الْأَصَابِعِ) خوینی پینج په نجه کانیشی لی وهرده گری.
(وَلَوْ شَلَّتْ أُصْبُعَاهُ) نه گهر دوو په نجه یی له کار که وتبون (فَقَطَعَ يَدًا كَامِلَةً) ینیجا دهستیکی
ته واوی لی کرده وه، نه وه (فَإِنْ شَاءَ لَقِطَ الثَّلَاثَ السَّلِيمَةَ) نه گهر خاوهنی ته واوه که حه زی کرد:
سن په نجه ساغه که یی تاوانکاره که له توله لی ده کاته وه و هم (وَأَخَذَ دِيَّةَ أُصْبُعَيْنِ) خوینی دوو
په نجه شی لی وهرده گری (وَإِنْ شَاءَ قَطَعَ يَدَهُ وَقَتَعَ بِهَا) نه گهر حه زیش ده کا دهسته که یی له
توله لی ده کاته وه و قه ناعه تی پین ده کا، اته: نابیی داوی خوینی دوو په نجه بکا.

(فَصْلٌ) قَدْ مَلْفُوفًا وَزَعَمَ مَوْتَهُ صُدِّقَ الْوَلِيُّ بِيَمِينِهِ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ قَطَعَ طَرَفًا وَزَعَمَ نَقْصَهُ فَلَا مَذْهَبَ تَصْدِيقُهُ إِنْ أَتَكَرَّ أَصْلُ السَّلَامَةِ فِي غَضُو ظَاهِرٍ، وَإِلَّا فَلَا، أَوْ يَدَيْهِ وَرَجْلَيْهِ فَمَاتَ وَزَعَمَ سِرَايَةَ وَالْوَلِيُّ إِنْ دِمَالًا مُمَكِّنًا أَوْ سَبَبًا فَلَا أَصَحَّ تَصْدِيقُ الْوَلِيِّ، وَكَذَا لَوْ قَطَعَ يَدَهُ وَزَعَمَ سَبَبًا وَالْوَلِيُّ سِرَايَةَ.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي كَيْشَهُ تَاوَانْكَارُو خَاوَمَن مَافِ﴾

(قَدْ مَلْفُوفًا) هَر كَاتِيك مَرَوَيْكِي پيچراوی له ناو جلیکدا کرده دوو لهت، یان دیواریکي به سهردا پووخاند (وَزَعَمَ مَوْتَهُ) له تکره که ش گوتی: له کاتی له تکرینه که دا، یان له کاتی پووخاندنه که دا مریوو بوو. خزمه که شی گوتی: زیندوو بوو. نه وه (صُدِّقَ الْوَلِيُّ بِيَمِينِهِ) به سویندخواردن باوه وپ به خزمی مریوو که ده کریئ (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرموده ی به هیژتردا. به لَام (لَوْ قَطَعَ طَرَفًا) نه گهر تاوانکاره که نه ندایمیکي که سیتیکی لی کرده وه (وَزَعَمَ نَقْصَهُ) گوتی: نه ندایم که ناتواو بوو، خاوهن نه ندایم که ش گوتی: نه ندایم که م تهاو بوو. نه وه (فَالْمَذْهَبُ تَصْدِيقُهُ) به فهرموده ی راستی مازهب: باوه وپ به تاوانکاره که ده کریئ (إِنْ أَتَكَرَّ أَصْلُ السَّلَامَةِ فِي غَضُو ظَاهِرٍ) نه گهر له باره ی نه ندایمیکي ناشکرا بلی: له بنچینه دا نه ندایم که ناتواو بوو: وه که دست و پی و چاو (وَلَا) به لَام نه گهر له باره ی نه ندایمیکي شاردراره بلی: نا تهاو بوو. وه ک پان، یان بلی: ناتواو به که ی له بنچینه دا نه بو، به لگو په یدا بووه، نه و کاته (فَلَا) باوه پی پی ناکریئ، به لگو به سویندخواردن باوه وپ به خاوهنی نه ندایم که ده کریئ، چونکه شاهید هینان بی نه ندایمیکي ناشکرا ناسانه و بی شاراره ناسان نیه.

(أَوْ يَدَيْهِ وَرَجْلَيْهِ) یان تاوانکاره که هریوو دست و هریوو پی پی لی کرده وه (فَعَمَاتٌ) ئینجا خاوهن دست و پی به که مرد (وَزَعَمَ سِرَايَةَ) تاوانکاره که ش گوتی: به پیداپویشتنی لی کرده وه کان مریوو ته نها به ک خوین واجب ده بی (وَالْوَلِيُّ إِنْ دِمَالًا مُمَكِّنًا) خزمه که شی گوتی: برینه کانی چاک بونه وه ئینجا مرد. ده شگونجا چاک بو بیته وه (أَوْ سَبَبًا) یان هویه کی تری بی مردنه که ی گوت: وه که ژهر خواردن، نه وه (فَالْأَصَحُّ تَصْدِيقُ الْوَلِيِّ) به فهرموده ی راستتر: به سویندخواردن باوه وپ به خزمه که ی ده کریئ که ده لن: پیش مردن برینه که ی چاک بونه وه. که وابو: تاوانکاره که دوو خوینی له سهر واجب ده بن: به کیکی ده دسته کان، به کیکی پی به کان.

(وَكَذَا) هریوه ها (لَوْ قَطَعَ يَدَهُ وَزَعَمَ سَبَبًا) نه گهر تاوانکاره که ته نها ده سیتیکی لی کرده یته وه و مریوو بلی: به هویه کی تری جگه له لی کرده وه مریوو ته نها نیوه ی خوینم له سهره، یان ده دسته که م له توله لی بکه وه (وَالْوَلِيُّ سِرَايَةَ) خزمه که شی گوتی: به پیداپویشتنی لی کرده وه که مریوو ده بی خوینیکی ته وایم بده یتن، یان له توله ده تکوژم. له م مه سه له ی شدا به سویندخواردن باوه وپ به خزمه که ی ده کریئ.

وَلَوْ أَوْضَحَهُ مُوضِحَتَيْنِ وَزَقَعَ الْحَاجِزَ وَزَعَمَهُ قَبْلَ الْإِدْمَالِ صُدِّقَ
 إِنْ أُمِّكُنْ، وَإِلَّا خَلَفَ الْجَرِيحُ وَتَبَّتْ أَرْشَانِ، قِيلَ: وَثَالِثٌ.
 (فَصْلٌ) الصَّحِيحُ ثُبُوتُهُ لِكُلِّ وَارِثٍ، وَيُنْتَظَرُ غَائِبُهُمْ

(وَلَوْ أَوْضَحَهُ مُوضِحَتَيْنِ وَزَقَعَ الْحَاجِزَ) نه‌گەر تاوانکاره‌که به دوو برینی ناشکراکه ر
 برینداری کردو نتوانی هردوو برینه‌کانیشی لابرئو (وَزَعَمَهُ قَبْلَ الْإِدْمَالِ) گوتیشی: پیش
 چاکبونه‌وه نیتوانه‌که یانم لابرئوه به یه‌ک برین ده‌ژمیردیی. بریندارکراوه‌که‌ش گوتی:
 دواي چاکبونه‌وه نیتوانه‌که یانت لابرئوه به سئ برین ده‌ژمیردیی. نه‌و کاته (صُدِّقَ إِنْ
 أُمِّكُنْ) به سویتندخواردن باور به تاوانکاره‌که ده‌کریو به یه‌ک برین ده‌ژمیردیی نه‌گه
 بگونجی برینه‌کان چاک نه‌بوینه‌وه: وه‌ک ماوه‌که‌ی کورت بئ (وَإِلَّا) به‌لام نه‌گەر نه‌گونجی:
 وه‌ک ماوه‌یه‌کی دریز پابردی، نه‌و کاته (خَلَفَ الْجَرِيحُ) برینداره‌که سویتند ده‌خوا: که
 تاوانکاره‌که له دواي چاکبونه‌وه نیتوانه‌که‌ی لاداو، ئینجا (وَتَبَّتْ أَرْشَانِ) دوو خوینی
 هر دوو برینه‌کانی له سر تاوانکاره‌که واجب ده‌بئ (قِيلَ: وَثَالِثٌ) له فهره‌مووده‌یه‌کی
 بی‌هیزدا خوینتیکی سئ به‌میش بۆ لابرئنی نیتوانه‌که واجب ده‌بی.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي نُهُو كَه سَهِي مَافِي تَوَلَّه كَرْدَنَه وَهِي هَه يَه﴾

پیشه‌کی بزانه: بۆ برینداره‌که دروست نیه پیش چاکبونه‌وه‌ی برینه‌که تاوانکاره‌که له
 تَوَلَّه‌لێکرنه‌وه عه‌فو بکا له سر وه‌رگرتنی خوین، نه‌وه‌ک به‌و برینه‌ بمرئ، به‌لام بۆی
 دروسته: به‌خوڤایی عه‌فوی بکا، هر چه‌ند برینه‌که‌ش چاک نه‌بویتته‌وه، جا نه‌گەر
 تاوانکاره‌که‌ی عه‌فو نه‌کرد، نه‌و کاته‌ش وه‌ها سوننه‌ته: برینه‌که‌ی چاک ببیتته‌وه ئینجا
 تاوانکاره‌که له‌تَوَلَّه بریندار بکاته‌وه، یان نه‌ندامه‌که‌ی لێبکاته‌وه، هه‌روه‌ک له (تحفة) و
 (نهاية) و حاشیه‌کانیاندا فهرموویانه.

جا نه‌گەر بریندارکراوه‌که به‌و برینه‌ مرد، یان هر له سه‌ره‌تاوه‌ کوژرا، نه‌و کاته (الصَّحِيحُ)
 به‌ فهرمووده‌ی راست (ثُبُوتُهُ لِكُلِّ وَارِثٍ) تَوَلَّه‌کرنه‌وه‌که بۆ گشت میراتگریکی کوژراوه‌که
 جیگیر ده‌بی، هر چه‌ند خزمایه‌تیشی دوور بئ، وه‌ک (نَوَى الْأَرْحَامِ) نه‌گەر میرات بگری، جا
 هر که‌سه‌یان به‌گوێره‌ی به‌شه‌ میراتی‌خۆی مافی تَوَلَّه‌کرنه‌وی هه‌یه، بۆ وینه: نه‌گەر
 کوژراوه‌که ژینکو کوپتیکی له‌پاش به‌جئ مان، نه‌وه هه‌شتیکی تَوَلَّه‌کرنه‌وه‌که بۆ ژنه‌که‌یه‌و
 حه‌فت به‌شه‌که‌ی‌تیش بۆ کوپه‌که‌یه، که‌واته: هر خزمیک له‌ کاتی کوشتنه‌که‌دا میراتگری
 کوژراوه‌که نه‌بئ، نه‌وه هیچ مافی تَوَلَّه‌کرنه‌وه‌و خوین وه‌رگرتنی نیه.

ئینجا بزانه: نه‌گەر ته‌نها یه‌ک میراتگر تاوانکاره‌که له‌تَوَلَّه‌ لێکرنه‌وه‌ عه‌فو بکا، نه‌و کاته
 خوینی لێوه‌ده‌گریو بۆ نه‌وانی‌تر دروست نیه له‌تَوَلَّه‌ بیکوژنه‌وه، که‌وابو: (وَيُنْتَظَرُ غَائِبُهُمْ)

وَكَمَالُ صَبِيهِمْ وَمَجْنُونِهِمْ، وَيُحْبَسُ الْقَاتِلُ وَلَا يُخْلَى بِكَفِيلٍ، وَلْيَتَفَقَّهُوا عَلَى مُسْتَوْفٍ، وَإِلَّا فُقْرَعَةُ يَدْخُلُهَا الْعَاجِزُ وَيَسْتَنْبِئُ، وَقِيلَ لَا يَدْخُلُ، وَلَوْ بَدَرَ أَحَدُهُمْ فَقَتَلَهُ فَلَا أَظْهَرُ لَا قِصَاصَ

چاوه پوانی میرانگره نادیاره که یان ده کرئی تا ناماده ده بی، یان نیزنی وهرده گیرئی (وكمال صبيهم) هم چاوه پوانی کاملبوونی منداله که یان ده کرئی تا بالغو عاقل ده بی، هم (ومجنونهم) تا شیته که یان چاک ده بیته وه.

جا نه گهر پزیشکه کان گوتیان: شیته که نومیدی چاکبونه وهی نیه. نه و کاته ده گونجی سرپه رشتکاره که ی له جیاتی وی تاوانکاره که له توله بکوژیتته وه و ده شکونجی کوشتنه وهی له توله دروست نه بی، که واته: بئ سرپه رشتکاره که دروسته خوینی کوژراوه که بئ شیته که وهریگرئی، به لام نه گهر شیته که هه ژار بی و مالی نه بی، نه و کاته دور نیه واجب بی: سرپه رشتکاره که بکوژه که له سر وهرگرنتی خوین عهفو بکاو به و خوینه شیته که به خنیو بکا، هه روه که له (تحفة) (الشروانی) دا پوون کراوته وه.

(وَيُحْبَسُ الْقَاتِلُ) واجبه: مرفوکوژه که بهند بکرئی، تا نادیاره که ناماده ده بی و منداله که و شیته که کامل ده بی، به لام نه گهر منداله که له حاله تی مندالی دا بکوژه که ی له توله کوشته وه، نه و کاته پیویسته توله کردنه وه که به دروستبوویی دابندرئی، هه روه که له (الشبراملسی) دا فرموویه تی.

(وَلَا يُخْلَى بِكَفِيلٍ) نابئ به که فیلیش مرفوکوژه که له بهندیخانه نازاد بکرئی، نه وه که پابکاو خوی بشاریتته وه، ئینجا نه رکی بهندیخانه ش هه له سر بهندکراوه که یه نه گهر هه بوویی بی، به لام نه گهر هیچی نه بو، نه و کاته له (بَيْتُ الْمَالِ) ده درئی، جا نه گهر (بَيْتُ الْمَالِ) نه بو، نه و کاته له سر ده وله مهنده موسولمانه کانه، هه روه که له (الشبراملسی) دا فرموویه تی.

(وَلْيَتَفَقَّهُوا عَلَى مُسْتَوْفٍ) با میرانگره کان له سر به کیکان پئیک بگه وون تا کو بکوژه که له جیاتی گشتیان له توله بکوژیتته وه، چونکه دروست نیه گشتیان ویکرا بیکوژن، مه گهر توله کردنه وه که به شتیکی وه که نقومکردن بی، نه و کاته دروسته: ویکرا نقومی ناو ناوی بکه نه وه (وَالْإِ) به لام نه گهر پئیک نه که وتن، نه و کاته (فُقْرَعَةُ) پشکه کردن واجبه، جا نه م پشکه یه ش (يَدْخُلُهَا الْعَاجِزُ) میرانگری بی تواناش به شداری ده کا: وه که پیرو نافرته، جا نه گهر ناوی ده رچو، نه و کاته (وَيَسْتَنْبِئُ) جیگریک بئ خوی داده نی تا کو بکوژه که ی له توله بئ بکوژی (وَقِيلَ لَا يَدْخُلُ) له فرمووده یه کی بی هیژدا: بی توانا به شداری ناکا.

(وَلَوْ بَدَرَ أَحَدُهُمْ فَقَتَلَهُ) نه گهر به کی که له میرانگره کان په له ی کردو بی نیزنی نه وانی تر بکوژه که ی له توله کوشته وه، نه وه (فَالْأَظْهَرُ) به فرمووده ی به هیژتر (لَا قِصَاصَ) کوشتنه وهی له توله له سر په له که ره که نیه، به وهرجه ی نه وانی تر بکوژه که یان عهفو

وَلِلْبَاقِينَ قِسْطُ الدِّينِ مِنْ تَرْكِتِهِ، وَفِي قَوْلٍ مِنَ الْمُبَادِرِ، وَإِنْ بَادَرَ بَعْدَ عَفْوِ غَيْرِهِ لَزِمَهُ الْقَصَاصُ، وَقِيلَ لَا إِنْ لَمْ يَعْلَمْ وَيَحْكُمُ قَاضٍ بِهِ، وَلَا يُسْتَوْفَى قِصَاصٌ إِلَّا بِإِذْنِ الْإِمَامِ، فَإِنْ اسْتَقْلَّ عَزَرَ، وَيَأْذُنُ لِأَهْلِ لِي نَفْسٍ، لَا فِي طَرَفٍ فِي الْأَصَحِّ،

نه کردی، که و ابو: (وَلِلْبَاقِينَ قِسْطُ الدِّينِ مِنْ تَرْكِتِهِ) میرانگره کانی تر به شه خوینیان هیه له میراتی تاوانکاره کوژاوه که (وَفِي قَوْلٍ مِنَ الْمُبَادِرِ) له فرموده یه کدا: به شه خوینه کانیان له پهله که ره که دهستین، چونکه نه و مافی نه وانی فه و تاندوه.

به لام (وَإِنْ بَادَرَ بَعْدَ عَفْوِ غَيْرِهِ) نه گهر میرانگری که له دوی عه فوکردنی میرانگری که تر پهله ی کردو بکوژه که ی له توله کوشته وه، نه و کاته (لَزِمَهُ الْقَصَاصُ) کوشته وه ی له توله ی له سر واجب ده بی، هر چه ند نه شیزانی بی بکوژه که عه فو کراوه، چونکه به عه فوکردنی تنها یه کیکیان توله لیکنده وه له سر بکوژه که لاده چن و خوینی له سر واجب ده بی (وَقِيلَ: لَا) له فرموده یه کی بی میزدا: کوشته وه ی له توله له سر پهله که ره که واجب نابی (إِنْ لَمْ يَعْلَمْ وَيَحْكُمُ قَاضٍ بِهِ) به و هر چه ی نه یزانی بی بکوژه که عه فو کراوه، یان قازی بیاری توله نه کردنه وه ی نه دابی.

﴿ناگاداری﴾: نه گهر بیگانه یه، یان خزمیکی تر که میرانگر نه بی - بی نین پهله ی کربو تاوانکاره که ی له توله کوشته وه، نه وه کوشتنی به ناهه قو به توله کردنه وه داناندی، که و ابو: میرانگره کانی تاوانکاره کوژاوه که مافیان هیه بکوژه که له توله ی تاوانکاره که بکوژنه وه، یان خوینی لوه ریگرن، به لام میرانگره کانی کوژاوه که هیچ مافیکیان له سر نه م بکوژه نیه، به لکو خوینی کوژاوه که ی خویان له میراتی تاوانکاره کوژاوه که ودرده گرن، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) و حاشیه کانیاندا پوهن کراوه ته وه.

(وَلَا يُسْتَوْفَى قِصَاصٌ) درست نیه و نابی هیچ توله یه که بکړته وه (إِلَّا بِإِذْنِ الْإِمَامِ) تنها به نین کاریه دهست نه بی، جیاوازی توله ی کوشتنو نه ندانه کان نیه (فَإِنْ اسْتَقْلَّ) جا نه گهر خاوه ن مافه که سهریه خو بی نین کاریه دهست - توله ی کردوه، واته: مرفو ککوژه که ی له توله کوشته وه، یان نه ندانی تاوانکاره که ی له توله لیکنده وه، نه وه (عَزَرَ) ته مبی ده کړی، به لام توله کردنه وه که ش درست ده بی.

جا نه گهر کاریه دهست توله ی ب نه کرده وه، یان نهیده توانی مافی توله کردنه وه ناشکرا بکا، یان له شوینی کی دور له کاریه دهست بو، نه و کاته - نه گهر هیچ که سی که نه یین - بوی درست به په نهانی توله له بکوژه که بکاته وه، هه روه که (تحفة) و (نهاية) و حاشیه کانیاندا لیزه وه (کتاب الدعوی) دا پوهن کراوه ته وه.

(وَيَأْذُنُ لِأَهْلِ لِي نَفْسٍ) نه و جوړه خاوه ن مافی شیاوی توله کردنه وه یه، کاریه دهست نین دده به خوی مرفو ککوژه که له توله بکوړته وه (لَا فِي طَرَفٍ فِي الْأَصَحِّ) به لام له

فَإِنْ أُذِنَ فِي ضَرْبِ رَقَبَةٍ فَأَصَابَ غَيْرَهَا عَمْدًا غُرِّرَ وَلَمْ يَغْرُلْهُ، وَلَوْ قَالَ: أَخْطَأْتُ. وَأَمَكَنَ عَزْلَهُ لَمْ يُعَزَّرْ، وَأَجْرَةُ الْجَلَادِ عَلَى الْجَانِي عَلَى الصَّحِيحِ، وَيُقْتَصُّ عَلَى الْقَوْرِ وَفِي الْحَرَمِ وَالْحَرِّ وَالْبَرْدِ وَالْمَرَضِ، وَتُحْبَسُ الْحَامِلُ فِي قِصَاصِ النَّفْسِ أَوْ الطَّرْفِ حَتَّى تُرَضِعَهُ اللَّبَأُ وَيَسْتَفْنِي بِغَيْرِهَا أَوْ فِطَامَ حَوْلَيْنِ، وَالصَّحِيحُ تَصْدِيقُهَا فِي حَمْلِهَا بِغَيْرِ مَخِيلَةٍ،

بریندار کردن و او را لیکن در نه وای نه ندامتیک له توله ای نه ندامتیک نیزنی نادا، له فه رموده ای پاستردا، نه وک ستم بکا، به لکو وکیلک ده گری، هروه ها نه گه راوه ن ماف به خوی شیاری توله کردن و نه بو: وک پیرو نافرته، نه و کاتهش وکیلک ده گری، هروه ک له زودی سهرچاوه کانداهرموویانه.

نیجا پیش کوشتنه وای له توله فرمان ده دریتته مرو فکوزه که: توبه بکا و هسیت بکا به هیواشی ده بیتهنه شوینی کوشتن و عورته دی داده پورشو و چاویشی ده به ستری، هروه ک له (مغنی) دا فهرموویته.

(فَإِنْ أُنِ فِي ضَرْبِ رَقَبَةٍ) جا نه گه کاریه ده ست نیزنی دا له گهرده نی بداه بیکوئی (فَأَصَابَ غَيْرَهَا عَمْدًا) توله که ره وک کش به قه سدی له شوینیکتری دا، نه و (عَزْلَ) ته مبی ده گری، چونکه له فرمان ده رجوه، به لام (وَلَمْ يَغْرُلْهُ) نابی له کاره که ی لای بداه، به لکو فرمانی ده داتی: نه مجاره له گهرده نی بدا (وَلَوْ قَالَ: أَخْطَأْتُ) نه گه توله که ره وک گوتی: به هله دا چوم بویی له گهرده نیم نه دا (وَأَمَكَنَ) ده شگونجا هله ی کردبی، نه و کاته (عَزْلَهُ) له کاره که ی لای ده داو یه کیکی تری له جی داده نی، به لام (لَمْ يُعَزَّرْ) نابی ته مبی بگری، چونکه له فرمان ده رنه چوه.

(وَأَجْرَةُ الْجَلَادِ عَلَى الْجَانِي) کری ی لیده ره که ی توله کردن و له سر تاوانکاره که به نه گه له (بیت المال) موجهی نه دریتتی (عَلَى الصَّحِيحِ) له سر فهرموده ی پاست (وَيُقْتَصُّ عَلَى الْقَوْرِ) درسته به پهله - بی دواختن - توله ی گیان و نه دنامه کان بکریته و، هم (وَفِي الْحَرَمِ) له (حرم) ی (مکه) داو (وَفِي الْحَرِّ وَالْبَرْدِ وَالْمَرَضِ) له حالته ی گه رماو سهرماو نه خوشی دا.

به لام (وَتُحْبَسُ الْحَامِلُ) واجبه: نافرته نی ناوس به ند بگری (فِي قِصَاصِ النَّفْسِ أَوْ الطَّرْفِ) له و کاته ی توله ی گیان، یان نه دنامی له سهره (حَتَّى تُرَضِعَهُ اللَّبَأُ) تا کوربه که ی ناو زگی داده نی و فرجکی ده داتی و هم (وَيَسْتَفْنِي بِغَيْرِهَا) تا کوربه که ش به شیرده رنکی تر پیویستی به دایکه که ی نامینتی (أَوْ فِطَامَ حَوْلَيْنِ) یان تا به ته وایوونی دوو سال له شین خواردن ده پچری (وَالصَّحِيحُ تَصْدِيقُهَا فِي حَمْلِهَا) به فهرموده ی پاست: نافرته که به سویند - باوه پی پی ده کری له باره ی زگه که ی (بِفَيْرٍ مَخِيلَةٍ) هه رچند نیشانه یه کی ناشکرای ناوسیشی نه بی، به لام نه گه نیشانه یه ک هه بی، نه و کاته بی سویند باوه پی پی ده کری.

وَمَنْ قَتَلَ بِمُحَدَّدٍ أَوْ خَنْقٍ أَوْ تَجْوِيعٍ وَنَحْوِهِ أَقْصَى بِهِ، أَوْ بِسِخْرِ فَيْسَيْفٍ وَكَذَا خَمْرٍ
وَلَوَاطٍ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ جُوعٌ كَتَجْوِيعِهِ فَلَمْ يَمُتْ زَيْدٌ، وَفِي قَوْلِ السَّيْفِ، وَمَنْ عَدَلَ
إِلَى سَيْفٍ فَلَهُ، وَلَوْ قَطَعَ فَسَرَى فَلِلْوَلِيِّ حَرْزُ رَقَبَتِهِ، وَلَهُ الْقَطْعُ ثُمَّ الْحَرْزُ، وَإِنْ شَاءَ انْتَظَرَ
السَّرَايَةَ، وَلَوْ مَاتَ بِجَائِفَةٍ أَوْ كَسَرَ عَصِدٌ فَالْحَرْزُ، وَفِي قَوْلِ كَفَعْلِهِ،

(وَمَنْ قَتَلَ بِمُحَدَّدٍ) هر که سیک کوشتنه‌ای به شتیکی تیز کردی (أَوْ خَنْقٍ) یا به خنکاندن
(أَوْ تَجْوِيعٍ) یا به برسی کردن (وَنَحْوِهِ) یا به شتیکی و هـا: و هک سوتاندن، یا فریدانه
خوار، یا به سردارپوخاندن، نه وه (أَقْصَى بِهِ) دروسته هر به و شته له توله بکوشتریته وه،
خواهی گوره ده فرموی: ﴿فَمَنْ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ﴾ هر که سیک
دهستدریزی کردنه سهر، نیوهش به وینهی دهستدریزی‌ه‌ای توله‌ی لی‌بکانه وه. هـم چه‌ند
نایه‌تیکی‌ترو چه‌ند ده‌بسی‌تیکش له‌م باره‌یه وه هاتون.

(أَوْ بِسِخْرِ) یا نه‌گهر به سبحرکردن کوشتنه‌ای کردی، نه و کاته (فَيْسَيْفٍ) به شمشیر
له توله ده‌کوشتریته وه (وَكذَا خَمْرٍ وَلَوَاطٍ) هـروه‌ها نه‌گهر به شه‌پاب و نیازی
کوشتنه‌ای کردی، نه و کاته‌ش هر به شمشیر له‌توله ده‌کوشتریته وه (فِي الْأَصَحِّ) له
فرموده‌ی راستردا، چونکه نه و جوره کردارانه چه‌پامن.

(لَوْ جُوعٌ كَتَجْوِيعِهِ فَلَمْ يَمُتْ) نه‌گهر بکوزه‌که وه‌ک برسی‌کردنه‌ای کوژدوه‌که برسی
کراوه به‌لام نه‌مرد، یا و هک سوتاندنه‌ای سوتیندراوه به‌لام نه‌مرد، نه و کاته (زَيْدٌ حَتَّى
يَمُوتَ) کرداره کوشنده‌ای زیاد ده‌کری تا ده‌مری (وَفِي قَوْلِ السَّيْفِ) له فرموده‌یه‌کدا
به شمشیر ده‌کوژی و کرداره‌که زیاد ناکری (وَمَنْ عَدَلَ إِلَى سَيْفٍ) هر خاوه‌ن مافی‌ک-له
سه‌ره‌تاوه- له کرداره کوشنده‌که لای‌دا بق کوشتنی به شمشیر، نه وه (فَلَهُ) بوی
درسته به شمشیر توله‌ی لی‌بکانه وه، چونکه ناسانتره.

(لَوْ قَطَعَ) نه‌گهر تاوانکاره‌که نه‌ندامی یه‌کیکی لی‌کرده وه، یا برینداری کرد (فَسَرَى)
نینجا برینه‌که پیدا پویشته سهر مردنی بریندارکراوه‌که، واته: به و لی‌کردنه‌ویه، یا به و
برینه مرد، نه وه (فَلِلْوَلِيِّ حَرْزُ رَقَبَتِهِ) میراتگره‌که مافی هیه له سه‌ره‌تاوه به شمشیر
گهرده‌نی تاوانکاره‌که له‌توله بی‌ی و بی‌کوژی، هـم (وَلَهُ الْقَطْعُ ثُمَّ الْحَرْزُ) بویشی دروسته:
نه‌ندامه‌کی لی‌بکانه وه، نینجا گهرده‌نی بی‌ی و بی‌کوژی (وَإِنْ شَاءَ انْتَظَرَ السَّرَايَةَ) نه‌گهر
حه‌زیش ده‌کا با نه‌ندامه‌کی لی‌بکانه وه و چاوه‌پوانی پیداپویشتنی برینه‌که بکا.

(لَوْ مَاتَ بِجَائِفَةٍ أَوْ كَسَرَ عَصِدٌ) نه‌گهر بریندارکراوه‌که به هوی برینیکی بودهر مرد، یا
به هوی شکاندنی قوله‌کی مرد، نه وه (فَالْحَرْزُ) ته‌نها به شمشیر گهرده‌نی ده‌بپردی، به‌لام
(وَفِي قَوْلِ) له فرموده‌یه‌کدا-که به راستردا داندراوه-: (كَفَعْلِهِ) تاوانکاره‌که وه‌ک

فَإِنْ لَمْ يَمُتْ لَمْ تُرَدِّ الْجَوَائِفُ فِي الْأَطْهَرِ، وَلَوْ اقْتَصَّ مَقْطُوعٌ ثُمَّ مَاتَ سِرَايَةً فَلَوْلَايَهُ حَزٌّ وَلَهُ عَفْوٌ بِنَصْفِ دِيَّةٍ، وَلَوْ قُطِعَتْ يَدَاهُ فَاقْتَصَّ ثُمَّ مَاتَ فَلَوْلَايَهُ الْحَزُّ، فَإِنْ عَفَا فَلَا شَيْءَ لَهُ، وَلَوْ مَاتَ جَانٍ مِنْ قُطْعِ قِصَاصٍ فَهَدَرَ، وَإِنْ مَاتَا سِرَايَةً مَعًا أَوْ سَبَقَ الْمَجْنِيُّ عَلَيْهِ فَقَدْ اقْتَصَّ،

تاوانه که ی خوی لاده کړئ (فَإِنْ لَمْ يَمُتْ) جا نه گهر نه مرد (لَمْ تُرَدِّ الْجَوَائِفُ) برینه دودوډه کانی زیاد ناکړین، به لکو به شمشیر گه رده نی دهرېږئ و ده کوږئ (فِي الْأَطْهَرِ) له فهرموده ی به میژتړدا.

(وَلَوْ اقْتَصَّ مَقْطُوعٌ) نه گهر ده ست لیکراوه یه ک، یان پئ لیکراوه یه ک ده ستی تاوانکاره که ی، یان پئ تاوانکاره که ی له توله لیکر دوه (ثُمَّ مَاتَ سِرَايَةً) ټینجا توله که روه که به پیداپویشتنی لیکر دوه که مرد، به لام تاوانکاره که نه مرد، نو کاته (فَلَوْلَايَهُ حَزٌّ) بؤ میراتگری توله که روه که دروسته له توله ی مردوه که ی خوی - گه رده نی تاوانکاره که به پئ و بیکوږئ، هم (وَلَهُ عَفْوٌ بِنَصْفِ دِيَّةٍ) بؤیشی دروسته له سر وهرگرتنی نیوه ی خوین له کوشتن عه فوی بکا، چونکه له جیاتی نیوه خوینه که ی تریش ده ستیک ی لیکراوه ته وه.

که وایو: (وَلَوْ قُطِعَتْ يَدَاهُ) نه گهر هردو ده سته کانی لیکراوه (فَاقْتَصَّ) ټینجا نه ویش هردو ده سته کانی تاوانکاره که ی لیکر دوه وه (ثُمَّ مَاتَ) ټینجا توله که روه که به پیداپویشتنی لیکر دوه که مرد، به لام تاوانکاره که نه مرد، نه ویش (فَلَوْلَايَهُ الْحَزُّ) بؤ میراتگری توله که روه که دروسته له توله ی مردوه که ی خوی - گه رده نی تاوانکاره که به پئ و بیکوږئ، به لام (فَإِنْ عَفَا) نه گهر له کوشتن عه فوی کرد، نو کاته (فَلَا شَيْءَ لَهُ) مافی هیچ خوینیک ی نه، چونکه لیکر دوه ی هردو ده سته کانی تاوانکاره که له بهرام بهر خوینیک ی ته واه.

(وَلَوْ مَاتَ جَانٍ مِنْ قُطْعِ قِصَاصٍ) نه گهر تاوانکارک به هوی نه ندام لیکر دوه یه کی له توله مرد، نه وه (فَهَدَرَ) گیانه که ی به فیږیه و هیچ توله و خوینی نه، چونکه به هق کوږاوه ﴿عَنْ عُمَرَ وَعَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: مَنْ مَاتَ فِي حَدٍّ أَوْ قِصَاصٍ فَلَا دِيَّةَ لَهُ﴾ رواه البيهقي وروی البخاري بعضه في الحدود عن علي رضي الله عنه، هر که سیك له سزادانی تاوانیک، یان له توله کردنه ودا مرد، نه وه هیچ خوینی بؤ نه.

(وَإِنْ مَاتَا سِرَايَةً) نه گهر تاوانکاره که به پیداپویشتنی لیکر دوه ی له توله مرد، توله که روه که ش به پیداپویشتنی تاوان لیکر دوه که مرد (مَعًا) مردنه که شیان ویکړا بوو (أَوْ سَبَقَ الْمَجْنِيُّ عَلَيْهِ) یان تاوان لیکراوه که پیشتړ مرد، نه وه (فَقَدْ اقْتَصَّ) توله ی خوی کردنه وه، تاوانکه روه مردوه که هیچی تری له سر نه، به لام

وَأَنْ تَأْخُذَ فَلَهُ نِصْفُ الدِّيَةِ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ قَالَ مُسْتَحَقُّ يَمِينٍ أَخْرَجَهَا فَأَخْرَجَ يَسَارَهُ وَقَصَدَ إِبَاحَتَهَا فَمُهَذَرَةٌ، وَإِنْ قَالَ: جَعَلْتُهَا عَنِ الْيَمِينِ وَظَنَنْتُ إِجْزَاءَهَا فَكَذَبَهُ فَلَا أَصَحَّ لَا قِصَاصَ فِي الْيَسَارِ وَتَجِبُ دِيَّةٌ، وَيَبْقَى قِصَاصُ الْيَمِينِ، وَكَذَا لَوْ قَالَ دَهَشْتُ فَظَنَنْتُهَا الْيَمِينِ وَقَالَ الْقَاطِعُ ظَنَنْتُهَا الْيَمِينِ. (فَصْلٌ مُوجِبُ الْعَمْدِ الْقَوْدُ،

وَإِنْ تَأَخَّرَ) نه گهر تاوان ليکراوه که دواى تاوانکاره که مرد، نه و کاته (فَلَهُ نِصْفُ الدِّيَةِ) تاوان ليکراوه که مافی نیوهی خوینی له میراتی تاوانکاره که هیه (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی راستردا، چونکه نابی توله کردنه وه بکه ویته پیش تاوانه که، واته: لیردها کوشتنی تاوانکاره که که وتوته پیش کوشتنی تاوانکاره سهره که.

(وَلَوْ قَالَ مُسْتَحَقُّ يَمِينٍ) نه گهر خاوهن مافی ليکرنده ی نه ندایمی که پاسته گوتی: (أَخْرَجَهَا) پاسته که ت بیته دهر وه تا کو له توله لیتی بکه مه وه (فَأَخْرَجَ يَسَارَهُ) تاوانکاره که ش چه پی هینا دهر وه (وَقَصَدَ إِبَاحَتَهَا) مه به سیشتی حال لکرنی ليکرنده ی چه په که بوو، خاوهن مافه که ش لی کرده وه، نه وه (فَمُهَذَرَةٌ) نه ندایه چه په که به فیرو براوه هیچ توله و خوینی نه.

به لام (وَإِنْ قَالَ: جَعَلْتُهَا عَنِ الْيَمِينِ) نه گهر تاوانکاره که گوتی: له جیاتی پاسته که م هینا بومه دهر وه (وَوَظَنَنْتُ إِجْزَاءَهَا) واتیکه یشتبوم بروست ده بی (فَكَذَبَهُ) خاوهن مافه که ش گوتی: درو ده کی. نه وه (فَلَا أَصَحَّ لَا قِصَاصَ فِي الْيَسَارِ) به فرموده ی راستر توله کردنه وه له چه په که دا واجب نابی، به لکو (وَتَجِبُ دِيَّةٌ) خوینی چه په که له سهر ليکره وه که واجب ده بی (وَيَبْقَى قِصَاصُ الْيَمِينِ) توله ی پاسته که ش له سهر تاوانکاره که هر ده میتی. (وَكَذًا لَوْ قَالَ دَهَشْتُ) هه روه ها نه گهر تاوانکاره که گوتی سهرم لیشیواو (فَظَنَنْتُهَا الْيَمِينِ) واتیکه یشتم پاسته یه (وَقَالَ الْقَاطِعُ: ظَنَنْتُهَا الْيَمِينِ) ليکره وه که گوتی منیش وایتیکه یشتم پاسته بوو، نه و کاته ش خوینی چه په که له سهر ليکره وه که واجب ده بی، توله ی پاسته که ش له سهر تاوانکاره که هر ده میتی.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي وَاجِبِيُونِي تَوْلِي كُوشْتِي بِهِ قَه سِدِي وَ عَه فَو كُردن﴾

(مُوجِبُ الْعَمْدِ) نه و سزایه ی تاوانی به قه سدی واجبی ده کا (الْقَوْدُ) توله ليکرنده وه یه کی وه کو خویه تی: کوشتن به کوشتن، نه ندایه به نه ندایم. خوی گه وره ده فرموی: ﴿كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ﴾ توله کردنه وه له سهر نیوه واجب کراوه له کوژاوه کاندایم هم چه ندایه تیکی تریش، هه روه ها پیغه مبره فرموده ی: ﴿وَمَنْ قُتِلَ عَمْدًا فَهُوَ قَوْدٌ﴾ رواه أبو داود وغيره یاسناد صحیح، هه رکه سیک به قه سدی کوژایم، توله ی وی کوشتنه وه.

وَالِدِيَّةُ بَدَلٌ عِنْدَ سُقُوطِهِ، وَفِي قَوْلِ أَحَدُهُمَا مُبْهَمًا، وَعَلَى الْقَوْلَيْنِ لِلْوَلِيِّ عَفْوٌ عَلَى الدِّيَّةِ بِغَيْرِ رِضَا الْجَانِي، وَعَلَى الْأَوَّلِ لَوْ أَطْلُقَ الْعَفْوُ فَلَا مَذْهَبَ لَآ دِيَّةٍ، وَلَوْ عَفَا عَنْ الدِّيَّةِ لَعَا وَلَهُ الْعَفْوُ بَعْدَهُ عَلَيْهَا،

نinja بزانه: عه فوکردنی تاوانکاره که - هر چه ند له سر وه رگرتنی خوینیش بی -
سوننه تیکی زور به خیره، به لام عه فوکردن بی وه رگرتنی خوین خیره، هروه له (تحفه) دا
فرمودیه تی، خوی گه وره ده فرمودی: ﴿فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ﴾ هره که سیک
تاوانکاره که عه فو بکا و پیک بی، نه وه پاداشتی وی له سر خواجه.

(وَالِدِيَّةُ) خوینی کوژراوه که، یان خوینی نه ندامه که، که ورده گیرئ (بَدَلٌ) له جیاتی
توله کردنه وه (عِنْدَ سُقُوطِهِ) له وکاته تی توله کردنه وه لاده که وی: به هوی عه فوکردن، یان به
هوی مربنی تاوانکاره که پیش توله لیکردنه وه (وَفِي قَوْلٍ) له فرموده یه کدا: (أَحَدُهُمَا مُبْهَمًا)
له توله لیکردنه وه له خوین یه کیکیان به دیارنه کراوی واجب ده بی.

نinja (وَعَلَى الْقَوْلَيْنِ) له سر فرموده که ی به میزو بی میز: (لِلْوَلِيِّ عَفْوٌ عَلَى الدِّيَّةِ) بق خاوه ن
مافه که بروسته: تاوانکاره که له توله لیکردنه وه عه فو بکا له سر وه رگرتنی هه موو خوینه که،
یان به شیکو خوینه که (بِغَيْرِ رِضَا الْجَانِي) بی نه وه ی تاوانکاره که پازی بی، که واته: خوینی
کوژراوه که له سر تاوانکاره که واجب ده بی و بروست نیه له توله بکوشترینه وه.

هروه ها نه گهر یه کیکیش له خاوه ن مافه کان تاوانکاره که له توله لیکردنه وه عه فو بکا له
سر وه رگرتنی خوین، نه وکاته ش تاوانکاره که خوینی له سر واجب ده بی و بق خاوه ن
مافه کانی تر بروست نیه له توله بیکوژنه وه، هروه له زوری سهرچاوه کاند
فرمودیانه، خوی گه وره ده فرمودی: ﴿فَمَنْ عَفَا عَنْ أَخِيهِ شَيْءً فَأَتْبَاعُ بِالْمَعْرُوفِ
وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ﴾ هره که سیک له لایه ن برای خوئی له توله لیکردنه وه عه فو کرا، با
خاوه ن مافه که به گویره ی شهر خوینی لوه ریگرئ و خوینده ره که ش به چاک
بی دواخستن خوینه که ی بداتی.

(وَعَلَى الْأَوَّلِ) له سر فرموده یه که می به میزتر: (لَوْ أَطْلُقَ الْعَفْوُ) نه گهر خاوه ن مافه که
بی باسکردنی خوین تاوانکاره که ی عه فو کرد، نه وه (فَلَا مَذْهَبَ: لَآ بَيَّةٌ) به فرموده ی
پاستی مازهب: هیچ خوین له سر تاوانکاره که واجب ناب، چونکه کوشتنی به قسدی
توله کردنه وه واجب ده کا، نه ک خوین، که واته: (وَلَوْ عَفَا عَنْ الدِّيَّةِ) نه گهر له سره تاوه
خاوه ن مافه که تاوانکاره که ی له خوین لوه رگرتن عه فو کرد (لَقَا) نه وه عه فوکردن پوچه ل
ده بی و دانامه زری، چونکه هیشتا خوینه که واجب نه بوه، که وایو: (وَلَهُ الْعَفْوُ بَعْدَهُ عَلَيْهَا) بق
خاوه ن مافه که بروسته: له دوی نه وه عه فوه دانامه زراوه، تاوانکاره که له سر وه رگرتنی
خوین عه فو بکا له توله لیکردنه وه، چونکه عه فوه که ی تر دانامه زراو بو.

وَلَوْ عَقَا عَلَى غَيْرِ جَنْسِ الدِّيَةِ ثَبَتَ إِنْ قَبِلَ الْجَانِي، وَإِلَّا فَلَا، وَلَا يَسْقُطُ الْقَوْدُ فِي الْأَصَحِّ، وَلَيْسَ لِمَخْجُورٍ فَلْسٌ عَفْوٌ عَنْ مَالٍ إِنْ أُوجِبَتْ أَحَدُهُمَا، وَإِلَّا فَإِنْ عَقَا عَلَى الدِّيَةِ ثَبَتَتْ، وَإِنْ أَطْلُقَ فَكَمَا سَبَقَ، وَإِنْ عَقَا عَلَى أَنْ لَا مَالٍ فَالْمَذْهَبُ أَنَّهُ لَا يَجِبُ شَيْءٌ، وَالْمُبْدَرُ فِي الدِّيَةِ كَمُفْلِسٍ وَقِيلَ كَصَبِيٍّ، وَلَوْ تَصَالَحَا عَنِ الْقَوْدِ عَلَى مَائَتِي بَعِيرٍ لَقَا إِنْ أُوجِبَتْ أَحَدُهُمَا،

(وَلَوْ عَقَا عَلَى غَيْرِ جَنْسِ الدِّيَةِ) نه گهر خاوهن مافه که تاوانکاره که ی له توله لیکنده وه عفو کرد له سر وه رگرتنی شتیکی تری جگه له په گه زی خوین: وه ک پاره و زوی و خانوو، نه وه (ثَبَتَ إِنْ قَبِلَ الْجَانِي) شته که جیگیر ده بی- مهر چند له نه دازه ی خوینه که ش زیاتر بی- نه گهر تاوانکاره که قبول بکا، که واته: توله لیکنده وه ی له سر لاده چی (وَإِلَّا فَلَا) به لام نه گهر تاوانکاره که قبول نه کا، نه وه شته که جیگیر نابیی وه م (وَلَا يَسْقُطُ الْقَوْدُ) توله لیکنده وه شی له سر لانا چی (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی پاستردا.

(وَلَيْسَ لِمَخْجُورٍ فَلْسٌ) نه و که سه ی به هوی قهرزداري قده غه ی له سر داندراوه بوی دروست نیه (عَفْوٌ عَنْ مَالٍ إِنْ أُوجِبَتْ أَحَدُهُمَا) تاوانکاره که له خوین لیوه رگرتن عفو بکا، نه گهر به فرموده ی بی هیژ: له خوین و له توله کردنه وه یه کیکیان واجب بکه یین (وَإِلَّا) به لام نه گهر به فرموده ی به هیژتر توله کردنه وه واجب بکه یین، نه و کاته (فَإِنْ عَقَا عَلَى الدِّيَةِ) نه گهر قده غه کراوه که تاوانکاره که ی عفو کرد له سر وه رگرتنی خوین، نه وه (ثَبَتَتْ) خوینه که جیگیر ده بی، وه ک عفو کردنی خاوهن مافی پابروو، به لام (وَإِنْ أَطْلُقَ) نه گهر بی باسکردنی خوین تاوانکاره که ی عفو کرد، نه وه ش (فَكَمَا سَبَقَ) وه ک پابرا: خوینه که له سر تاوانکاره که واجب نابیی.

(و) هروها (إِنْ عَقَا عَلَى أَنْ لَا مَالٍ) نه گهر قده غه کراوه که تاوانکاره که ی عفو کرد له سر نه وه ی هیچی لیوه نه گرتی، نه وه ش (فَالْمَذْهَبُ أَنَّهُ لَا يَجِبُ شَيْءٌ) به فرموده ی پاستی موزه ب: هیچ خوین له سر تاوانکاره که واجب نابیی (وَالْمُبْدَرُ) قده غه کراوی مال به فی پودر (فِي الدِّيَةِ) له باره ی عفو کردنی تاوانکاره که له خوین لیوه رگرتن (كَمُفْلِسٍ) وه ک قهرزداره له گشت بپاره کانی پابروودا (وَقِيلَ كَصَبِيٍّ) له فرموده یه کی بی هیژنیشدا: وه ک منداله، واته: عفو کردنی تاوانکاره که له خوین لیوه رگرتن دروست نابیی.

(وَلَوْ تَصَالَحَا) نه گهر خاوهن مافه که و تاوانکاره که وهما پیکها تن (عَنِ الْقَوْدِ عَلَى مَائَتِي بَعِيرٍ) که تاوانکاره که له توله نه کو شتر پته وه به و مهرجه ی دوو سد ووشتر له خوین بدا، نه وه (لَقَا إِنْ أُوجِبَتْ أَحَدُهُمَا) پیکها تنه که دروست نابیی، نه گهر به فرموده ی بی هیژ له توله کردنه وه له خوین یه کیکیان به دیارنه کراوی واجب بکه یین، چونکه له واجبی شهرعی زیاتره

وَالَا فَلَا صَحَّ الصَّحَّةُ، وَلَوْ قَالَ رَشِيدٌ: أَقْطَعْنِي فَعَلَّ فَهَدَرْتُ، فَإِنْ سَرَى أَوْ قَالَ أَقْتَلْنِي فَهَدَرْتُ وَفِي قَوْلٍ تَجِبُ دِيَّةٌ، وَلَوْ قُطِعَ فَعَقًا عَنْ قَوْدِهِ وَأَرْشِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْرِ فَلَا شَيْءَ، وَإِنْ سَرَى فَلَا قِصَاصَ، وَأَمَّا أَرْشُ الْعُضْوِ فَإِنْ جَرَى لَفْظٌ وَصِيَّةٌ كَأَوْصِيْتُ لَهُ بِأَرْشِ هَذِهِ الْجَنَابَةِ فَوَصِيَّةٌ لِقَاتِلٍ، أَوْ لَفْظٌ إِبْرَاءٍ أَوْ إِسْقَاطٍ أَوْ عَفْوٍ سَقَطَ، وَقِيلَ وَصِيَّةٌ،

(وَالَا) به لَام نه گهر به فرموده‌ی به میزتر: توله کردنه وه واجب بکه بنو خوینه که له جباتی توله کردنه وه که بین، نهو کاته (فَلَا صَحَّ الصَّحَّةُ) به فرموده‌ی راستر پیکهاته که دروست ده بیو و دو سهد ووشتره کهش له سر تاوانکاره که جیگیر ده بی، ههروه ها دروسته له سر که متریش له سهد ووشتر پیک بین، ههروه که (مغنی) دا فرموده تی.

(وَلَوْ قَالَ رَشِيدٌ: أَقْطَعْنِي) نه گهر به کیکی بالغو عاقل به خوشی خوی گوتیه مرفیق: دهسته کهم لی بکه وه (فَعَلَّ) مرفقه کهش دهسته که لی کرده وه، نهوه (فَهَدَرْتُ) دهسته که به فیرویه: نه توله و نه خوینی نیه (فَإِنْ سَرَى) جا نه گهر لی کرده وه که پیدا پوشت و به برینه که مرد (أَوْ قَالَ: أَقْتَلْنِي) یان له سره تاوه گوتی: بمکوزه. نهو کاتهش (فَهَدَرْتُ) له ههردو مهسه له دا به فیرویه: نه توله و نه خوینی واجب نابین، چونکه ئیرنی داوه، به لَام له ههردو مهسه له دا که ففاره تی کوشتن له سر بکوزه که واجب ده بیو و همم ته مبی ده کری، ههروه که (تحفة) و (نهاية) دا فرمودیانه (وَفِي قَوْلٍ تَجِبُ دِيَّةٌ) له فرموده یه کدا: خوین واجب ده بی.

(وَلَوْ قُطِعَ) نه گهر مرفیق به قه سدی نه ندامیکی لی کراوه (فَعَقًا عَنْ قَوْدِهِ وَأَرْشِهِ) ئینجا خاوه نه ندامه که له توله و له خوینی نه ندامه که تاوانکاره که عفو کرد، نهوه (فَإِنْ لَمْ يَسْرِ فَلَا شَيْءَ) نه گهر لی کرده وه که پیدا نه پواو برینه که ی چاک ببیته وه، هیچ توله و خوینی نیه، چونکه به خوی مافی خوی له دهست داوه.

به لَام (وَإِنْ سَرَى) نه گهر له نوای عه فو کرده که برینه که ی چاک نه پووه و پیدا پوشت و مرد، نهو کاتهش (فَلَا قِصَاصَ) مرفقه که هیچ توله ی نه ندامه که و گیانه که ی نیه (وَأَمَّا أَرْشُ الْعُضْوِ) به لَام خوینی نه ندامه که ی ته ماشا ده کری: (فَإِنْ جَرَى لَفْظٌ وَصِيَّةٌ) نه گهر له عه فو کرده که دا وشه ی وه سیته به کار میتا: (كَأَوْصِيْتُ لَهُ بِأَرْشِ هَذِهِ الْجَنَابَةِ) وه که بلی: خوینی نه م تاوانم کرده وه سیته بلی تاوانکاره که. نهوه (فَوَصِيَّةٌ لِقَاتِلٍ) ده بیته وه سیته بلی بکوزه که و به فرموده ی راستر: دروست ده بیو له نه ندازه ی سیته کی مال جی به جی ده بی (أَوْ لَفْظٌ إِبْرَاءٍ أَوْ إِسْقَاطٍ) یان وشه ی گه رده ن نازان کرین، یان وشه ی لادانی به کار میتا (أَوْ عَفْوٍ) یان گوتی عه قوم کرد. نهو کاتهش (سَقَطَ) له ههرسیکیاندا خوینی نه ندامه که له سر تاوانکاره که لاده که وی (وَقِيلَ وَصِيَّةٌ) له فرموده یه کی بی میزدا: نه وانهش وه سیته.

وَتَجِبُ الزِّيَادَةُ عَلَيْهِ إِلَى تَمَامِ الدِّيَةِ، وَلِي قَوْلٌ إِنْ تَعَرَّضَ فِي عَفْوِهِ لِمَا يَحْدُثُ مِنْهَا سَقَطَتْ، فَلَوْ سَرَى إِلَى عُضْوٍ آخَرَ فَالذَّمْلَ ضَمِنَ دِيَةَ السَّرَايَةِ فِي الْأَصَحِّ، وَمَنْ لَهُ قِصَاصُ نَفْسٍ بِسَرَايَةِ طَرَفٍ لَوْ عَفَا عَنِ النَّفْسِ فَلَا قَطْعَ لَهُ، أَوْ عَنِ الطَّرَفِ فَلَهُ حَزُّ الرُّقْبَةِ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ قَطَعَهُ ثُمَّ عَفَا عَنِ النَّفْسِ مَجَانًا: فَإِنْ سَرَى الْقَطْعَ بَانَ بَطْلَانُ الْعَفْوِ، وَإِلَّا فَيَصِحُّ،

(و) له و حالته ای له خوینی نه ندامه که تاوانکاره که عفو ده بی (تَجِبُ الزِّيَادَةُ عَلَيْهِ إِلَى تَمَامِ الدِّيَةِ) نه و نه ندازه ای له خوینی نه ندامه که زیاتره - تا ته وای خوینی مرده که - هه مووی له سر تاوانکاره که واجب ده بی، چونکه عه فو کردنه که زنده که ای نه گرتنه وه (وَفِي قَوْلٍ) له هه رموده به کی بی هیژدا: (إِنْ تَعَرَّضَ فِي عَفْوِهِ لِمَا يَحْدُثُ مِنْهَا) نه گه ر خاوهن نه ندامه که له عه فو کردنه که دا گوتبی: له م تاوانه و له وهی له مه و دواش له م تاوانه په یدا ده بی، تاوانکاره که م عفو کرد. نه و کاته (سَقَطَتْ) زنده به به کی له سر لاده چی.

(فَلَوْ سَرَى إِلَى عُضْوٍ آخَرَ) جا نه گه له دواي عه فو کردن برینی لیکنده وه که پیدا پویشته بو نه ندامی تر (فَالذَّمْلَ) نیجا چاک بو وه: وه ک په نجه به کی لیکنده وه و له په دسه که شی به و لیکنده وه به خورکی گرت، نیجا چاک بو وه، نه وه (ضَمِنَ دِيَةَ السَّرَايَةِ) تاوانکاره که ده بیته زامینی ته نها خوینی پیدا پویشته که (فِي الْأَصَحِّ) له هه رموده ای راستردا.

(وَمَنْ لَهُ قِصَاصُ نَفْسٍ بِسَرَايَةِ طَرَفٍ) هه میراتگریک مافی کوشتنه وهی له توله ای هه بی به هوی پیدا پویشته لیکنده وهی نه ندامیک: وه ک کوژدوا که دهستی لیکنده وه به پیدا پویشته لیکنده وه که مرده بی (لَوْ عَفَا عَنِ النَّفْسِ) نه گه ر تاوانکاره که ای له کوشتنه وهی له توله عه فو کرد بی (فَلَا قَطْعَ لَهُ) بوی دروست نه: نه ندامه که ای تاوانکاره که لیکنده وه (أَوْ عَنِ الطَّرَفِ) به لام نه گه ر تاوانکاره که ای ته نها له لیکنده وهی نه ندامه که عفو کرد، نه و کاته (فَلَهُ حَزُّ الرُّقْبَةِ) بوی دروسته گه رده نی بیری و له توله بیکوژی (فِي الْأَصَحِّ) له هه رموده ای راستردا.

(و) هه ر له م مه سه له یدا (لَوْ قَطَعَهُ) نه گه ر میراتگریه که نه ندامه که ای تاوانکاره که ای له توله لیکنده وه (ثُمَّ عَفَا عَنِ النَّفْسِ مَجَانًا) نیجا به خورایی، یان به پاره له کوشتنه وهی له توله تاوانکاره که ای عفو کرد، نه وه (فَإِنْ سَرَى الْقَطْعَ) نه گه ر لیکنده وهی تاوانکاره که ش پیدا پویشته به برینه که مرد، نه و کاته (بَانَ بَطْلَانُ الْعَفْوِ) ناشکرا ده بی عه فو کردنه که به تاله و پیدا پویشته که ش ده بیته توله کردنه وه، که واته: پاره ناویراوه که - له حالته تی بووه م - واجب نابی (وَإِلَّا) به لام نه گه ر پیدا نه پویشته و برینی تاوانکاره که چاک بو وه، نه و کاته (فَيَصِحُّ) عه فو کردنه که دروست ده بی، پاره ناویراوه که ش - له حالته تی بووه م - له سر تاوانکاره که جیگیر ده بی و واجبه بیداته عه فو که ره که.

وَلَوْ وَكَّلَ ثُمَّ عَقَا فَاَقْصَ الْوَكِيلُ جَاهِلًا فَلَا قِصَاصَ عَلَيْهِ، وَالْأَظْهَرُ وَجُوبُ دِيَّةِ وَأَنْهَا عَلَيْهِ لَا عَلَى عَاقِلَتِهِ، وَالْأَصَحُّ أَنَّهُ لَا يَرْجِعُ بِهَا عَلَى الْعَاقِلِي، وَلَوْ وَجَبَ قِصَاصٌ عَلَيْهَا فَتَنَكَّحَهَا عَلَيْهِ جَازٌ وَسَقَطَ، فَإِنْ فَارَقَ قَبْلَ الْوُطْءِ رَجَعَ يَنْصِفُ الْأَرْضَ، وَإِلَى قَوْلِ يَنْصِفُ مَهْرٍ مِثْلٍ.

(کتاب الدیات)

(وَلَوْ وَكَّلَ) نه گهر خاوهن مافه که یه کیکی کرده وه کیلی خوی بئ توله کردنه وه (ثُمَّ عَقَا) نینجا له بواي وه کیلگرتنه که تاوانکاره کی عه فو کرد (فَاَقْصَ الْوَكِيلُ جَاهِلًا) نینجا وه کیله که ش تاوانکاره کی له توله کوشته وه وه شیزانی بو عه فو کراوه، نه وه (فَلَا قِصَاصَ عَلَيْهِ) کوشتنه وه ی له توله له سر وه کیله که واجب نابئ، چونکه عوزی هه یه.

به لام (وَالْأَظْهَرُ وَجُوبُ دِيَّةٍ) به فرموده ی به هیتر: خوینی کوژاوه کی له سر واجب ده بی (و) هه به فرموده ی به هیتر (أَنَّهَا عَلَيْهِ لَا عَلَى عَاقِلَتِهِ) هه مو خوینه که له سر وه کیله که واجب بیدا، هیچی له سر خزمه کانی نیه، چونکه به قه سدی کوشتنه کی کرد وه (وَالْأَصَحُّ) به فرموده ی پاستر (أَنَّهُ لَا يَرْجِعُ بِهَا عَلَى الْعَاقِلِي) وه کیله که مافی نیه بگ پتته وه سر عه فو که ره که و خوینه کی لبستیتته وه، چونکه عه فو که ره که کاریکی چاکی کرد وه: که عه فو کردنه.

به لام نه گهر وه کیله که ده یزانی عه فو کراوه نینجا کوشتی، نه و کاته وه کیله که ش له توله ی تاوانکاره که ده کوشتریتته وه، هه روه که له زوری ی سر چاوه کاند فرمو یانه.

(وَلَوْ وَجَبَ قِصَاصٌ عَلَيْهَا) نه گهر نافرته تیک توله کردنه وه یه کی گیانی، یان نه ندای له سر واجب بوو (فَتَنَكَّحَهَا عَلَيْهِ) نینجا خاوهن مافه که ش نافرته که ی له سر توله کردنه وه که له خوی ماره کرد، واته: توله کردنه وه کی کرده ماره یی نافرته که، نه وه (جَازٌ) بروسه، واته: ماره برینه که و ماره بییه که هه ربوکی بروسه ده بن (وَسَقَطَ) توله ش له سر نافرته که لاده که وی (فَإِنْ فَارَقَ قَبْلَ الْوُطْءِ) جا نه گهر پیش جیماع کردن له ژنه که جیا بووه: وه که ته لاقی بدا، نه و کاته (رَجَعَ يَنْصِفُ الْأَرْضَ) میرده که ده گه پتته وه سر نافرته که و نیوه ی خوینی تاوانه کی لئوره ده گرتته وه (وَإِلَى قَوْلِ يَنْصِفُ مَهْرٍ مِثْلٍ) له فرموده یه کدا: نیوه ی ماره یی هاووینه له نافرته که وهرده گرتته وه.

﴿کتاب الدیات: په رتوکی خوینه کان﴾

خوین: نه و ماله یه به هوی کوشتن، یان بریندار کردن، یان لیکرند وه ی نه ندای واجب ده بی، خوا ی گه ورده ده فرموی: ﴿وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَّةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ﴾ هه که سیک به هه له موسولمانیکی کوشت، واجب: کویله یه کی موسولمان له که ففاره تی کوشتنه که نازاد بکاو خوینی کوژاوه که ش ته سلیمی هه راتگره کانی کوژاوه که بکا.

فِي قَتْلِ الْحُرِّ الْمُسْلِمِ مِائَةً بَعِيرٍ مُثْلَةً فِي الْعَمْدِ: ثَلَاثُونَ حِقَّةً وَثَلَاثُونَ جَذَعَةً وَأَرْبَعُونَ خَلْفَةً أَيْ حَامِلًا، وَمُخَمَّسَةً فِي الْخَطَا: عَشْرُونَ بَنَتْ مَخَاضٍ وَكَذَا بَنَاتُ لَبُونٍ وَبَنُو لَبُونٍ وَحِقَاقٌ وَجَذَاعٌ، فَإِنْ قَتَلَ خَطَاً فِي حَرَمٍ مَكَّةَ أَوْ الْأَشْهُرَ الْحُرُمَ - ذِي الْقَعْدَةِ وَذِي الْحِجَّةِ وَالْمُحَرَّمِ وَرَجَبٍ - أَوْ مَحْرَمًا ذَارِحِمَ فَمُثْلَتُهُ، وَالْخَطَا وَإِنْ ثَلَّثَ فَعَلَى الْعَاقِلَةِ مُوَجَّلَةٌ،

پیغمبر ﷺ فرموده است: ﴿الْعَقْلُ مِیراث بَیْن وَرَثَةِ الْقَتْلِ عَلَی قَرَابَتِهِمْ، فَمَا بَقِيَ فَلِلْعَصَةِ﴾
رواه ابوداود بسند صالح، خوینی کوزراوه که له نیوان میراتگره کانی دا به ش ده کری
به گویره به شه میراته کانیان، جا نه وهی له پاش خاوهن به شه کان ماوه ته وه، بق
میراتگره کانی پشتییه.

﴿فِي قَتْلِ الْحُرِّ الْمُسْلِمِ مِائَةً بَعِيرٍ﴾ رواه أصحاب السنن بمعناه وصححه البيهقي، له
کوشتنی نیریکی نازادی موسولماندا سه د ووشتر خوینی کوزراوه که واجب ده بی.
جیاوازی نیه کوزراوه که پیاویکی عاقل بی، یان مندالو شیت بی، هروه ها جیاوازی نیه
کوشتنه که به قه سدی بی، یان به هله بی، به لام سه د ووشتره که:

(مُثْلَةٌ فِي الْعَمْدِ) له کوشتنی به قه سدی دا نه ستور ده کری و ده کریته سی به ش: ﴿ثَلَاثُونَ
حِقَّةً وَثَلَاثُونَ جَذَعَةً وَأَرْبَعُونَ خَلْفَةً: أَيْ حَامِلًا﴾ رواه الترمذي بسند حسن، سی ووشتری
می سی سه ساله، سی ووشتری می چوار ساله، چل ووشتری ناوس.

(وَمُخَمَّسَةً فِي الْخَطَا) له کوشتنی به هله دا سوک ده کری و ده کریته پینج به ش: ﴿عَشْرُونَ
بَنَتْ مَخَاضٍ وَكَذَا بَنَاتُ لَبُونٍ وَبَنُو لَبُونٍ وَحِقَاقٌ وَجَذَاعٌ﴾ رواه الدارقطني بسند قوی،
بیست ووشتری می یه ک سه ساله، بیست ووشتری می دوو ساله، بیست ووشتری نیری دوو
ساله، بیست ووشتری می سی سه ساله، بیست ووشتری می چوار ساله.

(فَإِنْ قَتَلَ خَطَاً فِي حَرَمٍ مَكَّةَ) جا نه گهر له (حَرَمِی) مَكَّةَ دا به هله مروفتیکی کوشت (أَوْ
الْأَشْهُرَ الْحُرُمَ) یان له یه کیک له مانگه کانی حرامدا به هله مروفتیکی کوشت: که
(ذِي الْقَعْدَةِ وَذِي الْحِجَّةِ وَالْمُحَرَّمِ وَرَجَبٍ)، (أَوْ مَحْرَمًا ذَا رَحِمٍ) یان خریمیکی خاوهن په حمی
خوی به هله کوشت: وه ک دایکو باوک و خوشکو برا، نه و کاته (فَمُثْلَتُهُ) خوینه که وه
کوشتنی به قه سدی - نه ستور ده کری و ده کریته سی به ش.

نینجا (وَالْخَطَا) خوینی کوشتنی به هله و تاوانه کانی تری به هله: وه ک بریندارکردن و
لیکړنه وهی نه ندانه کان و لایر دنی سوده کان (وَإِنْ ثَلَّثَ) هره چنده بشکریته سی به ش
(فَعَلَى الْعَاقِلَةِ) هه مووی له سه خرزمه کانی تاوانکاره که یو (مُوجَّلَةٌ) ماوهی بق داده ندری:
به سی سالان بیده ن.

وَالْعَمْدُ عَلَى الْجَانِي مُعْجَلَةٌ، وَشِبْهُ الْعَمْدِ مُثْلَةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ مُؤَجَّلَةٌ، وَلَا يُقْبَلُ مَعِيبٌ وَمَرِيضٌ إِلَّا بِرِضَا، وَيُثْبِتُ حَمْلُ الْخَلْفَةِ بِأَهْلِ خَبْرَةٍ، وَالْأَصَحُّ إِجْزَاؤُهَا قَبْلَ خَمْسِ سِنِينَ، وَمَنْ لَزِمَتْهُ وَلَهُ إِبِلٌ فَمِنْهَا، وَقِيلَ مَنْ غَالِبٌ إِبِلٍ بَلَدُهُ، وَإِلَّا فَغَالِبٌ إِبِلٍ بَلَدُهُ أَوْ قَبِيلَةٍ بَدْوِيٍّ، وَإِلَّا فَأَقْرَبُ بِلَادٍ، وَلَا يَعْدِلُ إِلَى نَوْعٍ وَاقِيَةٍ إِلَّا بِتَرَاضٍ، وَلَوْ غَدِمَتْ فَأَلْقَدِيمُ أَلْفٍ دِينَارٍ أَوْ اثْنَا عَشَرَ أَلْفَ دِرْهَمٍ،

(وَالْعَمْدُ) خَوِیْنِ کُوشْتَنُو تاوانه کانی تری به قه سدی (عَلَى الْجَانِي) هه مووی له سه ر تاوانکاره که یه (مُعْجَلَةٌ) ده بی به په له بین دواخستن- بیدا.

(وَشِبْهُ الْعَمْدِ) خَوِیْنِ کُوشْتَنُو تاوانه کانی تری وینه ی به قه سدی (مُثْلَةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ) سئ به شه و هه مووی له سه ر خزمه کانی تاوانکاره که یه (مُؤَجَّلَةٌ) ماوه ی بؤ داده ندری به سئ سالان بیدن، پیغه مبرکله فره موویه تی: ﴿عَقْلٌ شِبْهُ الْعَمْدِ مُغْلَظٌ مِثْلُ عَقْلِ الْعَمْدِ وَلَا يُقْتَلُ صَاحِبُهُ﴾ رواه ابو داود بسند صالح، خوینی کوشتنی وینه ی به قه سدی وه ک خوینی کوشتنی به قه سدی نه ستورکراوه، به لام بکوزه که ی له توله ناکوزی.

(وَلَا يُقْبَلُ مَعِيبٌ وَمَرِيضٌ) له خوینی کوزراوه که دا ووشتی عه ییدار قبول ناکری و نه خویش قبول ناکری (إِلَّا بِرِضَا) ته نها به په زامه ندی خاوه ن مافه که نه بین (وَيُثْبِتُ حَمْلُ الْخَلْفَةِ بِأَهْلِ خَبْرَةٍ) ناوسی ووشته که به دوکه سی لیزانی دادپه روه ناشکرا ده بین (وَالْأَصَحُّ إِجْزَاؤُهَا قَبْلَ خَمْسِ سِنِينَ) به فره مووده ی پاستتر: ووشته ناوسه که ی پیش ته مه نی پینچ سالیس دروسته له خوین بدری.

(وَمَنْ لَزِمَتْهُ) هر که سیک خوینی کوزراویکی له سه ر واجب بوو (وَلَهُ إِبِلٌ) به خویشی ووشتی هه بون، نه وه (فَمِنْهَا) هر له ووشته کانی خوی خونه که ی لئوه رده گیرئ (وَقِيلَ مَنْ غَالِبٌ إِبِلٍ بَلَدُهُ) له فره مووده یه کی بین میژدا: له ووشته غالبه کانی شاره که ی خوی لئو وهرده گیرئ (وَإِلَّا) به لام نه گهر به خوی وشتی نه بون، نه و کاته (فَغَالِبٌ إِبِلٍ بَلَدُهُ أَوْ قَبِيلَةٍ بَدْوِيٍّ) له ووشته غالبه کانی شاره که ی خوی، یان هوزه په شمالنیشه که ی خوی وهرده گیرئ (وَإِلَّا) نه گهر له و شاره و هوزه دا ووشته نه بون، نه و کاته (فَأَقْرَبُ بِلَادٍ) له ووشته غالبه کانی نزدیکترین شار، یان نزدیکترین هوزه وهرده گیرئ (وَلَا يَعْدِلُ إِلَى نَوْعٍ وَاقِيَةٍ) نابئ له و جوزه ووشته ی واجب بووه لادری بؤ جوریکی تر، یان بؤ نرخی جوزه که (إِلَّا بِتَرَاضٍ) ته نها به پزانی بونی خوینده ره که و خوینوه رگره که دروسته لا بدری.

(وَلَوْ غَدِمَتْ) نه گهر له شوینی خویندانه که دا ووشته نه بون، یان هه بون به لام له نرخی وینه ی خویان گرانتر بون، نه و کاته (فَالْقَدِيمُ أَلْفُ دِينَارٍ) به فره مووده ی کونی نیمامی (الشافعی رحمه الله): هه زار میسقالی زیږ واجب له خوینی نیریکی کوزراو بدری (أَوْ اثْنَا عَشَرَ أَلْفَ دِرْهَمٍ) یان دوازه هه زار دیرهمی زیو بدری ﴿عَنْ عُمَرَ بْنِ حَرْمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ النَّبِيُّ ﷺ - لِي دِيَّةُ

وَالْجَدِيدُ قِيمَتَهَا بِنَقْدِ بَلَدِهِ، وَإِنْ وَجَدَ بَعْضُ أَحَدٍ وَقِيمَةُ الْبَاقِي، وَالْمَرْأَةُ وَالْخَنَازِيرُ كَنَصْفِ رَجُلٍ نَفْسًا وَجُرْحًا، وَيَهُودِيٌّ وَنَصْرَانِيٌّ ثُلُثُ مُسْلِمٍ، وَمَجُوسِيٌّ ثُلَاثَا عَشَرَ مُسْلِمٍ، وَكَذَا وَثَنِيٌّ لَهُ أَمَانٌ، وَالْمَذْهَبُ أَنَّ مَنْ لَمْ يَبْلُغْهُ الْإِسْلَامُ إِنْ تَمَسَّكَ بِدِينٍ لَمْ يُبْدَلْ قَدِيمَةُ دِينِهِ، وَإِلَّا فَكَمَجُوسِيٌّ.

الرَّجُلُ -: وَعَلَى أَهْلِ الذَّهَبِ أَلْفُ دِينَارٍ ﴿١﴾. وعن ابن عباس رضي الله عنهما ﴿جَعَلَ النَّبِيُّ ﷺ دِينَةَ رَجُلٍ اثْنِي عَشَرَ أَلْفًا، أَمَّا دِرْهَمًا﴾ رواهما أبو داود والنسائي بسندين صالحين، يَبْلُغُهُ بِهِ رَجُلٌ خَوِيتِي بِبَاوِيكِي كَوِزْدَاوِي: لَهُ سِتْرٌ خَاوَدَن زِيَرَه كَانَ هَذَا مِيسْقَالِي زِيَرِي دَانَاوَه. هَهُرُوها دَوَانَزَه هَهُرَار دِيرَه مِي زِيوِيشِي دَانَاوَه.

(وَالْجَدِيدُ قِيمَتَهَا بِنَقْدِ بَلَدِهِ) بِهَلَامْ بِهِ فَهَرَمُوْدَهِي نَوِي: نَرَخِي وَوَشْتَرَه كَانَ وَاجِبٌ دَهَبِي بِهِ پَارَهِي شَارِي وَاجِبُونِي خَوِيتَه كَه، هَهُرَجَه نَدَرِشِي بِي، چُونَكَه حَه دِيسِيكِي (صَحِيح) ش لَهُ بَارَهِي نَرَخِي وَوَشْتَرَه كَانَ (أَبُو دَاوُدَ وَالنَّسَائِي) كِي پَرَاوِيَانَه تَه وَه. كَه وَابُو: (وَإِنْ وَجَدَ بَعْضُ) نَه كَر لَهُ وَوَشْتَرَه كَانِي خَوِيتَنَه نَه هَهُنِيكِيَانِ هَهُبُون، نَه وَكَاتَه (أَخَذَ وَقِيمَةَ الْبَاقِي) هَهُبُوْدَه كَه لَه كَه لَ نَرَخِي نَه بُوْدَه كَانَ وَهَرْدَه كِيرِي تَا خَوِيتَه كَه تَه وَابُو دَهَبِي.

(وَالْمَرْأَةُ وَالْخَنَازِيرُ) خَوِيتِي نَافَرَه تَو نِزَامُو كِي نَازَاد: هَهُر يَه كَه يَان (كَنَصْفِ رَجُلٍ نَفْسًا وَجُرْحًا) وَهَكَو نِيُوْدَهِي خَوِيتِي پِيَاوِيكَه لَهُ كِيَان وَ لَه بَرِيْنَه كَانِيَه وَه، بِهِ (إِجْمَاعِي) زَانَايَانِي نِيسْلَام، جِيَاوَزِي نَافَرَه تِي كَه وَرَه وَعَاقِلَو مَدَالَو شِيْتَنِيَه.

(وَيَهُودِيٌّ وَنَصْرَانِيٌّ) خَوِيتِي جُولَه كَه وَ دِيَانِي پَهِيْمَان لَه نَه سَقَو (ثُلُثُ مُسْلِمٍ) سِيْتَه كِي خَوِيتِي مُوسُوْلَمَانِيكَه: لَهُ كِيَان وَ لَه بَرِيْنَه كَانِيَه وَه (وَمَجُوسِيٌّ) خَوِيتِي مَه كُوشِيك، وَاتَه: نَاكِرِيَه رَسْتِيك (ثُلَاثَا عَشَرَ مُسْلِمٍ) دُوو سِيْتَه كِي دَهِي كِي خَوِيتِي مُوسُوْلَمَانِيكَه ﴿عَنْ ابْنِ الْمَسِيْبِ: أَنَّ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَضَى فِي دِيَةِ الْيَهُودِيِّ وَالنَّصْرَانِيِّ بِأَرْبَعَةِ أَلْفٍ، وَفِي دِيَةِ الْمَجُوسِيِّ بِثَمَانِمِائَةِ﴾ رَوَاهُ الشَّافِعِيُّ، وَاتَه: نِيْعَامِي (عَمَر) نَه وَهَا پَرِيَارِي دَاوَه.

(وَكَذَا وَثَنِيٌّ لَهُ أَمَانٌ) هَهُرُوها خَوِيتِي بَتَه رَسْتِيش نَه كَر دَلَنِيَا كَرَاوِيْتَن: دُوو سِيْتَه كِي دَهِي كِي خَوِيتِي مُوسُوْلَمَانِيكَه، هَهُرُوها خَوِيتِي رُتْنَه كَانِي نَه وَكَافَرَانَه يَه پَرِيوُش: وَهَكَو نِيُوْدَهِي خَوِيتِي پِيَاوَه كَانِيَانَه، هَهُرَه كَه لَه زِيَرَه يَه سَه رَجَاوَه كَانِدَا فَهَرَمُوِيَانَه.

(وَالْمَذْهَبُ) بِهِ فَهَرَمُوْدَهِي پَاسْتِي مَه زَهَب: (أَنَّ مَنْ لَمْ يَبْلُغْهُ الْإِسْلَامُ) نَه وَكَه سَه ي بَانَكَه وَازِي نَايِيْنِي نِيسْلَامِي نَه كَه يُوْدَه تَن (إِنْ تَمَسَّكَ بِدِينٍ لَمْ يُبْدَلْ) نَه كَر دَه سْتِي بِهِ نَايِيْنِيكِي وَه وَهَاوَه كَرْتَبِي كَه نَه كَر پَرَايِي، نَه وَه (قَدِيمَةُ بَيْنَهُ) خَوِيتَه كَه ي خَوِيتِي نَايِيْنَه كَه يَه تِي: جَا جُولَه كَه بِي، يَان دِيَان (وَإِلَّا) بِهِ لَامْ نَه كَر دَه سْتِي بِهِ هِيچ نَايِيْنِيكَه وَه نَه كَرْتَبِي، نَه وَه (فَكَمَجُوسِيٌّ) خَوِيتَه كَه ي وَه كَه خَوِيتِي مَه كُوشِيك، وَاتَه: نَاكِرِيَه رَسْتِيك.

(فَصْلٌ فِي مُوضِحَةِ الرَّأْسِ أَوْ الْوَجْهِ لِحُرِّ مُسْلِمٍ خَمْسَةَ أَبْعَرَةٍ، وَهَاشِمَةَ مَعَ إِضْحَاحٍ عَشْرَةٍ، وَدُونَهُ خَمْسَةَ، وَقِيلَ حُكُومَةٌ، وَمُنْقَلَةٌ خَمْسَةَ عَشَرَ، وَمَأْمُومَةٌ ثَلَاثُ الدَّيَّةِ، وَلَوْ أَوْضَحَ فَهَشَمَ آخَرَ وَنَقَلَ ثَالِثَ وَأَمَّ رَابِعَ فَعَلَى كُلِّ مِنَ الثَّلَاثَةِ خَمْسَةَ وَالرَّابِعِ تَمَامُ الثَّلَاثِ، وَالشَّجَاجُ قَبْلَ الْمُوضِحَةِ إِنْ عُرِفَتْ نِسْبَتُهَا مِنْهَا وَجَبَ قِسْطُ مَنْ أَرْضَاهَا، وَإِلَّا فَحُكُومَةٌ كَجَرْحِ سَائِرِ الْبَدَنِ،

﴿فصل: له باسی خوینی برین و لابر دنی نه نداده کان﴾

﴿فِي مُوضِحَةِ الرَّأْسِ أَوْ الْوَجْهِ﴾ له و برینه دا که نیسقانی سر، یان پوی ناشکرا کردوه (لِحُرِّ مُسْلِمٍ) بریندارکراوه که ش پیاویکی نازادو موسولمانه ﴿خَمْسَةَ أَبْعَرَةٍ﴾ رواه اصحاب السنن بمعناه وصحه البیهقی، پینچ ووشتر خوینه کی واجب ده بی. ﴿وَهَاشِمَةَ مَعَ إِضْحَاحٍ عَشْرَةٍ﴾ رواه البیهقی، وه له و برینه شدا که نیسقانی سر، یان پوی شکاندوه ناشکراشی کردوه، ده ووشتر خوینه کی واجب ده بی. (وَدُونَهُ خَمْسَةَ) نه گهر شکاندنی نیسقانه که بی ناشکراکردن بو، نه و کاته پینچ ووشتر واجب ده بن (وَقِيلَ حُكُومَةٌ) له فرموده یه کی بی میزدا: نرخی شکاندنه که واجب ده بی ﴿وَمُنْقَلَةٌ خَمْسَةَ عَشَرَ﴾ رواه اصحاب السنن وصحه البیهقی، له و برینه شدا که نیسقانی سر، یان پوی گواسترتوه وه هم شکاندویه تی و ناشکراشی کردوه: پانزه ووشتر خوینه کی واجب ده بی. ﴿وَمَأْمُومَةٌ ثَلَاثُ الدَّيَّةِ﴾ رواه النسائی وصحه البیهقی، له و برینه شدا که گیه و ته پیسته ی می شک: سیه کی خوین واجب ده بن.

(وَلَوْ أَوْضَحَ) نه گهر یه کی که نیسقانه کی له برینه که دا ناشکرا کرد (فَهَشَمَ آخَرَ) نینجا یه کی کی تری دوه ویش نیسقانه کی ورد کردو (وَنَقَلَ ثَالِثَ) یه کی کی تری سی یه ویش نیسقانه کی گواسته وه (وَأَمَّ رَابِعَ) یه کی کی تری چواره ویش برینه کی گه یانده پیسته ی می شک، نه وه (فَعَلَى كُلِّ مِنَ الثَّلَاثَةِ خَمْسَةَ) له سر هر یه کی که له سی که سه کان پینچ ووشتر خوینی برینه که واجب ده بی (وَالرَّابِعِ تَمَامُ الثَّلَاثِ) له سر چواره مه که ش ته و او که ری سیه کی خوینه که واجب ده بن: که هژده ووشتر و سیه کی ووشتر یه که.

(وَالشَّجَاجُ قَبْلَ الْمُوضِحَةِ) نه و پینچ برینه نه ی پیش ناشکراکه ره که- که له باسی توله کردنه وه ی نه نداده و برینه کاندایان- (إِنْ عُرِفَتْ نِسْبَتُهَا مِنْهَا) نه گهر نیسبه تی برینه که له ناشکراکه ره که زاندر، نه وه (وَجَبَ قِسْطُ مَنْ أَرْضَاهَا) به شیک له خوینی ناشکراکه ره که بری برینه که واجب ده بی (وَإِلَّا) به لام نه گهر نیسبه ته که نه زاندر، نه و کاته (فَحُكُومَةٌ) نرخی برینه که واجب ده بی (كَجَرْحِ سَائِرِ الْبَدَنِ) وه ک برینه کانی تری لاشه:

واته: -چکه له سر و پوو- له گشت برینه کانی لاشه دا نرخی برینه که واجب ده بی- نه ک خوین- هرچه ند نیسقانه که ش له برینه که دا ناشکرا کرابی، یان شکیندرا بی، یان

وَلِي جَانِفَةٌ ثَلَاثُ دِيَّةٍ وَهِيَ جُرْحٌ يَنْفُذُ إِلَى جَوْفِ كَبْطَنِ وَصَدْرٍ وَثُقْرَةٍ نُخْرٍ وَجَبِينٍ وَخَاصِرَةٍ، وَ لَا يَخْتَلِفُ أَرْضُ مُوضِحَةٍ بِكَبِيرِهَا، وَلَوْ أَوْضَحَ مُوضِعَيْنِ بَيْنَهُمَا لَحْمٌ وَجِلْدٌ قَبِيلٌ أَوْ أَحَدُهُمَا فَمُوضِحَتَانِ، وَلَوْ انْقَسَمَتْ مُوضِحَتُهُ عَمْدًا وَخَطَأً أَوْ شَمَلَتْ رَأْسًا وَوَجْهًا فَمُوضِحَتَانِ، وَقَبِيلٌ مُوضِحَةٌ، وَلَوْ وَسَّعَ مُوضِحَتُهُ فَوَاحِدَةً عَلَى الصَّحِيحِ، أَوْ غَيْرُهُ فَنَتْنَانِ، وَالْجَانِفَةُ كَمُوضِحَةٍ فِي التَّعَدُّدِ، وَلَوْ نَفَذَتْ فِي بَطْنٍ وَخَرَجَتْ مِنْ ظَهْرِ

گواسترابیتته وه، یان بی بریندارکردن نیسقانه که شکندرابی، چونکه نهو بریندارکردن و شکاندانهی لاشه-جگه له سهرو پوو- هیچیکیان به لگه له سهرو خویته که یان نه هاتوه، به لکو-جگه له برینی ناشکراکه- هیچیکیان توله کردنه وه شیان دروست نیه، ههروه که له (باسی) توله کردنه وهی برین نه ندانه کان) دا پابرا، که وایو: دابوهر فرخی نهو برینو شکستانه دیاری ده کا، ههروه که له باسی (حُکُومَة) دا پوونی ده که ینه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

﴿وَلِي جَانِفَةٌ ثَلَاثُ دِيَّةٍ﴾ رواه اصحاب السنن وصححه البيهقي، له برینی دودوده ردا: سینه کی خوین واجب ده بئ. (وهی) برینی دودوده: (جُرْحٌ يَنْفُذُ إِلَى جَوْفٍ) برینی که ده گاته ناو کللرای لاشه (كَبْطَنِ وَصَدْرٍ وَثُقْرَةٍ نُخْرٍ وَجَبِينٍ وَخَاصِرَةٍ) وه که ناو زگو ناو سینه و ناو نه ویایی سهروهی سینه و ناو ته ویله و ناو که له که.

(وَ لَا يَخْتَلِفُ أَرْضُ مُوضِحَةٍ بِكَبِيرِهَا) خوینی برینی ناشکراکه به گه وره و بچوکی برینه که لیک جیاواز نابئ (وَلَوْ أَوْضَحَ مُوضِعَيْنِ) نه گهر دوو شوینی بریندار کردن و نیسقانه که شی ناشکرا کردن، که (بَيْنَهُمَا لَحْمٌ وَجِلْدٌ) له نیوان هه دوو شوینه کاندای گوشت و پیسته هه بوو (قَبِيلٌ أَوْ أَحَدُهُمَا) له هه رموده یه کی بی هیژدا: یان ته نها به کیکیان له نیواندا هه بوو، نه وه (فَمُوضِحَتَانِ) به دوو ناشکراکه ده ژمیژدین.

(وَلَوْ انْقَسَمَتْ مُوضِحَتُهُ عَمْدًا وَخَطَأً) نه گهر برینه ناشکراکه ره که ی به شیکی به قه سدی و به شیکی به هه له بوو (أَوْ شَمَلَتْ رَأْسًا وَوَجْهًا) یان ناشکراکه ره که ی سهرو پووی داگرته وه، نه وه (فَمُوضِحَتَانِ) له هه ربوو مه سه له دا به دوو ناشکراکه ده ژمیژدین (وَقَبِيلٌ مُوضِحَةٌ) له هه رموده یه کی بی هیژدا: یه که ناشکراکه ره (وَلَوْ وَسَّعَ مُوضِحَتُهُ) نه گهر تاوانکاره که برینه ناشکراکه ره که ی خوی فراوان کرد، نه وه (فَوَاحِدَةً عَلَى الصَّحِيحِ) به یه که ناشکراکه ر داده ندربئ (أَوْ غَيْرُهُ) یان که سیکی تر ناشکراکه ره که ی وی فراوان کرد، نه وه (فَنَتْنَانِ) به دوو ناشکراکه ده ژمیژدین و هه یه که یان برپای خوی بؤ ده درئ.

(وَالْجَانِفَةُ كَمُوضِحَةٍ فِي التَّعَدُّدِ) برینی دودوده و هکو برینی ناشکراکه ره: له پووی ژماره و تالو فراوان کردنی پابربوودا (وَلَوْ نَفَذَتْ فِي بَطْنٍ) نه گهر شتیکی لدا، شته که ش گه یشته ناو زگی و (وَخَرَجَتْ مِنْ ظَهْرِ) له پشتیه وه ده رچو: وه که گولای تهنه گ، یان به پتچه وانه وه له پشتی دا له زگی و ده رچو، یان له ته نیشتیکی دا له ته نیشته که ی تریه وه ده رچو،

فَجَائِفَتَانِ فِي الْأَصْحَى، وَلَوْ أَوْصَلَ جَوْفُهُ سَنَانًا لَهُ طَرْفَانِ فَتَّتَانِ، وَلَا يَسْقُطُ أَرْضٌ بِالتَّحَامِ مُوضِحَةً وَجَائِفَةً، وَالْمَذْهَبُ أَنَّ فِي الْأُذُنَيْنِ دِيَّةً لَا حُكُومَةَ، وَبَعْضٌ يَقْسُطُهُ، وَلَوْ أَيْسَهُمَا قَدِيَّةٌ، وَفِي قَوْلِ حُكُومَةَ، وَلَوْ قَطَعَ يَابِسَتَيْنِ فَحُكُومَةَ، وَفِي قَوْلِ دِيَّةٍ، وَفِي كُلِّ عَيْنٍ نَصْفُ دِيَّةٍ وَلَوْ عَيْنُ أَحْوَلَ وَأَغْمَشَ

نُوه (فَجَائِفَتَانِ) له هر سِيَك مهسه له كاندا به دوو برینی دودهر ده ژمیردی (فِي الْأَصْحَى) له هر موده ی پر استردا، که وایو: دوو سینه کی خوین له سر برینداره که واجب ده بی، چونکه نیمامی (أَبُوبَكْرٍ) نه وها بریاری داوه، هر وه که له زویره ی سرچاوه کاندا فرموویاته.

(وَلَوْ أَوْصَلَ جَوْفُهُ سَنَانًا لَهُ طَرْفَانِ) نه گهر سره پمکی دوو سهری لیداو هر دوو سره کانی که یانده ناو کلوراییه کی لیدراوه که، یان دوو گولله ی لیدان و گه یشتنه ناو کلورایی، نه و ه (فَتَّتَانِ) دوو برینی دودهرن، که وایو: نه گهر هر دوو سره کان، یان هر دوو گولله کان له پشتیه وه ده رچون، نه و کاته ده بیه چوار برینی دودهر، هر وه که له (تحفة) و (مغنی) دا فرموویاته.

(وَلَا يَسْقُطُ أَرْضٌ) خوینی برینه که له سر برینداره که لانا که و (بِالتَّحَامِ مُوضِحَةً وَجَائِفَةً) به چاکبونه وه و به ککرتنه وه ی برینی ناشکرا که رو دودهر، چونکه خوینه که له به رامبر نازاره که به.

(وَالْمَذْهَبُ) به فرمووده ی راستی مه زه ب: (أَنَّ فِي الْأُذُنَيْنِ دِيَّةً) له لیکنده وه ی هر دوو گوئی دا خوینی کی ته و او راته: سه د ووشتر- واجب ده بی (لَا حُكُومَةَ) نه که نرخه گوئی به کان ﴿عَنِ الزَّهْرِيِّ﴾: أَلَّهُ قَرَأَ فِي كِتَابِ عَمْرِو بْنِ حَزْمٍ- أَيُّ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: - وَفِي الْأُذُنِ خَمْسُونَ مِنَ الْإِبِلِ ﴿رواه البيهقي﴾ له لیکنده وه ی به که گوئی دا په نجا ووشتر واجب ده بی.

(وَبَعْضٌ يَقْسُطُهُ) له لیکنده وه ی به شه گوئی به کدا، یان به شیکي هر دوو کیاندا (يَقْسُطُهُ) به گویره ی به شه لیکنراوه که له خوینه که واجب ده بی (وَلَوْ أَيْسَهُمَا) نه گهر به وه ی تاوانیک هر دوو گوئی ووشک کردن، اته: نه ده جولان، نه وه (قَدِيَّةً) خوینی کی ته و او واجب ده بی (وَفِي قَوْلِ حُكُومَةَ) له فرمووده یه کدا نرخه که یان واجب ده بی (وَلَوْ قَطَعَ يَابِسَتَيْنِ) نه گهر دوو گوئی ووشکبوی لیکنده وه (فَحُكُومَةَ) نرخه که یان واجب ده بی (وَفِي قَوْلِ دِيَّةٍ) له فرمووده یه کدا خوینه که یان واجب ده بی.

(وَفِي كُلِّ عَيْنٍ نَصْفُ دِيَّةٍ) له لابرینی هر چاوی کی ساغدا نیوه ی خوین په نجا ووشتر- واجب ده بی، پیغه مبر ﷺ فرموویته: ﴿وَفِي الْعَيْنَيْنِ الدِّيَّةُ﴾ رواه أصحاب السنن وصححه البيهقي، له لابرینی هر دوو چاوه کاندا خوینی کی ته و او سه د ووشتر- واجب ده بی. (وَلَوْ عَيْنُ أَحْوَلَ) هر چنده چاوی خیل بی (وَأَغْمَشَ) یان چاوی فرمیسک پژو بی هیز بی، یان

وَأَعْوَرَ، وَكَذَا مَنْ بَعَيْنِهِ بَيَاضٌ لَا يَنْقُصُ الضُّوْءَ، فَإِنْ نَقَصَ فَقَسَطَ، فَإِنْ لَمْ يَنْضَبْطْ فَحُكُومَةٌ، وَفِي كُلِّ جَفْنٍ رُبْعُ دِيَّةٍ وَلَوْ لِأَعْمَى، وَمَارِنْ دِيَّةٍ، وَفِي كُلِّ مَنْ طَرَفَيْهِ وَالْحَاجِزُ ثَلَاثٌ، وَقِيلَ فِي الْحَاجِزِ حُكُومَةٌ وَفِيهِمَا دِيَّةٌ، وَفِي كُلِّ شَفَةِ نَصْفُ دِيَّةٍ، وَلِسَانٌ وَلَوْ لِأَلْكَنِ وَأَرَتْ وَأَلْسَعُ وَطِفْلٍ دِيَّةٌ، وَقِيلَ شَرْطُ الطِّفْلِ ظُهُورُ أَثَرِ نُطْقٍ بِتَحْرِيكِه لِبُكَاءٍ وَمَصٍّ، وَلَا خُرْسَ حُكُومَةٌ،

چاوی شه وکویز بین (وَأَعْوَرَ) یان چاوه ساغه که ی مرقفی یه کچاوی بین، به لام له مه زه بی نیمام (مالک) و نیمام (أحمد) دا له چاوه ساغه که ی مرقفی یه کچاودا خوینتیکی ته واو واجب ده بین، چونکه چاوه ساغه که ی له جی ی دوو چاوه، ههروه که له (معنی) دا هه رموویه تی.

(وَكَذَا مَنْ بَعَيْنِهِ بَيَاضٌ لَا يَنْقُصُ الضُّوْءَ) ههروه ها چاوی نه وه که سه ش که سپیایی له سه ر چاوه که یه تی به لام دیتنی که م نه کردی ته وه، نه ویش نیوه ی خوینی تی دا واجبه (فَإِنْ نَقَصَ) جا نه گه ر دیتنه که ی که م کردی وه، نه و کاته (فَقَسَطَ) به گویره ی که مکردنه وه که به شه خوینی واجب ده بین (فَإِنْ لَمْ يَنْضَبْطْ) جا نه گه ر که مکردنه وه که به ریکی دیار نه ده کرا، نه و کاته (فَحُكُومَةٌ) نرخه که ی واجب ده بین.

(وَفِي كُلِّ جَفْنٍ رُبْعُ دِيَّةٍ) له لیکنده وه هه ر پیلویکی چاوی کدا چواریکی خوین واجب ده بین (وَلَوْ لِأَعْمَى) هه رچه ند پیلوی مرقفی کویریش بین، چونکه هه ر پیلویک جوانی و سودیکی هه یه.

﴿وَمَارِنْ دِيَّةٌ﴾ رواه الشافعي بسند صحيح، له لیکنده وه ی نه رمه لوتدا خوینتیکی ته واو سه د ووشتر- واجب ده بین. ههروه ها نه گه ر له بنه پریشه وه لیکراوه، هه ر خوینتیکی ته واو واجب ده بین (وَفِي كُلِّ مَنْ طَرَفَيْهِ وَالْحَاجِزُ ثَلَاثٌ) له لیکنده وه ی هه ر لایه کی لوتداو له لابرندی نیوانی هه ردو کونه لوتنه کاند، هه ریه که و سییه کی خوین واجب ده بین (وَقِيلَ فِي الْحَاجِزِ حُكُومَةٌ) له هه رمووده یه کی بی هیژدا: له لابرندی نیوانه که دا نرخه که ی واجب ده بین (وَفِيهِمَا دِيَّةٌ) له هه ردو لایه کانیشدا خوینتیکی ته واو واجب ده بین.

(وَفِي كُلِّ شَفَةِ نَصْفُ دِيَّةٍ) له لیکنده وه ی هه ر لیویکدا نیوه ی خوین سه د ووشتر- واجب ده بین، پیغه مبه ر ﴿فَهَرْمُوْدِيَّةٌ﴾ رواه أصحاب السنن وصححه البیهقی، له لیکنده وه ی هه ردو لیوه کاند خوینتیکی ته واو سه د ووشتر- واجب ده بین.

﴿وَلِسَانٌ وَلَوْ لِأَلْكَنِ وَأَرَتْ وَأَلْسَعُ وَطِفْلٍ دِيَّةٌ﴾ رواه أصحاب السنن بمعناه وصححه البیهقی، له لیکنده وه ی زویاندا خوینتیکی ته واو سه د ووشتر- واجب ده بین، هه رچه ند زویانه که ش ه ی نا په وان بین، یان ه ی پیتر بین، یان ه ی پیتر کوپ بین، یان ه ی مندا ل بین (وَقِيلَ: شَرْطُ الطِّفْلِ) له هه رمووده یه کی بی هیژدا: هه رچی خوینی زویانی مندا ل نه مه یه: (ظُهُورُ أَثَرِ نُطْقٍ بِتَحْرِيكِه لِبُكَاءٍ وَمَصٍّ) ناسه واری قسه کردنی ناشکرا بیی به جولاندنی بو کریان و مه مک مژین (وَلَا خُرْسَ حُكُومَةٌ) له زویانی لال- که قسه ی پی نا کری- نرخ ی زویانه که واجبه، نه ک خوین.

وَكُلِّ سِنَّ لِدَكَرْ خُرْ مُسْلِمُ خَمْسَةُ أَبْعَرَةَ سَوَاءَ أَكْسَرَ الظَّاهِرَ مِنْهَا دُونَ السُّنْخِ أَوْ قَلَعَهَا بِهِ، وَفِي سِنَّ زَائِدَةُ حُكُومَةٍ، وَحَرَكَةُ السُّنِّ إِنْ قُلْتُ فَكَصَحِيحَةٌ، وَإِنْ بَطَلْتُ الْمَنْفَعَةَ فَحُكُومَةٌ، أَوْ نَقَصْتُ فَلَا أَصَحُّ كَصَحِيحَةٍ، وَلَوْ قَلَعَ سِنَّ صَغِيرٌ لَمْ يُفْعَرْ فَلَمْ تُعَدَّ وَبَانَ فَسَادُ الْمَنْبِتِ وَجَبَ الْأَرْضُ، وَالْأَظْهَرُ أَنَّهُ لَوْ مَاتَ قَبْلَ الْبَيَانِ فَلَا شَيْءَ، وَأَنَّهُ لَوْ قَلَعَ سِنَّ مُتْغَوِّرٌ فَعَادَتْ لَا يَسْقُطُ الْأَرْضُ، وَلَوْ قُلِعَتْ الْأَسْتَانُ فَبِحَسَابِهِ،

﴿وَكُلِّ سِنَّ لِدَكَرْ خُرْ مُسْلِمُ - خَمْسَةُ أَبْعَرَةَ﴾ رَوَاهُ أَصْحَابُ السُّنَنِ بِعَمَاءٍ وَصَحَّحَهُ الْبَيْهَقِيُّ، لَهُ هَلَكَةُ دَنْدَنِي هَر دَدَانِيكِي نِيرِينِي نَازَادِي مُوسُولَمَانْدَا پِیْنج وَوَشْتَرِ خَوِیْنَه كَه ی واجب ده بِن. (سَوَاءَ أَكْسَرَ الظَّاهِرَ مِنْهَا دُونَ السُّنْخِ) یه كسانه و جیاوازی نیه: لای دهره وه ی ددانه كهی شكاند بی و په گه كهی مابیتته وه (أَوْ قَلَعَهَا بِهِ) یان به په گه وه ه لیکه ندبِن، له هردوو حالتدا پِیْنج وَوَشْتَرِ واجب ده بِن (وَفِي سِنَّ زَائِدَةُ حُكُومَةٍ) له ه لیکه دندنی ددانیكی زیاد، یان زُور بچوكدا نرخه كهی واجب ده بِن، نهك خویْن.

(وَحَرَكَةُ السُّنِّ) جوله ی ددان به هوی پیری، یان نه خویشی (إِنْ قُلْتُ) نه گهر جولانه كهی كه م بی، نه وه (فَكَصَحِيحَةٌ) وهك ددانیكی ساغه: له تُولَه و له خویْندا، به لام (وَإِنْ بَطَلْتُ الْمَنْفَعَةَ) نه گهر ددانه كه سودی نه مابِن، نه و كاته (فَحُكُومَةٌ) نرخه كهی واجب ده بِن (أَوْ نَقَصْتُ) یان نه گهر سوده كهی كه م بوبِن، نه وهش (فَلَا أَصَحُّ كَصَحِيحَةٍ) به هرمووده ی پاستر: وهكو ددانی ساغه: له تُولَه و له خویْندا.

(وَلَوْ قَلَعَ سِنَّ صَغِيرٌ لَمْ يُفْعَرْ) نه گهر ددانیكی شیر ی مندالیكی ه لیکه ند كه هیشتا ددانه شیریه كانی نه كه وتبون (فَلَمْ تُعَدَّ) نینجا له كاتی خوی دا ددانه كهی نه هاته وه (وَبَانَ فَسَادُ الْمَنْبِتِ) ناشكراش بوو: شوینی لیروانی ددانه كهی تیک چوو، نه وه (وَجَبَ الْأَرْضُ) خویْنی ددانه كه واجب ده بِن، به لام نه گهر ددانه كه به ساغی هاته وه، نه و كاته هیچ تُولَه و خویْن واجب نیه، جا نه گهر به ناشیرنی هاته وه، نه و كاته نرخ ی ناشیرنیه كه واجب ده بِن، هره كه له زُوریه ی سرچاوه كاندا هرموویانه.

(وَالْأَظْهَرُ) به هرمووده ی به هیژتر: (أَنَّهُ لَوْ مَاتَ قَبْلَ الْبَيَانِ) نه گهر منداله كه مرد پِیْش نه وه ی پُون بپیته وه ددانه كهی دیتته وه، یان نا، نه وه (فَلَا شَيْءَ) هیچ شتیک له سر تاوانكاره كه واجب نابِن (وَأَنَّهُ) هره به هرمووده ی به هیژتر: (لَوْ قَلَعَ سِنَّ مُتْغَوِّرٌ) نه گهر ددانی كه سیكی وه های ه لیکه ند كه ددانی شیر ی كه وتبون (فَعَادَتْ) نینجا ددانه ه لیکه ندراوه كه هاته وه، نه وه (لَا يَسْقُطُ الْأَرْضُ) خویْنی ددانه كهی لاناكهی و هره واجب ده بِن، چونكه هاتنه وه ی نه و ددانه نیعمه تیک ی نوییه.

(وَلَوْ قُلِعَتْ الْأَسْتَانُ) نه گهر هه موو ددانه كان ه لیکه ندراو، نه و كاتهش (فَبِحَسَابِهِ) به حیسابی ه لیکه ندراوه كه خویْن واجب ده بِن، واته: ددانی عاده تی به نه غله بی سی و دوو

وَفِي قَوْلٍ لَا يَزِيدُ عَلَى دِيَّةٍ إِنْ اتَّخَذَ جَانٌ وَجَنَائَةً، وَكُلُّ لَحْيٍ نِصْفُ دِيَّةٍ، وَلَا يَدْخُلُ
أَرْضُ الْأَسْتَنْانِ فِي دِيَّةِ اللَّحْيَيْنِ فِي الْأَصَحِّ، وَكُلُّ يَدٍ نِصْفُ دِيَّةٍ إِنْ قُطِعَ مِنْ كَفٍّ، فَإِنْ
قُطِعَ مِنْ فَوْقِهِ فَحُكُومَةٌ أَيْضًا، وَفِي كُلِّ أَصْبَعٍ عَشْرَةُ أَبْعَرَةٍ، وَأَنْمَلَةُ ثَلَاثُ الْعَشْرَةِ،
وَأَنْمَلَةُ الْإِبْهَامِ نِصْفُهَا، وَالرَّجُلَانِ كَالْيَدَيْنِ،

ددانن، كه وايو: سه دوشهست ووشتر له خوینتی هه موواندا واجب ده بئ، چونکه خوینتی هه
ددانیک پینچ ووشترن (وَفِي قَوْلٍ) له هه رموده یه کدا: (لَا يَزِيدُ عَلَى دِيَّةٍ إِنْ اتَّخَذَ جَانٌ
وَجَنَائَةً) نابئ خوینتی هه موودانه کان له خوینتیکی ته او زیاتر بئ، نه گه تاوانکارو
تاوانه که یه بن.

(وَكُلُّ لَحْيٍ نِصْفُ دِيَّةٍ) له هه شه ویلکدا - که ددانه کانی خواره وی له سهه رپاوه نیوه ی
خوین - په نجا ووشتر - واجبه، له هه ردو وکیاندا خوینتیکی ته او واجبه، به لام (وَلَا يَدْخُلُ
أَرْضُ الْأَسْتَنْانِ فِي دِيَّةِ اللَّحْيَيْنِ) خوینتی ددانه کانی خواره وه ناچیتته ناو خوینتی هه ردو
شه ویلکه کان له و حالته ی شه ویلک، یان هه ردو شه ویلکه کان لی ده کړنه وه (فِي الْأَصَحِّ)
له هه رموده ی راستردا، به لکو خوینتی هه ردو شه ویلکه کان سهه ریه خویه و خوینتی هه
ددانیکیش سهه ریه خویه.

﴿وَكُلُّ يَدٍ نِصْفُ دِيَّةٍ﴾ رواه أبو داود بسند صالح، له هه ده ستيکدا نیوه ی خوین - په نجا
ووشتر - واجب ده بئ. که واته: له هه ردو ده سته کانداسه ووشتر واجب ده بئ (إِنْ قُطِعَ
مِنْ كَفٍّ) نه گه له په ده سته که ی له جومگی بازنه وه لی کرابیتته وه، به لام (فَإِنْ قُطِعَ مِنْ
فَوْقِهِ) نه گه له سهه روه ی جومگی له په ده سته وه لی کراوه، نه و کاته (فَحُكُومَةٌ أَيْضًا)
له گه ل خوینتی له په ده سته که نرخ ی باسکو به سهه روه تریش واجب ده بئ.

﴿وَفِي كُلِّ أَصْبَعٍ عَشْرَةُ أَبْعَرَةٍ﴾ رواه أصحاب السنن وصححه البيهقي، له لی کړدنه وه ی هه
په نجه یه کی ده ست، یان پی ده ووشتر خوینته که ی واجب ده بئ. به لام په نجه ی زیاد
نرخه که ی واجب ده بئ (وَأَنْمَلَةُ ثَلَاثُ الْعَشْرَةِ) له لی کړدنه وه ی هه سهه ر په نجه یه کدا ستيه کی
ده ووشتره که واجب ده بئ، به لام (وَأَنْمَلَةُ الْإِبْهَامِ نِصْفُهَا) له لی کړدنه وه ی سهه ر په نجه یه کی
که ورده نیوه ی ده ووشتره که واجب ده بئ، چونکه نه مه دوو جومگه یه.

(وَالرَّجُلَانِ كَالْيَدَيْنِ) هه ردو پی یه کانیش - نه گه له گوزینگه وه لی کړانه وه - وه کو هه ردو
ده سته کانش، واته: خوینتیکی ته او - سهه ر ووشتر - له لی کړدنه وه ی هه ردو پی یه کانداسه
واجب ده بئ، هه رچند شه له ش بئ، پیغه مبه ر ﷺ هه رمویه تی: ﴿وَفِي الرَّجُلِ الْوَاحِدَةِ نِصْفُ
الدِّيَّةِ﴾ رواه أصحاب السنن وصححه البيهقي، له لی کړدنه وه ی یه ک پی دا نیوه ی خوین
واجب ده بئ. که واته: نه گه پی یه که له سهه روه ی گوزینگه وه لی کراوه، نه و کاته
- له گه ل خوینتی پی یه که - نرخ ی لوله قاچه که و به سهه روه تریش واجب ده بئ، هه روه که
(مغني) ثاماره ی بئ کردوه.

وَفِي حَلَمَتَيْهَا دَيْتُهَا، وَحَلَمَتَيْهِ حُكُومَةٌ، وَفِي قَوْلِ دَيْتُهُ، وَفِي الْأُتَيْنِ دَيْتُهُ، وَكَذَا ذَكَرَ وَلَوْ لَصَغِيرٍ وَشَيْخٍ وَعَيْنٍ، وَحَشَفَةٌ كَذَكَرٍ، وَبَعْضُهَا بِقِسْطِهِ مِنْهَا وَقِيلَ مِنَ الذَّكَرِ، وَكَذَا حُكْمُ بَعْضِ مَارِنٍ وَحَلَمَةٍ، وَفِي الْأُتَيْنِ الدَّيَّةُ وَكَذَا شَفَرَاهَا، وَكَذَا سَلْخُ جِلْدٍ إِنْ بَقِيَ حَيَاةً مُسْتَقَرَّةً وَحَزَّ غَيْرُ السَّالِخِ رَقَبَتُهُ.

(وَفِي حَلَمَتَيْهَا دَيْتُهَا) له لیکردنه وهی گوی ههردوو مه مکی ئافره تدا خوینی ئافره ته که په دجا ووشر- واجب ده بئو له گوی یه که مه مکدا بیستو پینچ ووشر واجب ده بئ، جیاوازی نیه مه مکه کانی له بڼه ورا لیکرد بیته وه، یان ته نها گویه که ی لیکرد بیته وه (وَحَلَمَتَيْهِ حُكُومَةٌ) له لیکردنه وهی گوی ههردوو مه مکه کانی پیاو و نیرامو کدا نرخه که یان واجب ده بئ (وَفِي قَوْلِ دَيْتُهُ) له فرموده یه کدا: خوینی خاوه نه که ی واجب ده بئ.

﴿وَفِي الْأُتَيْنِ دَيْتُهُ وَكَذَا ذَكَرُ﴾ رواء اصحاب السنن بمعناه وصححه البيهقي، له ههردوو هیلکه گونه کانددا خوینیکی ته واو-سه و ووشر- واجبه، که واته: له یه که هیلکه گوندا نیوه ی خوین واجبه، ههروه ها له لیکردنه وهی (ذَكَرُ) خوینیکی ته واو-سه و ووشر- واجبه (وَلَوْ لَصَغِيرٍ وَشَيْخٍ وَعَيْنٍ) هه چه ند (ذَكَرُ) مندال، یان پیر، یان نه میردیش بئ.

(وَحَشَفَةٌ كَذَكَرٍ) گوی (ذَكَرُ) که پئی ده گوتئ ساپل- وه کو (ذَكَرُ)، واته: به ته نها لیکردنه وهی ساپل خوینیکی ته واو واجب ده بئ (وَبَعْضُهَا بِقِسْطِهِ مِنْهَا) به لیکردنه وهی به شیکي ساپل به گویره ی خوی له ساپله که به شه خوینی واجب ده بئ (وَقِيلَ مِنَ الذَّكَرِ) له فرموده یه کی بئ هیژدا: به شه که له هه موو (ذَكَرُ) په چاو ده کرئ (وَكَذَا حُكْمُ بَعْضِ مَارِنٍ وَحَلَمَةٍ) ههروه ها به لیکردنه وهی به شیکي نر مه لوتو به شیکي گوی مه مکی ئافره ت به شه خوین واجب ده بئ.

(وَفِي الْأُتَيْنِ الدَّيَّةُ) له لیکردنه وهی ههردوو لاقینگه کانددا خوینیکی ته واوی مرقفه که واجبه (وَكَذَا شَفَرَاهَا) ههروه ها له لیکردنه وهی ههردو لیوی (فَرْجُ) ئافره تدا خوینیکی ته واوی ئافره ته که واجب ده بئ (وَكَذَا سَلْخُ جِلْدٍ) ههروه ها به گرواندنی پیسته ی مرقفیش خوینیکی ته واوی مرقفه که واجب ده بئ (إِنْ بَقِيَ حَيَاةً مُسْتَقَرَّةً) نه گه له دوا ی گرواندنه که گیانی جینگیر بووی تئ دا مابئو (وَحَزَّ غَيْرُ السَّالِخِ رَقَبَتُهُ) جگه له گروینه ره که ش به کیکی تر کوشتبیتی، یان به هویه کی تر مردبئ، به لام نه گه به گرواندنه که مرد، نه و کاته ش هه خوینی مرقفه که واجب ده بئ.

﴿فَرَعٌ: لَقِيكَ لَهُ بَأْسَى خُونِي لِابْرَدْنِي سُودِي نُهْ نَدَامَهْ كَان﴾

پیشه کی بزانه: ژماره ی سوده کانی نه ند مه کان سیزدنه، جا هر یه کی که له و سودانه- له دوا ی لابر دن- خوینی وه رگیرا، ئینجا سوده که گه راوه، واجبه خوینه که ش بئ تا وانکاره که

(فَرَعَ) فِي الْعَقْلِ دِيَّةً فَإِنْ زَالَ بِجُرْحٍ لَهُ أَرْضٌ أَوْ حُكُومَةٌ وَجَبَا، وَفِي قَوْلٍ يَدْخُلُ الْأَقْلُ فِي الْأَكْثَرِ، وَلَوْ ادَّعَى زَوَالَهُ فَإِنْ لَمْ يَنْتَظَمْ قَوْلُهُ وَفَعَلَهُ فِي خَلَوَاتِهِ فَلَهُ دِيَّةٌ بِلَا يَمِينٍ، وَفِي السَّمْعِ دِيَّةٌ، وَمِنْ أَذُنٍ نَصْفٌ، وَقِيلَ قِسْطُ النَّقْصِ، وَلَوْ أَرَاكَ أَدْنِيهِ وَسَمِعَهُ قَدِيَّتَانِ، وَلَوْ ادَّعَى زَوَالَهُ وَالزَّعْجَ لِلصَّيَّاحِ فِي نَوْمٍ وَغَفْلَةٍ فَكَاذِبٌ، وَإِلَّا حُلْفٌ وَأَخَذَ دِيَّةً.

بگه پندریته وه، هروهك له (تحفة) و (نهاية) دا فرمويانه، واته: به لام نرخي تاوانه كه واجب دهبن، هروهك له باسي (حكومة) دا پوونی دهكینه وه، ان شاء الله تعالى.

(فِي الْعَقْلِ دِيَّةً) به (اجماع) ی زانایانی نیسلام له لابرډنی عهقلدا خوینتیکی ته او- سه د ووشتر- واجب دهبن (فإن زال بجرح له أرض أو حكومة) جا نه گهر عهقله كه به بریندارکردنیکی ودها لاجو: كه خوین یان نرخي مه بوو، نه و کاته (وجبا) خوینی عهقل و خوینی برینه كesh، یان نرخه كeshی واجب دهبن (وفی قول: یدخل الأقل فی الأكثر) له فرموده دهكدا كه مته كه دهچیته ناو زډرتړه كه.

(ولو ادعى زواله) نه گهر سه ربه رشتكاری شیتته كه داوای لاجوونی عهقلی له تاوانكاره كه كړد، نه ویش گوتی: پاست نیه. نه و کاته شیتته كه تاقي دهكړیته وه: (فإن لم ينتظم قوله وفعله في خلواته) جا نه گهر گوفتارو كرداری شیتته كه له حالتی به ته نهایی دا پښه نه بو، نه وه (فله دية بلا يمين) شیتته كه- سبب سویند خوارډن- مافی خوینی لاجوونی عهقله كeshی مه به.

به لام نه گهر داواكاره كه بلئ: عهقلی كه م كړومه وه، نه و کاته داواكاره كه سویند دهبرئ، جا له و حالتی به شینکی عهقل لاده برډئ و نه اندازه ی به شه كesh به پټکی بزاندرئ: وهك پږږك نا پږږك شیتت ببن، نه وه به شه خوین واجب دهبن، نه گهر نه زاندرئ، نه و کاته نرخي به شه كه واجب دهبن، هروهك له زډریه ی سه رچاوه كاندا پوون كراوته وه.

(وفی السَّمْعِ دِيَّةً) له لابرډنی بیستن له هردوو گوئی دا خوینتیکی ته او- سه د ووشتر- واجب دهبن، به (اجماع) ی زانایانی نیسلام (و) هروه ها (من أذن نصف) به لابرډنی بیستن له گوئی به ك نیوه ی خوین واجب دهبن (وقيل قسط النقص) له فرموده دهكدا به بی هیزدا: به شی كه مكرډنه وه ی بیستن له خوینه كه واجب دهبن (ولو أزال أدنيه وسَمِعَهُ) نه گهر هردوو گوئی به كانی كړډنه وه و بیستنه كeshی لابرډ، نه و کاته (قَدِيَّتَانِ) دوو خوینی ته او واجب دهبن: خوینتیکی گوئی به كانی و خوینتیکی بیستن.

(ولو ادعى زواله) نه گهر داواكاره كه گوتی: به تاوانه بیستمن لاجوه، تاوانكاره كesh گوتی: پاست ناك (وأنزعج للصَّيَّاحِ فِي نَوْمٍ وَغَفْلَةٍ) داواكاره كesh به هوی لیتقیراندن له خه وداو له ناڅاگیی دا تڼك چو، نه وه (فكاذِبٌ) دیاره داواكاره كه ډوژنه (وإلا) به لام نه گهر به هوی لیتقیراندن تڼك نه چو، نه و کاته (حُلْفٌ وَأَخَذَ دِيَّةً) داوا كاره كه سویند دهبرئ و خوینتیکی ته او وده دهكړئ.

وَأِنْ نَقَصَ فَقِسْطُهُ إِنْ عُرِفَ وَإِلَّا فَحُكُومَةُ بَاجْتِهَادٍ قَاضٍ، وَقِلِيلٌ يُعْتَبَرُ سَمْعُ قَرْنِهِ فِى صِحَّتِهِ وَيُضْبَطُ التَّفَاوُتُ، وَإِنْ نَقَصَ مِنْ أُذُنٍ سُدَّتْ وَضُبُطُ مُنْتَهَى سَمَاعِ الْأُخْرَى لَمْ عَكَسَ وَوَجَبَ قِسْطُ التَّفَاوُتِ، وَفِى ضَوْءِ كُلِّ عَيْنٍ نِصْفُ دِيَّةٍ، فَلَوْ فَقَّاهَا لَمْ يُزْدَ، وَإِنْ ادَّعَى زَوَالَهُ سُلَّ أَهْلُ الْخُبْرَةِ أَوْ يُمْتَحَنُ بِتَقْرِيبِ عَقْرَبٍ أَوْ حَدِيدَةٍ مِنْ عَيْنِهِ بِقَتْلِهِ وَنُظِرَ هَلْ يَنْزَعُجُ؟ وَإِنْ نَقَصَ فَكَالَسَمْعِ، وَفِى الشَّمِّ دِيَّةٌ عَلَى الصَّحِيحِ،

به لام (وَإِنْ نَقَصَ) نه گهر بیستنه که ی له هه ردوو گوئی که م بۆوه، نه و کاته (فَقِسْطُهُ إِنْ عُرِفَ) به شی که مکرینه وه که له خوینه که هه رده گری نه گهر نه ندازه ی که مکرینه وه که بزاندی (وَإِلَّا) به لام نه گهر نه زاندی، نه و کاته (فَحُكُومَةُ بَاجْتِهَادٍ قَاضٍ) نرخى که مکرینه وه که هه رده گری به گویره د دانانی قازی (وَقِلِيلٌ يُعْتَبَرُ سَمْعُ قَرْنِهِ فِى صِحَّتِهِ) له هه رموده یه کی بنه یزدا: بیستنی هاوته مه نی خری په چاو ده گری له حاله تی ساغی دا، ئینجا (وَيُضْبَطُ التَّفَاوُتُ) جیاوازی نیوان بیستنی خوی و هاوته مه نه که ی به پکی دیاری ده گری و نیسبه ته که ی له خوینه که هه رده گری.

(و) هه روه ها (إِنْ نَقَصَ مِنْ أُذُنٍ) نه گهر بیستنه که له یه ک گوئی که م بۆوه، نه و کاته (سُدَّتْ) ناته واوه که ده گیرندی (وَضُبُطُ مُنْتَهَى سَمَاعِ الْأُخْرَى) بیستنی گوئی یه که ی ساغیش دیاری ده گری (لَمْ عَكَسَ) ئینجا به پیچه وانه ش ساغه که ده گیرندی و بیستنه که ی ناته واوه که ش دیاری ده گری (وَوَجَبَ قِسْطُ التَّفَاوُتِ) به شی جیاوازی بیستنه که له خوینه که واجب ده ی.

(وَفِى ضَوْءِ كُلِّ عَيْنٍ نِصْفُ دِيَّةٍ) له لابرندی دیتنی هه چاو ویکدا نیوه ی خوین- په دجا ووشتر- واجب ده ی و له دیتنی هه ردوو چاوه کاند خوی نیکی ته او واجب ده ی، هه رچه ند شه و کویریش بن (فَلَوْ فَقَّاهَا) جا نه گهر چاوه که شی ده رهینا (لَمْ يُزْدَ) له نیوه خوینه که هه چ زیاد ناکری (وَإِنْ ادَّعَى زَوَالَهُ) نه گهر داواکاره که گوتی: دیتنم به و تاوانه لاچوه. تاوانکاره که ش گوتی راست نه. نه و کاته (سُلَّ أَهْلُ الْخُبْرَةِ) پرسیار له دوو دابه ره ی لیزانی چاو ده گری (أَوْ يُمْتَحَنُ) یان داواکاره که تاقی ده کریته وه: (بِتَقْرِيبِ عَقْرَبٍ أَوْ حَدِيدَةٍ مِنْ عَيْنِهِ بِقَتْلِهِ) به وه ی له نا کاودا دوو پشکیک، یان ناسنیک له چاوه کانی نریک ده کریته وه (وَنُظِرَ هَلْ يَنْزَعُجُ) ته ماشا ده کری: نایا تیک ده چی، یان نا (وَإِنْ نَقَصَ) نه گهر دیتنه که ی له چاو ویک، یان له دوو چاو که م بۆوه، نه وه ش (فَكَالَسَمْعِ) وه که مېوونه وه ی بیستن بریاری بۆ ده ی له پوونکرده وه که ی پابرېودا.

(وَفِى الشَّمِّ دِيَّةٌ) له لابرندی بۆنکرندا خوی نیکی ته او- سه د ووشتر- واجب ده ی (عَلَى الصَّحِيحِ) له سه هه رموده ی راست، به لام له هه رموده ی بنه یزدا: نرخى لابرندی بۆنه که واجب ده ی، هه روه که له (نهاية) و (مغنى) دا هه رموویانه.

وَفِي الْكَلَامِ الدِّيَّةُ، وَفِي بَعْضِ الْحُرُوفِ قِسْطُهُ، وَالْمَوْزُوعُ عَلَيْهَا ثَمَانِيَّةٌ وَعِشْرُونَ حَرْفًا فِي لُغَةِ الْعَرَبِ، وَقِيلَ لَا يُوزَعُ عَلَى الشَّفْهِيَّةِ وَالْحَلْقِيَّةِ، وَلَوْ عَجَزَ عَنْ بَعْضِهَا خَلْقَةً أَوْ بَاقَةً سَمَاوِيَّةً قَدِيَّةً، وَقِيلَ قِسْطُ أَوْ بَجَانِيَّةً فَأَلْمَذْهَبُ لَا تَكْمُلُ دِيَّةً، وَلَوْ قَطَعَ نِصْفَ لِسَانِهِ فَلَذَهَبَ رُبْعُ كَلَامِهِ أَوْ عَكْسُ فَنِصْفُ دِيَّةٍ، وَفِي الصَّوْتِ دِيَّةٌ، فَإِنْ أَبْطَلَ مَعَهُ حَرَكَةً لِسَانٍ فَعَجَزَ عَنِ التَّقْطِيعِ وَالتَّرْدِيدِ قَدِيَّتَانِ وَقِيلَ دِيَّةً،

(وَفِي الْكَلَامِ الدِّيَّةُ) له نه میشتنی قسه کردندا خوینیکی ته او-سه د ووشتر- واجب ده بی (وَفِي بَعْضِ الْحُرُوفِ قِسْطُهُ) له نه میشتنی به شیکی پیته کاندای به گویره ی به شه که له خویننه که واجب ده بی (وَالْمَوْزُوعُ عَلَيْهَا) نه و پیتانه ی خویننه که یان به سه ردا بهش ده کری (ثَمَانِيَّةٌ وَعِشْرُونَ حَرْفًا فِي لُغَةِ الْعَرَبِ) بیست و هشت پیتن له زمانی عه ره بی دا، به لام نه گه ر ستم لیکراوه که به زمانیکی تر قسه ی ده کرد، نه و کاته خویننه که به سه ر پیته کانی زمانی خویدا بهش ده کری، هه روه که له زویره ی سه ر چاوه کاندای هه رموویانه (وَقِيلَ لَا يُوزَعُ عَلَى الشَّفْهِيَّةِ وَالْحَلْقِيَّةِ) له هه رمووده یه کی بی میزدا: خویننه که به سه ر پیته کانی لیوی و گه رویی دا بهش ناکری.

(وَلَوْ عَجَزَ عَنْ بَعْضِهَا خَلْقَةً) نه گه ر ستم لیکراوه که له زگماکدا نه یتوانی هه ندیک پیت بلئی (أَوْ بَاقَةً سَمَاوِيَّةً) یان به هزی به لایه کی ناسمانی نه یتوانی هه ندیک یان بلئی، نه و کاته ش (قَدِيَّةً) خوینیکی ته او واجب ده بی (وَقِيلَ قِسْطُ) له هه رمووده یه کی بی میزدا: به شه خوین واجب ده بی، به لام (أَوْ بَجَانِيَّةً) نه گه ر به هزی ده ستریزی تاوانکار یکی تر نه یتوانی هه ندیک پیت بلئی، نه و کاته (فَأَلْمَذْهَبُ لَا تَكْمُلُ دِيَّةً) به هه رمووده ی راستی مه زه ب: خوینیکی ته او له تاوانکاره که ی دووه و هه رناگیری، چونکه واجب: تاوانکاره که ی به که میش به شه خوینی پیت له ناویراوه کانی خویدا.

(وَلَوْ قَطَعَ نِصْفَ لِسَانِهِ) نه گه ر نیوه ی زویانه که ی لی کرده وه (فَذَهَبَ رُبْعُ كَلَامِهِ) چواریکی پیته کانی قسه کردنی نه مان (أَوْ عَكْسُ) یان به پیچه وانه وه: چواریکی زویانی لی کرده وه و نیوه پیته کانی قسه کردنی نه مان، نه وه (فَنِصْفُ دِيَّةٍ) له هه ربوو مه سه له دا نیوه ی خوین واجب ده بی.

(وَفِي الصَّوْتِ دِيَّةٌ) له نه میشتنی ده نگدا خوینیکی ته او-سه د ووشتر- واجب ده بی (فَإِنْ أَبْطَلَ مَعَهُ حَرَكَةَ لِسَانٍ) جا نه گه ر له گه ل نه میشتنی ده نگه که ش جوله ی زویانه که شی نه میشت و (فَعَجَزَ عَنِ التَّقْطِيعِ وَالتَّرْدِيدِ) توانای نه ما پیته کان له شویتی خوین ده ربخا و دوویاره یان بکاته وه، نه و کاته (قَدِيَّتَانِ) دوو خوینی ته او واجب ده بی: به کیکی بؤ ده نگ، به کیکیش بؤ زویان (وَقِيلَ دِيَّةً) له هه رمووده یه کی بی میزدا: به کی خوین واجب ده بی.

وَفِي الذَّوْقِ دِيَّةٌ، وَيَذْرُكُ بِهِ حَلَاوَةً وَخُمُوضَةً وَمَرَارَةً وَمُلُوحَةً وَعَدُوْبَةً، وَتُوَزُّعُ عَلَيْهِنَّ، فَإِنْ نَقَصَ فَحُكُومَةٌ، وَتَجِبُ الدِّيَّةُ فِي الْمَضْغِ وَقُوَّةُ إِمْتَاءٍ بِكَسْرِ صُلْبٍ وَقُوَّةُ حَبْلِ وَذَهَابِ جَمَاعٍ، وَفِي إِفْضَائِهَا مِنَ الزَّوْجِ وَغَيْرِهِ دِيَّةٌ وَهُوَ رَفْعُ مَا بَيْنَ مَدْخَلِ ذَكَرٍ وَذُبُرٍ، وَقِيلَ ذَكَرٌ وَيَبُولُ، فَإِنْ لَمْ يُمَكِّنِ الْوَطْءَ إِلَّا بِإِفْضَاءٍ فَلَيْسَ لِلزَّوْجِ، وَمَنْ لَا يَسْتَحِقُّ الْإِفْضَاءَ فَأَزَالَ الْبَكَارَةَ بِغَيْرِ ذَكَرٍ فَأَرَشُهَا، أَوْ بِذَكَرٍ لِشَبْهَةِ أَوْ مُكْرَهَةٍ فَمَهْرٌ مِثْلُ ثِيَابٍ وَأَرَشُ الْبَكَارَةَ،

(وَفِي الذَّوْقِ دِيَّةٌ) له نه‌یشتنی تامکردندا خویشتنیکی ته‌واو-سه‌د ووشتر- واجب ده‌بی (وَيَذْرُكُ بِهِ) به هوی تامکردن ده‌زاندنی: (حَلَاوَةً وَخُمُوضَةً وَمَرَارَةً وَمُلُوحَةً وَعَدُوْبَةً) شیرنی و ترشی و تالی و سویری و ناوی شیرین و خوش (وَتُوَزُّعُ عَلَيْهِنَّ) خوینه‌که به سر نه‌و پی‌نچ تامانه‌دا به‌ش ده‌کری (فَإِنْ نَقَصَ) جا نه‌گه‌ر تامکردنه‌که که‌م ب‌قوه، نه‌و کاته (فَحُكُومَةٌ) نرخی که‌مکردنه‌که واجب ده‌بی.

(وَتَجِبُ الدِّيَّةُ فِي الْمَضْغِ) خویشتنیکی ته‌واو-سه‌د ووشتر- واجب ده‌بی: له نه‌یشتنی شت جویندا، هم (وَقُوَّةُ إِمْتَاءٍ بِكَسْرِ صُلْبٍ) له نه‌یشتنی هیزی (مَنْی) هاتن به هوی پشت شکاندن، هم (وَقُوَّةُ حَبْلِ) له نه‌یشتنی هیزی تاوسبوونی ژن، یان تاوسکرنی پی‌او، هم (وَذَهَابِ جَمَاعٍ) له نه‌مانی جی‌ماعکرنی پی‌او.

(وَفِي إِفْضَائِهَا مِنَ الزَّوْجِ وَغَيْرِهِ) له له‌تکرنی دامتیی‌نافره‌تدا به هوی جی‌ماعکرن، یان به هوی‌کی‌تر، جا له لایه‌ن می‌رده‌که‌یه‌وه، یان له لایه‌ن که‌سینگی‌تره‌وه: وه‌ک زینا (دِيَّةٌ) خویشتنیکی ته‌واوی نافره‌ته‌که‌په‌نجا ووشتر- واجب ده‌بی (وَهُوَ) له‌تکرنی دامتین: (رَفْعُ مَا بَيْنَ مَدْخَلِ ذَكَرٍ وَذُبُرٍ) لابرنی گ‌وشته‌که‌ی نی‌وان کونی جی‌ماعکرند و کونی پی‌سای‌ی‌کرند (وَقِيلَ: ذَكَرٌ وَيَبُولُ) له فه‌رموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: لابرنی نی‌وان کونی جی‌ماعکرند و می‌ز کرند (فَإِنْ لَمْ يُمَكِّنِ الْوَطْءَ إِلَّا بِإِفْضَاءٍ) جا نه‌گه‌ر جی‌ماعکرند نه‌ده‌گونجا ته‌نها به تی‌کدانی شوینته‌که نه‌بی: وه‌ک نه‌ندامه‌که‌ی ز‌ق‌ر گ‌وره‌بی، یان (فَرَجٌ) نافره‌ته‌که ز‌ق‌ر ته‌سک بی، نه‌و کاته (فَلَيْسَ لِلزَّوْجِ) می‌رده‌که ب‌وی دروست نیه جی‌ماعی له‌گ‌ل بکا.

(وَمَنْ لَا يَسْتَحِقُّ الْإِفْضَاءَ) هر که‌سینک مافی نه‌بی کچینی نافره‌تیک لایبا (فَأَزَالَ الْبَكَارَةَ) ب‌غیر ذ‌ک‌ر جا به بی‌تینانی (ذ‌ک‌ر) کچینه‌که‌ی لایرد: وه‌ک به په‌نجه، یان به پارچه‌دار‌ک‌ر، نه‌وه (فَأَرَشُهَا) نرخی کچینه‌که‌ی له سر واجب ده‌بی، به ل‌ام (أَوْ بِذَكَرٍ) نه‌گه‌ر به تینانی (ذ‌ک‌ر)، واته: به جی‌ماع کچینه‌که‌ی لایرد: وه‌ک (لِشَبْهَةِ أَوْ مُكْرَهَةٍ) جی‌ماعه‌که به هله‌بی، یان زینا بی‌و کچه‌که ز‌د‌ل‌یک‌راو بی، نه‌و کاته (فَمَهْرٌ مِثْلُ ثِيَابٍ وَأَرَشُ الْبَكَارَةِ) ماره‌یی هاو‌وینته‌ی نافره‌ته‌که له حالته‌ی بی‌وه‌ژنی‌داو هم نرخی کچینه‌که‌شی هه‌ربو‌کی له سر

وَقِيلَ مَهْرُ بَكْرِ، وَمُسْتَحَقُّهُ لَا شَيْءَ عَلَيْهِ، وَقِيلَ إِنَّ أَزَالَ بِغَيْرِ ذَكْرِ فَأَرَشْتُ،
وَفِي الْبَطْشِ دِيَّةٌ وَكَذَا الْمَشْيُ وَتَقْصِيهِمَا حُكُومَةٌ،
وَلَوْ كَسَرَ صَلْبُهُ فَذَهَبَ مَشْيُهُ وَجَمَاعُهُ أَوْ وَمَنِيهِ قَدِيتَانِ، وَقِيلَ دِيَّةٌ.
(فَرَعُ) أَزَالَ أَطْرَافًا وَلَطَائِفَ تَقْتَضِي دِيَاتٍ فَمَاتَ سَرَايَةً قَدِيَّةً، وَكَذَا لَوْ حَزَّهُ الْجَانِي
قَبْلَ الدِّمَالِ فِي الْأَصَحِّ،

جیما عکەر ده که واجب ده بن (وَقِيلَ مَهْرُ بَكْرِ) له فرموده ده کی بن میژدا: ماره بی کچیک واجب
ده بن، به لام نه گەر زینابه که به په زامه ندی کچه که بن، نه و کاته نه ماره بی و نه نرخ
کچینه که واجب نابن، هه روه که له زۆریه ی سه رچاوه کاندای فرموده یان.

(وَمُسْتَحَقُّهُ) نه و که سه ی مافی لایردنی کچینه که ی هه یه که میژدی کچه که یه نه گەر
کچینه که ی لایرد (لَا شَيْءَ عَلَيْهِ) هیچ له سه ر نیه، هه رچند به بن جیما عیش لای بردن،
چونکه شهرع نیژنی داوه و لادانیش له پیگه ی لایردن زیانی نیه (وَقِيلَ إِنَّ أَزَالَ بِغَيْرِ ذَكْرِ)
له فرموده ده کی بن میژدا، نه گەر به بن جیما ع لای برد، نه وه (فَأَرَشْتُ) نرخ ی کچینه که
واجب ده بن.

(وَفِي الْبَطْشِ دِيَّةٌ) له له کارخستنی هه ر دوو ده سه ته کاندای خوینیک ی ته و او سه د و و شتر -
واجب ده بن (وَكَذَا الْمَشْيُ) هه روه ها پویشتنیش، واته: نه گەر هه ر دوو پی ی له پویشتن
خستن خوینیک ی ته و او سه د و و شتر - واجب ده بن، هه روه ها به له کارخستنی یه که ده ست،
یان یه که پی، نیوه ی خوین واجب ده بن (وَتَقْصِيهِمَا) به که مکرینه وه ی هیژنی ده ست، یان
که مکرینه وه ی پویشتن (حُكُومَةٌ) نرخ ی که مکرینه وه که واجب ده بن.

(وَلَوْ كَسَرَ صَلْبُهُ) نه گەر پشتی شکاند (فَذَهَبَ مَشْيُهُ وَجَمَاعُهُ) جا به و شکاندنه پویشتن
نه ماو جیما عیشی نه ما (أَوْ وَمَنِيهِ) یا پویشتنو (مَنِي) ی نه مان، نه و کاته (قَدِيتَانِ) دوو
خوین ی ته و او سه د و و شتر - واجب ده بن: یه کیک بق پویشتنو یه کیک بق جیما ع (وَقِيلَ
دِيَّةٌ) له فرموده ده کی بن میژدا: خوینیک واجب ده بن.

﴿ فَرَعُ: لَقِيكَ لَه بَاسِي كُوبُونَه وَهِي چَند تَاوَانِيكَ ﴾

(أَزَالَ أَطْرَافًا) هه ر کاتیک چَند نه ندایمکی لی کردنه وه: وه که ده ست و پی و گوئی، هه م
(وَلَطَائِفَ) چَند سوپیکشی له ناو بردن: وه که گوئی لی بوون و دیتن و تامکردن، که
(تَقْتَضِي دِيَاتٍ) نه ندایمکان و سو ده کان گشتیان خوینیک ی سه ره بخویان واجب ده کرد
(فَمَاتَ سَرَايَةً) ئینجا تاوان لی کراوه که به پیدار پویشتنی نه و برینانه مرد، نه وه (قَدِيَّةً) ته نها
یه که خوین واجب ده بن له به رامبه ر گیانه که (وَكَذَا لَوْ حَزَّهُ الْجَانِي قَبْلَ الدِّمَالِ) هه روه ها
نه گەر تاوانکاره که تاوان لی کراوه که ی پیش چاکبونه وه کوشت، نه و کاته هه ر یه که
خوین واجب ده بن (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی راستردا.

فَإِنْ حَزَّ عَمْدًا وَالْجَنَائِيَّاتُ خَطَأً أَوْ عَكْسُهُ فَلَا تَدْخُلُ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ حَزَّ غَيْرُهُ تَعَدَّدَتْ.
(فَصْلٌ) تَجِبُ الْحُكُومَةُ فِيمَا لَا مُقَدَّرَ فِيهِ: وَهِيَ جُزْءٌ نَسَبَتْهُ إِلَى دِيَةِ النَّفْسِ - وَقِيلَ إِلَى
عُضْوِ الْجَنَائِيَّةِ - نِسْبَةُ نَقْصِهَا مِنْ قِيَمَتِهِ لَوْ كَانَ رَقِيقًا بِصِفَاتِهِ، فَإِنْ كَانَتْ بِطَرَفٍ لَهُ مُقَدَّرٌ
أَشْطَرَطَ أَنْ لَا تَبْلُغَ مُقَدَّرَهُ، فَإِنْ بَلَغَتْهُ نَقَصَ الْقَاضِي شَيْئًا بِاجْتِهَادِهِ، أَوْ لَا تَقْدِيرَ فِيهِ
كَفَخَذَ فَإِنْ لَا تَبْلُغَ دِيَةَ نَفْسٍ،

به لام (فَإِنْ حَزَّ عَمْدًا) نه گهر تاوانکاره که به قهسدى تاوان ليکراوه که ی کوشتو
(وَالْجَنَائِيَّاتُ خَطَأً) تاوانه کانی له ناویردنی نه ندام و سوده کانیش به هله بون (أَوْ عَكْسُهُ)
یان به پیچه وانه وه: له ناویردنی نه ندام و سوده کان به قهسدى بون و کوشتنه که به هله
بوو، نه و کاته (فَلَا تَدْخُلُ) خوینه کان ناچنه ناو یه کتر، به لکو خوینی نه ندامه کان و
خوینی سوده کان و خوینی گیانه که گشتی واجب دهبین (فِي الْأَصَحِّ) له فهرموده ی
راستتردا (و) هروه ها (لَوْ حَزَّ غَيْرُهُ) نه گهر جگه له تاوانکاره که به کیکی تر تاوان
ليکراوه که ی کوشت، نه و کاته ش (تَعَدَّدَتْ) خوینه کان به گویره ی تاوانه کان ده ژمیرین،
واته: خوینه کانی نه ندامه کان و سوده کان له سر تاوانکاره که ی به که مه و خوینی
گیانه که شی له سر بکوزه که یه.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي (حُكُومَةٌ): نَرُخِي تَاوَانِهْ كَان﴾

(تَجِبُ الْحُكُومَةُ) نرخ، واته: هه نديك مال واجب دهبی (فِيمَا لَا مُقَدَّرَ فِيهِ) له و جوړه
برينداركړين و شكندنانه ی نه ندازه خوینتيكي دياركروايان نيه، ئينجا مهرجه: دابوهر، يان
(الْمُحَكَّم) نه و نرخه ديارى بكا (وَهِيَ جُزْءٌ) مه به ست به نرخ: به شپيکه له خوین (نَسَبَتْهُ إِلَى
دِيَةِ النَّفْسِ) نيسبه ته که ی بؤ خوینی گیان - (وَقِيلَ إِلَى عُضْوِ الْجَنَائِيَّةِ) له فهرموده یه کی
بئ هيزدا: نيسبه ته که ی بؤ نه ندامی تاوانه که - (نَسْبَةُ نَقْصِهَا مِنْ قِيَمَتِهِ لَوْ كَانَ رَقِيقًا بِصِفَاتِهِ)
وهك نيسبه تی که مكرينه وهی تی له نرخه که ی نه گهر كويله کی به و سيفه تانه بووایه.

(فَإِنْ كَانَتْ بِطَرَفٍ لَهُ مُقَدَّرٌ) جا نه گهر نرخه که به هو ی تاوانكړنه سر نه نداميكي ودها
بوو: که نه ندامه که خوینتيكي دياركروای هه بوو: وهك ده ست شكندن و پئ شكندن، نه وه
(أَشْطَرَطَ أَنْ لَا تَبْلُغَ مُقَدَّرَهُ) به مهرج داندراوه: نرخه که نه گاته خوینی نه ندامه که، بؤ
وینه: نابئ نرخى شكاندنی ده ستيك بگاته خوینی ليكړنه وه ی ده سته که (فَإِنْ بَلَغَتْهُ)
جا نه گهر نرخه که گه يشته خوینی نه ندامه که، نه و کاته (نَقَصَ الْقَاضِي شَيْئًا بِاجْتِهَادِهِ)
قازی به بؤچوونی خو ی شتيكي لي که م ده کاته وه (أَوْ لَا تَقْدِيرَ فِيهِ) يان نرخه که به هو ی
تاوانكړنه سر نه نداميكي ودها بوو: که نه ندامه که خوینتيكي دياركروای نه بو: (كَفَخَذَ)
وهك شكاندنی پان، يان باسكو پشت و شان، نه وه (فَإِنْ لَا تَبْلُغَ دِيَةَ نَفْسٍ) مهرجه:
نرخه که نه گاته خوینی گیان، واته کوشتن.

وَيُقَوِّمُ بَعْدَ الدِّمَالِ فَإِنْ لَمْ يَبْقَ نَقْصٌ أُعْتَبِرَ أَقْرَبُ نَقْصٍ إِلَى الْإِلْدِمَالِ، وَقِيلَ يُقَدَّرُهُ قَاضٍ
بِاجْتِهَادِهِ، وَقِيلَ لَا غَرَمَ، وَالْجَرْحُ الْمُقَدَّرُ كَمَوْضِعَةِ يَتْبَعُهُ الشَّيْنُ حَوَالِيهِ، وَمَا لَا يَتَقَدَّرُ
يُقَرَّدُ بِحُكْمَةٍ فِي الْأَصَحِّ، وَفِي نَفْسِ الرَّقِيقِ قِيمَتُهُ، وَفِي غَيْرِهَا مَا نَقَصَ مِنْ قِيمَتِهِ إِنْ لَمْ
يَتَقَدَّرْ فِي الْحُرِّ، وَإِلَّا فَنَسَبَتُهُ مِنْ قِيمَتِهِ، وَفِي قَوْلٍ مَا نَقَصَ، وَلَوْ قَطَعَ ذَكَرُهُ وَأَنْثِيَاهُ
فَفِي الْأَظْهَرِ قِيمَتَانِ، وَالثَّانِي

(وَيُقَوِّمُ بَعْدَ الدِّمَالِ) تَاوَان لِيَكْرَاهُ كَه لَه دَوای چاكبوونه وهی ده قرسیندری تاكو بزاندري
نرخي تاوانه كه چنده (فَإِنْ لَمْ يَبْقَ نَقْصٌ) جا نه گهر له دَوای چاكبوونه وه هېچ ناته واويه ك
نه مابو، نو كاته (أُعْتَبِرَ أَقْرَبُ نَقْصٍ إِلَى الْإِلْدِمَالِ) بُو قرساندنه كه نزیکترین ناته واوی له
كاتي چاكبوونه وه كه په چاو ده كړئ (وَقِيلَ: يُقَدَّرُهُ قَاضٍ بِاجْتِهَادِهِ) له فرموده ده كه
بی هیژدا: قازی به بُوچوونی خوی نه اندازهی نرخه كه داده نئ (وَقِيلَ: لَا غَرَمَ) له
فرموده ده كه بی هیژدا: هېچ نرخي ك واجب نيه.

(وَالْجَرْحُ الْمُقَدَّرُ كَمَوْضِعَةٍ) نه و برینه ی نه اندازه خوینيكي بياركراوی هه یه: وهك برینی
ناشكرaker (يَتْبَعُهُ الشَّيْنُ حَوَالِيهِ) ناشیرنبوونه كه ی ده وروپه ی شوین خوی ده كه وئو نرخي
ناشیرنیه كه داناندري، به لام (وَمَا لَا يَتَقَدَّرُ) نه و برینه ی نه اندازه خوینيكي بياركراوی نيه (يُقَرَّدُ
بِحُكْمَةٍ) ناشیرنیه كه ی ده وروپه ی - جگه له نرخي برینه كه - نرخيكي سهره خوی بُو
داده ندري (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی راستردا.

جا بزانه: نه گهر له په ده ستيكي لږ داو شوینه كه ی ره شو شین كرد، یان مووه كانی سهر
پووی له ناو بردن و شويی لږواڼه كه شی تيك دا، نه و كاته ش نرخي واجب ده بی، به لام
نه گهر ره شو شین نه بو و هېچ شوييكي نه شكاند، یان شويی لږواڼی مووه كانی تيك
نه دا، نه و كاته نرخ واجب نابئ، به لكو تاوانكاره كه ته مېئ ده كړئ، هه روهك له
(مغنی) و (الشروانی) دا فرمویانه.

(وَفِي نَفْسِ الرَّقِيقِ قِيمَتُهُ) له كوشتنی كویله دا نرخي كویله كه واجب ده بی (وَفِي غَيْرِهَا)
جگه له كوشتنیش له نه دنام و سوده كانی كویله دا (مَا نَقَصَ مِنْ قِيمَتِهِ) نه و نه اندازه ی له
نرخه كه ی كه م كردوته وه واجب ده بی (إِنْ لَمْ يَتَقَدَّرْ فِي الْحُرِّ) نه گهر نه دنام و سوده كان له
مروفي نازاددا نه اندازه ی خويی نه بی (وَإِلَّا) به لام نه گهر له نازاددا نه اندازه ی خويی
هه بوو: وهك ليكرده وهی ده ستو پئ، نه و كاته (فَنَسَبَتُهُ مِنْ قِيمَتِهِ) وهك نيسبه تی به شه
خوينه كه به شه نرخي كویله كه واجب ده بی (وَفِي قَوْلٍ مَا نَقَصَ) له فرموده ده كه: چهند
له نرخه كه ی كه م كردوته وه، نه و ونده واجب ده بی.

(وَلَوْ قَطَعَ ذَكَرُهُ وَأَنْثِيَاهُ) نه گهر (نكر) و هه ردوو گونه كانی كویله كه ی ليكرده وه، نه وه
(فَفِي الْأَظْهَرِ قِيمَتَانِ) له فرموده ی به هیژدا: دوو نرخي كویله كه واجب ده بی (وَالثَّانِي)

مَا تَقْصُرُ، فَإِنْ لَمْ يَنْقُصْ فَلَا شَيْءَ.

(بَابُ مُوجِبَاتِ الذِّبَةِ وَالْعَاقِلَةِ وَالْكَفَّارَةِ)

صَاحَ عَلَى صَبِيٍّ لَا يُمَيِّزُ عَلَى طَرَفِ سَطْحٍ فَوَقَعَ بِذَلِكَ فَمَاتَ فِدِيَةٌ مُقْلَظَةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ، وَفِي قَوْلِ قِصَاصٍ، وَلَوْ كَانَ بِأَرْضٍ أَوْ صَاحَ عَلَى بَالِغٍ بِطَرَفِ سَطْحٍ فَلَا دِيَّةَ فِي الْأَصَحِّ، وَشَهْرُ سِلَاحٍ كَصِيَاحٍ، وَمُرَاهِقٌ مُتَقَيِّظٌ كَبَالِغٍ،

مَا تَقْصُرُ) به فرموده‌ی دووه‌می بین می‌ت: چند له نرخه‌کی کهم بؤته‌وه نه‌وه‌نده واجب ده‌بین (فَإِنْ لَمْ يَنْقُصْ فَلَا شَيْءَ) نه‌گه‌ر هیچی کهم نه‌کرد بیته‌وه، نه‌و کاته هیچ واجب نابین.

﴿بَابُ مُوجِبَاتِ الذِّبَةِ: بَاسِیْ نَهْوَ كِرْدَارَانَه‌ی لَه سَه‌ره‌قاوه خَوینِ واجب ده‌که‌ن و

(وَالْعَاقِلَةِ) بَاسِیْ خُزْمَه‌کَانِی بَکُوزَه‌که‌و (وَالْكَفَّارَةِ) بَاسِیْ که‌ف‌فاره‌تی کُوشْتَن ﴿

(صَاحَ عَلَى صَبِيٍّ لَا يُمَيِّزُ) هه‌ر کاتیک به سهر مندالیک نه‌فامی‌دا قیراند، یان به سهر خه‌وتوویدکا، یان به سهر گیله‌که‌یه‌کدا: که لیتقیراوه‌که‌ش (عَلَى طَرَفِ سَطْحٍ) له سهر لیتوی سهریانتیک بوو، یان له سهر لیتوی بیریک، یان پویاریک بوو (فَوَقَعَ بِذَلِكَ فَمَاتَ) ئینجا به هؤی نه‌و به‌سهرداقیراندنه لیتقیراوه‌که‌راچهنی و که‌وته خواره‌وه‌و مرد، نه‌وه (فِدِيَةٌ مُقْلَظَةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ) خوینتیکی نه‌ستورورکراو له سهر خُزْمَه‌کَانِی بَکُوزَه‌که‌و واجب ده‌بین، جیاوازی نیه به‌سهرداقیراندنه‌که‌شی به ده‌نگی خؤی بین، یان به هؤی ئامیریک بی‌رده‌ستی خؤی بین، هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر لیتقیراوه‌که‌ نه‌شمیرن، به‌لام نه‌ندامیک، یان سویدیکی له ده‌ست چوو، نه‌و کاته‌ش خوینی نه‌ندامه‌که‌و سوده‌که‌ هه‌ر له سهر خُزْمَه‌کَانِی تاوانکاره‌که‌یه، هه‌روه‌ک له زؤریه‌ی سه‌رچاوه‌ کانداه‌رموویانه (وَفِي قَوْلِ: قِصَاصٍ) له فرموده‌یه‌کدا: توله‌کردنه‌وه واجب ده‌بین.

(وَلَوْ كَانَ بِأَرْضٍ) نه‌گه‌ر لیتقیراوه‌که له سهر زه‌مین بوو و به هؤی به‌سهرداقیراندنه‌که‌مرد (أَوْ صَاحَ عَلَى بَالِغٍ بِطَرَفِ سَطْحٍ) یان به سهر مروفتیکی بالغو عاقلدا قیراندی: که له سهر لیتوی سهریانتیک بوو، ئینجا که‌وته خواره‌وه‌و مرد (فَلَا دِيَّةَ فِي الْأَصَحِّ) له هه‌ردوو مه‌سه‌له‌دا هیچ خوینتیکو هیچ که‌ف‌فاره‌تیک واجب نابین، له فرموده‌ی راستردا، به‌لام نه‌گه‌ر له مه‌سه‌له‌ی‌یه‌که‌مدا منداله‌که به هؤی به‌سهرداقیراندنه‌که‌ شیت بین، نه‌و کاته خوینی لابردنی عه‌قله‌کی واجب ده‌بین، هه‌روه‌ک له (تحفة) و (معنی)‌دا فرموویانه.

(وَشَهْرُ سِلَاحٍ كَصِيَاحٍ) ده‌ره‌ئینان و پاکی‌شان‌ی چه‌ک پرویه‌پرویی چاوساغیک وه‌ک به‌سهرداقیراندنه‌و گشت به‌یاره‌ک‌انی پابردویی بؤ ده‌درین، هم (وَمُرَاهِقٌ مُتَقَيِّظٌ كَبَالِغٍ) مندالیک هه‌شیار-که‌ نزیک‌ی بلوغ‌بوون بین- نه‌ویش وه‌ک مروفتی بالفه‌و خوینی واجب نابین. ﴿نَاكَادَارِ﴾: نه‌گه‌ر له وولاغی که‌سینکی قیراند، یان به هؤیه‌کی‌تر په‌واندیه‌وه، ئینجا وولاغه‌که‌ که‌وته ناو ئاوئیک، یان ناو قورتیک، نه‌وه تاوانکاره‌که به‌خؤی ده‌بیته‌ زامینی

وَلَوْ صَاحَ عَلَى صَيْدٍ فَاضْطَرَبَ صَبِيٌّ وَسَقَطَ قَدِيدَةٌ مُخَفَّفَةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ، وَلَوْ طَلَبَ سُلْطَانٌ مَنْ ذُكِرَتْ بِسُوءِ فَأَجْهَضَتْ ضَمَنَ الْجَنِينِ، وَلَوْ وَضَعَ صَبِيًّا فِي مَسْبَعَةٍ فَأَكَلَهُ سَبْعٌ فَلَا ضَمَانَ، وَقِيلَ إِنَّ لَمْ يُمْكِنَهُ انْتِقَالُ ضَمَنِ، وَلَوْ تَبِعَ بِسَيْفٍ هَارِبًا مِنْهُ فَرَمَى نَفْسَهُ بِمَاءٍ أَوْ نَارٍ أَوْ مِنْ سَطْحٍ

وولاغەكە، بەلام ئەگەر مرقۇڭك لە سەر پشٹی وولاغەكە بێو یەكسەر بە هۆی پەواندنەو بەكویتە خواریەووەو بەمرئ، ئەو كاتە خویتی مرقۇگەكە لە سەر خزمەكانی تاوانكارەكە واجب دەبێ، هەروەك لە (تحفة)دا پوون كراوەتەو.

(و) هەروەها (لَوْ صَاحَ عَلَى صَيْدٍ) ئەگەر كەسێك بە سەر نیچیریكد، یان بە سەر شتیکیتری دا قیراند (فَاضْطَرَبَ صَبِيٌّ وَسَقَطَ) ئینجا بەو قیراندنە منداڵێك پاجەنیو لە سەر بانەكە، یان لە سەر بیرەكە كەوتە خواریەووەو مرد، ئەو (قَدِيدَةٌ مُخَفَّفَةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ) خویتیکی سووكراو لە سەر خزمەكانی بكرۆزەكە واجب دەبێ، چونكە لەم مەسەلەیدا مەبەستی لێقیراندنی مردووەكە نەبوو كۆشتنەكە ی بە هەلەیه، جا ئەگەر لەم مەسەلەیدا منداڵەكە شیت ببێ، ئەو كاتەش خویتی عەقلەكە ی لە سەر خزمەكانی تاوانكارەكە یە، هەرچەند لە سەر زەمینیش بێ، وەك مەسەلەكە ی پرابوو، هەروەك لە (تحفة)دا فرموویەتی.

(وَلَوْ طَلَبَ سُلْطَانٌ مَنْ ذُكِرَتْ بِسُوءِ) ئەگەر كاریە دەستێك داوای نامادەبوونی ئافرەتێکی كرد كە بە خراپە باسی كرابو (فَأَجْهَضَتْ) ئافرەتەكەش لە ترسان بەری هاوێشت، واتە: كۆرپە ی ناو زگی لەبار چو، ئەو (ضَمَنَ الْجَنِينِ) زامینی كۆرپەكە لە سەر خزمەكانی كاریە دەستەكە -كۆرپە یەك، یان پێنج ووشت- واجب دەبێ، هەروەها ئەگەر كەسێکی تریش ئافرەتێکی ئاوس-بە هەر جۆرێك- بترسێت و ئافرەتەكەش بەو ترسە بەر باوێ، ئەو ش خزمەكانی ترسینەرەكە دەبنە زامینی كۆرپەكە، چونكە ئیمامی (عمر) بە فرمانی ئیمامی (علي) رضی الله عنهما خویتی ئەو جۆرە كۆرپە یە داو (البیهقي) گپاویەتیەو.

جا ئەگەر ئافرەتەكە بەو بەر هاوێشتنە بەمرئ، ئەو كاتە خویتی ئافرەتەكەش لە سەر خزمەكانی ترسینەرەكە واجب دەبێ، بەلام ئەگەر ئافرەتە ئاوسەكە بە هۆی ترسەكە بەمرئ-ئەك بە هۆی بەر هاوێشتن- ئەو كاتە هیچ زامینی واجب نابێ، هەروەك لە زۆریە ی سەرچاوەكاندا پوون كراوەتەو.

(وَلَوْ وَضَعَ صَبِيًّا فِي مَسْبَعٍ) ئەگەر منداڵێکی لە شوینیکی لێندەكان دانا (فَأَكَلَهُ سَبْعٌ) ئینجا لێندە یەك منداڵەكە ی خواری، ئەو (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینی ی لە سەر نیە، چونكە خودی دانانەكە بە هیلاكی نەداو (وَقِيلَ إِنَّ لَمْ يُمْكِنَهُ انْتِقَالُ ضَمَنِ) لە فرمودە یەكی بێهێزدا: ئەگەر منداڵەكە بۆی نەگونجی بپووتە شوینیکی تر، ئەو كاتە دەبیته زامین.

(وَلَوْ تَبِعَ بِسَيْفٍ هَارِبًا مِنْهُ) ئەگەر بە شمشیریكەو، یان بە هەر چەكێکی ترەو شوین هەلاتوویكی لە خۆی كەوت (فَرَمَى نَفْسَهُ بِمَاءٍ أَوْ نَارٍ أَوْ مِنْ سَطْحٍ) ئینجا هەلاتووەكەش

فَلَا ضَمَانَ، فَلَوْ وَقَعَ جَاهِلًا لَعَمِي أَوْ ظُلْمَةً ضَمَنَ، وَكَذَا لَوْ انْخَسَفَ بِهِ سَقْفٌ فِي هَرَبِهِ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ سَلَّمَ صَبِيٌّ إِلَى سَبَاحٍ لِيُعْلَمَهُ فَفَرَّقَ وَجَبَتْ دَيْتُهُ، وَيَضْمَنُ بِخَفَرٍ بِنَرٍ عُدْوَانٍ، لَا فِي مَلِكِهِ وَمَوَاتٍ،

خۆی فەڕێدا ناو ئاودێک، یان ئاگرێک، یان لە سەر بانێک خۆی فەڕێدا خوارووەو بەو خۆفڕێدانه مرد، یان کەسیکی تر کوشتی، ئەو (فَلا ضَمَانَ) هیچ زامینی لە سەر شوێنکەوتەکی نیه، چونکە هەڵاتووێکە بەخۆی خۆی بەهیلاک داوه، بەلام ئەگەر هەڵاتووێکە مندال، یان شێت بێ، ئەو کاتە شوێنکەوتەکی دەبیته زامین، هەروەک لە (تحفة) و (مغنی) دا فەرموویانە.

(فَلَوْ وَقَعَ جَاهِلًا) چا ئەگەر هەڵاتووێکە بە نەزانی کەوتە ناو ئەو شتانەی پرابوو (لَعَمِي أَوْ ظُلْمًا) بە هۆی کوێری، یان تاریکی، یان سەرلێشێوان، یان سەری بەهیلاکدەرەکی داپۆشراو بوو- وەک بیرێکی داپۆشراو، یان مینێکی ژێر خاک- ئەو کاتە (ضَمَنَ) خزمەکانی شوێنکەوتەکی دەبنە زامینی هەڵاتووێکە و واجبە خۆینەکی بدەن (وَكَذَا لَوْ انْخَسَفَ بِهِ سَقْفٌ فِي هَرَبِهِ) هەروەها ئەگەر بانێک لە بن هەڵاتووێکەدا لە حالەتی هەڵاتندا بڕمێ و هەڵاتووێکە بمرێ، ئەو کاتەش دەبنە زامینی خۆینەکی (فِي الْأَصَحِّ) لە فەرموودەی راستتردا، چونکە لەو مەسەلانەدا شوێنکەوتەکی هەڵاتووێکە تووشی هەڵاتنێکی کوشندە کردووە.

(وَلَوْ سَلَّمَ صَبِيٌّ إِلَى سَبَاحٍ لِيُعْلَمَهُ) ئەگەر مندالێک تەسلیمی مەلەوانێک کرا، تاكو فیره مەلەوانی بکا (فَفَرَّقَ) ئینجا مندالەکش نقومی ناو ئا و بوو و خنکا، ئەو (وَجَبَتْ دَيْتُهُ) خۆینی مندالەکی لە سەر خزمەکانی مەلەوانەکی واجب دەبێ، بەلام ئەگەر نقومبووێکە بالغ و عاقل بێ، ئەو هیچ خۆین و تۆلی واجب نابێ، هەروەک لە زۆریە سەرچاوەکاندا فەرموویانە.

(وَيَضْمَنُ بِخَفَرٍ بِنَرٍ عُدْوَانٍ) مژدە دەبیته زامین بە هۆی هەلگەندنی بیرێکی نوژمنکاری: وەک لە ملکی کەسیکی تردا بە بێ ئیزن بیرەکی هەلگەندبێ، یان لە ڕێگەیکە تەسک، یان بەرین بۆ بەرزەوهندی خۆی بە بێ ئیزنی کاریبە دەست بیرەکی هەلگەندبێ.

چا بزانه: مەبەست بە زامینی لێرەو لە گشت مەسەلەکانی داها تووا ئەمەیه: ئەگەر ئادەمیزانیك بگەوێته ناو بیرەکی و بمرێ، یان بە یەکیك لە هۆیه کانی تری داها توو بمرێ، واجبە: خزمەکانی خاوەن هۆیه که خۆینەکی بدەن، بەلام ئەگەر ئازەلێک، یان مالێک بەو هۆیه بگەوێتی، ئەو کاتە خۆی خاوەن هۆیه که دەبیته زامینی.

(لَا فِي مَلِكِهِ وَمَوَاتٍ) بەلام نابيته زامینی ئەو بیرە لە ملکی خۆی دا، یان لە زەمینیکی مردووی بێ خاوەندا هەلیکە ندو، پێغه مەرکە فەرموویەتی: «الْبُرُّ جَارٌ» رواه الشيخان، بەهیلاکچووی بیر بە فەڕێو زامینی نیه.

وَلَوْ حَفَرَ بَدْلِيلِيهِ بَنَرًا وَدَعَا رَجُلًا فَسَقَطَ فَلَا أَظْهَرَ ضَمَانَهُ، أَوْ بِمَلِكٍ غَيْرِهِ أَوْ مُشْتَرَكٍ بِلَا إِذْنٍ فَمَضْمُونٌ، أَوْ بِطَرِيقٍ ضَيِّقٍ يَضُرُّ الْمَارَةَ فَكَذًا، أَوْ لَا يَضُرُّ وَأَذِنَ الْإِمَامُ فَلَا ضَمَانَ، وَإِلَّا: فَإِنْ حَفَرَ لِمَصْلَحَتِهِ فَالضَّمَانُ أَوْ لِمَصْلَحَةِ عَامَّةٍ فَلَا فِي الْأَظْهَرِ، وَمَسْجِدُ كَطَرِيقٍ،

(وَلَوْ حَفَرَ بَدْلِيلِيهِ بَنَرًا) نه گهر له ناودالانی خانووه که ی دا بیریکی هه لکه ندو (وَدَعَا رَجُلًا فَسَقَطَ) ئینجا پیاوکی بانگ کرد بیته ناو خانووه که، پیاوه که ش که وته ناو بیره که و مرد، نوه (فَلَا أَظْهَرَ ضَمَانَهُ) به فهرمووده ی به هیتر: ده بیته زامینی و واجبه: خزمه گانی هه لکه نه که خوینی پیاوه که بدهن.

به لام نه گهر نه و بانگی نه کردی، یان ناگاداری کرد بیته وه: که بیره که له وئی هه یه، یان سه گنکی خاوه ن ماله که بیگری، یان یه ککی به کری گرت بق میوه پنین، یان بق بیر هه لکه ندن، یان بق دیوار کردن، یان داوای لی کرد به خوپایی نه و کارانه ی بق بکا، ئینجا کریکاره که که وته خواره وه، یان بیرو دیواره که ی به سهردا پما، نه وه له و مه سه لانه دا خاوه نه که نابیته زامین، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا پوون کراونه وه.

(أَوْ بِمَلِكٍ غَيْرِهِ) یان له ملکی که سیکی تر سبی ئین - بیره که ی هه لکه ند (أَوْ مُشْتَرَكٍ بِلَا إِذْنٍ) یان له ملکیکی هاویه شی خوی و که سیکی تر سبی ئین - بیره که ی هه لکه ند، نه وه (فَمَضْمُونٌ) له هه رو مه سه له دا هه لکه ندنه که زامینی هه یه و هه ر شتیکی به و بیره بغه وتی، به و شیوه ی پراپردو واجبه: خوینی بدری.

(أَوْ بِطَرِيقٍ ضَيِّقٍ) یان له پیگه یه کی ته سکدا بیره که ی هه لکه ند، که (يَضُرُّ الْمَارَةَ) زیانی له پیسواران دده، نه و کاته ش (فَكْذًا) وه که مه سه له که ی پراپردو زامینی واجب ده بی، هه رچه ند کار به ده ستیش ئیزنی دابی (أَوْ لَا يَضُرُّ وَأَذِنَ الْإِمَامُ) یان بیره که زیانی له پیسواران نه دده داو به ئیزنی کار به ده ستیش بیره که ی هه لکه ند، نه و کاته (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینی واجب نابی.

(وَإِلَّا) به لام نه گهر کار به ده ست ئیزنی نه دابی و بیره که ش زیانی نه بی، ته ماشا ده که یین: (فَإِنْ حَفَرَ لِمَصْلَحَتِهِ) نه گهر بق به رژه وه ندی خوی بیره که ی له پیگه که دا هه لکه ند بی، نه وه (فَالضَّمَانُ) دبیته زامینی هه رشتیکی به و بیره بغه وتی (أَوْ لِمَصْلَحَةِ عَامَةٍ) به لام نه گهر بق به رژه وه ندی گشتی بیره که ی هه لکه ند بی، نه وه (فَلَا) نابیته زامین (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرمووده ی به هیتردا، که وابو: نه و قوورت و خه نه ده قانه ی بق چاککردنه وه ی به رژه وه ندی یه گشتیه کان له پیگه و کۆلانه کانداهه لکه ند رین، نه ویش زامینی نیه، هه روه که (الشهراملسی) فهرموویه تی (وَمَسْجِدُ كَطَرِيقٍ) هه لکه ندنی بیر له ناو مزگوتدا وه کو بیر ی پیگه یه: له گشت پوونکردنه وه و بریاره گانی پراپردو دا.

وَمَا تَوَلَّدَ مِنْ جَنَاحٍ إِلَى شَارِعٍ لَمْضُمُونَ، وَيَحِلُّ إِخْرَاجُ الْمَيَازِبِ إِلَى شَارِعٍ، وَالتَّالِفُ بِهَا مَضْمُونٌ فِي الْجَدِيدِ، فَإِنْ كَانَ بَعْضُهُ فِي الْجِدَارِ فَسَقَطَ الْخَارِجُ فَكُلُّ الضَّمَانِ، وَإِنْ سَقَطَ كُلُّهُ فَنَصْفُهُ فِي الْأَصْحَ، وَإِنْ بَنَى جِدَارَهُ مَائِلًا إِلَى شَارِعٍ فَكَجَنَاحٍ، أَوْ مُسْتَوِيًا فَمَالٌ وَسَقَطَ فَلَا ضَمَانَ، وَقِيلَ: إِنْ أَمَكَّنَهُ هَذُمُهُ وَإِصْلَاحُهُ ضَمِنْ، وَلَوْ سَقَطَ بِالطَّرِيقِ فَعَثَرَ بِهِ شَخْصٌ أَوْ تَلَفَ مَالٌ

(وَمَا تَوَلَّدَ مِنْ جَنَاحٍ) هر پروانه‌ای که زیده بانی خانوویک پیدا بیهی- که (إِلَى شَارِعٍ) زیده بانه که بوی لای کولان و پینگ هاتبیتته دهره وه- نه گهر زیده بانه که بکه وی (لَمْضُمُونَ) زامینی پرواده که واجب ده بی له سر خاوهن خانووه که، هرچند کاریه ده سستیش نیزی دای.

(وَيَحِلُّ إِخْرَاجُ الْمَيَازِبِ إِلَى شَارِعٍ) حلاله سولکه کانی ناو له سر بانه که یه وه به ره و کولان دهری بی، به لام (وَالْتَّالِفُ بِهَا مَضْمُونٌ) هر شتی که بهو سولکه یه، یان به ناوی سولکه که بیه وی، خاوه نه که ی ده بیته زامین (فِي الْجَدِيدِ) له فرموده ی نوی دا (فَإِنْ كَانَ بَعْضُهُ فِي الْجِدَارِ) جا نه گهر به شتیکی سولکه که له ناو دیواره که دا بوو (فَسَقَطَ الْخَارِجُ) نینجا به شه که ی لای دهره وی که وه خواره وهو شتیکی فه وتاند، نه وه (فَكُلُّ الضَّمَانِ) هه موو زامینی له سر خاوه نه که ی واجب ده بی، به لام (وَإِنْ سَقَطَ كُلُّهُ) نه گهر هه موو سولکه که که وه خواره وه، نه و کاته (فَنَصْفُهُ فِي الْأَصْحَ) نیوه ی زامینی له سر خاوه نه که ی واجب ده بی، له فرموده ی راستردا، چونکه به شه که ی ناو دیوار زامینی نیه.

(وَإِنْ بَنَى جِدَارَهُ مَائِلًا إِلَى شَارِعٍ) نه گهر دیواره که ی به خوری به ره و کولان، یان به ره و ملکی که سیکی تر دوست کر بی، نه وهش (فَكَجَنَاحٍ) وه کو زیده بانه: نه گهر دیواره خواره که بهوخی و شتی که بیه و تینی زامینی واجب ده بی، جا له و حاله ته دا کاریه ده ستو پیواره کان و خاوهن ملکه که گشتیان مافیان هیه داوا له خاوهن دیواره که بکن: تا کو دیواره که ی هه لبوه شیتی، یان چاکی بکاته وه، جا نه گهر خاوه نه که هیجانی نه کرد، نه و کاته خاوهن ملکه که دوسته بیروختی، هه روه که له (نهایه و) (الشبراملسی) دا فرموده یان.

(أَوْ مُسْتَوِيًا) به لام نه گهر دیواره که ی به راستی دوست کردبو (فَمَالٌ وَسَقَطَ) نینجا خوار بووه و پوخا و شتیکی فه وتاند، نه وه (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینی واجب ناب، چونکه به کرداری خاوه نه که ی خوار نه بوته وه (وَقِيلَ: إِنْ أَمَكَّنَهُ هَذُمُهُ وَإِصْلَاحُهُ) له فرموده یه کی بی میژدا: نه گهر بوی گونجا بو بیروختی و چاکی بکاته وه (ضَمِنْ) ده بیته زامین.

(وَلَوْ سَقَطَ بِالطَّرِيقِ) نه گهر دیواره راسته که خوار بووه به سر پینگه دا پوخا (فَعَثَرَ بِهِ شَخْصٌ) نینجا مرفیق بهو دیواره پوخاوه خلیسکی بردو مرد (أَوْ تَلَفَ مَالٌ) یان به هوی

فَلَا ضَمَانَ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ طَرَحَ قُضَائَاتُ وَقُشُورَ بِطَرِيقِ فَمَضْمُونٍ عَلَى الصَّحِيحِ،
وَلَوْ تَعَاقَبَ سَبَبًا هَلَاكَ فَعَلَى الْأَوَّلِ: بِأَنْ حَقَرَ وَوَضَعَ آخَرَ حَجَرًا عُذْوَانًا فَعَثَرَ بِهِ وَوَقَعَ
الْعَاثِرُ بِهَا فَعَلَى الْوَاضِعِ الضَّمَانُ، فَإِنْ لَمْ يَتَعَدَّ الْوَاضِعُ فَالْمُنْقُولُ تَضْمِينُ الْحَافِرِ، وَلَوْ
وَضَعَ حَجَرًا وَآخَرَ آخَرَ حَجَرًا فَعَثَرَ بِهِمَا فَالضَّمَانُ أَثْلَاثُ، وَقِيلَ نِصْفَانِ، وَلَوْ وَضَعَ
حَجَرًا فَعَثَرَ بِهِ رَجُلٌ فَدَخَرَجَهُ فَعَثَرَ بِهِ آخَرُ

دیواره که مالیک له ناو چو، نه وهش (فلا ضمان فی الاصح) هیچ زامینی واجب نابئ، له
فهرموده‌ی راستردا، چونکه به کرداری وی نه پخواه.

(ولو طرح قضائات وقشور بطریق) نه گهر که سیک خلطو خالو تو یکلای کاله و
شفتی و مؤزی فپئ دا سر پئنگه یه ک، نه وهش (فمضمون) هر شتیکی به و فپئدراوه
بفوتئ، زامینی واجب ده بی (علی الصحیح) له سر فهرموده‌ی راست، به لام نه گهر نه و
شانه فپئ بداته ملکی خقی، یان زه ویه کی مردوی بی خاوهن، یان زیلخانه، نه و کاته
نابیته زامین، هر وه که له سر چاوه کانداهر مویانه.

(ولو تعاقب سببًا هلاک) نه گهر دوو مؤکاری به هیلاکدان به دوا یه کتره هاتن (فعلی الاول)
زامینی به هیلاکچونه که له سر مؤکاری به که مه: (بأن حقر ووضع آخر حجرًا عُذْوَانًا) وه که
یه کیک بیریکی به نوژمنکاری هه لکه نه و یه کیک تریش به ردیک به نوژمنکاری له سر لیوی
بیره که دابئی (فَعَثَرَ بِهِ وَوَقَعَ الْعَاثِرُ بِهَا) ئینجا به و به رده خلیسک بربرا، خلیسک به ره که ش
که و ته ناو بیره که و مرد، نه وه (فَعَلَى الْوَاضِعِ الضَّمَانُ) زامینی مردوه که له سر
خرمه کانی دانری به رده که یه، چونکه یه که مجار به مؤی خلیسک بردنه که که و توتته ناو
بیره که (فَإِنْ لَمْ يَتَعَدَّ الْوَاضِعُ) جا نه گهر دانری به رده که نوژمنکاری نه کرد بی: وه که له
ملکی خقی، یان بؤ به رده وهندی گشتی به رده که ی دانابی، نه و کاته (فَالْمُنْقُولُ: تَضْمِينُ
الْحَافِرِ) به فهرموده‌ی گپدراوه: بیر هه لکه نه که ده بیته زامین.

(ولو وضع حجرًا) نه گهر یه کیک به ردیکی به نوژمنکاری دانا (وآخران حجرًا) دوو
که سی تریش به ردیکی تریان به نوژمنکاری دانا (فَعَثَرَ بِهِمَا) ئینجا به یه کیک له و دوو
به رده خلیسکی بربرو مرد، نه وه (فَالضَّمَانُ أَثْلَاثُ) زامینی خلیسک به ره که به سن به ش
له سر هر سیکیان واجبه (وقیل نِصْفَانِ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: نیوه ی له سر
یه که مه که یه، نیوه شی له سر دوه کانی تره.

(ولو وضع حجرًا) نه گهر یه کیک به ردیکی به نوژمنکاری دانا (فَعَثَرَ بِهِ رَجُلٌ) ئینجا پیاویک
له و به رده خلیسکی برد (فَدَخَرَجَهُ) ئینجا خلیسک به ره که ش به رده که ی غلور کرده
شوئینیکی تر (فَعَثَرَ بِهِ آخَرُ) ئینجا یه کیک تریش له و به رده خلیسکی بربرو مرد، نه وه

ضَمَنَهُ الْمُدْخِرُ، وَلَوْ عَثَرَ بِقَاعِدِ أَوْ نَائِمٍ أَوْ وَقَفَ بِالطَّرِيقِ وَمَاتَا أَوْ أَحَدُهُمَا فَلَا ضَمَانَ إِنْ اتَّسَعَ الطَّرِيقُ، وَإِلَّا فَلَا مَذْهَبَ إِمْدَارُ قَاعِدٍ وَنَائِمٍ، لَا عَائِرَ بِهِمَا، وَضَمَانَ وَقَفَ لَا عَائِرَ بِهِ. (فَصْلٌ) اضْطَلَمَا بِلَا قَصْدٍ فَعَلَى عَاقِلَةٍ كُلِّ نِصْفٍ دِيَّةٌ مُخَفَّفَةٌ، وَإِنْ قَصَدَا فَنِصْفُهَا مُغْلَطَةٌ، أَوْ أَحَدُهُمَا فَلِكُلِّ حُكْمُهُ،

(ضَمَنَهُ الْمُدْخِرُ) غلورکه ره‌وه‌که ده‌بیته زامینی مردووه‌که، چونکه به کرداری وی برده‌که گه‌یوه‌ته شوینه‌که‌ی‌تر.

(وَلَوْ عَثَرَ بِقَاعِدِ أَوْ نَائِمٍ أَوْ وَقَفَ بِالطَّرِيقِ) نه‌گه‌ر پیاده‌یه‌ک خلیسکی برد: له دانیش‌توویکی سره‌ر پښه، یان له خه‌وتوویکی سره‌ر پښه، یان له پاره‌ستاویکی سره‌ر پښه، ښنجا (وَمَاتَا) خلیسکه‌ره‌که و لپه‌لخیسکاوه‌که ه‌ر دووکیان مردن (أَوْ أَحَدُهُمَا) یان ته‌ن‌ها یه‌ک‌یکیان مرد، نه‌وه (فَلَا ضَمَانَ إِنْ اتَّسَعَ الطَّرِيقُ) زامینی خلیسکه‌ره‌که له سر لپه‌لخیسکاوه‌کان نیه نه‌گه‌ر پښه‌که به‌رین بی، به‌لکو خزمه‌کانی خلیسکه‌ره‌که ده‌بنه زامینی لپه‌لخیسکاوه‌کان.

(وَإِلَّا) به‌لام نه‌گه‌ر پښه‌که به‌رین نه‌بی، نه‌وکاته (فَالْمَذْهَبُ: إِمْدَارُ قَاعِدٍ وَنَائِمٍ) به‌فه‌رمووده‌ی پاستی مه‌زه‌ب: خوینی دانیش‌تووه‌که و خه‌وتووه‌که به‌فیږ ده‌بری، چونکه به‌ه‌زی دانیشن‌تو و خه‌وتنی سره‌ر پښه‌که که‌م‌ترغه‌مییان کردوه (لَا عَائِرَ بِهِمَا) به‌لام نه‌وه‌ی خلیسکی له‌و دووانه‌ برده‌و به‌فیږ نادرئ‌و واجب: خزمه‌کانی دانیش‌تووه‌که و خه‌وتووه‌که خوینی بده‌ن، هم (وَضَمَانَ وَقَفٍ) پاره‌ستاوه‌که‌ش زامینی واجب، چونکه خه‌ک پیویستی‌ی به‌پاره‌ستانی سره‌ر پښه‌که ده‌بی (لَا عَائِرَ بِهِ) به‌لام نه‌وه‌ی خلیسکی له‌و پاره‌ستاوه‌ برده‌و هیچ زامینی نیه، چونکه به‌ه‌زی جوله‌و پویشنی‌خوی به‌هیلاک چوه.

﴿فَصْلٌ: لَه بَاسِی خُو لیکدانی ناده‌میزادو که‌شتی و نَوَتومبیل﴾

(اضْطَلَمَا بِلَا قَصْدٍ) هر کاتیک دو پیاده، یان دو سوار-بی ویستن- خویان لیک دا و به‌ه‌زی خولیک‌دانه‌که ه‌ر دووکیان مردن، نه‌وه (فَعَلَى عَاقِلَةٍ كُلِّ نِصْفٍ دِيَّةٌ مُخَفَّفَةٌ) له سر خزمه‌کانی هر یه‌ک‌یکیان نیوه خوینیکی سوک‌کراوی نه‌وه‌که‌ی‌تر واجب ده‌بی، چونکه هر یه‌که‌یان به‌کرداری‌خوی به‌کرداری‌نه‌وی‌تر مردوه، که‌واته: نیوه‌که‌ی‌خوی به‌فیږ ده‌بری (وَ) ه‌ره‌وه‌ها (إِنْ قَصَدَا) نه‌گه‌ر ه‌ر دووکیان به‌قه‌س‌دی خویان لیک داو ه‌ر دووکیان مردن، نه‌وه‌ش (فَنِصْفُهَا مُغْلَطَةٌ) له سر خزمه‌کانی ه‌ره‌یه‌که‌یان نیوه خوینیکی نه‌ستور‌کراوی نه‌وه‌که‌ی‌تر واجب ده‌بی (أَوْ أَحَدُهُمَا) یان یه‌ک‌یکیان به‌قه‌س‌دی نه‌وی‌تریش بی‌ویستن خویان لیک دا، نه‌وکاته‌ش (فَلِكُلِّ حُكْمُهُ) هر یه‌که‌یان بریاری‌خوی ه‌یه، واته: نیوه خوینیکی

وَالصَّحِيحُ أَنْ عَلَى كُلِّ كَفَّارَتَيْنِ، وَإِنْ مَاتَا مَعَ مَرْكُوبَيْهِمَا فَكَذَلِكَ وَفِي تَرْكَةِ كُلِّ
نِصْفِ قِيَمَةِ ذَابَّةِ الْآخَرِ، وَصَيَّانٍ أَوْ مَجْتُونَانِ كَكَامِلَيْنِ، وَقِيلَ إِنَّ أَرْكَبَهُمَا الْوَلِيُّ تَعْلُقُ
بِهِ الضَّمَانُ، وَلَوْ أَرْكَبَهُمَا أَجْنَبِيٌّ ضَمَنَهُمَا وَذَابَتِيهِمَا،

۳

نه ستور کړوا له سر خزمه کانی به قه سدی په که واجب ده بئ، هم نیوه خوینتیکی
سو کړاویښ له سر خزمه کانی نه وی تر واجب ده بئ.

(وَالصَّحِيحُ أَنْ عَلَى كُلِّ كَفَّارَتَيْنِ) به فرموده ی پاست: هر په کیك له خۆلیکده ره کان دوو
که ففاره تی کوشتن له - میرانه کی دا - له ساری واجب ده بن: په کیکی کوشتنی خوی،
په کیکی کوشتنی به رامبه ره کی (وَإِنْ مَاتَا مَعَ مَرْكُوبَيْهِمَا) وه نه گهر به و خۆلیکدانه
هر دوو سواره کان له گهل وولاغه کانیان مردن، نه وهش (فَكَذَلِكَ) وه که مه سه له کانی پابردو
نیوه خوینو دوو که ففاره تی کوشتن واجب ده بن، هم (وَفِي تَرْكَةِ كُلِّ) له میراتی هر
په که شیان واجبه: (نِصْفُ قِيَمَةِ ذَابَّةِ الْآخَرِ) نیوه نرخي وولاغه کی نه وی ترو هم نیوه ی
نرخي که لوپه لی سر وولاغه که شی واجبه بدرئ.

جاء برفاهه: له مه سه لانه ی خۆلیکداندان جیاوازی نیه: خۆلیکده ره کان پو په پووی په کتری
برئ، یان پشته و پشته، هر وه ها جیاوازی نیه وولاغه کان وه کو په کتری بن، یان
په کیکیان له وی تر به میتر بن: وه کو میسترو که ر، یان په کیکیان بپروا نه وه کی تریش
غار بدا، به لام نه گهر په کیك له پیاده کان، یان له وولاغه کان نذر بی میز بن به شیوه په کی
وه ها: پویشتنی بی میزه که هیچ کاری نه ده کرد له گهل پویشتنی به میزه که، نه و کاته
خوینتی به میزه که به فیرو دهرئ و هم واجبه: خزمه کانی به میزه که خوینتی بی میزه که
به ته وای بدنه، هر وه که له (تحفة) و (نهاية) دا فرموده یان.

(وَصَيَّانٍ أَوْ مَجْتُونَانِ) دوو مندال، یان دوو شیت، یان مندالیکو شیتیک نه گهر به سواری،
یان به پیاده بی - خویان لیک دا و هر دوو کیان مردن، نه وانیښ (كَكَامِلَيْنِ) وه کو دوو که سی
بالغو عاقلن: له گشت بریاره کانی پابردو، که واته: له سر خزمه کانی هر په که یان نیوه
خوینتی نه وه کی تر واجب ده بئ، جیاوازی نیه: به خویان سوار بوین، یان
سره په رشتکاره که یان سواری کړ بن (وَقِيلَ: إِنَّ أَرْكَبَهُمَا الْوَلِيُّ) له فرموده په کی بی میز دا:
نه گهر سر په رشتکاره که یان سواری وولاغی کړ بن، نه و کاته (تَعْلُقُ بِهِ الضَّمَانُ)
سره په رشتکاره که بیته زامین، به لام له فرموده ی پاستر: نه گهر بق برزه وهندی نه وان
سره په رشتکاره که سواری وولاغه کی کړ بن، نابیته زامین.

(وَلَوْ أَرْكَبَهُمَا أَجْنَبِيٌّ) نه گهر بیگانه په که - بی نیزنی سر په رشتکار - منداله کانی سواری
ولاغه کان کړ بن، نه وه (ضَمَنَهُمَا وَذَابَتِيهِمَا) بیگانه که ده بیته زامینی منداله کان و

أَوْ حَامِلَانَ وَأَسْقَطْنَا فَالذِّبَةُ كَمَا سَبَقَ وَعَلَى كُلِّ أَرْبَعٍ كَفَّارَاتٌ عَلَى الصَّحِيحِ، وَعَلَى عَاقِلَةٍ كُلِّ نِصْفٍ غُرَّتِي جَنِينَهُمَا، أَوْ عَبْدَانِ فَهَدَرٌ، أَوْ سَفِيَّتَانِ فَكُذَّبَتَيْنِ وَالْمَلَّاحَانَ كَرَاكِبَيْنِ إِنْ كَانَتَا لَهُمَا، فَإِنْ كَانَ فِيهِمَا مَالٌ أَجْنَبِيٌّ لَزِمَ كُلًّا نِصْفُ ضَمَانِهِ، وَإِنْ كَانَتَا لِأَجْنَبِيٍّ لَزِمَ كُلًّا نِصْفُ قِيَمَتِهِمَا،

وولاغه کانیان، به (إجماع)ی زانایانی نیسلام، هرچند بؤ بهرزه وهندی نه وانش سوارى کردبن، که واته: خوینی مندا له کان له سر خزمه کانی بیگانه که یه، نرخی وولاغه کانش له سر خودی بیگانه که یه.

(أَوْ حَامِلَانِ وَأَسْقَطَتَا) یان دوو نافرتهی تاوس خویان لیك دا و هر دووکیان بهریان هاویشتو مردن، نه و هاش (فَالذِّبَةُ كَمَا سَبَقَ) نیوه خوینی هه ریه که یان سهك پابرا- له سر خزمه کانیانه، هم (وَعَلَى كُلِّ أَرْبَعٍ كَفَّارَاتٍ) هه نافرته تیکش چوار که ففاره تی کوشتن له میراته که ی دا له سهری واجب ده بن: بؤ کوشتنی خویو بؤ کورپه که ی خوی، بؤ بهرام به ره که یو بؤ کورپه که شی (عَلَى الصَّحِيحِ) له سر فهرمووده ی راست، هم (وَعَلَى عَاقِلَةٍ كُلِّ نِصْفٍ غُرَّتِي جَنِينَهُمَا) له سر خزمه کانی هه ریه که شیان نیوه خوینه کانی هه ردو کورپه کان واجب ده بن بیده نه میراتگره کانی کورپه که (أَوْ عَبْدَانِ) یان دوو کورپه خویان لیك داو مردن (فَهَدَرٌ) هه ردوکیان به فیرنه و هچیان له سر هچ که سیك واجب نابن.

(أَوْ سَفِيَّتَانِ) یان دوو که شتی، یان دوو توتومبیل خویان لیك دا و هه ردوکیان تقوم بون، یان خراپ بون، نه وانهش (فَكُذَّبَتَيْنِ) وهك دوو وولاغن: له بریاری پابردودا، هم (وَالْمَلَّاحَانَ كَرَاكِبَيْنِ) هه ردو شو فیره کانش نه گه مردن- وهكو هه ردو سوار وولاغه کانی (إِنْ كَانَتَا لَهُمَا) نه گه که شتیبه کان، یان توتومبیله کان هی خویان بن، واته: له سر خزمه کانی هه ریه که یان نیوه خوینی نه وه که یتر واجب ده بن و هه شو فیر تیکش دوو که ففاره تی کوشتن- له میراته که ی دا- له سهری واجب ده بن، هم له میراتی هه ریه که شیان واجبه: نیوه ی نرخی توتومبیله که ی نه ویتر بدرئو هم نیوه ی نرخی که لوپه لی سر توتومبیله که ش واجبه بدرئ.

(فَإِنْ كَانَ فِيهِمَا مَالٌ أَجْنَبِيٌّ) جا نه گه مالی که سیکی بیگانه له ناو توتومبیله کان و که شتیبه کاندان بوو، نه و کاتهش (لَزِمَ كُلًّا نِصْفُ ضَمَانِهِ) له سر هه ریه کیک له شو فیره کان نیوه ی زامینی- واته: نیوه ی نرخی که لوپه له که- راجب ده بن.

(وَإِنْ كَانَتَا لِأَجْنَبِيٍّ) نه گه که شتیبه کانش، یان توتومبیله کانش هی بیگانه یه ک بون، نه و کاتهش (لَزِمَ كُلًّا نِصْفُ قِيَمَتِهِمَا) له سر هه ریه کیک له شو فیره کان نیوی نرخی هه ردو توتومبیله کان، یان که شتیبه کان واجب ده بن بؤ خاوه نه کانیان.

وَلَوْ أَشْرَفَتْ سَفِينَةً عَلَى غَرَقٍ جَارَ طَرَحُ مَتَاعِهَا، وَيَجِبُ لِرَجَاءِ نَجَاةِ الرَّأَكِبِ، فَإِنْ طَرَحَ مَالَ غَيْرِهِ بِلَا إِذْنِ ضَمَنَةٍ، وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ قَالَ: أَلْقِ مَتَاعَكَ وَعَلَيَّ ضَمَانُهُ أَوْ عَلَى أُنِّي ضَامِنٌ ضَمَنَهُ، وَلَوْ اقْتَصَرَ عَلَى أَلْقِ فَلَا عَلَى الْمَذْهَبِ،

﴿ناگاداری﴾: نه گهر که شتیه کان، یان توتومبیله کان-جگه له شوفیره کان-خه لکی تریشیان تی دابو و مردن، نه وه ته ماشا ده که یی: نه گهر به قه سدی خویان لیک دابی، نه وه هر دیو شوفیره کان له تولی به کیکیان-به پشکه کردن-ده کوشتړینه وه له میراتی هره به که شیان نیوه خوینی نه وانی تر واجب ده بی، به لام نه گهر خودی شوفیره کانیش مردن، نه و کاته له میراتی هر به کیکیان نیوه خوینی نه وانی تر واجب ده بی، جا نه گهر خولیکدانه که به نه غلېبی نهیده کوشت-واته: یان خولیکدانه که به ویستی خویان نه بو-نه و کاته له سر خرمه کانی هر شوفیریک نیوه خوینی کوژاوه کانی هر دیو لا واجب ده بی، جیاوازی نیه شوفیره کانیش مردن، یان نا.

نیجا له هه موو حالتیکدا به نه اندازه ی مردوه کان که ففاره تی کوشتن له سر شوفیره کان-له میراته که یان-واجب ده بی، هره وها لیره شدا-که مه سه له ی پیاده و سوار وولاغ کان-نه گهر به کی که له شتیه کان، یان له توتومبیله کان ژور بی هیژی به شیوه به کی وها: پویشتنی بی هیزه که هیچ کاری نه ده کرد له گه پویشتنی به هیزه که، نه و کاته خوینی به هیزه که به فیرو ده دیو هه م واجب: خرمه کانی به هیزه که خوینی بی هیزه که و سر نیشنه کانی بدن، هره وک له ژوریه ی سرچاوه کان و له (القلیوبی) دا پوون کراوه ته وه، تیر له پیش (کتاب السیر) دا باسی فو تاوه کانی توتومبیل و ژاره له کان زیاتر پوون ده که پنه وه، ان شاء الله تعالی.

(وَلَوْ أَشْرَفَتْ سَفِينَةً عَلَى غَرَقٍ) نه گهر که شتیه که له نقومبون نزیک بږوه (جَارَ طَرَحُ مَتَاعِهَا) دروسته: که لوپه له که ی ناوی فری بدریته ناو دریا، به لکو (وَيَجِبُ لِرَجَاءِ نَجَاةِ الرَّأَكِبِ) واجب: که لوپه له که ی فری بدری بږ زگار پوونی سر نیشینه که ی، نیجا (فَإِنْ طَرَحَ مَالَ غَيْرِهِ بِلَا إِذْنٍ) جا نه گهر به کی که بږ زگار پوون-مالی که سیکی تری بی نیزی خاوه نه که ی فری دا، نه وه (ضَمَنَهُ) ده بیته زامینی ماله که (وَالَا) به لام نه گهر به خوی مالی خوی فری دا، یان مالی که سیکی تری به نيزندانی وی فری دا، نه و کاته (فَلَا) نابيته زامین.

(وَلَوْ قَالَ) نه گهر که سی که به سر نیشینی که شتیه که ی گوت: (أَلْقِ مَتَاعَكَ وَعَلَيَّ ضَمَانُهُ أَوْ عَلَى أُنِّي ضَامِنٌ) که لو په له که ت فری بده ناو دریا زامینی له سر من بی، یان من زامینم. خاوه نه که شی فری دا، نه وه (ضَمَنَهُ) که سه که ده بیته زامین، به لام (وَلَوْ اقْتَصَرَ عَلَى أَلْقِ) نه گهر ته نها گوتی: که لوپه له که ت فری بده. واته: نه یگوت من زامینم (فَلَا) که سه که نابيته زامین (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر هر موده ی پاستی مه زه ب.

وَأَلَمَّا يَضْمَنَّ مُلْتَمِسٌ لِّخَوْفٍ غَرَقَ وَلَمْ يَخْتَصْ نَفْعُ الْإِلْقَاءِ بِالْمُلْقَى، وَلَوْ
عَادَ حَجَرٌ مُتَجَنِّقٌ فَقَتَلَ أَحَدَ رُمَاتِهِ هُدْرَ قِسْطُهُ وَعَلَى عَاقِلَةِ الْبَاقِينَ الْبَاقِي، أَوْ
غَيْرَهُمْ وَلَمْ يَقْصِدُوهُ فَخَطَأٌ أَوْ قَصْدُوهُ فَعَمْدٌ فِي الْأَصَحِّ إِنَّ غَلَبَتِ الْإِصَابَةُ
(فَصَلَ) دِيَةُ الْخَطِ وَشِبْهُ الْعَمْدِ تَلَزُمُ الْعَاقِلَةُ:

(و) له و مهسه له ی ابرودا (إِنَّمَا يَضْمَنَّ مُلْتَمِسٌ لِّخَوْفٍ غَرَقَ) تنها له و حاله تا که سه که
ده بیته زامین: که له ترسی نقومبون داوی فریدانی که لوپه له که بکا، واته: نه گهر له
حاله تی نه مینی دا بلئی: فریای بده، نه وه نابیته زامین، هم (وَلَمْ يَخْتَصْ نَفْعُ الْإِلْقَاءِ
بِالْمُلْقَى) سودی فریدانه که ش تاییه ت نه بی به خاونه فریده ره که، به لکو که سیکی تریش
سود له فریدانه که وه ریگری.

(وَلَوْ عَادَ حَجَرٌ مُتَجَنِّقٌ) نه گهر به ردی مه نه نیق، یان بزمبکی هاویش تراو که پاوه و (فَقَتَلَ أَحَدَ
رُمَاتِهِ) به کیکی له هاویژه کانی کوشت، نه وه (هُدْرَ قِسْطُهُ) کوژاوه که به شه خوینه که ی خوی
به فیرو ده بری، بۆ وینه: نه گهر هاویژه ره کان چوار که س بن: چواریکی خوینی کوژاوه که
به فیرو ده بری و (وَعَلَى عَاقِلَةِ الْبَاقِينَ الْبَاقِي) نه و به شه خوینه ش که ماوه تا خوینه که ی
ته و او ده بی- له سر خزمه کانی هاویژه ره کانی تره (أَوْ غَيْرَهُمْ) یان بومبه که و مه نه نیق که
که سیکی تری جگه له هاویژه ره کانی کوشت و (وَلَمْ يَقْصِدُوهُ) هاویژه ره کانش مه به ستیان
کوژاوه که نه بو، نه وه (فَخَطَأَ) کوشتنی به هاله یه و خوینه که ی له سر خزمه کانی
هاویژه ره کانه (أَوْ قَصْدُوهُ) یان به قه سدی مه نه نیق و بومبه که یان بۆ هاویش، نه و کاته
(فَعَمْدٌ فِي الْأَصَحِّ) کوشتنی به قه سدی به له فرموده ی پاستردا- (إِنَّ غَلَبَتِ الْإِصَابَةُ)
نه گهر به نه غله بی هاویش تراوه که ویکه وئ، که واته: گشتیان له توله ده کوشرینه وه، جا
نه گهر عه فو کران، واجبه: به خویان خوینی کوژاوه که بدهن.

جا بزانه: زامینی تاییه ته به وانه ی گوریسه که پاده کیشن و ویکرا به رده که و بومبه که ده هاوین،
واته: نه وه ی به رده که و بومبه که داده نی نابیته زامین، به لام نه گهر ده ستیان له
هاویشته که دا مه بی، نه وانش ده بنه زامین، مه روه که له (تحفة) و (نهایه) دا پوون کراوه ته وه.

﴿ فَصَلَ: لَهُ بَاسِي (الْعَاقِلَةُ): خَرَمَهُ كَانِي بِكَوْزَمَه ﴾

(دِيَةُ الْخَطِ وَشِبْهُ الْعَمْدِ) خوینی کوشتنی به هاله و کوشتنی وینه ی به قه سدی و هم
خوینی تاوانه کانی تری به هاله و وینه ی به قه سدی: وه که لیکنده وه ی نه ندانه کان و
لابردنی سوده کان، هم نرخی شکاندن و بریندارکردنه کان، گشتی (تَلَزُمُ الْعَاقِلَةُ)
ده که وینه سر خزمه کانی تاوانکاره که، به (إجماع) ی زانایانی نیسلام ﴿عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ
عَنْهُ أَنَّ امْرَأَةً رَمَتْ امْرَأَةً بِحَجَرٍ فَقَتَلَتْهَا وَمَا لِي بِطَنِهَا، فَقَضَى النَّبِيُّ ﷺ بِمِرَّةٍ الْفَجِينِ وَبِدِيَةِ الْمَرْأَةِ

وَهُمْ عَصَبَتُهُ إِلَّا الْأَصْلَ وَالْفَرْعَ، وَقِيلَ يَقُولُ ابْنُ هُوَ ابْنُ ابْنِ عَمَّهَا، وَيُقَدَّمُ الْأَقْرَبُ فَإِنْ بَقِيَ شَيْءٌ فَمَنْ يَلِيهِ، وَمُذَلُّ بِأَبَوَيْنِ، وَالْقَدِيمُ التَّسْوِيَةُ، ثُمَّ مُعْتَقٌ ثُمَّ عَصَبَتُهُ ثُمَّ مُعْتَقُهُ ثُمَّ عَصَبَتُهُ وَإِلَّا فَمُعْتَقُ أَبِي الْجَانِي ثُمَّ عَصَبَتُهُ ثُمَّ مُعْتَقُ مُعْتَقِ الْأَبِ وَعَصَبَتُهُ وَكَذَا أَبَدًا، وَعَتِيقُهَا يَقُولُهُ عَاقِلَتُهَا، وَمُعْتَقُونَ كَمُعْتَقٍ، وَكُلُّ شَخْصٍ مِنْ عَصَبَةِ كُلِّ مُعْتَقٍ يَحْمِلُ مَا كَانَ يَحْمِلُهُ ذَلِكَ الْمُعْتَقُ،

عَلَى عَاقِلَةِ الْجَانِيَةِ... الحديث رواه الشيخان وأصحاب السنن، نافرته تيك به ريكي له نافرته تيك تر دا، جا نافرته كه و كوپه كه ي ناو زگيشي كوشتن، جا پيغه مبه ريكي بپاري دا: خويني نافرته كوژاوه كه و خويني كوپه كه ي له سر خزمه كاني نافرته تاوانكاره كه ين.

(وَهُمْ) خزمه كاني كوژاوه كه: (عَصَبَتُهُ إِلَّا الْأَصْلَ وَالْفَرْعَ) ميراتگره كاني پشتييه تي جگه له باوك و باپيره و و كوپو كوپي كوپي (وَقِيلَ يَقُولُ ابْنُ هُوَ ابْنُ ابْنِ عَمَّهَا) له فرموده يه كي بين ميژدا: نه و كوپه ي كه كوپي كوپه مامي نافرته بكوزه كه يه، خويني كوژاوه كه ده دا: به كوپه ماما يه تي.

(وَيُقَدَّمُ الْأَقْرَبُ) بَرِ خويندانه كه خزمه نزيكتره كه وه پيش ديخري وه كو ميراتگرتن، نينجا (فَإِنْ بَقِيَ شَيْءٌ) نه گهر شتيك له خوينه كه ماوه و نزيكتره كه ده سه لاتي نه بو بيد، نه و كاته (فَمَنْ يَلِيهِ) نه و خزمانه ي پله يان له نوای نزيكتره كه يه نه وان پاشماوه كه ده دن... به و جزره (و) هه روه ها (مُذَلُّ بِأَبَوَيْنِ) خزمي له دايكي وياوكي وه پيش خزمي ته نها له باوكي ديخري، به لام (وَالْقَدِيمُ التَّسْوِيَةُ) به فرموده ي كون: هه ريووكيان يه كسانو واجب به هاويه شي خوينه كه بدن.

(ثُمَّ مُعْتَقٌ) نينجا له نوای ميراتگره كاني پشتي نازا كه ري كويله كه خوينه كه ده دا (ثُمَّ عَصَبَتُهُ) نينجا ميراتگره كاني نازا كه ره كه (ثُمَّ مُعْتَقُهُ) نينجا نازا كه ري نازا كه ره كه (ثُمَّ عَصَبَتُهُ) نينجا ميراتگره كاني نه ويش (وَإِلَّا) به لام نه گهر نازا كه رو خزمه كاني نازا كه ره كه ش نه بون (فَمُعْتَقُ أَبِي الْجَانِي ثُمَّ عَصَبَتُهُ) نازا كه ري باوكي تاوانكاره كه، نينجا خزمه كاني وي خوينه كه ده دن (ثُمَّ مُعْتَقٌ مُعْتَقِ الْأَبِ وَعَصَبَتُهُ) نينجا نازا كه ري نازا كه ري باوكي تاوانكاره كه و خزمه كاني (وَكَذَا أَبَدًا) نينجا نازا كه ري باپيره ي تاوانكاره كه... به و جزره (وَعَتِيقُهَا يَقُولُهُ عَاقِلَتُهَا) نازا كه راوي نافرته تيك- نه گهر كه سيكي كوشت- خزمه كاني نافرته كه خويني كوژاوه كه ي ده دن (وَمُعْتَقُونَ كَمُعْتَقٍ) زدر نازا كه ري و يكر- به قد نازا كه ري كه خوينه كه ده دن، هم (وَكُلُّ شَخْصٍ مِنْ عَصَبَةِ كُلِّ مُعْتَقٍ) هه ر پياويكيش له ميراتگره كاني هه ر نازا كه ري كه (يَحْمِلُ مَا كَانَ يَحْمِلُهُ ذَلِكَ الْمُعْتَقُ) نه و نه ندازه خوينه ي

وَلَا يَفْعَلُ عَتِيقٌ فِي الْأَظْهَرِ، فَإِنْ فَقَدَ الْعَاقِلُ أَوْ لَمْ يَفِ عَقْلَ بَيْتِ الْمَالِ عَنِ الْمُسْلِمِ، فَإِنْ فَقَدَ فَكُلُّهُ عَلَى الْجَانِي فِي الْأَظْهَرِ، وَتَوَجَّلَ عَلَى الْعَاقِلَةِ دِيَّةً نَفْسٍ كَامِلَةً ثَلَاثَ سِنِينَ فِي كُلِّ سَنَةٍ ثُلُثٌ، وَذِمِّي سَنَةً، وَقِيلَ ثَلَاثًا، وَأَمْرَأَةٌ سَنَتَيْنِ فِي الْأُولَى ثُلُثٌ وَقِيلَ ثَلَاثًا، وَتَحْمِلُ الْعَاقِلَةُ الْعَبْدَ فِي الْأَظْهَرِ، فَبِئْسَ كُلُّ سَنَةٍ قَدَرٌ ثُلُثٌ دِيَّةً وَقِيلَ فِي ثَلَاثٍ،

له سەر داده ندری که نه و نازانکاره له حاله تی زیندوده تی دا دهیدا (وَلَا يَفْعَلُ عَتِيقٌ فِي الْأَظْهَرِ) نابین نازانکارا له جیاتی نازانکاره که خوین بدا، ههروه میراتیش ناگری.

(فَإِنْ فَقَدَ الْعَاقِلُ) جا نه گهر نه و خوینده رانه ی پیردو نه بو (أَوْ لَمْ يَفِ) یان خوینده ره که نه یتوانی خوینه واجبه که ی به ته وای بدا، نه و کاته (عَقْلَ بَيْتِ الْمَالِ عَنِ الْمُسْلِمِ) واجبه: (بَيْتُ الْمَالِ) هه موو خوینه که، یان پاشماوه که له جیاتی تاوانکاره موسولمانه که بدا، ههروه میراتیشی لێ ده گری، که واته: له جیاتی کافر نایدا، پیغه مبه ر.ک فهرمووده تی: هَؤُلَاءِ وَارِثُ مَنْ لَا وَارِثَ لَهُ: أَعْقَلَ عَنْهُ وَأَرِثَهُ حدیث صحیح رواه أبودلود وغیره، من میراتگری نه و که سه م که هیچ میراتگری نیه: خوینی له جیاتی دده م و میراتیشی لێ ده گرم.

(فَإِنْ فَقَدَ) جا نه گهر (بیت المال) نه بو، یان سه ره رشتنکاره که ی سه مکار بوو و خوینه که ی له جیاتی نه دا، نه و کاته (فَكُلُّهُ عَلَى الْجَانِي) هه موو خوینه که، یان پاشماوه که ی له سەر خودی تاوانکاره که یه (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرمووده ی به هیزتردا.

(وَتَوَجَّلَ عَلَى الْعَاقِلَةِ دِيَّةً نَفْسٍ كَامِلَةً) خوینی گیانیکی ته وای واته: پیاویکی موسولمان و نازاد ماوه ی بۆ داده ندری: له سەر خزمه کانی بکوژه که، یان له سەر (بیت المال)، یان له سەر خودی بکوژه که (ثَلَاثَ سِنِينَ) که به ماوه ی سێ سالان بیده ن (فِي كُلِّ سَنَةٍ ثُلُثٌ) رواه البیهقی عن عمر وعلي رضي الله عنهما، له کۆتایی هه ر سالتیکا سییه کیکی بده ن.

هه م (وَنَمِي سَنَةً) خوینی جوله که و گاوو مه گوش به ماوه ی سالتیک بده ن (وَقِيلَ ثَلَاثًا) له فهرمووده یه کی بی هیزدا: به ماوه ی سێ سالان بیده ن (وَأَمْرَأَةٌ سَنَتَيْنِ) خوینی ئافره تیکی موسولمانیش به ماوه ی دوو سالان بده ن: (فِي الْأُولَى ثُلُثٌ) له کۆتایی سالتییه که مدا سییه کی خوینه که و پاشماوه که شی له کۆتایی دوو مه که دا بده ن (وَقِيلَ ثَلَاثًا) له فهرمووده یه کی بی هیزدا: به ماوه ی سێ سالان بیده ن.

(وَتَحْمِلُ الْعَاقِلَةُ الْعَبْدَ) خزمه کانی تاوانکاره که نرخ ی کۆیله ی کوژدایش هه لده گرن و واجبه نرخه که ی بده ن (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرمووده ی به هیزتردا (فَبِئْسَ كُلُّ سَنَةٍ قَدَرٌ ثُلُثٌ بَيْقٌ) له هه ر سالتیکا به نه ندازه ی سییه که خوینیک له نرخ ی کۆیله که وهرده گیرئ تا نرخه که ی ته وای ده بین (وَقِيلَ فِي ثَلَاثٍ) له فهرمووده یه کی بی هیزدا: هه موو نرخه که ی له ماوه ی سێ سالاندا وهرده گیرئ.

وَلَوْ قَتَلَ رَجُلَيْنِ فَفِي ثَلَاثٍ وَقِيلَ سِتٌّ، وَالْأَطْرَافُ فِي كُلِّ سَنَةٍ قَدَرُ ثَلَاثِ دِيَّةٍ، وَقِيلَ كُلُّهَا فِي سَنَةٍ، وَأَجَلَ النَّفْسِ مِنَ الزُّهُوقِ، وَغَيْرَهَا مِنَ الْجَنَائَةِ، وَمَنْ مَاتَ فِي بَعْضِ سَنَةٍ سَقَطَ، وَلَا يَغْفَلُ فَقِيرٌ وَرَقِيقٌ وَصَبِيٌّ وَمَجْنُونٌ وَمُسْلِمٌ عَنْ كَافِرٍ وَعَكْسِهِ، وَيَغْفَلُ يَهُودِيٌّ عَنْ نَصْرَانِيٍّ وَعَكْسُهُ فِي الْأَظْهَرِ، وَعَلَى الْغَنِيِّ نِصْفُ دِينَارٍ، وَالْمُتَوَسِّطِ رُبْعُ كُلِّ سَنَةٍ مِنَ الثَّلَاثِ، وَقِيلَ هُوَ وَاجِبُ الثَّلَاثِ،

(وَلَوْ قَتَلَ رَجُلَيْنِ) نه گهر تاوانکاره که به هاله - دوو پیاوی کوشتن، نه وه (فَفِي ثَلَاثٍ) له ماوهی سئ سالاندا خوینی هه ردوکیان وهرده گیرئ (وَقِيلَ سِتٌّ) له فهرمووده یه کی بی هیژدا: به ماوهی شهش سالان خوینه که یان وهرده گیرئ.

(وَالْأَطْرَافُ) خوینی لیگردنه وهی نه ندامه کان و لابرینی سووده کان و نرخی شکاندن و بریندار کردنه کانش گشتیان ماوه یان بئ داده ندرئ: که (فِي كُلِّ سَنَةٍ قَدَرُ ثَلَاثِ دِيَّةٍ) له هه ر سالتیکدا نه اندازهی سیه که خوینیکی ته واو له خوینی تاوانه که وهریگیرئ تا خوینی تاوانه که ته واو ده بی (وَقِيلَ كُلُّهَا فِي سَنَةٍ) له فهرمووده یه کی بی هیژدا: گشتی له ماوهی سالتیکدا وهرده گیرئ.

(وَأَجَلَ النَّفْسِ مِنَ الزُّهُوقِ) ماوهی دانانی خوینی کوشتن له ده رچوونی گیانه وه داده ندرئ (وَغَيْرَهَا مِنَ الْجَنَائَةِ) ماوهی خوینی تاوانه کانی تری جگه له کوشتن له کاتی تاوانکردنه که وه داده ندرئ (وَمَنْ مَاتَ فِي بَعْضِ سَنَةٍ) هه ر خزمیک له ناو سالتیکدا بمرئ (سَقَطَ) خوینی نه و سالی له سه ر لاده که وئ و نابئ له میراتگره که ی وهریگیرئ، به لام نه گهر له دواي ته واو یوونی ساله که بمرئ، نه و کاته له میراته که ی وهرده گیرئ.

(وَلَا يَغْفَلُ فَقِيرٌ وَرَقِيقٌ وَصَبِيٌّ وَمَجْنُونٌ) نابئ خزمیکی هه ژار، یان کزیله، یان مندال، یان شیت، یان ئافره ت له جیاتی خزمه که ی خوینه که بدا، چونکه نه وانه ده سه لاتی یارمه تیدانیان نیه (وَ) هه روه ها (مُسْلِمٌ عَنْ كَافِرٍ وَعَكْسِهِ) نابئ موسولمانیش له جیاتی خزمه کافره که ی خوینه که بدا، به پیچه وانه ش: نابئ کافر له جیاتی خزمه موسولمانه که ی خوین بدا، چونکه میرات له یه کتری ناگرن.

به لام (وَيَغْفَلُ يَهُودِيٌّ عَنْ نَصْرَانِيٍّ وَعَكْسُهُ) ده بی جوله که له جیاتی خزمه گاواره که ی خوین بدا، به پیچه وانه ش ده بی گاوار له جیاتی خزمه جوه که ی خوین بدا (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرمووده ی به هیژتردا، چونکه نه وانه میرات له یه کتری ده گرن.

(وَعَلَى الْغَنِيِّ نِصْفُ دِينَارٍ) له سه ر هه ر خزمیکی ده وله مه ند له گشت سالتیکدا نه اندازهی نیو میسقالی زئ و اجبه (وَالْمُتَوَسِّطِ رُبْعُ كُلِّ سَنَةٍ مِنَ الثَّلَاثِ) له سه ر ناوه دجیش نه اندازهی جوارینگه میسقالیک واجبه له گشت سالتیکدا (وَقِيلَ هُوَ وَاجِبُ الثَّلَاثِ) له فهرمووده یه کی

وَيُعْتَبَرَانِ آخِرَ الْخَوَلِ، وَمَنْ أَعْسَرَ فِيهِ سَقَطَ.
 (فَصْلٌ) مَالُ جِنَايَةِ الْعَبْدِ يَتَعَلَّقُ بِرَقَبَتِهِ، وَلِسَيِّدِهِ يَبْعُهُ لَهَا، وَفَدَاؤُهُ بِالْأَقْلَ مِنْ قِيَمَتِهِ
 وَأَرْشِهَا وَفِي الْقَدِيمِ بِأَرْشِهَا، وَلَا يَتَعَلَّقُ بِذِمَّتِهِ مَعَ رَقَبَتِهِ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ فَدَاهُ ثُمَّ جَنَى
 سَلَمَهُ لِلْبَيْعِ أَوْ فَدَاهُ، وَلَوْ جَنَى ثَانِيًا قَبْلَ الْفَدَاءِ بَاعَهُ فِيهِمَا أَوْ فَدَاهُ بِالْأَقْلَ مِنْ قِيَمَتِهِ
 وَالْأَرْشَيْنِ، وَفِي الْقَدِيمِ بِالْأَرْشَيْنِ، وَلَوْ أَعْتَقَهُ أَوْ بَاعَهُ وَصَحَّحَتْهُمَا أَوْ قَتَلَهُ فَدَاهُ بِالْأَقْلَ،
 وَقِيلَ الْقَوْلَانِ، وَلَوْ هَرَبَ أَوْ مَاتَ بَرِيءٌ سَيِّدُهُ، إِلَّا

بِئْ هِزْدَا: نِيوَه كِه و چوارِيكِه كه واجبى هه ر سِيَك ساله كانه (وَيُعْتَبَرَانِ آخِرَ الْخَوَلِ)
 دهوله مهندي و ناوه نجيه تى له كوتايى سالى دا په چاو ده كړين، كه وايو: (وَمَنْ أَعْسَرَ فِيهِ)
 هه خرميك له كوتايى سالى دا نه بويى بئ (سَقَطَ) خوښى نه و سالي له سر لاده كوي.

﴿فَصْلٌ: لِه بَاسِ تَاوَانَكِرْدَنِ كَوِيلِه﴾

(مَالُ جِنَايَةِ الْعَبْدِ) نه و مالى به هوى تاوانى كويله واجب ده بئ (يَتَعَلَّقُ بِرَقَبَتِهِ) به
 گرده نيه وه ده به سترئ، واته: كويله كه ده فروشي و پاره كى له خوښى تاوانه كه سهرف
 ده كړئ، كه وايو: (وَلِسَيِّدِهِ يَبْعُهُ لَهَا) بئ گوره كى دروسته كويله كه به ئيزنى خاوه ن
 مافه كه - بئ خوښى تاوانه كه بفروشي، هه م (وَفَدَاؤُهُ بِالْأَقْلَ مِنْ قِيَمَتِهِ وَأَرْشِهَا) بويشى
 دروسته: كويله كه پزگار بكا، واته: بئ خوى بيهيلىته وه به پاره كه مټره كه: له نرخه كى و
 له خوښى تاوانه كه (وَفِي الْقَدِيمِ بِأَرْشِهَا) له فرموده دى كوندا: به خوښى تاوانه كه كويله كه
 پزگار ده كا (وَلَا يَتَعَلَّقُ بِذِمَّتِهِ مَعَ رَقَبَتِهِ فِي الْأَظْهَرِ) خوښى تاوانه كه وټكپا به نه سستو به
 گرده نى كويله كه وه نابه سترئ (وَلَوْ فَدَاهُ ثُمَّ جَنَى) نه گره گوره كه كويله كى پزگار كړو
 بئ خوى به پاره هيشته وه، ئينجا دووباره تاوانكي تړى كړد، نه م جاره ش (سَلَمَهُ لِلْبَيْعِ أَوْ
 فَدَاهُ) وه ك جارى يه كه م يان ده بفروشي، يان پزگارى ده كا (و) هه روه ها (لَوْ جَنَى ثَانِيًا قَبْلَ
 الْفَدَاءِ) نه گره كويله كه پيش رزگار كړدن دووباره تاوانكي تړى كړد، نه و كاته ش (بَاعَهُ
 فِيهِمَا) يان بئ خوښى هه ر نوو تاوانه كان ده بفروشي (أَوْ فَدَاهُ بِالْأَقْلَ مِنْ قِيَمَتِهِ وَالْأَرْشَيْنِ)
 يان پزگارى ده كا به پاره كه مټره كه: له نرخه كى و له خوښى هه ر نوو تاوانه كان (وَفِي الْقَدِيمِ
 بِالْأَرْشَيْنِ) له فرموده دى كوندا: به خوښى هه ر نوو تاوانه كان پزگارى ده كا.

(وَلَوْ أَعْتَقَهُ أَوْ بَاعَهُ وَصَحَّحَتْهُمَا) نه گره گوره كه كويله تاوانكاره كى نازاد كړد، يان
 فروشتى، نازاكړدن و فروشتنه كه شمان به دروست بويى دانان (أَوْ قَتَلَهُ) يان گوره كه
 كويله كى كوشت، له هه ر سِيَك حالتدا (فَدَاهُ بِالْأَقْلَ) واجبه پزگارى بكا به پاره كه مټره كه:
 له نرخه كى و له خوښى تاوانه كه (وَقِيلَ الْقَوْلَانِ) له فرموده ديه كى بئ هِزْدَا: هه ر نوو
 فرموده كى كړن نوئ ليره شدا بئنه جئ (وَلَوْ هَرَبَ أَوْ مَاتَ) نه گره كويله تاوانكاره كه
 هه لات، يان به خوى مرد، نه و كاته (بَرِيءٌ سَيِّدُهُ) گوره كى له بهر پرسياريه تى نازاد ده بئ (إِلَّا

إِذَا طَلَبَ فَمَنَعَهُ، وَلَوْ اخْتَارَ الْفِدَاءَ فَلَا صَحَّ أَنْ لَهُ الرُّجُوعُ وَتَسْلِيمُهُ
وَيَقْدَى أَمْ وَلَدَهُ بِالْأَقْلُ، وَقِيلَ الْقَوْلَانِ، وَجَنَائِثُهَا كَوَاحِدَةٍ فِي الْأَظْهَرِ.
(فَصَلِّ) فِي الْجَنِينِ غُرَّةً إِنْ انفَصَلَ مَيِّتًا بِجَنَائِهِ فِي حَيَاتِهَا أَوْ مَوْتِهَا وَكَذَا إِنْ ظَهَرَ بِلَا
الْفَصَالِ فِي الْأَصَحِّ، وَإِلَّا فَلَا، أَوْ حَيًّا وَيَقِي زَمَانًا بِلَا أَلَمٍ ثُمَّ مَاتَ فَلَا ضَمَانَ،

إِذَا طَلَبَ فَمَنَعَهُ) تنها له حاله تا دهان نبی: که بقرقشتن دواى کویله کی لی کرابی و شه ویش
ته سلیمی نه کردی (وَلَوْ اخْتَارَ الْفِدَاءَ) نه گهر گهرده که پزگار کردی کویله کی هه لیزارد، نه وه
(فَالْأَصَحُّ أَنْ لَهُ الرُّجُوعُ وَتَسْلِيمُهُ) به فرموده ی پاستر: بوی هیه په شیمان بیته وه
ته سلیمی بکا بقرقشتن (وَيَقْدَى أَمْ وَلَدَهُ بِالْأَقْلُ) واجبه: گهرده که دایکه منداله کی رزگار
بکا به پاره که مته ده: له نرخه کی و له خوینی تاوانه که چونکه نابی دایکه منداله بقرقشتری
(وَقِيلَ الْقَوْلَانِ) له فرموده یه کی بی میزدا: هه ربو فرموده ی کزن و نوی لیره شدا دینه جن
(وَجَنَائِثُهَا كَوَاحِدَةٍ فِي الْأَظْهَرِ) تاوانه کانی دایکه مندال هه موویان وه که یه تاوانن، واته:
گهرده که بقرقشتن یه پزگار کردی له سهر واجبه.

﴿فَصَلِّ: له باسی خوینی کویله ناو زگ﴾

(فِي الْجَنِينِ غُرَّةً) له کوشتنی کویله ی ناو زگدا به شیکی خوین واجب ده بی، جیاوازی نیه:
کویله که: نیر بی، یان می بی، هه رچند کویله که ش له زینا بی ﴿عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ عَنْهُ﴾: قَضَى
رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي الْجَنِينِ بِغُرَّةٍ عَبْدٍ أَوْ أَمَةٍ ﴿رواه الشيخان﴾ پیغه مبه ر ﷺ له باره ی کویله ی ناو
زگ برپاری داوه: به شه خوینیک کویله یه کی نیر، یان می- بدری.

(إِنْ انفَصَلَ مَيِّتًا بِجَنَائِهِ) نه گهر کویله که به مردویی له دایکی جیا بیته وه به هوی
تاوانکرنه سهر دایکه کی: وه که لیدان، برسی کردن، هه پشه لی کردن، ترساندن،
دهر خوار دانی دهرمان وه هر هویه کی تر: که کار له بهر هاویشتن بکا، جیاوازی نیه
جیا بونه وه ی کویله که: (فِي حَيَاتِهَا أَوْ مَوْتِهَا) له ژبانی دایکی دابی، یان له دواى مردنی
دایکی بی (وَكَذَا إِنْ ظَهَرَ بِلَا انفصالٍ) هه روه ها نه گهر به شیکی کویله که ش به مردویی بیته
دهر وه به لام له دایکی جیا نه بیته وه: وه که تنها سهری به مردویی بیته دهر وه، نه وه
کاته ش خوینه کی واجب ده بی (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی پاستردا (وَلَا) به لام نه گهر
کویله که به مردویی له دایکی جیا نه بیته وه به شیکی نیه ته دهر وه، نه وه کاته (فَلَا)
هیچ خوینی واجب نابی، هه رچند جوله ی زکیشی نه می نی.

(أَوْ حَيًّا) یان نه گهر کویله که به زیندویی له دایکی جیا بقوه به هوی تاوانکرنه سهر
دایکه کی و (وَيَقِي زَمَانًا بِلَا أَلَمٍ ثُمَّ مَاتَ) له دواى جیا بونه وه شی ماوه یه بی نازار
مایه وه، شینجا مرد، نه وه (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینی له سهر تاوانکاره که نیه، چونکه وا
دیاره به هویه کی تر مردی.

وَإِنْ مَاتَ حِينَ خَرَجَ أَوْ دَامَ أَلْمُهُ وَمَاتَ قَدِيَّةُ نَفْسٍ، وَلَوْ أَلْقَتْ جَنِينَيْنِ فَعَرَّتَانِ، أَوْ يَدًا
فَعَرَّةً، وَكَذَا لَحْمٌ قَالَ الْقَوَائِلُ فِيهِ صُورَةٌ خَفِيَّةٌ، قِيلَ أَوْ قُلْنِ لَوْ بَقِيَ لَتَصَوَّرَ،

به لأم (وَإِنْ مَاتَ حِينَ خَرَجَ) نه گهر کورپه که به ته وای هاته دهر وه له و کاتدا مرد (أَوْ دَامَ
أَلْمُهُ وَمَاتَ) یان نازاره که ی به رده و ام بوو و به نازاره که مرد، نه و کاته (قَدِيَّةُ نَفْسٍ)
خوینی گیانیکی ته وای کورپه که - سده و و شتر - واجب ده بن، چونکه له و دوو
مه سه له یه دا بیگومان ناده میزانیکی زیندوه.

(وَلَوْ أَلْقَتْ جَنِينَيْنِ) نه گهر نافره ته که - به هوی تاوانه که - دوو کورپه ی مریوی له بار
هاویشتن، نه وه (فَعَرَّتَانِ) دوو به شه خوین واجب ده بن، هم له سی کورپه دا سی به شه
خوین واجب ده بن... هتد.

(أَوْ يَدًا) یان نه گهر ته نها ده ستیک، یان پی یه کی هاویشتن دایکه که ش مرد، نه وه (فَعَرَّةً)
یه که به شه خوین واجب ده بن، به لأم نه گهر دایکه که نه مریو جگه له ده سته که ش، یان
پی یه که ش کورپه که له بار نه هاوی، نه و کاته نیوه ی نه به شه خوین بؤ ده سته که، یان
پی یه که واجب ده بن، هره وک له زوری سهرچاوه کانداهرموویانه.

(وَكَذَا لَحْمٌ) هره وها نه گهر نافره ته که پارچه گزشتیکش له بار باوی: که (قَالَ الْقَوَائِلُ
فِيهِ صُورَةٌ خَفِيَّةٌ) چوار مامان بلین: وینه یه کی نه پنی ناده میزادی تی دایه، نه و کاته ش
به شه خوینیکی کورپه که واجب ده بن (قِيلَ) له هره مووده یه کی بن هیژدا: (أَوْ قُلْنِ لَوْ بَقِيَ
لَتَصَوَّرَ) یان مامانه کان بلین: گزسته که وینه ی ناده میزادی تی دایه، به لأم نه گهر له زگدا
بماباوه، وینه ی دروست ده بو.

﴿ ناکاداری ﴾ یه که م: نه گهر دایکه که به خوی کورپه که ی له بار بیا، نه ویش خوینی
کورپه که ی له سهر خزمه کانی واجب ده بن، ههر چند له بار برندنه که شی به هوی خو
برسی کردن بن، یان به هوی به پړژوو بوونیکی واجب بن، نه گهر پړژوو که مه ترسی
به رهاویشتنی لی بکری، به لأم نه گهر دایکه که له بهر ناچاری کورپه که ی له بار بر دسره
مه ترسی مردن، یان فوتانی نه ندانیکی ه بن - نه و کاته دایکه که ناپیته زامینی کورپه که،
هره وک نیمامی (الزکشی) هره مووی ته و، له (مغنی و) (الاقناع) دا پرون کراوه ته وه.

دووه م: نه گهر مه ترسی نه بن - به هره مووده ی پړنتر - هرپامه: نافره ته به رهاویشتنی
بکری، ههر چند کورپه که ش له حاله تی (مَنِي) و خوینی که دای، به لأم نیمام (أَبُو اسحاق)
پړنگای داوه: ته نها له حاله تی (مَنِي) و خوینی که دا له بار بر بری، نه که له حاله تی پارچه
گزشتیه که و به ولاره تر، واته: چونکه له حاله تی پارچه گزشتیه که و به ولاره تر - نه گهر له
بار بر بری - هم که ففاره ت و هم خوینی کورپه که ش واجب ده بن، هره وک له پیش نه م
ناکاداریه دا پابرا.

وَهِيَ عَبْدٌ أَوْ أَمَةٌ مُمَيَّزٌ سَلِيمٌ مِنْ غَيْبٍ مَبِيعٍ، وَالْأَصَحُّ قَبُولُ كَبِيرٍ لَمْ يَفْجَزْ بِهِرَمَ، وَيُشْتَرَطُ بُلُوغُهَا نِصْفَ عَشْرِ دِيَّةٍ، فَإِنْ فَقَدَتْ فَخُمْسَةُ أْبَعْرَةٍ، وَقِيلَ لَا يُشْتَرَطُ فَلَلْفَقْدَ قِيمَتِهَا، وَهِيَ لَوْرَثَةُ الْجَنِينِ وَعَلَى عَاقِلَةِ الْجَانِي، وَقِيلَ إِنْ تَعَمَّدَ فَعَلَيْهِ، وَالْجَنِينُ الْيَهُودِيُّ أَوْ النَّصْرَانِيُّ قَبْلَ كُفُسْلِمٍ، وَقِيلَ هَذَرٌ،

نينجا بزانه: حه پامه شتیکی ودها به کار بیستی: که به یه کجاری پینگای ناوسی-واته: مندالبون- بگری، به لام نه گهر به یه کجاری نه بی و تنها ماوه یه ک ناوسی دوا بیخی، نه و کاته دروسته، هه روه ک له (تحفة) و (الشروانی) دا ناوه پوکی نه م ناگاداریه- لیروه له سه ره تاي (نکاح) و له (عدة) دا- پوون کراوه ته وه.

(وَهِيَ عَبْدٌ أَوْ أَمَةٌ) به شه خوینی کورپه که: یه ک کزیله ی نیر، یان می یه (مُمَيَّزٌ سَلِيمٌ مِنْ غَيْبٍ مَبِيعٍ) کزیله که فامیده بی و سه لامه ت بی: له عیبه کانی فروشراو (وَالْأَصَحُّ قَبُولُ كَبِيرٍ لَمْ يَفْجَزْ بِهِرَمَ) به فهرموده ی راستر: کورپه ی به نه مینش ودرده گبری که به هوی پیری له کار نه که وتبی (وَيُشْتَرَطُ بُلُوغُهَا نِصْفَ عَشْرِ دِيَّةٍ) به مهرج داده ندری نرخ ی کزیله که بگاته نیوه ی ده یه کی خوینی باوکه که ی، جا نه گهر بی باوک بوو- وه ک کورپه ی زینا- نه و کاته مهرجه نرخه که ی بگاته ده یه کی نرخ ی دایکه که ی.

(فَإِنْ فَقَدَتْ) جا نه گهر کزیله که ده ست نه که وت، نه و کاته (فَخُمْسَةُ أْبَعْرَةٍ) واجبه: پینج ووشتر له خوینی کورپه که بدرین، جا نه گهر ووشتریش ده ست نه که وتن، نه و کاته واجبه: نرخ ی پینج ووشتر له خوینی کورپه که بدری، هه روه ک له زوری ی سه رچاوه کاندا فهرموویانه (وَقِيلَ لَا يُشْتَرَطُ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: مهرج نیه نرخ ی کزیله که بگاته نیوه ی ده یه که که (فَلَلْفَقْدَ قِيمَتِهَا) که وایو: به فهرموده ی بی هیژ: نه گهر کزیله که نه بو، نرخه که ی واجب ده بی.

(وَهِيَ لَوْرَثَةُ الْجَنِينِ) خوینه که بۆ میراتگره کانی کورپه که یه و (وَعَلَى عَاقِلَةِ الْجَانِي) له سه ر خزمه کانی تاوانکاره که یه، واته: هیچی له سه ر تاوانکاره که نیه، به به لگه ی حدیسه که ی پابردو له سه ره تاي (باسی خزمه کانی مرقو کوزه که) دا (وَقِيلَ: إِنْ تَعَمَّدَ فَعَلَيْهِ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: نه گهر به قه سدی تاوانه که ی کردبی، نه و کاته له سه ر تاوانکاره که یه.

﴿ نَاگاداری ﴾: نه گهر دایکه که به خوی بیته هوی بهر هاویشتن، نه وه هیچی له خوینی کورپه که ی به میرات نادریتن، چونکه بکوژ میرات له کوژراوه که ی ناگری، هه روه ک له (تحفة) و (نهاية) دافه رموویانه.

(وَالْجَنِينُ الْيَهُودِيُّ أَوْ النَّصْرَانِيُّ) کورپه ی جوله که، یان گاوری په یمان له نه ستو (قَبْلَ كُفُسْلِمٍ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: وه ک کورپه ی موسولمانه (وَقِيلَ هَذَرٌ) له بی هیژکی تردا:

وَالْأَصْحُ غُرَّةٌ كُنْتُ غُرَّةً مُسْلِمٍ، وَالرَّقِيقُ عُشْرُ قِيمَتِهِ يَوْمَ الْجَنَائَةِ - وَقِيلَ الْإِجْهَاضُ - لِسَيِّدِهِ،
 فَإِنْ كَانَتْ مَقْطُوعَةً وَالْجَنِينَ سَلِمَ قُومَتُ سَلِيمَةٍ فِي الْأَصْحِ، وَتَحْمِلُهُ الْعَاقِلَةُ فِي الْأَظْهَرِ.
 (فَصْلٌ) يَجِبُ بِالْقَتْلِ كَفَّارَةٌ وَإِنْ كَانَ الْقَاتِلُ صَبِيًّا أَوْ مَجْنُونًا، أَوْ عَبْدًا أَوْ ذِمِّيًّا وَعَامِدًا
 وَمُخْطِئًا وَمُتَسَبِّيًا بِقَتْلِ مُسْلِمٍ - وَلَوْ بَدَارَ حَرْبٍ - وَذِمِّيٌّ وَجَنِينٌ وَعَبْدٌ نَفْسِهِ وَنَفْسِهِ، وَفِي
 نَفْسِهِ وَجْهٌ، لَا امْرَأَةً وَصَبِيًّا حَرَبِيًّا وَبَاغٍ

به فیروز دهری، به لام (وَالْأَصْحُ: غُرَّةٌ كُنْتُ غُرَّةً مُسْلِمٍ) به فرموده‌ی پاستر: به شه خوینیکی
 به نه ندازه‌ی سیئه کی به شه خوینی کز به یه کی موسولمان واجب دهبی.

(وَالرَّقِيقُ عُشْرُ قِيمَةِ امِّهِ يَوْمَ الْجَنَائَةِ) خوینی کز به یه کی کز به یه کی نه خدی دایکی ته له
 پوزی تاوانه که دا (وَقِيلَ الْإِجْهَاضُ) له فرموده‌ی به یه کی بی هیزدا: نه خدی پوزی له باربرنی
 کز به یه کی (لِسَيِّدِهِ) خوینه که ش بو که وره یه جاریه تاوسه که یه (فَإِنْ كَانَتْ مَقْطُوعَةً وَالْجَنِينَ
 سَلِمَ) جا نه که ر دایکه که نه ندایکی نه بو، کز به یه کی سه لامه ت بو، نه و کاته (قُومَتُ سَلِيمَةٍ
 فِي الْأَصْحِ) جاریه که له حاله ته سه لامه ته دا ده قرسیندری (وَتَحْمِلُهُ الْعَاقِلَةُ فِي الْأَظْهَرِ) خوینی
 کز به یه کی کز به یه ش هر خرزه کانی تاوانکاره که دهیدن، له فرموده‌ی به هیزتردا.

﴿فَصْلٌ: لَه بَاسِیْ كَه ففَاره تی كوشتن﴾

(يَجِبُ بِالْقَتْلِ كَفَّارَةٌ) به هوی كوشتن كه ففاره ت له سر بكوژه كه واجب دهبی (وَإِنْ كَانَ
 الْقَاتِلُ صَبِيًّا أَوْ مَجْنُونًا) هرچه ند بكوژه كه ش مندال، یان شیت بین (أَوْ عَبْدًا أَوْ ذِمِّيًّا) یان
 کز به یه کی، یان جوله که و گاوری په یمان له نه ستو بی (وَ) هر وه ها جیاوازی نیه بكوژه که:
 (عَامِدًا وَمُخْطِئًا وَمُتَسَبِّيًا) پاسته وخو به قه سدی، یان به هله كوشتنه که ی کز به یه کی، یان
 بو بیته هوی كوشتنه که: وه که به شاهیدی به درو، یان به زور لی کردن كوشتنه که به
 که سیکی تر بکا.

نینجا که ففاره ته که ش واجب دهبی: (بِقَتْلِ مُسْلِمٍ وَلَوْ بَدَارَ حَرْبٍ) به كوشتنی موسلمانیک،
 هرچه ند موسولمانه که ش له خانه ی جهنگدا بین، هم (وَذِمِّيًّا) به كوشتنی کافر زکی په یمان
 له نه ستو کافری دلنیا کراو، هم (وَجَنِينٍ) به كوشتنی کز به یه کی ناو رگ، هم (وَعَبْدٍ نَفْسِهِ) به
 كوشتنی کز به یه کی خوی، هم (وَنَفْسِهِ) به كوشتنی خودی خوی، که واته: واجبه: له میراته که ی
 که ففاره ته که ی بدری (وَفِي نَفْسِهِ وَجْهٌ) له باره ی كوشتنی خوی فرموده یه که هیه: که
 که ففاره ته له سر واجب نیه.

جا بزانه: له كوشتنی به قه سدی له وینه ی به قه سدی دا واجبه: به په له که ففاره ته که بدا،
 به لام له كوشتنی به هله دا په له کردن واجب نیه، هر وه که له (تحفة) دا فرموده یه ته.

(لَا امْرَأَةً وَصَبِيًّا حَرَبِيًّا) به لام به كوشتنی شافره ت و مندالی کافری جهنگی که ففاره ت
 واجب نابی، هم (وَبَاغٍ) به كوشتنی موسولمانی یاخی بوو که ففاره ت واجب نابی نه که ر

وَصَائِلٍ وَمُقْتَصٍّ مِنْهُ، وَعَلَى كُلِّ مِنَ الشُّرَكَاءِ كَفَّارَةٌ فِي الْأَصَحِّ، وَهِيَ كَظِهَارٍ لَكِنْ لَا إِطْعَامَ فِي الْأَظْهَرِ.

به فرمانی پیشه‌وای موسولمانان کوشتیبستی، هم (وَصَائِلٍ) به کوشتنی زوداری هیزشکر که ففاره‌ت واجب نابئی نه‌گەر هیزش بؤکراوه‌که بیکوژی، هم (وَمُقْتَصٍّ مِنْهُ) به کوشتنی تۆله‌لیکراوه‌که، واته: به کوشتنه‌وی له‌تۆله‌ش که ففاره‌ت واجب نابئی نه‌گەر خاوه‌ن مافه‌که بیکوژی، هم به کوشتنی پئی‌گرو نوپژنه‌که‌رو زیناکه‌ری موخسه‌نیش که ففاره‌ت واجب نابئی نه‌گەر نوپژنه‌که‌ره‌که فرمانی نوپژکرینی پئی‌کرایئ.

(و) نه‌گەر که‌مه‌لێک یه‌ک که‌س بکوژن، نه‌وه (عَلَى كُلِّ مِنَ الشُّرَكَاءِ كَفَّارَةٌ) هه‌ر هاویه‌شیک که ففاره‌تیک ی له‌سه‌ر واجبه (فِي الْأَصَحِّ) له‌فه‌رموده‌ی پاستردا، هه‌روه‌ک نه‌گەر یه‌کێک چه‌ند که‌سێک بکوژی نه‌وه‌نده‌که ففاره‌تانه‌ی له‌سه‌ر واجب ده‌بن، هه‌روه‌ک له‌(باسی خۆلیک‌اندنا) په‌وون کراوه.

(وَهِيَ كَظِهَارٍ) که ففاره‌تی کوشتنیش وه‌کو که ففاره‌تی زیهاره، واته: نه‌گەر کۆیله‌ی ده‌ست نه‌که‌وت، واجبه: دوو مانگ به‌دوای یه‌ک‌تردا سبئی‌نیوان - به‌پۆڤووبی (لَكِنْ لَا إِطْعَامَ) به‌لام که ففاره‌تی کوشتن ده‌رخواردانی خوارده‌مه‌نی تێدا نیه، هه‌رچه‌ند توانای به‌پۆڤووبوونیشی نه‌بن (فِي الْأَظْهَرِ) له‌فه‌رموده‌ی به‌هیز‌تردا، چونکه‌ خوای گه‌وره‌ باسی نه‌کریوه‌ که ده‌فه‌رموئ: ﴿وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةً وَدِيَّةٌ مُسْلِمَةً إِلَىٰ أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ لَدِيَّةٌ مُسْلِمَةً إِلَىٰ أَهْلِهِ وَتَخْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِنَ اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا﴾ هه‌ر که‌سێک موسولمانێک به‌هه‌له‌ بکوژی، واجبه: کۆیله‌یه‌کی موسولمان نازاد بکاو خۆینیشی بداته‌ خزمه‌کانی، مه‌گەر خزمه‌کانی عه‌قوی بکه‌ن و خوینی لێ‌وه‌رنه‌گرن، جا نه‌گەر کوژراوه‌که موسولمان بوو و خزمه‌کانیشی کافر بوون و جه‌نگیان له‌گه‌ل موسولمانان ده‌کرد، نه‌وه‌ ته‌نها که ففاره‌تی کوشتنه‌که واجبه، به‌لام نه‌گەر خزمه‌کانی کوژراوه‌که کافری په‌یمان له‌گه‌ل‌کراو بوون، واجبه: خوینی کوژراوه‌که‌یان بدریتی و هم بکوژه‌که که ففاره‌تیش بدا، جا نه‌گەر کۆیله‌ ده‌ست نه‌که‌وت، واجبه بکوژه‌که دوو مانگ به‌دوای یه‌ک‌تردا به‌پۆڤووبی، نه‌وه‌ تۆبه‌کردنه‌و له‌لای خواوه‌یه، خوا زاناو کارله‌جئ‌یه.

ئینجا بزانه: نه‌گەر بکوژه‌که پیش به‌پۆڤووبوون مرد، نه‌و کاته‌ واجبه: له‌میراته‌که‌ی (فَدِيَّةٌ) ی پۆڤووه‌کانی بۆ بدرئ، هه‌روه‌ک له‌ زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رموویه‌وه‌ له‌ (فَدِيَّةٌ) ی پۆڤوودا په‌وون کراوه.

(کتاب دَعْوَى الدِّمِّ وَالْقَسَامَةِ)

يُشْتَرَطُ أَنْ يُفَصِّلَ مَا يَدْعِيهِ مِنْ عَمْدٍ وَخَطَاٍ وَالْفِرَادِ وَشِرْكَةٍ، فَإِنْ أَطْلَقَ اسْتَفْصَلَهُ الْقَاضِي وَقِيلَ يُعْرِضُ عَنْهُ، وَأَنْ يُعَيِّنَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ، فَلَوْ قَالَ قَتَلَهُ أَحَدُهُمْ لَا يُحْلَفُهُمْ الْقَاضِي فِي الْأَصَحِّ، وَيَجْرِيَانِ فِي دَعْوَى غَضَبٍ وَسَرِقَةٍ وَإِثْلَافٍ، وَإِنَّمَا تُسْمَعُ مِنْ مُكْلَفٍ مُلْتَزِمٍ عَلَى مِثْلِهِ،

﴿ كِتَابُ دَعْوَى الدِّمِّ: نَهَمُ بِهِ بِتَوَكُّهِ بَاسِي دَاوَاكَرْدَنِي خُونِي كُوشْتَن دِمَكَاوُ

(وَالْقَسَامَةِ) بَاسِي سُوِينْدُ خَوَارْدَنِي كُوشْتَن دِمَكَا ﴾

(يُشْتَرَطُ) بِقُ كُوشْتَن دَاوَاكَرْدَنِيك شَهْش مَهْرَج دَاوَهْندَرِيَن، يَهْكَهْم: (أَنْ يُفَصِّلَ مَا يَدْعِيهِ) دَهْبي دَاوَاكَارهْ كه به دَرِيْزِي نَهْوَ شَهْه پَهْوَن بَكَاتَهْ وهْ كه دَاوَاي دَهْكَا: (مِنْ عَمْدٍ وَخَطَاٍ) لهْ كُوشْتَنِي بهْ قَهْ سَدِي وَ بهْ هَهْ لهْ، هَهْم (وَأَنْفِرَادٍ وَشِرْكَةٍ) لهْ بهْ تَهْ نَهَايِي وَ هَاوِيَهْ شِي لهْ كُوشْتَنَهْ كه دَاوَهْم رُمَارَهْ ي هَاوِيَهْ شَهْكَانِيَش، كهْ وَاوِيو: (فَإِنْ أَطْلَقَ) نَهْ گَهْر بِيْ پَهْوَنكرِنَهْ وهْ دَاوَاي كُوشْتَنَهْ كهْ ي كُرد: وهْ كهْ نَهْ مَهْ بَاوَكَمِي كُوشْتَن. نَهْوَ كَاتَهْ (اسْتَفْصَلَهُ الْقَاضِي) قَاِزِي دَاوَاي پَهْوَنكرِنَهْ وي دَاوَايَهْ كهْ ي لَدَهْكَا (وَقِيلَ يُعْرِضُ عَنْهُ) لهْ فَهْرَمُوْدَهْ يَهْ كهْ ي بِيْ هِيْزْدَا: وَاِزِي لَدِيْزِيْ.

دَوُوْهْم: (وَأَنْ يُعَيِّنَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ) دَهْبي دَاوَاكَارهْ كهْ دَاوَالِيْكَراوَهْ كهْ دِيَارِي بَكَا (فَلَوْ قَالَ: قَتَلَهُ أَحَدُهُمْ) نَهْ گَهْر دَاوَاكَارهْ كهْ گُوتِي: نَهْوَ انَهْ يَهْ كِيْكيَان بَاوَكَمِي كُوشْتَن. نَهْوَ انِيَش گُوتِيَان: پَاسْت نَاكَا. دَاوَاكَارهْ كهْش دَاوَاي سُوِينْدَدَانِي گُشْتِيَانِي كُرد، نَهْوَ (لَا يُحْلَفُهُمْ الْقَاضِي) نَابِيْ قَاِزِي سُوِينْدِيَان بَدَا (فِي الْأَصَحِّ) لهْ فَهْرَمُوْدَهْ ي پَاسْتَرْدَا، بهْ لَام لهْ فَهْرَمُوْدَهْ ي بِيْ هِيْزْدَا: قَاِزِي فَهْرَمَان دَهْدا گُشْتِيَان سُوِينْد بَخُوْن، بهْ لَكِي يَهْ كِيْكيَان دَان بهْ كُوشْتَنَهْ كهْ دَا بِيْزِيْ وَ مَافَهْ كهْ ي لَوَهْ رِيْگِيْرِيْ، دَاوَالِيْكَراوَهْكَانِيَش بهْ سُوِينْدِي پَاسْت زِيَانِيَان نَاگَاتِيْ، هَهْ رُوْهْ كهْ لهْ (المَحَلِّي) وَ (نَهَايَهْ) دَا فَهْرَمُوْويَانَهْ.

(وَيَجْرِيَانِ) نَهْوَ دَوُوْ فَهْرَمُوْدَهْ بهْ هِيْزُوْ بِيْ هِيْزَهْ دِيْزَهْ جِيْ: (فِي دَعْوَى غَضَبٍ وَسَرِقَةٍ وَإِثْلَافٍ) لهْ دَاوَاكَرْدَنِي زَهْوَ تَكُردَنُوْ دِيْزِيْ وَ فَهْوَ تَاَنْدَنِي شَتِيْكَ، كهْ وَاتَهْ: بهْ فَهْرَمُوْدَهْ ي بِيْ هِيْز دَاوَا لِيْكَراوَهْكَان سُوِينْد دَهْ دَرِيْزِيْ.

سَمِيْ يَهْم: دَاوَاكَارهْ كهْ شِيَاوِي دَاوَاكَرْدَن بِيْ، كهْ وَاوِيو: (وَإِنَّمَا تُسْمَعُ مِنْ مُكْلَفٍ مُلْتَزِمٍ) دَاوَاكَرْدَنَهْ كهْ تَهْ نَهْا لهْ وَ كهْ سَهْ وَهْ رَهْهْ گِيْرِيْ: كهْ بِالْغَوِ عَاقِل بِيْ وَ پَا بهْ نَدِيْ بِيْ پَارَهْ كَانِيْ نِيْ سَلَام بِيْ، وَاتَهْ: مَوْسُولْمَان بِيْ، يَان كَافِرِيْ پَهْ يِمَان لهْ نَهْ سَتَق بِيْ، نَهْكَ كَافِرِيْ جَهْ نَكِيْ.

چَوَارَهْم: دَاوَا لِيْكَراوَهْ كهْش شِيَاوِي دَاوَالِيْكَرْدَن بِيْ، كهْ وَاوِيو: مَهْرَجَهْ: دَاوَاكَارهْ كهْ دَاوَايَهْ كهْ بَكَا (عَلَى مِثْلِهِ) لهْ سَهْر دَاوَالِيْكَراوِيْكَسِيْ وَهْ كُوْ خُوْي، وَاتَهْ: بِالْغَوِ عَاقِل وَ پَا بهْ نَدِيْ بِيْ پَارَهْ كَانِيْ نِيْ سَلَام بِيْ، كهْ وَاتَهْ: دَاوَاكَرْدَنُوْ دَاوَالِيْكَرْدَنِي مَنْدَالُوْ شِيْءَ دِرُوسْت نَابِيْ، بهْ لَكُوْ سَهْ رَهْ رَشْتَكَا رَهْ كِيَان دَاوَايَان بَق دَهْكَاوْ هَهْم دَاوَاش لهْ سَهْ رَهْ رَشْتَكَا رَهْ كِيَان دَهْ كَرِيْ.

وَلَوْ ادَّعَى الْفِرَادَةُ بِالْقَتْلِ ثُمَّ ادَّعَى عَلَى آخَرٍ لَمْ تُسْمَعْ الثَّانِيَةُ، أَوْ عَمْدًا وَوَصَفَهُ بِغَيْرِهِ لَمْ يَبْطُلْ أَصْلُ الدَّعْوَى فِي الْأَظْهَرِ، وَتَثْبُتُ الْقَسَامَةُ فِي الْقَتْلِ بِمَحَلِّ لَوْثٍ: وَهُوَ قَرِينَةُ لَصِيقِ الْمُدَّعَى: بِأَنْ وَجَدَ قَتِيلًا فِي مَحَلَّةٍ أَوْ قَرْيَةٍ صَغِيرَةٍ لِأَعْدَائِهِ أَوْ تَفَرَّقَ عَنْهُ جَمْعٌ، وَلَوْ تَقَابَلَ صَفَانِ لِقَتَالٍ وَانْكَشَفُوا عَنْ قَتِيلٍ: فَإِنْ اتَّحَمَ قِتَالٌ فَلَوْثٌ فِي حَقِّ الصَّفِّ الْآخَرِ، وَإِلَّا

جا نه گهر سه ره رشتکار نه بو، به لام داواکاره که شاهیدی هه بون نه و کاته داوایه کی له سر شیت و مندال دروست ده بی، به و مرجعی له دای شاهیدیدانه که داواکاره که سویندی ناشکار کردنیس بخوا: که نه و مافهی له سر شیت و منداله که هه یه، هه روه که له (نهایه) و (مغنی) دا فرمویانه.

پینجه م: نابین داوایه کی دای داوایه کی تری بین، که وایو: (وَلَوْ ادَّعَى الْفِرَادَةُ بِالْقَتْلِ) نه گهر داوای کرد: فلانه که س به تهنه باو کمی کوشتوه (ثُمَّ ادَّعَى عَلَى آخَرٍ) نینجا داوای له سر به کیکی تریس کرد: نه و به باو کمی کوشتوه. یان هاویه شی له کوشتنه که دا کردوه. نه و کاته (لَمْ تُسْمَعْ الثَّانِيَةُ) داوایه کی دوهم گوئی نادریتتی، چونکه داوایه کی به کی می به درو خستوتوه (أَوْ عَمْدًا) یان داوای کرد: فلانکه س به قهس دی باو کمی کوشتوه. به لام (وَوَصَفَهُ بِغَيْرِهِ) کوشنه کی به سیفته کی کوشتنی به هاله باس کرد، نه و (لَمْ يَبْطُلْ أَصْلُ الدَّعْوَى) بنچینه ی داوایه که به تال نابین (فِي الْأَظْهَرِ) له فرموده ی به هیتردا، به لکو به گویره ی پوونکرده کی پریری بۆ ده درئ.

شه شه م: ده بی داوایه که سه پیننه بین، که واته: نه گهر داوای به خشین شتیکی کرد، به رجه بلن: شته که م به نیزنی به خشهره که وه رگرتوه.

(وَتَثْبُتُ الْقَسَامَةُ فِي الْقَتْلِ) سویند خواردن تهنه له باره ی کوشتن ده بی، به و مرجعی (بِمَحَلِّ لَوْثٍ) کوشتنه که له شوینی نیشانه یه کی به هیتردا بین و نه به شاهیدونه به دانپیدا هیتانیس بکوژه که نه زاندرئ (وَهُوَ) مه به ست به نیشانه: (قَرِينَةُ لَصِيقِ الْمُدَّعَى) به لگه یه که بۆ پاستگویی داواکاره که (بِأَنْ وَجَدَ قَتِيلًا فِي مَحَلَّةٍ أَوْ قَرْيَةٍ صَغِيرَةٍ لِأَعْدَائِهِ) وه که کوژاوئیک، یان نه ندامیکی کوژاوه که بدیتریته وه له گه په کییک، یان له گوندیکی بچوکی نوژمنه کانی (أَوْ تَفَرَّقَ عَنْهُ جَمْعٌ) یان کره لیک له دهره ی کوژاوه که په رت بین.

(وَلَوْ تَقَابَلَ صَفَانِ لِقَتَالٍ) نه گهر دوو کره ل بۆ جهنگ پویه پووی یه کتر بونه وه و (وَانْكَشَفُوا عَنْ قَتِيلٍ) کوژاوئیک له نیوانیاندا دهره کت، نه وه (فَإِنْ اتَّحَمَ قِتَالٌ) نه گهر جهنگه که تیکه ل بوین، یان چه کی هه ر پیزیک ده که یشته پیزه کی تر، نه و کاته (فَلَوْثٌ فِي حَقِّ الصَّفِّ الْآخَرِ) ده بیته نیشانه دهره ق پیزه کی تر: که نوژمنه کی ته ی (وَالَا) به لام

فَفِي حَقِّ صَفِّهِ، وَشَهَادَةُ الْعَدْلِ لَوْثٌ، وَكَذَا عَبِيدُ أَوْ نِسَاءٌ، وَقِيلَ يُشْتَرَطُ تَفَرُّقُهُمْ،
وَقَوْلُ فَسَقَةٍ وَصَبِيَّانِ وَكُفَّارِ لَوْثٌ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ ظَهَرَ لَوْثٌ فَقَالَ أَحَدُ ابْنَيْهِ: قَتَلَهُ
فُلَانٌ وَكَذَبَهُ الْآخَرُ بَطَلُ اللَّوْثِ، وَفِي قَوْلِ لَا، وَقِيلَ لَا يَنْطَلُ بِتَكْذِيبِ فَاسِقٍ، وَلَوْ قَالَ
أَحَدُهُمَا: قَتَلَهُ زَيْدٌ وَمَجْهُوْلٌ، وَقَالَ الْآخَرُ عَمْرُوٌ وَمَجْهُوْلٌ حَلَفَ كُلٌّ عَلَى مَنْ عَيْنُهُ وَلَهُ
رُبْعُ الدِّيَةِ، وَلَوْ أُنْكِرَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ اللَّوْثُ فِي حَقِّهِ فَقَالَ: لَمْ أَكُنْ مَعَ الْمُتَفَرِّقَيْنِ عَنْهُ،

نه گهر جه ننگ تیکه ل نه بوئی و چه کی هیچ ریزیکیش نه ده که یشته ریزه که یتر، نه و کاته
(فَفِي حَقِّ صَفِّهِ) ده بیته نیشانه دهره ق ریزه که یخوی.

(وَشَهَادَةُ الْعَدْلِ لَوْثٌ) شاهیدی ی به ک دادپه روه که بلین: (فلانکه کس کوشتی). ده بیته
نیشانه، جا بزانه: نه گهر برینداره که پییش مردن-گوتی: (فلانکه کس کوشتی). نه وه
نابیته نیشانه، به لام له مهره بی نیام (مالک) دا: گوته که ی برینداره که ش ده بیته نیشانه و
کاری پی ده کری، هه روه که له (معنی) و (البجیرمی) دا هه رموویانه.

(وَكَذَا عَبِيدُ أَوْ نِسَاءٌ) هه روه ها شاهیدی ی کوپله و نافر تانیش که بلین: (فلانکه کس
کوشتی). ده بیته نیشانه (وَقِيلَ يُشْتَرَطُ تَفَرُّقُهُمْ) له هه رمووده یه کی بی هیژدا: مهره جیا
جیا شاهیدی به بدن (وَقَوْلُ فَسَقَةٍ وَصَبِيَّانِ وَكُفَّارِ لَوْثٌ) قسه ی فاسقه کان و مندالان و
کافرانی ش نیشانه یه (فِي الْأَصَحِّ) له هه رموودی راستردا.

(وَلَوْ ظَهَرَ لَوْثٌ) نه گهر له کوژاوێکا نیشانه یه ک ناشکرا بو (فَقَالَ أَحَدُ ابْنَيْهِ: قَتَلَهُ فُلَانٌ) ئینجا
یه کیک له دوو کوپه کانی گوتی: فلانکه کس باوکمانی کوشت (وَكَبَّهَ الْآخَرُ) کوپه که ی تریش
وه دروی خستنه وه و گوتی: فلانکه کس نه یکوشتوه. نه وه (بَطَلُ اللَّوْثِ) نیشانه که پوچه ل
ده بی و نابئ دواکاره که سویند بخوا، به لام له و حاله ته دا بزی دروسته داولیکراوه که سویند
بدا، هه روه که له (الشروانی) دا هه رموویته (وَفِي قَوْلِ لَا) له هه رمووده یه کدا: نیشانه که
پوچه ل نابئ (وَقِيلَ: لَا يَنْطَلُ بِتَكْذِيبِ فَاسِقٍ) له هه رمووده یه کی بی هیژدا: به
وه درو خستنه وه ی فاسق نیشانه که پوچه ل نابئ.

(وَلَوْ قَالَ أَحَدُهُمَا: قَتَلَهُ زَيْدٌ وَمَجْهُوْلٌ) نه گهر له گه ل هه بوونی نیشانه دا کوپنکیان گوتی:
(زهد) و نه ناسراوێک باوکمانی کوشت (وَقَالَ الْآخَرُ: عَمْرُوٌ وَمَجْهُوْلٌ) کوپه که ی تریش گوتی:
(عمر) و نه ناسراوێک باوکمانی کوشت. نه و کاته (حَلَفَ كُلٌّ عَلَى مَنْ عَيْنُهُ) هه ره یه که یان
په نجا سویند له سه ره و بکوژه ده خوا که دیاری ی کردوه، ئینجا (وَلَهُ رُبْعُ الدِّيَةِ) هه ره
یه که شیان چواریکی خوینی باوکی هه یه، چونکه واجبی سه ره دیارکراوه که ی خوی نیوه ی
خوینه که یه و به شی سویند خوره که ش له و نیوه خوینه: نیوه یه.

(وَلَوْ أُنْكِرَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ اللَّوْثُ فِي حَقِّهِ) نه گهر داولیکراوه که نه یسه لماند نیشانه که
دهره قی وی بی و (فَقَالَ: لَمْ أَكُنْ مَعَ الْمُتَفَرِّقَيْنِ عَنْهُ) گوتی: من له گه ل په رت بووه کانی

صَدَّقَ بِيَمِينِهِ، وَلَوْ ظَهَرَ لَوْثٌ بِأَصْلِ قَتْلِ ذَوْنِ عَمْدٍ وَخَطِئًا فَلَا قَسَامَةَ فِي الْأَصَحِّ، وَلَا يُقْسَمُ فِي طَرَفٍ وَإِثْلَافٍ مَالٍ إِلَّا فِي عِنْدِ فِي الْأَظْهَرِ، وَهِيَ أَنْ يَخْلِفَ الْمُدْعَى عَلَى قَتْلِ ادِّعَاةِ خَمْسِينَ يَمِينًا،

ده وره‌ی کوژاوه‌که‌دا نه‌بوم. نه‌وه نه‌گه‌ر شاهید نه‌بی (صَدَّقَ بِيَمِينِهِ) به سویندخواردن باوه‌پی پی‌ده‌کری: که له گه‌لیاندا نه‌بوه.

(وَلَوْ ظَهَرَ لَوْثٌ بِأَصْلِ قَتْلِ) نه‌گه‌ر نیشانه‌یه‌ک بَرِ بنچینه‌ی کوشتن هه‌بو، به‌لام (لَوْثٌ عَمْدٍ وَخَطِئًا) دیاری نه‌کرا کوشتنه‌که: به‌قه‌سدی‌یه، یان به‌هه‌له‌یه، نه‌وه (فَلَا قَسَامَةَ فِي الْأَصَحِّ) له‌و‌حاله‌ته‌دا سویندخواردنی کوشتن نابی، له‌فه‌رمووده‌ی پاستردا، چونکه‌نازاندری: داوای خوینته‌که له‌بکوژه‌کی بکری، یان له‌خزمه‌کانی، به‌لام به‌فه‌رمووده‌ی بی‌هیز: له‌و‌حاله‌ته‌شدا داواکاره‌که سویندی کوشتن ده‌خواو، کوشتنه‌که‌ش به‌هه‌له‌داده‌ندری و خوینته‌که‌ش له‌بکوژه‌که وهرده‌گیری، هه‌روه‌که له (مغنی)‌دا فه‌رموویه‌تی.

(وَلَا يُقْسَمُ فِي طَرَفٍ وَإِثْلَافٍ مَالٍ) نابی داواکار سویند بخوا له‌باره‌ی لی‌کردنه‌وه‌ی نه‌ندام و بریندارکردن و فه‌وتاندنی مال، به‌لکو له‌باره‌ی بریندارکردن و لابرندی نه‌ندام و سوده‌کان —نه‌گه‌ر داواکاره‌که شاهیدی نه‌بی— به‌په‌نجا سویند باوه‌پی به‌داوایی‌کراوه‌که ده‌کری، هه‌روه‌که له (تحفة) و (نهاية)‌دا فه‌رموویانه (إِلَّا فِي عِنْدِ فِي الْأَظْهَرِ) ته‌نها له‌باره‌ی کوشتنی کزیله‌گه‌وره‌کی سویند ده‌خواو نرخه‌کی له‌خزمه‌کانی بکوژه‌که وهرده‌گیری.

﴿چونیه‌تی سویندخواردنی کوشتن﴾

(وَهِيَ) سویندخواردنی کوشتن—نه‌گه‌ر دوو شاهیدی کوشتنه‌که نه‌بی— نه‌مه‌یه: (أَنْ يَخْلِفَ الْمُدْعَى) له‌سه‌ره‌تاوه—له‌گه‌ل هه‌بوونی نیشانه‌یه‌که‌دا— داواکاره‌که سویند بخوا (عَلَى قَتْلِ ادِّعَاةِ) له‌سه‌ر کوشتنیک که داوای کردوه (خَمْسِينَ يَمِينًا) په‌نجا سویند بخوا: که (فَلَانِكُ سَ فَلَانِي كُوشْتُو). واته: سودی نیشانه‌که هه‌ر نه‌وه‌نده‌یه: له‌سه‌ره‌تاوه داواکاره‌که په‌نجا سوینده‌که ده‌خوا، به‌لام نه‌گه‌ر بکوژه‌که دان به‌کوشتنه‌که‌دا بی‌نی، یان دوو شاهیدی کوشتن هه‌بی، نه‌و‌کاته کوشتنه‌که ناشکرا ده‌بی و پی‌ویست به‌و‌په‌نجا سوینده‌ناکا، هه‌روه‌که له‌دوای نه‌م باسه‌په‌ون کراوه‌ته‌وه.

﴿عَنْ سَهْلِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سَهْلٍ وَمُحِيصَةَ بْنِ مَسْعُودٍ أَبَا خَيْرٍ، لَقِيَ عَبْدَ اللَّهِ وَاتَّهَمُوا الْيَهُودَ، فَقَالَتِ الْيَهُودُ: وَاللَّهِ مَا قَتَلْنَا. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: أَيُّ لَأَخِيهِ وَابْنِي عَمِّهِ: أَلَسْتُمْ حَقُونَ فَعَلَكُمْ بِأَيْمَانِ خَمْسِينَ مِنْكُمْ؟ قَالُوا: أَمَرْنَا لَمْ نَرَهُ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: فَعَبْرُكُمْ يَهُودُ بِأَيْمَانِ خَمْسِينَ مِنْهُمْ؟ قَالُوا: قَوْمٌ كُفَّارٌ. فَوَدَّاهُ النَّبِيُّ ﷺ مِنْ قَبْلِهِ﴾ رِوَاةُ الشَّيْخَانِ، وَفِي رِوَايَةِ اللَّيْثِيِّ: ﴿تَأْتُونَ بِالْبَيِّنَةِ عَلَى مَنْ قَتَلَهُ؟ قَالُوا: مَا لَنَا بَيِّنَةٌ. قَالَ: أَلَا تَخْلِفُونَ...﴾ الْحَدِيثُ، (عَبْدُ اللَّهِ) له‌گه‌ل (مُحِيصَةَ) چونه (خَيْر)، نینجا (عبدالله) کوژا، جوه‌کانیان ترمه‌تبار کردن، جوه‌کانیش گوتیان:

وَلَا يُشْتَرَطُ مَوَالِئُهَا عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلَوْ تَخَلَّلَهَا جُنُونٌ أَوْ إِغْمَاءٌ بَنَى، وَلَوْ مَاتَ لَمْ يَبْنِ
وَأَرِثُهُ عَلَى الصَّحِيحِ، وَلَوْ كَانَ لِلْقَتِيلِ وَرَثَةٌ وَزُعَتْ بِحَسَبِ الْإِثْرِ وَجَبَرِ الْمُنْكَسِرُ،
وَفِي قَوْلٍ يَخْلَفُ كُلُّ خَمْسِينَ، وَلَوْ نَكَلَ أَحَدُهُمَا حَلَفَ الْآخَرُ خَمْسِينَ، وَلَوْ غَابَ
حَلَفَ الْآخَرُ خَمْسِينَ وَأَخَذَ حِصَّتَهُ،

نیمه نه مانکوشته. جا پیغمبر ﷺ به براو ماموزیه کانی کوژراوه کی فرمود: نایا
شاهیدتتان هیه کی کوشتویه تی؟ گوتیان: شاهیدمان نیه. فرمودی: نایا نیتوه په نجا
سویند ده خون تاکو مافی خوینی کوژراوه که تان هیه؟ گوتیان: نه وه کاریکه به چاو
نه ماندیتوه چون سویند ده خون. فرمودی: نایا جوه کان په نجا سویندتان بق بخون؟
گوتیان: نه وان کافرن چون باوه په سوینده کانیاں بکین. جا پیغمبر ﷺ له لای خویه وه
خوینی کوژراوه کی دا، تا خوینی به فیرو نه چی.

(وَلَا يُشْتَرَطُ مَوَالِئُهَا) به مخرج داناندری په نجا سوینده کان به دوی په کتردا بخورین،
به لکو دروسته له په نجا پوژدا بخورین (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر فرموده ی پاستی مه زه به،
که وایو: (وَلَوْ تَخَلَّلَهَا جُنُونٌ أَوْ إِغْمَاءٌ) نه گهر شیتی، یان بی هوشی که وته نیوان په نجا
سوینده کان، نه وه هر کاتیک سویندخوره که چاک بقوه (بَنَى) له سر پابریوو
سوینده کان ته واد ده کا، به لام (وَلَوْ مَاتَ) نه گهر سویندخوره که پیش ته واکړنی په نجا
سوینده کان - مرد، نه و کاته (لَمْ يَبْنِ وَأَرِثُهُ) نابی میراتگره کی له سر سوینده کانی وی
ته وایوان بکا، به لکو ده بی له سره تاوه ده ست به په نجا سوینده کان بکاته وه (عَلَى
الصَّحِيحِ) له سر فرموده ی پاست.

(وَلَوْ كَانَ لِلْقَتِيلِ وَرَثَةٌ) نه گهر کوژراوه که چند میراتگریکی ه بون، نه و کاته (وَزُعَتْ
بِحَسَبِ الْإِثْرِ) په نجا سوینده کان به سر میراتگره کانی دا بهش ده کرین: به گویره ی به شه
میراته که یان (وَجَبَرِ الْمُنْكَسِرُ) سویندی شکاویش پر ده کریته وه، یو وینه: نه گهر سی کوپ
بون هر یه که یان حه فده سویندان ده خوا، نه گهر چل وټو کوپ بن هریه که یان دوو
سویندان ده خوا (وَفِي قَوْلٍ يَخْلَفُ كُلُّ خَمْسِينَ) له فرموده یه کدا: هر میراتگریک په نجا
سویند ده خوا.

(وَلَوْ نَكَلَ أَحَدُهُمَا) نه گهر میراتگریک به شه سوینده کانی خوئی نه خوارن، نه و کاته (حَلَفَ
الْآخَرُ خَمْسِينَ) پیویسته میراتگره کی تر - به ته نهایی - په نجا سویند بخوا، نینجا به شه
خوینی خوئی وهرده گری.

(وَلَوْ غَابَ) نه گهر میراتگریک ناماده نه بو، یان مندال، یان شیت بوو، نه و
کاته ش (حَلَفَ الْآخَرُ خَمْسِينَ وَأَخَذَ حِصَّتَهُ) میراتگره حازره که - به ته نهایی - په نجا

وَالْأَمْرُ لِلْغَائِبِ، وَالْمَذْهَبُ أَنْ يَمِينَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ بِأَلْفِ لُوثٍ، وَالْمَرْذُودَةُ عَلَى الْمُدْعَى أَوْ عَلَى الْمُدْعَى عَلَيْهِ مَعَ لُوثٍ وَالْيَمِينَ مَعَ شَاهِدٍ خَمْسُونَ، وَيَجِبُ بِالْقِسَامَةِ فِي قَتْلِ الْخَطِ أَوْ شِبْهِ الْعَمْدِ دِيَّةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ، وَفِي الْعَمْدِ عَلَى الْمُقْسَمِ عَلَيْهِ، وَفِي الْقَدِيمِ قِصَاصٌ،

سویند ده خواو هر نه ودهم به شه خویننه که ی خوی وهرده گری، جا هر کاتیکیش نه وانی تر حازر بون، نه وانی به شه سوینده کانی خویان ده خون، که واته: نه گهر کوپیک کورژاوه که په دجا سویندی خواردن و به شه خویننه که ی خوی وهرگرت، ټینجا کوپیک تریش هاته وه، یان بلوغی بوو، نه وهش بیست و پینج سویندان ده خواو به شه خویننه که ی خوی وهرده گری، جا نه گهر سی یه مه که ش هاته وه، یان بلوغی بوو، نه ویش حه فده سویندان ده خواو به شه خویننه که ی خوی وهرده گری.

(وَالْأَمْرُ) به لام نه گهر میراتگرو حازره که - به ته نهایی - په دجا سویندی نه خواردن، نه و کاته (صَبَرَ لِلْغَائِبِ) با چاوه پروان بکا، تا نادیاره که دپته وه و منداله که بلوغی ده بی و شپته که چاک ده بیته وه و له گه ل نه وان به شه سوینده کانی خوی بخوا.

(وَالْمَذْهَبُ) به فهرموده ی پاستی مه زه ب: (أَنْ يَمِينَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ بِأَلْفِ لُوثٍ) سویندی داوالیکراوی کوشتنی بی نیشانه و هم سویندی داوالیکراوی بریندارکردن و لابرندی نه ندانم سوده کان و هم (وَالْمَرْذُودَةُ عَلَى الْمُدْعَى) نه و سوینده ی له لایه ن داوالیکراوه که وه ده گهر پیندریته وه بقر سهر داواکاری کوشتنه که (أَوْ عَلَى الْمُدْعَى عَلَيْهِ مَعَ لُوثٍ) یان له داواکاره که وه ده گهر پیندریته وه بقر سهر داوالیکراوی کوشتنی له گه ل نیشانه و هم (وَالْيَمِينَ مَعَ شَاهِدٍ) سویندی داواکاریش له گه ل هه بوونی شاهیدیک کوشتن، له هر چوار حاله تدا (خَمْسُونَ) په دجا سویندن.

به لام لیږده داو لیکراوه کانی کوشتن له یه زیاتر بون، نه و کاته ش ده بی هر یه که و په دجا سویند بخون، واته: به سهریاند به ش ناکرین، هه روه که له زوری ه سهر چاوه کاند فهرموویانه.

(وَيَجِبُ بِالْقِسَامَةِ فِي قَتْلِ الْخَطِ أَوْ شِبْهِ الْعَمْدِ) به هوی په دجا سوینده کان له کوشتنی به هه له وینه ی به قه سدی دا واجب ده بی: (دِيَّةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ) خوینی کورژاوه که له سهر خزمه کانی بکوژه که. هم (وَفِي الْعَمْدِ عَلَى الْمُقْسَمِ عَلَيْهِ) له کوشتنی به قه سیدشدا خویننه که له سهر بکوژه سویند له سهر خوراوه که واجب ده بی - نه که توله کردنه وه - به به لگی هه دیسه که ی پابردو، به لام (وَفِي الْقَدِيمِ قِصَاصٌ) له فهرموده ی کوندا: توله کردنه وه واجب ده بی.

وَلَوْ ادَّعَى عَمْدًا بَلَوْتُ عَلَى ثَلَاثَةِ حَضَرٍ أَحَدَهُمْ أَقْسَمَ عَلَيْهِ خَمْسِينَ وَأَخَذَ ثُلُثَ الدِّيَةِ، فَإِنْ حَضَرَ آخَرُ أَقْسَمَ عَلَيْهِ خَمْسِينَ، وَفِي قَوْلٍ خَمْسًا وَعِشْرِينَ إِنْ لَمْ يَكُنْ ذِكْرُهُ فِي الْإِيمَانِ، وَإِلَّا فَيَنْبَغِي الْاِكْتِفَاءُ بِهَا بِنَاءً عَلَى صِحَّةِ الْقَسَامَةِ فِي غَيْبَةِ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ وَهُوَ الْأَصَحُّ، وَمَنْ اسْتَحَقَّ بَدَلَ الدَّمِ أَقْسَمَ وَلَوْ مُكَاتَبًا لِقَتْلِ عَبْدِهِ، وَمَنْ ارْتَدَّ فَلَا أَفْضَلَ تَأْخِيرُ أَقْسَامِهِ لِيُسْلِمَ، فَإِنْ أَقْسَمَ فِي الرَّدَّةِ صَحَّ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَمَنْ لَا وَارِثَ لَهُ لَا قَسَامَةَ فِيهِ.

(وَلَوْ ادَّعَى عَمْدًا بَلَوْتُ عَلَى ثَلَاثَةٍ) نه گهر داوای کوشتنی به قه سدی به نیشانه‌ی کرد له سر سئ که سان: که (حَضَرٍ أَحَدَهُمْ) تنها به کیکیان حازر بوو، نه وه (أَقْسَمَ عَلَيْهِ خَمْسِينَ) په دجا سویند له سر حازره که ده خواو (وَأَخَذَ ثُلُثَ الدِّيَةِ) سییه کی خویته که ی لئو ورده گری (فَإِنْ حَضَرَ آخَرُ) جا نه گهر دووهمه که ش حازر بوو، نه وه ش (أَقْسَمَ عَلَيْهِ خَمْسِينَ) په دجا سویندی تری له سر ده خواو سییه کیکی تری خویته که ش له وی ورده گری، سئ په مه که ش هر به و جزو ده (وَفِي قَوْلٍ: خَمْسًا وَعِشْرِينَ) له فرموده ده کدا: بیست و پنج سویند له سر دووهمه که ده خواو.

جا به و مرجه سویند له سر دووهمه که ش ده خواو: (إِنْ لَمْ يَكُنْ ذِكْرُهُ فِي الْإِيمَانِ) نه گهر له په دجا سوینده کاند اناوی دووهمه که ی نه ینابی (وَأِلَّا) به لام نه گهر له سوینده کاند اناوی دووهمه که و سئ په مه که ی ینابی، نه و کاته (فَيَنْبَغِي الْاِكْتِفَاءُ بِهَا) پئویسته په دجا سوینده کان بؤ هر سیکیان به س بن و دووباره سویند نه خواتوه (بِنَاءً عَلَى صِحَّةِ الْقَسَامَةِ فِي غَيْبَةِ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ) له سر نه و فرموده ده ی سویند خوارینه که له حاله تی دیارنه بوونی داوالیکراوه که ش دروست ده کا (وَهُوَ الْأَصَحُّ) نه و فرموده ده ی ش پاستره.

(وَمَنْ اسْتَحَقَّ بَدَلَ الدَّمِ أَقْسَمَ) هر که سیک مافی خوین وهرگرتنی هه بئ نه و سوینده کان ده خواو، هر چند کافریش بئ، هم (وَلَوْ مُكَاتَبًا لِقَتْلِ عَبْدِهِ) هر چند خاوه ن مافه که ش نوسراویدراویک بئ بؤ کوشتنی کویله که ی خوی سویند ده خواو (وَمَنْ ارْتَدَّ) نه گهر میراتیک له دواي کوژرانی خزمه که ی کافر بیئ، نه وه (فَلَا أَفْضَلَ تَأْخِيرُ أَقْسَامِهِ لِيُسْلِمَ) وها باشته سوینده کانی دوا بیخیزن تا ده بیته وه موسولمان (فَإِنْ أَقْسَمَ فِي الرَّدَّةِ) جا نه گهر له حاله تی کافر بووندا سوینده کانی خوارن (صَحَّ عَلَى الْمَذْهَبِ) سوینده کانی دروست ده بن و خوینی کوژراوه که ی ورده گری، له سر فرموده ده ی پاستی مازهب، چونکه له حه دیسه که ی پرابر بودا پیغه مبه رﷺ سوینده کانی جوله که کانی به دروستبوو دانان.

(وَمَنْ لَا وَارِثَ لَهُ) نه گهر کوژراویک هیچ میراتگریکی نه بئ (لَا قَسَامَةَ فِيهِ) سویند خوارینه کانیش له کوشتنه که ی دا نیه، هر چند نیشانه ش هه بئ، چونکه ناکری (بیت المال) سویند بخواو، که وابو: قازی داواکاریک داده نئ تا کو داوالیکراوه که سویند بدا، جا نه گهر داوالیکراوه که

(فَصَلَ) إِنَّمَا يَثْبُتُ مُوجِبُ الْقَصَاصِ بِإِقْرَارِ أَوْ عَذْلَيْنِ، وَالْمَالِ بِذَلِكَ أَوْ بِرَجُلٍ وَامْرَأَتَيْنِ أَوْ وَيمين، وَلَوْ عَقًا عَنِ الْقَصَاصِ لِيُقْبَلَ لِلْمَالِ رَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ لَمْ يُقْبَلْ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ شَهِدَ هُوَ وَهَمَا بِهَاشِمَةَ قَبْلَهَا إِيضَاحٌ لَمْ يَجِبْ أَرْشُهَا عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلْيُصْرَحَ الشَّاهِدُ بِالْمُدْعَى، فَلَوْ قَالَ: ضَرَبَهُ بِسَيْفٍ فَجَرَحَهُ فَمَاتَ. لَمْ يَثْبُتْ حَتَّى يَقُولَ فَمَاتَ مِنْهُ أَوْ فَقَّطَلَهُ، وَلَوْ قَالَ ضَرَبَ رَأْسَهُ فَأَذْمَاهُ أَوْ فَاسَّالَ دَمَهُ

سویندی نه خوارد، نه و کاته به ند ده کړئ تا سویند ده خوا، یان دان به کوشتنه که دا دینئ، هه روه که له تږیبه ی سرچاوه کاند ا هه رمو یانه.

﴿فَصَلَ: له باسی ناشکرا گردنی کوشتن و تاوانه کانی تر﴾

(إِنَّمَا يَثْبُتُ مُوجِبُ الْقَصَاصِ) نه و تاوانه ی توله کړنه وه واجب ده کا: وه کوشتنی به قه سدی و بریندارکردن و لابردي نه ند امو سوده کان به قه سدی، گشتی ناشکرا ده بی: (بِإِقْرَارِ أَوْ عَذْلَيْنِ) به دانپیدا میتانی تاوانکاره که، یان به شاهیدی دوو پیاوړی دادپه روه. (وَالْمَالِ) نه و تاوانه ش که خوین واجب ده کا: وه کوشتنی به هه له و یتنه ی به قه سدی و تاوانه کانی تری به هه له، نه وه ش ناشکرا ده بی: (بِذَلِكَ) به دانپیدا میتانی تاوانکاره که، یان به شاهیدی دوو پیاوړی دادپه روه (أَوْ بِرَجُلٍ وَامْرَأَتَيْنِ) یان به شاهیدی پیاوړیک و دوو نافرته (أَوْ وَيمين) یان به شاهیدی پیاوړیک و په نجا سویندی داواکار.

(وَلَوْ عَقًا عَنِ الْقَصَاصِ) نه گهر خاوه ن مافه که تاوانکاره که ی له توله کړنه وه عه فو کرد (لِيُقْبَلَ لِلْمَالِ رَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ) تاكو بڼ خوین واجب وون شاهیدی پیاوړیک و دوو نافرته قبول بکړئ، نه وه (لَمْ يُقْبَلْ فِي الْأَصَحِّ) ئی قبول ناکړئ، له هه رمووده ی پاستردا، که وایو: (وَلَوْ شَهِدَ هُوَ وَهَمَا) نه گهر پیاوړیک و دوو نافرته شاهیدیان دا (بِهَاشِمَةَ قَبْلَهَا إِيضَاحٌ) به برینیکی نیسقاششکین که برینیکی ناشکرا که ری له پیشدا بی (لَمْ يَجِبْ أَرْشُهَا) خوینی نیسقاششکینه که واجب نابئ (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر هه رمووده ی راستی مه زهه ب، چونکه ناشکرا که ره که توله واجب ده کاو به پیاوړیک و دوو نافرته ناشکرا نابئ، تاوانی هه ر دوو برینه که ش یه ک تاوانه.

(وَلْيُصْرَحَ الشَّاهِدُ بِالْمُدْعَى) واجبه شاهیده که به ناشکرای تاوانه داواکارو که بلئ، که واته: (فَلَوْ قَالَ) نه گهر شاهیده که گوئی: (ضَرَبَهُ بِسَيْفٍ فَجَرَحَهُ فَمَاتَ) شاهیدی ده دم: (تاوانکاره که به شمشیر ئی داو برینداری کردو مرد). نه وه (لَمْ يَثْبُتْ) کوشتنه که به و شاهیدیه ناشکرا نابئ (حَتَّى يَقُولَ) فَمَاتَ مِنْهُ أَوْ فَقَّطَلَهُ تا شاهیده که ده لئ: (به و برینه مرد). یان ده لئ: (ئی داو کوشتی). یان ده لئ: (شاهیدی ده دم نه و تاوانکاره کوشتی). (وَلَوْ قَالَ: ضَرَبَ رَأْسَهُ فَأَذْمَاهُ أَوْ فَاسَّالَ دَمَهُ) نه گهر شاهیده که گوئی: (له سه ری داو خوینی

ثَبَّتْ دَامِيَّةً، وَيَشْتَرُطُ لِمَوْضَحَةٍ: ضَرَبَهُ فَأَوْضَحَ عَظْمَ رَأْسِهِ. وَقِيلَ يَكْفِي فَأَوْضَحَ رَأْسَهُ، وَيَجِبُ بَيَانُ مَحَلِّهَا وَقَدَرُهَا لِيُمْكِنَ الْقِصَاصُ، وَيَثْبُتُ الْقَتْلُ بِالسَّحْرِ بِإِقْرَارِ بِهِ، لَا بَيِّنَةٍ، وَلَوْ شَهِدَ لِمَوْرَثِهِ بِجُرْحٍ قَبْلَ الْإِنْدِمَالِ لَمْ تُقْبَلْ، وَيُعْذَرُ يَقْبَلُ وَكَذَا بِمَالٍ فِي مَرَضٍ مَوْتِهِ فِي الْأَصَحِّ، وَلَا تُقْبَلُ شَهَادَةُ الْعَاقِلَةِ بِفَسْقِ شُهُودٍ قَتَلَ يَحْمِلُونَهُ، وَلَوْ شَهِدَ اثْنَانِ عَلَى اثْنَيْنِ بَقْتْلِهِ فَشَهِدَا عَلَى الْأَوَّلَيْنِ بِقَتْلِهِ فَإِنَّ صَدَقَ الْوَلِيُّ الْأَوَّلَيْنِ حُكِمَ بِهِمَا،

لِهَيْئَتِنَا. يان: (خوينی لیژداند). نو کاته (ثَبَّتْ دَامِيَّةً) برینیکی خوینپرډاو ناشکرا ده بن. (وَيَشْتَرُطُ لِمَوْضَحَةٍ) به مارج داده ندری بۆ ناشکرا کړنی برینیکی ناشکرا که بلای: (ضَرَبَهُ فَأَوْضَحَ عَظْمَ رَأْسِهِ) تاوانکاره که لیژداو برینداری کړو نیسقای سهری ناشکرا کرد (وَقِيلَ: يَكْفِي فَأَوْضَحَ رَأْسَهُ) له فرموده ده کی یی هیژدا به سه بلای: برینیکی ناشکرا که له سهری کرد (وَيَجِبُ بَيَانُ مَحَلِّهَا وَقَدَرُهَا) واجبه شوینی برینه که و نه نداز که شی پرون بکاته وه (لِيُمْكِنَ الْقِصَاصُ) تا کو توله کړینه وه که بگوچی (وَيَثْبُتُ الْقَتْلُ بِالسَّحْرِ) کوشتنی به هوی سحر لیژداند ناشکرا ده بن: (بِإِقْرَارِ بِهِ) به دانپیدا هیئانی سحر یاز که (لَا بَيِّنَةٌ) نه که به شامید، چونکه شامیده که مه به ستی سحر یاز که نابین.

(وَلَوْ شَهِدَ لِمَوْرَثِهِ) نه گهر میراتگريک شامیدی بۆ میراتده ره که ی خوی دا: (بِجُرْحٍ قَبْلَ الْإِنْدِمَالِ) به برینیک پیش چاکبونه وه ی برینه که، نه وه (لَمْ تُقْبَلْ) شامیده که ی قبول ناکړی، چونکه تومه تی نه وه ی لیژده کړی: نه گهر میراتده ره که به و برینه به مری، خوینه که ی به میرات - بۆ شامیده که ده مینیتته وه، به لام (وَيُعْذَرُ يَقْبَلُ) له دوی چاکبونه وه ی برینه که شامیده که ی قبول ده کړی، چونکه نه تومه تی لیژده کړی.

(وَكَذَا) هره وه شامیدی میراتگري که قبول ده کړی (بِمَالٍ فِي مَرَضٍ مَوْتِهِ) به مالیک بۆ میراتده ره که ی له نه خوشی مردنی دا (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی راستردا، چونکه هر نیستا نه خوشه که ده توانی ده ستکاری ماله که ی بکا.

(وَلَا تُقْبَلُ شَهَادَةُ الْعَاقِلَةِ) شامیدی خزمه کان بکوژده که قبول ناکړی: (بِفَسْقِ شُهُودٍ قَتَلَ يَحْمِلُونَهُ) که بلین: شامیده کانی کوشتن فاسقن. له و حالته ی خوینی کوشتنه که له سهر خزمه کان بن، چونکه تومه تی نه وه ی لیژده کړی: خوینه که له سهر خویان لابه دن.

(وَلَوْ شَهِدَ اثْنَانِ عَلَى اثْنَيْنِ بِقَتْلِهِ) نه گهر دوو پیاو شامیدیان دا له سهر دوو پیاوی تر: نه دووانه فلانکه سیان کوشتوه (فَشَهِدَا عَلَى الْأَوَّلَيْنِ بِقَتْلِهِ) نیجا دوو پیاوه که ش شامیدیان دا له سهر دوو شامیده که یی که م: نه و دوو شامیدانه فلانکه سیان کوشتوه. یان شامیدیاندا: که سیکی تر کوشتویه تی. نه وه (فَإِنْ صَدَقَ الْوَلِيُّ الْأَوَّلَيْنِ) نه گهر میراتگری کوژدوه که هر دوو شامیده کانی یی که می به راستگر دانان، نه و کاته (حُكِمَ بِهِمَا) به شامیده کانی یی که م بریار ده دړی، چونکه شامیده که یان تومه تی تی دا نیه، به لام

أَوِ الْآخَرَيْنِ أَوْ الْجَمِيعِ أَوْ كَذَبَ الْجَمِيعَ بَطَلْنَا، وَلَوْ أَقْرَبُ بَعْضُ الْوَرَّةِ بَعْضُ سَقَطَ الْقِصَاصُ، وَلَوْ اخْتَلَفَ شَاهِدَانِ فِي زَمَانٍ أَوْ مَكَانٍ أَوْ آلَةٍ أَوْ هَيْئَةٍ لَفَتَّ، وَقِيلَ لَوْتُ.
(كِتَابُ الْبُعَاةِ)

هُمُ مُخَالِفُو الْإِمَامِ بِخُرُوجٍ عَلَيْهِ وَتَرْكِ الْإِنْقِيَادِ أَوْ مَنَعَ حَقَّ تَوَجُّعِهِ عَلَيْهِمْ بِشَرْطِ شَوْكَةِ لَهُمْ وَتَأْوِيلٍ وَمُطَاعٍ فِيهِمْ، قِيلَ وَإِمَامٌ مُنْصُوبٌ،

(أَوِ الْآخَرَيْنِ أَوْ الْجَمِيعِ) نه گهر شاهیده کانی بووه می به پاستگو دانان، یان یه که مو دووه می به پاستگو دانان (أَوْ كَذَبَ الْجَمِيعِ) یان گشتیان به درون دانان، نه و کاته (بَطَلْنَا) له هرسیک مه سه له دا شاهیدیه که ی گشتیان به تال ده بیته وه.

(وَلَوْ أَقْرَبُ بَعْضُ الْوَرَّةِ بَعْضُ) نه گهر میراتگریک دان بیته به عه فوکردنی بکوژده که له توله کردنه وه (سَقَطَ الْقِصَاصُ) توله کردنه وه له سر بکوژده که لاده که وی و خوینی له سر واجب ده بی (وَلَوْ اخْتَلَفَ شَاهِدَانِ) نه گهر دوو شاهیده کان جیاوازیان بوو: (فِي زَمَانٍ أَوْ مَكَانٍ أَوْ آلَةٍ أَوْ هَيْئَةٍ) له کاتی تاوانه که، یان له شویته که ی، یان له که رهسته که ی، یان له چو نیه تیه که ی (لَفَتَّ) شاهیدی هه ربوویان پوچه له ده بی (وَقِيلَ لَوْتُ) له هه رمووده یه کی بی میزدا: شاهیدیه که یان ده بیته نیشانه ی کوشتن و میراتگریه که په دجا سویند ده خوا.

﴿ كِتَابُ الْبُعَاةِ: پَه رتوکی یاخی بووه کان ﴾

واته: له هه فرمانده رچووه کان (هُمُ) یاخی بووه کان: کومه له موسولمانیکن ملکه چی شهریه تی نیسلا من، به لام (مُخَالِفُوا الْإِمَامِ) دژ به پیشه وای موسولمانان (بِخُرُوجٍ عَلَيْهِ) به وه ی له دژ ی پیشه وایه که پاپه پن و (وَتَرْكِ الْإِنْقِيَادِ لَهُ) واز له گویریایه لی بؤ پیشه وایه که بینن، هه رچه ند پیشه وایه که شسته مکار بی (أَوْ مَنَعَ حَقَّ تَوَجُّعِهِ عَلَيْهِمْ) یان مافیکی شهرعیان له سر بی و له پیشه وایه که قه ده غه ی بکه نو نهیده نی: وه کو زه کات و توله لی کردنه وه و سزای تاوانه کان.

جا نه و دژانه ش که به یاخی بوو داده ندرین (بِشَرْطِ شَوْكَةٍ لَهُمْ) به و هه رجه ی هیزو توانایه کی وه هایان هه بی: نه گونجی به ئاسانی بگه پندرنه وه ژیر گویریایه لی پیشه وای موسولمانان، هه م (وَتَأْوِيلٍ) به و هه رجه ش به لگه یه کی گونجاویان هه بی: که به هوی نه و به لگه یه باوه ریان وایی: یاخی بوونه که یان دروسته، هه م (وَمُطَاعٍ فِيهِمْ) به و هه رجه ش سرکرده یه کیشیان هه بی و به هه رمانی وی بجولینه وه (قِيلَ: وَإِمَامٌ مُنْصُوبٌ) له هه رمووده یه کی بی میزدا هه رجه: سرکرده که یان پیشه وایه کی داندراوی خو یان بی.

جا بزانه: بپیاره کانی نه م باسه له باره ی موسولمانه کانی یاخی بووه، نه ک کافره کان، چونکه نه گهر کومه لیک کافر بین و له دژ ی پیشه وای موسولمانان پاپه پن، نه وان له گشت حاله تیکدا ده کوژرین و داوی توبه شیان لی تا کرین، هه روه که له (تحفة) دا هه رموویه تی.

وَلَوْ أَظْهَرَ قَوْمٌ رَأْيَ الْخَوَارِجِ كَتَرَكِ الْجَمَاعَاتِ وَتَكْفِيرِ ذِي كِبِيرَةٍ وَلَمْ يَقَاتِلُوا تُرْكُوا،

﴿بأسی (خوارج)﴾

(خوارج) گروهی که (أهل البدعة والضلالة)، له سردهمی نیمامی (علی) له کومه لی (أهل السنة والجماعة) ده رچونو له دزی نیمامی (علی) جه نگیان ده کردو جگه له خویشیان گشت موسولمانه کانی تریان به کافر دانان و دروشمی (لأحكم إلا لله) بیان به رز کرده وه، واته: بپیاردان ته نها بق خودایه. جا نیمامی (علی) له وه لامدا فهرمووی: (كَلِمَةٌ حَقٌّ أُرِيدَ بِهَا بَاطِلٌ) دروشمه که وشه یه کی راسته و مه به ست به و وشه یه کاریکی ناره وایه. نینجا نیمامی (علی) فهرمووی: ﴿لَكُمْ عَلَيْنَا ثَلَاثٌ: لَا تَمْنَعُكُمْ مَسَاجِدُ اللَّهِ أَنْ تَذْكُرُوهُ فِيهَا، وَلَا تَمْنَعُكُمْ الْفِيءَ مَا دَامَتْ أَيْدِيكُمْ مَعَنَا، وَلَا تُبْدَأُكُمْ بِقِتَالٍ﴾ سنی مافتان له سر نیمه یه: له مزگه وته کانی خوا قه ده غه تان ناکه یین خوا به رستی و زیگری خوی تاندا بکه ن، له ده سته و توی کافرانیس قه ده غه تان ناکه یین تا نئوه له گه ل نئمه دا بن، نئمه ده ست به جه نگی نئوه ناکه یین تا نئوه ده ست پئ ده کهن. هه روه ک له (مغنی و الشروانی) دا گیردراوه ته وه. جا له نه نجامدا (خوارج) ده ستیان به جه نگ کردو نیمامی (علی) به ده سستی نه وان شهید کرا.

جا بزانه: ئیستاش چند گروهیکی (أهل البدعة) له ناو موسولماناندا هه نه، بیرو پای (خوارج) ناشکرا ده کهن: وهکو (وهابی و سلفی و لامذهبی)، منیش له پوونکردنه وهی (العقيدة الطحاوية) و له (گولزاری نیسلام) دا نیشانه کانی (خوارج) م پوون کردونه وه، بیانخوینه وه، تا کو بیانناسی.

نینجا (وَلَوْ أَظْهَرَ قَوْمٌ رَأْيَ الْخَوَارِجِ) نه گهر کومه لیک بیرو پای (خوارج) ده کانیان ناشکرا کرد: (كَتَرَكِ الْجَمَاعَاتِ) وهکو وازه نینان له نویژکردنی به جه ماعت؟ چونکه به بۆچونی نه وان: به هوی ناشکراکردنی گونا مه کان، (دارالإسلام) بووه ته (دارالکفر) و پیشه وایه کانیس کافرن و نویژیان له هوا ناکهن، هم (وَتَكْفِيرِ ذِي كِبِيرَةٍ) وهکو به کافردانانی خاوه ن گونا می گه وره به گومرپادانانی زانیانی (أهل السنة) و...چند بیرو بۆچونیکتری پوچه ل (و) له گه ل نه وه شدا (لَمْ يَقَاتِلُوا) جه نگیان نه ده کردو هه ر له بهر ده سستی (أهل السنة) شدا بون، نه وانه (تُرِكُوا) وازیان لی ده هیتدری و پویه پوویان نابینه وه، به به لگی فهرمووده که ی نیمامی (علی) پیردوو.

جا نه گهر کومه له که جه نگیان نه ده کرد، به لام زهره ریان هه بوو وهکو په رته وازه یی و ململانیه ی ناو مزگه وته کان و گومان خسته ناو دلی خه ک- نه و کاته پویه پوویان ده بیننه وه، هه ر چند به کوشتنیش بین، هه روه ها نه گهر جنئیویان دها هه ندیک پیشه واو زانیانی (أهل السنة)، نه و کاته ته مبی ده کرین، هه روه ک له (تحفة) و (نهاية) و حاشیه کانیاندا فهرموویانه.

وَالْأَفْقَطُ طَرِيقٌ، وَتَقْبَلُ شَهَادَةُ الْبُعَاةِ وَقَضَاءُ قَاضِيهِمْ فِيمَا يُقْبَلُ قَضَاءُ قَاضِيْنَا إِلَّا أَنْ يَسْتَحِلَّ دِمَاءَنَا، وَيَنْفُذَ كِتَابَهُ بِالْحُكْمِ وَيَحْكُمَ بِكِتَابِهِ بِسَمَاعِ الْبَيِّنَةِ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ أَقَامُوا حَدًّا وَأَخَذُوا زَكَاةَ وَخَرَجًا وَجَزِيَّةَ وَفَرَقُوا سَهْمَ الْمُتَرْتِقَةِ عَلَى جُنْدِهِمْ صَحَّ، وَفِي الْأَخِيرِ وَجْهٌ، وَمَا أَلْفَفَهُ بَاغٍ عَلَى عَادِلٍ وَعَكْسُهُ إِنْ لَمْ يَكُنْ فِي قِتَالٍ ضَمِنَ، وَإِلَّا فَلَا، وَفِي قَوْلِ يَضْمَنُ الْبَاغِي،

(وَالَا) به لَام نه گهر جه نگیان ده کرد، یان له برده سستی (أهل السنة) دا نه بون، نه و کاته به یاخی بوو داناندرین، به لکو (مَقْطَاعُ طَرِيقٍ) وه کو پیکره کان پریاریان له سر ده دریو له تنه ی کوژراه وکانی (أهل السنه) ده کوشترینه وه.

(وَتَقْبَلُ شَهَادَةُ الْبُغَاةِ) شاهیدی یاخی بوو ده کان قبول ده کړئ، چونکه فاسق نین (وَقَضَاءُ قَاضِيهِمْ) هم بریاری قازیشیان قبول ده کړئ (فِيمَا يُقْبَلُ قَضَاءُ قَاضِيِنَا) لهو بریارانه دا که بریاری قازی نیتهمی تدا قبول ده کړئ، که واته: نه گهر بریاره که ی دژ به ده ققی قورپان، یان ه دیس، یان (إجماع) یرانایان، یان (قیاس) ټکی ناشکرا بوو، نه و کاته قبول ناکړئ (إِلَّا أَنْ يَسْتَحْلِلَ بِمَاءِنَا) تنه نه گهر شاهیده که، یان قازیه که خوین و مالی نیتهم به ناهق - به حال بزانن، نه و کاته شاهیدی و بریاره کانی قبول ناکړئ.

(وَيَنْفُذُ كِتَابَهُ بِالْحُكْمِ) نووسراوی قازئی یاخی بووه کان که برپاری تی دابی، جی به جی ده کری، هم (وَيُحْكَمُ بِكِتَابِهِ بِسَمَاعِ الْبَيِّنَةِ) برپاریش به نووسراوه کی قازیان ده ری که گوئی لیبونی شاهیده کانی تی دابی (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی راستردا.

(وَلَوْ أَقَامُوا حَدًّا) نه گهر یا خی بووه کان سزای تاوانیکیان دابو: وه دارکاری زیناکه رو لیکړنه وهی دهستی بز، هم (وَأَخَذُوا زَكَاةً وَخَرَاجًا وَجَزِيَّةً) زهکات و خراجیه و سه رانه شیان وه رگرتبو، هم (وَفَرَّقُوا سَهْمَ الْمُزْتَرِّقَةِ عَلَى جُنْدِهِمْ) له (بیت المال) موچه یان به سر سه ریزه کانی خویاندا به ش کردبو، نه وانه گشتی (صَحُّ) دروست بووه و هه لئاوه شیندرتته وه (وَفِي الْأَخِيرِ وَجْهٌ) له باره ی به شکر دنی موچه که فرموده یه کی پی هیژ هه یه: که دروست نه بوی.

(وَمَا أَثْلَفُ بَاغٍ عَلَى عَادِلٍ وَعَكْسُهُ) هر شتیک یاخی بوویک بیفه وتیتنی له گیان و مالی مروفتیکی گوپرایه لی پېشه و، یان به پېچه وانه وه: گوپرایه لیک گیان و مالیکی یاخی بوویک بیفه وتیتنی، نه وه (إِنْ لَمْ يَكُنْ فِي قِتَالٍ) نه گهر فه وتاندنه که له حاله تی جهنگدا نه بئ (حَسْبُنَا) فه وتینه ره که ده بیته زامین له هر دوو مه سه له دا (وَالْأَمْرُ) به لام نه گهر فه وتاندنه که له حاله تی جهنگدا بئ (فَلَا) هیچ زامینی واجب نابئ (وَفِي قَوْلٍ: يَخْضَعُ الْبَاغِي) له هر مووده به کدا: یاخی بووه که ده بیته زامین.

وَالْمُتَأَوِّلُ بِلَا شَوْكَةٍ يَضْمَنُ، وَعَكْسُهُ كِبَاغٌ، وَلَا يُقَاتِلُ الْبَغَاةَ حَتَّى يَبْعَثَ إِلَيْهِمْ أَمِينًا
فَطَنًا نَاصِحًا يَسْأَلُهُمْ مَا يَنْقُمُونَ؟ فَإِنْ ذَكَرُوا مَظْلَمَةً أَوْ شُبْهَةً أَرَاكَهَا، فَإِنْ أَصَرُّوا
نَصَحَهُمْ ثُمَّ أَذْنَهُمْ بِالْقِتَالِ،

(وَالْمُتَأَوِّلُ بِلَا شَوْكَةٍ) نه موسولمانه ياخی بووه ی به لگه په کی هیه به لام به خوی هیژو
توانای نیه، نه مه وه کو یاخی بووه کان بریاری بق ندری، که و ابو (يَضْمَنُ) ده بیته زامینی
گشت گیان و مالیکی که ده یفه و تینن (وَعَكْسُهُ كِبَاغٌ) نه موسولمانه ش که به پیچه وانه وه
هیژی هیه و بی به لگه په، وه کو یاخی بووه کان بریاری بق ده دری و له حاله تی جه نگدا
نابیته زامین.

به لام نه گهر کومه لیک کافر ببن و هیژو تواناشیان هیه، نه وانه وه کو پرنگره کان ده بڼه
زامینی هر گیان و مالیکی بیفه و تینن، هر چه ند توبه ش بکن و بڼه وه موسولمان،
چونکه تاوانیان کردوته سر زامینی نیسلام، هر وه که به پیچه وانه ی (نهایه) - له (تحفة) و
(مغنی) دا هه رموویانه.

نینجا بزانه: به (إجماعی) (صحابه) ی پیغه مبه رﷺ له سر پیشه و او موسولمانان واجبه:
جهنگ له دژی یاخی بووه کان و له دژی نه و که سانه ش بکن که ره فتار به شهر یعتی
نیسلام ناکه: وه کو زه کات نه دهره کان، هه روه ک نیمامی (أبو بکر) و نیمامی (علی) و
(صحابه) کانی تری پیغه مبه رﷺ جه نگیان له دژ کردون رفره عنهم.

به لام (وَلَا يُقَاتِلُ الْبَغَاةَ) نابی پیشه و جهنگ له دژی یاخی بووه کان بکا (حَتَّى يَبْعَثَ إِلَيْهِمْ
أَمِينًا فَطَنًا نَاصِحًا) تا پیاویکی دادپه روه ری زیره کی ناموزگار یکه ره ده نیرتته لایان
(يَسْأَلُهُمْ مَا يَنْقُمُونَ) لیان بیرسی نایا چ ره خنیه کیان له پیشه وایه که هیه؟ چونکه
نیمامی (علی) ؑ (ابن عباس) ی رفره الله عنهما ناره لای (خوارج) هکان و ناموزگاری کردون
هه ندیکیان گه پانه وه ژیر گوپراه لای نیمامی (علی) ؑ.

نینجا (فَإِنْ ذَكَرُوا مَظْلَمَةً أَوْ شُبْهَةً) نه گهر یاخی بووه کان باسی سته میك، یان گومانیکیان
کرد (أَرَاكَهَا) واجبه: پیشه و سته مه که و گومانه که لایبا (فَإِنْ أَصَرُّوا) جا نه گهر له دوی
لادانه که ش یاخی بووه کان هه ر سووپ بون له سر یاخی بوونه کیان (نَصَحَهُمْ) سونته ته
نیردراوه که ناموزگاریان بکا (ثُمَّ) نینجا نه گهر له دوی ناموزگاریه که ش هه ر سووپ بون،
نه و کاته (أَذْنَهُمْ بِالْقِتَالِ) ناگادریان ده کاته وه بق جه نگریدن، خوی گه وره ده هه رموی:
(وَإِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتُلُوا فَلَا ضَلٰحَ فِيهِمَا فَإِنْ بَعَثَ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا
الَّتِي تَبِغِي حَتَّى تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ) نه گهر دوو کومه ل له نیمانداران جه نگیان له دژی په کتری
کرد، ناشتیا بکنه وه، جا نه گهر په کتیکیان هه ر سووپ بوو و ده ستریزئی له سنور
ده رجو، نیره جهنگی له دژ بکن تا ده گه پیته وه ژیر هه رمانی خوا.

فَإِنْ اسْتَمْتَلُوا اجْتَهِدْ وَفَعَلْ مَا رَأَى صَوَابًا، وَلَا يُقَاتِلُ مُدْبِرَهُمْ وَلَا مُتَخَنِّفَهُمْ وَأَسِيرَهُمْ، وَلَا يُطْلَقُ وَإِنْ كَانَ صَبِيًّا وَامْرَأَةً حَتَّى تَنْقُضِيَ الْحَرْبُ وَيَتَفَرَّقَ جَمْعُهُمْ إِلَّا أَنْ يُطِيعَ بِاخْتِيَارِهِ،

﴿ناگاداری﴾: نه گهر یاخی بووه کان په خنه یان نه وه بوو: پېشه وایه که په فتار به شه ریمه تی نیسلام ناکاو (بدعة) و تاوانه کان ناشکرا ده کا، پېشه وایه که ش په خنه کانی لانه بردن، نه و کاته دوست نیه یارمه تی بدری، به لکو واجبه: پیاوما قولان پک بکه ونو یه بگرنو پېشه وایه که له سر کار لایه دن، هه روه ک نیمامی (النواوی) له (شرح صحیح مسلم) دا پوونی کړو ته وه، به لام نیمامی (القرطبی) له سهره تای ته فسیر (سورة البقرة) دا فرمویه تی: نه گهر پېشه وایه که فاسق بوو و پیاویکیش له دئی پاپه پی و به دادپه روه خوی نه میتا به رچاو، نه وه پتویست ناکا خه لکه که په له بکا بؤ یارمه تیدانی پاپه پیوه که، تا کاروباری دادپه روه ریه که ی پدن ده بیته وه، یان تا خه لکه که قسه یان ده که نه په کو فاسقه که لاده دن. جا نیمه ش له باسه که ی دواى نیره دا هم مه سه له یه دریزتر پوون ده که ی نه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(فَإِنْ اسْتَمْتَلُوا) جا نه گهر یاخی بووه کان داواى مؤلّه تیان کړد (اجْتَهِدْ وَفَعَلْ مَا رَأَى صَوَابًا) پېشه وایه بیرى لى ده کاته وه و چوئى پى باش بى وا ده کا (و) هه ر کاتیک جهنگ ده ستنى پى کړا (لَا يُقَاتِلُ مُدْبِرَهُمْ) نابى هه لاتووه که یان بکوئى، هم نابى نه و که سه ش بکوئى که وازى له جهنگ میتاوه، هم (وَلَا مُتَخَنِّفَهُمْ) نابى برينداره که شیان بکوئى.

هم (وَأَسِيرَهُمْ) نابى ديله که شیان بکوئى، چونکه نیمامی (علی) نه وها بریاری داوه و (ابن ابی شیبه والبیهقی بسند حسن) گپړاویه تیان وه (وَلَا يُطْلَقُ وَإِنْ كَانَ صَبِيًّا وَامْرَأَةً) نابى ديله که یان نازاد بکړى، هه رچند ديله که ش مندال، یان ثافره ت بى (حَتَّى تَنْقُضِيَ الْحَرْبُ وَيَتَفَرَّقَ جَمْعُهُمْ) تا کولتایى جهنگه که دى و کومه لى یاخی بووه کان په رت ده بى، نه و کاته ديله که نازاد ده کړى (إِلَّا أَنْ يُطِيعَ بِاخْتِيَارِهِ) مه گهر ديله که به خوشى خوی گوپړایه لى پېشه وایه بى و له یاخی بوونه که ی توبه بکا، نه ویش نازاد ده کړى.

﴿ناگاداری﴾: واجبه کوژراوه کانی هه ریدو لا بشورینو نویژیان له سر بکړى و به ره و قبيله بنیزین، هه روه که (باسى نویژى مردو) دا رابرا، جا بزانه: له مه زه بى نیمامی (حنفى) دا: دروسته هه لاتووه کانی یاخی بووه کان و برينداره کانیشیان بکوژین نه گهر کومه لى کی تریان مایى و هه لاتووه کان و برينداره کان بچنه وه پزى نه وان، هم له باره ی ديله کانیشیان پېشه وایه سه رپشکه: یان بیانکوئى نه وه که به ره لى بنو بچنه وه پزى یاخی بووه کان، یان به ندیان بکا، هه روه که له (شرح الکون) و (شرح الملتقى) دا فرمویانه.

وَيَرُدُّ سِلَاحَهُمْ وَخَيْلَهُمْ إِلَيْهِمْ إِذَا انْقَضَتِ الْحَرْبُ وَأَمِنْتَ غَائِلَتَهُمْ، وَلَا يُسْتَعْمَلُ فِي قِتَالٍ إِلَّا لِضَرُورَةٍ، وَلَا يَقَاتِلُونَ بِعَظِيمٍ كِتَارٍ وَمَنْجَبِيٍّ إِلَّا لِضَرُورَةٍ كَانَ قَاتِلُوا بِهِ أَوْ أَحَاطُوا بِنَا، وَلَا يُسْتَعَانُ عَلَيْهِمْ بِكَافِرٍ وَلَا بِمَنْ يَرَى قَتْلَهُمْ مُذْبِرِينَ، وَلَوْ اسْتَعَانُوا عَلَيْنَا بِأَهْلِ حَرْبٍ وَآمَنُوهُمْ لَمْ يَنْفُذْ أَمَانُهُمْ عَلَيْنَا، وَكَفَدَ عَلَيْهِمْ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ أَعَانَهُمْ أَهْلُ الدِّمَةِ عَالِمِينَ بِتَحْرِيمِ قِتَالِنَا

تینجا بزانه: نابئ مالی یاخی بووه کان به تالان بگری، کهوابو: (ویرد سِلَاحَهُمْ وَخَيْلَهُمْ إِلَيْهِمْ) چه کو وولاغ و توتومبیل و شتی تری یاخی بووه کان پیشه و بویان ده گه پینیتته وه (إِذَا انْقَضَتِ الْحَرْبُ وَأَمِنْتَ غَائِلَتَهُمْ) هر کاتیک جهنگ کوتایی هاتو له خرابه کایان نه مین بوین (وَلَا يُسْتَعْمَلُ فِي قِتَالٍ إِلَّا لِضَرُورَةٍ) نابئ چه کو توتومبیل شته کانی تریان له جهنگدا به کار بهیندرئ تنها له بر ناچاری نه بئ: وه که مه ترسی به زین و شکستی له شکری نیمه، واته: له و حالته دا تا جهنگ به رده و ام بئ، دروسته: چه کو شته کانی تریان به کار بهیندرئ.

(وَلَا يَقَاتِلُونَ بِعَظِيمٍ) نابئ یاخی بووه کان به چه کی گه وره و کومه لکوژ جهنگیان له دژ بکری (کِتَارٍ وَمَنْجَبِيٍّ) وه کو ناگرو مه نه جینق و ناو به رده و سهر بومبی گه وره و ویرانکه (إِلَّا لِضَرُورَةٍ: كَانَ قَاتِلُوا بِهِ) تنها له بر ناچاری نه بئ: وه که نه وان به چه کی کومه لکوژ جهنگ بکن (أَوْ أَحَاطُوا بِنَا) یان ده وره یان له نیمه دابی، نه و کاته دروسته: چه کی گه ورو کومه لکوژ به کار بهیندرئ.

هه روه ها دروست نیه: گه ماروی خواردن و خواردنه وه یان له سهر دابندرئ، هه م (وَلَا يُسْتَعَانُ عَلَيْهِمْ بِكَافِرٍ) نابئ به مرو فی کافر جهنگیان له دژ بکهین، هه م (وَلَا بِمَنْ يَرَى قَتْلَهُمْ مُذْبِرِينَ) نابئ به و که سه ش جهنگیان له دژ بکهین که باوه پی وایه: کوشتنی یاخی بووه کان له حالته هی هه لاتن و دیلی دا دروسته، به لام له حالته پیویستدا دروسته به نه وانه ش جهنگ بکهین.

(وَلَوْ اسْتَعَانُوا عَلَيْنَا بِأَهْلِ حَرْبٍ وَآمَنُوهُمْ) نه گه به یارمه تی کافره کانی جهنگی یاخی بووه کان له دژی نیمه جهنگیان کردو په یمانی دلنیا بوونیشیان دابوه نه و کافرانه (لَمْ يَنْفُذْ أَمَانُهُمْ عَلَيْنَا) نه و په یماندانه ی نه وان له سهر نیمه جئ به جئ نابئ و هه و وه کو کافری جهنگی په فتاریان له گه ل ده کهین، به لام (وَنَفَذَ عَلَيْهِمْ) نه و پایماندانه ی یاخی بووه کان له سهر خویان جئ به جئ ده بی و نابئ نه وان ده ستریزیان بکه نه سهر (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی پاستردا.

(وَلَوْ أَعَانَهُمْ أَهْلُ الدِّمَةِ) نه گه کافره کانی په یمان له نه ستق به خوشی خویان یارمه تی یاخی بووه کانیان دا (عَالِمِينَ بِتَحْرِيمِ قِتَالِنَا) ده شیان زانی: چه پامه جهنگ له دژی نیمه

الْتَقَضَ عَنْهُمْ، أَوْ مُكْرَمِينَ فَلَا، وَكَذَا إِنْ قَالُوا ظَنَّنَا
جَوَازَهُ أَوْ أَنَّهُمْ مُحَقِّقُونَ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَيَقَاتِلُونَ كَيْفَاةً.
(فَصْلٌ) شَرَطُ الْإِمَامِ كَوْنُهُ مُسْلِمًا

بكری، نه وه (اِنْتَقَضَ عَنْهُمْ) په یمان که یان مه لاه وه شپته وه وه کو کافری جه نگی
په فتاریان له گه ل ده کړی، به لام (أَوْ مُكْرَمِينَ) نه گهر به ردولیکردن یارمه تییان دابون،
نه وکاته (فَلَا) په یمان که یان مه لاه وه شپته وه (وَكَذَا إِنْ قَالُوا: ظَنَّنَا جَوَازَهُ) مه روه ها نه گهر
کافره کان گو تیان: واتیکه یشتین یارمه تیدانه که مان دروسته (أَوْ) یان واتیکه یشتین (أَنَّهُمْ
مُحَقِّقُونَ) یاخی بووه کان راستن، نه و کاته ش په یمان که یان مه لاه وه شپته وه (عَلَى الْمَذْهَبِ) له
سر فرموده ی پاستی مزه ب، که وایو: (وَيَقَاتِلُونَ كَيْفَاةً) له و سئ حاله تانه دا وه کو
یاخی بووه کان جه نگ له گه ل نه و جزره په یمان له نه ستویانه ده کړی.

﴿فَصْلٌ: لَه بآسی پیشه وای موسولمان﴾

به (اجماعی) (أَهْلُ السُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ) له سر موسولمانان به (فَرَضَ الْكُفَايَةَ) واجبه:
پیشه وایه دابنن، تا کو به یاسای قوپړان و حدیس خه لك به پړوه بیا و به رگری له نایینی
نیسلام بکاو مافی خاوه ن ماف له سته مکار وه ریگری، مه روه له (الاحکام السلطانية) و
له زږیه ی سرچاوه کاند ا فرموویانه.

(شَرَطُ الْإِمَامِ) مه رجه کانی پیشه وای موسولمانان، یه که م: (كَوْنُهُ مُسْلِمًا) ده بی پیشه وایه که
موسولمان بی، واته: به هیچ جورک دروست نابی: کافر بکړته کاریه ده سستی موسولمانان،
خوا ی گوره ده فرموی: ﴿وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا﴾ خوا ی گوره هیچ
پړگایه ک ناداته کافره کان فرمانپه وایی به سر موسولماناندا بکن.

ثیمامی (النواوی) له (شرح صحیح مسلم) دا له (القاضی عیاض) ده گپړته وه و فرموویته ی:
(به) (اجماعی) زانایانی نیسلام نابی کافر بکړته پیشه وای موسولمانان، جا نه گهر
پیشه وای بووه کافر، یان وازی له نه نجامدانی نویژ هیئا و بانگه وازی خه لکی
نه ده کرد بؤ نویژکردن، یان (بِدْعَةٍ) ی بلا و ده کرده و، یان گوړانکاری ی هیئا سر
شهریعتی نیسلام، به یه کیك له و تاوانانه له پیشه وایه تی ده که وئ و واجبه:
موسولمانان له دژې راپه پړن و پیشه وایه کی تری دادپه رومر له جئ ی دابننن).
نه مه ش به لکه کانی فرموده ی ثیمامی (النواوی) یه:

۱- به لکه ی کافریون: ﴿عَنْ عِبَادَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾ بِأَيْتِنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَلَى السَّمْعِ وَالطَّاعَةِ فِي مَنْشَطِنَا
وَمَكْرَهِنَا وَعُسْرِنَا وَيُسْرِنَا وَأَثَرَةٍ عَلَيْنَا، وَالْأَنْزَاعِ الْأَمْرِ أَهْلُهُ، قَالَ: إِلَّا أَنْ تَرَوْا كُفْرًا بَوَاحًا
عِنْدَكُمْ مِنَ اللَّهِ فِيهِ بُرْهَانٌ﴾ رواه الشيخان، په یمانمان له گه ل پیغه مبه رﷺ به ست: که

مُكَلَّفًا حُرًّا ذَكَرًا قُرْشِيًّا مُجْتَهِدًا شَجَاعًا ذَا رَأْيٍ وَسَمْعٍ وَبَصَرٍ وَطَقٍ،

گوئی پاره‌لی فرمانپه واکانمان بین له حاله‌تی چوستی و پیناخوشی و سه‌ختی و ناسانی و له حاله‌تی جیاوازی کردنیان له نیوانماندا، هم له دژی فرمانپه واکانمان پانه‌پرین... فرمانوی: مه‌گر کافریوونیکی ناشکرا ببینن که له لای خوا به‌لگه‌یه‌کتان به‌دسته‌وه بین. واته: نه‌و کاته له دژیان پاره‌رن و لایانده‌ن.

۲- به‌لگه‌ی نه‌دجام نه‌دانی نویژ: له‌باره‌ی فرمانپه واکانی خراپ (صحابه) پرسیاریان له پیغه‌مبه‌ر ﷺ کرد: ﴿يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا تُنَابِذُهُم بِالسِّيفِ؟ فَقَالَ: لَا، مَا أَلَامُوا لَكُمْ الصَّلَاةَ﴾ رواه مسلم، نه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا نایا به‌هیزی چه‌ک فرمانپه وایه‌کانی خراپ لانه‌ده‌ین؟ فرمانوی: نا، تا نه‌وان له ناو نیوه‌دا نویژ نه‌دجام بده‌ن، لایانه‌ده‌ن. واته: نه‌گر نویژیان نه‌دجام نه‌دا لایانده‌ن.

۳- به‌لگه‌ی بلاوکردنه‌وی (بدعة) و گوناوه‌کان: پیغه‌مبه‌ر ﷺ فرمانوی: ﴿فَإِذَا أَمَرَ بِمَغْصِيَةٍ فَلَا سَمْعَ وَلَا طَاعَةَ﴾ رواه الشيخان، هر کاتی که مروت فرمانی خراپه‌ی پی‌کرا، گوئی پاره‌لی دروست نیه.

۴- به‌لگه‌ی گورپانکاری سر شه‌ریعه‌تی نیسلام: پیغه‌مبه‌ر ﷺ فرمانوی: ﴿إِنْ أَمَرَ عَلَيْكُمْ عَبْدٌ مُجَدِّعٌ أَسْوَدُ يَقُولُ كُمْ بِكِتَابِ اللَّهِ فَاسْمَعُوا لَهُ وَأَطِيعُوا﴾ رواه مسلم، نه‌گر قوله‌یه‌ی لوتپراو کرایه‌ده‌ستتان و به‌قورپانی پیروژ نیوه‌ی به‌پتوه‌ده‌برد، نیوه‌ش گوئی پاره‌لی بن. واته: نه‌گر به‌یاسای قورپان به‌پتوه‌ی نه‌بردن گوئی پاره‌لی نه‌بن.

دووم: (مُكَلَّفًا) ده‌بی پیشه‌وا بالغ و عاقل بین. سنی‌یه‌م: (حُرًّا) نازاد بین، چونکه مندا ل و شیت و کویله‌سه‌ریه‌خو‌نین، که‌واته: نه‌گر پیشه‌وا شیت بین، له کار لاده‌که‌وئ. چوارهم: (ذَكَرًا) نیرینه‌بین، پیغه‌مبه‌ر ﷺ فرمانوی: ﴿لَنْ يُفْلِحَ قَوْمٌ وَلَوْ أَتَوْهُمْ بِإِسْرَآةٍ﴾ رواه البخاری، نه‌و که‌له‌به‌خته‌وهر نابین که‌کاری‌خویان بده‌نه‌ده‌ست نافرته.

پینجه‌م: (قُرْشِيًّا) نه‌گر بگونجی له هوزی قوره‌یشی بین، پیغه‌مبه‌ر ﷺ فرمانوی: ﴿الْأَثَمَةُ مِنْ قُرَيْشٍ﴾ رواه النسائی باسناد جید، پیشه‌وایه‌کان له هوزی قوره‌یشین. جا نه‌گر نه‌گونجا دروسته‌له‌گه‌له‌کانی‌تر بین. شه‌شه‌م: (مُجْتَهِدًا) زانایه‌کی (مُجْتَهِدَ بَيْنَ) تا‌کو برپاره‌کانی شه‌ریعت بزانی. هه‌فته‌م: (شَجَاعًا) نه‌ترس بین، تا‌کو به‌خوی غه‌زا بکاو کارویاری سوپا به‌پتوه‌بیا. هه‌شته‌م: (ذَا رَأْيٍ) خاوه‌ن بیروپا بین، تا‌کو خه‌لکی پی‌به‌پتوه‌بیا و پله‌وپایه‌ی گشت که‌سیتک بناسی.

نویه‌م: (وَسَمْعٍ وَبَصَرٍ وَطَقٍ) بیستن و دیتن و قسه‌ی هه‌بین، که‌واته: نه‌گر پیشه‌وا هه‌رنو و گوئی که‌پ‌بین و بیستنی نه‌میئن، یان هه‌رنو چاوی گوئی‌ه‌بین و دیتنی نه‌میئن، یان لال

بی و قسهی نه میئن، نه وه له کار لاده که وئ، هه روه ها نه گهر هه ربوو ده سستی نه میئن، یان هه ربوو بی نه میئن، یان توانای هه لسان و دانیشتن و جولانی به په له ی نه میئن: وه کو شه له په ته یی، نه وه ش له کار لاده که وئ، هه روه که له (تحفة) و (نهایة) دا پوون کراوه ته وه.

ده ییم: مه رجه پیشه واداپه روه بی، به لام نه گهر له نوای کار گرته ده ست بووه فاسق، نه و کاته له کار لانا که وئ، هه روه که له (باسی سه روه سیئت) دا پابرا. که واته: فاسق بوونی پیشه و له خو ی دا مه سه له په که و له کار لایندا، به لام بلا و کر دنه وه ی فسق و گونا هه کان و فرمان به خراپه مه سه له په کی تره و دروست نیه گو ی پاه ی لی بین و تا بگو نجی واجب: له کار لابدری، هه روه که له پیش نیرده دا پابرا.

﴿ناگاداری﴾: نه گهر پیشه و به ده سستی کافره کان به بیل گیرا، نه وه له سر موسولمانان به گشتی واجب: پزگاری بکن، ینجا تا نومیدی پزگاریوونی هه بی هه ر له سر پیشه وایه تی ده می نیت ته وه، به لام نه گهر له پزگاریوونی بی نومید بوین، نه و کاته له کار لاده که وئ، واته: بریاره کانی جی به جی نابن، که واته: له سر پیا و ما قولان واجب: پیشه وایه کی تر دابنن، به لام نه گهر پیشه و له حاله تی بلی دا په کی کی تری کر دیوه پیشه و: نه وه نه گهر له پیش بی نومید بوونه که داینان، دانانه که ی دروست ده بی، به لام نه گهر له نوای بی نومیدی داینان دانانه که ی دروست نابن و به تاله، جا نه گهر له نوای بی نومیدی له بلی نازاد بوو، نه وه نابیت ته وه پیشه و، به لام نه گهر پیش بی نومیدی نازاد بی، نه وه هه ر له سر پیشه وایه تی به رده وامه و نه وه که ی تر نابیت ته پیشه و.

هه روه ها نه گهر به ده سستی موسولمانانی یاخی بوو به بیل گیرا، نه وه ته ماشا ده که یین: نه گهر یاخی بووه کان پیشه وایه کیان بق خو یان دانابی و له نازاد کر دنیسی بی نومید بوین، نه و کاته ش له پیشه وایه تی لاده که وئ و واجب: پیا و ما قولان پیشه وایه کی تر دابنن، به لام نه گهر یاخی بووه کان پیشه وایان دانه نابن، نه و کاته هه ر له سر پیشه وایه تی به رده وامه هه رچه ند له پزگار کر دنیسی بی نومید ببین، که وایو: واجب به خو ی، یان پیا و ما قولان جیگر یکی بق دابنن، هه روه ها نه گهر پیشه و بی هیز بوو و داروده سته که ی، یان خزمه کانی زال بون به سر کارو یاری ولاتدا، نه وه نه گهر بریاره کان یان به گو یزه ی شریعه تی نیسلام بی، نه وه جی به جی ده کرین، نه گهر نا: جی به جی ناکرین و واجب: پیشه و داوای هیزو یارمه تی بکا، تا کو له ده ستیان بیت ده روه، هه روه که له (تحفة) و (مغنی) و له (الاحکام السلطانیة) ی تیمامی (الموردی) دا ناوه ر وکی نه ناگاداریه پوون کراوه ته وه.

(وَتَنْقُذُ الْإِمَامَةَ) پیشه وایه تی داده مه زئی به یه کی که له م سئ پنگایه: یه که م: (بِالْبَيْعَةِ) به بیعت، واته: په یمان به سستی موسولمانان و نه وان بیکه نه پیشه و، ینجا (وَالْأَصْحَ) به هه رموده ی راستر: پیوست ناکا گشت موسولمانه کان ناماده بن،

بَيِّنَةُ أَهْلِ الْحَلِّ وَالْعَقْدِ مِنَ الْعُلَمَاءِ وَالرُّؤَسَاءِ وَوُجُوهِ النَّاسِ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ أَجْمَاعَهُمْ،
وَشَرْطُهُمْ صِفَةُ الشُّهُودِ، وَبِاسْتِخْلَافِ الْإِمَامِ، فَلَوْ جَعَلَ الْأَمْرَ شُورَى بَيْنَ جَمْعٍ
فَكَاسْتِخْلَافَ فَيَرْتَضُونَ أَحَدَهُمْ،

به لکو (بَيِّنَةُ أَهْلِ الْحَلِّ وَالْعَقْدِ) په یمانښه ستنی نه و که سانه په چاوه ده کړئ: که ده توان
کاروبار مه لېوه شیننو پټیکه وه بیه ستن: (مِنَ الْعُلَمَاءِ وَالرُّؤَسَاءِ وَوُجُوهِ النَّاسِ) له زانایانی
نایینی و سه رڼه که ده و پیاو ما قولانی موسولمانان (الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ أَجْمَاعَهُمْ) نه وانه ی له
کاتی په یمانښه ستنه که دا- کړېونه وه یان ناسان ده بی و زه حمت نیه، چونکه خه لکی تر
شوین نه وان ده که وئ، که واته: پټویست نیه پیاو ما قولانی هه موو شاره کان کړ بینه وه،
به لکو هر کاتیک هه والی په یمانښه ستنه که گیشته شوینه کانی تر، واجبه: پازی بین، چونکه
ته نها پینچ (صحابه) ی په یمانښه ستنی نیامی (أَبُو بَكْرٍ) کړ بونه وه و کړدیان جینیشی
پټیغه مبه ردا (چاوه پوانی که سی تریان نه کړد، خه لکی تریش شوین نه وان که وټ، هه روه که
(الاحکام السلطانية) دا فرمویه تی.

(وَشَرْطُهُمْ صِفَةُ الشُّهُودِ) مهرجی په یمانښه سته کانش نه مه یه: سیفه تی شاهیده کانیان
تی دا بین: وه که دادپه روه ری و بیروپاو لیزانینیکی ته وای ی هه لېژاردنی نه و که سه ی ی
خرمه تی موسولمانان و ی به رزه وه ندیه کانیان لیها توتوره، که وایو: هه لېژاردن و
په یمانښه ستنی فاسقه کان و خه لکی تری جگه له پیاو ما قولان په چاوه ناکړئ، هه روه که له
(تحفة) و (نهایه) دا فرمویانه.

دووه م: (وَبِاسْتِخْلَافِ الْإِمَامِ) پټیسه وایه تی داده مه زری به دانانی پټیسه وای: که جینیشیک ی
دوای خوی دابنئ، هه روه که نیامی (أَبُو بَكْرٍ) نیامی (عمری) کړده جینیشی دوای خوی
رحم الله علیهما (فَلَوْ جَعَلَ الْأَمْرَ شُورَى بَيْنَ جَمْعٍ) جا نه گه پټیسه وای کاروباری پټیسه وایه تی
دوای خوی کړده پوړی له نیوان کومه لیکدا، نه وه ش (فَكَاسْتِخْلَافَهُ) وه کو دانانی
جینیشی که ی دوای خوی ته و واجبه: په فتاری پټی بکړئ، که وایو: (فَيَرْتَضُونَ أَحَدَهُمْ) له
دوای مردنی پټیسه وایه که نه و کومه له یه کیکیان هه لده بیژدین ی پټیسه وایه تی، هه روه که
نیامی (عمری) کاری پټیسه وایه تی دوای مردنی کړده پوړی له نیوان شه ش (صحابه) ی
پټیغه مبه ردا (چاوه پوانی که سی تریان نه کړد، خه لکی تریش شوین نه وان که وټ، هه روه که
(الاحکام السلطانية) دا فرمویه تی.

هه روه ها دروسته دوو که س، یان زیاتریه که له دوای یه که- ی پټیسه وایه تی دوای خوی
دابنئ، هه روه که پټیغه مبه ردا (چاوه پوانی که سی تریان نه کړد، خه لکی تریش شوین نه وان که وټ، هه روه که
شه هید بون و (صحابه) کانش حه زره تی (خالد) یان کړده سه رکړده ی له شکره که و له
جنگه که دا سه رکړد. جا نه گه په کیکیان- له دوای مردنی پټیسه وای- بووه پټیسه وای،
نه وه بوی دروسته: نه وانی تر لاداو په کیکی تر ی دوای خوی دابنئ، هه روه که له زوریه ی
سه رچاوه کانددا فرمویانه.

وَبِاسْتِیْلَاءِ جَامِعِ الشُّرُوطِ، وَكَذَا فَاسِقٌ وَجَاهِلٌ فِي الْأَصَحِّ، قُلْتُ: لَوْ ادَّعَى
دَفْعَ زَكَاةٍ إِلَى الْبَغَاةِ صُدَّقَ بِيَمِينِهِ، أَوْ جَزِيَّةٍ فَلَا عَلَى الصَّحِيحِ، وَكَذَا خَرَجَ
فِي الْأَصَحِّ، وَيُصَدَّقُ فِي حَدٍّ إِلَّا أَنْ يُثْبِتَ بَيِّنَةً وَلَا أَثَرَ لَهُ فِي الْبَدَنِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.
(كِتَابُ الرِّدَّةِ)

سنى يه: پيشه واپه تى داده مەزى (وېاستيلايم جامع الشروط) به دەست به سەردا گرتنو
زالبونى كه سنىك كه مەرجه كانى پابردوى تىدا كو بوپيته وه (وكذا فاسق وجاهل) مەروەها
به زالبونى فاسقو نه زانيش پيشه واپه تى داده مەزى (فى الاصح) له فرموده ي راستردا،
نەوهك فيتنه و پەرتەوازەيى پوو بدا، جا نەوش له حالەتيكدا بوو: كه پيشه واپه كه يتر
مردبى، يان نەويش وهكو ئەمە به زالبون بوپيته پيشه واپه نەمش لاى بدا، بەلام ئەگەر
نەوهكه يتر به هەلبژاردنو پەيمانەستن، يان به دانانى پيشه واپه بوپيته پيشه واپه، نەو كاته
پيشه واپه تى ئەم زالبوو دانامەزى، مەروەك له (مغنى) و (الشروانى) دا فرموديانە.

(قُلْتُ) نِيْعَامِي (النَّوَاوِي) فەرمويه تى (لَوْ ادَّعَى دَفْعَ زَكَاةٍ إِلَى الْبَغَاةِ) ئەگەر موسولمانيك
گوته: زەكاته كه م داو ته ياخي بووه كان (صُدَّقَ بِيَمِينِهِ) به سوپندخواردنكه ي باوه پى
پى ده كرى (أَوْ جَزِيَّةً) بەلام ئەگەر كافريك گوته: سەرنام داو ته ياخي بووه كان. نەوه
(فَلَا عَلَى الصَّحِيحِ) به سوپندخواردن باوه پى پى ناكري، له سەر فرموده ي پاست (وَكذَا
خَرَجَ فِي الْأَصَحِّ) مەروەها له باره ي خەرجيه ي زەويش موسولمانكه باوه پى پى ناكري، له
فرموده ي راستردا (وَيُصَدَّقُ فِي حَدٍّ) له باره ي سزاي تاوان بى سوپندخواردن باوه پى
پى ده كرى: كه بلى: سزا دراوم (إِلَّا أَنْ يُثْبِتَ بَيِّنَةً) تەنها ئەگەر سزاي تاوانكه به دوو
شاهيد له سەرى ئاشكرا بووى و (وَلَا أَثَرَ لَهُ فِي الْبَدَنِ) هيج ئاسەواري سزايه كهش له
لاشه ي دا نەبى، نەوه باوه پى پى ناكري (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

﴿ كِتَابُ الرِّدَّةِ: پەرتوكى پاشگەزبونەوه له ئىسلام ﴾

واته: كافريونى موسولمان. جا بزانه: كافريون له هەموو گوناھ گەرەكان گەرەتەرە،
پاشگەزبونەوهش له ئىسلام له هەموو جۆره كوفريك ناشيرنترە و پرياره كه ي توندو
تيزترە، چونكه ئەو كه سەي له ئىسلام تەيه وه دەپيته كافر، هيج دەستكاريه كي له ملكو
مالى خوێ دا دروست نابى و هەم نابى به (جَزِيَّة) وازى لى بهپيندن و نابى دلتيا بكري و نابى
جەنگى له گەل بوەستيندرى، بەلكو ئەگەر نەپيته وه موسولمان يەكسەر دەكوژى، بەلام
ئەگەر بۆوه موسولمان ئەو كاته وازى لى دەهيندرى.

جا بزانه: ئەگەر ژنو ميژد مەردووكيان، يان يەكيكيان پاشگەز بپيته وه: نەوه ئەگەر
كوفره كه پيش جيماعكردن بى، يەكسەر ماره بپينه كه يان هەلده وه شپته وه، بەلام ئەگەر
كوفره كه له دواى جيماعكردن بى، ئەو كاته چاوه پوان دەكري: ئەگەر له (عِدَّة) دا

هِيَ قَطْعُ الْإِسْلَامِ بِنِيَّةٍ أَوْ قَوْلٍ كُفْرٍ أَوْ فِعْلٍ، سَوَاءٌ قَالَهُ اسْتِهْزَاءً أَوْ عِنَادًا أَوْ اغْتِقَادًا،

پاشگه زیووه که بقره موسولمان، نه وه ماره برینه که یان برده وهام ده بی، نه گهر نا: بریار
ده درئی له کاتی کافریوونه که وه ماره برینه که یان هه لو هشاو هته وه، هه روه که له (باسی
کافریوونی ژنو میژد) دا بریار.

دیسان بزانه: به و کافریوونه خیری کرده وه کانی پیش کافریوونی له ده ست ده چی، به لام
واجب نیه قه زایان بکاته وه، به لکو ته نها قه زاکرینه وهی کاتی کافریوونی له سه رواجیه، به لام
نه گهر به کافریوویی مرد، یان کوژا، نه و کاته خیری کرده وه کانی و خودی کرده وه کانیشی
له ده ست ده چی، هه روه که له (تحفه) و (نهایه) و حاشیه کانیا ندا پوون کراره هته وه.

که واته: به یه کجاری له نۆزه خدا ده مینیتته وه، خوای گه وره ده فرموی: ﴿وَمَنْ يَرْكُذْ مِنْكُمْ
عَنْ دِينِهِ قِيمَتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ
لِهَا خَالِدُونَ﴾ هه رکه سی که له نیوه له نیسلام پاشگه ز بیته وه بقره کافریوونو به کافریوونیش
بمری، نه وانه کرده وه کانیا ن هه لئه وه رینو له ده ستیان ده چی له دنیوا له قیامه تدا، هه م
نه وانه خاوه نی ناگری نۆزه خن و هتا هتایی تی دا ده مینته وه.

(هِيَ قَطْعُ الْإِسْلَامِ) پاشگه زیوونه وه له نیسلام: پچراندنی نیسلامه تی به (بِنِيَّةٍ) به وهی
نیه تی وابی کافر بی، نه وه یه کسه ر کافر ده بی، هه رچه ند به زیبان و کرده وه ش
کوفره که ی نه کرد بی (أَوْ قَوْلٍ كُفْرٍ) یان به زیبان قسه یه کی کوفر بکا، کوفره که شی به
خۆشی خۆی و به ویستی خۆی بی، نه وه ش یه کسه ر کافر ده بی، هه روه ها نه گهر داوای
کافریوونیش له یه کی کی تر بکاو بلئی: کافر بی. نه و کاته ش یه کسه ر کافر ده بی، هه روه که
له (تحفه) دا له پیش (کافریوونی ژنو میژد) دا فرمویه تی (أَوْ فِعْلٍ) یان به کردار کوفریک
بکا، کرداره که ش به ویست و خۆشی خۆی بی.

به لام نه گهر به زۆر لیکردن کوفریکی کرد، یان زیبانه کی پیش بپکه ی لیکرد، یان وشه ی
کوفری که سی کی تری گپراوه، نه وه له و حاله تانه دا کافر نابی، هه روه که له زۆریه ی
سه رچاوه کاند فرمویه یانه.

(سَوَاءٌ) بقره بریاری کافریوون یه کسانه: (قَالَهُ اسْتِهْزَاءً) کوفره که ی به گالته گوت بی (أَوْ
عِنَادًا) یان به رقه کاری (أَوْ اغْتِقَادًا) یان به بیرو باوه په وه، وه ک پی ی بلین: نینۆکت
بقرتینه چونکه سوننه ته. نه ویش گالته به سوننه ته که بکاو بلئی: سوننه تیش بی
نا یقرتینم. یان بقره پاب خوارده وه و زینا کردن و گونا هه کانی تر (بِسْمِ اللَّهِ) بلئی، یان بلئی:
نه گهر خواو پیغه مبه ریش فرمانم پی بکن نه م کاره ناکه م. یان نه گهر قبیله بیته نیتره
نویژی به ره و لا ناکه م. یان نه گهر خوا فلانکه س بکاته پیغه مبه ر باوه پی پی ناکه م. یان
بلئی: له و فرمانه دا خوا سته می کر وه. یان به کافریکی گوت: بوه سته نا ده میکی تر

فَمَنْ نَفَى الصَّانِعَ أَوْ الرُّسْلَ أَوْ كَذَّبَ رَسُولًا أَوْ خَلَلَ مُحَرَّمًا بِالْإِجْمَاعِ كَالزُّنَا وَعَكْسَهُ،
أَوْ نَفَى وَجُوبَ مُجْمَعٍ عَلَيْهِ أَوْ عَكْسَهُ،

مه به موسولمان. یان به بانگدهری گوت: سړو ده کا. یان بلن: خوژگه من کافر بوبام. یان بلن: جوله که و گاور له موسولمانان باشتن. به و قسانه کافر ده بئ، هه روه که له (مغنی) و (الشروانی) دا چه ندی تریش پوون کراونه وه.

ئینجا بزانه: هه ر که سیك باوه پی به پوکنیکی ئیمان نه بئ، یان باوه پی به واجبیوونی پوکنیکی ئیسلام نه بئ، نه وه کافره، که وایو: (فَمَنْ نَفَى الصَّانِعَ) هه ر که سیك بلن: خوا نیه - وه (طبیعی) و (نفری) و (مارکسی) په کانی نه م سهرده مه - یان بلن: قورشان فهرموده ی خوا نیه. یان باوه پی به ته نها ئایه تیکی قورشان نه بئ، نه وه کافره (أَوْ الرُّسْلَ) عليهم الصلاوة والسلام، یان بلن: پیغه مبه ر که کان خودا نه یار دون. یان بلن: پیغه مبه ر که کان پاست نینه. یان جنیو به پیغه مبه ریک بدا (أَوْ كَذَّبَ رَسُولًا) یان ته نها پیغه مبه ریک به سړو بخاته وه و بلن: پیغه مبه ر نیه. یان بلن: پاست ناکا. هه روه که و دیانه کان باوه پریان به پیغه مبه ری ئیسلام ﷺ نیه و کافرن.

(أَوْ خَلَلَ مُحَرَّمًا بِالْإِجْمَاعِ: کالزنا) یان هر پامیک حلال بکا: که به (اجماع) هر پام بئ: وه ک زینا و نیزیازی و شه راب و گومرک، نه وه کافره (وَعَكْسَهُ) به پیچه وانه ش نه گهر که لایک هر پام بکا: که به (اجماع) حلال بئ: وه ک کرین و فرشتن، نه وه کافره (أَوْ نَفَى وَجُوبَ مُجْمَعٍ عَلَيْهِ) یان شتیک به (اجماع) واجب بئ و نه ویش بلن: واجب نیه. وه که په کمه تیکی نویژتیکی واجب (أَوْ عَكْسَهُ) یان به پیچه وانه وه: به (اجماع) شتیک واجب نه بئ و نه ویش بلن: واجبه: وه که نویژتیک، یان پوژوتیک له ئیسلام زیاد بکا و بلن: واجبه. نه وه ش کافره.

﴿فَاكْادَارِي﴾: مه رجه بزاندرئ نه و هر پام و حلال و واجبانه به شیکن له ئیسلام به ناچاری، چونکه نه گهر باوه پی به خودی (اجماع) نه بئ، وه که بلن: (اجماع) به لگه یه کی شرعی نیه. یان بلن: دروسته دژ به (اجماع) په فتار بکړئ. نه وه کافر نابئ، به لکو به (أَهْلُ الْبِدْعَةِ وَالضَّلَالَةِ) ناو ده بریدئ، هه روه که له (مغنی) دا فهرمودویه تی.

جا بزانه: کوفره کان ته نها هه ر نه وهنده نین: که لیږده دا باس کراون، هه روه ها له م سهرده مه شدا چه ند جزره کوفریکی تر هه نه باوه پریان به شریعتی ئیسلام نیه: وه ک (دیمقراطي) و (اشتراکی) و (علمانی) و (ماسونی) و (مارکسی)، جا نه و موسولمانانه ی به بیرو باوه په وه ده بڼه نه دندامیکی نه و سیسته مانه و باوه پریان وایه: نه و سیسته مانه له ئیسلام باشتن، نه وانه ش کافرن، هه روه که له (پوونکرندوه ی العقیده الطحاویه) دا به به لگه وه نه و کوفرانم پوون کړدونه وه، بیخوینه وه سودی لټو ده رده گری.

أَوْ عَزَمَ عَلَى الْكَافِرِ غَدًا أَوْ تَرَدَّدَ فِيهِ كَفَرٌ، وَالْفِعْلُ الْمُكَفِّرُ مَا تَعَمَّدَهُ اسْتِهْزَاءً صَرِيحًا
بِالدِّينِ أَوْ جُحُودًا لَهُ كَالْقَاءِ مُصْحَفٍ بِقَاذُورَةٍ وَسُجُودٍ لِصَمٍّ أَوْ شَمْسٍ، وَلَا تَصِحُّ رِدَّةُ
صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ وَمُكْرَهٍ،

هروه‌ها هر که سبکیش باو ده‌پی به‌و یا سا ده‌ستکرده هه‌بی: که کاریه ده‌سته‌کان-به
پیچه‌وانه‌ی شهریه‌تی نی‌سلام-دایده‌نین، ئه‌ویش کافر ده‌بی، هروه‌ک له (بغیة‌المسترشدین)دا
پوون کراوه‌ته‌وه، خوای گه‌وره ده‌فرموی: ﴿وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي
الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ هر که سبک کوفر به شهریه‌تی نی‌سلام بکا-واته: باو ده‌پی پی‌ی
نه‌بی و په‌فتاری پی‌نه‌کا- به‌پاستی کرده‌وه‌کانی له ده‌ست ده‌چن و له پوژی دواپی شدا له
زهره‌رمه‌نده‌کانه.

(أَوْ عَزَمَ عَلَى الْكَافِرِ غَدًا) یان برپاری به دل بدا سبه‌ینی کافر بیی (أَوْ تَرَدَّدَ فِيهِ) یان دوو دل
بیی: ئایا کافر بیی، یان نا، یان بلای: نه‌گه‌ر نه‌و کاره ئه‌وها بی، یان بیی، من کافر ده‌بم.
به وانه گشتی (كَفَرٌ) کافر ده‌بی و له نی‌سلام ده‌رده‌چی، هروه‌ها نه‌گه‌ر نه‌و که‌سانه‌ش به
کافر دانه‌نی که جگه له نی‌سلام ئایینیکی‌تریان هه‌یه: وه‌ک جوله‌که‌و گاورد-بیان، یان
گومانی له کافر یونیان هه‌بی، ئه‌ویش کافر ده‌بی، هروه‌ک له (مغنی)دا فرمویه‌تی.

(وَالْفِعْلُ الْمُكَفِّرُ) نه‌و کرداره‌ی مروی کافر ده‌کا (مَا تَعَمَّدَهُ اسْتِهْزَاءً صَرِيحًا بِالْدِّينِ) نه‌وه‌یه به
قه‌سدی بی‌کا به مه‌بستی گالته‌کردن به ئایین (أَوْ جُحُودًا لَهُ) یان به مه‌بستی باو ده‌پ
پینه‌پوون (كَالْقَاءِ مُصْحَفٍ بِقَاذُورَةٍ) وه‌ک به مه‌بستی سوکایه‌تی پی‌کردن قورنانی پی‌روژ،
یان کتیبیکی هه‌دیس، یان شهرع فه‌ی‌بداته ناو چلگنیک، یان چلگنیک پی‌دا بکا.

(أَوْ سُجُودٍ لِصَمٍّ أَوْ شَمْسٍ) یان سوچه‌بیا: بۆ بت، یان بۆ پوژ، یان بۆ دروست‌کراوینی‌تر،
یان به مه‌بستی سوکایه‌تی به نی‌سلام، (صَلِيبٍ)-خاج له مل بکا، نه‌وه کافر ده‌بی، به‌لام
نه‌گه‌ر مه‌بستی سوکایه‌تی پی‌کردن نه‌بی: وه‌ک له ترسی کافرێک قورنانه‌که فه‌ی‌بدا، یان
دیلبیک سوچه‌که بیا، نه‌و کاته کافر نابێ، هروه‌ک له (تحفة)دا فرمویه‌تی.

(وَلَا تَصِحُّ رِدَّةُ صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ وَمُكْرَهٍ) کافر یونیی، واته: پاشگه‌زی‌وونه‌وه‌ی مندال و شیت و
نقدلی‌کراو دروست نابێ، واته: دانا مه‌زنی، پی‌تفه‌مه‌رێک فرمویه‌تی: ﴿رَفَعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ:
عَنِ النَّائِمِ حَتَّى يَسْتَقِظَ وَعَنِ الصَّغِيرِ حَتَّى يَكْبُرَ وَعَنِ الْمَجْنُونِ حَتَّى يُفِيقَ﴾ حدیث صحیح
رواه أبوداود و غیره، نویسی تاوان له سنی که‌سان لادراوه: له خه‌وتوو تا هه‌شیار
ده‌بیته‌وه، له مندال تا بلوغی ده‌بی، له شیت تا چاک ده‌بیته‌وه.

هه‌م خوای گه‌وره ده‌فرموی: ﴿إِلَّا مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ﴾ جگه له‌و که‌سه‌ی
نقدی لی‌کراوه کافر بیی و دلپشی پر له ئیمانه. واته: له سه‌ر کوفره‌که‌ی سزا ندری.

وَلَوْ ارْتَدَّ فُجِّنَ لَمْ يُقْتَلْ فِي جُنُونِهِ، وَالْمَذْهَبُ صَحَّةُ رِدَّةِ السُّكْرَانِ وَإِسْلَامِهِ، وَتَقْبُلُ الشَّهَادَةُ بِالرِّدَّةِ مُطْلَقًا، وَقِيلَ يَجِبُ التَّفْصِيلُ، فَعَلَى الْأَوَّلِ لَوْ شَهِدُوا بِرِدَّةٍ فَأُنْكَرَ حُكْمُ بِالشَّهَادَةِ، فَلَوْ قَالَ: كُنْتُ مُكْرَمًا وَاقْتَضَتْهُ قَرِينَةٌ كَأَسْرٍ كُفَّارٍ صَدَّقَ بِيَمِينِهِ، وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ قَالَ: لَفَظَ لَفْظَ كُفْرٍ فَادَّعَى إِكْرَامًا صَدَّقَ مُطْلَقًا،

جا بزانه: به فرموده‌ی کومه‌لیکی زانایان: موسولمانبوونی مندالی فامیده-سهریه‌خو- دروست ده‌بین، هه‌روه‌ک له (کتاب‌اللقیط) دا پھونمان کرده‌وه.

(وَلَوْ ارْتَدَّ فُجِّنَ) ئەگەر مەڕۆفێک کافر بوو، ئێنجا شەیت بوو، ئەو (لَمْ يُقْتَلْ فِي جُنُونِهِ) لە حالەتی شەیتی دا ناکوژدێ، بەڵکو دوا دیخێ ئا چاک دەبێتە‌وه و داوای تۆبە‌ی ئۆ دەکێت بە‌لکی بێیتە‌وه موسولمان.

(وَالْمَذْهَبُ) به فرموده‌ی راستی مەزەه‌ب (صَحَّةُ رِدَّةِ السُّكْرَانِ وَإِسْلَامِهِ) پاشگەزی‌بوونه‌وه‌ی سه‌رخۆش‌ییکی تاوانبار و هه‌م موسولمان‌بوونه‌وه‌شی هه‌ربووی دروست ده‌بین، هه‌روه‌ک ته‌لاقدان و ده‌ستکاریه‌کانی تریشی دروست ده‌بون، به‌لام ئەگەر سه‌رخۆشه‌که تاوانبار نه‌بێ: وه‌ک به‌ زۆر‌لی‌کردن، یان به‌ نه‌زانی شه‌پایی خوار‌دبێتە‌وه، ئەو کافر‌بوونه‌که‌ی دروست نابێ، واته‌: دانا‌مه‌زێ، هه‌روه‌ک له (تحفة) و (معنی) دا فرموویانه.

(وَتَقْبُلُ الشَّهَادَةَ بِالرِّدَّةِ مُطْلَقًا) شاهیدی پاشگەزی‌بوونه‌وه‌ی که‌سیک وەر‌ده‌گیرێ و قبول ده‌کێت بێ ئە‌وه‌ی شاهیده‌که کوفره‌که پھون بکاته‌وه (وَقِيلَ يَجِبُ التَّفْصِيلُ) له فرموده‌یه‌کی بێ‌هێزدا واجبه‌: شاهیده‌که کوفره‌که پھون بکاته‌وه، زۆر له‌ زانایانی‌ش ئە‌م فرموده‌ بێ‌هێزیه‌یان به‌ فرموده‌یه‌کی راستی مەزەه‌ب دانا‌وه، که‌واته‌: په‌فتاری پێ ده‌کێت.

(فَعَلَى الْأَوَّلِ) جا له سه‌ر فرموده‌یه‌که‌م (لَوْ شَهِدُوا بِرِدَّةٍ) ئەگەر شاهیده‌کان شاهیدی‌یان دا: فلانه‌که‌س پاشگەز بو‌ته‌وه له ئیسلام (فَأُنْكَرَ) فلانه‌که‌س که‌ش گوتی: شاهیده‌کان راست نا‌کن. ئە‌وه (حُكْمُ بِالشَّهَادَةِ) به‌ هۆی شاهیدی‌یه‌که‌ بێ‌یاری کافر‌بوونی له سه‌ر ده‌درێ (فَلَوْ قَالَ: كُنْتُ مُكْرَمًا) جا ئەگەر فلانه‌که‌سه‌که گوتی: زۆر‌لی‌کراو بوم بۆ‌ی کوفره‌که‌م کرد (وَاقْتَضَتْهُ قَرِينَةٌ كَأَسْرٍ كُفَّارٍ) نیشانه‌یه‌کی زۆر‌لی‌کردنیش هه‌بوو: وه‌ک کافر‌ه‌کان به‌ دیل گرت‌بێت‌یان، ئە‌و کاته‌ (صَدَّقَ بِيَمِينِهِ) به‌ سوێند‌خواردن با‌وه‌پی پێ ده‌کێت (وَلَّا) به‌لام ئەگەر هیچ نیشانه‌یه‌کی زۆر‌لی‌کردن نه‌بێ، ئە‌وه (فَلَا) با‌وه‌پی پێ نا‌کێت و داوای شاده‌هێنانه‌وه‌ی ئۆ ده‌کوژدێ، جا ئەگەر شاده‌ی نه‌هێنا‌وه، ئە‌و کاته‌ ده‌کوژدێ.

(وَلَوْ قَالَ: لَفَظَ لَفْظَ كُفْرٍ) ئەگەر شاهیده‌کان گوتیان: فلانه‌که‌س قسه‌یه‌کی کوفری کرد (فَادَّعَى إِكْرَامًا) فلانه‌که‌سه‌که‌ش له وه‌لامدا گوتی: زۆر‌لی‌کراو بوم. ئە‌وه لێ‌ره‌دا (صَدَّقَ مُطْلَقًا) به‌ سوێند‌خواردن با‌وه‌پی پێ ده‌کێت، جیا‌وازی نیه‌: نیشانه‌ هه‌بێ، یان نه‌بێ، چون‌که لێ‌ره‌دا شاهیده‌کانی به‌ درۆ نه‌خستونه‌وه.

وَلَوْ مَاتَ مَعْرُوفٌ بِالإِسْلَامِ عَنْ ابْنَيْنِ مُسْلِمَيْنِ فَقَالَ أَحَدُهُمَا: ارْتَدَّ فَمَاتَ كَافِرًا، فَإِنْ بَيَّنَّ سَبَبَ كُفْرِهِ لَمْ يَرْتَهُ وَتَصِيبُهُ فِيَّ وَكَذَا إِنْ أَطْلُقَ فِي الْأَظْهَرِ، وَتَجِبُ اسْتِثْنَاءُ الْمُرْتَدِّ وَالْمُرْتَدَّةِ، وَفِي قَوْلٍ تُسْتَحَبُّ كَالْكَافِرِ، وَهِيَ فِي الْحَالِ، وَفِي قَوْلٍ ثَلَاثَةُ أَيَّامٍ، فَإِنْ أَصْرًا قِتْلًا،

﴿ناگاداری﴾: مرؤفی پاشگه زیوو-نه گهر مرد، یان کوژا- میراتی یتاگیرئ، که و ابو: (وَلَوْ مَاتَ مَعْرُوفٌ بِالإِسْلَامِ) نه گهر په کیك مرد که به موسولمان ناسراو بوو (عَنْ ابْنَيْنِ مُسْلِمَيْنِ) دوو کوپړی موسولمانیشی له پاش به جئ مان (فَقَالَ أَحَدُهُمَا: ارْتَدَّ فَمَاتَ كَافِرًا) ټینجا کوپړکیان گوتی: باوکمان پاشگه ز بډووه به کافریش مرد. نه وه (فَإِنْ بَيَّنَّ سَبَبَ كُفْرِهِ) نه گهر کوپړه که هوئ کافر یوونه کی پوون کرده وه، وه ک بلی: نه و قسه کوفره ی کرد. نه وه (لَمْ يَرْتَهُ وَتَصِيبُهُ فِيَّ) نه م کوپړه میراتی یتاگیرئ و به شی وی ده بیته (فِيَّ) بؤ (بَيَّنَّ الْعَمَلِ)، چونکه پاشگه زیوو میراتی یتاگیرئ (وَكَذَا إِنْ أَطْلُقَ فِي الْأَظْهَرِ) هه روه ها نه گهر کوپړه که هوئ کافر یوونه کس نه لی، میراتی یتاگیرئ، له هه رموده ی به میژرتدا، چونکه به دانپیدا میتانی خوی په فتاری له گال ده کړئ.

(وَتَجِبُ اسْتِثْنَاءُ الْمُرْتَدِّ وَالْمُرْتَدَّةِ) واجبه: پیاو و نافرته ی پاشگه زیوووه داوای تږبه یان یتاگیرئ، تاکو بینه وه موسولمان، هه روه ک (أَبُو دَاوُدَ بَسَنَدٍ صَالِحٍ) گیراویه تیه وه. به لام (وَفِي قَوْلٍ تُسْتَحَبُّ كَالْكَافِرِ) له هه رموده یه کی ټیمامی (شافعی) و له مه زه بی ټیمامی (حنفی) دا: داوای کړدنې تږبه واجب نیه، به لکو سوننه ته، وه ک کافر ی بڼه پرتی. (وَهِيَ فِي الْحَالِ) داوای کړدنې تږبه، ده موده سته (وَفِي قَوْلٍ ثَلَاثَةُ أَيَّامٍ) له هه رموده یه کدا: تا ماوه ی سئ پږان داوای تږبه یان یتاگیرئ (فَإِنْ أَصْرًا) جا نه گهر پیاوه کافر یووه که و نافرته کافر یووه که ده موده سته تږبه یان نه کړو نه بونه وه موسولمان (قِتْلًا) واجبه: په کسه ر بکوژئ، چونکه پښه مبه ر ځه هه رمویه تی: ﴿مَنْ بَدَّلَ دِيْنَهُ فَأَقْتُلُوهُ﴾ رواه البخاری، هه ر که سیك ټایینی خوی کوپړی ټیوه بیکوژن.

جا بزانه: هه ر کاتیک پاشگه زیوووه که کوژا، یان مرد، نابئ نویژئ (جَنَازَةً) له سه ر بکړئ و نابئ له گهرستانی موسولمانان بڼیژئ.

هه روه ها بزانه: پښه وای موسولمانان، یان جیگره که ی مافی کوشتنی پاشگه زیوووه کانی هه یه، که واته: هه ر په کیك بئ ټیژنی کاربه ده ست پاشگه زیوووه که بکوژئ، پټویسته ته مبی بکړئ، هه روه ک له زږیه ی سه رچاوه کاندا هه رمویانه، واته: به لام بکوژه که-جگه له ته مبی کړدن- نه خوینو نه که ففاره تی له سه ر نیه، هه رچند پټش داوای کړدنې تږبه ش کوشبتی، هه روه ک له (الشبراملسی) دا هه رمویه تی.

وَأَن أَسْلَمَ صَحَّ وَتَرَكَ، وَقِيلَ لَا يُقْبَلُ إِسْلَامُهُ إِنْ ارْتَدَّ إِلَى كُفْرٍ خَفِيٍّ كَرَنَادَقَةٍ وَبَاطِنِيَّةٍ،
وَوَلَدُ الْمُرْتَدِّ إِنْ انْعَقَدَ قَبْلُهَا أَوْ بَعْدَهَا وَاحِدٌ أَبَوَيْهِ مُسْلِمٌ

نیسان بزانه: نه‌گهر پاشکه زیبوه‌که جه‌نگی له دژی موسولمانان ده‌کرد، نه‌و کاته داوای
توبه‌ی لئناکرئو هم بق گشت که سئیکش دروسته بی‌ئیزنی کاریه‌ده‌ست بیکوژئ،
هه‌روه‌که له (مغنی)دا فهرموویه‌تی.

(وَأَن أَسْلَمَ) نه‌گهر پاشکه زیبوه‌که توبه‌ی کردو بۆوه موسولمان (صَحَّ) ئیسلامبوونه‌وه‌که‌ی
دروست ده‌بی‌و (وَتَرَكَ) وازی ل‌ده‌هیندرئ، به‌و مه‌رجه‌ی بلئ: (أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ
أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ)، هم بلئ: په‌شیمانو به‌ریمه له‌و کوفره‌ی کردم. پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ
فهرموویه‌تی: ﴿أَمَرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَقُولُوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، فَإِذَا
قَالُوا عَصَمُوا مِنِّي دِمَائِهِمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلَّا بِحَقِّ الْإِسْلَامِ﴾ رواء الشیخان، فهرانم پی‌کراوه:
خه‌لکی بکوژم تا شاده ده‌هین، جا هه‌ر کاتیک شاده‌یان هیئا، خوین و مالیان له‌ من
ده‌پاریزن ته‌نها به‌ مافی ئیسلام نه‌بن.

(وَقِيلَ) له‌ فهرمووده‌یه‌کی بی‌هیزداو له‌ فهرمووده‌ی نیمام (مالك)دا: (لَا يُقْبَلُ إِسْلَامُهُ إِنْ ارْتَدَّ
إِلَى كُفْرٍ خَفِيٍّ) ئیسلامبوونه‌وه‌که‌ی قبول ناکرئ نه‌گهر پاشکه‌ز بوییت‌وه بق کوفریکی
شاراوه (كَرَنَادَقَةٍ) وه‌کو بی‌دینه‌کان، واته: نه‌و که‌سانه‌ی هیچ دینیک ناپه‌رستن: وه‌که‌ گرو‌ه
(علمانیه)کانی ئه‌م سه‌رده‌مه، هم (وَبَاطِنِيَّةٍ) وه‌که‌ نه‌و که‌سانه‌ی باوه‌ریان وایه: قوپ‌نان
واته‌یه‌کی په‌نهانی هیه‌و ته‌نها نه‌و مه‌به‌ستو ئاشکرایه‌که‌ی مه‌به‌ست نیه‌.

﴿ناگاداری﴾ به‌ (إِجْمَاع)ی زانایانی ئیسلام: (هه‌ر موسولمانیک سوکایه‌تی به‌ پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ
بکا، یان جنیوی پی‌یدا، واجبه: بکوژئ). به‌لکو له‌ (المبسوط)ی (مالکی)دا فهرموویه‌تی:
(له‌ سیداره ده‌ری‌و داوای توبه‌ی لئناکرئ). هه‌روه‌که‌ نیمامی (السُّبُكِي) له‌ (السيف المسلول
على من سب الرسول ﷺ)دا پووئی کردوته‌وه‌.

به‌لکو له‌ لای چنده زانایه‌کی ئایینی نه‌و فهرمووده‌یه‌ هه‌لبزاردراوه: که‌ واجبه نه‌و که‌سه
بکوژئ: که‌ جنیوی داوته پی‌غه‌مبه‌ری‌خۆمان ﷺ، یان پی‌غه‌مبه‌ری‌کی‌تر، هه‌رچنده توبه‌ش
بکاو بییت‌وه موسولمان، هه‌روه‌که‌ له‌ (تحفة)دافه‌رموویه‌تی ﴿عَنْ عَلِيٍّ وَابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا:
أَنَّ رَجُلًا قَتَلَ أُمَّ وَلَدَ لَهُ كَانَتْ تَشْتُمُ النَّبِيَّ ﷺ فَأَهْدَرَ النَّبِيُّ ﷺ دِمَهَا. وَأَنَّ رَجُلًا قَتَلَ يَهُودِيَّةً كَانَتْ
تَشْتُمُ النَّبِيَّ ﷺ فَأَبْطَلَ النَّبِيُّ ﷺ دِمَهَا﴾ رواهما أبو داود بسندین صالحین، پیاویک (جاریه‌)کی
خۆی کوشت، چونکه جنیوی ده‌دا پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ. هم پیاویک ئافره‌تیک جوله‌که‌ی کوشت،
چونکه جنیوی ده‌دا پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ، ئینجا پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ خوینی هه‌ربوکیانی به‌ فی‌و‌دا.

﴿باسی مندال و مالی پاشکه زیبوه‌کان﴾

(وَوَلَدُ الْمُرْتَدِّ) مندالی مرقفی پاشکه زیبوو: (إِنْ انْعَقَدَ قَبْلُهَا) نه‌گهر پیش کافریونه‌که‌ ناوی
پیاوه‌که‌ له‌ مندالدانه‌دا-جیگیر بوین (أَوْ بَعْدَهَا وَاحِدٌ أَبَوَيْهِ مُسْلِمٌ) یان پاش کافریونه‌که‌

فَمُسْلِمٌ، أَوْ مُرْتَدًّا فَمُسْلِمٌ، وَفِي قَوْلِ مُرْتَدٍّ، وَفِي قَوْلِ كَافِرٍ أَصْلِيٌّ، قُلْتُ: الْأَظْهَرُ مُرْتَدٌّ وَتَقَلَّ الْعِرَاقِيُّونَ الْإِتِّفَاقَ عَلَى كُفْرِهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَفِي زَوَالِ مَلِكِهِ عَنْ مَالِهِ بِهَا أَقْوَالٌ: أَظْهَرُهَا إِنْ هَلَكَ مُرْتَدًّا بَانَ زَوَالُهُ بِهَا، وَإِنْ أَسْلَمَ بَانَ أَنَّهُ لَمْ يَزَلْ،

ثاوه که ی جیگیر بوبی، به لام له نه ژادی لای دایکیه وه، یان لای باوکیه وه دایکیکی موسولمان، یان باوکیکی موسولمان هه بی، نه وه (فَمُسْلِمٌ) له هه ربوو مه سه له دا منداله که موسولمانه به پابه ندی موسولمانه که، هه چهند دایکه موسولمانه که، یان باوکه موسولمانه که به ره وه سه ره وهش بی و پیش جیگیر بوبونی ثاوه کهش مربی.

(أَوْ مُرْتَدًّا) یان نه گه ر دایکو باوکه که ی هه ربووکیان پاشگه ز بوبنه وه و ثاوه کهش له دوا ی کافر یوبنه که یان له مندالده دا جیگیر بوبی، نه وهش (فَمُسْلِمٌ) به فره مووده ی بی هیتر: وه ک ربوو مه سه له که ی پابربوو موسولمانه (وَفِي قَوْلِ مُرْتَدٍّ) له فره مووده یه کدا: منداله کهش پاشگه زیبوه وه یه (وَفِي قَوْلِ كَافِرٍ أَصْلِيٍّ) له فره مووده یه کدا کافرکی بنه په تی به.

(قُلْتُ) نيمامي (النواوي) فره موویه تی (الْأَظْهَرُ) به فره مووده ی به هیتر: (مُرْتَدٍّ) نه و منداله ی له دوا ی پاشگه زیبونه وه ی دایکو باوکی له مندالده دا جیگیر بوبه وه له نه ژادیشدا هیچ دایکیکو باوکیکی موسولمانی نیه، نه ویش به پاشگه زیبوه وه داده ندی، که واته: له دوا ی بلوغیون داوا ی موسولمانیوبنه وه ی ژاده کری و نه گه ر نه بویه موسولمان ده کوژی (وَتَقَلَّ الْعِرَاقِيُّونَ الْإِتِّفَاقَ عَلَى كُفْرِهِ) زانایانی عیراق یه که ده نگ ی مه زه بیان گپراوه ته وه: که نه و منداله کافره (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

به لام نه گه ر له نه ژادی منداله کدا دایکیکی، یان باوکیکی موسولمان هه بی، نه و کاته به پابه ندی موسولمانه که - منداله کهش موسولمانه، هه چهند موسولمانه کهش به ره وه سه ره وه بی، جا نه و بپارانه له باره ی دنیا بون، چونکه له باره ی قیامت: منداله نه بالفه کانی کافره کانی بنه په تی و پاشگه زیبوه کان ده چنه به ههشت، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دافه رموویانه.

(وَفِي زَوَالِ مَلِكِهِ عَنْ مَالِهِ بِهَا أَقْوَالٌ) له باره ی لاجوونی خاوه نایه تی پاشگه زیبوه که له ملک و مالی خوی به هوی پاشگه زیبون - سی فره مووده هه نه: (أَظْهَرُهَا) به هیتر که یان: ملک و ماله که ی ده وه سستیندی و چاره پوانی ده که یان: (إِنْ هَلَكَ مُرْتَدًّا بَانَ زَوَالُهُ بِهَا) نه گه ر به پاشگه زیبوی بکوژی، یان بمری، نه وه درده که وی: هه ر به کافر یوبنه که ی له خاوه نایه تی ملک و ماله که ی لاجوه و گشتی به (فِيء) ده دریته (بَيْنَ الْمَالِ) و هیچی نادریتته میراتگره کانی، به لام (وَإِنْ أَسْلَمَ) نه گه ر ربوه موسولمان، نه و کاته (بَانَ أَنَّهُ لَمْ يَزَلْ) درده که وی: له خاوه نایه تی لانه چوه و گشت ملک و ماله که ی بی ده گه پندریته وه.

وَعَلَى الْأَقْوَالِ يُقْضَى مِنْهُ دَيْنٌ لَزِمَهُ قَبْلَهَا، وَيُنْفَقُ عَلَيْهِ مِنْهُ، وَالْأَصَحُّ يَلْزِمُهُ غَرْمُ إِثْلَافِهِ فِيهَا وَتَفَقُّهُ زَوَاجَاتٍ وَقَفَ نِكَاحُهُنَّ وَقَرِيبَ، وَإِذَا وَقَفْنَا مَلَكَهُ فَتَصَرُّفُهُ—إِنْ احْتَمَلَ الْوَقْفَ كَعَقِي وَتَذْيِيرٍ وَوَصِيَّةٍ—مَوْقُوفٌ: إِنْ أَسْلَمَ نَفَذَ وَإِلَّا فَلَا، وَيَبْعُهُ وَهَبْتُهُ وَرَهْنَهُ وَكِتَابَتُهُ بَاطِلَةٌ، وَفِي الْقَدِيمِ مَوْقُوفَةٌ، وَعَلَى الْأَقْوَالِ يُجْعَلُ مَالُهُ مَعَ عَدْلٍ وَأَمْتُهُ عِنْدَ امْرَأَةٍ ثَقَّةٍ، وَيُؤْجَرُ مَالُهُ، وَيُؤَدَّى مَكَاتِبُهُ النُّجُومُ إِلَى الْقَاضِي.

(وَعَلَى الْأَقْوَالِ) له سر هر سیک فەرموده کان (يُقْضَى مِنْهُ دَيْنٌ لَزِمَهُ قَبْلَهَا) له مالی پاشگه زیووه که نه و قهرزه ده بریتته وه: که پیش کافریوونه که ی له سر ی واجب بووه، هم (وَيُنْفَقُ عَلَيْهِ مِنْهُ) پاشگه زیووه که به ماله که ی خوی به ختو ده کرئ له ماوه ی داوالیکردنی تزیه دا، هم (وَالْأَصَحُّ) به فەرموده ی پاستتر: (يَلْزِمُهُ غَرْمُ إِثْلَافِهِ فِيهَا) تزل ی نه و شتانه ش له سر پاشگه زیووه که واجب ده بی، که له حاله تی پاشگه زیوونی دا فه وتاندویه تی، هم (وَتَفَقُّهُ زَوَاجَاتٍ) بژیوی نه و ژنانه شی له سر واجب ده بی: که (وَقِفَ نِكَاحُهُنَّ) مه لوه شان وه ی ماره برینه که یان وه ستیندراوه تا (عِدَّةً) یان تهواو ده بی، هم (وَقَرِيبٍ) بژیوی دایک و باوک و منداله کانیشی له سره، که واته: نه و مه سره فانه ی پابردو و گشتی له مالی پاشگه زیووه که ده برین.

(وَإِذَا وَقَفْنَا مَلَكَهُ) هر کاتی به فەرموده ی به میترتر: ملکه که ی بوه ستینین (فَتَصَرُّفُهُ) نه و ده سکاریانه ی له حاله تی پاشگه زیوونه که دا کردونی، ته ماشا ده که یین: (إِنْ احْتَمَلَ الْوَقْفَ) نه گه ر قبولی وه ستاندنیان ده کرد (كَعَقِي وَتَذْيِيرٍ) وه ک کویله نازادکردن و (وَوَصِيَّةٍ) وه ستیکردن و وه قفکردنی شتیک، نه وه (مَوْقُوفٌ) گشتی وه ستیندراوه: (إِنْ أَسْلَمَ) نه گه ر بژیوه موسولمان (نَفَذَ) ده سکاریه که ی جی به جی ده بی (وَإِلَّا) به لام نه گه ر نه بژیوه موسولمان و به کافری مرد (فَلَا) جی به جی نابی.

(وَيَبْعُهُ وَهَبْتُهُ وَرَهْنَهُ وَكِتَابَتُهُ) کرپین و فروشتنی و به خشین و په هنکردنی و نوسراوپیدانی کویله ی و ماره برینی گشتیان (بَاطِلَةٌ) به تاله و دانامه زرین (وَفِي الْقَدِيمِ مَوْقُوفَةٌ) له فەرموده ی کوندا: نه وانه ش وه ستیندراون: نه گه ر بژیوه موسولمان دروست ده بن، نه گه ر نا: نا.

(وَعَلَى الْأَقْوَالِ) له سر فەرموده کان ی پابردو: (يُجْعَلُ مَالُهُ مَعَ عَدْلٍ) مالی پاشگه زیووه که له لای داده روه ریگ داده ندری و (وَأَمْتُهُ عِنْدَ امْرَأَةٍ ثَقَّةٍ) جاریه که شی له لای نافرته تیکی باوه پیکراو داده ندری (وَيُؤْجَرُ مَالُهُ) زه مین و خانوو و نازده له کانیشی به کرئ ده دری و (وَيُؤَدَّى مَكَاتِبُهُ النُّجُومُ إِلَى الْقَاضِي) نوسراوپیدراوه که شی پارهی نازادکردنه که ی ده داته ده ست قازی و نازاد ده بی.

﴿کتاب الزنا: په پټوکی زینا﴾

پیشه کی بزانه: بڼ پارسنتی نایین و گیان و نه ژاوو عه قلو مال و نابړو، خوی گه وره چه د سزایه کی داناوه بڼ چه د تاوانیک: وه کو کوشنتی مړوئی پاشگه زیوو، کوشنتی له توله ی کوشتن، سزادانی زیناکه ر، سزادانی شه پابخور، لیکرنه وهی دهستی بز، سزادانی بوختانکری زینا.

بڼ وینه: نه گره مړو فکړه که بزانی له توله ی کوشتنه که ده کوشتریته وه، نه وه کوشتنه که ناکاو گیانی خوی و کوژد او ده که ده پاریزئی، هه روه ک خوی گه وره ده فهرموئ: ﴿وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَاةٌ﴾ بڼ ټپوه له کوشتنه وهی له توله دا زیانیک کی گه وره هیه.

هه روه ها به کوشنتی کافریووه که نایین ده پاریزئی، به سزای زینا نه ژاوو نابړووی زیناکه روه که خه لکی ده پاریزئی، به سزای شه پابخور عه قلو ده پاریزئی، به سزای بز مالی خه ک ده پاریزئی، به سزای بوختانکری نابړووی خه ک ده پاریزئی.

ټینجا بزانه: هه ر موسولمانیک تاوانیک کی له و تاوانانه کړو سزا درا، نه وه به و سزادانه -جگه له کافریوون- گوناکاره که ده که وینه بهر چه زکړنی خوی گه وره، نه گره خوا -حز بکا: عه فوی ده کا، نه گره حزیش بکا: له ډوره خ سزای ددها، هه روه که له زوریه ی سه رچاوه کاندو له (شرح مسلم) له شهرحی نه م حدیسه دا پوون کراوه ته وه:

﴿عَنْ عِبَادَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: تَبَايَعُونِي عَلَى أَلَّا تُشْرِكُوا بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا تَزْنُوا وَلَا تَسْرِقُوا وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ، فَمَنْ وَفَى مِنْكُمْ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَمَنْ أَصَابَ شَيْئًا مِنْ ذَلِكَ فَوُقِبَ بِهِ فِي الدُّنْيَا فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ، وَمَنْ أَصَابَ شَيْئًا مِنْ ذَلِكَ فَسَتَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ فَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ: إِنْ شَاءَ عَفَا عَنْهُ وَإِنْ شَاءَ عَذَّبْهُ﴾ رواه الشيخان، په یمانم بدنه نئ: که هاو بهش بڼ خوا دانه نئین و زینا نه که ن و زنی نه که ن و کوشنتی به ناهق نه که ن، جا هه ر که سیک نه م په یمانئ به جئ هئنا، نه وه پاداشتی له سه ر خودا یه، هه ر که سیکیش له و تاوانانه تاوانیک کی کړو له ډونیا له سه ر تاوانه که سزا درا، نه وه سزایه که گوناوه که ی لاده با، وه نه گره گوناوه که ی کړو خوی گه وره لئ ی ناشکرا نه کړد، نه وه کاره که ی بڼ لای خوا به: نه گره خوا حز بکا عه فوی ده کا، نه گره حزیش بکا سزای ددها.

جا بزانه: تاوانی کافریوون-ته نها- به توبه: به موسولمانبوونه وه لاده که وئ، واته: به کوشتنیش لانا که وئ، هه روه که له (باسی پاشگه زیوون) دا پوون کراوه.

ټینجا بزانه: زینا کړدن- له ډوای کوشتن- له هه موو گوناوه گه وره کان گه وره تره له هیچ نایینیکدا حه لال نه کراوه، چونکه تاوانکړنیکه بڼ سه ر نه ژاوو نابړو.

إِيلَاجُ الذَّكَرِ بِفَرْجِ مُحَرَّمٍ لَعْنَةُ خَالٍ عَنِ الشُّبْهَةِ مُشْتَهَى يُوجِبُ الْحَدَّ، وَذُبُرُ ذَكَرٍ
وَأُنْثَى كَقَبْلِ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلَا حَدٌّ بِمُقَاخَذَةٍ وَوَطْءُ زَوْجَتِهِ وَأَمْتِهِ فِي حَيْضٍ وَصَوْمٍ
وَإِحْرَامٍ، وَكَذَا أَمْتُهُ الْمُرُوجَّةُ وَالْمُعْتَدَّةُ، وَكَذَا مَمْلُوكَتُهُ الْمَحْرَمُ وَمُكْرَهُ فِي الْأَظْهَرِ،

تینجا مہبست بہ زیناکردن ثمہ یہ: (إیلَاجُ الذَّكَرِ بِفَرْجِ مُحَرَّمٍ) تینانی سہری (ذکر) کی
نیزینہ دہناو (فرج) بیکسی حہرام، کہ (لَعْنَةُ) لہ بہر خودی تینانہ کہ حہرام بی، ہم (خَالِ
عَنِ الشُّبْهَةِ) ہیچ شوبہہ شی تیدا نہ بیو (مُشْتَهَى) حہ زینشی لی بکری، جا نہ گہر تینانہ کہ
نو ناتقرانی لی ماتنہ جی، نو کاتہ (يُوجِبُ الْحَدَّ) سزای زینا واجب دہکا: کہ دارکاری و
دورخستنہ وہی کوپو کچو، بہر بارانکردنی (مُحَصَّن) ی دہاتوہ.

(وَذُبُرُ ذَكَرٍ وَأُنْثَى كَقَبْلِ) تینانی کوئی پشتہ وہی نیز، یان می وکو تینانی کوئی
پیشہ وہی نافرہ تی بینگانہ یہ و زینایہ (عَلَى الْمَذْهَبِ) لہ سہر فہرموودہی راستی مہ زہب،
کہ واتہ: نہ گہر قونگییہ کہ کوپ بی، سزایہ کہی دارکاری و دورخستنہ وہی، نہ گہر
(مُحَصَّن) بی، سزایہ کہی بہر بارانکردنہ، بہ لام سزای قوندہ رہہ کہ: دارکاری و
دورخستنہ وہی، ہرچہ ند (مُحَصَّن) ش بی، جیاوازی پیاو و نافرہ تیش نیہ، جا نہ گہر
مندال، یان شیت، یان زورلیکراو بی، نو کاتہ ہیچ سزای زینای لہ سہر نیہ، ہر وہک لہ
زوریہی سہرچاوہ کاندہ فہرموویانہ.

(وَلَا حَدٌّ بِمُقَاخَذَةٍ) سزای زینا واجب نابی: بہ ہوی پیداہیتانی پان و شویتہ کانی تر، ہم بہ
پیداہیتانی (فرج) ی نافرہ ت بہ (فرج) ی نافرہ ت، ہم بہ ناوہیتانی بہ دہستی خوی، چونکہ
نہ وانہ تینانی (فرج) ی حہرام نیہ، بہ لام بہ ہوی نو پہفتارانہ تہمبی دہ کریں.

(و) ہر وہا سزای زینا واجب نابی: بہ (وَطْءُ زَوْجَتِهِ وَأَمْتِهِ فِي حَيْضٍ وَصَوْمٍ وَإِحْرَامٍ)
جیما کردنی لہ گہ ل ژنو (جاریہ) ی خوی لہ حالتی حہ یزو نیفاس و پڑوو و نیحرامدا،
چونکہ حہرامیہ کہی لہ بہر خودی تینانہ کہ نیہ، بہ لکو لہ بہر چلکنی و تیکدانی
خواہرستی بہ (وَكَذَا أَمْتُهُ الْمُرُوجَّةُ وَالْمُعْتَدَّةُ) ہر وہا سزای زینا واجب نابی: بہ
جیما کردنی لہ گہ ل (جاریہ) کہی خوی کہ لہ کہ سیکی تر مارہ کرابی، یان لہ (عِدَّة) دابی
(وَكَذَا مَمْلُوكَتُهُ الْمَحْرَمُ) ہر وہا لہ گہ ل نو (جاریہ) شی کہ مہرہمی خویہ تی، چونکہ
لہ وانہ شوبہہی ملکایہ تی مہیہ.

(و) ہر وہا (مُكْرَم) سزای زینا لہ سہر زورلیکراویش نیہ، جا زورلیکراوہ کہ: پیاوہ کہ
بی، یان نافرہ تہ کہ (فِي الْأَظْهَرِ) لہ فہرموودہی بہ ہیزتردا، ہر وہا نہ گہر بہ ہلہ شدا
بچی و واتیبگا: ژنی خویہ تی، یان میردی خویہ تی، سزای زینای لہ سہر نیہ، پیقہ مہر سَلَامٌ
فہرموویہ تی: ﴿رَفَعَ عَنْ أُمَّتِي الْخَطَا وَالنِّسَانَ وَمَا اسْتَكْرَهَا عَلَيْهِ﴾ حدیث حسن رواہ ابن
ماجہ، خوی گہورہ لای داوہ لہ سہر ٹومہ تی من: تاوانی ہلہ و لہ بیرچوون و نو کارہی
بہ زورلیکردن پیان کراوہ.

وَكَذَا كُلَّ جِهَةٍ أَبَاحَهَا عَالَمٌ كَنَكَاحٍ بِلَا شُهُودٍ عَلَى الصَّحِيحِ، وَلَا بِوَطْءٍ مَيْتَةٍ فِي الْأَصَحِّ، وَلَا بِهَيْمَةٍ فِي الْأَظْهَرِ، وَيُحَدُّ فِي مُسْتَأْجَرَةٍ وَمُبِيحَةٍ وَمَحْرَمٍ وَإِنْ كَانَ تَزْوُجَهَا،

(وَكَذَا كُلَّ جِهَةٍ أَبَاحَهَا عَالَمٌ) هر روه‌ها هر پوئکی جیماعیک که زانیه کی (مُجْتَهِد) فرموده‌بیتی: حلاله. نه‌ویش سزای زینا واجب ناکا، چونکه شوبه‌ی جیاوازی فرموده‌کانی زانیانی تن‌دایه (کَنَكَاحٍ بِلَا شُهُودٍ) وه ماره‌پوئیکی بی‌شاهید (عَلَى الصَّحِيحِ) له سر فرموده‌ی پاست، چونکه له مزه‌بی نیمام (مالک) دا دروست ده‌بی، یان به بی (وَلِیِّ)، چونکه له مزه‌بی نیمامی (حنفی) دا دروست ده‌بی، پیغه‌مبه‌ر علیه السلام فرموده‌تی: ﴿إِذَا زَوَّاهُ الْحُدُودَ بِالْشُّبُهَاتِ مَا اسْتَطَعْتُمْ﴾ رواه الحاکم والبیهقی بسند صحیح، هتا ده‌توانن سزای تاوانه‌کان به هژی شوبه‌کان لایده‌ن.

(وَلَا بِوَطْءٍ مَيْتَةٍ) هر روه‌ها به جیماعکردن له‌گه‌ل نافرته‌تیکي مردو سزای زینا واجب نابن، به‌لکو ته‌مبئ ده‌کرئ (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده‌ی پاستردا، هم (وَلَا بِهَيْمَةٍ) به جیماعکردن له‌گه‌ل نازه‌لش سزای زینا واجب نابن، به‌لکو ته‌مبئ ده‌کرئ (فِي الْأَظْهَرِ) له فرموده‌ی به‌هیزتردا، چونکه مردو و نازله‌ل ه‌زینان لئ تاکرئ له لاین خاوه‌ن ته‌بیعه‌تیکي پاک، به‌لام له فرموده‌کانی تردا: شو دوو زیناکه‌ران‌ش سزای زینایان له سر واجب ده‌بی.

جا بزانه: دروست نیه نازله‌که بکوژئ، به‌لام نه‌گه‌ر نازله‌که گزشتی بخوړئ، نه‌و به سرپړن گزسته‌کی حلاله، هر روه‌که له زږیبه‌ی سرچاوه‌کاندا فرمویانه.

(و) هر روه‌ها (يُحَدُّ فِي مُسْتَأْجَرَةٍ) سزای زینا ده‌درئ نه‌گه‌ر زینا له‌گه‌ل نه‌و نافرته‌که بکا: که بؤ زینا به کرئ گیراوه، هم (وَمُبِيحَةٍ) له‌گه‌ل نه‌و نافرته‌ش که (فَرَجٍ) ځوی حلال کرده، که‌واته: نافرته‌که‌ش له هر دوو مه‌سه‌له‌که‌دا- سزای زینا ده‌درئ، چونکه نه به کرئ و نه به حلالکردن زینا حلال نابن.

هم (وَمَحْرَمٍ) به زیناکردن له‌گه‌ل مه‌چر مه‌یکي ځوی سزای زینا ده‌درئ، جیاوازی نیه مه‌چر مه‌یکه: به هژی نه‌ژاد بی، یان به شیرخوارن، یان به زاولوځه‌زورایه‌تی- که له (په‌پوئکی ژن ماره‌کړن) دا هر سټیکیان پوون کرانه‌وه- (وَإِنْ كَانَ تَزْوُجَهَا) هر چه‌ند مه‌چر مه‌یکه‌شی له ځوی ماره کړبئ، سزای زینای هر ده‌درئ، به‌لکو له مزه‌بی نیمام (أحمد) دا واجبه: بکوژئ و ملک و مال‌که‌شی بؤ (بَيْنَ الْمَالِ) لئ بسټیندئ ﴿عَنِ الْبَرَاءِ عَنْ عَمِّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: بَعَثَنِي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِلَى رَجُلٍ لَنَحْ أَمْرًا أَيْبَةً فَأَمَرَنِي أَنْ أَضْرِبَ عُنُقَهُ وَآخُذَ مَالَهُ﴾ رواه أصحاب السنن بسند حسن، پیغه‌مبه‌ر علیه السلام نارمیه لای پیاوړک: که ژنی باوکی ځوی له ځوی ماره کړبږوه، فرمانی پئ کړدم: بیکوژم و مال‌که‌شی وهریگرم.

هر روه‌ها نه‌گه‌ر ژنی ځوی سټ به‌سټ ته‌لاق دابن و جیماعی له‌گه‌ل بکا، یان ژنیکي خاوه‌ن میړد، یان ژنیکي له (عِدَّةٍ) که‌سیکی تردا له ځوی ماره بکا و جیماعی له‌گه‌ل بکا، یان چوار

وَشَرَطُهُ التَّكْلِيفُ إِلَّا السُّكْرَانَ، وَعِلْمُ تَحْرِيمِهِ، وَحَدُّ الْمُحْصَنِينَ: الرَّجْمُ،

زنی هه بنو ژنیکی پینجه میش ماره بکاو جیماعی له گه ل بکا، یان خوشکی ژنه کی، یان پوری ژنه کی به سر ژنه کی دا ماره بکاو جیماعی له گه ل بکا، یان ئافره تیکی کافریوو، یان بت په رست له خوی ماره بکاو جیماعی له گه ل بکا، یان ئافره تیکی موسولمان شوو به کافریک بکاو جیماعی له گه ل بکا، نه وه له وه موو مهسه لانه دا سزای زینا له سره گشتیان واجب ده بی، چونکه ماره برینی نادرست لیږده دا په چاوا ناکړی، هه روه له (تحفه) و (معنی) دا نه وه مهسه لانه پوون کړاونه وه.

﴿مهرجه کانی سزای زیناکه ر﴾

(وَشَرَطُهُ) مهرجه واجبوونی سزای زینا نه مه یه: (التَّكْلِيفُ) زیناکه ر که بالغو عاقل بی، جیاوازی تینرو تینرو نیه، واته: مندا لاو شیت سزای زینایان له سره نیه، به لکو ته مبین ده کړین، جیاوازی نیه تینرو تینرو که: هه روه کیان مندا لا، یان شیت بن، یان ته نها یه کیکیان، به به لگه ی حدیسه کی ﴿رُلْعَ الْقَلَمِ عَنْ ثَلَاثَةِ﴾ پاپریوو له باسی پاشکه زیوونه وه (إِلَّا السُّكْرَانَ) به لام سزای زینا له سره زیناکه ری سرخوش واجب ده بی: جا تینر بی، یان تینرو، به و مهرجه ی به قه سدی سرخوش که ر که ی خوار دیته وه و زانیبیتی سرخوش که ر، هه روه له (په پتوکی ته لاق) دا پابرا.

(و) هه روه ها مهرجه: (عِلْمُ تَحْرِيمِهِ) زیناکه ر که بزانی زینا چه پامه، واته: نه گهر زیناکه ری نه یزانیبی زینا چه پامه؟ چونکه تازه موسولمان بوو، یان له موسولمانان دور بوو، نه وه سزای زینای له سره نیه، به لام نه گهر زیناکه ر که بلن: ده مزانی زینا چه پامه و نه مده زانی سزای هه یه، نه و کاته سزای زینایه کی له سره واجب ده بی، هه روه ها مهرجه: زینایه که به خوشی خوی بی، هه روه ک پابرا.

هه روه ها نه گهر ژنیک بلن: هه والی مردنی میږده که م گه یشتی و منیش (عِدَّة) م ته او بوو و شووم کړده وه، نه وه ش سزای زینای له سره نیه، هه روه ک (الشُّبْرَامَلْسَى) گپړاویه تیه وه.

(وَحَدُّ الْمُحْصَنِينَ الرَّجْمُ) سزای زیناکه ری (مُحْصَنِينَ): به ربارانکړنه تا ده مرئ به (إجماعی) زانایانی نیسلام-جیاوازی پیاو و ئافره ت نیه ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: قَالَ عُمَرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وَهُوَ عَلَى مَتَرٍ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: كَانَ مِمَّا أُنْزِلَ آيَةُ الرَّجْمِ قُرْآنُهَا وَوَعْدُهَا وَعَقْلُهَا، فَرَجَمَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَرَجَمْنَا بَعْدَهُ، فَأَخْشَى أَنْ يَقُولَ قَاتِلٌ: مَا نَجِدُ الرَّجْمَ فِي كِتَابِ اللَّهِ فَيَضِلُّوا بِتَرْكِ فَرِيضَةِ أَنْزَلَهَا اللَّهُ تَعَالَى، وَإِنَّ الرَّجْمَ فِي كِتَابِ اللَّهِ تَعَالَى حَقٌّ عَلَى مَنْ زَنَى إِذَا أَحْصَنَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ إِذَا قَامَتِ الْبَيِّنَةُ أَوْ كَانَ الْحَبْلُ أَوْ الْإِغْرَافُ﴾ رواه الشيخان وأصحاب السنن، نيمامی (عمره) له سره مینبری پیغه مبه ر ﷺ هه رموی: نایه تی به ربارانکړنی زیناکه ر - واته: نایه تی ﴿الشَّيْخُ وَالشَّيْخَةُ إِذَا زَنَيَا فَاَرْجُمُوهُمَا الْبَيِّنَةُ﴾ - یه کیک بوو له و نایه تانه ی له

وَهُوَ مُكَلَّفٌ حُرٌّ وَلَوْ ذِمِّيٌّ غَيْبٌ حَشَفْتُهُ بِقُبُلٍ فِي نِكَاحٍ صَحِيحٍ، لَا فَاسِدٌ فِي الْأَظْهَرِ،
وَالْأَصَحُّ اشْتِرَاطُ التَّغْيِيبِ خَالَ حُرِّيَّتِهِ وَتَكْلِيفِهِ، وَأَنَّ الْكَامِلَ الزَّانِيَ بِنَاقِصٍ مُخَصَّنٍ،
وَالْبِكْرَ الْحُرَّ: مِائَةً جَلْدَةً وَتَغْرِيبُ عَامٍ إِلَى مَسَافَةٍ قَصْرٍ

قوپړنان بڼې پیغه مېرګه هاتېونه خواره وه، نیمه ش نایه ته که مان خویندو له بهرمان کړېو
لینیشی تیغه یشتن، پیغه مېریش ګه زیناکه ری بهر باران کړېو نیمه ش له دوی وی
بهر بارانمان کړد، جا ده ترسم یه کیک بلې: بهر بارانی زیناکه له قوپړناندا نیو گو مړا بېن
به هوی نه کړدنی واجبیګ که خوا ناروویه تیه خواره وه، به پاستی بهر بارانکړدن له قوپړناندا
واجبه: له سر شو که سې زینای کړدو بهو مرجه ی (مُخَصَّنَ بئ): له پیاوړو له
نافره تان، هر کاتیک شاهیده کانی زینا هېن، یان ناوسی، یان دانیداهینان.

واته: بریاری نایه ته که هر بهر ده وامو ته نا خویندنه وهی (نَسَخَ بۆتو وه، نایه ته که ش له
سوره تی (الأحزاب) بوو، هه روه ک (النسائی) ګیړاویه توه.

(وَهُوَ مُكَلَّفٌ حُرٌّ) مه به ست به (مُخَصَّنَ): مړو فیکې بالغو عاقلو نازاده (وَلَوْ ذِمِّيٌّ) هه رچه ند
کافری په یمان له نه ستړش بئ - که پیش زیناکړدن (غَيْبٌ حَشَفْتُهُ بِقُبُلٍ) پیاوړه که سې ری
(ذَكَرَى خَوَى تَيَنَابَيْتَهُ) ناو پیشه وهی نافره تیګ، یان نافره ته که سې ری (ذَكَرَى يَكِي تَيَنَدْرَابِي)،
واته: ژنه که، یان پیاوړه که ته نا جاریک جیماعیکیان کړد بئ (فِي نِكَاحٍ صَحِيحٍ) له
ماره برینیکې دروست بوودا، هه رچه ند نافره ته که ش له هیزدا بوی (لَا فَاسِدٌ فِي الْأَظْهَرِ) نه ک
له ماره برینیکې نادرستدا، له فرموده ی به هیز تر د.

(وَالْأَصَحُّ) به فرموده ی راستر: (اِشْتِرَاطُ التَّغْيِيبِ خَالَ حُرِّيَّتِهِ وَتَكْلِيفِهِ) مرجه تینانه که
- راته: جیماعه که - له حالتی بالغو عاقلو نازادی دا بوی، که واته: نه که ر مندالیک، یان
شیتیک، یان کویله یه که له ماره برینیکې دروست بوودا جیماع له گه ل ژنی خویان، یان له گه ل
میزدی خویان بکن، نابنه (مُخَصَّنَ)، به لام (وَأَنَّ الْكَامِلَ الزَّانِيَ بِنَاقِصٍ) نهو زیناکه ره بالغو
عاقله ی به هوی نه بالغیک، یان شیتیک کامل بو، واته: - پیش زیناکړدن - له ماره برینیکې
دروست بوودا جیماعی له گه ل ژنیکې مندال، یان شیت کړدو، نهویش به (مُخَصَّنَ)
داده ند ری، جیاوړی نیه جیماعه که ره: پیاوړی، یان نافره ت.

هه روه ها له و مه سلانه دا جیاوړی موسولمانو کافری په یمان له نه ستړ نیه ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ
رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَمَرَ بِرَجْمِ يَهُودِيٍّ وَيَهُودِيَّةٍ لَقَدْ زَانَا﴾ رواه الشيخان، پیاوړی
جوله که و نافره تیکې جوله که زینایان کړد، پیغه مېرګه فرمانی دا: بهر باران بکړن.

(وَالْبِكْرِ) سزای کوږو کچی زیناکه ر - که (مُخَصَّنَ) نه بئ، واته: له ماره برینیکې دروست بوودا
جیماعی نه کړد بئ - (الْحُرَّ) نازادیش بئ: (مِائَةً جَلْدَةً) لیدانی سه د شوپکه داره، هه م
(وَتَغْرِيبُ عَامٍ) دوور خستنه ویشی ماوه ی سالتیک: له شوینی خویه وه (إِلَى مَسَافَةٍ قَصْرٍ

فَمَا فَوْقَهَا، وَإِذَا عَيْنَ الْإِمَامِ جَهَةً فَلَيْسَ لَهُ طَلَبٌ غَيْرَهَا فِي الْأَصَحِّ، وَيُقَرَّبُ غَرِيبٌ مِنْ بَلَدِ الزَّانَا إِلَى غَيْرِ بَلَدِهِ، فَإِنْ عَادَ إِلَى بَلَدِهِ مُنِعَ فِي الْأَصَحِّ، وَلَا تُقَرَّبُ امْرَأَةٌ وَخَدَهَا فِي الْأَصَحِّ بِلَ مَعَ زَوْجٍ أَوْ مَحْرَمٍ وَلَوْ بِأَجْرَةٍ، فَإِنْ امْتَنَعَ بِأَجْرَةٍ لَمْ يُجْبَرْ فِي الْأَصَحِّ، وَالْعَبْدُ خَمْسُونَ وَيُقَرَّبُ نِصْفَ سَنَةٍ،

فَمَا فَوْقَهَا) بَقِ شَوِئِنِكِي تَرَكِه به نه اندازهی کورتکردنه وهی نوئیژو به سهره وهتر دور دبئی، خوای گه وره ده فره رمویی: ﴿الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ﴾ نافره تی زیناکه رو پیاوی زیناکه هر یه که یان سهد شوپکه داریان لیبدنه.

هم پیغه مبریش ﷺ فره رمویی تی: ﴿الْبِكْرُ بِالْبِكْرِ جَلْدٌ مِائَةٌ وَتُفَى سَنَةً﴾ رواه مسلم، سزای زینای کپوک کچ لیسانی سهد شوپکه داره وه هم دورخستنه وهی سالیکه.

(وَإِذَا عَيْنَ الْإِمَامِ جَهَةً) هر کاتی که کار به دهست شویئیکی بَقِ دورخستنه وه که دیاری کرد (فَلَيْسَ لَهُ طَلَبٌ غَيْرَهَا فِي الْأَصَحِّ) زیناکه ره که مافی نیه داوای شویئیکی تر بکا، له فره رمووده ی راستردا، چونکه مه بهست له دورخستنه وه که: خه هتبارکردنیه تی (وَيُقَرَّبُ غَرِيبٌ مِنْ بَلَدِ الزَّانَا) زیناکه ریک که خه لکی شویئینی زینایه که نه بی، له شویئینی زینایه که وه دور ده خسریتته وه (إِلَى غَيْرِ بَلَدِهِ) بَقِ شویئیکی تری جگ له ولاته که ی خوی.

جابرانه: واجبه زیناکه ری دورخراوه سالیکی ته واسبه دوا یه کدا - له شویئنه که بمیئیتته وه، که وایو: (فَإِنْ عَادَ إِلَى بَلَدِهِ) نه گهر دورخراوه که گه پاوه بَقِ شویئنه که ی خوی (مُنِعَ فِي الْأَصَحِّ) قه دهغه ده کرئو پیویسته سر له نوئ دهست به ساله که بکاته وه، له فره رمووده ی راستردا.

(وَلَا تُقَرَّبُ امْرَأَةٌ وَخَدَهَا فِي الْأَصَحِّ) نابی نافره تی زیناکه به ته نها دور بخریتته وه، له فره رمووده ی راستردا (بِلَ مَعَ زَوْجٍ أَوْ مَحْرَمٍ) به لکو ده بی میرده که ی، یان مه حره میکی له گه لدا بی (وَلَوْ بِأَجْرَةٍ) هر چه ند له گه لدا بونی میرده که و مه حره مه کش به کرئ بی (فَإِنْ امْتَنَعَ بِأَجْرَةٍ) جا نه گهر میرده که ی، یان مه حره مه که ی به کرئش له گه لی نه چو (لَمْ يُجْبَرْ فِي الْأَصَحِّ) زوری لی تاکرئ، له فره رمووده ی راستردا، چونکه نه و تاوانی نیه.

(وَالْعَبْدُ خَمْسُونَ) سزای کویله ی زیناکه لیسانی په دجا شوپکه داره، هم (وَيُقَرَّبُ نِصْفَ سَنَةٍ) ماوه ی نیو سالیش دور ده خریتته وه، واته: کویله ی زیناکه ر-پیاو بی، یان نافره ت- به ردباران ناکرئ، هر چه ند له ماره برینیکی روستبووشدا جیماعی کرد بی، چونکه خوای گه وره ده فره رمویی: ﴿إِذَا أَحْصَنَ فَإِنْ أَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ﴾ هر کاتی که جاریه کانتان بوونه (مُحْصَن) نه گهر زینایان کرد، نیوه ی نافره تانی نازاد سزای زینایان له سهر واجب ده بی. واته: نیوه ی دارکاریه که،

وَلِي قَوْلٍ سَنَةٍ، وَلِي قَوْلٍ لَا يُغْرَبُ، وَيُثْبِتُ بَيِّنَةً أَوْ إِفْرَارَ مَرَّةً، وَلَوْ أَقْرَأْتُ لَمْ رَجَعَ سَقَطَ، چونکه به ردبارانکردن نایبته نیوه (وَلِي قَوْلٍ سَنَةٍ) له فرموده یه کدا: ماوهی سالتیک دور ده خریته وه (وَلِي قَوْلٍ لَا يُغْرَبُ) له فرموده یه کدا دور ناخریته وه.

﴿ناشکرا بپوونی زینا﴾

(وَيُثْبِتُ) زیناکردن ناشکرا ده بی به دوو پنگا، یه کهم: (بَيِّنَةٌ) به شاهیدی چوار پیاو، که بلین: (شاهیدی ده دم فلانکه س سری (ذکر)ی خوی به زینا برده ناو (فَرْجِی) فلانه نافرته له فلانه شوینه وه له فلانه کاته دا). خوی گوره ده فرموی: ﴿فَاسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِمْ أَرْبَعَةً مِنْكُمْ﴾ چوار شاهیدی له خوتان-واته: له موسولمانان- داوا بکن له سهر نه و نافرته تانهی زینایان کردوه.

جا بزانه: نابی میردی ژنه که یه کیک بی له و چوار شاهیدانه، ههروه که له باسه کهی داهاتودا له (تحفه) دا فرمویه تی، ههروه ها سوننه ته: شاهیده کان نه و گوناوه دابیوشنو شاهیدی له سهر نه دهن نه گهر به رژه وهندی تی دابین، به لام نه گهر به هوی شاهیدی نه دانه که زیان به که سیکی تر ده گیشته، نه و کاته واجبه: شاهیدی که بدا، نه گینا: گوناوه بار ده بی، ههروه که له (مغنی) و (الشروانی) دا فرمویانه.

دووهم: (أَوْ إِفْرَارَ مَرَّةً) زینایه که ناشکرا ده بی: به دانپیدا میتانی زیناکه ره که ته نها یه ک جار، به به لگی حه دیسه کهی نیمامی (عم) ی پابروو، هم پیغه مبه ر ﷺ فرموی: ﴿أَغْذُ يَا أُتَيْسُ إِلَى امْرَأَةٍ هَذَا، فَإِنْ عِتْرَتْ فَارْجُمَهَا﴾ رواه الشیخان، نهی (أُتَيْسُ) بیو لای ژنی نه م پیاوه، نه گهر دانی به زینا دا هیتا به ردبارانی بکه.

جا بزانه: بیو زیناکه ره که و بیو گشت گوناوه کاریک وه ها سوننه ته: گوناوه که یان دابیوشنو له لای کاریه ده ست ناشکرای نه کهن و له نیوان خویان و خوی گوره دا توبه بکهن.

ههروه ها حه پامه: بیو گالته له لای خه لک گوناوه که باس بکهن، چونکه چهند حه دیسیکی (صحیح) له م باره یوه هاتون - که نه م جوړه گوناوه باره عه فو نا کرئ - هم له (مغنی) و (الشروانی) دا فرمویانه.

(وَلَوْ أَقْرَأْتُ) نه گهر زیناکه ره که دانی به زینایه که دا هیتا (لَمْ رَجَعَ) نینجا په شیمان بۆوه و گوتی: درۆم کرد زینام نه کردوه. نه وه (سَقَطَ) سزای زینای له سهر لاده که وئ، چونکه پیاویک دانی به زینا دا هیتا و (صحابه) کان به ردباراتیان کرد، نه ویش له بهر نازاری به ردبارانه که هه لات و (صحابه) کانیش وازیان لی ته هیتا تا کوشتیان، جا پیغه مبه ر ﷺ فرموی: ﴿هَلَّا تَرَكْتُمُوهُ لَعَلَّهُ يَتُوبُ﴾ رواه أبوداود واصله فی الصحیحین، خۆزکه وازتان لی هیتا با به لکی توبه ی ده کرد، واته: په شیمان ده بۆوه.

وَلَوْ قَالَ لَا تَحْدُونِي أَوْ هَرَبَ فَلَا فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ شَهِدَ أَرْبَعَةً بَزْنَاهَا وَأَرْبَعُ نِسْوَةٍ أَهْلَهَا
عَذْرَاءُ لَمْ تُحَدِّ هِيَ وَلَا قَاضِيهَا،

جا بزانه: نه گهر له دانپېداهيته نه که دا ناوی شو که سہی هيټابو: که زينای له گهل کړدوه،
زينا له گهلکړاوه که ش گوتی: راست ناکا. نه و کاته سزای بوختانه که شہی له سہر واجب
دهی و به و په شيمانې و نه و په له سہری لانا که وئ: ﴿عَنْ سَهْلِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾: أَنَّ رَجُلًا بَكَرًا اعْتَرَفَ أَلَّهُ
زَنَى بِامْرَأَةٍ سَمَاهَا، فَجَلَدَهُ النَّبِيُّ ﷺ مِائَةً وَسَأَلَهُ الْبَيِّنَةُ عَلَى الْمَرْأَةِ فَعَجَزَ وَكَذَّبَتْهُ فَجَلَدَهُ حَدَّ الْفَرِيَةِ
ثَمَانِينَ ﴿رواه أبو داود بسند صالح، کوپک گوتی: زينام له گهل فلانه نافرته کړدوه. ټينجا
پټغه مېر ښه سہد شوپکه داری سزای زينای لږ داو داوی لږ کړد شاهيديش له سہر زينای
نافرته که بيټی، جا شاهيديشی نه بون و نافرته که ش گوتی: درې ده کا زينای له گهل من
نه کړدوه. ټينجا پټغه مېر ښه سہد شتا شوپکه ی تریشی لږ دا له سزای بوختانه که ی.

به لام نه گهر زينا له گهلکړاوه که ش دان به زينايه که دا بيټی، نه و کاته سزای بوختانه که ی
له سہر لاده که وئ.

ټينجا بزانه: نه گهر زينايه که به چوار شاھيد ناشکرا بيټی، نه و کاته په شيمانی و تړبه له
دونيادا سودی نيه و واجب: له سہر زينايه که ی سزا بدری، به لام نه گهر کافر ټکی زينا که ر
موسولمان بيټی، نه و کاته سزای زينايه که ی له سہر لاده که وئ، هه روه که له زړه ی
سہر چاوه کاند ا نه و مه سه لانه پوون کړاونه و.

(وَلَوْ قَالَ) نه گهر زينا که روه که له دواي دانپېداهيته نه که گوتی: (لَا تَحْدُونِي) سزای زينام
لږ مه دن (أَوْ هَرَبَ) يان هه لات، يان گوتی: وازم لږ بيټن. نه و (فَلَا فِي الْأَصَحِّ) سزای زينای
له سہر لانا که وئ، له هه رموده ی راستردا، به لام واجب: وازی لږ بيټندرئ، به لکی له
دانپېداهيته نه که ی په شيمان بيټه و، جا نه گهر په شيمان نه بږوه، نه و کاته دووباره سزا
ده بدرته و، جا نه گهر وازيان لږ نه هيټاو به سزادانه که ش مرد، نه و هيج زامينی ی نيه،
هه روه که به به لگي هه ديسه که ی (هَلَّا تَرَ كُتْمُوهُ) ی پابردوول له زړه ی سہر چاوه کاند ا
هه رموياته.

(وَلَوْ شَهِدَ أَرْبَعَةً بَزْنَاهَا) نه گهر چوار پياو شاهيديان دا: نه و نافرته زينای کړدوه (وَأَرْبَعُ
نِسْوَةٍ: أَتْنَهَا عَذْرَاءُ) چوار نافرته تيش شاهيديان دا: نافرته که کهچ. نه و (لَمْ تُحَدِّ هِيَ)
نافرته که سزای زينای لږ ناسرئ، له بهر شوبه ی کچينيه که ی، که واپو: هه رله به ر نه و
شوبه يه ش نه و پياوه ی زيناشی له گهل نافرته که کړدوه، نه و يش سزا ناسرئ، هه م (وَلَا
قَاضِيهَا) نه و ی بوختانی زيناشی به ژنه که کړدوه سزای بوختانه که ی لږ ناسرئ، چونکه
چوار شاهيد هه نه و ده شگونجی کچينيه که ی گه راپيټه و.

وَلَوْ عَيْنَ شَاهِدٍ زَاوِيَةً لِرِزَاةٍ وَالْبَاقُونَ غَيْرَهَا لَمْ يَثْبُتْ، وَيَسْتَوْفِيهِ الْإِمَامُ أَوْ نَائِبُهُ مِنْ حُرٍّ وَمُبْعَضٍ، وَيَسْتَحَبُّ حُضُورُ الْإِمَامِ وَشُهُودُهُ، وَيَحُدُّ الرَّقِيقُ سَيِّدُهُ أَوْ الْإِمَامُ، فَإِنْ تَنَازَعَا فَلَا صَحَّحُ الْإِمَامِ، وَأَنَّ السَّيِّدَ يُغَرِّبُهُ، وَأَنَّ الْمُكَاتَّبَ كَحُرٍّ، وَأَنَّ الْفَاسِقَ وَالْكَافِرَ وَالْمُكَاتَّبَ يَحْدُونُ عَبِيدَهُمْ،

(وَلَوْ عَيْنَ شَاهِدٍ زَاوِيَةً لِرِزَاةٍ) نه‌گەر شاهیدیك قوپنه‌یه‌ك، یان کاتیکی دیاری کرد بۆ زیناکردنی زیناکه‌ره‌كه (وَالْبَاقُونَ غَيْرَهَا) سێ شاهیده‌کانی‌تریش قوپنه‌یه‌ك، یان کاتیکی‌تری جگه له و قوپنه و کاته‌یان دیاری کرد، نه‌وه (لَمْ يَثْبُتْ) زینایه‌كه به‌و شاهیدانه‌هاشکرا نابێ و واجب: هه‌ر چواریان سزای بوختانیان لی‌بدری.

﴿ثَاغَادَارِي﴾: نه‌گەر-پیش سزادان- سه‌د جاریش زینای کردبێ و زینایه‌كه‌ش له‌یه‌ك په‌گه‌ز بێ، نه‌وه ته‌نها یه‌ك سزادان بۆ هه‌موو زینایه‌كان به‌سه، به‌لام نه‌گەر سزا درا‌بو، ئینجا له‌ دوا‌ی سزادان جاریکی‌تریش زینای کرد، نه‌و کاته‌ دووباره‌ سزا ده‌دریته‌وه... هه‌ر به‌و جۆره، هه‌روهه‌ك (الشهرا ملسی) فه‌رمویه‌تی.

(وَيَسْتَوْفِيهِ الْإِمَامُ أَوْ نَائِبُهُ) واجب: پیشه‌وا‌ی موسولمانان، یان جیگه‌ره‌كه‌ی سزای زینا وه‌ریگری (مِنْ حُرٍّ وَمُبْعَضٍ) له‌ زیناکه‌ری نازانو له‌ کۆیله‌ یه‌شکراو، که‌واته: نه‌گەر یه‌کیك-بێ‌ئیزنی پیشه‌وا‌و جیگه‌ره‌كه‌ی- زیناکه‌ریکی کۆپ، یان که‌ج دارکاری بکا، نه‌وه به‌ به‌ر سزادانی‌شه‌ری نا‌که‌وێ و هه‌م سزاده‌ره‌كه‌ش ده‌بیته‌ زامین، هه‌روه‌ك له‌ (مغنی)دا فه‌رمویه‌تی، به‌لام نه‌گەر زیناکه‌ره‌كه‌ (مُحْصَنٌ) بێ و یه‌کیك بێ‌ئیزنی پیشه‌وا‌و جیگه‌ره‌كه‌ی له‌ به‌ر زینایه‌كه‌ بیکوژی، نه‌و کاته به‌ به‌ر سزادانی‌شه‌ری ده‌که‌وێ، هه‌روه‌ك له‌ (تحفه)دا له‌ کۆتایی سزای بوختاندا فه‌رمویه‌تی.

(وَيَسْتَحَبُّ حُضُورُ الْإِمَامِ وَشُهُودُهُ) سوننه‌ته له‌کاتی سزادانی زینا پیشه‌وا‌و شاهیده‌کانی زینا ناماده‌ ببن، هه‌م کۆمه‌له‌ موسولمانیکی‌تریش ناماده‌ ببن، خوا‌ی گه‌وره‌ ده‌فه‌رموی: ﴿وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهُمَا طَائِفَةٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ با کۆمه‌له‌ ئیماندارێك ناماده‌ی سزادانی هه‌ربوو زیناکه‌ره‌كان ببن. هه‌روه‌ها سوننه‌ته: شاهیده‌كان پیشتر به‌ربارانه‌كه‌ ده‌ست پێ‌یکه‌ن.

(وَيَحُدُّ الرَّقِيقُ سَيِّدُهُ أَوْ الْإِمَامُ) سزای زینا و شه‌پا‌بخواردنه‌وه‌ و سزایه‌کانی‌تریش گه‌وره‌كه له‌ کۆیله‌كه‌ی ده‌دا، یان پیشه‌وا‌ لی‌ده‌دا (فَإِنْ تَنَازَعَا) جا نه‌گەر بووه‌ کێشه‌یان (فَلَا صَحَّحُ الْإِمَامُ) به‌ فه‌رمووده‌ی راسته‌تر: پیشه‌وا‌ لی‌ده‌دا، هه‌م (وَأَنَّ السَّيِّدَ يُغَرِّبُهُ) گه‌وره‌كه‌ کۆیله‌ زیناکه‌ره‌كه‌ دوور ده‌خاته‌وه، هه‌م (وَأَنَّ الْمُكَاتَّبَ كَحُرٍّ) کۆیله‌ی نوسراو پێ‌دراو-نه‌گەر زینای کرد- وه‌كو نازاده، واته: پیشه‌وا‌ سزای ده‌دا، نه‌ك گه‌وره‌كه‌ی، هه‌م (وَأَنَّ الْفَاسِقَ وَالْكَافِرَ وَالْمُكَاتَّبَ يَحْدُونُ عَبِيدَهُمْ) گه‌وره‌ فاسقه‌كه، یان کافه‌ره‌كه، یان نوسراو پێ‌دراوه‌كه

وَأَنَّ السَّيِّدَ يُعَزَّرُ وَيَسْمَعُ الْبَيْتَةَ بِالْعُقُوبَةِ، وَالرَّجْمُ بِمَدْرٍ وَحِجَارَةٍ مُعْتَدِلَةٍ، وَلَا يُحْفَرُ
لِلرَّجُلِ، وَالْأَصْحُ اسْتِحْبَابُهُ لِلْمَرْأَةِ إِنْ ثَبَتَ بَيِّنَتُهُ، وَلَا يُؤَخَّرُ لِمَرَضٍ وَحَرٍّ وَبَرْدٍ مُفْرِطَيْنِ،
وَقِيلَ يُؤَخَّرُ إِنْ ثَبَتَ بِإِقْرَارٍ وَيُؤَخَّرُ الْجُلْدُ لِمَرَضٍ، فَإِنْ لَمْ يَرْجُ بُرْؤُهُ جُلِدَ لَا بِسَوَاطٍ بَلْ
بِعُكَّالٍ عَلَيْهِ مِائَةُ غُصْنٍ، فَإِنْ كَانَ خَمْسُونَ ضَرْبَ بِهِ مَرَّتَيْنِ،

گشتیان سزای تاوانه کان له کزله کانیان دده دن، هم (وَأَنَّ السَّيِّدَ يُعَزَّرُ) گه وره که
کزیله که ی خوی ته مین ده کاو هم (وَيَسْمَعُ الْبَيْتَةَ بِالْعُقُوبَةِ) گوئی له شاهیده کانیس
ده گری ب سزادانی کزیله که ی.

(وَالرَّجْمُ بِمَدْرٍ وَحِجَارَةٍ مُعْتَدِلَةٍ) به ربارانکرینی زیناکه ره که به کلمه تو به ردی
مامناو ده جی به، واته: پر له په ده ست، به لام نابیی به رده کان له دم و چاوی بدرینو نابیی
په لبه ست بکری، هم (وَلَا يُحْفَرُ لِلرَّجُلِ) سوننه ت نه به کاتی به ربارانه که دا قورتیک ب
پیاوه زیناکه ره که لی بدری، به لام (وَالْأَصْحُ اسْتِحْبَابُهُ لِلْمَرْأَةِ) به فرموده ی راستر:
سوننه ته: ب قناره ته زیناکه ره که قورتیک لی بدری تا ده گاته سینگی (إِنْ ثَبَتَ بَيِّنَتُهُ) نه گه ر
زینایه که ی به چوار شاهید ناشکرا بویی، واته: نه گه ر به دانپیدا هینانی خوی ناشکرا بویی،
نه و کاته قورتی ب لی تادری، تا کو پنگای مه لاتی مه بی.

جا بزانه: پیش به ربارانکرینه که هر دو زیناکه ره کان داوی توبه یان لی ده کری، نه گه ر
کاتی نویژ هاتیی فرمانیان ده دریتی نویژه که بکن، هم ریگیان ده دریتی دو په کمه ت
سوننه تی کوشتن بکن و ریگیان ده دریتی ناو بخونه وه - نه خواردن -، هم عه و پرتی
پیاوه که و هم موو لاشی قناره ته که داده پوشری، ئینجا له دوی مردن ده شورین و نویژیان
له سر ده کری و له گزپستانی موسولمانان ده نیژین، جا نه گه ر له جیاتی به ربارانه که به
شمشیر کوژران، نه وه به به ر سزادانه که ده که وی، به لام واجبه که له ده ست ده چی،
هر وه که له زوری سهرچاوه کان نه و مه سه لانه پوون کراونه وه.

(وَلَا يُؤَخَّرُ) نابیی به ربارانی زیناکه روا بخری (لِمَرَضٍ وَحَرٍّ وَبَرْدٍ مُفْرِطَيْنِ) له به نه خوشی
زیناکه ره که، یان گه رماو سه رمایه کی به میژ (وَقِيلَ يُؤَخَّرُ إِنْ ثَبَتَ بِإِقْرَارٍ) له فرموده یه کی
بی میژدا: به ربارانه که روا دیخری نه گه ر به دانپیدا هینانی خوی ناشکرا بویی.

به لام (وَيُؤَخَّرُ الْجُلْدُ لِمَرَضٍ) دارکاری کرینی زیناکه له به نه خوشی زیناکه ره که روا
دیخری تا چاک ده بیتسه وه (فَإِنْ لَمْ يَرْجُ بُرْؤُهُ) جا نه گه ر زیناکه ره که چاوه پوانی
چاک بوونه وه نه ده کرا، نه و کاته (جُلِدَ لَا بِسَوَاطٍ) دارکاری ده کری به لام نه که به شوپکه دار
(بَلْ بِعُكَّالٍ عَلَيْهِ مِائَةُ غُصْنٍ) به لکو به میشوکی خورما که سه د لکی پیوه بی (فَإِنْ كَانَ
خَمْسُونَ) جا نه گه ر په نجا لکی پیوه بوو، نه و کاته (ضُرِبَ بِهِ مَرَّتَيْنِ) دو جار میشووه که

وَتَمَسُّهُ الْأَغْصَانُ أَوْ يَنْكَبِسُ بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ لِيَنَالَهُ بَعْضُ الْأَلَمِ، فَإِنْ بَرَأَ أَجْزَأَهُ، وَلَا جَلْدَ فِي حَرٍّ وَبَرْدٍ مُفْرَطَيْنِ، وَإِذَا جَلَّدَ الْإِمَامُ فِي مَرَضٍ أَوْ حَرٍّ وَبَرْدٍ فَلَا ضَمَانَ عَلَى النَّصِّ فَيَقْتَضِي أَنْ التَّأَخِيرَ مُسْتَحَبٌّ.

له زیناکره که ده بدری... بهو جوده (وَتَمَسُّهُ الْأَغْصَانُ) واجب: هه موولکه کانی ویکه وی (أَوْ يَنْكَبِسُ بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ) یان ده بی هه ندیکی لکه کان به سه هه ندیکیانه وه نوسابن (لِيَنَالَهُ بَعْضُ الْأَلَمِ) تا کو زیناکره که هه ندیک نازاری بگاتن.

(فَإِنْ بَرَأَ) جا نه گهر زیناکره که له بوای لیدانی می شه وه که له نه خوشیه که ی چاک بکوه (أَجْزَأَهُ) لیدانی می شه وه که به بهر سزای زینایه که ی ده که وی و دوو باره سزا نادریت وه ﴿عَنْ سَعِيدٍ﴾: أَنْ رُوِيَ جُلًّا ضَعِيفًا خَبَثَ بِأَمَةِ لَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: اضْرِبُوهُ حَذُّهُ. فَقَالُوا: إِنْهُ أَضْعَفُ مِنْ ذَلِكَ. لَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: خُذُوا عَنكَالًا فِيهِ مِائَةُ شَمْرَاخٍ ثُمَّ اضْرِبُوهُ ضَرْبَةً. فَقَعَلُوا ﴿رواه ابن ماجه بسند حسن، پیاویکی بجو له ی بن میز زینای کرد، پیغه مبر ﷺ فره مووی: سزای زینای لی بدهن. گوتیان: زرد له وه بن میز ترو باری دارکاریه که ناگرئ. پیغه مبر ﷺ فره مووی: یه ک جار به می شو یکی خورما- سه د لکی پیوه بی- لی بدهن. ئینجا به می شه وه لیان دا.

﴿ثُمَّ لُكِّدَ﴾: نه گهر زیناکره ریك پیش سزادانی زینایه که شیت بی، نه وه نه گهر به دانپیدا هیتانی خوی زینایه که ی ناشکرا بو بی، دروست نیه له حاله تی شیتی دا سزا بدری، به لکو لوا دیخری تا چاک ده بیته وه، به لام نه گهر به چوار شاهید زینایه که ی ناشکرا بو بی، نه و کاته له حاله تی شیتی دا بهر دباران ده کریئ.

هه روه ها دروست نیه نافرته تی ناوس سزای زینا بدری، هه ر چه ند له زیناش ناوس بو بی، به لکو لوا دیخری تا زگه که ی داده نن، ئینجا تا منداله که شی له شیر خواردن ده پچرئ نابی بهر دباران بکریئ، هه روه ک له زقریه ی سه رچاوه کانداهه رمو یانه، چونکه له (حدیث صحیح) دا گیر دراوه ته وه: (ثُمَّ لُكِّدَ) له زینا ناوس بوو، پیغه مبر ﷺ بهر دباران کر نه که می لوا خست تا منداله که ی لیبو و دهستی به نان خواردن کرد).

(وَلَا جَلْدَ فِي حَرٍّ وَبَرْدٍ مُفْرَطَيْنِ) نابی زیناکره که دارکاری بکریئ له حاله تی نه خوشی و سه رماو گهرمای به میز، نه وه ک بمرئ، به لام (وَإِذَا جَلَّدَ الْإِمَامُ فِي مَرَضٍ أَوْ حَرٍّ وَبَرْدٍ) نه گهر پیشه واه زیناکره که ی دارکاری کرد له حاله تی نه خوشی، یان گهرما، یان سه رما دا، ئینجا زیناکره که بهو دارکاری به مرد (فَلَا ضَمَانَ عَلَى النَّصِّ) پیشه واه نابیته زامینن، له سه ر ده قی فره مووده ی ئیمامی شافعی (فَيَقْتَضِي أَنْ التَّأَخِيرَ مُسْتَحَبٌّ) که وایو: نه وه فره مووده یه واده که یه نن: لوا خستنی دارکاری کر نه که سوننه ته، به لام به فره مووده ی پاستتر: لوا خستنی دارکاریه که لهو حاله تانه دا واجب، هه روه ک له زقریه ی سه رچاوه کانداهه رمو یانه.

(کتابُ حَدِّ الْقَذْفِ)

شَرَطُ حَدِّ الْقَذْفِ: التَّكْلِيفُ إِلَّا السُّكْرَانَ، وَالْإِخْتِيَارُ، وَيُعْزَرُ الْمُمَيِّزُ، وَلَا يُحَدُّ بِقَذْفِ الْوَلَدِ وَإِنْ سَقَلَ، فَالْحَرُّ ثَمَانُونَ، وَالرَّقِيقُ أَرْبَعُونَ، وَالْمَقْدُوفُ: الْإِحْصَانُ وَسَبَقَ فِي اللَّعَانِ،

﴿کتابُ حَدِّ الْقَذْفِ: پهرتوکی سزای بوختانی زینا﴾

واته: به مه بهستی شاپرو بردن - نهک شاهیدی - بلیته بیایک، یان نافرده تیک: زینای کردوه. جا بزانه: بوختان پیکردنی زینا به کیکه له گوناوه گه وره کان، هه روه که له هه بیسی (صحیح) دا هاتوه، هم ووشه کانی جنیودانی زیناش له (باسی له عننه تیکردنی ژن و میترد) دا پابرا.

(شَرَطُ حَدِّ الْقَذْفِ) مهرجی واجببونی سزای بوختانکه ره که (التَّكْلِيفُ) نه وهیه: بالغو عاقل بئ، واته: مندالو شیت سزای بوختانی زینایان له سهر واجب نابئ، به به لگهی هه بیسه که ی ﴿رُفِعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ﴾ ی پابردو له (باسی کافریبون) دا (إِلَّا السُّكْرَانَ) به لام سزای بوختان له سهر بوختانکه ری سهرخوش واجب ده بئ.

(و) هه روه ها (الْإِخْتِيَارُ) مهرجه بوختانکه ره که به خوشی خوی بوختانه که ی کردبئ، واته: زۆرلیکراو سزای بوختانه که ی له سهر نیه، به به لگهی هه بیسه که ی پابردو له سهرتهای (زینا) دا، هه روه ها زۆرلیکره که ش سزای له سهر نیه، به لام ته مبی ده کری (و) هه روه ها (يُعْزَرُ الْمُمَيِّزُ) مندالی فامیده و شیتی فامیده له سهر بوختانی زینا ته مبی ده کری به لام سزا نادرین.

(وَلَا يُحَدُّ بِقَذْفِ الْوَلَدِ) باوکو دایک - نه گه ر بوختانی زینا به منداله که یان بکه - سزا نادرین (وَإِنْ سَقَلَ) هه ر چه ند منداله که ش به ره وخواه وهش بئ، به لام ته مبی ده کری.

ئینجا بزانه: سزای بوختانه که به یه کیکه له و چوار شتانه له سهر بوختانکه ره که لاده چئ: به هینانی چوار شاهیدی زینا، یان به دانپیدا هینانی بوختان پیکراوه که، یان به لیبوردنی بوختان پیکراوه که، یان به له عننه تیکردنی ژن و میترد: به و شیوه ی له (اللّعان) دا پابرا.

جا هه کاتیک سزای بوختانه که واجب ببئ، نه وه (فَالْحَرُّ ثَمَانُونَ) بوختانکه ری نازاد هه شتا شوپکه داری لده درئ، خوی گه وره ده هه رموی: ﴿وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً﴾ نه وانه ی بوختانی زینا به نافرده تانی داوینپاک ده که ن و چوار شاهیدیش ناهینن، هه شتا شوپکه داریان لده درن. (وَالرَّقِيقُ أَرْبَعُونَ) بوختانکه ری گویله ش چل شوپکه داری لده درئ.

(وَالْمَقْدُوفُ) مهرجی بوختان پیکراوه که ش: (الْإِحْصَانُ) نه وهیه (مُحْصَن) بئ (وَسَبَقَ فِي اللَّعَانِ) پیتاسه ی (مُحْصَن) له باسی (له عننه تیکردنی ژن و میترد) پابرا: که بالغو

وَلَوْ شَهِدَ دُونَ أَرْبَعَةٍ بَرًّا حُدُّوا فِي الْأَظْهَرِ، وَكَذَا أَرْبَعُ نِسْوَةٍ وَغَيْدٍ وَكَفَرَةٍ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلَوْ شَهِدَ وَاحِدٌ عَلَى إِقْرَارِهِ فَلَا، وَلَوْ تَقَادَفَا فَلَيْسَ تَقَاصًا، وَلَوْ اسْتَقْلَلَ الْمُقْدُوفُ بِالِاسْتِيفَاءِ لَمْ يَقَعْ الْمَوْقِعُ.

عاقلاً و نازادو موسولمان و داوینپاک بئ، وات: نه گهر بوختان پیکراوه که یه کیکی له وهرجانه لته هاته جئ، نه و کاته بوختانکه ره که سزا ندرئ، به لکو ته مبی ده کړئ.

(وَلَوْ شَهِدَ دُونَ أَرْبَعَةٍ بَرًّا) نه گهر له چوار شاهیدی زینایان له سر به کیکی دا، نه وه (حُدُّوا فِي الْأَظْهَرِ) گشتیان سزای بوختانیان لده درئ، له فرموده ی به میزتردا، چونکه نایه ته که داوای چوار شاهیدی کربوه، بوی نیمامی (عمره) سزای بوختانی له سئ شاهیدی زینا داوه، هروه (البخاری) گپراویه تیه وه.

هروه ها نه گهر میړدی ژنه که ش به کیکی بئ له چوار شاهیده کان، نه و کاته ش میړده که و شاهیده کانیش سزای بوختانیان لده درئ، چونکه شاهیدی میړده که له سر ژنه که ی - وه رناگری.

جا بزانه: له و حاله تانه دا شاهیده کان مافیان هیه: داوای سویندی بوختانپیکراوه که بکن: که زینای نه کړده، جا نه گهر نه و سویندی نه خوارد، نه و کاته نه وان سویند ده خن و سزا ندرئ، به لام نه گهر نه و سویند بخوا، یان نه وان سویند نه خن، نه و کاته نه وان سزا درئ، هروه له (تحفة) (نهایه) دا فرمویانه.

(وَكَذَا أَرْبَعُ نِسْوَةٍ وَعَبِيرَةٍ وَكَفَرَةٍ) هروه ها نه گهر چوار نافرته، یان چوار کویله، یان چوار کافر شاهیدی زینایه که بدن، گشتیان سزای بوختانیان لده درئ (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر فرموده ی پاستی مزه ب، چونکه نه وانه نابنه شاهیدی زینا، به لام (وَلَوْ شَهِدَ وَاحِدٌ عَلَى إِقْرَارِهِ) نه گهر ته نها یه کس شاهیدی دا: له سر دانپیدا میتانی زیناکه ره که به زینا، نه و کاته (فَلَا) شاهیده که سزا ندرئ، چونکه قسه ی نه و ی گپراوه ته وه.

(وَلَوْ تَقَادَفَا) نه گهر دوو کس جنیوی زینایان به یه کتری دا (فَلَيْسَ تَقَاصًا) نه وه توله کړنه وه نه و سزای بوختانی هیچکیان له سر نه و تر لانا که وئ وهر یه که یان مافی سزادانی نه و یری هیه، به لام نه گهر - جگه له زینا - به جنیویکی تر جنیوی پی برا، نه و کاته بوی دروسته هه مان جنیوی پی بداته وه، به وهرجی جنیوه که درو بوختان نه بئ، به لام دروست نیه جنیو به دایلو باوکی جنیوده ره که بداته وه، هروه ها بق ستم لیکرویش دروسته دوعا له ستمکاره که ی بکا، جا هر کاتیک جنیوه که ی به جنیوده ره که داوه، نه و مافی خوی لوه رگرتوه و ته نها گونامی ده ست پیشخوړیه که له سر جنیوده ره که یه که م ده میتئ، هروه له زبیره ی سرچاوه کاند فرمویانه.

(وَلَوْ اسْتَقْلَلَ الْمُقْدُوفُ بِالِاسْتِيفَاءِ) نه گهر بوختان پیکراوه که ی سر به خ سزای بوختانه که ی له بوختانکه ره که دا (لَمْ يَقَعْ الْمَوْقِعُ) سزایه که شوینی سزای شرعی ناگریته وه و سزایه که ی

(کتاب قطع السرقة)

يُشْتَرَطُ لَوْجُوبِهِ فِي الْمَسْرُوقِ أُمُورٌ: كَوْنُهُ رُبْعَ دِينَارٍ خَالِصًا أَوْ قِيمَتُهُ، وَلَوْ سَرَقَ رُبْعًا سَبِيكَةً لَا يُسَاوِي رُبْعًا مَضْرُوبًا فَلَا قَطْعَ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ سَرَقَ دَنَانِيرَ ظَنَّهَا فُلُوسًا لَا تُسَاوِي رُبْعًا قَطْعَ، وَكَذَا ثَوْبٌ رَثٌ فِي جَيْبِهِ تَمَامُ رُبْعِ جِهْلَةٍ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ أَخْرَجَ نَصَابًا مِنْ حِرْزٍ مَرَّتَيْنِ

هر له سهر ده مین، جا نه گهر سزادرده که ش نيزنی نه دابن و به و سزايه مرد، نه و کاته سزاده ره که له توله یی ده کوشتريته وه، چونکه مهرجه: کاربه ده سستی موسولمان سزای تاوانه کان بدا، نه گینا: سزادانه که دروست نابن، به لام نه گهر شویتیک کاربه ده سستی لیته بو و نه ده گونجا داوايه که ی بۆ کاربه ده سستیک به رز بکاته وه، نه و کاته دروسته سهر به خق به سنوری شهر بوختانکه ره که سزا بدا، ههروه که ز زوری ی سهرچاوه کانداهه رموویانه.

﴿کتاب قطع السرقة: په رتوکی سزای دزی کردن﴾

خوای گه وره دهه فرموی: ﴿وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا﴾ پیاوی دزو شافره تی دز ده سته کانیا ن بپرن. (يُشْتَرَطُ لَوْجُوبِهِ) به مهرج داده درئی بۆ واجیبونی بپرنی ده سستی دز (فِي الْمَسْرُوقِ أُمُورٌ) له ماله دزاوره که دا چند مهرجیک بیته جی:

مهرجی به که م: ماله دزاوره که بگاته راده یه کی ده ست بپرن، واته: (كَوْنُهُ رُبْعَ دِينَارٍ خَالِصًا) دزاوره که چواریکه میسقالیکی زپری پوخته بئ (أَوْ قِيمَتُهُ) یان شستیک به نه ندازه ی نرخي چواریکه میسقاله که بئ، پیغه مبه رتوکی فرموویته: ﴿لَا تُقَطَّعُ يَدُ السَّارِقِ إِلَّا فِي رُبْعِ دِينَارٍ فَصَاعِدًا﴾ رواه الشیخان، ده سستی دز نابدری ته نها له دزنی نه ندازه ی چواریکه میسقالیکی زپری به سهره و تر نه بی.

(وَلَوْ سَرَقَ رُبْعًا سَبِيكَةً) نه گهر چواریکه میسقالیکی زپریکی داپرلوی دزی: که (لَا يُسَاوِي رُبْعًا مَضْرُوبًا) نرخه که ی نه ده گه یشته چواریکه میسقالیکی زپری سکه لیدراو، نه وه (فَلَا قَطْعَ فِي الْأَصَحِّ) به و دزینه ده سستی نابدری، له فرمووده ی راستردا، به لگو ته مین ده کری.

(وَلَوْ سَرَقَ دَنَانِيرَ) نه گهر چه ند دینارکی زپری دزین، که (ظَنَّهَا فُلُوسًا لَا تُسَاوِي رُبْعًا) وایانیتیکه یشتبو فلوسن و ناگه نه نرخي چواریکه میسقالیکی زپری، نه وه (قَطْعَ) ده سستی

ده بپرنی (وَكَذَا ثَوْبٌ رَثٌ) ههروه ها دزه که ده سستی ده بپرنی نه گهر جلیکی کون بدن: که نرخه که ی نه گاته چواریکه میسقالیک، به لام (فِي جَيْبِهِ تَمَامُ رُبْعِ جِهْلَةٍ) به پکی جله که ته واکه ری چواریکه میسقالیکی زپری تی دابن و دزه که ش نه یزانی بی (فِي الْأَصَحِّ) له فرمووده ی راستردا، چونکه له ههروو مه سه له دا راده ی ده ست بپرنی دزیه.

(وَلَوْ أَخْرَجَ نَصَابًا مِنْ حِرْزٍ) نه گهر راده یه کی ده ست بپرنی له شویتی پاراستن هیتا دهره وه (مَرَّتَيْنِ) به دوو جار، واته: جاری به که م به شیکي دزی، ئینجا جاری دوو ه میش به شه که ی تری

فَإِنْ تَخَلَّلَ عِلْمُ الْمَالِكِ وَإِعَادَةُ الْحِرْزِ فَلَا إِخْرَاجَ لِلثَّانِي سَرَقَةً أُخْرَى، وَإِلَّا قُطِعَ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ نَقَبَ وَعَاءَ حِنْطَةٍ وَنَحْوَهَا فَالْغَصْبُ نَصَابٌ قُطِعَ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ اشْتَرَكَ فِي إِخْرَاجِ نَصَابَيْنِ قُطِعَا، وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ سَرَقَ خَمْرًا وَخَزِيرًا وَكَلْبًا وَجِلْدَ مَيْتَةٍ بِلَا دَنْغٍ فَلَا قُطْعَ، فَإِنْ بَلَغَ الْخَمْرُ نَصَابًا قُطِعَ عَلَى الصَّحِيحِ، وَلَا قُطْعَ فِي طُبُورٍ وَنَحْوِهِ، وَقِيلَ:

دزیو به هر دوو جار گه یشته پاده یکی دهست برین، نه وه ته ماشا ده کری: (فَإِنْ تَخَلَّلَ عِلْمُ الْمَالِكِ وَإِعَادَةُ الْحِرْزِ) نه گهر پېژانینی خاوه نه که و چاک کړنه وهی شوینی پاراستنه که که و ته نیوان هر دوو جار هکان، نه وه (فَلَا إِخْرَاجَ لِلثَّانِي سَرَقَةً أُخْرَى) هیتانه دهر وهی جاری دوو هم دزیکی ترو به هیج جار یکیان دهستی نابړی، به لکو ته مبی ده کری (وَإِلَّا) به لام نه گهر خاوه نه که به دزیه کی یه که می نه زانی و شوینی پاراستنه که ش چاک نه کراوه تا جاری دوو همیش دزیه کی کرد، نه و کاته (قُطِعَ فِي الْأَصَحِّ) دهستی ده بړی له هر مووده ی پارستردا، چونکه پاده یکی دهست برینی له شوینی پارستنی دا دزیو.

(وَلَوْ نَقَبَ وَعَاءَ حِنْطَةٍ وَنَحْوَهَا) نه گهر کیسه گه نمیک، یان شتیکی له و جوړه ی کون کرد: وهک مه شکه ی پون و کیسه ی پاره (فَانْصَبْ نَصَابٌ) ټینجا به و کونکړنه پاده یکی دهست برین پړا دهر وه، نه وه (قُطِعَ فِي الْأَصَحِّ) دهستی ده بړی، له هر مووده ی پارستردا.

(وَلَوْ اشْتَرَكَ فِي إِخْرَاجِ نَصَابَيْنِ) نه گهر دوو دزی بالغ و عاقل به هاو به شی دوو پاده ی دهست برینیان له شوینی پاراستن هیتانه دهر وه (قُطِعَا) هر دوو کیان دهستیان ده بړی، چونکه هر یه که یان پاده یکی دزیو (وَإِلَّا) به لام نه گهر ماله دزواوه که نه گه یشته دوو پاده ی دهست برین (فَلَا) هیچ یکیان دهستیان نابړی، چونکه هر یه که یان پاده یکی نه دزیو، که و ابو: هر دوو کیان ته مبی ده کری.

به لام نه گهر دزیکیان بالغ و عاقل بو، دزه که ی تریش مند الیک نه فام، یان شیتیکی نه فام بو، نه و کاته ته نها بالغ و عاقل که دهستی ده بړی نه گهر دزواوه که ی بگاته پاده یکی دهست برین، هر وه ها نه گهر دزیه که یان لیک جیا بو، نه و کاته ش نه دزی دزواوه که ی گه یو ته پاده یکی دهست برین دهستی ده بړی، نه وهی نه یگه یو ته دهستی نابړی، هر وه که له (نهایه و) (مغنی) دا پوون کراوه ته وه.

(وَلَوْ سَرَقَ خَمْرًا وَخَزِيرًا وَكَلْبًا وَجِلْدَ مَيْتَةٍ بِلَا دَنْغٍ) نه گهر شه پابو به رازو سه گو پیسته ی مرداری ده باغنه کراوی دزین (فَلَا قُطِعَ) دهستی نابړی، چونکه نه و پیسانه مال نین، به لام (فَإِنْ بَلَغَ الْخَمْرُ نَصَابًا) نه گهر قاپی شه پابه که گه یشته پاده ی دهست برین، نه و کاته (قُطِعَ عَلَى الصَّحِيحِ) به دزینی قاپه که دهستی ده بړی، له سر هر مووده ی پارستر.

(وَلَا قُطْعَ فِي طُبُورٍ وَنَحْوِهِ) دهستی دزه که نابړی نه گهر نامیری موسیقاو زوپناو نه و جوړه شتانه بدزی: وه کو بتو (صلیب) و هر شتیکی به کار هیتانی چه پام بی (وَقِيلَ:

إِنْ بَلَغَ مُكْسَرُهُ نَصَابًا قُطِعَ، قُلْتُ: الثَّانِي أَصَحُّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. الثَّانِي: كَوْنُهُ مَلَكًا لَغَيْرِهِ، فَلَوْ مَلَكُهُ بَارِثٌ وَغَيْرُهُ قَبْلَ إِخْرَاجِهِ مِنَ الْحِرْزِ أَوْ نَقَصَ فِيهِ عَنْ نَصَابٍ بِأَكْلٍ وَغَيْرِهِ لَمْ يُقْطَعْ، وَكَذَا إِنْ ادَّعَى مَلَكُهُ عَلَى النَّصِّ، وَلَوْ سَرَقًا وَادَّعَاهُ أَحَدُهُمَا لَهُ أَوْ لَهَا فَمَلَكُهُ الْآخَرُ لَمْ يُقْطَعْ الْمُدْعَى وَقُطِعَ الْآخَرُ فِي الْأَصَحِّ، وَإِنْ سَرَقَ مِنْ حِرْزِ شَرِيكِهِ مُشْتَرَكًا فَلَا قُطْعَ فِي الْأَظْهَرِ وَإِنْ قُلْتُ نَصِيْبُهُ. الثَّالِثُ: عَدَمُ شُبْهَةِ فِيهِ،

إِنْ بَلَغَ مُكْسَرُهُ نَصَابًا) له فرموده به کذا: نه گهر که لوپه له شکاوه که ی نهو شتانه بگاته پاده ی دهست برین، نهو کاته (قُطِعَ) دهستی نزه که ده بپرئ (قُلْتُ) نیمامی (النواوی) ده فرموی (الثانی اصح) نه فرموده دووه مه راستره (والله اعلم).

(الثانی) مهرجی دووه می ماله نزاوه که: (کونه ملکاً لغيره) نزاوه که - گشتی - ملکی که سیکی تر بی، واته: به بزنی مالی خوی دهستی نابپرئ، که واپو: (فلو ملکاً ببارث و غیره قبل إخراجیه من الحریز) نه گهر نزه که بووه خاوهنی ماله نزاوه که - به هوی میرانگرتن، یان پیبه خشین - پیش نهو ی له شوینی پاپاستن بیپینتته دهر وه (أو نقص فیهِ عن نصابٍ بأکلٍ و غیره) یان هر له شوینی پارسنتی دا له پاده ی که دهست برین که م بووه: به هوی خواردن، یان سوتاندن، نهو (لم یقطع) له هر بوو مه سه له دا دهستی نزه که نابپرئ، چونکه له یه که مه که دا ملکی خوی نزیوه، له دووه مه که شدا له پاده ی دهست برین که متری هیناوه ته دهر وه.

(وَكَذَا إِنْ ادَّعَى مَلَكُهُ) هر وه ها نزه که دهستی نابپرئ نه گهر داوا بکا: ماله نزاوه که ملکی خوی ته (على النص) له سر دهقی فرموده ی نیمامی (الشافعی)، که واپو: (ولو سرقاً) نه گهر دوو که س ویکرا دوو پاده ی دهست برین یان نزیو (و ادعاه أحدهما له أو لهما فكتبه الآخر) ته نها یه کیکیان بو خوی داوای ماله نزاوه که ی کرد، یان بو هر بووکیان داوای کرد، به لام نهو که ی تر وه بری خسته وه گوئی: نروده کا. نهو (لم یقطع المدعی) داواکاره که دهستی نابپرئ (وقطع الآخر فی الأصح) نهو که ی تریش دهستی ده بپرئ، له فرموده ی پاستردا، به لام نه گهر بلن: پاست ده کا. یان نهویش داوای ماله نزاوه که بکا، نهو کاته نهویش دهستی نابپرئ.

(وَإِنْ سَرَقَ مِنْ حِرْزِ شَرِيكِهِ مُشْتَرَكًا) نه گهر له شوینی پاپاستنی هاویه شه که ی مالیکی هاویه شی خوی نزی (فلا قطع فی الظهر) دهستی نابپرئ، له فرموده ی به هیزتردا (وَإِنْ قُلْتُ نَصِيْبُهُ) هر چه ند به شه که ی خوی له هاویه شه (قد کم بن، چونکه له گشت پارچه یه کی نزاوه که دا به شیکی خوی تی دایه، که واپو: ته مین ده کرئ.

(الثالث) مهرجی سی یه می نزاوه که نه مه یه: (عدم شبهة فیهِ) هیچ شوبه ی مالی نزه که له ماله نزاوه که دا نه بی، چونکه پیغه مبرک فرموده ی: (و اذروا الحدود بالشبهات

فَلَا قَطْعَ بِسَرِقَةِ مَالٍ أَصْلٍ وَفَرْعٍ وَسَيْدٍ، وَالْأَظْهَرُ قَطْعُ أَحَدِ زَوْجَيْنِ بِالْآخِرِ، وَمَنْ سَرَقَ مَالَ بَيْتِ الْمَالِ: إِنْ فُرِزَ لَطَائِفُهُ لَيْسَ هُوَ مِنْهُمْ قَطْعٌ، وَإِلَّا فَلَا أَصْحَ أَنَّهُ إِنْ كَانَ لَهُ حَقٌّ فِي الْمَسْرُوقِ كَمَالٍ مَصَالِحٍ وَكُصْدَقَةٍ وَهُوَ فَقِيرٌ فَلَا، وَإِلَّا قَطْعٌ، وَالْمَذْهَبُ قَطْعُهُ بِبَابِ مَسْجِدٍ وَجَذَعِهِ لَا حُصْرَهُ وَقَنَادِيلَ تُسْرَجُ،

مَا اسْتَطَعْتُمْ) رواه الحاكم والبيهقي بسند صحيح، ههنا دهتوانن سزای تاوانه‌کان به هژی شویبه‌کان لایدهن. که‌وابو: (فَلَا قَطْعٌ) دهستی نزهه که نابپردی (بِسَرِقَةِ مَالٍ أَصْلٍ وَفَرْعٍ) نه‌گهر مالی دایکو واپیره و داپیره‌ی و کوپو کیژو نه‌زیه‌کانی بدنزی، هم (وَسَيْدٍ) نه‌گهر گزیله مالی گهره‌که‌ی خوی بدنزی، چونکه شویبه‌ی مافی به‌خیوکردنیان له ماله‌که‌دا هیه، که‌وابو: به دزینی مالی خزمه‌کانی‌تر دهستی ده‌پردی.

هم (وَالْأَظْهَرُ) به فرموده‌ی به‌هیت‌تر: (قَطْعُ أَحَدِ زَوْجَيْنِ بِالْآخِرِ) نه‌گهر ژنو می‌رد مالی به‌کتری بدنز دهستیان ده‌پردی، به‌لام نه‌گهر می‌رده‌که بژیو و جلو به‌رگی ژنه‌که‌ی نه‌داو ژنه‌که‌ش به مه‌به‌ستی وهرگرتنی مافی‌خوی مالی می‌رده‌که‌ی دزی، یان قهرزاداره‌که قهرزه‌که‌ی نه‌داوه، خاوهن قهرزه‌که‌ش به مه‌به‌ستی وهرگرتنه‌وه‌ی قهرزه‌که‌ی مالی قهرزاداره‌که‌ی دزی، یان نه‌گهر له کاتی قاتی و نه‌بوونی‌دا خوارده‌مه‌نی‌ی به پاره دهست نه‌که‌وت و له برسان خوارده‌مه‌نی‌ی دزی، نه‌وه له وستی مه‌سالنه‌دا دهستی نزهه که نابپردی، هه‌روه‌که له زوری‌ی سه‌راوه‌کاندا فرموویانه، واته: چونکه شهرع نیزنی داوونو به مه‌به‌ستی مافی‌خویان ماله‌که‌یان برده، بژیی نیمامی (عمر)ش ﷺ له سالی گرانی‌دا دهستی نزه‌کانی خوارده‌مه‌نی‌ی نه‌ده‌پدی.

(وَمَنْ سَرَقَ مَالَ بَيْتِ الْمَالِ) نه‌گهر موسولمانیک مالی (بَيْتُ الْمَالِ) بدنزی، نه‌وه (إِنْ فُرِزَ لَطَائِفُهُ لَيْسَ هُوَ مِنْهُمْ) نه‌گهر ماله نزاوه‌که بۆ چینه موسولمانیک داندرایی و نه‌ویش له وچینه نه‌بین (قَطْعٌ) دهستی ده‌پردی (وَإِلَّا) به‌لام نه‌گهر بۆ چینیکی دیارکرو داندرایی، نه‌وه (فَلَا أَصْحَ أَنَّهُ إِنْ كَانَ لَهُ حَقٌّ فِي الْمَسْرُوقِ) به فرموده‌ی راست‌تر: نه‌گهر نزهه‌که مافی له ماله نزاوه‌که‌دا هیه: (كَمَالٍ مَصَالِحٍ) و‌ه‌کو مالی به‌رزه‌وه‌ندیه‌کان، هم (وَكُصْدَقَةٍ وَهُوَ فَقِيرٌ) و‌ه‌کو زه‌کات، نزهه‌که‌ش هه‌ژار بوو، نه‌وه له هه‌ردوو مه‌سه‌له‌دا (فَلَا) دهستی نابپردی به‌لکو ته‌مبئ ده‌کری (وَإِلَّا) به‌لام نه‌گهر هیچ مافی له مالی (بَيْتُ الْمَالِ)‌دا نه‌بین: و‌ه‌که دوه‌له‌مه‌ندی‌ک زه‌کاته‌که‌ی ناو (بَيْتُ الْمَالِ) بدنزی، نه‌وه (قَطْعٌ) دهستی ده‌پردی.

(وَالْمَذْهَبُ) به فرموده‌ی پاستی مه‌زه‌ب: (قَطْعُهُ بِبَابِ مَسْجِدٍ وَجَذَعِهِ) دهستی ده‌پردی نه‌گهر ده‌رگی مزگه‌وت و کاریتو شه‌قله‌کانی مزگه‌وت بدنزی (لَا حُصْرَهُ وَقَنَادِيلَ تُسْرَجُ) نه‌که به دزینی حه‌سیره‌کان و نه‌و چرایانه‌ی بۆ پونا‌ککردنه‌وه داده‌گیرسی‌ندری، به‌لکو

وَالْأَصْحُ قَطْعُهُ بِمَوْقُوفٍ وَأَمَّ وَلَدَ سَرَقَهَا نَائِمَةً أَوْ مَجْنُونَةً. الرَّابِعُ: كَوْنُهُ مُخَرَّزًا بِمِلَاحِظَةٍ أَوْ حَصَانَةٍ مَوْضِعِهِ، فَإِنْ كَانَ بِصَخْرَاءٍ أَوْ مَسْجِدٍ أَشْطَرُطَ ذَوَامٌ لِحَاضٍ، وَإِنْ كَانَ بِحَصْنٍ كَفَى لِحَاضٍ مُعْتَادًا، وَإِصْطَبَلَ حُرْزُ ذَوَابٍّ، لَا آيَةَ وَثِيَابٍ، وَعَرَصَةَ دَارٍ وَصَفَتْهَا حُرْزُ آيَةِ وَثِيَابٍ بِذَلِكَ، لَا حُلِيٍّ وَتَقْدٍ، وَلَوْ نَامَ بِصَخْرَاءٍ أَوْ مَسْجِدٍ عَلَى نُسُوبٍ أَوْ تَوَسَّدَ مَتَاعًا فَمُخَرَّزٌ، فَلَوْ انْقَلَبَ فَرَّالٌ عَنْهُ فَلَا، وَتَوَرَّبَ وَمَتَاعٌ وَضَعَهُ بِقُرْبِهِ بِصَخْرَاءٍ إِنْ لَاحَظَهُ مُخَرَّزٌ، وَإِلَّا فَلَا، وَشَرُطُ الْمُلَاحِظَةِ قُدْرَتُهُ عَلَى مَنَعٍ

تەمبێ دەکرێ (وَالْأَصْحُ قَطْعُهُ بِمَوْقُوفٍ) بە فەرموودەی پاستەر: دەستی دەبەردێ ئەگەر مالتیکی وە قەفکراو بۆ سەر کە سێکی تر بدزێ، هەم (وَأَمَّ وَلَدَ سَرَقَهَا نَائِمَةً أَوْ مَجْنُونَةً) دەستی دەبەردێ ئەگەر کۆیلە یەکی دایکە مندال بدزێ کە خەوتوو بێ، یان شیت بێ.

(الرَّابِعُ) مەرجی چوارەمی نەزەرە کە: (كَوْنُهُ مُخَرَّزًا) بە (إِجْمَاعٍ)ی زانایانی ئیسلام: دەبی ماله نەزەرە کە پارێزراو بێ: (بِمِلَاحِظَةٍ أَوْ حَصَانَةٍ مَوْضِعِهِ) بە ئاگالێبوونی مۆفیکێ هەشیار، یان بە قایمی شویتە کە: بە گۆڕە هێوێ شەنە هێوێ ماله کە وە عەدەتی شویتە کە، کە وایو: (فَإِنْ كَانَ بِصَخْرَاءٍ أَوْ مَسْجِدٍ) ئەگەر ماله کە لە بیابان، یان لە مەزگە وێدا بێ، ئەو (أَشْطَرُطَ ذَوَامٌ لِحَاضٍ) بۆ پاراستنە کە بە مەرج داندرارو: بەردەوام پارێزەرە کە ئاگای لێ بێ (وَإِنْ كَانَ بِحَصْنٍ) ئەگەر لە خانوو و دوکاندا بێ (كَفَى لِحَاضٍ مُعْتَادًا) ئاگالێبوونی عەدەتی بە سە.

(وَإِصْطَبَلَ حُرْزُ ذَوَابٍّ) خانە هێ وولەگە کان شوینی پاراستنی وولەگە کان و کە لوپە لی سواری و بارو ئالیک و ئاودانیانە (لَا آيَةَ وَثِيَابٍ) بە لام شوینی پاراستنی قاپی چیش و جل و بەرگ نیه (وَعَرَصَةَ دَارٍ وَصَفَتْهَا) حەوش و بەرە هێوانی خانوو (حُرْزُ آيَةِ وَثِيَابٍ بِذَلِكَ) شوینی پاراستنی قاپ و جلی کارکردن و کۆنە بەرە و ئەو جۆرە شتانە هێ (لَا حُلِيٍّ وَتَقْدٍ) بە لام شوینی پاراستنی خشل و پارە و جل و قاپی بە نرخ نیه.

(وَلَوْ نَامَ بِصَخْرَاءٍ أَوْ مَسْجِدٍ عَلَى نُسُوبٍ) ئەگەر لە بیابان، یان لە مەزگە وێدا لە سەر جلیک خەوت (أَوْ تَوَسَّدَ مَتَاعًا) یان کە لوپە لیکی لە ژێر سەری خۆی دانا، یان پالی وێدا (فَمُخَرَّزٌ) ئەوێش پارێزراو و نەزەرە کە دەستی دەبەردێ (فَلَوْ انْقَلَبَ فَرَّالٌ عَنْهُ) جا ئەگەر خەوتووێ کە لە جەگە، یان لە کە لوپە لە کە لاکەوت، ئینجا نەزەرە کە بردی، ئەو کاتە (فَلَا) دەستی نابەردێ، چونکە لە کاتی نەزەرە کە دا پارێزراو نەبوو، کە وایو: تەمبێ دەکرێ.

(وَتَوَرَّبَ وَمَتَاعٌ وَضَعَهُ بِقُرْبِهِ بِصَخْرَاءٍ) جل و کە لوپە لیکی کە لە نزیکێ خۆی دایان بێ لە بیاباندا، یان لە مەزگە وێدا (إِنْ لَاحَظَهُ مُخَرَّزٌ) ئەگەر بەردەوام ئاگای لێ بێ، ئەوێش پارێزراو (وَإِلَّا) بە لام ئەگەر ئاگای لێ نە بێ (فَلَا) پارێزراو نیه و نەزەرە کە دەستی نابەردێ، بە لکو تەمبێ دەکرێ (وَشَرُطُ الْمُلَاحِظَةِ) مەرجی ئاگالێبووە کە ماله کە ئەمە هێ: (قُدْرَتُهُ عَلَى مَنَعٍ

سَارِقُ بَقُوَّةٍ أَوْ اسْتِغَاثَةٍ، وَدَارَ مُنْفَصِلَةً عَنِ الْعِمَارَةِ إِنْ كَانَ بِهَا قَوِيٌّ يَقْظَانُ حِرْزٌ مَعَ
فَتْحِ الْبَابِ وَإِغْلَاقِهِ، وَإِلَّا فَلَا، وَمُتَّصِلَةً حِرْزٌ مَعَ إِغْلَاقِهِ وَحَافِظٌ وَلَوْ نَأْنَمُ، وَمَعَ فَتْحِهِ
وَتَوْنِهِ غَيْرُ حِرْزٍ لَيْلًا وَكَذَا نَهَارًا فِي الْأَصَحِّ، وَكَذَا يَقْظَانُ تَقْفُلُهُ سَارِقٌ فِي الْأَصَحِّ، فَإِنْ
خَلَّتْ فَلَا مَذْهَبَ أَهْلِهَا حِرْزٌ نَهَارًا زَمَنَ أَمْنٍ وَإِغْلَاقِهِ، فَإِنْ فَقَدَ شَرْطَ فَلَا، وَخِيَمَةً
بَصَحْرَاءَ إِنْ لَمْ تُشَدَّ أَطْنَابُهَا وَتُرْخَى أَذْيَالُهَا فَهِيَ وَمَا فِيهَا كَمَتَاعٍ

سَارِقِ) توانای هه بین دزه که له بردنی ماله که قه دهغه بکا (بِقُوَّةٍ أَوْ اسْتِغَاثَةٍ) به هیزی
خوی، یان به هاوارکردن.

(وَدَارَ مُنْفَصِلَةً عَنِ الْعِمَارَةِ) نهو خانووهی له ناوهدانی جیا بۆته وه: وه که له ناو کتلگه و
باغه کاندای بین، نه وه (إِنْ كَانَ بِهَا قَوِيٌّ يَقْظَانُ) نه گهر مرهځکی به هیزو هه شیارای تیدا بین
(حِرْزٌ مَعَ فَتْحِ الْبَابِ وَإِغْلَاقِهِ) خانووه که شوینی پاراستنی نهو شته به که تیدی دایه، جا
دهرگا که ی کراوه بین، یان کلیل بدری، شهو بین، یان پوژ بین (وَإِلَّا) به لام نه گهر خانووه که
هیچ که سیکی تیدا نه بین، یان که سیکی بین هیزی تیدا بین، یان به هیزی بین و خه وتوو بین و
دهرگه شای کراوه بین، نه وه (فَلَا) له و حاله تانه دا نابیتته شوینی پاراستنی نهو شته ی
تیدی دایه، به لام نه گهر به هیزه که خه وتوو بین و دهرگه شای کلیل دایه، نهو کاته ده بیتته
شوینی پاراستن.

(وَمُتَّصِلَةً) نهو خانووهی به ناوهدانی وه به (حِرْزٌ مَعَ إِغْلَاقِهِ وَحَافِظٌ) شوینی پاراستنی نهو
شته به که تیدی دایه نه گهر دهرگه ی کلیل بدری و پاریزه ریکی شای تیدا بین (وَلَوْ نَأْنَمُ)
هه رچه ند خه وتوو بین، جا شهو بین، یان پوژ بین، به لام (وَمَعَ فَتْحِهِ وَتَوْنِهِ) نه گهر
دهرگه ی کراوه بین و پاریزه دهرگه شای خه وتوو بین (غَيْرُ حِرْزٍ لَيْلًا وَكَذَا نَهَارًا فِي الْأَصَحِّ) شوینی
پاراستن نیه: نه به شهو، نه به پوژ (وَكَذَا يَقْظَانُ تَقْفُلُهُ سَارِقٌ) هه روه ها نه گهر
پاریزه ریکی هه شیاریشی تیدا بین و دزک له چاودیری که غافلی بکا، نهو کاته شای شوینی
پاراستن نیه (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی راستردا.

(فَإِنْ خَلَّتْ) جا نه گهر خانووه که ی ناوهدانی هیچ چاودیریکی تیدا نه بو، نه وه
(فَالْمَذْهَبُ) به فرموده ی راستی مه زهه ب (أَنَّهَا حِرْزٌ نَهَارًا زَمَنَ أَمْنٍ وَإِغْلَاقِهِ) خانووه که
شوینی پاراستنه به پوژ له کاتی نه مینی و له حاله تی کلیل دانی دا، به لام (فَإِنْ فَقَدَ شَرْطَ)
نه گهر په کیک له و سن مه رچانه نه بو: واته: دهرگه ی کراوه بوو، یان شهو بوو، یان کاتی
ترسو و تالان بوو، له و حاله تانه دا (فَلَا) خانووه که - بین چاودیر - شوینی پاراستن نیه.

(وَخِيَمَةً بِصَحْرَاءَ) خیمه په که له بیاباندا بین (إِنْ لَمْ تُشَدَّ أَطْنَابُهَا وَتُرْخَى أَذْيَالُهَا) نه گهر
گوریسه کانی نه به ستره بنو دامینه کانیشی شوپ نه کرابنه وه (فَهِيَ وَمَا فِيهَا كَمَتَاعٍ

بَصَحْرَاءَ، وَإِلَّا فَحِرْزٌ بِشَرْطِ حَافِظٍ قَوِيٍّ فِيهَا وَلَوْ نَأْتَمُّ، وَمَاشِيَةٌ بِأَبْنِيَّةٍ مُغْلَقَةٍ مُتَّصِلَةٌ
بِالْعِمَارَةِ مُحَرَّزَةٌ بِلَا حَافِظٍ، وَبِرَبْرِيَّةٍ يُشْتَرَطُ حَافِظٌ وَلَوْ نَأْتَمُّ، وَإِبِلٌ بِصَحْرَاءٍ مُحَرَّزَةٍ
بِحَافِظٍ يَرَاهَا، وَمَقْطُورَةٌ يُشْتَرَطُ الْقِتَاعُ قَائِدَهَا إِلَيْهَا كُلُّ سَاعَةٍ بِحَيْثُ يَرَاهَا، وَأَنْ لَا
يَزِيدَ قِطَارٌ عَلَى تِسْعَةٍ، وَغَيْرُ مَقْطُورَةٍ لَيْسَتْ مُحَرَّزَةٌ فِي الْأَصَحِّ، وَكَفَنٌ فِي قَبْرِ بَيْتٍ
مُحَرَّزٌ مُحَرَّزٌ، وَكَذَا بِمَقْبَرَةٍ بِطَرَفِ الْعِمَارَةِ فِي الْأَصَحِّ لَا بِمَضْنِيَّةٍ فِي الْأَصَحِّ.

بِصَحْرَاءَ) نه وه خيمه كه و نه وهی له ناو خيمه كه شدايه وهكو كه لوپه ليكي له بيا بانه، واته:
بق پاپاستنه كه مهرجه بهرده وام پاريزه ريك ناكاي ليبي (وَالَا) به لام نه گهر گوريسه كاني
به سترابون و دامينه كانيشي شوپكرابونه وه، نهو كاته (فَحِرْزٌ بِشَرْطِ حَافِظٍ قَوِيٍّ فِيهَا)
خيمه كه شويي پاپاستني نهو شته به كه تي دايه، بهو مهرجه ي پاريزه ريكي به هيز له
ناو خيمه كه دا، يان له نزيك خيمه كه بين (وَلَوْ نَأْتَمُّ) مهرچند خه وتوش بين.

(وَمَاشِيَةٌ بِأَبْنِيَّةٍ مُغْلَقَةٍ) نازه له كان نه گهر له ناو خانوهه كاني كليدراودا بنو (مُتَّصِلَةٌ
بِالْعِمَارَةِ) خانوهه كانيش به ناوه دانپه وه بن، نهو انيش (مُحَرَّزَةٌ بِلَا حَافِظٍ) بهو شويي
پاريزدزون، مهرچند هيچ پاريزه ريكي شيان نه بين، به لام (وَبِرَبْرِيَّةٍ) نه گهر نازه له كان له
شويي ريكي چولدا له ناو خانويي كليدراودا بن، نهو كاته (يُشْتَرَطُ حَافِظٌ وَلَوْ نَأْتَمُّ) به
مهرج داده ندرئ پاريزه ريكيان هه بين، مهرچند خه وتوش بين.

(وَإِبِلٌ بِصَحْرَاءَ) ووشتره نازه له كاني تر: كه له بيا بانداه وه پين (مُحَرَّزَةٌ بِحَافِظٍ يَرَاهَا) به
پاريزه ريكي وهه پاريزدزون: كه گشتيان بيبيي، به لام نه گهر له وه پرگاهه ريگه ي هاتوچوي
خه لكي بوو، نهو كاته به چاولي كردني خه لكه كه پاريزدزون و پيوست به پاريزه ريه،
هه روه كه له زدييه ي سه رچاوه كاندا هه رمويانه.

(وَمَقْطُورَةٌ) نهو ووشترانه ي به دواي به كتردا ليك به ستراون (يُشْتَرَطُ الْقِتَاعُ قَائِدَهَا إِلَيْهَا كُلُّ
سَاعَةٍ) بق پاپاستن به مهرج داده ندرئ: پاكيشه ره كه يان له گشت كاتيكداه اوپ بداته وه
لايان (بِحَيْثُ يَرَاهَا) به شيويه كي وهه گشتيان بيبيي، هه م (وَأَنْ لَا يَزِيدَ قِطَارٌ عَلَى
تِسْعَةٍ) مهرجه ليكبه ستراره كانيش له تق ووشتر زياتر نه بين (وَغَيْرُ مَقْطُورَةٍ) نهو ووشترانه ي
ليك نه به ستراون (لَيْسَتْ مُحَرَّزَةٌ فِي الْأَصَحِّ) پاريزدزون نين، له هه رموده ي پاستردا.

(وَكَفَنٌ) كفني بهر مردويك كه (فِي قَبْرِ بَيْتٍ مُحَرَّزٍ) له ناو گوردايي و گورپه كهش له ناو
خانويي پاريزدزون بين (مُحَرَّزٌ) كفنه كه پاريزدزوه (وَكذَا بِمَقْبَرَةٍ بِطَرَفِ الْعِمَارَةِ) هه روهه
نه گهر گورپه كه له گورستان ريكي ته نيشته ناوه داني دا بي، نهو يش پاريزدزوه و كفندزه كه
دهستي ده پيرئ (فِي الْأَصَحِّ) له هه رموده ي پاستردا (لَا بِمَضْنِيَّةٍ) نهك نهو گورپه ي له
زه مينتيكي بين بايه خو بين خاوه دايه، واته: دهستي نه م كفندزه نابيرئ (فِي الْأَصَحِّ) له
هه رموده ي پاستردا، به لكو ته مبي ده كرئ.

(فَصْلٌ يَفْطَحُ مُوجِرُ الْحَرْزِ وَكَذَا مُعِيرُهُ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ غَصَبَ حَرْزًا لَمْ يَفْطَحْ مَالَكُهُ وَكَذَا أَجْنَبِيٌّ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ غَصَبَ مَالًا وَأَحْرَزَهُ بِحَرْزِهِ فَسَرَقَ الْمَالِكُ مِنْهُ مَالَ الْغَاصِبِ أَوْ أَجْنَبِيٍّ الْمَقْصُوبِ فَلَا قَطْعَ فِي الْأَصَحِّ، وَلَا يَفْطَحُ مُخْتَلِسٌ وَمُنْتَهَبٌ وَجَاحِدٌ وَدِيعَةٌ،

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي چهلند ثقیلی دزی﴾

(يُفْطَحُ مُوجِرُ الْحَرْزِ) نهو به کریده رهی شوینتی پاپاستنی به کرئی داوه- نه گهر لهو شوینته مالئیکی به کرئگره که بدنئی- دهستی ده پبرئی (وَكَذَا مُعِيرُهُ) ههروهه ها نهو که سه ش که شوینته که ی به خواستن داوه- نه گهر لهو شوینته مالئیکی شوینخوازه که ی بدنئی- نهویش دهستی ده پبرئی (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی پاستردا، چونکه له هه ر دو مه سه له دا مافی سودی شوینته که بۆ خاوهن ماله که گواستراوه ته وه هیچ شوبه یی نزه که له شوینته که دا نه ماوه (وَلَوْ غَصَبَ حَرْزًا) نه گهر زه وتکه ریک شوینتیکی پاپاستنی زه وت کردو مالئیکی خوی تن دا دانا (لَمْ يَفْطَحْ مَالَكُهُ) خاونی شوینته که دهستی نابپرئی نه گهر مالئیکی زه وتکه ره که لهو شوینته زه وتکراوه بدنئی (وَكَذَا أَجْنَبِيٌّ) ههروهه ها نه گهر بیگانه یه کیش مالئیکی زه وتکه ره که لهو شوینته زه وتکراوه بدنئی دهستی نابپرئی (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی پاستردا، چونکه زه وتکه ره که مافی سود لیوه رگرتنی شوینته که ی نیه.

(وَلَوْ غَصَبَ مَالًا) نه گهر زه وتکه ریک مالئیکی زه وت کرد، یان بزیک مالئیکی دزی (وَأَحْرَزَهُ بِحَرْزِهِ) ماله که شی له شوینتیکی خوی دا پاپاست (فَسَرَقَ الْمَالِكُ مِنْهُ مَالَ الْغَاصِبِ) جا خاوهن ماله که ش لهو شوینته مالئیکی تری زه وتکه ره که ی، یان مالئیکی تری نزه که ی دزی (أَوْ أَجْنَبِيٍّ الْمَقْصُوبِ) یان بیگانه یه که هه مان ماله زه وتکراوه که ی، یان نزاوه که ی لهو شوینته دزی، نهو (فَلَا قَطْعَ) له هه ر دو مه سه له دا هیچیکیان دهستی نابپرئی (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی پاستردا، چونکه خاوهنی ماله زه وتکراوه که مافی هه یه بۆ وه رگرتنه وه ی ماله که ی خوی بچینه شوینته که شوینته که لهوی پاریزراو نیه، له مه سه له ی بیگانه شدا ماله که به په زامه ندی خاوهنه که ی نه پاریزراوه.

ئینجا بزانه: مه به ست به دزین نهو یه: ماله که له په نهانی دا بیا، که وابو: (وَلَا يَفْطَحُ مُخْتَلِسٌ) نهو که سه ی- له به رچاوی که خلك- له دهره تیکدا مال دهره پیتئو پاده کا، دهستی نابپرئی، هم (وَمُنْتَهَبٌ) فرهودگر، واته: نهو که سه ی که به هیزو توانای خوی- له به رچاوی خه لك- ماله که دهبا، نهویش دهستی نابپرئی، هم (وَجَاحِدٌ وَبِيعَةٌ) نهو که سه ش که دان به مالی نه مانه ت و خواستراودا ناهینئ، نهویش دهستی نابپرئی، پیقه مبه ریک فرهویه تی: ﴿لَيْسَ عَلَى الْمُخْتَلِسِ وَالْمُنْتَهَبِ وَالْجَائِزِ قَطْعٌ﴾ صححه الترمذی، مالرفینو فرهودکه رو خائین دهست بپینیان له سه رنیه.

وَلَوْ نَقَبَ وَعَادَ فِي لَيْلَةٍ أُخْرَى فَسَرَقَ قَطَعَ فِي الْأَصَحِّ، قُلْتُ: هَذَا إِذَا لَمْ يَعْلَمْ الْمَالِكُ النَّقَبَ وَلَمْ يَظْهَرْ لِلطَّارِقِينَ، وَإِلَّا فَلَا يُقَطَّعُ قَطْعًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ نَقَبَ وَأَخْرَجَ غَيْرُهُ فَلَا قَطَعَ، وَلَوْ تَعَاوَنَّا فِي النَّقَبِ وَانْفَرَدَ أَحَدُهُمَا بِالْإِخْرَاجِ أَوْ وَضَعَهُ نَاقِبٌ بِقُرْبِ النَّقَبِ فَأَخْرَجَهُ آخَرُ قَطَعَ الْمَخْرُجُ، وَلَوْ وَضَعَهُ بَوَسَطِ نَقْبِهِ فَأَخَذَهُ خَارِجٌ وَهُوَ يُسَاوِي نَصَابِينَ لَمْ يُقَطَّعْ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ رَمَاهُ إِلَى خَارِجِ حِرْزٍ أَوْ وَضَعَهُ بِمَاءِ جَارٍ

(وَلَوْ نَقَبَ) نه گهر له شه ويگدا شوينه که ی کون کرد (وَعَادَ فِي لَيْلَةٍ أُخْرَى فَسَرَقَ) نينجا له شه ويگي تر دا گه پاره و له و کونه و مالتيکي نزي (قَطَعَ فِي الْأَصَحِّ) دهستی نزه که ده بپردي، له فهرموده ی پاسترتدا (قُلْتُ) نيمامي (النواوي) ده فهرموي (هَذَا إِذَا لَمْ يَعْلَمْ الْمَالِكُ النَّقَبَ) نه و دهست برينه له و حاله ته دايه: نه گهر خاوه نه که به کونکرده ی نه زانبيی و (وَلَمْ يَظْهَرْ لِلطَّارِقِينَ) کونه که ش بئ هاتوچو که ره کان دهر نه که وتبي (وَإِلَّا) به لام نه گهر خاوه نه که به کونکرده که ی زانبيی، يان کونه که ناشکرا بويی، نه و کاته (فَلَا يُقَطَّعُ قَطْعًا) دهستی نزه که نابپردي، به فهرموده يه کی بپاره (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونکه شوينه که بئ پريزلينان ماوه ته وه، که و ابو: نزه که ته مبئ ده کړی.

(وَلَوْ تَعَاوَنَّا فِي النَّقَبِ) نه گهر به کيک شوينه که ی کون کړو (وَأَخْرَجَ غَيْرُهُ) يه کيکي تر له و کونه و ماله که ی نزي و هيتايه دهر وه (فَلَا قَطَعَ) هيچيکيان دهستی نابپردي، چونکه کونکره که نه يدزيوه، نزه که ش له شويی پارسن نه يهيتاوه ته دهر وه، که و ابو: هه ربوويان ته مبئ ده کړين، به لام نه گهر کونکره که فهرمانی دا منداليکي نه قام و منداله که ش به فهرمانی وي پاده يه کی دهست بريی هينا دهر وه، نه و کاته فهرمانکره که دهستی ده بپردي، هه روه که نزيه ی سه رچاوه کاند فهرمو يانه.

(وَلَوْ تَعَاوَنَّا فِي النَّقَبِ) نه گهر دوو دز - به يارمه تيدانی يه کتری - شوينه که يان کون کرد، به لام (وَانْفَرَدَ أَحَدُهُمَا بِالْإِخْرَاجِ) ته نها يه کيکيان ماله که ی هينا دهر وه (أَوْ وَضَعَهُ نَاقِبٌ بِقُرْبِ النَّقَبِ فَأَخْرَجَهُ آخَرُ) يان کونکره کيان ماله که ی له نزيک کونه که دانا، نينجا کونکره که ی تر هيتايه دهر وه، نه و (قَطَعَ الْمَخْرُجُ) له هه ربو و مه سه له دا دهر هينه ره که دهستی ده بپردي، چونکه نه ويان نزه، به لام (وَلَوْ وَضَعَهُ بَوَسَطِ نَقْبِهِ) نه گهر کونکره کيان ماله که ی له ناو کونه که ی دانا (فَأَخَذَهُ خَارِجٌ) نينجا نه و که ی تريش له لای دهر وه دهستی دايه ماله که و بردي (وَهُوَ يُسَاوِي نَصَابِينَ) شته که ش به نه ندازه ی دوو پاده ی دهست برين ده بو (لَمْ يُقَطَّعْ فِي الْأَظْهَرِ) هيچيکيان دهستيان نابپردي، له فهرموده ی به هيتردا، چونکه هيچيکيان له ته وای شوینی پارسنه که نه يهيتاوه ته دهر وه.

(وَلَوْ رَمَاهُ إِلَى خَارِجِ حِرْزٍ) نه گهر که سيک مالتيکي پاريزواي فپريدا دهر وه ی شوینی پارسنه که ی (أَوْ وَضَعَهُ بِمَاءِ جَارٍ) يان له ناو ناويکي پره وانی داناو ناوه که برديه دهر وه

أَوْ ظَهَرَ ذَائِبَةٌ سَائِرَةٌ أَوْ عَرْضُهُ لِرِيحٍ هَابَةٍ فَأَخْرَجَتْهُ قُطْعٌ، أَوْ وَاقِفَةٌ فَمَسَّتْ بَوْضِعَهُ فَلَا فِي الْأَصَحِّ، وَلَا يُضْمَنُ حُرٌّ بَيْدٌ وَلَا يَقْطَعُ سَارِقُهُ، وَلَوْ سَرَقَ صَغِيرًا بِقِلَادَةٍ فَكَذَا فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ نَامَ عَبْدٌ عَلَى بَعِيرٍ فَقَادَهُ وَأَخْرَجَهُ عَنِ الْقَافِلَةِ قُطْعٌ، أَوْ حُرٌّ فَلَا فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ نَقَلَ مِنْ بَيْتٍ مُغْلَقٍ إِلَى صَحْنٍ دَارٍ بَابُهَا مَفْتُوحٌ قُطْعٌ، وَإِلَّا فَلَا، وَقِيلَ إِنْ كَانَا مُغْلَقَيْنِ قُطْعٌ،

(أَوْ ظَهَرَ ذَائِبَةٌ سَائِرَةٌ) یان له سەر پشنتی وولاغیکی پویندهی داناو وولاغکه بریدیه دهره وه (أَوْ عَرْضُهُ لِرِيحٍ هَابَةٍ فَأَخْرَجَتْهُ) یان له بهر بایهکی مهلبوی داناو بایهکی بریدیه دهره وه، نه وه (قُطْعٌ) له وه مهسه لانه دا دهستی دهپریری، چونکه به کرداری وی بربراوته دهره وه. (أَوْ وَاقِفَةٌ) به لام نه گهر له سەر پشنتی وولاغیکی وهستای دانا (فَمَسَّتْ بَوْضِعَهُ) ئینجا وولاغکه به هوی دانا نه که پویشته و ماله که ی برده دهره وه (فَلَا فِي الْأَصَحِّ) دهستی نابپریری له فهرموده ی راستردا، چونکه وولاغکه به خوشی خوی پویشته وه.

(وَلَا يُضْمَنُ حُرٌّ بَيْدٌ) مرقفی نازاد به هوی دهست به سهرداگرتن زامینی نیه، ههره که نه گهر سهریه رشتکاریک مندالیکي نه بالغ به کرئ له لای وهستایه که دابنئ و منداله کهش له لای وی پابکا، وهستایه که نابیته زامین، که وابو: (وَلَا يَقْطَعُ سَارِقُهُ) نه وه دزه ی نازادیکي دزیوه دهستی نابپریری ههرچهند نازاده کهش مندال بئ؟ چونکه مرقفی نازاد مال نیه.

(وَلَوْ سَرَقَ صَغِيرًا بِقِلَادَةٍ) نه گهر دزه که مندالیکي نازادی دزی که گهر دانه یهکی له ملدا بوو، یان خشلیکی تری پیوه بوو (فَكَذَا فِي الْأَصَحِّ) نه وهش دهستی نابپریری له فهرموده ی راستردا، چونکه ماله که ههر له ژیر دهستی نازاده که دایه.

(وَلَوْ نَامَ عَبْدٌ عَلَى بَعِيرٍ) نه گهر کزیله یه که له سەر پشنتی ووشتریک خهوتبو (فَقَادَهُ وَأَخْرَجَهُ عَنِ الْقَافِلَةِ) ئینجا دزه کهش ووشتره که ی پاکیشاو له کاروانه که ی بریدیه دهره وه (قُطْعٌ) دزه که دهستی دهپریری، چونکه ههریوکیان مالئو له شوینی پاراستنیان بربراونه دهره وه (أَوْ حُرٌّ) یان نه گهر نازادیک له سەر پشنتی ووشتره که خهوتبو، ئینجا ووشتره که ی له کاروانه که ی بریدیه دهره وه (فَلَا فِي الْأَصَحِّ) دهستی نابپریری، له فهرموده ی راستردا، چونکه ووشتره که له ژیر دهستی نازاده که دایه.

(وَلَوْ نَقَلَ مِنْ بَيْتٍ مُغْلَقٍ) نه گهر مالیکي له ژووریکي کلیدلراوه وه گواسته وه (إِلَى صَحْنٍ دَارٍ بَابُهَا مَفْتُوحٌ) بئ حهوشه ی خانوویک که دهرگی کراره بوو (قُطْعٌ) دهستی دهپریری، چونکه له شوینی پاراستنیه وه هیناویه تیه شوینیکی نه پاریزداو (وَإِلَّا) به لام نه گهر ههریو که دهرگاگان کلیدراو بون، یان ههریوکیان کراره بون (فَلَا) دهستی نابپریری (وَقِيلَ) له فهرموده یه کی بئ هیژدا (إِنْ كَانَا مُغْلَقَيْنِ قُطْعٌ) نه گهر ههریو دهره که کان

وَيَبِيتُ خَافًا وَمَصْحَنُهُ كَبِيْرَتٌ، وَ دَارٌ فِي الْأَصْحِ.
(فَصَلَ) لَا يَقْطَعُ صَبِيٍّ وَمَجْثُوْنٌ وَمَكْرَةٌ، وَيَقْطَعُ مُسْلِمٌ وَذِمِّيٌّ بِمَالٍ مُسْلِمٍ وَذِمِّيٍّ، وَفِي مُعَاهَدٍ أَقْوَالٌ: أَحْسَنُهَا إِنْ شُرْطَ قَطْعُهُ بِسَرَقَةٍ قُطِعَ وَإِلَّا فَلَا، قُلْتُ: الْأَظْهَرُ عِنْدَ الْجُمْهُورِ لَا قَطْعَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَتَبَيَّنَتِ السَّرَقَةُ بَيِّنِينَ الْمُدْعَى الْمَرْدُوْدَةُ فِي الْأَصْحِ،

كليلدراو بن، دهستی دهبردی (وَبَيَّنْتُ خَانَ وَصَحْنَهُ) ثوروی خانه و حوشه‌ک‌ی و ثوروی قوتا بخانه و حوشه‌ک‌ی (كَبِيْرَتٌ وَ دَارٌ) وه‌کو ثوروده‌کو و حوشه‌ک‌ی خانووه: له و پوونکرده‌ی پابرودا (فِي الْأَصْحِ) له فرموده‌ی راستردا.

﴿ فَصَلَ: لَهُ بَاسِي مَهْرَجَه كَانِي دَرُو نَاشِكِرَا كَرْدَنِي دَرِي ﴾

(لَا يَقْطَعُ صَبِيٍّ وَمَجْثُوْنٌ) مندالو شیت-نه‌گر دزی بکه‌ن- دهستیان نابپردی، به‌لکو -نه‌گر فامیده بن- ته‌مبی ده‌کرین، ه‌روه‌ها نه‌و دزانه‌ش که به‌ه‌ی شوبه‌یه‌ک ده‌ست برینیان له‌سەر لاکه‌وتوه، نه‌وانیش ته‌مبی ده‌کرین، ه‌روه‌ک له (تحفه) دا فرموده‌تی و له‌چند مه‌سه‌له‌یه‌ک‌دا پابرا (وَمَكْرَةٌ) ه‌روه‌ها زورلیک‌راویش نه‌گر-به‌ زورلیک‌ردن- مَالِيْكَ بدزی ده‌ستی نابپردی و هم زورلیک‌ره‌ک‌شی ده‌ستی نابپردی، به‌لام نه‌گر زورلیک‌راوه‌که مندالیک‌ی، یان شیتیک‌ی نه‌فام بی، نه‌و کاته زورلیک‌ره‌ک‌ی ده‌ستی ده‌بردی، ه‌روه‌ک له‌زوریه‌ی سه‌رچاوه‌کان‌دا فرمویانه.

(وَيَقْطَعُ مُسْلِمٌ وَذِمِّيٌّ بِمَالٍ مُسْلِمٍ وَذِمِّيٍّ) موسولمان و کافری په‌یمان له‌نه‌ستق ه‌ردوکیان به‌دزینی مالی موسولمان و مالی کافری په‌یمان له‌نه‌ستق ده‌ستیان ده‌بردی، به‌لام (وَفِي مُعَاهَدٍ أَقْوَالٌ) له‌باره‌ی کافری په‌یمان له‌که‌لک‌راو و کافری دلنیاک‌راو-نه‌گر دزی بکه‌ن-چند فرموده‌یه‌ک ه‌ه‌نه: (أَحْسَنُهَا إِنْ شُرْطَ قَطْعُهُ بِسَرَقَةٍ) جوانتره‌که‌یان: نه‌گر کافره‌که مهرچی له‌سەر داندرا بی: به‌ه‌ی دزی ده‌ستی بپردی، نه‌وه (قَطْعٌ) ده‌ستی ده‌بردی (وَإِلَّا) به‌لام نه‌گر نه‌و مهرچی له‌سەر دانه‌ندرا بی (فَلَا) ده‌ستی نابپردی (قُلْتُ) ئیمامی (النَّوَايِ) ده‌فرموی (الْأَظْهَرُ عِنْدَ الْجُمْهُورِ: لَا قَطْعَ) به‌فرموده‌ی به‌هیزتر له‌لای کومه‌له زوره‌ک‌ی زانا یان: کافری په‌یمان له‌که‌لک‌راو و دلنیاک‌راو به‌ه‌ی دزی کردن ده‌ستیان نابپردی، به‌لام نه‌وانیش-وه‌ک دزه‌کانی‌تر- واجبه‌ماله‌ دزراوکه، یان نرخه‌ک‌ی بی‌خواه‌نه‌ک‌ی بکه‌پیننه‌وه (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

(وَتَبَيَّنَتِ السَّرَقَةُ) دزی ناشکرا ده‌بی: (بَيِّنِينَ الْمُدْعَى الْمَرْدُوْدَةُ) به‌وه‌ی داواکاره‌که سویندی که‌پاندراوه بخوا، وه‌ک له‌سەر که‌سیک داوا بکاو بلئ: مالی منت دزیوه. شاهیدیشی نه‌بی، داوالیک‌راوه‌که‌ش سویند نه‌خوا، ئینجا سوینده‌که بکه‌پیندریته‌وه سه‌ر داواکاره‌که، ئینجا نه‌ویش سوینده‌که‌پاندراوه‌که بخوا (فِي الْأَصْحِ) له‌فرموده‌ی راستردا، به‌لام

أَوْ يَاقِرَ السَّارِقِ، وَالْمَذْهَبُ قَبُولُ رُجُوعِهِ، وَمَنْ أَقَرَّ بِمَقْبُوعَةٍ لِلَّهِ تَعَالَى فَالصَّحِيحُ أَنْ
لِلْقَاضِي أَنْ يُعَرِّضَ لَهُ بِالرُّجُوعِ، وَلَا يَقُولُ: ارْجِعْ، وَلَوْ أَقَرَّ بِلَا دَعْوَى اللَّهِ سَرَقَ مَالَ
زَيْدِ الْغَائِبِ لَمْ يَقْطَعْ فِي الْحَالِ بَلْ يُنْتَظَرُ حُضُورُهُ فِي الْأَصَحِّ، أَوْ أَنَّهُ أَكْرَهَ أَمَةً غَائِبٍ
عَلَى زِنَا حُدِّ فِي الْحَالِ فِي الْأَصَحِّ، وَتَثْبُتُ بِشَهَادَةِ رَجُلَيْنِ، فَلَوْ شَهِدَ رَجُلٌ وَأَمْرَأَتَانِ

به فرموده‌ی به‌هیئت‌تر-بم سوینده گه پاندر او به- ده‌ستی نزه که نابپردی، به‌لکو
تنها ماله نزاوه که ناشکرا ده‌بی و واجبه: ماله که بداته وه خاوه نه‌ک‌ی، هه‌روه که له
نقدیه‌ی سه‌رچاوه کانداه‌رموویانه.

(أَوْ يَاقِرَ السَّارِقِ) هه‌روه‌ها نزی ناشکرا ده‌بی: به دانپیدا هیتانی نزه که، پاش نه‌وه‌ی داوای
لیده‌کری- نه‌ک پیش داوای کردن- چونکه نه‌گه‌ر خاوه‌ن ماله که، یان سه‌ریه رشتکاره‌ک‌ی
داوای ماله که نه‌کا، ده‌ستی نزه که نابپردی (وَالْمَذْهَبُ قَبُولُ رُجُوعِهِ) به فرموده‌ی پاستی
مه‌زه‌ب: نه‌گه‌ر نزه که له دانپیتانه‌ک‌ی په‌شیمان ب‌ووه، ل‌ی قبولی ده‌کری و ده‌ستی
نابپردی؟ چونکه مافی خودایه، به‌لام له‌باری ماله که ل‌ی قبولی ناکری؟ چونکه مافی
نامه‌میزاده، که‌وابو: واجبه ماله نزاوه که، یان نرخیه‌ک‌ی بداته وه خاوه‌نه‌ک‌ی.

(وَمَنْ أَقَرَّ بِمَقْبُوعَةٍ لِلَّهِ تَعَالَى) هه‌ر که‌سیک دانی هیتابی به تاوانیک که سزایه‌ک‌ی بی‌خوای
گه‌وره له سه‌ر واجب بکا: وه‌ک زیناو شه‌پا بخوارنه‌وه‌و نزی.... هتد، نه‌وه (فَالصَّحِيحُ أَنْ
لِلْقَاضِي أَنْ يُعَرِّضَ لَهُ بِالرُّجُوعِ) به فرموده‌ی پاست بی‌قازی درسته: پیچو په‌نای
په‌شیمان بو نه‌وه‌ی بی‌بکا: وه‌ک به زیناکه‌ره که بل‌ی: له‌وانه‌یه پان به‌رانت له‌گه‌ل نافرته‌که
کریبی و ماچت کریبی. به شه‌پا بخوره‌که بل‌ی: له‌وانه‌یه نه‌ترانیبی سه‌رخوشک‌ره. به نزه که
بل‌ی: وایتناگم نریت کریبی. چونکه گشتی له (حَدِيثُ صَحِيحٍ) دا به‌لگ‌ی له سه‌ره، به‌لام
(وَلَا يَقُولُ: ارْجِعْ) ناب‌ی پی‌ی بل‌ی: په‌شیمان بیه‌وه.

(وَلَوْ أَقَرَّ بِلَا دَعْوَى) نه‌گه‌ر نزه که بی‌داوای کردن دانی هیتا: که (أَنَّهُ سَرَقَ مَالَ زَيْدِ الْغَائِبِ)
مالی فلانک‌سی نزیوه، فلانکه سه‌ک‌ش نادیار بوو، نه‌وه (لَمْ يَقْطَعْ فِي الْحَالِ) نیستا ده‌ستی
نابپردی (بَلْ يُنْتَظَرُ حُضُورُهُ فِي الْأَصَحِّ) به‌لکو نزه که به‌ند ده‌کری و چاوه‌روانی ناماده‌بوونی
نادیاره‌که ده‌کری، چا نه‌گه‌ر داوای ماله‌ک‌ی کرد، نه‌و کاته ده‌ستی ده‌بپردی، له
فرموده‌ی پاستردا، واته: نه‌گه‌ر داوای ماله‌ک‌ش نه‌کا، ده‌ستی نابپردی.

(أَوْ أَنَّهُ أَكْرَهَ أَمَةً غَائِبَةٍ عَلَى زِنَا) یان نه‌گه‌ر دانی هیتا: که زوری له (جَارِيَةٍ) فلانک‌س
کریوه و زینای له‌گه‌ل کریوه، نه‌و کاته (حُدِّ فِي الْحَالِ) هه‌ر نیستا سزای زینایه‌ک‌ی
لیده‌کری (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده‌ی پاستردا، چونکه سزای زینا داوکردنی ناوی.

(و) هه‌روه‌ها (تَثْبُتُ بِشَهَادَةِ رَجُلَيْنِ) نزی ناشکرا ده‌بی: به شاهیدی‌ی دوو پیاو، که‌وابو:
(فَلَوْ شَهِدَ رَجُلٌ وَأَمْرَأَتَانِ) نه‌گه‌ر خاوه‌نه‌که داوای ماله نزاوه‌ک‌ی کرد، نیجا پیاو و لکو دوو

ثَبَّتَ الْمَالُ وَلَا قَطْعَ، وَيُشْتَرَطُ ذِكْرُ الشَّاهِدِ شُرُوطُ السَّرِقَةِ، وَلَوْ اخْتَلَفَ شَاهِدَانِ كَقَوْلِهِ: سَرَقَ بُكَرَةٌ، وَالْآخَرُ: عَشِيَّةٌ، وَقَبَاطِلَةٌ، وَعَلَى السَّارِقِ رَدُّ مَا سَرَقَ، فَإِنْ تَلَفَ ضَمَنَهُ، وَتَقَطَّعَ يَمِينُهُ، فَإِنْ سَرَقَ ثَانِيًا بَعْدَ قَطْعِهَا فَرَجُلُهُ الْيُسْرَى، وَثَلَاثًا يَدُهُ الْيُسْرَى، وَرَابِعًا رِجْلُهُ الْيُمْنَى،

ثافرت شاهیدیان دا، یان تهنه پیاوړیک شاهیدی داو له گڼ شاهیدیه که ش داواکاره که سویندی خوارد، نه وه (ثَبَّتَ الْمَالُ وَلَا قَطْعَ) له هرډو مه سه له دا ماله نزاوه که ناشکرا ده یو واجبیدرته وه، به لام دهستی دزه که نابړدی، چا نه گهر خاوه نه که داوای ماله نزاوه که ی نه کړدی، نه و کاته شاهیدی پیاوړیکو دوو ثافرت وهرناگیرئ.

(وَيُشْتَرَطُ ذِكْرُ الشَّاهِدِ شُرُوطُ السَّرِقَةِ) بڼ دهستی برینه که به هرج داده ندرئ: هرډو شاهیده کان هرجه کانی دزه که بلن: وه ک فلانکس فلانته مالیه فلانکه سسی له شوینی پاراستنی دزیوه نه مانزانپوه هیچ شوبه شیه له ماله که دا ه یې (وَلَوْ اخْتَلَفَ شَاهِدَانِ) نه گهر دوو شاهید له شاهیدی دا لیک جیاواز یون (كَقَوْلِهِ: سَرَقَ بُكَرَةٌ) وه که یه کیکیان بلن: پیش نیوه بڼ ماله که ی دزی (وَالْآخَرُ عَشِيَّةٌ) نه وه که ی تریش بلن: دوی نیوه بڼ دزی (فَقَبَاطِلَةٌ) نه و شاهیدیه به تالو دهستی دزه که نابړدی، به لام نه گهر خاوه نه که له گڼ شاهیدی یه کیکیان سویند بخوا، نه و کاته ماله که ی له دزه که وهرده گړته وه.

(وَعَلَى السَّارِقِ رَدُّ مَا سَرَقَ) له سر دزه که واجب: نه و شته ی دزیوینتی بڼ خاوه نه که ی بیگه رننیته وه، جیاوازی نیه دزه که: دهستی پرېرایی، یان نه پرېرایی، هرچند ماله نزاوه که ش نه گه یشتبیته راده یه کی دهستی برین، چونکه پیغه مبره ښه فرمووینتی: ﴿عَلَى الْيَدِ مَا أَخَذَتْ حَتَّى تُرَدِّيهِ﴾ حدیث صحیح رواه اصحاب السنن، له سر خاوه نه دهستی واجب: نه و شته ی وهری گړتوه بیپاریزی تا دهیداته وه خاوه نه که ی. (فَإِنْ تَلَفَ ضَمَنَهُ) چا نه گهر ماله نزاوه که هرتابو، نه و کاته دزه که دهیته زامینی و واجب توله ی بزمیئ.

چا بزانه: نه گهر پیش نه و ی ه والی دزه که بگانه لای قازی - خاوه نه که ماله که ی له دزه که وهری گړته وه، نه و کاته دهستی برینو زامینی له سر دزه که لاده که وئ، هروک له (الشبراملسی) دا پوون کراوته وه.

دیسان بزانه ده بی پیشه وای موسولمانان، یان کاریه دهستی کی جیگری پیشه و دهستی دزه که بری، نینجا (وَتَقَطَّعَ يَمِينُهُ) جاری یه که م دهسته راسته که ی دزه که ده بری، به (اجماع) ی زانایانی نیسلام (فَإِنْ سَرَقَ ثَانِيًا بَعْدَ قَطْعِهَا) چا نه گهر له دوی دهستی برینه که - دوهم جار دزی کرد، نه و کاته (فَرَجُلُهُ الْيُسْرَى) پی ی چه په ی ده بری (وَتَلَاثًا يَدُهُ الْيُسْرَى) نه گهر جاری س یه می ش دزی کرد، دهسته چه په که ی ده بری (وَرَابِعًا رِجْلُهُ الْيُمْنَى) نه گهر جاری چواره می ش دزی کرد، پی ی راستی ده بری.

وَبَعْدَ ذَلِكَ يُعْزَرُ، وَيُقَمَّسُ مَحَلُّ الْقَطْعِ بِزَيْتٍ أَوْ دُهْنٍ مُغْلَى، قِيلَ: هُوَ تَمَّةٌ لِلْحَدِّ، وَالْأَصَحُّ أَنَّهُ حَقٌّ لِلْمَقْطُوعِ فَمَوْتُهُ عَلَيْهِ وَلِلْإِمَامِ إِمْعَالُهُ، وَتُقَطَّعُ الْيَدُ مِنَ الْكُوعِ وَالرَّجُلُ مِنَ مَفْصِلِ الْقَدَمِ، وَمَنْ سَرَقَ مَرَارًا بِلَا قَطْعٍ كَفَّتْ يَمِينُهُ وَإِنْ نَقَصَتْ أَرْبَعُ أَصَابِعَ، قُلْتُ: وَكَذَا لَوْ ذَهَبَتِ الْخُمْسُ فِي الْأَصْحِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَتُقَطَّعُ يَدُ زَانِدَةٍ أَصْبَعًا فِي الْأَصْحِ،

(وَبَعْدَ ذَلِكَ يُعْزَرُ) نینجا له دواى لیکنده و هی هردوو دست و پی به کانی نه گهر دیسان دزی کرد، ته مبین ده کړئ.

(وَيُقَمَّسُ مَحَلُّ الْقَطْعِ بِزَيْتٍ أَوْ دُهْنٍ مُغْلَى) له دواى لیکنده و هی دست و پی به که سوننه ته: شویتی برینه که به پونیکى کولاو داغ بکړئ، تاکو خوینه که ی بوه ستی، چونکه پیغه مبه رڼا ښه رموی: ﴿إِذْ هَبُوا بِهِ فَاقْطَعُوهُ ثُمَّ اخْسِئْهُ﴾ رواه الحاكم والبخاری باسناد صحیح، دزه که بیه د دستى بېږن، نینجا برینه که شی داغ بکن.

(قِيلَ: هُوَ تَمَّةٌ لِلْحَدِّ) له فهرموده به کی بی میژدا: نه و داغ کړنه ته و او کړی سزایه که یو واجبه بکړئ، به لام (وَالْأَصَحُّ أَنَّهُ حَقٌّ لِلْمَقْطُوعِ) به فهرموده ی پاستر: داغ کړنه که مافی دستپاوه که ی، چونکه دهرمانی خوین پاکړنه و به هیلاکچونی له سر لاده با، که واته: دزه که ش مافی هیه: هر دهرمانیکى خوینه که پابکړئ به کارى بېتن، که وایو: (فَمَوْتُهُ عَلَيْهِ) نه رکی داغ کړنه که و دهرمان کړنه که له سر دستپاوه که ی، هم (وَلِلْإِمَامِ إِمْعَالُهُ) بق کار به دده سته که ش دروسته: داغ کړنه که نه کا، به و مخرجی ترسی مردنی دستپاوه که ی نه بې، نه گینا: واجبه بیکا، هر و ه له زدری به سرچاوه کاند ا فهرمو یانه.

(وَتُقَطَّعُ الْيَدُ مِنَ الْكُوعِ) دستى دزه که له جومگى باز نه و له ده کړنه و و (وَالرَّجُلُ مِنَ مَفْصِلِ الْقَدَمِ) پی به که شی له گوزینگ و له ده کړنه و، چونکه پیغه مبه رڼا ښه رموی (عمر) و ه ایا ن کړوه، نینجا سوننه ته: نه دما لی کړاوه که ش به نه ستوی و ه ه لېواسرئ ﴿عَنْ فَضَالَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾: أَنِّي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بَسَّارِقٍ فَقَطَّعَتْ يَدُهُ ثُمَّ أَمَرَ بِهَا فَعُلِّقَتْ فِي غَنَقِهِ﴾ رواه اصحاب السنن بسند حسن، دزکیان هی نا لای پیغه مبه رڼا ښه رموی جا دده سته که ی لی کړاوه فهرمانی دا: دده سته که ی به نه ستوی و ه ه لېواسر.

(وَمَنْ سَرَقَ مَرَارًا بِلَا قَطْعٍ) نه گهر دزک چه ند جاریک دزی کردو ده ستیشی نه بېرېاو، نه و (كَفَّتْ يَمِينُهُ) بق هه مو دزیه کان برینی دده سته پاسته که ی به سه (وَإِنْ نَقَصَتْ أَرْبَعُ أَصَابِعَ) هر چه ند پاسته که شی چوار په نجه ی نه بې (قلت) نیامی (النواوی) ده فهرموئ (وَكَذَا لَوْ ذَهَبَتِ الْخُمْسُ فِي الْأَصْحِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) هر و ه نه گهر پاسته که ی پینچ په نجه شی نه مای، هر دروست ده بې و بهر سزای دزیه که ده که وئ (وَتُقَطَّعُ يَدُ زَانِدَةٍ أَصْبَعًا فِي الْأَصْحِ) نه و ده ستی، یان نه و پی به ی په نجه ی کی زیاده له سزای دزیه که ده بېرئ، له فهرموده ی پاستردا.

وَلَوْ سَرَقَ فَسَقَطَتْ يَمِينُهُ بِأَفَةِ سَقَطَ الْقَطْعُ، أَوْ يَسَارُهُ فَلَا عَلَى الْمَذْهَبِ.

(بَابُ قَاطِعِ الطَّرِيقِ)

هُوَ مُسْلِمٌ مُكَلَّفٌ لَهُ شَوْكَةٌ، لَا مُخْتَلِسُونَ يَتَعَرَّضُونَ لِأَخْرِ قَافِلَةٍ يَغْتَمِدُونَ الْهَرَبَ،
وَالَّذِينَ يَغْلِبُونَ شِرْذِمَةً بِقُوَّتِهِمْ قَطَاعٌ فِي حَقِّهِمْ، لَا لِقَافِلَةٍ عَظِيمَةٍ،

(وَلَوْ سَرَقَ) نه گهر نزهه مالیکي نزی (فَسَقَطَتْ يَمِينُهُ بِأَفَةِ) ٲینجا له نوای نزهه که دهسته راسته کی لیٲووه: به هوی ٲوداوٲک، ین به هوی سته میٲک، ین به هوی کی تر، نه وه (سَقَطَ الْقَطْعُ) ٲرینی دهسته راسته کی له سر لاده که ویٲو نابٲ بٲ سزای شم نزهه ٲٲی چه ٲهی لیٲکرتته وه، به لام نه گهر له کاتی نزهه که دهسته راستی نه بو، نه و کاته ٲٲی چه ٲهی ده ٲرٲی، ههروه که نه زوری سهرچاوه کانداهه رموویانه.

(أَوْ يَسَارُهُ) ین له نوای نزهه که دهسته چه ٲهی لیٲووه (فَلَا عَلَى الْمَذْهَبِ) ٲرینی دهسته راسته کی له سر لانا که ویٲ، له سر هه رمووده ی راستی مهزه به، چونکه شوٲنی ٲرینه که به ساغی ماوه ته وه، جا بزانه: ٲٲی نزهه که هه مان ٲریری دهسته کی بٲ ده ٲرٲی، ههروه که له (مغنی) دا هه رموویه تی.

(بَابُ قَاطِعِ الطَّرِيقِ: بَاسِ سَزَايِ ٲِیْگَرِ)

ٲِیْغَاسَه: (هُوَ) ٲِیْگَرِ: (مُسْلِمٌ مُكَلَّفٌ) موسولمانٲکی بالغ و عاقله، ین کافرٲکی ٲه یمان له نه ستی بالغ و عاقله: که (لَهُ شَوْكَةٌ) هیزو توانایه کی هه بیٲو به سر ٲیٲواره کانداهه زال بیٲو به ناشکرای مالیان لیٲستٲٲی، ین گیانیان بخاته مه ترسی، جیاوازی نه ٲیگره که: چه کدار بیٲ، ین نا، یه که س بیٲ، ین زیاتر.

(لَا مُخْتَلِسُونَ) نه که نه و مالٲیٲنه کی که (يَتَعَرَّضُونَ لِأَخْرِ قَافِلَةٍ) له ده رفه تیٲکدا خویان ده که یه نه کزایی کاروانٲیکو (يَغْتَمِدُونَ الْهَرَبَ) ٲشت به هه لاته که ین ده به ستن-نه که به هیزو توانایه که ین-واته: نه وانه سزای ٲیگریان له سر جٲ به جٲ نا کرٲی، به لکو ته میٲ ده کرٲی و هه زامینی مالٲو گیانی ٲیٲواره کان.

به لام (وَالَّذِينَ يَغْلِبُونَ شِرْذِمَةً بِقُوَّتِهِمْ) نه و ٲیگرانه ی به هیزو توانای خویان به سر کومه له ٲیٲوارٲکی که مدا زال ده بن، نه وانه (قَطَاعٌ فِي حَقِّهِمْ) ده رهق نه و کومه له ٲیٲواره به ٲیگر داده ندرٲن، هه رچه ند ٲیٲواره کانیش له ترسی نه وان ٲاٲکه ن و ماله که ین له بهر بیٲ هیزی خویان به جٲ به ٲٲن.

(لَا لِقَافِلَةٍ عَظِيمَةٍ) نه که نه گهر ٲٲ له کاروانٲکی که وره بگرن و مالیان لیٲستٲٲن، واته: نه وانه ده رهق نه و کاروانه که وره به ٲیگر داناندرٲن، به لکو مالٲیٲن، چونکه توانای نه و کاروانه که وره ین نه، که وابو: نه گهر کاروانه که توانای بهرگریان هه بو، به لام

وَحَيْثُ يَلْحَقُ غَوْتُ لَيْسَ بَقُطَاعٍ، وَقَدْ أَلْفُوْتُ يَكُونُ لِلْبُعْدِ أَوْ لَضَعْفٍ وَقَدْ يَغْلِبُونَ
وَالْحَالَةُ هَذِهِ فِي بَلَدٍ فَهُمْ قُطَاعٌ، وَلَوْ عَلِمَ الْإِمَامُ قَوْمًا يُخَيِّفُونَ الطَّرِيقَ وَلَمْ يَأْخُذُوا مَالًا
وَلَا نَفْسًا عَزَّزَهُمْ بِحَبْسٍ وَغَيْرِهِ،

خوځيان ته تسليمي پټگړه کان کړد تا گرتنيان، نوو به که مته رغه می داده ندرئو پټگړه کان
به فهرودکړ ناو ده برين، واته: سزای پټگړه کانيان له سر جی به جی ناکړئ، به لکو
ته مبی ده کړئو ده بنه زامنی گيان و مالی پټواره کان.

به لام نه گهر کاروانه که کومه لټکی که م بون- واته: يان چه کدار نه بون بویي توانای
به رگریان نه بو- نینجا پټگړه کان به ماله وه به رو شوینی خوځيان برديان، نو کاته
ده ره هق ثوانه به پټگړ داده ندرين، هرهوک له (مغنی) دا فهرموویه تی.

(وَحَيْثُ يَلْحَقُ غَوْتُ) له هر شوینتیک هاوار بکړئو فریاکه وتنیک بگاته هاوار که ره که، نوو
(لَيْسَ بَقُطَاعٍ) پټگړه کان به پټگړ داناندرين و سزای پټگریان له سر جی به جی ناکړئ،
به لکو به فهرودکړ ناو ده برين و ته مبی ده کړئو ده بنه زامین.

(وَقَدْ أَلْفُوْتُ) نه بوونی فریاکه وتن (يَكُونُ لِلْبُعْدِ) يان به هوی دووری له ناوهدانی و خاوهن
ده سولات ده بی (أَوْ لَضَعْفٍ) يان به هوی بی هیزی کار به ده ست، يان بی هیزی
خه لکه که ده بی: وه ک کومه لټک بچه مالیک و چه ک دهر به پټن و پټگا نه ده نه دانیشتونای
ماله که هاوار بکن، يان دانیشتونای ماله که ده یان زانی نه گهر هاوار بکن دزه کان
ده یان کوڅن، ثوانه له و حالته ده ره هق دانیشتونای نو ماله پټگړن و سزای پټگریان له
سر جی به جی ده کړئ، هر چه ند کار به ده ست له شوینه که شدا ه بی و به هیزیش بی،
هرهوک له زوری ی سرچاوه کاند فهرموویانه.

(وَقَدْ يَغْلِبُونَ وَالْحَالَةُ هَذِهِ فِي بَلَدٍ) هه ندئ جار خاوهن هیزه کان له ناوهدانی به سر
خه لکی دا زال دهن له و حالته ی کار به ده ست بی هیزه، يان کار به ده ست و یارمه تیده ره کانی
له ناوهدانی که دوون، له و حالته شدا (فَهُمْ قُطَاعٌ) نو زال بوونه پټگړن و سزای پټگریان له
سر جی به جی ده کړئ.

(وَلَوْ عَلِمَ الْإِمَامُ قَوْمًا يُخَيِّفُونَ الطَّرِيقَ) نه گهر پټشه وای موسولمانان زانی کومه لټکی- يان
ته نها که سیک- پټواره کان له پټگړه ده خه نه مه ترسی، به لام (وَلَمْ يَأْخُذُوا مَالًا وَلَا نَفْسًا)
هیچ مالیکيان له پټواره کان نه سه ندبو، نه شيان کوشتبون، نوو (عَزَّزَهُمْ بِحَبْسٍ وَغَيْرِهِ)
واجبه: نه و جوړه که سانه ته مبی بکا: به به ندرکړن و سزای تریش: وه کو لیدان و
دورخستنه وه، جا و باشته له به نديخانه دا بیان هیلټ ته و تا توبه یان ناشکرا ده بی، به لام
له فهرموده یه کی بی هیزه دا: له سالتیک شتیک که متر له به نديخانه دا ده هیلدرینه وه،
هرهوک له (مغنی) دا فهرموویه تی.

وَإِذَا أَخَذَ الْقَاطِعُ نَصَابَ السَّرِقَةِ قَطَعَ يَدَهُ الْيُمْنَى وَرَجَلَهُ الْيُسْرَى، فَإِنْ عَادَ فَيُسْرَاهُ وَيُمْنَاهُ، وَإِنْ قَتَلَ قَتْلَ حَتْمًا، وَإِنْ قَتَلَ مَالًا قَتَلَ ثُمَّ صُلِبَ ثَلَاثًا ثُمَّ يُنْزَلُ، وَقِيلَ يَبْقَى حَتَّى يَسِيلَ صَدِيدُهُ، وَلِي قَوْلٍ يُصْلَبُ قَلِيلًا ثُمَّ يُنْزَلُ فَيُقْتَلُ،

(وَإِذَا أَخَذَ الْقَاطِعُ نَصَابَ السَّرِقَةِ) هر کاتیک پنگره که نه اندازه‌ی پاده‌یه‌کی ده‌ست برین، یان زیاتری برد- که نه اندازه‌ی چواریکه میسقالیکی زتره- خاوه‌نه‌کش داوای ماله‌که‌ی کرد، نه و کاته (قَطَعَ يَدَهُ الْيُمْنَى وَرَجَلَهُ الْيُسْرَى) کاربه‌ده‌سته‌که ده‌ستی‌پاسته و پی‌ی‌چه‌په‌ی پنگره‌که ئ‌ده‌کاته‌وه، واته: لیکنده‌وه‌ی ه‌ربوو نه‌نامه‌که-ته‌نها- به‌ک سزادانه، که‌وابو: (فَإِنْ عَادَ) نه‌گه‌ر له‌ داوی لیکنده‌وه‌ی ه‌ربوو نه‌نامه‌کان دیسان پنگری‌ی کردو نه‌اندازه‌یه‌کی‌تری ده‌ست برینی برد، نه و کاته‌ش (فَيُسْرَاهُ وَيُمْنَاهُ) ده‌ستی‌چه‌په‌و پی‌ی‌ی‌پاسته‌ی ئ‌ده‌کاته‌وه، جابزانه: نه‌گه‌ر خاوه‌نه‌که‌ی داوای ماله‌که‌ی نه‌کرد، نه‌وه ده‌ست و پی‌ی‌ی‌پنگره‌که نابپردی، ه‌روه‌ک له‌ زُوری‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رموویانه.

(وَإِنْ قَتَلَ) نه‌گه‌ر پنگره‌که به‌ قه‌سدی پئیواریکی کوشت و کوشتنه‌کش توله‌کردنه‌وه‌ی واجب ده‌کرد، به‌لام هیچ مالی نه‌برد، نه و کاته (قَتَلَ حَتْمًا) به‌ واجبی ده‌بی پنگره‌که بکوژی، واته: به‌ لیبورنی میرانگه‌رکانی کوژراوه‌که کوشتنه‌که‌ی له‌ سه‌ر لانا‌که‌وی.

(وَإِنْ قَتَلَ وَآخَذَ مَالًا) نه‌گه‌ر پنگره‌که به‌ قه‌سدی پئیواریکی کوشت و ماله‌که‌شی برد، کوشتنه‌کش توله‌کردنه‌وه‌ی واجب ده‌کرد، نه و کاته (قَتَلَ ثُمَّ صُلِبَ ثَلَاثًا) به‌ واجبی ده‌بی بکوژی، ئینجا ماوه‌ی سئ پوژان له‌ به‌رچای خه‌ک به‌ سیداره‌وه ه‌له‌واسری (ثُمَّ يُنْزَلُ) ئینجا داده‌به‌زیندری، به‌لام ده‌بی پیش ه‌له‌واسینه‌که بشووی و کفن بکری و نویژی له‌ سه‌ر بکری، جا نه‌گه‌ر له‌ به‌ر گه‌رما مه‌ترسی گوپانی ئ‌ده‌کرا، نه و کاته پیش سئ پوژه‌کان داده‌به‌زیندری.

(وَقِيلَ: يَبْقَى حَتَّى يَسِيلَ صَدِيدُهُ) له‌ فه‌رمووده‌یه‌کی‌بن‌ه‌یزدا: به‌ ه‌له‌واسراوی ده‌میئنه‌وه تا کیم و خیزاوکی ئ‌دی (وَقِي قَوْلٍ) يُصْلَبُ قَلِيلًا ثُمَّ يُنْزَلُ فَيُقْتَلُ) له‌ فه‌رمووده‌یه‌کدا: به‌ زیندوویی ماوه‌یه‌کی که‌م ه‌له‌ده‌واسری، ئینا داده‌به‌زیندری و ده‌کوژی.

ئینجا بزانه: له‌ مه‌زه‌به‌ی ئیمامی (حنفی) دا: پنگره‌که به‌ زیندوویی به‌ سیداره‌وه ه‌له‌ده‌واسری و پمکی تیرا ده‌کری تا ده‌مری، ه‌روه‌ک له‌ کتبه‌کانی خویاندا فه‌رموویانه. دیسان بزانه: پیشه‌وای موسولمانان نه‌و سزایانه جی‌به‌جی ده‌کا، ه‌روه‌ها خودی پنگرتن به‌ شاهیدی نوو پیاو، یان به‌ دانپیدا‌هیتانی پنگره‌که ناشکرا ده‌بی، واته به‌ شاهیدی پیاویک و دوو ناهرت، یان شاهیدی پیاویک و سویندی پئی‌لنگراوه‌که ته‌نها ماله‌که ناشکرا ده‌بی، ه‌روه‌ک له‌ (باسی دزی) دا پابرا، له‌ (تحفة) و (الشروانی) دا فه‌رموویانه.

وَمَنْ أَعَانَهُمْ وَكَثُرَ جَمْعُهُمْ عَزَّرَ بِحَسْبٍ وَتَغْرِيْبٍ وَغَيْرِهِمَا، وَقِيلَ يَتَعَيَّنُ التَّغْرِيْبُ إِلَى حَيْثُ يَرَاهُ، وَقَتْلُ الْقَاطِعِ يُقْلَبُ فِيهِ مَعْنَى الْقِصَاصِ، وَفِي قَوْلِ الْحَدِّ، فَعَلَى الْأَوَّلِ لَا يُقْتَلُ بَوْلَدِهِ وَذِمِّيٍّ،

که وابدو: واجبه ماله برداروه که بدریتوه خاونه که ی، هرچند پئگره که ش دهست و پی بیپردین، جا نه مش به لگی سزای پئگره:

خواهی گه وره ده فهرمووی: ﴿إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَرُوا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ عِزِّي فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾ سزای نه و که سانه ی جه نگی خواو پیغه مبر ۱۱ ده کن، واته: پئگری ده کن و هه ولی تیکدان و ویرانکاری ده دن، هه نه وه یه: که بکوژدین، یان له سیداره بدرین، یان دهست و پییان له راسته و چه په بیپردین، یان له شوینی خویان دورور بخزینه وه و به ند بکرین، نه و سزایه سرشورپه بق نه وان له دونیادا، له پوژی دوایشدا سزایه کی گه وره یان هه یه.

جا بزانه: به و چوار سزایانه ی پرون کراونه وه، (ابن عباس) رضی الله عنهما ته فسیری ثایه ته که ی کروه، هه روه که زوریه ی سرچاوه کاندا فهرموویانه.

(وَمَنْ أَعَانَهُمْ وَكَثُرَ جَمْعُهُمْ) هه که سیك یارمه تی پئگره کانی دابی و کومه له که یانی زور کردی، به لام مالی نه بریدی و که سیشی نه کوشتی، نه وه (عَزَّرَ) ته مبی ده کری: (بِحَسْبٍ وَتَغْرِيْبٍ وَغَيْرِهِمَا) به به ندکردن و دورورخستنه وه و جگه له وانه ش: وه کو لیدان و نازاردان (وَقِيلَ: يَتَعَيَّنُ التَّغْرِيْبُ إِلَى حَيْثُ يَرَاهُ) له فهرمووده یه کی بی هیژدا: ته نها ده بی دورور بخزینه وه بق نه و شوینی پیشه و به به رژه وه ندی ده بیینی.

به لام له مهزه بی نیمامی (حنفی) دا: نه گه ر له پئگره کان-ته نها- هه ندیکیان ماله که بیهن، یان کوشتنه که بکن، نه وه سزایه که له سر هه مووانیان جی به جی ده کری، چونکه پئگرته که به وه ش دیته جی: که هه ندیکیان پالپشت و یارمه تیده ری نه وانی تر بن، هه روه که له (مجمع الانهر) (الهدایه) دا فهرموویانه.

(وَقَتْلُ الْقَاطِعِ) کوشتنی پئگره که-به واجبی- له و حاله ته ی پئیواریک ده کوژی (يُقْلَبُ فِيهِ مَعْنَى الْقِصَاصِ) واته ی توله کردنه وه ی تیدا زال ده کری: که مافی ناده میزاده (وَفِي قَوْلِ الْحَدِّ) له فهرمووده یه کدا: سزای پئگرته ی تیدا زال ده کری: که مافی خوا ی گه وره یه و به لیبورنی میراتگری کوژدوه که لانا که وی (فَعَلَى الْأَوَّلِ) جا له سر فهرمووده کی یه که می به هیتر: (لَا يُقْتَلُ بَوْلَدِهِ) پئگره که به هوی کوشتنی کوپو کیژه کانی خوی ناکوژدی-که له پئگرته که دا کوشتویه تی-هم (وَذِمِّيٍّ) به هوی کوشتنی کافری په یمان له نه ستوش

وَلَوْ مَاتَ قَدِيَّةً، وَلَوْ قُتِلَ جَمْعًا قُتِلَ بَوَاحِدٍ وَلِلْبَاقِينَ دِيَاتٌ، وَلَوْ عَقَا وَلَيْتُهُ بِمَالٍ وَجَبَ
وَسَقَطَ الْقِصَاصُ وَيُقْتَلُ حَدًّا، وَلَوْ قُتِلَ بِمُتَقِلٍّ أَوْ بِقَطْعِ عُضْوٍ فَعَلَ بِهِ مِثْلُهُ، وَلَوْ جَرَحَ
فَالْدَمَلُ لَمْ يَتَحْتَمِ قِصَاصٌ فِي الْأَظْهَرِ، وَتَسْقُطُ عُقُوبَاتُ تَخْصُ الْقَاطِعِ بِتَوْبَتِهِ قَبْلَ الْقُدْرَةِ
عَلَيْهِ، لَا بَعْدَهَا عَلَى الْمَذْهَبِ،

ناکوردی (و) هر به فرموده‌ی به‌هیزتر (لو مات) نه‌گەر پښگړه‌که - بڼی‌کوشتن - به‌خوی
مرد (قدیة) خوینی کوژداده‌کان له میراته‌ک‌ی‌دا واجب ده‌بڼی.

(و) هر‌وده‌ها (لو قتل جمعا) نه‌گەر پښگړه‌که کړمه‌لیکی ویکړا کوشتن، نه‌و‌کاته (قتل
بواحد) له‌تول‌ی په‌ک‌یک‌یان ده‌کوشتن (والباقین دیات) کوژداده‌کان‌ی‌تریش خوښتیاں بڼی
داده‌ندرنی، به‌لام نه‌گەر به‌ک له‌دوای به‌ک کوشتنی، نه‌و‌کاته له‌تول‌ی په‌که‌مه‌که
ده‌کوشتن (ولو عفا ولیته بمال) نه‌گەر میراتگري‌کوژداده‌که پښگړه‌ک‌ی له‌کوشتن عفو
کرد له‌سره‌وه‌رگرتنی مالیک، نه‌وه (وجب وسقط القصاص) مال‌که‌که له‌سره‌پښگړه‌که
واجب ده‌بڼی و‌کوشتنی له‌تول‌شی له‌سره‌لاده‌ک‌وئ، به‌لام (ويقتل حدا) له‌سزای
پښگرتنه‌که هر واجب‌ه‌کوژدئ.

(ولو قتل بمقتل او بقطع عضو) نه‌گەر پښگړه‌که به‌شت‌یک‌ی گران پښواره‌ک‌ی کوشت، یاں
به‌لیک‌رنه‌وه‌ی نه‌ندامیک کوشتی، نه‌وه (فعل به مثله) له‌کاتی کوشتنی‌دا‌ه‌مان
په‌فتاری له‌گ‌ل‌ده‌ک‌وئ، به‌لام (ولو جرح) نه‌گەر پښگړه‌که پښوار‌یک‌ی بریندار‌کرد
(فاندمل) ښجا برینه‌ک‌شی چاک بڼوه، نه‌وه (لم يتحتم قصاص) بریندار‌ک‌رنه‌وه‌ی
له‌تول‌ واجب‌نیه (فی‌الظهر) له‌فرموده‌ی به‌هیزتر‌دا، به‌لکو برینداره‌که سه‌رېشکه: له
نیوان تول‌ک‌رنه‌وه‌و خوین و‌رگرتن، به‌لام نه‌گەر به‌و برینه‌مرد، نه‌و‌کاته به‌واجبی
ده‌بڼی پښگړه‌که بکوژدئ، هر‌وه‌ک له‌زړه‌ی سر‌چاوه‌کان‌دا فرموویانه.

(وتسقط عقوبات تخص القاطع) نه‌و‌سزایانه‌ی تاییه‌تی پښگړه‌ک‌نه‌و مافی‌خوا‌ی‌گ‌وره‌نه
- وه‌ک کوشتن‌و له‌سیداره‌دان و‌ده‌ست و‌پڼی برین - له‌سره‌پښگړه‌که لاده‌ک‌ون (بتوبته قبل
القدرة علیه) به‌توبه‌ک‌رنی پیش نه‌وه‌ی بکه‌و‌یته ژیر ده‌سه‌لاتی کاربه‌ده‌ست (لا بعدها) نه‌ک
دوای که‌وتنه ژیرده‌سه‌لات، واته: هر‌کاتیک پښگړه‌که بکه‌و‌یته ژیر ده‌سه‌لاتی کاربه‌ده‌ست،
به‌توبه‌ک‌رن سزای پښگرتنی له‌سه‌لانا‌ک‌وئ (على‌المذهب) له‌سره‌فرموده‌ی پاس‌تی
مه‌زه‌ب، چونکه‌خوا‌ی‌گ‌وره ده‌فرموی: ﴿إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاغْلُظُوا
أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ ته‌نها نه‌و‌پښگړانه‌ی توبه‌یاں ک‌روه پیش نه‌وه‌ی ده‌سه‌لاتان بکه‌و‌یته
سهریان، بزائن‌خوا‌ی‌گ‌وره له‌مافی‌خوی خو‌ش نه‌بڼی و‌په‌حم نه‌کا.

جا بزانه: نه‌و‌سزایانه‌ی تاییه‌تی پښگړه‌که نین و‌مافی‌ئاده‌میزادن: وه‌ک کوشتنی له‌تول‌ی
کوشتن و‌سزای بوختانی زیناو‌زامینی‌ی نه‌و‌مال‌ی بردویه‌تی، یاں مافی‌خوا‌ی‌گ‌وره‌ن:

وَلَا تَسْقُطْ سَائِرُ الْحُدُودِ بِهِ فِي الْأَظْهَرِ
(فَصْلٌ مَنِ لَزِمَهُ قِصَاصٌ وَقَطْعٌ وَحَدٌّ قَذْفٌ وَطَلَبُوهُ جُلْدٌ)

وہکو سزای زینا و شہ پرابو... ہمت، نہوانہ بہ توبہ کردنی پیش کہوتنہ ژیر دہسہ لاتیش لہ سر پڳرہ کہ لانا کہون، ہر وہ کہ لہ زوری ہی سرچا وہ کاندہ فرموویانہ.

﴿ بہ توبہ کردن سزای تاوانہ کان لہ دونیادا لانا کہوی ﴾

(وَلَا تَسْقُطْ سَائِرُ الْحُدُودِ بِهَا) جگہ لہ پڳرتن سزایہ کانیتری تایبہت بہ خوی گہورہ: وہکو سزای زینا و شہ پرابخوردنہ وہو دزی، ہیچیکیان بہ توبہ کردن لہ دونیادا لانا کہون، جیاوازی نیہ نہ و تاوانانہ: پڳرتک کردنی، یان تاوانباریکی وہکو نویژنہ کہر، یان کہسیکیتر، ہم جیاوازی نیہ کاریہ دہست بہ تاوانہ کہی زانیبی، یان نہ یزانیبی (فی الْأَظْهَرِ) لہ فرمودہی بہ ہیزتردا، بہ ہلگہی:

﴿عَنْ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ امْرَأَةً أَتَتْ النَّبِيَّ ﷺ وَهِيَ خُبْلَى مِنَ الزُّلْمِ، فَقَالَتْ أَصَبْتُ حَدًّا فَأَقِمْنِي عَلَيَّ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ لَوَلِيَّهَا: أَحْسِنْ إِلَيْهَا فَإِذَا وَضَعْتَ فَأَتْنِي بِهَا. فَفَعَلَ، ثُمَّ أَمَرَ بِهَا فَرُجِمَتْ، ثُمَّ صَلَّى عَلَيْهَا، فَقَالَ عُمَرُ: أَتُصَلِّي عَلَيْهَا وَقَدْ زَنَتْ! فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: لَقَدْ تَابَتْ تَوْبَةً لَوْ قُسِمَتْ بَيْنَ سَبْعِينَ مِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ لَوَسِعَتْهُمْ﴾ رواہ مسلم واصحاب السنن، نافرہ تیک لہ زینا ٹاوس جو، ہاتہ لای پیغہ مبر ﷺ، گوتی: سزای زینام بدہ. جا پیغہ مبر ﷺ بہ سرہ رشتکاری نافرہ تہ کہی فرموو: بیہ وہو چاکہی لہ گہل بکو ہر کاتیک زگہ کہی دانا بیہیتنہ وہ لای من. ٹینجا کہ نافرہ تہ کہ زگہ کہی دانا، پیغہ مبر ﷺ فرمانی دا: بہر باران کرا، ٹینجا نویژی لہ سر کرد، جا ٹیمامی (عمر ﷺ) فرمووی: چون نویژی لہ سر دہ کہی، حق زینای کردہ! پیغہ مبر ﷺ فرمووی: نہ و نافرہ تہ توبہ یکی وہہای کرد، نہ گہر لہ نیوان حہفتا کہس لہ خہلگی (مدینہ) دا بہش کرابایہ ہشی ہمووانی دہ کرد. واتہ: نافرہ تہ کہ توبہی کردبو، بہ لام بہ توبہ کرن بہر بارانہ کہی لہ سر لانہ کہوتبو.

ٹینجا بزائہ: سزای نویژنہ کہرو پاشگہ زیو، بہ توبہ کردن لادہ کہوی، ہرچند بہریش کرابنہ وہ بق لای کاریہ دہست، ہر وہہا تاوانہ کانیتری مافی خوی گہورہ: نہ گہر ٹاشکرا نہ بنو لہ نیوان خوی و خوی گہورہ دا توبہ بکا، سزای نہوانیش بہ توبہ کردن لہ قیامہ تدا لہ سر لادہ کہوی، ہر وہ کہ لہ زوری سرچا وہ کاندہ فرموویانہ و لہ پیشہ کی (پہرتوکی زینا) دا بہلگہ مان بق ہیتا وہ.

﴿ فَصْلٌ لِّهِ بَاسِيَ كُؤُوبُونَهُوِي چہند سزایہ کہ لہ سر تاوانباریک ﴾

(مَنِ لَزِمَهُ قِصَاصٌ وَقَطْعٌ وَحَدٌّ قَذْفٌ) ہر کہسیک کوشتنی لہ توالہی کوشتن و دہست برینی لہ توالہی دہست برین و سزای بوختانی زینای لہ سر واجب بویی: بق سنی کہسان (وَطَلَبُوهُ) ہر سیکیانیش داوی مافی خویان لہ تاوانبارہ کہ کرد، نہ وہ (جُلْدٌ) یہ کہمجار

ثُمَّ قُطِعَ ثَمَّ قُتْلَ، وَبَيَّادَرُ بَقْتَلِهِ بَعْدَ قُطْعِهِ، لَا قُطْعُهُ بَعْدَ جُلْدِهِ إِنْ غَابَ مُسْتَحَقُّ قُتْلِهِ، وَكَذَا إِنْ حَضَرَ وَقَالَ عَجَلُوا الْقُطْعَ فِي الْأَصْحَ، وَإِذَا أُخِرَ مُسْتَحَقُّ النَّفْسِ حَقَّهُ جُلْدًا فَإِذَا بَرِيَ قُطْعَ، وَلَوْ أُخِرَ مُسْتَحَقُّ طَرَفِ جُلْدَ، وَعَلَى مُسْتَحَقِّ النَّفْسِ الصَّبْرُ حَتَّى يُسْتَوْفَى الطَّرَفُ، فَإِنْ بَادَرَ فُقُتِلَ فَلَمُسْتَحَقُّ الطَّرَفِ دِيَّةً، وَلَوْ أُخِرَ مُسْتَحَقُّ الْجُلْدِ حَقَّهُ فَلِالْقِيَاسِ صَبْرُ الْآخَرَيْنِ، وَلَوْ اجْتَمَعَ حُدُودٌ لِلَّهِ تَعَالَى قُدِّمَ الْأَخْفُ

له سزای بوختانه که دارکاری ده کړئ (ثُمَّ قُطِعَ) ښځا له ټولې ده سته که ده سستی لږ ده کړیته وه (ثُمَّ قُتِلَ) ښځا له ټولې کوشتنه که ده کوشترئ و (وَبَيَّادَرُ بَقْتَلِهِ بَعْدَ قُطْعِهِ) له دواى دست برینه که واجب: په له کوشتنه کې بکړئ (لَا قُطْعُهُ بَعْدَ جُلْدِهِ) به لاهم بړ ده ست برینه که له دواى دارکاریه که دروست نیه په له بکړئ (إِنْ غَابَ مُسْتَحَقُّ قُتْلِهِ) نه که رځاوه ن مافى کوشتنى له ټوله ناماده نه بڼ (وَكَمَا إِنْ حَضَرَ وَقَالَ عَجَلُوا الْقُطْعَ) هر وده ها نه که رځاوه ن مافه که ش ناماده بڼ و بلئ: به په له ده سستی بڼ، تا کو منیش له دواى ده ست برینه که به په له بیکوژم، نه و کاته ش په له کړنى ده ست بڼ دروست نیه (فِي الْأَصْحَ) له فهرمووده ی پاستردا، نه و ده که به هوى به دوا داهي نانی ده ست برینه که بمرئ و ټوله کړنه وه که بغه وتئ.

به لاهم نه که رځاوه ن و سئ سزايانه مافى ته نها يه که س بڼ، نه و کاته نه و پږيه ی پابږيو به شرع واجب نیه، به لکو به ويستی رځاوه ن مافه که يه، هر و ده که له (الشراوى) دا فهرموويه تئ. (وَإِذَا أُخِرَ مُسْتَحَقُّ النَّفْسِ حَقَّهُ) هر کاتیک رځاوه ن مافى کوشتنه که مافه که ی خوى دواخت و نه وانی تریش دواى مافى خویان کړد، نه و کاته (جُلْدَ) له سزای بوختانه که دارکاری ده کړئ (فَإِذَا بَرِيَ قُطْعَ) جا هر کاتیک چاک بڼ و ده سستی ده بږئ.

(و) هر وده ها (لَوْ أُخِرَ مُسْتَحَقُّ طَرَفِ) نه که رځاوه ن مافى ده ست برینه که مافه که ی خوى دواخت، نه و کاته ش (جُلْدَ) دارکاری ده کړئ، به لاهم (وَعَلَى مُسْتَحَقِّ النَّفْسِ الصَّبْرُ حَتَّى يُسْتَوْفَى الطَّرَفُ) له سر رځاوه ن مافى کوشتنه که واجب: خوى پابگړئ تا ده سته که ی لږ ده کړیته وه، به لاهم (فَإِنْ بَادَرَ فُقُتِلَ) نه که رځاوه ن په له ی کړيو تا وانا کاره که ی له ټوله کوشت، نه و ده بڼ ته ټوله کړنه وه، که واپو: (فَلَمُسْتَحَقُّ الطَّرَفِ دِيَّةً) رځاوه ن مافى ده سته که ش مافى خوينى ده سته که ی له ميراتى تا وانا کاره که دا هيه، چونکه شوينى ټوله کړنه وه که ی نه و ده (لَوْ أُخِرَ مُسْتَحَقُّ الْجُلْدِ حَقَّهُ) نه که رځاوه ن مافى دارکاریه که مافى خوى دواخت، نه و کاته ش (فَالْقِيَاسُ صَبْرُ الْآخَرَيْنِ) به گوږه ی (قياس) واجب: دوه کانی تریش خړ پابگړن تا دارکاری ده کړئ.

(وَلَوْ اجْتَمَعَ حُدُودٌ لِلَّهِ تَعَالَى) نه که رځاوه ن سزايه کی خواى گه وړه کږونه وه: وه که کوړیک زيناى کړبڼ و نږى کړبڼ و شه پابى خوار بڼ ته وه و کوږيشى کړبڼ، نه و کاته (قُدِّمَ الْأَخْفُ

فَالْأَخْفُ، أَوْ عُقُوبَاتٌ لِلَّهِ تَعَالَى وَالْآدَمِيِّينَ قَدْ مَحَدَّ قَذْفُ عَلَى زُنَا،
وَالْأَصَحُّ تَقْدِيمُهُ عَلَى حَدِّ شُرْبٍ، وَأَنَّ الْقِصَاصَ قِتْلًا وَقَطْعًا يُقَدَّمُ عَلَى الزُّنَا.
(كِتَابُ الْأَشْرَبَةِ)

كُلُّ شَرَابٍ أَسْكَرَ كَثِيرُهُ حَرَمٌ قَلِيلُهُ،

فَالْأَخْفُ) سزا سوکتره که جا سوکتره که و پیش دیخری: و هک سزای شه پاب، نینجا زینا،
نینجا ده ست پپنی دزی، نینجا نه گهر نه بؤوه موسولمان یه کسر ده کوژی.
(أَوْ عُقُوبَاتٌ لِلَّهِ تَعَالَى وَالْآدَمِيِّينَ) یان چند سزایه کی خوی گهره و ناده میزادان کوبونه وه:
و هک سزای بوختانی زینا و کوشتن و شه پاب و زینا و کافریون، نه و کاته مافی ناده میزادان
و پیش دیخری، که واته: (قَدْ مَحَدَّ قَذْفُ عَلَى زُنَا) سزای بوختان و پیش سزای زینا
دیحری، هم (وَالْأَصَحُّ تَقْدِيمُهُ عَلَى حَدِّ شُرْبٍ) به فرموده ی پاستر سزای بوختان
و پیش سزای شه پابیش دیخری (و) هر به فرموده ی پاستر (أَنَّ الْقِصَاصَ قِتْلًا
وَقَطْعًا) توله کردنه وه: کوشتن بئ، یان لیکنده وه ی نه دامیک بئ (يُقَدَّمُ عَلَى الزُّنَا) و پیش
به رببارانکردنی زینا دیخری، چونکه مافی ناده میزادان به رته نگتره، به لام نه گهر سزای
زینا دارکاری بو، نه و کاته و پیش کوشتنه که دیخری.

﴿ كِتَابُ الْأَشْرَبَةِ: پَه رتوکی شه پابه کان ﴾

پیشه کی بزانه: شه پابخواردنه وه به (إجماع) ی زانایانی نیسلام حه پامه و له گونا مه
گهره کانه، مه به ستیش به شه پاب نه و جؤره شله یه: که بقوشه کی- واته:
خؤره وه که ی- سرخوش بکا، به به لگه ی: ﴿حَطَبٌ عُمَرُ ۞ عَلَى مِثْرِ النَّبِيِّ ۞ فَقَالَ: إِنْهُ
لَقَدْ نَزَلَ تَحْرِيمُ الْخَمْرِ وَهِيَ مِنْ خَمْسَةِ أَشْيَاءَ: الْعَنْبِ وَالتَّمْرِ وَالْحِنْطَةِ وَالشَّعِيرِ وَالْعَسَلِ،
وَالْخَمْرُ مَا خَامَرَ الْعَقْلَ﴾ رواه الشيخان واصحاب السنن، نیمامی (عمر) ۞ له سر مینه ری
پیغه مبه ر ۞ ووتاری داو فرموی: له و حالته ی حه پامکردنی شه پاب هاته خواره وه،
شه پاب له پینج شت دروست ده کرا: له تری و قه سپو گه نم و ج و هه نگوین، مه به ستیش
به شه پاب: نه و شله یه هؤشی مرفؤ دابؤوشی و سرخوشی بکا.

که واته: مه رج نیه شه پاب هر له و پینج شتانه دروست بکری، بؤی پیویسته زؤر ناگادار
بین: به و ناوانه ی نیستا بق شه پاب ده گوترین فیل له موسولمانان نه کری؟ چونکه
پیغه مبه ر ۞ فرمویه تی: ﴿لَيْشَرِبَنَّ نَاسٌ مِنْ أُمَّتِي الْخَمْرَ يُسْمُوْنَهَا بَقَرٍ اِسْمِهَا﴾ رواه
أبو داود وصححه ابن حبان، که سانیك له نوممه تی من شه پاب ده خؤنه وه- جگه له ناوی
خؤی- ناوی تری لی ده نین.

جا بزانه: له حه پامی شه پاب جیاوازی که م و زؤر نیه، هه وه هک ده فرموی: ﴿كُلُّ شَرَابٍ
أَسْكَرَ كَثِيرُهُ حَرَمٌ قَلِيلُهُ﴾ کما رواه اصحاب السنن بسند حسن، پیغه مبه ر ۞ فرمویه تی:

وَحَدُّ شَارِبِهِ إِلَّا صَبِيًّا وَمَجْنُونًا وَحَرْبِيًّا وَذَمِيًّا وَمُوجِرًا وَكَذَا مُكْرَةً عَلَى شُرْبِهِ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَمَنْ جَهِلَ كَوْنَهَا خَمْرًا لَمْ يُحَدِّ، وَلَوْ قُرْبَ إِسْلَامُهُ فَقَالَ: جَهِلْتُ تَحْرِيمَهَا لَمْ يُحَدِّ، أَوْ جَهِلْتُ الْحَدَّ حَدًّا، وَيُحَدُّ بِذُرْدِيِّ خَمْرٍ، لَا بِخُبْرِ عُجْنٍ ذَقِيقُهُ بِهَا

هر شه پابیک زوره‌کی سرخوش بکا، که مه‌که‌شی هرپامه. واته: هرچند که مه‌که‌ش سرخوشی نه‌کا. (وَحَدُّ شَارِبِهِ) شه پابخزوده که سزا دهری به به‌لگی حدیسه‌کی داهاتوو، هرچند سرخوشیش نه‌بوئی (إِلَّا صَبِيًّا وَمَجْنُونًا) تنها مندال و شیئت له سر شه پابخزودنه سزا ندری، چونکه نووسینیان له سر هه‌لگیراوه، به به‌لگی حدیسه‌کی پابردوو له (باسی پاشگه زیوونه‌وه) دا، به لام نه‌گه‌ر مندال و شیئت که فامیده بن، نه‌و کاته ته‌مب ده‌کرین، هر وه که له (تحفة) دا فرمویه‌تی.

(و) هر وه‌ها (حَرْبِيًّا وَذَمِيًّا) کافری جه‌نگی و کافری په‌یمان له نه‌ستوش به هوی شه پابخزودنه سزا ندری، چونکه باوه‌ری به هرپامی نیه و نه‌یخستوته نه‌ستوی خوی خوی لی بیاریزی (و) هر وه‌ها (مُوجِرًا) نه‌وه‌ی به زورلی‌کردن شه‌پابه‌کی ده‌ناو‌گه‌رووی کراوه سزا ندری (وَكَذَا مُكْرَةً عَلَى شُرْبِهِ) هر وه‌ها زورلی‌کراویش بۆ شه پابخزودنه سزا ندری (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر فرموده‌ی پاستی مه‌زه‌ب، چونکه زورلی‌کراویش تاوانی له سر لارواوه، به به‌لگی حدیسه‌کی پابردوو له (زینا) دا.

جا بزانه: — جگه له شله — ووشکه سرخوش‌که ره‌کانی‌تریش هرپامن: وه‌کو به‌نگو‌تریاکو حه‌شیشه‌و نه‌و جوره شتانه، به لام سزایان بۆ بیاری نه‌کراوه، به‌لکو به‌کاره‌ینه‌ره‌که‌یان ته‌مب ده‌کرئ.

دیسان بزانه: هر که‌سیک به زورلی‌کردن، یان به خۆشی‌خوی شه‌پاب بخواته‌وه، یان هرپامیکی‌تر بخاوه بخواته‌وه، نه‌وه له سهری واجبه: خوی بر‌شینیته‌وه، هر وه که له زوری سهرچاوه‌کاندا نه‌و دوو مه‌سه‌لانه پوون کراونه‌وه.

(وَمَنْ جَهِلَ كَوْنَهَا خَمْرًا) هر که‌سیک نه‌یزانی بی شله‌که شه‌پابه، وای‌تیگه‌یشت شله‌یه‌کی حه‌لاله‌و خواردیه‌وه، نه‌وه (لَمْ يُحَدِّ) سزا ندری، چونکه عوزی هیه (و) هر وه‌ها (لَوْ قُرْبَ إِسْلَامُهُ) نه‌گه‌ر تازه موسولمان بوئی و شه‌پاب بخواته‌وه (فَقَالَ: جَهِلْتُ تَحْرِيمَهَا) نینجا بلئ: نه‌مزانیوه شه‌پاب هرپامه. نه‌وه‌ش (لَمْ يُحَدِّ) سزا ندری، چونکه به‌و شوبه‌یه سزا لاده‌دری (أَوْ جَهِلْتُ الْحَدَّ) یان نه‌گه‌ر بلئ: ده‌مزانی هرپامه، به لام نه‌مزانی سزای هیه. نه‌و کاته (حَدًّا) سزا دهری، چونکه واجبه: خوی له هرپام بیاریزی.

(وَيُحَدُّ بِذُرْدِيِّ خَمْرٍ) به هوی خواردنه‌وه‌ی خلتی بنه‌وه‌ی قاپی شه‌پابه‌که سزا دهری (لَا بِخُبْرِ عُجْنٍ ذَقِيقُهُ بِهَا) به لام به هوی خواردنی نه‌و نانه‌ی ئارده‌که‌ی به شه‌پاب شیل‌دراوه

وَمَعْجُونٌ هِيَ فِيهِ، وَكَذَا حُقْنَةُ وَسْعُوطٍ فِي الْأَصْحِ، وَمَنْ غَضَّ بِلُقْمَةِ أَسَاغَهَا بِخَمْرِ إِنْ لَمْ يَجِدْ غَيْرَهَا، وَالْأَصْحُ تَحْرِيمُهَا لِلدَّوَاءِ وَعَطَشٍ، وَحَدُّ الْحَرِّ أَرْبَعُونَ وَرَقِيقٌ عِشْرُونَ بَسُوطٌ أَوْ أَيْدٍ أَوْ نَعَالٍ أَوْ أَطْرَافِ ثِيَابٍ، وَقِيلَ يَتَعَيْنُ سَوْطٌ،

سزا ندرى، هم (وَمَعْجُونٌ هِيَ فِيهِ) به هوى خوارىنى شو شيلدراوهش كه شه پابى تن دايه، سزا ندرى (وَكَذَا حُقْنَةُ وَسْعُوطٍ) ههروهه كه گر شه پابه كه له قينگى و له كونه لوتى بكا، سزا ندرى (فِي الْأَصْحِ) له فهرموده پاستردا.

(وَمَنْ غَضَّ بِلُقْمَةٍ) هر كه سبك پارويكى له گه روى دا ماوه و ترسى خنكانى هه بوو (أَسَاغَهَا بِخَمْرِ) واجبه: به خوارىنه وى شه پاب بيباته خواره وه، نه وهك بمرى (إِنْ لَمْ يَجِدْ غَيْرَهَا) به و مهرجهى - جگه له شه پاب - هيجى ترى ده ست نه كه وى، كه واته سزا ندرى.

﴿ دهرمان كردن به شه پاب ﴾

(وَالْأَصْحُ) به فهرموده پاستر: (تَحْرِيمُهَا لِدَوَاءٍ) چه پامه: شه پاب بخورته وه بؤ دهرمان كردنى نه خوشى ﴿عَنْ طَارِقِ الْجُعْفِيِّ﴾ أَلَمْ سَلِّ النَّبِيُّ ﷺ عَنِ الْخَمْرِ يَصْنَعُهَا لِلدَّوَاءِ؟ فَتَهَاةٌ فَقَالَ: إِنَّهُ لَيْسَ بِدَوَاءٍ وَلَكِنَّهُ دَاءٌ ﴿رواه مسلم، (طارق) پرسى اى له پيغمبر ﷺ كرد: له باره وى شه پاب كه بؤ دهرمان دروستى ده كا؟ پيغمبر ﷺ قه ده غى كردو فهرمودى: شه پاب دهرمان نيه به لكو دهرده.

جا بزانه: نه گر شه پابه كه تيكه لى دهرمانيك كراو ناسه وارى نه ما بو، شو كاته دروسته بؤ دهرمان كردن بخورى، ههروهك خوارىنى دهرمانه پيسه كانى ترش دروسته، به و مهرجه پزىشكيكى موسولمانى دادپه روره شو دهرمانه وى دانابى و هيج دهرمانيكى پاكش بؤ شو نه خوشى به نه بى، ههروهه كه گر بؤ ليكرىنه وى نه نداميك، يان بؤ نه شته رگه ريه كى تر پيويستى به بى هوشبون هه بوو، شو كاته ش دروسته - جگه له شه پاب - بي هوشك ره كانى تر به كار بيتنى، ههروهك له زوريه وى سه رچاوه كاندا شو مه سه لانه پوون كراونه وه.

(وَعَطَشٍ) هم چه پامه: شه پاب بخورته وه بؤ تينووه تى، چونكه تينووه تى زياد ده كا، به لام (صاحب الإستقصاء) فهرموده تى: دروسته شه پاب دهرخواردى نازده لان بدرى، ههروهك له (تحفة و) (مغنى) دا گيرايانه ته وه.

(وَحَدُّ الْحَرِّ أَرْبَعُونَ) سزاي شه پابخورى نازاد: لي دانى چل شوپكه داره (وَرَقِيقٌ عِشْرُونَ) سزاي كزيله ش بيسته، چونكه كزيله نيوه وى نازاده

(بَسُوطٌ أَوْ أَيْدٍ أَوْ نَعَالٍ أَوْ أَطْرَافِ ثِيَابٍ) كما رواه البخارى وغيره، سزايه كهش - ههروهك پيغمبر ﷺ داي ناوه - به لي دانى شوپكه و ده ست و پيلا و جلى لولدراره. (وَقِيلَ يَتَعَيْنُ سَوْطٌ) له فهرموده يه كى بى ميژدا: ته نها شوپكه ديارى ده كرى.

وَلَوْ رَأَى الْإِمَامُ بُلُوغَهُ لَمَانِنَ جَازٍ فِي الْأَصْحَ، وَالزِّيَادَةُ تَغْزِيرَاتٍ، وَقِيلَ حَدٌّ، وَيُحَدُّ بِإِقْرَارِهِ أَوْ شَهَادَةِ رَجُلَيْنِ، لَا يَبْرِيحُ خَمْرٌ وَسُكْرٌ وَقِيءٌ، وَيَكْفِي فِي إِقْرَارٍ وَشَهَادَةٍ: شَرِبَ خَمْرًا. وَقِيلَ يُشْتَرَطُ: وَهُوَ عَالِمٌ بِهِ مُخْتَارٌ. وَلَا يُحَدُّ حَالُ سُكْرِهِ، وَسَوَاطُ الْحُدُودِ بَيْنَ قَضِيْبٍ وَعَصَا وَرَطْبٍ وَيَابِسٍ،

جا بزانه نه گهر که سبک-پیش سزادان- چند جاریک شه پابی خوار بیته وه، نه وه بق هموو جاره کان نه سزایه پابریو به سه، به لام نه گهر له نوای سزادان دیسان شه پاب بخواته وه، نه و کاته دیو یاره سزا ده بریته وه، هه روه که له (مغنی) دا پوون کراوه ته وه.

(وَلَوْ رَأَى الْإِمَامُ بُلُوغَهُ لَمَانِنَ) نه گهر پیشه وایه که به باشی زانی سزایه که بگه ینیته لیدانی هه شتا شوپکه، نه وه (جَازٍ فِي الْأَصْحَ) دروسته، له فرموده ی راستردا ﴿عَنْ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ قَالَ أَبُو بَكْرٍ أَرْبَعِينَ وَجَلَدَ عُمَرُ لَمَانِينَ، وَكُلُّ سُنَّةٍ، وَهَذَا أَحَبُّ إِلَيَّ﴾ رواه مسلم، نیامی (علی) فرمودی: پیغه مبره چل شوپکه ی له شه پابخور داوه، نیامی (أبو بکر) ش چل شوپکه ی لی داوه، نیامی (عمر) هه شتا شوپکه ی لی داوه، گشتی پیبازی پیغه مبره وه نه وه شتایه له لای من خو شه ویستره.

(وَالزِّيَادَةُ) زیاتر له چل شوپکه که (تَغْزِيرَاتٍ) ته مبن کردن، چونکه دروسته زیاتره که ی لی ته دا (وَقِيلَ حَدٌّ) له فرموده یه کی بی هیژدا: زیاده که ش سزادانه.

(وَيُحَدُّ) شه پابخوره که سزای لی ده بری: (بِإِقْرَارِهِ) به دانپیدا هیئانی خوی، که بلن: شه پابم خوارده وه (أَوْ شَهَادَةِ رَجُلَيْنِ) یان به شاهیدی دوو پیاو، که بلن: فلانکه س شه پابی خوارده وه (لَا يَبْرِيحُ خَمْرٌ وَسُكْرٌ وَقِيءٌ) به لام به بونی شه پابو به سه رخوشی و به پشانه وه - که شه پابی لی بیته ده روه - و به شاهیدی پیاویک دوو ئافرهت، به هیچیکیان سزای لی تاندی (وَيَكْفِي فِي إِقْرَارٍ وَشَهَادَةٍ) له دانپیدا هیئانو له شاهیدی نه وه نده به سه: (شَرِبَ خَمْرًا) فلانکه س شه پابی خوارده وه. یان شه پابم خوارده وه (وَقِيلَ يُشْتَرَطُ وَهُوَ عَالِمٌ بِهِ مُخْتَارٌ) له فرموده یه کی بی هیژدا: به مارج داده ندری بلن: له حاله تی خوارده وه دا ده یزانی شه پابه و به خوشی خوی خوار دیه وه.

(وَلَا يُحَدُّ حَالُ سُكْرِهِ) نابن له حاله تی سه رخوشی دا سزایه کی لی بدری، به لکو واجب دوا بخری تا دیته وه هوش، به لام له گهل نه وه شدا نه گهر له حاله تی سه رخوشیشدا سزایه کی لی درا، به بهره که وی، هه روه که له زوییه ی سه رچاوه کاند ا فرمودیانه.

جا بزانه: تیکدان و کساو لکردنی شه پابخانه کان له په پتوکی (غصب) دا پابرا. (وَسَوَاطُ الْحُدُودِ) شوپکه ی گشت سزادانه کان و ته مبن کردنه کان (بَيْنَ قَضِيْبٍ وَعَصَا) ده بی له نیوان لکه داریکی باریک و عه سادا بی، هم (وَرَطْبٍ وَيَابِسٍ) له نیوان داریکی ته پو

وَيُفَرِّقُهُ عَلَى الْأَعْضَاءِ إِلَّا الْمَقَابِلَ وَالْوَجْهَ، قِيلَ: وَالرَّأْسَ، وَلَا تُشَدُّ يَدُهُ، وَلَا تُجَرَّدُ ثِيَابُهُ، وَيُؤَالِي الضَّرْبَ بِحَيْثُ يَحْصُلُ زَجَرٌ وَتَنْكِيلٌ. (فَصْلٌ يُعَزِّرُ فِي كُلِّ مَعْصِيَةٍ لَا حَدَّ لَهَا وَلَا كَفَّارَةَ، بِحَبْسٍ أَوْ ضَرْبٍ أَوْ صَفْعٍ أَوْ تَوْبِيخٍ،

ووشكدا بین (وَيُفَرِّقُهُ عَلَى الْأَعْضَاءِ) واجبه: لیدانی شوپکه که به سر نه نداده کانددا بهش بکا (إِلَّا الْمَقَابِلَ وَالْوَجْهَ) ته نهنا شوینه کوشنده کان و پوو نه بین، واته: چه پامه له و شوینانه بدا، پیغه مبر علیه السلام فه رموویه تی: ﴿إِذَا ضَرَبَ أَحَدُكُمْ فَلْيَتَّقِ الْوَجْهَ﴾ رواه الشيخان، هر کاتیک به کیکتان سزای له تاوانباریک دا، با خوی بیاریزی له ده و چاوی نه دا. (قِيلَ: وَالرَّأْسَ) له فه رموده به کی بین هیژدا: چه پامه له سهری سزادروده کهش بدا.

(وَلَا تُشَدُّ يَدُهُ) له کاتی لیدانه که دهستی سزادروده که نابه ستری و له سر زه ویش دریژ ناکری، به لکو پیاو به پیوه، نافرده تیش به دانیش تووی سزاده دریژ، هم (وَلَا تُجَرَّدُ ثِيَابُهُ) جله ته که کانیشی لی تاگریته وه، به لام جله نه ستوره کانی - وه ک قاپوت و قهسه له - لی ده کریته وه، ئینجا نافرده جله کانی لی ده به سترین، نه وه ک پوت بین.

(وَيُؤَالِي الضَّرْبَ) به دوی به کتردا شوپکه که لی ده دری (بِحَيْثُ يَحْصُلُ زَجَرٌ وَتَنْكِيلٌ) به شیوه به کی وها قه ده غه کردنی و ترساندنی له گوناها که بیته جن، ئینجا پیاو ما قوله کان له شوینیکی چولدا سزاده دریژ و نه وانه لی به زوری گوناها ن ده کن له به رچاوی خه که سزا ده دریژ.

جا بزانه: نابی نافرده تی تاوس - تا زگه که لی داده نی - نه سزا بدری و نه ته مبی بکری، ههروه که له چه دیسی (مسلم وأصحاب السنن) دا گتیردراوه ته وه له کوتایی (پژگردا پابرا، ههروه ها ﴿لَهُي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ أَنْ يُسْتَفَادَ فِي الْمَسْجِدِ وَأَنْ تَقَامَ فِيهِ الْحُلُودُ﴾ رواه أبو داود بسند صالح، پیغه مبر علیه السلام قه ده غه لی کردوه: توله کریته وه سزای تاوانه کان له مزگه وتدا نه انجام بدریژ.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَأْسٌ (تَعْزِيرٌ) تَه مَبِي كَرْدَن﴾

(يُعَزِّرُ فِي كُلِّ مَعْصِيَةٍ) تاوانکاره که ته مبی ده کری له گشت تاوانیکی به رامبر به خوی گه وره، یان ناده میژدا، که تاوانه که (لَا حَدَّ لَهَا وَلَا كَفَّارَةَ) له شه رعدا: نه سزاو نه که فقا ره تی بق دانه ندرابی: وه که ده ستبازیه کانی جگه له زینا، بزینی نه و شته لی ده ست برینی تی دا نیه، جنیودانه کانی جگه له بوختان، شاهیدی و سویدی به درق، که سابه ته به شتی چه رام، خو ویچواندنی نافرده تان، نه جامدانی جه ژنی کافره کان، دووزمانی... هتد.

جا ته مبی کردنه کهش: (بِحَبْسٍ) به به ندکردنی که متر له سالتیک (أَوْ ضَرْبٍ) یان به لیدان (أَوْ صَفْعٍ) یان به شه ق و شاپ لیدان (أَوْ تَوْبِيخٍ) یان به لومه کردن خو لی توپره کردن، یان به سه رتاشین - نه ک پش تاشین -، یان به پوو پره شکردن، یان پیغه وپاش سواری وولاغ

وَيَجْتَهِدُ الْإِمَامُ فِي جَنْسِهِ وَقَدْرِهِ، وَقِيلَ إِنَّ تَعْلُقَ بَادِمِي لَمْ يَكْفِ تَوْبِيخٌ، فَإِنْ جَلَدَ وَجَبَ أَنْ يَنْقُصَ فِي عُبْدٍ عَنْ عَشْرِينَ جَلْدَةً وَحُرٌّ عَنْ أَرْبَعِينَ، وَقِيلَ عَشْرِينَ، وَيَسْتَوِي فِي هَذَا جَمِيعُ الْمَعَاصِي فِي الْأَصَحِّ،

بكرى، يان ماوهى سى پڙدان له سیداره بدرى به شیوه یه کی وه ها: که نه مری و نویزو خواردن و خوارندن وه شی لى قه ده غه نه کرى.

ثیتر (وَيَجْتَهِدُ الْإِمَامُ فِي جَنْسِهِ وَقَدْرِهِ) پیښه وایه که (اجتهاد) ده کاو به بډچونی خویو لیوه شانه وهى تاوانکاره که و به گویړه ی تاوانه که په گه زو نه ندازه ی ته مېی کړنه که داده نى، چونکه پیښه مېر ځکه فرمویه تی: ﴿وَمَنْ سَرَقَ دُونَ ذَلِكَ فَعَلَيْهِ غَرَامَةٌ وَالْغَرَامَةُ﴾ رواه أبو داود بسند صالح، هر که سیک له پاده یه کی ده ست برین که متر بدزی، نه وه تولى دزواوه که و ته مېی کړنى له سر واجب ده بى. (وَقِيلَ إِنَّ تَعْلُقَ بَادِمِي) له فرموده یه کی بى هیژدا: نه گه ته مېی کړنه که په یوه ندی ی نه داده میزاده وه ه بى (لَمْ يَكْفِ تَوْبِيخٌ) لومه کړنى تاوانکاره که به س نیه.

﴿لَا كَادَارِي﴾ یه که م: دوست نیه بى ته مېی کړدن مال له تاوانکاره که وه ریگری، چونکه پیښه مېر ځکه (حَجَّةُ الْوَدَاعِ) فرموی: ﴿إِنْ دِمَالَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ حَرَامٌ عَلَيْكُمْ﴾ رواه مسلم، خوینتان و مالتان له یه کترى حه پامه. که واته: ناشکرایه مالى موسولمان وه کو خوینه که ی حه پامه، تا به لگه یه کی به هیژش نه بى هیچیکیان حه لال نابن، نیمامى (النواوى) ش فرمویه تی: به هیچ به لگه یه که ناشکرا نه بوه که سزای مالى له نیسلامدا هه بوی، هه روه که له (المجموع) له سهره تاي زه کاتدا پھونی کړوته وه.

دوهم: واجبه: تا مردن نه و جوړه که سانه به ند بکړن: که چاوپنی له خه لکی ده دهن، یان زږد بیتناموسی له گه ل نافرده تان و مندا لان ده که ن، یان زږد تاوان ده که ن، یان په ووشتی خه لکی تیک ده دهن، جا له به ندیخانه شدا له سر نه رکی خوی به خپو ده کرى، جا نه گه ر هیچی نه بو، نه و کاته له (بیت المال)، یان له سر نه رکی موسولمانانی ده وله مند به خپو ده کرى، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) و حاشیه کانیاندا پھون کراوه ته وه.

(فَإِنْ جَلَدَ) جا نه گه ر پیښه و به دارکاری کړدن تاوانکاره که ی ته مېی کړد (وَجَبَ أَنْ يَنْقُصَ فِي عُبْدٍ عَنْ عَشْرِينَ جَلْدَةً) له ته مېی کړنى کویله دا له بیست شوپکه واجبه: که مترى لى پدا (وَحُرٌّ عَنْ أَرْبَعِينَ) له ته مېی کړنى تاوانکاری نازایش له چل شوپکه واجبه: که مترى لى پدا، هه روه ها له سالیکیش که متر به ندی بکا، واته: نابن ته مېی کړنه که بگاته که مترین سزای ته مېی کراوه که (وَقِيلَ عَشْرِينَ) له فرموده یه کی بى هیژدا: له بیست شوپکه واجبه: که متر بى (وَيَسْتَوِي فِي هَذَا جَمِيعُ الْمَعَاصِي) له واجبی نه و که مکړنه وه یه دا گشت تاوانه کان یه کسانن (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی پاستردا.

وَلَوْ عَفَا مُسْتَحِقُّ حَدٍّ فَلَا تَغْزِيرَ لِلْإِمَامِ فِي الْأَصَحِّ، أَوْ تَغْزِيرَ فَلَهُ فِي الْأَصَحِّ.
(کتاب الصَّیَالِ وَضَمَانِ الْوَلَاةِ)

لَهُ دَفْعُ كُلِّ صَائِلٍ عَلَى نَفْسٍ أَوْ طَرَفٍ أَوْ بَضْعٍ أَوْ مَالٍ،

(وَلَوْ عَفَا مُسْتَحِقُّ حَدٍّ) نه گهر خاوهن مافی سزادانیک- وهک بوختان پیکراو- تاوانکاره کی عهفو کرد، نه وه (فَلَا تَغْزِيرَ لِلْإِمَامِ) بقی پیشهوا دروست نیه تاوانکاره کی ته مبین بکا (فِی الْأَصَحِّ) له فهرموده ی راستردا (أَوْ تَغْزِيرَ) به لام نه گهر خاوهن مافی ته مبین کردنه کی تاوانکاره کی عهفو کرد، نه و کاته (فَلَهُ فِي الْأَصَحِّ) بقی پیشهوا دروسته: تاواکاره کی ته مبین بکا، له فهرموده ی راستردا.

﴿پاشکوف﴾: بقی پیشهوا دروست نیه و هرپامه: تاوانکاره کی له سزادان عهفو بکا، به لام دروسته له ته مبین کردن عهفوی بکا، به لکو نه گهر تاوانکاره کی مرفیکی شایین پهروهو پیزدار بوو و به که مجاری بوو، سوننه ته له ته مبین کردن عهفوی بکا، چونکه پیغه مبه رښه فهرموده تی: ﴿أَقْبِلُوا ذُرَى الْهَيْبَاتِ عَشْرَاتِهِمْ إِلَّا الْخُدُودَ﴾ رواه أبوداود بسند صالح، چاوپوښی له خلیسکبرده کانی خاوهن پیزه کان بگن، ته نها له سزایه کانی شهرعی عهفویان مه کهن.

هروه ها تکا کردن له لای کاربه دهسته کان و خاوهن مافه کان سوننه ته، به و هرجه ی له سزاکاندا نه بئ، چونکه هر کاتیک تاوانه کی بقی لای کاربه دهسته بهر زکراوه، هرپامه: تکا بقی تاوانکاره کی بکری تاکو سزا نه درئ، پیغه مبه رښه فهرموده تی: ﴿مَنْ حَالَتْ شَفَاعَتُهُ دُونَ حَدٍّ مِنْ حُدُودِ اللَّهِ فَقَدْ ضَادَّ اللَّهَ فِي أَمْرِهِ﴾ أخرجه أبوداود وصححه الحاكم، هر که سیک تکا کردنه کی بیته هوی سزانه دانیک له سزایه کانی خوا، به راستی دزایه تی خوی گوره ی کردوه له فرمانه کی دا.

﴿کتاب الصَّیَالِ: په رتوکی هیرشکردنی زورداري

(وَضَمَانِ الْوَلَاةِ) زامینی سهرپه رشتکاره کان

(لَهُ) بقی مرفد دروسته (نَفْعُ كُلِّ صَائِلٍ) گشت هیرشکریکی زوردار بگه پزیتته وه: که (عَلَى نَفْسٍ) هیرش ده کاته سهر گیانیکی پاریزاو (أَوْ طَرَفٍ) یان نه ندلمیکی پاریزاو (أَوْ بَضْعٍ) یان ناموسیکی پاریزاو، هرچه ند ته نها ماچکرینکی هرپامیش بی (أَوْ مَالٍ) یان مالیکی پاریزاو، هرچه ند که میش بی، یان تاییه ته ندیه کی پیس بی: وهکو زول.

نینجا جیاوازی نیه هیرشکهره که: کافر بی، یان موسولمان، عاقل بی، یان شیت، خزم بی، یان بیگانه، بالغ بی، یان مندال، ناده میزاد بی، یان نازده، پیغه مبه رښه فهرموده تی: ﴿مَنْ قُتِلَ دُونَ دِيْنِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ دَمِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ

فَإِنْ قَتَلَهُ فَلَا ضَمَانَ، وَلَا يَجِبُ الدَّفْعُ عَنْ مَالٍ وَيَجِبُ عَنْ بُضْعٍ

مَالِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قَتَلَ دُونَ أَهْلِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَصَحَّحَهُ التِّرْمِذِيُّ، هَر كَسِيكَ بَه هَوِي بَه رِگَرِي كِرْدَن لَه نَائِيْنَه كَهِي، يَان لَه خَوِيْنَه كَهِي، يَان لَه مَالَه كَهِي، يَان لَه نَامُوسِي خَرْمُو كَه سَه كَهِي بَكُوژِي، نَه وه شَه هِيْدَه. وَاتَه: بَوِي دُرُوسْتَه: جَه نَگ بَكَاو هِيْرَشَكِرَه كَش بَكُوژِي.

كَه وَاتَه: (فَإِنْ قَتَلَهُ) نَه گَر بَه رِگَرِي كِرْدَه كَه هِيْرَشَكِرَه كَهِي كُوشْت، نَه وه (فَلَا ضَمَانَ) هِيچ زَامِيْنِي نِيَه، وَاتَه: نَه تَوَلَه وَ نَه خَوِيْنَه وَ نَه كَه فَعَاوَهْت وَ نَه گُوناھِي كُوشْتَنِي لَه سَه ر بَكُوژَه كَه نِيَه، چُونَكَه بَه فَه رَمَانِي شَه رَع بَه رِگَرِي كِرْدُوه، كَه وَابُو: نَه گَر نَافَرَه تَه كَش نَاس هِيْرَشِي زَوْدَارِي كِرْدَه سَه ر مَرُوْفِيك، نَه وِيْش بَه رِگَرِي كِرْدُو نَافَرَه تَه كَش كَرِپَه كَهِي نَاوَزْگِي بَه مَرْدُوِي سِي لَه بَار هَاوِيْشْت، نَه وه بَه رِگَرِي كِرْدَه كَه نَائِيْتَه زَامِيْنِي كَرِپَه كَش، هَه رُوه ك لَه (مَغْنِي) وَ (الشُّبْرَامَلْسِي) دَا فَه رَمُويَانَه.

(وَلَا يَجِبُ الدَّفْعُ عَنْ مَالٍ) بَه رِگَرِي كِرْدَن لَه مَالِيكِي بِيْنِ گِيَان وَاجِب نِيَه، بَه لُكُو دُرُوسْتَه، بَه لَام نَه گَر هِيْرَشَكِرَه كَه بَرَسِيْنِيكِي نَآچَار بُوُو وَ هِيْرَشِي كِرْدَه سَه ر خَوَارْدَه مَهْنِي وَ نَآوَه كَهِي، يَان زَوْدَلِيْ كَرَاو بُوُو بُو لَه نَاوِرْبَرْنِي مَالِيك، نَه وه لَه دُوو حَالَه تَه دَا بَه رِگَرِي كِرْدَن حَه رَامَه وَ وَاجِبَه: گِيَانِي هِيْرَشَكِرَه كَه بِيَارِيْزِي، بَه لَام دُرُوسْتَه نَرُخِي خَوَارْدَه مَهْنِي وَ مَالَه كَهِي لِيْ بَسْتِيْنِدَرِي.

جَا بَزَانَه: نَه گَر مَالَه كَه گِيَانْلَه بَه ر بُوُو وَ يَه كِيْكَ دَه يُوِيْسْت بِيْفَه وَ تِيْنِي، نَه وَ كَاتَه بَه رِگَرِي وَاجِبَه، هَه رچَه نَد مَلِكِي فَه وَ تِيْنَه رَه كَش بِيْن، هَه رُوه ك لَه زَوْدِي سَه رچَاوَه كَانْدَا نَه وه سَه لَانَه پُوُون كَرَاوَنَه وه.

جَا هَر كَسِيكَ بَه رِگَرِي لَه مَالِي خَوِي نَه كِرْدُو مَالَه كَهِي فَه وَ تِيْنِدَرَا، نَه وَ كَاتَه مَافِي هَه يَه تَوَلَه ي مَالَه كَهِي لَه فَه وَ تِيْنَه رَه كَه بَسْتِيْنِي، هَه رچَه نَد تَوَانَاي بَه رِگَرِي شِي هَه بُوِيْنَه وَ بَه قَه سَدِيْش بِيْن دَه نَگ بُوِيْن، هَه رُوه ك لَه (تَحْفَه) وَ (نَهَايَه) دَا لَه (بَاسِي پَه شِيْمَانِي وَ نَه وه شَاهِيْدِي) دَا فَه رَمُويَانَه.

(وَيَجِبُ عَنْ بُضْعٍ) وَاجِبَه: بَه رِگَرِي لَه نَامُوس بَكَا، هَه رچَه نَد نَامُوسِي بِيْگَانَه وَ نَآزَه لِيْش بِيْن، بَه وَ هَه رچَه ي تَرَسِي لَه نَاوُچُوْنِي گِيَانِي خَوِي نَه يِيْن.

بَه لَام نَه گَر نَافَرَه تَه بُو زِيْنَا هِيْرَشِي كَرَايَه سَه ر، يَان بَرِيَارِي مَارَه بَرِيْنِيكِي نَاوُرُوسْتِي لَه سَه ر رَابُو، يَان دَه يَزَانِي مِيْرْدَه كَه ي تَه لَاقِي كَه وَ تَوَه وَ زَانِي لِيْ تَه دَه هِيْتَاو نَه شَكُورْجَا خَوِي پَرْگَار بَكَا، لَه وَ سِي حَالَه تَانَه شَدَا وَاجِبَه بَه رِگَرِي بَكَا، هَه رچَه نَد بَه كُوشْتَنِي مِيْرْدَه كَه شِي بِيْن، وَاتَه: حَه رَامَه خَوِي تَه سَلِيْم بَكَا هَه رچَه نَد بَشَكُوژِي، هَه رُوه ك لَه (تَحْفَه) وَ (نَهَايَه) وَ حَاشِيَه كَانِيَانْدَا لِيْ تَرَه وَ لَه (بَاسِي پَه وُوشْتَه كَانِي دَا كِرْدَن) دَا - پُوُون كَرَاوَه تَه وه.

وَكَذًا نَفْسٍ قَصَدَهَا كَافِرٌ أَوْ بَهِيمَةٌ، لَا مُسْلِمٌ فِي الْأَظْهَرِ، وَالذَّفْعُ عَنْ غَيْرِهِ كَهْوٍ عَنْ نَفْسِهِ، وَقِيلَ يَجِبُ قَطْعًا، وَلَوْ سَقَطَتْ جِرَّةٌ وَلَمْ تَنْدَفِعْ عَنْهُ إِلَّا بِكُسْرِهَا ضَمِنَهَا فِي الْأَصَحِّ،

(وَكَذًا نَفْسٍ قَصَدَهَا كَافِرٌ أَوْ بَهِيمَةٌ) هر ودها واجبه به رگری له گیانی خوی بکا، نه گهر کافرئیک، یان نازده لئیک هیژشی کرده سهر، چونکه خوی ته سلیم کردنی به کافره که سهرشویپی نایینی به، نازده لیش به قوریانی ناده میزاد ده کرئ.

(لَا مُسْلِمٌ) به لام نه گهر موسولمانئیک هیژشی کرده سهر، نه و کاته به رگری واجبه نیه (فِي الْأَظْهَرِ) له فرموده ی به هیژتردا، به لکو سوننه ته: خوی ته سلیم بکا، پیغه به رگری له حدیسه که ی (الْفِتْنَةُ) دا فرموده ی ته: ﴿كُنْ كَخَيْرِ ابْنِي آدَمَ﴾ أخرجه الترمذي بسند صحیح، له کاتی فیتنه دا تو وه ک چاکترینی هه ردو کوپه کانی باب ناده م-هابیل- په فتار بکه: که خوی ته سلیمی (قابیل) کرد.

(وَالذَّفْعُ عَنْ غَيْرِهِ) به رگری کردن له گیان و مال و ناموسی که سیکی تر (كَهْوٍ عَنْ نَفْسِهِ) وه کو به رگری کردن له خودی خوی، واته: له هه حاله تیکدا به رگری له خوی دروست بی، یان واجبه بی، له بیگانه ش دروسته، یان واجبه، به و مرجه ی به خوی به هیلک نه چئ، چونکه واجبه نیه خوی به قوریانی که سیکی تر بکا (وَقِيلَ يَجِبُ قَطْعًا) له فرموده یه کی بی هیژدا: به رگری کردن له بیگانه له گشت حاله تیکدا واجبه، به و مرجه ی ترسی له ناوچوونی خوی نه بی.

(وَلَوْ سَقَطَتْ جِرَّةٌ) نه گهر گزده یه کی به سهر دا بهر بقوه و (وَلَمْ تَنْدَفِعْ عَنْهُ إِلَّا بِكُسْرِهَا) گزده که شی له نه ده گه پراوه تنها به شکاندنی نه بی، جا نه گهر شکاندی (ضَمِنَهَا فِي الْأَصَحِّ) ده بیته زامینی گزده که له فرموده ی راستردا، چونکه گزده-وه کو ناده میزادو نازده ل- سهر به خوی هیژشکردنی نیه.

﴿ نَاکاداری: له باره ی کوشتنی سته مکار و بی نه خلا که کان ﴾

نیمام (المحب الطبري) فرموده ی ته: دروسته نه و جوره کارمه ندانه ی ده ولت بکوژئین: که خویان به سهر خه لکی دا سه پاندوه و سته م له خه لکی ده که ن.

هر ودها نیمامی (الإسنوی) له نیمام (ابن عبدالسلام) ی گپراوه ته وه: نه و که سه ی توانای هه یه بوی دروسته به په نهانی سته مکاره کان و گو مرگ وه رگره کان بکوژئ، تاکو خه لک له سته مه که یان به سه یته وه. هر وده که له (بغية المسترشدين) دا گپراویه تیه وه.

هر ودها نه گهر ده یزانی له مالئیکدا هه پام و بی شهرعی ده کرئ، نه و کاته ش بوی دروسته: هیژش بکاته سهر مال که و بی شهرعی که لایبا، هه رچند جه نگو کوشتنیش له نئونایاندا پوو بدا، به و مرجه ی ترسی فیتنه و سزادانی کاریه ده سته سته مکاره کانی نه بی، نه گینا: نابئ خوی، یان که سیکی تر تووشی سزای سته مکاره کان بکا، هر وده که له (تحفة) و (نهاية) دا فرموده یان.

وَيَذْفَعُ الصَّائِلُ بِالْأَخْفِ، فَإِنْ أَمَكَنَ بِكَلَامٍ وَاسْتَفَاتَةَ حَرَمَ الضَّرْبِ، أَوْ بَضْرِبَ يَدَ حَرَمِ سَوَاطِ، أَوْ بِسَوَاطِ حَرَمِ عَصَا، أَوْ بِقَطْعِ عُضْوِ حَرَمِ قَتْلِ، فَإِنْ أَمَكَنَ هَرَبَ فَالْمَذْهَبُ وَجُوبُهُ وَتَحْرِيمُ قِتَالِ، وَلَوْ عُضَّتْ يَدُهُ خَلَصَهَا بِالْأَسْهَلِ مِنْ فَلَكَ لَحْيِهِ وَضَرْبَ شِدْقِيهِ فَإِنْ عَجَزَ فَسَلَهَا فَتَدَرَّتْ أَسْنَانُهُ فَهَدَرَتْ، وَمَنْ نَظَرَ إِلَى حُرْمِهِ فِي دَارِهِ مِنْ كَوَّةٍ أَوْ ثَقْبٍ عَمْدًا

هروده ها دروسته: نهو جوړه خرابکارانه سرکوت بکړن که خه لکی توشی بئ نه خلاقو فسادى نه کن، جا نه گهر تاوانکاره که بهرگری له فاسقو تاوانه کى کرد، نهو کاته دروسته بکوژئ، هروده که له (احياء العلوم) دا فرمويي تى.

هروده ها نه گهر ديتى پياوړک به زينا (نکړ) ځوى دهن او (فرج) ځى تافره تیک ناوه، نهو لهو حاله تدا دروسته: پياوړه که بکوژئ، هروده که نيمام (الماوردي) و (الرويانى) فرمويانه، به لام له (الأم) دا فرمويي تى: کامه يان (مُخَصَّن) بئ، نهويان ده کوژئ به په نهانى، هروده که له (تحفة) دا پوون کراوته وه.

(وَيَذْفَعُ الصَّائِلُ بِالْأَخْفِ) هيرشکرى زړدار به پڼگايه کى سوکترى هره سوکتر ده گهر پندريته وه، که واپو: (فَإِنْ أَمَكَنَ بِكَلَامٍ وَاسْتَفَاتَةَ) نه گهر ده گونجا به قسه ى توپه، يان به هاوارکړنه خه ک بيگه پښتت وه (حَرَمَ الضَّرْبِ) هه پامه لى ى بدا (أَوْ بَضْرِبَ يَدِ) يان نه گهر له ليدانى به ده ست ده گه پاره (حَرَمِ سَوَاطِ) هه پامه به شوپکه لى ى بدا (أَوْ بِسَوَاطِ حَرَمِ عَصَا) نه گهر به شوپکه ده گه پاره، هه پامه به عسا لى ى بدا (أَوْ بِقَطْعِ عُضْوِ حَرَمِ قَتْلِ) يان نه گهر به ليکړنه وه ى نه دناميکى ده گه پاره، هه پامه بيکوژئ.

(فَإِنْ أَمَكَنَ هَرَبَ) جا نه گهر ده گونجا پابکا، يان په نا بياته بهر خانوړک، يان کړمه له خه لکيک، نهو (فَالْمَذْهَبُ وَجُوبُهُ وَتَحْرِيمُ قِتَالِ) به فرموده ى پاستى مه زه ب: واجب ه پابکا و په نا بياته بهر شوپنيک و هه پامه جهنگ له گه ل هيرشکره که بکا، چونکه فرمانى پئ کراوه ځوى پزگار بکا، به لام له فرموده که ى تر دا: واجب نيه پابکا، چونکه مانه وه ى لهو شوپنه دا دروسته، هروده که له (مغنى) دا فرمويي تى.

(وَلَوْ عُضَّتْ يَدُهُ) نه گهر ده ستى گه ستر (خَلَصَهَا بِالْأَسْهَلِ) به ناسان ترين پڼگا ده سته که ى پزگار ده کا: (مِنْ فَلَكَ لَحْيِهِ) به ليکړنه وه ى شه وړله کانى و (وَضَرْبَ شِدْقِيهِ) به ليدانى هه ديو لای دهمى (فَإِنْ عَجَزَ) جا نه گهر نه وانه ى پئ نه کران و (فَسَلَهَا فَتَدَرَّتْ أَسْنَانُهُ) ده سته که ى ځوى پاکي شدا دهر وه و ددانه کانى زړداره که دهر هاتن، نهو کاته (فَهَدَرَتْ) ددانه کانى به فيړ دهر ږنو پيغه مبه ريش ﷺ فرمويي تى: (هيچ خوښى نيه). هروده که له حه ديسى (بخارى و مسلم) دا گيړدراوه ته وه.

(وَمَنْ نَظَرَ إِلَى حُرْمِهِ فِي دَارِهِ) هه ر که سيک ته ماشا کرا ژن و دايک و خوشک و محربه مه کانى ترى، نه وانه ش له ناو خانوه که ى دا بون (مِنْ كَوَّةٍ أَوْ ثَقْبٍ عَمْدًا)

فَرَمَاهُ بِخَفِيفٍ كَحَصَاةٍ فَأَغْمَاهُ أَوْ أَصَابَ قُرْبَ غَيْنِهِ فَجَرَحَهُ فَمَاتَ فَهَدَرَتْ، بِشَرَطِ عَدَمِ
مَحْرَمٍ وَزَوْجَةٍ لِلنَّاطِرِ، قِيلَ وَاسْتَبَارَ الْحُرَمُ، قِيلَ وَالذَّارِ قَبْلَ رَمِيهِ، وَلَوْ عَزَّرَ وَلِيٌّ وَوَالٍ
وَزَوْجٌ وَمُعَلِّمٌ فَمَضْمُونٌ، وَلَوْ حَدٌّ مُقَدَّرًا فَلَا ضَمَانَ،

ته‌ماشا‌که‌ره‌که‌ش له کولان‌که‌وه، یان له کونیک‌که‌وه به قه‌س‌دی ته‌ما‌شای کردن (فَرَمَاهُ
بِخَفِيفٍ كَحَصَاةٍ) خاوه‌ن مه‌چه‌مه‌که‌ش شتیکی سوکی بۆ هاویش‌ت: وه‌کو به‌ریدیکی بچوک
(فَأَغْمَاهُ) ته‌ماشا‌که‌ره‌که‌ی کویر کرد (أَوْ أَصَابَ قُرْبَ غَيْنِهِ فَجَرَحَهُ فَمَاتَ) یان به‌رده‌که‌ی
له‌ نزدیکی چاوه‌که‌ی داو برینداری کردو به‌و برینه‌ مرد، نه‌وه (فَهَدَرَتْ) به‌ فیرو ده‌دری،
پیغه‌مه‌ر علیه‌السلام فرمویه‌تی: ﴿لَوْ أَنَّ امْرَأً اطَّلَعَ عَلَيْكَ بِغَيْرِ إِذْنٍ لَفَحَذَقْتَهُ بِحَصَاةٍ لَفَقَاتَ غَيْنَهُ،
فَلَا قَوْلَ وَلَا دِيَةَ﴾ رواه الشيخان والنسائي، نه‌گه‌ر له‌ ماله‌که‌تدا بوی و پیاویک بی‌ئین
ته‌ما‌شای کردی، توش به‌ریدیکی بچوک بۆ هاویش‌تو چاوت ده‌ره‌یتا، هیچ تۆله‌ و هیچ
خوینت له‌ سه‌ر نیه‌.

جا نه‌و به‌ فیرو‌دانه‌ش (بِشَرَطِ عَدَمِ مَحْرَمٍ وَزَوْجَةٍ لِلنَّاطِرِ) به‌و مه‌رجه‌ی هیچ ژنی‌کو هیچ
مه‌چه‌میکی ته‌ماشا‌که‌ره‌که‌ له‌و شوینده‌نا نه‌بی (قِيلَ وَاسْتَبَارَ الْحُرَمُ) له‌ فرموده‌یه‌کی
بی‌میزدا: مه‌رجه‌: ئافره‌ته‌کانیش دانه‌پۆشراو بن (قِيلَ وَإِنذَارٌ قَبْلَ رَمِيهِ) له‌ فرموده‌یه‌کی
بی‌میزدا: مه‌رجه‌ پیش هاویش‌تنه‌که‌ مه‌چه‌ش‌ه‌شی له‌ ته‌ماشا‌که‌ره‌که‌ کری‌.

﴿بِاسِي زَامِينِي سَهْرِيَه رَشْتَكَارُو كَارِيَه دَه سَتَه كَان﴾

(وَلَوْ عَزَّرَ وَلِيٌّ) نه‌گه‌ر سه‌ره‌رشت‌کار، یان به‌خیو‌که‌ری مندالیک مندال‌که‌ی ته‌مبی کرد
(وَوَالٍ) یان کاریه‌ده‌ست تاوان‌کاریکی ته‌مبی کرد (وَزَوْجٌ) یان می‌رد ژنه‌که‌ی ته‌مبی کرد
(وَمُعَلِّمٌ) یان مامۆستایه‌ک قوتابی = شا‌گه‌رده‌که‌ی ته‌مبی کرد، نه‌وه (فَمَضْمُونٌ)
ته‌مبی‌کردنه‌که‌ زامین‌کراوه، واته‌: خوینی وینه‌ی به‌ قه‌س‌دی له‌ سه‌ر خزمه‌کانی ته‌مبی‌که‌ره‌که
واجب ده‌بی، نه‌گه‌ر ته‌مبی‌کردنه‌که‌ کاریکی له‌ مردنی، یان له‌ فه‌وتاندنی نه‌ندامیکی
ته‌مبی‌کراوه‌که‌دا کردبی، به‌لام نه‌گه‌ر ته‌مبی‌کردنه‌که‌ هیچ کاریکی له‌ مردن و فه‌وتاندنا
نه‌کری‌: وه‌که‌ شه‌قه‌و شاپیکی سوک، یان خو تۆه‌کردن، یان به‌ندکردن، نه‌و کاته‌ هیچ
زامینی نیه‌، به‌لکو نه‌گه‌ر که‌سیک مافیکی له‌ سه‌ر بوو، دروسته‌ به‌ند بکری تا ماله‌که‌
ده‌دا، یان تاده‌م‌ری، هه‌روه‌که‌ له‌ زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فرمویه‌انه‌.

به‌لام (وَلَوْ حَدٌّ مُقَدَّرًا) نه‌گه‌ر کاریه‌ده‌ست، یان جی‌گه‌ره‌که‌ی سزای تاوان‌کاریکی دا: به‌و
سزایه‌ی له‌ شه‌ر‌دا داندراوه‌و سزادراوه‌که‌ش مرد، نه‌وه (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینی نیه‌،
به‌ (إجماع) ی زانایانی‌ئیسلا‌م ﴿عَنْ عُمَرَ وَعَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: مَنْ مَاتَ فِي حَدٍّ أَوْ لِقَاصٍ فَلَا
دِيَةَ لَهُ﴾ رواه البيهقي، ورواه الشيخان عن عليٍّ في شارب الخمر، هه‌رکه‌سیک به‌ هۆی
سزادان، یان تۆله‌ لی‌کردنه‌وه به‌ری، هیچ خوینی نیه‌.

وَلَوْ ضُرِبَ شَارِبٌ بِنَعَالٍ وَثِيَابٍ فَلَا ضَمَانَ عَلَى الصَّحِيحِ، وَكَذَا أَرْتَعُونَ سَوَاطِئَ عَلَى الْمَشْهُورِ، أَوْ أَكْثَرُ وَجَبَ قِسْطُهُ بِالْعَدَدِ، وَفِي قَوْلِ نَصْفِ دِيَّةٍ، وَيَجْرِيَانِ فِي قِاذِفِ جُلْدٍ أَحَدًا وَثَمَانِينَ، وَلِمُسْتَقِلِّ قَطْعِ سِلْعَةٍ إِلَّا مَخُوفَةٌ لَا خَطَرَ فِي تَرْكِهَا أَوْ الْخَطَرُ فِي قَطْعِهَا أَكْثَرُ،

(وَلَوْ ضُرِبَ شَارِبٌ بِنَعَالٍ وَثِيَابٍ) نه گهر شه پايخوړئك به ليداني پيالو و جله كان سزاوارو به و سزايه مرد (فَلَا ضَمَانَ عَلَى الصَّحِيحِ) هيچ زامينى نيه، له سره فرموده دى راست (وَكَمَا أَرْتَعُونَ سَوَاطِئَ) هره ما نه گهر چل شوپكه شى لي بدريئو و بمرئ، زامينى نيه (عَلَى الْمَشْهُورِ) له سره فرموده دى ناسراوى مه زه ب (أَوْ أَكْثَرُ) به لام نه گهر شه پايخوړه كه له چل شوپكه زياترى لي دراو مرد، نه و كاته (وَجَبَ قِسْطُهُ بِالْعَدَدِ) به فرموده دى به هيتر: به شى زياتره كه به گوږيره ژماره كه زامينى واجب ده بئ، يو ويغه: نه گهر چل شوپكه زياتر لي دراو مرد، نيوه د خوينه كى واجب ده بئ، نه گهر ده شوپكه زياتر لي دراو مرد پينجيكي خوينه كى واجب ده بئ (وَفِي قَوْلِ: نَصْفِ دِيَّةٍ) له فرموده دى كه: به گشت جوړه زنده بيه ك نيوه د خوينى واجب ده بئ.

(وَيَجْرِيَانِ) نه و دوو فرموده به هيتر بئ هيتره د بئنه جن (فِي قِاذِفِ جُلْدٍ أَحَدًا وَثَمَانِينَ) له باره د بوختانكه رڼك كه هه شتاو يك شوپكه لي دراو بمرئ، واته: به فرموده دى به هيتر: له هه شتاو يك به ش: به ش خوينئك واجب ده بئ، به فرموده دى بئ هيتر: نيوه د خوينى واجب ده بئ.

﴿باسى پرېنى قونډيرو ليكړنه دوى نه نندامه كان﴾

(وَلِمُسْتَقِلِّ) يو مړوئيكي سره ريه خوئ بالغ و عاقل دروسته: (قَطْعُ سِلْعَةٍ) لويك، يان قونډيروئك، يان هر جوړه ناشيرنيكي له و جوړه له لاشه خوئ بېرئ و لاي بيا: به ده ستى خوئ، يان به ده ستى ئيزندراوئيكي خوئ (إِلَّا مَخُوفَةٌ لَا خَطَرَ فِي تَرْكِهَا) ته نها نه گهر بېرنيكه دى مه ترسى لي بركئو هيچ ترسش له هيشتنه وه دى نه بئ (أَوْ الْخَطَرُ فِي قَطْعِهَا أَكْثَرُ) يان ترسه كه له بېرنيكه دى زړتر بئ، نه و كاته له و دوو حاله ته دا حه پامه بېرئ، به لام نه گهر مه ترسى هيشتنه وه كى له بېرنيكه دى زړتر بوو، يان هر دوو كيان په كسان بو، نه و كاته دروسته له لاشه خوئ بېرئ، به لكو نه گهر پزيشكيكي دانپه روه ر بلئ: هيشتنه وه دى نه و لوه ده بيته هوى به هيلاكچوون، نه و كاته واجبه هم له خوئ و هم له منداله كى بېرئ.

جا بزانه: نه و پريارانه د پابردو و داماتو-گشتى- دهر باره دى نه نندامئكي خوړكدارو له كاركه و توش د بئنه جن، هره كه له زړيه دى سرچاوه كاندا فرموويانه، به لام حه پامه له بهر ئيش و بازار په لى مردن بكاو خوئ بكوئ، هره كه له (مغنى) دا فرموويه تى.

وَلَا بَ وَجَدَ قَطْعَهَا مِنْ صَبِيٍّ وَمَجْتُونٍ مَعَ الْخَطَرِ إِنْ زَادَ خَطَرُ التُّرْكِ، لَا لِسُلْطَانٍ، وَلَهُ
وَلِسُلْطَانٍ قَطْعَهَا بِلاَ خَطَرٍ وَقَصْدٍ وَحِجَامَةٍ، فَلَوْ مَاتَ بِجَانِزٍ مِنْ هَذَا فَلَا ضَمَانَ
فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ فَعَلَ سُلْطَانٌ بِصَبِيٍّ مَا مُنِعَ قَدِيَّةٌ مُقْلَظَةٌ فِي مَالِهِ، وَمَا وَجِبَ بِخَطَأِ إِمَامٍ
فِي حَدٍّ أَوْ حُكْمٍ فَعَلَى عَاقِلَتِهِ، وَفِي قَوْلٍ فِي بَيْتِ الْمَالِ، وَلَوْ حَدَّهُ بِشَاهِدَيْنِ قَبَا
عَبْدَيْنِ أَوْ ذَمَّيْنِ أَوْ مُرَاهِقَيْنِ فَإِنْ قَصَرَ فِي اخْتِبَارِهِمَا

(وَلَا بَ وَجَبَ) بَقِ بَاوَكُو بَابِيرِه دروسته (قَطْعَهَا مِنْ صَبِيٍّ وَمَجْتُونٍ مَعَ الْخَطَرِ) لووه که، یان
نه‌ندامه خورکرداره که، له لاشه‌ی مندالو شیت بپرئ، له و حاله‌تی مه‌ترسی له بپرئ و له
هیشتنه‌وه‌ی دا هه‌یه، به‌لام (إِنْ زَادَ خَطَرُ التُّرْكِ) به‌و مهرجه‌ی ترسی هیشتنه‌وه‌کی زیاتر
بئ (لَا لِسُلْطَانٍ) به‌لام بَقِ کاربه‌ده‌ست و خه‌لکی تر دروست نیه، چونکه نه‌وان وه‌کو بَاوَكُو
بَابِيرِه میهره‌بان نین، هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر ترسی برینه‌که و هیشتنه‌وه‌که‌شی یه‌کسان بئ، نه‌و
کاته بَقِ بَاوَكُو بَابِيرِه‌ش دروست نیه له لاشه‌ی مندالو شیت بیپرئ.

به‌لام (وَلَهُ) ولسُلْطَانٍ قَطْعَهَا بِلاَ خَطَرٍ بَقِ بَاوَكُو بَابِيرِه و کاربه‌ده‌ست دروسته: لووه‌که‌و
نه‌ندامه‌که له لاشه‌ی مندالو شیت بپرئ نه‌گه‌ر مه‌ترسی له لیکردنه‌وه‌ی دا نه‌بئ، به‌لام به
هیچ جۆریگ بَقِ بیگانه دروست نیه، هه‌م (وَقَصْدٌ وَحِجَامَةٌ) خوئین لیگرتن و گشت
چاره‌سهریه‌کی بئ ترسی مندالو شیت‌که‌یان بَقِ دروسته به‌ نامازه‌ی پزیشک.

(فَلَوْ مَاتَ بِجَانِزٍ مِنْ هَذَا) جا نه‌گه‌ر منداله‌که، یان شیت‌که به‌ چاره‌سهریه‌کی دروستی
له‌وانه‌ی پابردوو مرد، نه‌وه (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینی و که‌فقا‌هت واجب نابئ (فِي الْأَصَحِّ) له
فه‌رمووده‌ی راستردا، به‌لام (وَلَوْ فَعَلَ سُلْطَانٌ بِصَبِيٍّ مَا مُنِعَ) نه‌گه‌ر کاربه‌ده‌ست و
جیگه‌که‌ی، یان بَاوَكُو بَابِيرِه چاره‌سهریه‌کی قه‌ده‌غه‌کراوی مندالو شیت‌که‌یان کردو
به‌و چاره‌سهریه مرد، نه‌و کاته (قَدِيَّةٌ مُقْلَظَةٌ فِي مَالِهِ) خوئینیکی نه‌ستوو‌رکراو له مالی
خوی واجب ده‌بئ: بَقِ میراتگه‌کانی مندالو شیت‌که، چونکه له سنوری شه‌رح لای‌داوه،
به‌لام له تۆله‌ ناگوشترئ، چونکه مه‌به‌ستی چاکسازی بووه.

جا بزانه: دروسته گویی گیزۆله‌کان کون بکری بَقِ گواره پینه‌لواسین، هه‌روه‌ک له
(تحفة) و (نهاية) دا پوون کراوته‌وه.

(وَمَا وَجِبَ بِخَطَأِ إِمَامٍ) هه‌ر خوئینیک به‌ هوی هه‌له‌ی پیشه‌وا، یان جیگه‌که‌ی واجب بوئ،
(فِي حَدٍّ أَوْ حُكْمٍ) له سزادان و ته‌مبئ‌کردن و بریار‌دانا، نه‌وه (فَعَلَى عَاقِلَتِهِ) خوئینه‌که له سهر
خزمه‌کانیه‌تی (وَفِي قَوْلٍ فِي بَيْتِ الْمَالِ) له فه‌رمووده‌یه‌کدا: له (بیت المال) خوئینه‌که ده‌درئ.

(وَلَوْ حَدَّهُ بِشَاهِدَيْنِ) نه‌گه‌ر پیشه‌وا به‌ شاهیدی دوو پیاو مروفتیکی سزا داو به‌و سزادانه
مرد (قَبَا عَبْدَيْنِ أَوْ ذَمَّيْنِ أَوْ مُرَاهِقَيْنِ) نینجا ناشکرا بوو: شاهیده‌کان گزیله‌بون، یان
کافر بون، یان نه‌بالغ بون، نه‌وه (فَإِنْ قَصَرَ فِي اخْتِبَارِهِمَا) نه‌گه‌ر پیشه‌وا یه‌که

فَالضَّمَانُ عَلَيْهِ، وَإِلَّا فَالْقَوْلَانِ، فَإِنْ ضَمَّنَّا عَاقِلَةً أَوْ بَيْتَ مَالٍ فَلَا رُجُوعَ عَلَى الذَّمِّينِ وَالْعَبْدَيْنِ فِي الْأَصَحِّ، وَمَنْ حَجَّمَ أَوْ فَصَدَّ بِإِذْنٍ لَمْ يَضْمَنْ، وَقَتْلُ جَلَادٍ وَضَرْبُهُ بِأَمْرِ الْإِمَامِ كَمُبَاشَرَةِ الْإِمَامِ إِنْ جَهَلَ ظُلْمَهُ وَخَطَأَهُ،

که مت‌رغمی کردبی له باسو لیقولینه وهی شاهیده کاندای (فَالضَّمَانُ عَلَيْهِ) زامینی سزاوراوه که له سر خوییه تی، واته: نه‌گه‌ر به قه‌سدی کوشتیبتی له‌توله‌ی ده‌کوشتریته وه، جائه‌گه‌ر عه‌فو کرا، خویینه‌کشی له سر خوییه تی، نه‌گه‌ر به هه‌له‌ش کوشتیبتی خویینه‌کشی له سر خزمه‌کانیه تی.

(وَالَّا) به‌لام نه‌گه‌ر که مت‌رغمی نه‌کردبو، نه‌و کاته (فَالْقَوْلَانِ) دوو فره‌مووده‌کشی پابردو دینه جی، به‌هی‌زتره‌که‌یان: خویینه‌کشی له سر خزمه‌کانیه تی (فَإِنْ ضَمَّنَّا عَاقِلَةً أَوْ بَيْتَ مَالٍ) جا نه‌گه‌ر خزمه‌کانی، یان (بیت المال) بکه‌ینه زامینی خویینه‌کشی (فَلَا رُجُوعَ عَلَى الذَّمِّينِ وَالْعَبْدَيْنِ) هیچ‌یکیان مافی نه‌وه‌ی نیه بگه‌ریته وه سر شاهیده کافره‌کان و کویله‌کان تا‌کو خویینه‌کشیان لی‌وه‌بگریته وه (فِي الْأَصَحِّ) له فره‌مووده‌ی راستردا، چونکه نه‌وان و اتی ده‌گن راستییان گوتوه.

﴿بَاسِ زَامِينِي پَزِيشْكَو لِيْدَه‌ری سَزَاكَان﴾

(وَمَنْ حَجَّمَ أَوْ فَصَدَّ بِإِذْنٍ) هه‌رکه‌سیک به‌ئیزنی بالغ و عاقلێک خوینی لی‌بگری و به‌و خوینی لی‌گریته‌ش فه‌وتانیک په‌و بدا (لَمْ يَضْمَنْ) خوینگره‌که نابیته زامین.

هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر پزیشکیکی لی‌زان به‌ده‌رمانی، یان به‌نه‌شته‌رگه‌ری چاره‌ی نه‌خوشیکی کردو هیچ که مت‌رغمی نه‌کردو نه‌خوشه‌که‌مرد، نه‌ویش نابیته زامین، به‌(إجماع)ی زانایانی نی‌سلام، به‌لام نه‌گه‌ر پزیشکه‌که له چاره‌سه‌ریه‌کشی دا هه‌له‌ی کردبی، یان له سنوری پزیشکی ده‌رچوبی، یان شاره‌زایی له‌و نه‌خوشی‌یه نه‌بوئی، نه‌و کاته خوینی مرده‌وه‌که له سر خزمه‌کانی واجب ده‌بی، به‌لام نه‌گه‌ر نه‌خوشه‌که به‌خوی ده‌رمانه‌که دیاری بکا، نه‌و کاته نابیته زامین.

جا بزانه: نه‌گه‌ر به‌دوژمنکاری، واته: به‌قه‌سدی نه‌خوشه‌کشی کوشتی، نه‌و کاته کوشتنه‌وه‌ی له‌توله‌ی له سر واجب ده‌بی، هه‌روه‌که له (تحفة) و (نهاية) و حاشیه‌کانی‌اندا په‌وون کراوه‌ته وه، پیغه‌مبه‌ر ﷺ فره‌موویه تی: ﴿مَنْ تَطَبَّبَ وَلَمْ يَكُنْ بِالطَّبِّ مَعْرُوفًا أَصَابَ نَفْسًا لَمَّا دَوَّلَهَا فَهُوَ ضَامِنٌ﴾ رواه أصحاب السنن وصححه الحاكم، هه‌رکه‌سیک خوی بکاته پزیشک و پزیشکی نه‌بی، نه‌گه‌ر گیانی، یان نه‌ندامیک بفه‌وتیتی ده‌بیته زامین.

(وَقَتْلُ جَلَادٍ وَضَرْبُهُ بِأَمْرِ الْإِمَامِ) کوشتنی لی‌ده‌ری سزاکان و لی‌دانه‌کشی به‌ئیزنی پی‌شه‌و (كَمُبَاشَرَةِ الْإِمَامِ) وه‌کو راسته‌وخوی پی‌شه‌وایه‌کشی (إِنْ جَهَلَ ظُلْمَهُ وَخَطَأَهُ) به‌و مه‌رجه‌ی نه‌زانی پی‌شه‌وایه‌که له‌و بریاره‌ی دا ستم‌کاره، یان به‌هه‌له‌دا چوه، واته: پی‌شه‌وایه‌که

وَالْأَفْقَصَاصُ وَالضَّمَانُ عَلَى الْجِلَادِ إِنْ لَمْ يَكُنْ إِكْرَاءً، وَيَجِبُ خِتَانُ الْمَرْأَةِ بِجُزءٍ مِنَ اللَّحْمَةِ بِأَعْلَى الْفَرْجِ، وَالرَّجُلُ يَقْطَعُ مَا تَقْطَعُ حَشَفَتُهُ بَعْدَ الْبُلُوغِ، وَيُنْدَبُ تَعْجِيلُهُ فِي سَابِعِهِ،

ده بیته زامینی کوژداده که (وَالْأَفْقَصَاصُ) به لام نه گهر لیده ری سزاگان ده یزانی: پیئشه وایه که ستمکاره، یان به هله داجوره، نه و کاته (فَالْقَصَاصُ وَالضَّمَانُ عَلَى الْجِلَادِ) کوشتنی له توله و زامینی ته نها له سر لیده ره که یه (إِنْ لَمْ يَكُنْ إِكْرَاءً) به و مهرجه ی زوری لینه کرابی، واته: نه گهر لیده ره که زوری لی کرابی، نه و کاته کوشتنه وه ی له توله له حاله تی ستمکاری دا- یان خوینته که ی له سر هر دووکیان واجب ده بی، هر وه که له زوری ی سر چاوه کاندایه پوون کراوته وه.

﴿بَاسِی سَوْنَنَه تَکَرْنِی نَافَرَه تَو پِیَاو﴾

(وَيَجِبُ خِتَانُ الْمَرْأَةِ) سَوْنَنَه تَکَرْنِی نَافَرَه تَو واجب: (بِجُزءٍ مِنَ اللَّحْمَةِ بِأَعْلَى الْفَرْجِ) به لی کربنه وه ی به شیک کی که م له و پۆپیته گزشته ی له نیوان هر دوو لیوی (فَرْجِ) ی نَافَرَه تَو به لای سره وه یه، هم (وَالرَّجُلُ) سَوْنَنَه تَکَرْنِی پِیَاویش واجب: (بِيقْطَعُ مَا تَقْطَعُ حَشَفَتُهُ) به لی کربنه وه ی هم مو نه و پیسته یی سر ی (تَکَرْنِی) داپۆشیوه، نینجا سَوْنَنَه تَکَرْنِی نَافَرَه تَو پِیَاو (بَعْدَ الْبُلُوغِ) له نوای بلوغیو نیان واجب، واته نه گهر بلوغی بوو و سَوْنَنَه ت نه کرابو، نه و کاته کاریه ده سستی موسولمانان زوری لی ده کا: خوی سَوْنَنَه ت بکا، هر وه که له زوری ی سر چاوه کاندایه فرموویانه.

خوای گه وره ده فرموی: ﴿لَمْ أَوْحِ إِلَيْكَ أَنْ آتِغِ مَلَّةَ إِبْرَاهِيمَ خَنِيْفًا﴾ نینجا وه حیمان بۆ تۆ نارد- نه ی محمد ﷺ- شوین نایینی (إِبْرَاهِيمَ پِیَغَه مبه ر) ﷺ بکه وه. پِیَغَه مبه ریش ﷺ فرموویته: ﴿اِخْتَنَنَّ إِبْرَاهِيمُ النَّبِيُّ ﷺ وَهُوَ ابْنُ لَمَّانٍ سَنَةً﴾ رواه الشیخان، (إِبْرَاهِيمَ پِیَغَه مبه ر) ﷺ خوی سَوْنَنَه ت کرد ته منه ی هه شتا سال بوو. واته: سَوْنَنَه تَکَرْنِی به شیکه له نایینی (إِبْرَاهِيمَ پِیَغَه مبه ر) ﷺ، که و ابو: واجب: نه دجامی بده ی.

جا بزانه: نه گهر یه کیک به سَوْنَنَه تَکَرْنِی کراوی مرد، نابی به مرووی سَوْنَنَه ت بکری، هر چه ند بلوغیشی بوین، هر وه ها نه گهر به سَوْنَنَه تَکَرْنِی کراوی له دایک بوین، نه وه سَوْنَنَه تَکَرْنِی له سر لاده که وی، دیسان بزانه: له فرموده یه کی بی هیژدا- که فرموده ی زوری ترینی زانایه نه-: ته نها سَوْنَنَه تَکَرْنِی پِیَاو واجب، واته: سَوْنَنَه تَکَرْنِی نَافَرَه تَو واجب نیه به لکو سَوْنَنَه ت، هر وه که له (تحفة) (مقنی) دا نه و مه سه لانه پوون کراونه وه.

(وَيُنْدَبُ تَعْجِيلُهُ فِي سَابِعِهِ) سَوْنَنَه ت: سَوْنَنَه تَکَرْنِی منداله که له پۆزی حه فته مینی له دایک بوونی دا بکری ﴿عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ خَتَنَ الْحَسَنَ وَالْحُسَيْنَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا يَوْمَ سَابِعِيهِمَا﴾ رواه البيهقي وصححه الحاكم، پِیَغَه مبه ر ﷺ له پۆزی حه فته مینی له دایک بووندا (حسن) (حسین) ی سَوْنَنَه ت کردن.

فَإِنْ ضَعُفَ عَنْ اِحْتِمَالِهِ أُخْرَى، وَمَنْ خَتَّنَهُ فِي سِنٍّ لَا يَحْتَمِلُهُ لَزِمَهُ قِصَاصٌ إِلَّا
وَالِدًا، فَإِنْ اِحْتَمَلَهُ وَخَتَّنَهُ وَلِيٌّ فَلَا ضَمَانَ فِي الْأَصَحِّ، وَأَجْرُهُ فِي مَالِ الْمَخْتُونِ.
(فَصْلٌ مَنْ كَانَ مَعَ ذَائِبَةٍ أَوْ ذَوَابٍّ ضَمِنَ إِثْلَافَهَا نَفْسًا وَمَالًا لَيْلًا وَنَهَارًا،

(فَإِنْ ضَعُفَ عَنْ اِحْتِمَالِهِ) جا نه گهر منداله که بئ هیز بوو و باری سوننه تکرینی نه ده گرت،
نه و کاته (أُخْرَى) واجبه دوا بخړئ، که و ابو: (وَمَنْ خَتَّنَهُ فِي سِنٍّ لَا يَحْتَمِلُهُ) هر که سیک له
ته مهنیکی وه هادا منداله که ی سوننه ت کرد: که باری نه ده گرت و بهو سوننه تکرینه مرد،
نه وه (لَزِمَهُ قِصَاصٌ) سوننه تکره که کوشتنی له تولی له سر واجب ده بئ (إِلَّا وَالِدًا)
ته نها باوکو باپیره و دایک و داپیره نه بئ، واته: نه وان خوینیکي نه ستور و کراویان له سر
واجب ده بئ. به لام (فَإِنْ اِحْتَمَلَهُ وَخَتَّنَهُ وَلِيٌّ) نه گهر منداله که باری سوننه تکرینی ده گرت و
سه پر رشتکاره که ی سوننه تی کړیو بهو سوننه تکرینه مرد، نه و کاته (فَلَا ضَمَانَ فِي
الْأَصَحِّ) هیچ زامینی له سر نه، له فرموده ی راستردا، هر وده ها نه گهر بیگانه یه کیش
یه کیکي بالغ و عاقل به نیزنی وی سوننه ت بکاو بمرئ، نه ویش نابیته زامین، به لام نه گهر
بیگانه که مندالیک سوننه ت بکاو منداله که بمرئ، نه و کاته ده بیته زامین، هر وده که
(تحفة) و (الشروانی) دا فرمودیانه.

(وَأَجْرُهُ فِي مَالِ الْمَخْتُونِ) کړئ ی سوننه تکرینه که له مالی سوننه تکراره که ده برئ، جا
نه گهر هیچ مالی نه بو، نه و کاته کړئ یه که ی له سر نه و که سیه که واجبه به خپری بکا.
﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي شَتَّ فَهُوَ تَانِدُنِي مَنَدَالٌ وَ نَاژَه لَه کَانَ وَ نُوْتُوْمِبِيل﴾

پیشه کی بزانه: نه گهر مندال به خوی تاوانیک نه دجام بدا، نه وه تولی تاوانه که له مالی منداله که
واجب ده بئ، به (اجماع) ی زانایانی نیسلام، هر وده که (مغنی ابن قدامة) دا فرمودی ته.
هر وده ها شیت هه مان بریاری مندالی بئ ده برئ، که و ابو: (مَنْ كَانَ مَعَ ذَائِبَةٍ أَوْ ذَوَابٍّ) هر
که سیک له گه ل نازه لیک، یان له گه ل چهند نازه لیکدا بئ، نه وه (ضَمِنَ إِثْلَافَهَا نَفْسًا وَمَالًا)
که سه که ده بیته زامینی هر گیانیک و هر مالیکي که نازه له که- یان نه و بیچوه یی که به
دواوه یه تی- بیفه ویتئ (لَيْلًا وَنَهَارًا) به شو و به پوژ، جیاوازی نه نازه له که: ملکی خوی
بئ، یان به کړئ گیراو بئ، یان خواسترو بئ، یان نه مانه ت بئ، یان زه و تکرارو بئ، هر وده
جیاوازی نه که سه که: بالغ و عاقل بئ، یان شیت، یان مندال بئ، به خوشی خوی، یان به
زور لیکرن سوار ی نازه له که بو بئ، یان پاییکشئ، یان لی بوخو بئ.

جا نه گهر دوو که س سوار ی و لاغه که بو بئ، نه وه هر یه که و نیوه ی زامینیان له سره،
هر وده ها نه گهر یه کیک لی بوخو بئ یه کیکش پاییکشئ، نه و کاته ش هر یه که و نیوه یه،
به لام نه گهر سواریک له سر پشته و لاغه که بئ، نه و کاته ته نها سواره که زامینه، واته:
لیخوره که و پاکتسه ره که نابنه زامین، که و ابو: نه گهر و لاغه که بیچوه که ی به دوا بئ و

بیچووه که شتیك بفهوتیتن، ئه و کاتهش سواره که ده بیته زامین. به لام نه گهر بیگانه یه ک-
 بی ئیزنی سه ره رشتکار- مندالیک، یان شیتیکی سواری وولاغیک کرد، ئه و کاته بیگانه که
 ده بیته زامینی ئه و شته ی وولاغه که ده یفه وتیتن، جا نه گهر منداله که به خوی- بی ئیزن-
 سواری وولاغه که ببی، ئه و کاته منداله که ده بیته زامین، ههروه ها نه گهر سه ره رشتکاره که شی
 بۆ به رزه وهندی منداله که سواری وولاغه که ی بکاو منداله کهش ده ی توانی وولاغه که پابگری، ئه و
 کاتهش منداله که ده بیته زامین، نه گهر نا: سه ره رشتکاره که ی ده بیته زامین، ههروه که له
 زۆریه ی سه رچاوه کاندایه ئه و مه سه لانه پوون کراونه وه.

﴿ ناگاداری ﴾ یه کهم: مه به ست به زامینی که سه که له م باسه دا: نه گهر فه وتیندرای
 ئاژه له که گیان بی- واته: ئاده میزاد بی- ئه وه زامینی له سه رخزمه کانی که سه که یه،
 نه گهر مال بی ئه وه له سه ر خۆیه تی، ههروه که له سه رچاوه کاندایه فرموویانه.

که وابو: نه گهر شوفیری ئوتومبیلک به ئۆتومبیله که ی گیانیک- به هه له- بفه وتیتن، ئه وه
 زامینی گیانه که له سه ر خزمه کانیه تی، نه گهر مانیك بفه وتیتن تۆله ی ماله که له سه ر
 خۆیه تی، جا له هه ر دوو حاله تدا جیاوازی نیه ئۆتومبیله که: ملکی خوی بی، یان نا- وه کو
 مه سه له ی ئاژه له که- چونکه شوفیره که: هه م سواری هه م لیخوپی ئۆتومبیله که یه، ههروه که
 له باسی (خۆ لیکدانی که شته ی ئۆتومبیل) دا لریژتر پوونمان کرده وه.

دووه م: نه گهر یه کیک- بی ئیزن- نه قیزه یه کی له وولاغیک دا، یان لی قیراند، یان
 ترساندی، ئینجا وولاغه کهش په ویه وه و شتیکی فه وتاند، یان سواره که ی که وته
 خواره وه و مرد، یان بی ئیزنی شوفیره که- یه کیک ئوتومبیله که ی سوپاندو له پێگه لای دا،
 ئه وه له و حاله تانه دا نه قیزه چی و قیرینه ره که و ترسینه ره که و سوپینه ره که ده بنه زامین،
 به لام نه گهر به ئیزنی سواره که، یان پاکیشه ره که، یان شوفیره که وای کر ببی، ئه و کاته
 ئیزنده ره که ده بیته زامین.

جا له هه ر حاله تیکدا وولاغیک په ویه وه یه کیک تر- بی ئیزن- گه راندیه وه، ئه وه هه ر
 شتیك له حاله تی پویشته که ی گه راندیه وه که دا بفه وتیتن، ئه و که سه ی گه راندیه یه وه
 ده بیته زامین، به لام نه گهر به ئیزنی ئه و که سه بی که له گه ل وولاغه که دایه، ئه و کاتهش
 ئیزنده ره که ده بیته زامین.

سێ یه م: نه گهر سوار وولاغه که- واته: یان سوار ئۆتومبیله که- ده ی توانی وولاغه که، یان
 ئۆتومبیله که پابگری و به سه ری دا زال ببی، به لام وای پێک که وت له ده ستی ده رچو و
 نه ی توانی به سه ری دا زال ببی؟ به هۆی بچرانی جله وی وولاغه که، یان پاگری ئۆتومبیله که،
 ئینجا شتیکی فه وتاند، ئه و کاتهش سواره که و شوفیره که ده بنه زامین، به لام نه گهر

وَلَوْ بَالَتْ أَوْ رَأَتْ بِطَرِيقٍ فَتَلَفَ بِهِ نَفْسٌ أَوْ مَالٌ فَلَا ضَمَانَ، وَيَحْتَزُّ عَمَّا لَا يُعْتَادُ
كَرْكُضٍ شَدِيدٍ فِي وَحْلِ، فَإِنْ خَالَفَ ضَمِنْ مَا تَوَلَّدَ مِنْهُ، وَمَنْ حَمَلَ حَطْبًا عَلَى ظَهْرِهِ
أَوْ بَهِيمَةً فَحَكَ بَنَاءً فَسَقَطَ ضَمْنُهُ، وَإِنْ دَخَلَ سُوقًا فَتَلَفَ بِهِ نَفْسٌ أَوْ مَالٌ ضَمِنْ إِنْ
كَانَ زِحَامًا، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ وَتَمَزَّقَ ثَوْبٌ فَلَا، إِلَّا ثَوْبٌ أَعْمَى وَمُسْتَذِيرٌ الْبَهِيمَةَ

وولایغیک له دهستی رابکاو شتیك بفتوتینی، یان به توندی به ستبویه وه به رههال بوو
شتیکی فهوتاند، یان به هوی تکزو په شه باو دهنگی هورو شو شتانه نازله کان په وینه وه
کشتو کالیکیان فهوتاند، نه وه له وسې مه سه له یه دا نابیته زامین، به لام نه گهر به هوی
خه وتنی شوانه که په رت بڼ، شو کاته شوانه که ده بیته زامین، هه روه که له زوری ه
سه رچاوه کاندنا ناوه پزکی نه م سنی ناگاداریانه پوون کراوه ته وه.

(وَلَوْ بَالَتْ أَوْ رَأَتْ بِطَرِيقٍ) نه گهر وولاغنه که له پزگایه کدا میزی کرد، یان پیخی کرد (فَتَلَفَ
بِهِ نَفْسٌ أَوْ مَالٌ) نینجا به و میزو پیخه گیانیک، یان مالیک فهوتا، نه وه (فَلَا ضَمَانَ)
فهوتا وه که هیچ زامیننی نیه (وَيَحْتَزُّ عَمَّا لَا يُعْتَادُ) واجبه: سوار وولاغ-واته: هم شوفیری
توتومبل- خوی بیاریزی له و کرداره ی عاده ت نیه (كَرْكُضٍ شَدِيدٍ فِي وَحْلِ) وه کو
غار دانیکی به هیز له شوتینی قور، یان به بهرد، یان له شوینی کوبونه وه ی خه لکدا،
که وایو: (فَإِنْ خَالَفَ) نه گهر سوار وولاغنه که، یان شوفیره که به دزی نه م واجبه په فتاری
کرد (ضَمِنْ مَا تَوَلَّدَ مِنْهُ) ده بیته زامینی هه ر فهوتانیک له و ناعاده تیه پوو بدا.

به لام له سر هه رمووده ی کومه له زوره کی زانایان: نه گهر به گویره ی عاده تیش به و او
به ردیک له ژیر پی و وولاغنه کی، یان توتومبیله کی ده رپه پی و زیانیک بگه یه نی، شو
کاته ش ده بیته زامین، هه روه که له (تحفة) و (مغنی) دافه رمویانه.

(وَمَنْ حَمَلَ حَطْبًا عَلَى ظَهْرِهِ أَوْ بَهِيمَةً) هه ر که سیك داری له پشتی خوی، یان له پشتی
ولاغنه که بار کربو (فَحَكَ بَنَاءً فَسَقَطَ) جا له پویشننه کی دا داره کی به دیواریکه وه خشانو
دیواره که کهوت، نه وه له هه ربو حاله تدا (ضَمْنُهُ) داره لگه رکه ده بیته زامین، جیاوازی نیه:
به خویشی سواری وولاغنه که بوبی، یان لی بوخوپی، یان پاییکیشی، هه ر ده بیته زامین؟
چونکه یان به باری خوی، یان به باری وولاغنه کی فهوتانه که پووی دلوه.

(وَإِنْ نَخَلَ سُوقًا) نه گهر دار هه لگه رکه به خوی، یان به وولاغنه که یه وه، یان به
توتومبیله که یه وه چوه بازاریک (فَتَلَفَ بِهِ نَفْسٌ أَوْ مَالٌ) جا به و داره گیانیک، یان مالیک
فهوتا، نه وه (ضَمِنْ إِنْ كَانَ زِحَامًا) ده بیته زامینی فهوتا وه که نه گهر پاله په سته و
قه ره بالقی له بازاره که دا هه بی، به لام (فَإِنْ لَمْ يَكُنْ) نه گهر له بازاره که دا پاله په سته
نه بی و (وَتَمَزَّقَ ثَوْبٌ جَلِيكٌ، یان شتیکی تر به داره که فهوتا (فَلَا) نابیته زامین (إِلَّا ثَوْبٌ
أَعْمَى وَمُسْتَذِيرٌ الْبَهِيمَةَ) ته نها ده بیته زامینی جلو که لوپه لو گیانی کوپرو شو که سه ی

فَيَجِبُ تَنْبِيْهُهُ، وَإِنَّمَا يَضْمَنُهُ إِذَا لَمْ يَقْصُرْ صَاحِبُ الْمَالِ، فَإِنْ قَصَرَ بَأَنْ وَضَعَهُ بِطَرِيقٍ أَوْ عَرَضَهُ لِلدَّابَّةِ فَلَا، وَإِنْ كَانَتْ الدَّابَّةُ وَحْدَهَا فَاتَّلَفَتْ زَرْعًا أَوْ غَيْرَهُ نَهَارًا لَمْ يَضْمَنْ صَاحِبُهَا، أَوْ لَيْلًا ضَمِنَ،

پشتی له وولاغه که به، نه گهر ناگاداری نه کردبیته وه، یان که پر بی و گوئی لته بویی، که و ابو: (فَيَجِبُ تَنْبِيْهُهُ) واجبه ناگاداری بکاته وه، جا نه گهر ناگاداری کرده وه و خوی نه پاپاست، نه و کاته زامینی له سهر نیه.

(وَإِنَّمَا يَضْمَنُهُ) تنها له و حاله ته دا داره لگړه که و شوفیره که دهبه زامینی فه وتاندرای وولاغه که و توتومبيله که (إِذَا لَمْ يَقْصُرْ صَاحِبُ الْمَالِ) نه گهر خاوه ن ماله که که متره غه می نه کردبی، چونکه (فَإِنْ قَصَرَ) نه گهر که متره غه می کر ببی: (بِأَنْ وَضَعَهُ بِطَرِيقٍ) وه ماله که ی له سهر پڼگه یه ک دانابی (أَوْ عَرَضَهُ لِلدَّابَّةِ) یان هینا بیته پیش وولاغه که و توتومبيله که، نه و کاته (فَلَا) نابیته زامین.

که و ابو: نه و که سانه ی که لویه له پیش بوکانه کانیان له سهر پڼگه دا داده نین نه گهر وولاغیک که لویه له که بفه وتیښ، مافی هیچ توله یان نیه، چونکه که متره غه می له خویانه وه یه، هه روه ک (الشبراملسی) هه رمویه تی.

هه وهرها نه گهر به خوی به لای وولاغه بارکراوه که دا پاپیری و خوی لیداو جلی بدی، نه و کاته ش مافی هیچ زامینی نیه، هه روه ک له زوری ی سهرچاوه کاند هه رمویانه.

جا بزانه: تا نیستا باس له وه بوو: که ناژه له کان که سیکیان له گهلدابی، به لام (وَإِنْ كَانَتْ الدَّابَّةُ وَحْدَهَا) نه گهر ناژه له که به تنها بوو (فَاتَّلَفَتْ زَرْعًا أَوْ غَيْرَهُ نَهَارًا) جا ناژه له که له پوژئی دا کشتوکالیکي، یان شتیکی تری فه وتاند، نه وه (لَمْ يَضْمَنْ صَاحِبُهَا) خاوه نه که ی نابیته زامین، به وهرجه ی بهرهلای بیابانی کر ببی، هه روه ها به کرپڼگرو ناژه له خوازه که ش - به وهرجه - نابنه زامین.

(أَوْ لَيْلًا) به لام نه گهر له شه وئی دا ناژه له که ی شتی که بفه وتیښ، نه و کاته (ضَمِنَ) دهبیته زامین، پیغه مبرک هه رمویه تی: ﴿وَعَلَى أَهْلِ الْمَاشِيَةِ مَا أَصَابَتْ مَاشِيَتُهُمْ بِاللَّيْلِ﴾ رواه أبو داود وصححه ابن حبان، له سهر خاوه ن ناژه له کان واجبه: توله ی نه و شته بدنه که ناژه له کانیان له شه وئی له ناوی بریوه. واته: چونکه عاده ت نه وهایه به پوژ کشتوکال دپاریزی، به شه ویش ناژه له دهبه سترینه وه، جا نه گهر عاده تی شوینی که به پیچه وانه وه بوو، نه و کاته برپاره که ش به پیچه وانه وه یه.

هه روه ها نه گهر عاده ت بوو به شه و به پوژ ناژه له کان دهبه سترانه وه، واته: له بهرهللکرین دپاریزان، نه و کاته به شه و به پوژ خاوه ن ناژه له که دهبیته زامین، هه روه ها نه گهر عاده ت بوو به شه و به پوژ ناژه له کان بهرهللا ده کران، نه و کاته نه به شه و نه به پوژ نابیته

إِلَّا أَنْ لَا يَفْرُطَ فِي رِبْطِهَا أَوْ حَضَرَ صَاحِبُ الزَّرْعِ وَتَهَاوَنَ فِي دَفْعِهَا، وَكَذَا
 إِنْ كَانَ الزَّرْعُ فِي مَحْوَطٍ لَهُ بَابٌ تَرَكَهُ مَفْتُوحًا فِي الْأَصْحَ، وَهَرَّةٌ تُثْلِفُ طَيْرًا أَوْ
 طَعَامًا إِنْ عُهِدَ ذَلِكَ مِنْهَا ضَمِنَ مَالُكُهَا فِي الْأَصْحَ لَيْلًا أَوْ نَهَارًا، وَإِلَّا فَلَا فِي الْأَصْحَ.
 (كِتَابُ السَّيْرِ)

زامین، به لّام نه گهر ناژه له که ی به ره لای ناو شار کریم، نو کاته به شه و به پوژ ده بیته
 زامین، هروه له زقریه ی سرچاوه کاند ا نو مهسه لانه پوون کراونه وه.

(إِلَّا أَنْ لَا يَفْرُطَ فِي رِبْطِهَا) مه گهر خاوه ن ناژه له که که متره غه می نه کریم له
 به ستنه وه ی: وه که به توندی به سستیته وه، یان ده رگی له سر کلیل دابن، نینجا
 ناژه له که به خزی به ره ل بوو، یان که سیک به ری ه ل داو به شه و شتیکی فه وتاند، نو کاته
 خاوه نه که ی نابیته زامین.

(أَوْ حَضَرَ صَاحِبُ الزَّرْعِ وَتَهَاوَنَ فِي دَفْعِهَا) یان خاوه ن کشتوکاله که له وئ ناماده بوو، به لّام
 که متره غه می کریم ناژه له که ی له کشتوکاله که نه گه پانده وه، نو کاته ش خاوه ن ناژه له که
 نابیته زامین، به لّام نه گهر ناژه له کان زقر بون و خاوه ن کشتوکاله که نه یتوانی
 بیانگه پینیتته وه، یان ده یتوانی بیانگه پینیتته وه، به لّام نه گهر له کشتوکاله که ی خزی
 ده ری کردبان به کسر ده که وتنه ناو کشتوکالی دراوسیته که ی - نه مهش دروست نیه و توله ی
 کشتوکالی دراوسیته که ی له سر واجب ده بی - نه وه له و نو مهسه له ی دا خاوه ن ناژه له که
 به شه و به پوژ ده بیته زامین.

(وَكَذَا) هروه ها خاوه ن ناژه له که نابیته زامین (إِنْ كَانَ الزَّرْعُ فِي مَحْوَطٍ لَهُ بَابٌ تَرَكَهُ
 مَفْتُوحًا) نه گهر کشتوکاله که په رزین کرابن و ده رگی ه بی و خاوه نه که ی به کراوه یی
 وازی لی هینابن (فِي الْأَصْحَ) له فهرموده ی راستردا.

(وَهَرَّةٌ تُثْلِفُ طَيْرًا أَوْ طَعَامًا) کتک - پشیل: که بالنده یه ک، یان خوارده مه نیه ک ده فه وینن،
 نه وه (إِنْ عُهِدَ ذَلِكَ مِنْهَا) نه گهر نوو جار، یان سئ جار نه و په فقاره ی لی دیرابن (ضَمِنَ
 مَالُكُهَا فِي الْأَصْحَ) خاوه نه که ی ده بیته زامینی فه ویننراوه که ی، له فهرموده ی راستردا
 (لَيْلًا أَوْ نَهَارًا) به شه و به پوژ (وَإِلَّا) به لّام نه گهر نه و په فقاره ی لی نه دیرابن (فَلَا
 فِي الْأَصْحَ) خاوه نه که ی نابیته زامین، له فهرموده ی راستردا.

جا بزانه: له حاله تی هیرشکردندا نه گهر نه گونجا پشیل که بگه پیندریتته وه، دروسته
 بکوزی هروه له (تحفة) ده فهرموده ی.

﴿ كِتَابُ السَّيْرِ: پهلوتوکی (جِهَاد) وړیا زماڼی تری پینه مبه ر ﴾

پیشه کی: (جِهَاد)، واته: ټیځوشان به گیانو به مال و به زویان، بؤ به رزکړنه وه و
 چه سپاندنی حوکی خودا، تاکو به بنده کانی خودا له بنده ایته به بنده پرگار بکړین و بکړینه

به ندهی راسته قینه‌ی خودا. پیغه مبه رﷺ فرمویه تی: ﴿جَاهِدُوا الْمُشْرِكِينَ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَالسَّيِّئَاتِ﴾ رواه أحمد والنسائی وصححه الحاكم، جهاد له دژی کافره کان بکن: به مالتان و به گیانتان و به زویانتان.

جایزانه: تیکوشانی چه کدارانه-که پیی ده گوتری: غهزا- له به شه کانی تری (جهاد) گه وره تره، چونکه گیانی خوی فریشتوته خوی گه وره.

(ابن حجر) له (تحفة) دا فرمویه تی: (ابن ابی عسرون) له چند حدیسیکی (صحیح)ی وه رگرتوه: که (جهاد) له هه مو کرده وه کانی مرقه گه وره تره له نوای نیمان.

نیمامی (الانرسی)ش نهم رایه‌ی هه لیزاریوه، واته: چونکه پیغه مبه رﷺ پرسپاری لیکرا: ﴿يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا يَعْدُلُ الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ تَعَالَى؟ قَالَ لَا تَسْتَطِيعُونَهُ. فَأَعَادُوا عَلَيْهِ مَسْرَتَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا كُلُّ ذَلِكَ يَقُولُ: لَا تَسْتَطِيعُونَهُ. وَقَالَ فِي الثَّلَاثَةِ: مَثَلُ الْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ الْقَائِلِ بَأَيَاتِ اللَّهِ لَا يَفْتَرُ مِنْ صَلَاةٍ وَلَا صِيَامٍ حَتَّى يَرْجِعَ الْمُجَاهِدُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ رواه الشيخان، نه‌ی پیغه مبه‌ری خوا رﷺ کام کرده وه به قه‌د (جهاد) خیری هیه؟ فرموی: ناتوانن نه‌و کرده وه به بکن. جا دوو جار، یان سئ جار پرسپاریه که یان کرده وه وه هر ده یه فرموی: ناتوانن. نیجا له جاری سئ یه مدا فرموی: خیری (مُجاهد)ی ریگی خوا وه کو خیری نه‌و که سه‌یه: که به رده وام به پوژوو بی و شه و نوژی بکا و قورنن بخوینی و هیچ کاتیک له نوژی پوژوو نه‌و هستی تا (مُجاهد) هکه له غهزا ده گه ریته وه.

نیجا بزانه: پیش کچکردنی پیغه مبه رﷺ، (جهاد)ی چه کدارانه قه‌ده غه بوو؟ چونکه له قوناغی به که مدا پیغه مبه رﷺ تا ماوه‌ی سئ سالان به نه‌ینی بانگه‌وازی ده کرد بۆ نایینی نیسلام، به فرمائی نایه تی: ﴿يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ قُمْ فَأَنْذِرْ﴾ نه‌ی نه‌و پیغه مبه‌ری خوی به جله کانی پوژیوه، هه لسه خه‌ک بترسینه له عه‌زایی خوا.

نیجا له نوای سئ ساله که نایه تی: ﴿فَاذْغَبْ بِمَا تُؤْمَرُ﴾ هاته خواره وه، واته: ناشکرا بکه نه‌وه‌ی فرمانت پی‌کراوه. بۆیی-هر له (مکه) دا- پیغه مبه رﷺ قوناغیکی تری دووه‌می ده‌ست پی‌کردو بانگه‌وازی ناشکرا کرد.

نیجا له نوای کچکردن خوی گه‌وره نیژنی دا: جه‌نگ له‌گه‌ل نه‌و کافرانه بکا: که جه‌نگ له‌گه‌ل موسولمانان ده‌کن، نهم قوناغه سئ یه مه‌ش به نایه تی: ﴿وَلَا تُلْهُو فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُوكُمْ﴾ ده‌ستی پی‌کرا، واته: له ریگی خوا جه‌نگ له‌گه‌ل نه‌و که سانه بکن که جه‌نگتان له‌گه‌ل ده‌کن.

نیجا نوای (فتح) پزگارکردنی (مکه) قوناغی چواره‌مو کوتایی (جهاد) ده‌ستی پی‌کرا، به هاتنی (آیة السیف): نایه تی شم شیر، که نهم دوو نایه‌ته‌نه: ﴿وَلَا تُلْهُو الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً﴾

كَانَ الْجِهَادُ فِي عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَرَضَ كِفَايَةً، وَقِيلَ عَيْنٌ، وَأَمَّا بَعْدُهُ فَلِلْكَفَّارِ حَالَانِ، أَحَدُهُمَا: يَكُونُونَ بِبِلَادِهِمْ فَفَرَضَ كِفَايَةً إِذَا فَعَلَهُ مِنْ فِيهِمْ كِفَايَةً سَقَطَ الْحَرْجُ

جهنگ له گه ل کافره کان بکن به گشتی له گشت کاتو شوینیکدا. ﴿وَأَقْرَبُوا خِفَافًا وَقِلَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ پاپه پښ به سوکی و به گرانۍ له پښکی خوا (جهاد) بکن به مال و به گیانتان. هه روه له زړه یی سرچاوه کان و له (السيره الطلبيه) دا نه و قوناغانه پوون کراونه وه.

ثینجا له م قوناغی جواره مدا بریاری شریعتی نیسلام له باره یی (جهاد) جیکړ بوو له دږی نه و که سانه ی باوه پریان به نیسلام نیه، یان دهبه کوسپ له پښکای (حکم) و بانگه وازی نیسلام، تا دونیاش ویران دهبی بریاری نه م قوناغه هر به رده وامه، هه روه پیتغه مبه رﷺ فرمویه تی: ﴿الْجِهَادُ مَا ضَى مِنْهُ بَعَثَ اللَّهُ تَعَالَى إِلَى أَنْ يُقَاتَلَ آخِرُ هَذِهِ الْأُمَّةِ الدُّجَالُ، لَا يُبْطِلُهُ جَوْرٌ جَائِرٌ وَلَا عَدْلٌ عَادِلٌ﴾ رواه أبو داود بسند صحیح، (جهاد) هر واجبو به رده وامه له و پږه وه که خوا منی ناروه به پیتغه مبه ر تا نه و پږه یی نوممته ی من جهنگ له دږی (دجال) دهکا، بریاری واجبوونی (جهاد) ستمی هیچ ستمکار یتک داپه روه دږی هیچ داپه روه یتک به تالی ناکاته وه.

واته: جیاوازی نیه فرمانه واکانمان ستمکار بن، یان داپه روه بن، واجبه: (جهاد) له ژیر سرگردایه تی نه واند هه بکړی، چونکه (جهاد) واجبکی گوره یه و نابۍ به موی تاوانباری چنده که سیکۍ کاربه دهست نه م واجبه گوره یه دوا بخړی، هه روه له (فتح الباری) دا پوون کراوته وه.

ثینجا بزانه: پیتغه مبه رﷺ به خوی له بیستو حفت غه زادا به شداری کړوه، چلو حفت (سریه) شۍ ناروون بږ غه زاء، واته: به خوی له گه لیاندا نه چوه، هه روه له (تحفة) دا فرمویه تی، چونکه (كَانَ الْجِهَادُ فِي عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَرَضَ كِفَايَةً) غه زاکړن له سرده می پیتغه مبه رداﷺ (فَرَضَ الْكِفَايَةَ) بوو، واته: نه گه کومه لیکۍ (صحابه) کان پږیشتبان بږ غه زاکړن، تاوانی نه کړنی غه زاء له سر نه وانی تر لاده که ووت (وَقِيلَ عَيْنٌ) له فرموده یه کی بی هیژدا: (فرض العين) بوو، واته هر که سیک له غه زاء لواکه و تبا، گونا مبه ر ده بو.

(وَأَمَّا بَعْدُهُ) به لام له لوی وه فاتۍ پیتغه مبه رﷺ (فَلِلْكَفَّارِ حَالَانِ) نه و کافرانۍ جهنگ له دږی نیسلام ده که ن دوا حاله تیان هه نه:

(أَحَدُهُمَا: يَكُونُونَ بِبِلَادِهِمْ) حاله تی به که میان: کافره کان له شاره کانی خویاننو مبه ستیان نیه بیتنه ناو شاره کانی موسولمانان (فَفَرَضَ كِفَايَةً) له و حاله تده به (اجماع) ی زانایانی نیسلام - غه زاکړن (فرض الکفایه) به، واته: (إِذَا فَعَلَهُ مِنْ فِيهِمْ كِفَايَةً) هه رکاتیک کومه لیکۍ وه ما غه زاء بکن: که به روه سستی کافره کان بکن (سَقَطَ الْحَرْجُ

عَنِ الْبَاقِينَ، وَمِنْ فُرُوضِ الْكَفَايَةِ: الْقِيَامُ بِإِقَامَةِ الْحُجَجِ وَحَلُّ الْمَشْكَلَاتِ فِي الدِّينِ، وَيَعْلُومُ الشَّرْعَ كَتَفْسِيرٍ وَحَدِيثٍ، وَالْفُرُوعَ بِحَيْثُ يَصْلُحُ لِلْقَضَاءِ، وَالْأَمْرُ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيُ عَنِ الْمُنْكَرِ،

عَنِ الْبَاقِينَ) گونا می نه کردن له سر نه وانی تر لاده که وی، به به لگی ثایه تی ﴿وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ﴾ می داهاتوو، هم په فتاری (الخلفاء الراشدين) ش نه وها بیوه.

نیجا غه زاکړنه که ش به وه دیته جی: که سنوره کانی (دارالاسلام) و شویته مه ترسیداره کان پر چه کو جه نگاور بکړی، یان له گشت سالتیکدا لایه نی که م جاریک هیرش بکړته ناو (دارالکفر) و جه نگیان له که ل بکړی، جا نه که له جاریک زیاتر بکړی نه وه خیرتره، خوی گوره ده فرموی: ﴿أَوَلَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ﴾ ثایا نابین نه وان له گشت سالتیکدا جاریک، یان دوو جار به غه زاکړن تاقی ده کړته وه.

﴿چه ند به شیکی (فرض الکفایه) کان﴾

(وَمِنْ فُرُوضِ الْكَفَايَةِ) مه ندیک له (فرض الکفایه) کان: (الْقِيَامُ بِإِقَامَةِ الْحُجَجِ) مه لسانی چینه زانایه که به به لکه هیتانه وه: له سر مه بیونی خواو سیفه ته کانی خواو مه بیونی پیغه مبه ره کان و پاستی نه و شرعو مه والا نه ی پوژی نوایی که پیغه مبه ره پايگه یاندوه، هم (وَحَلُّ الْمَشْكَلَاتِ فِي الدِّينِ) مه لسان به چاره سر وکړن و نه هیتشتنی گومان و ناروا وه ثایینی پیر پوژی نیسلامدا.

(و) مه لسان (يعْلُومُ الشَّرْعَ) به خویندنی زانسته شرعیه کان: (كَتَفْسِيرٍ وَحَدِيثٍ وَالْفُرُوعَ) وه کو ته فسیری قوپان و حدیسه کانی پیغه مبه ره پايگه لقه کانی شریعت (بِحَيْثُ يَصْلُحُ لِلْقَضَاءِ) به شیوه به کی وها نه و زانستنه بخویندنی که زانایه کان بؤ دادکړن و فتوادان به که لک بین، جا له گشت شویتنیکی (دارالاسلام) دا به نه دازه ی پیوستی خه لک واجبه: نه و زانایانه هین، خوی گوره ده فرموی: ﴿وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نُفِّرُوا لَنَزَلَ كُلُّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ﴾ نه بیوه نیمانداران مه موویان پاپه پن، به لکو ده بوا له هر هوزیکی موسولمانان - که کومه لیک پاده په پن بؤ غه ز - کومه لیکش پاپه پپیان بؤ خویندن تا کو له شریعتی نیسلام تر پگن.

جا بزانه: له سر کار به ده ست واجبه: به زور لیکړن نه و زانستنه به خه لکی گشت شویتنیک بخوینی نه که رازیان له خویندنیان هیتابن، مه روک له (تحفة) دا فرموی ته.

﴿فرمان به چاکه و پيگرتن له خراپه﴾

(و) به شیکی تری (فرض الکفایه) کان: (الْأَمْرُ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيُ عَنِ الْمُنْكَرِ) فرمان به چاکه و قه ده غه کړنی خراپه به، خوی گوره ده فرموی: ﴿وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ ده بی کومه لیک له

وَإِحْيَاءُ الْكُفَّةِ كُلِّ سَنَةٍ بِالزِّيَارَةِ، وَدَفْعُ ضَرَرِ الْمُسْلِمِينَ: كَكِسْوَةِ عَارٍ وَإِطْعَامِ جَائِعٍ إِذَا لَمْ يَنْدَفِعْ بِزَكَاةٍ وَبَيِّتِ مَالٍ،

نیوه هه بن بانگه وازی بۆ چاکه بکه و فه رمان به چاکه بکه و قه ده غه ی خراپه بکه، نه وانه به خته ورن.

جا بزانه: به و مرجه فه رمان به چاکه و قه ده غه کردنی خراپه واجب ده بی: که دلتیابی زیان ناگاته گیانی خۆی و خه لکی ترو مالی خۆی و خه لکی ترو ناموسی خۆی و خه لکی تر، جا نه گهر نه و زیانانه توشی خه لکی تر ده بون و خراپه ی زیانه گهش له خراپه ی بی شه رعیه که زۆر تر بوو، نه و کاته فه رمانه که و قه ده غه کردنه که واجب نیه، به لکو سه رمان، هه روه ها نه گهر زیانه کان ته نها توشی خۆی ده بون، نه و کاتهش واجب نیه به لام سوننه ته، واته: تاکو به پله ی شه هیدی بگا، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) و (بغیة المسترشدين) دا پوون کراوه ته وه.

جا نه گهر قه ده غه کردنی خراپه که ده بووه هۆی جه نگو چه که پاکیشان نه و کاته پتویسته کاریه ده ست نه و واجب نه انجام بدا، جا نه گهر کاریه ده ست سته مکار بوو- واته: خراپه که ی قه ده غه نه ده کرد- نه و کاته واجب: پیامو اقولان پڤک بکه و نه له سه ر کار لای بده نه هه رچه ند به هیزی چه کیش بیو جه نکیش پوو بدا، به لام به و مرجه ی خراپه ی کی گه وهره تر له م خراپه یه پوو نه دا، هه روه که ئیمامی (النواوی) له (شرح صحیح مسلم) دا پوونی کردنه وه.

(و) به شیکی تری (فرض الکفاية) کان: (إِحْيَاءُ الْكُفَّةِ كُلِّ سَنَةٍ بِالزِّيَارَةِ) زیندوو کردنه وه ی (کُفَّةِ) ی مالی خواپه به زیاره تی هه ج و عومره له گشت سالتیکدا، له لایه ن کومه له موسولماننکی وه ها: که دروشمی هه ج و عومره یان پی ناشکرا بیی.

(و) به شیکی تری (فرض الکفاية) کان: (دَفْعُ ضَرَرِ الْمُسْلِمِينَ) لادانی زیانی موسولمانانه (كَكِسْوَةِ عَارٍ) وه کو به رگکردنی مرقفی پووتو (وَإِطْعَامِ جَائِعٍ) خواریه مه نیدانی برسی و کری ی پزیشکو و ه رمان و زیانه کانی تر، جا لادانی نه و زیانانهش له سه ر نه و که سانه واجب: که به شی مه سره فی سالتیک زیاتریان هه یه (إِذَا لَمْ يَنْدَفِعْ بِزَكَاةٍ وَبَيِّتِ مَالٍ) هه رکاتیک نه و زیانانه به زه کاتو (بَيِّتُ الْمَالِ) لانه درین: وه که (بَيِّتُ الْمَالِ) هه چی تی دا نه بی، یان سه ره رشتکاره که ی سته مکار بی.

جا نه گهر ده وه مه نده کان نه و زیانانه یان لانه دان، نه و کاته بۆ کاریه ده ست دروسته به زۆر لیکردن به نه ندازه ی مه سره فی نه و زیانانه لیتیان وه ریگری و سه رفی بگا، هه روه که له (بغیة المسترشدين) دا فه رموویه تی.

جا له و حاله ته ی (بیت المال) هه چی تی دا نیه، ده گوچی- به ئیزنی کاریه ده ست- به قهرزی سه ر (بیت المال) نه و مه سره فانه بدرین، هه روه که له (ابن قاسم) دا فه رموویه تی.

وَتَحْمَلُ الشَّهَادَةَ وَأَدَاؤَهَا، وَالْحَرْفُ وَالصَّنَائِعُ وَمَا تَتِمُّ بِهِ الْمَعَايِشُ، وَجَوَابُ سَلَامٍ عَلَى جَمَاعَةٍ، وَيُسْنُ إِبْتِدَاؤُهُ، لَا عَلَى قَاضِي حَاجَةٍ وَآكِلٍ وَلِي حَمَامٍ، وَلَا جَوَابُ عَلَيْهِمْ.

(و) به شیخی تری (فرض الکفایة) کان: (تَحْمَلُ الشَّهَادَةَ، وَأَدَاؤَهَا) هه لگرتنی شاهیدی و شاهیدی دانه، هم (وَالْحَرْفُ وَالصَّنَائِعُ) کاسبی و پیشه سانی و (وَمَا تَتِمُّ بِهِ الْمَعَايِشُ) نه وهی به پرتوه چوونی خه لکی پرتو وهی: وه ک بازرگانی و بهرگدروین و پزیشکی و نه و جزه شتانه.

﴿بِاسْمِ سَهْلَامِ مَكْرَدِنِ وَهَلَامْدَانِه وهی سَهْلَام﴾

(و) ههروهه (جَوَابُ سَلَامٍ عَلَى جَمَاعَةٍ) وه لامدانه وهی سَهْلَام له سه رکومه لیک به (فَرَضُ الْكُفَايَةِ) واجبه، واته: نه گهر به کیکیان وه لاهی سَهْلَامه کی داه، خیره که بلی خویه تی و گوناومه کهش له سه رنه وانی تر لاده که وی به لام نه گهر هه موویان وه لام بدنه وه گشتیان خیره که بیان ده گاتی، پیغه مبه رﷺ هه رموویه تی: ﴿يَجْزِي عَنْ الْجَمَاعَةِ إِذَا مَرُّوا أَنْ يُسَلِّمَ أَحَدُهُمْ، وَيَجْزِي عَنْ الْجُلُوسِ أَنْ يَرُدَّ أَحَدُهُمْ﴾ رواه أبو داود بسند صالح، نه گهر له رکومه لیک به کیکیان سَهْلَام بکا له جیاتی رکومه که دروست ده بن، نه گهر له دانیشتوه کانیش به کیکیان وه لاهی سَهْلَامه که بداته وه له جیاتی بیان دروست ده بن.

جا بزانه: نه گهر سَهْلَام لیکرا وه که یه کس بوو، نه و کاته وه لامدانه وهی به (فَرَضُ الْعَيْنِ) له سه ر واجبه (وَيُسْنُ إِبْتِدَاؤُهُ) سوننه ته مروی موسولمان له سه رته تای هاتن پویشتن سَهْلَام بکا، پیغه مبه رﷺ هه رموویه تی: ﴿إِذَا انْتَهَى أَحَدُكُمْ إِلَى الْمَجْلِسِ فَلْيُسَلِّمْ، فَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَقُومَ فَلْيُسَلِّمْ، فَلْيَسْتِ الْأُولَى بِأَحَقِّ مِنَ الْآخِرَةِ﴾ رواه أصحاب السنن بسند حسن، هه کاتیک به کیکیان گه یشته دانیشکه با سَهْلَام بکا، هه رکاتیک ویستی به روا با سَهْلَام بکا، چونکه سَهْلَامه کی یه که م له سَهْلَامه کی تر خیره تر نیه.

(لَا عَلَى قَاضِي حَاجَةٍ) به لام سَهْلَام مکردن له و که سه سوننه ت نیه: که میزو پیسای ده کاو (وَأَكِلٍ) یان ناو و خواره مه نی ده خوا، هم (وَلِي حَمَامٍ) له وهی له گهر ماویشدایه سوننه ت نیه، که و ابو: (وَلَا جَوَابُ عَلَيْهِمْ) نه وانی پابردو وه لامدانه وهی سَهْلَامیان له سه ر نیه.

جا بزانه: نه گهر نافرته تیک حزی لیکری و به ته نها بن، حه رله: سَهْلَام له پیروی بیگانه بکا، یان وه لاهی سَهْلَامه کی بداته وه، ههروهه ناپه سنده پیاویش سَهْلَام له نافرته تی بیگانه ی به ته نها بکاو وه لاهی سَهْلَامه کی بداته وه، ههروهه له زکریی سه رچا وه کانداهه رموویانه.

﴿يَا شَكُوفُ﴾: پیغه مبه رﷺ هه رموویه تی: ﴿لَا تُسَلِّمُوا عَلَى مَنْ يَشْرَبُ الْخَمْرَ وَلَا تَوَدُّوهُمْ إِذَا مَرَضُوا وَلَا تُصَلُّوا عَلَيْهِمْ إِذَا مَاتُوا﴾ رواه البخاری فی الادب، سَهْلَام له و که سانه مه کن که شه راب ده خونه وه نه گهر نه خوش بون سه ردانیان مه کن و هه رکاتیک مردن نویتیان له سه ر مه کن. که واته: گشت فاسقیکی به ناشکراو گشت خاوهن گونا میکی که و ره - نه گهر توبه ی

نه كرىبو- گشت بیدعه كارئك وهكو شهراپخورهكان سوننه ته سهلاميان لیته كرى، هم واجب نه وهلامى سهلامهكeshيان بدریته وه، ههروه كه زوریه سهراچاوهكاندا فرمویانه.

ههروهها پیغه مبه رﷺ فرمویه تی: ﴿لَا تَبْدَأُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى بِالسَّلَامِ﴾ وقال: ﴿إِذَا سَلَّمَ عَلَيْكُمْ الْيَهُودُ فَقُلْ وَعَلَيْكُمْ﴾ رواهما مسلم، نیوه سهلام له جوله كهو دیانهكان مهكن، واته: سهلام لیكرنیان حهرامه. ههروهها فرموی: ههركاتیک جوله كهو دیانهكان سهلامیان له نیوه كرد، له وه لادانه وه یاندا واجبه ته نها بلی تی: ﴿وَعَلَيْكُمْ﴾. واته: دروست نه وهوشه ی (السلام) بلی.

ههروهها پیغه مبه رﷺ فرمویه تی: ﴿يَسْلُمُ الرَّكْبُ عَلَى الْمَاشِي وَالْمَاشِي عَلَى الْقَاعِدِ وَالْقَاعِلُ عَلَى الْكَثِيرِ﴾ وفى رواية: ﴿وَالصَّغِيرُ عَلَى الْكَبِيرِ﴾ رواه الشيخان، مرقى سوار سهلام له پیاده دهكا، پیاده سهلام له دانیشتهو دهكا، كه م سهلام له زور دهكا، بچوك سهلام له كه وده دهكا. ﴿وعن أنس رضي الله عنه: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ مَرَّ بِصَنِيَّانِ فَسَلَّمَ عَلَيْهِمَا﴾ رواه الشيخان، پیغه مبه رﷺ به لای چهند مندالتیكا راپرد، جا سهلامی لیكردن.

﴿وعن أسماء بنت يزيد رضي الله عنها: مَرَّ عَلَيْنَا النَّبِيُّ ﷺ وَغَصْبَةٌ مِنَ النِّسَاءِ فَعُوذُ فَأَلْوَى بِيَدِهِ بِالتَّسْلِيمِ﴾ رواه الترمذي بسند حسن، پیغه مبه رﷺ به لای كومه لیكى ثافره تاندا راپرد، جا به دهستی پیرونی ناماژه ی به سهلام كردن كرد. كه واته: سهلام كردن وه لادانه وهوشه ی به ناماژه وه زویان ویکرا سوننه ته، بهلكو بقر وه لادانه وه ی سهلامی مرقى كه ر ههردوکیان واجبن.

ههروهها ﴿عن أنس رضي الله عنه: قَالَ لِيَ النَّبِيُّ ﷺ: إِذَا دَخَلْتَ عَلَى أَهْلِكَ فَسَلِّمْ يَكُنْ بَرَكَةً عَلَيْكَ وَعَلَى أَهْلِكَ﴾ رواه الترمذي بسند حسن، ههركاتیک چویته وه ماله وه سهلام له خیزان و مندالكانت بكه، سهلامهكه ته ده بیته به رهكه ته بق تقو بق نه وانیش.

ئینجا بزانه: وهوشه ی وه لادانه وه ی سهلام- كه واجبه كه ی له سهرا بكه وئ- نه مه به بلی: ﴿وَعَلَيْكَ السَّلَامُ﴾، یان ﴿وَعَلَيْكُمْ السَّلَامُ﴾، واته: ﴿وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ﴾ سوننه ته و خیرتره، كه واپو: به ﴿أَمْلًا وَسَهْلًا﴾، یان به (سهراچاوم)، یان به (به خیر بئی) وه لادانه وه كه ی نایه ته جئو گونا هبار ده بئ، به لام نابئ واز له سهلام كردن بیئ له ترسی نه وه ی وهلامی سهلامهكه ی نه دریته وه.

جا نه كه ره یه كیک له لایه ن كه سیكه وه سهلامی بق هینابو، نه وهش واجبه وهلامی سهلامهكه ی بداته وه، جا وهها سوننه ته له وه لادنا بلی: ﴿عَلَيْكَ وَعَلَيْهِ السَّلَامُ﴾ سهلام له تقو له نه ویش بئ ﴿عن غالب رضي الله عنه: أَتَى رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: إِنَّ أَبِي يُقْرِئُكَ السَّلَامَ. فَقَالَ: عَلَيْكَ وَعَلَى أَهْلِكَ السَّلَامُ﴾ رواه أبوداود، وفى الصحيحین نحوه عن عائش رضي الله عنها،

وَلَا جِهَادَ عَلَى صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ وَامْرَأَةٍ وَمَرِيضٍ وَذِي عَرَجٍ بَيْنَ وَأَقْطَعَ وَأَسْلَى وَعَبْدٍ
وَعَادِمٍ أَهْبَةِ قِتَالٍ،

پیاویک هاته لای پیغه مبر ع گوتی: باوکم سهلامت لیده کا. نه ویش له وه لامدا
فرموی: سهلام له خوتوله باوکت بی.

جا بزانه: هر که سیک له که سیک وه سهلامی بی که سیک تر ه لگرتبی، نه وه ده بیته
نه مانته و واجبه بیگه پیته که سهکه، به لام نه که ه لینه گرتبی: وه که پدهی بکاته وه
بلی: ناتوانم. یان بی دهنک بویی، نه و کاته واجب نیه. دیسان بزانه: پیوسته له
سهلامکردن وله وه لامدانه وهی دا نه ونده دهنک بهر بکاته وه: که گوئی ی لبی.

هر وه ها بزانه: پیغه مبر ع فرموی تی: ﴿إِذَا عَطَسَ أَحَدُكُمْ فَلْيَقُلْ: الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ
حَالٍ. وَلْيَقُلِ الَّذِي يَرُدُّ عَلَيْهِ: يَرْحَمُكَ اللَّهُ. وَلْيَقُلْ هُوَ: يَهْدِيكُمْ اللَّهُ وَيُصْلِحْ بَالَكُمْ﴾ حدیث
صحیح رواه الترمذی، هر کاتیک به کیکتان بیژی با بلی: ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ﴾. نه وهی
ولایمیسه ده داته وه با بلی: ﴿يَرْحَمُكَ اللَّهُ﴾. نه ویش وه لامی نه و بداته وه بلی: ﴿يَهْدِيكُمْ اللَّهُ
وَيُصْلِحْ بَالَكُمْ﴾. جا نه که سنی جاریش به دوی په کتردا بیژی وه لامدانه وه که ی هر
سونه ته، به لام له دوی سنی جاره که با دوعای شیفای بی بکا، هر وه که له سهراچوه کاندای
ناوه پوکی نه م پاشکویه پوون کراوه ته وه، باسی ترقه وه دست ماچکردن وله بهر
هه لسانیش له پاشکوی جه ژندا پابرا.

﴿نه و که سانه ی غه زایان له سهرا واجب نیه﴾

﴿وَلَا جِهَادَ عَلَى صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ﴾ غه زاکردن له سهرا مندالو شیت واجب نیه، چونکه دلاوکاری
شهرع نایانگریته وه ﴿وَامْرَأَةٍ﴾ له سهرا نافرعتیش واجب نیه، خوی گه وره ده فرموی:
﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ﴾ نه ی پیغه مبر پیاوانی نیماندلر هان بده بی
جهنگکردن له بیژی کافره کان. ﴿وَمَرِيضٍ﴾ له سهرا نه خورشو ﴿وَذِي عَرَجٍ بَيْنَ﴾ له سهرا خاوهن
شه لینی ناشکراو ﴿وَأَقْطَعَ﴾ هم له سهرا یه که ده ستو هم ﴿وَأَسْلَى﴾ له سهرا خاوهن دهستی
له کارکه وتووش غه زاکردن واجب نیه، چونکه نه وانه میزی هه لمه تو زیان لیدنایان نیه، خوی
گه وره ده فرموی: ﴿لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرَجٌ﴾
کوژیو شه له و نه خورش گوناهی غه زانه کردنیان له سهرا نیه.

﴿وَعَبْدٍ﴾ له سهرا کویلهو ﴿وَعَادِمٍ أَهْبَةِ قِتَالٍ﴾ له سهرا نه و که سهش واجب نیه که پیوستیه کانی
جهنگی پی دابین ناکرین: وه که چهک، یان بیژی پویشتنو که پانه وهی نه بی وله (بیت
المال) ش نه بیدرتی، خوی گه وره ده فرموی: ﴿لَيْسَ عَلَى الضُّعْفَاءِ وَلَا عَلَى الْمُرْضَى وَلَا عَلَى
الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يَنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ﴾ بی میزه کانو نه خورشه کانو نه و
که سانه ی که رسته و بیژیان ده ست ناکه وئی، هیچ گوناهی غه زانه کردنیان له سهرا نیه، به و
مه رجه ی ناموزگاری خه که بکن بی پوکی خولو پیغه مبر ع.

وَكُلُّ غُزْرٍ مَنَعَ وَجُوبَ الْحَجِّ مَنَعَ الْجِهَادَ إِلَّا خَوْفَ طَرِيقٍ مِنْ كُفَّارٍ، وَكَذَا مِنْ لُصُوصِ الْمُسْلِمِينَ عَلَى الصَّحِيحِ، وَالَّذِينَ الْحَالُ يُحْرِمُ سَفَرَ جِهَادٍ وَغَيْرِهِ إِلَّا بِإِذْنِ غَرِيمِهِ، وَالْمَوْجَلُ لَا، وَقِيلَ يَمْنَعُ سَفَرًا مَخُوفًا، وَيَحْرُمُ جِهَادًا إِلَّا بِإِذْنِ أَبِيهِ إِنْ كَانَ مُسْلِمِينَ، لَا سَفَرٌ تَعْلَمُ فَرَضَ عَيْنٍ وَكَذَا كِفَايَةُ فِي الْأَصَحِّ،

(وَكُلُّ غُزْرٍ مَنَعَ وَجُوبَ الْحَجِّ) هر عوزدیک واجببونی حج قهدهغه بکا (مَنَعَ الْجِهَادَ) واجببونی غهزاش قهدهغه دهکا (إِلَّا خَوْفَ طَرِيقٍ مِنْ كُفَّارٍ) تنها ترسی پنگه له کافرهکان واجببونی غهزا قهدهغه ناکا، بهلام واجببونی حج قهدهغه دهکا (وَكَذَا مِنْ لُصُوصِ الْمُسْلِمِينَ عَلَى الصَّحِيحِ) ههروهه ترسانیش له نزه موسولمانهکان واجببونی غهزا قهدهغه ناکا، له سهرفهرمودهی راست، چونکه غهزاکردن به ترستره.

(وَالَّذِينَ الْحَالُ) نهو قهرزهی کاتی دانهوهی هاتوه (يُحْرِمُ سَفَرَ جِهَادٍ وَغَيْرِهِ) سهفهری غهزاو سهفهرهکانی تری وهکو حج، حهپام دهکا، کهواته: کورتکرینهوهی نویژیش لهو جوړه سهفهردها دروست نابن، چونکه له هدیسی (صحيح) دا فرهموویهتی: ﴿يُفَرِّقُ لِلشَّهِيدِ كُلِّ دَنْبٍ إِلَّا الدَّيْنَ﴾ رواه مسلم، له گشت گوناوهکانی شهید دهبوردری تنها قهرزه نهبن.

(إِلَّا بِإِذْنِ غَرِيمِهِ) تنها به نیزنی خاوهن قهرزهکه نهبن، واته: نهگر خاوهن قهرزهکه نیزنی بدا، سهفهرهکه حهپام نیه، کهوابو: بقی خاوهن قهرزهکه دروسته: پنگای نهدا بپواته هیچ سهفهریک، بهلام (وَالْمَوْجَلُ لَا) نهو قهرزهی کاتی دانهوهی نههاتوه، هیچ سهفهریک حهپام ناکا، ههر چند خاوهن قهرزهکesh نیزنی نهدا (وَقِيلَ: يَمْنَعُ سَفَرًا مَخُوفًا) له فرهمودهیهکی بنهیزدا: نهو قهرزهش سهفهری به ترس قهدهغه دهکا.

(وَ) ههروهه لهو حالتهی غهزاکردن (فرض الکفايه) به (يَحْرُمُ جِهَادًا إِلَّا بِإِذْنِ أَبِيهِ) له سهرفهرو توابو و پیاو حهپامه: غهزا بکا، تنها به نیزنی دایکو و باوکی نهبن، ههرحند سهفهریش نهبن (إِنْ كَانَ مُسْلِمِينَ) بهو مهرجهی دایکو و باوکهکهی موسولمان بن ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: جَاءَ رَجُلٌ يَسْتَأْذِنُ فِي الْجِهَادِ، فَقَالَ لَهُ النَّبِيُّ ﷺ: أَخِي وَالِدَاكَ؟ قَالَ نَعَمْ. قَالَ فَفِيهِمَا لَجَاهِدٌ﴾ رواه الشيخان، پیاویک هات نیزن وهریگری بقی غهزا، جا پیغه مبه رﷺ فرهمووی: نایا دایکو و باوکت زیندوون؟ گوتی: بهلن. فرهمووی: لهپئی خزمه تکرندی دایکو و باوکتدا جیهاد بکه. جا نهگر تنها یهکیکیان زیندو بوو، نهو کاتهش بنی نیزنی وی دروست نیه، ههروهک له (مغنی) دا فرهموویهتی.

(لَا سَفَرٌ تَعْلَمُ فَرَضَ عَيْنٍ) بهلام سهفهری خویندنیکي (فرض العين) بنی نیزنی دایکو و باوک حهپام نیه (وَكَذَا كِفَايَةُ فِي الْأَصَحِّ) ههروهه سهفهری خویندنی (فرض الکفايه)ش بنی نیزنی دایکو و باوک حهپام نیه، له فرهمودهی راستردا، چونکه سهفهری خویندن وهکو سهفهری

فَإِنْ أَدْنَىٰ أَبَوَاهُ وَالْفَرِيمُ ثُمَّ رَجَعُوا وَجَبَ الرُّجُوعُ إِنْ لَمْ يَخْضِرِ الصَّفَاءُ، فَإِنْ شَرَعَ فِى قِتَالِ حَرَمِ الْإِنْصِرَافِ فِي الْأَظْهَرِ. الثَّانِي: يَدْخُلُونَ بِلَدَّةٍ لَنَا فَيَلْزِمُ أَهْلَهَا الدَّفْعُ بِالْمُمْكِنِ، فَإِنْ أُمِنَ تَأْهُبَ لِقَاتِلٍ وَجَبَ الْمُمْكِنُ حَتَّى عَلَى فَقِيرٍ وَوَلَدٍ وَمَدِينٍ وَعَبْدٍ بِلَا إِذْنٍ،

غزا به ترس فيه، جا بزانه: جگه له سه فري غزا سه فريده كورته كانى تر بى ئيزنى دايكو باوك دروستن، به لام سه فريده دريژه كان تنها له حالته ئه ميني دا دروستن، هه روهك له ندره ي سه رچاوه كاندا فه رمويانه.

(فَإِنْ أَدْنَىٰ أَبَوَاهُ وَالْفَرِيمُ) جا نه گه ر دايكو باوكه كه ي و خاوهن قه رزه كان ئيزنيان دا غزا بكا (ثُمَّ رَجَعُوا) ئينجا له دواى پويشته كه ي ئيزنده ره كان په شيمان بونه وه، ئه و كاته ش (وَجَبَ الرُّجُوعُ إِنْ لَمْ يَخْضِرِ الصَّفَاءُ) واجبه له غزا بگه پيخته وه به و مه رجه ي نه گه يشتبته ناو پيزى جهنگ، چونكه (فَإِنْ شَرَعَ فِي قِتَالٍ) نه گه ر له گه ل دوژمن پويه پوو بون و ده ستي به جهنگ كرد، ئه و كاته (حَرَمَ الْإِنْصِرَافِ) چه رامه: به روا پيزه كه به جى به يلى، هه ر چه ند ئيزنده ره كانيش په شيمان بونه وه (فِي الْأَظْهَرِ) له فه رمووده ي به هيژ تر دا.

به لكو نه گه ر بى ئيزنى دايكو باوك و خاوهن قه رزه كه ش پويش ته بى و ده ستي به جهنگ كرده بى، ئه و كاته ش چه رامه: بگه پيخته وه، هه روهك له (مغنى) دا فه رمويه تى، خواى گه وړه ده فه رموى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاغْلُظُوا وَادْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ هه ئه و كه سانه ي باوه رتان هيتاوه هه ر كاتيگ گه يشته كومه ليكي كافران نيوه خو رايگرن و ندر زيكري خوا بگن به لكى به خته وه ر ده بن و سه ر ده كه ون. واته: چونكه به هوى گه رانه وه دلى جهنگا وه ره كان تيك ده جى و وده يان ده بوخى.

﴿لَهُوَ حَالَهُ تَعَالَىٰ غَزَا بِهِ (فَرَضُ الْعَيْنِ) وَاجِبٌ دَهْبِي﴾

(الثَّانِي) حالته ي دووه مى كافره كان ئه ميه: (يَدْخُلُونَ بِلَدَّةٍ لَنَا) كافره كان بيته ناو شوينيكي (دارالاسلام): وهك شارىك، يان چيايهك، يان دورگه يهك، يان به نه ندازه ي كه متر له دوو قوناغ له شارىكي ئيسلام نزيك بكه و نه وه، له م حالته دا (جهاد) ده بيته (فَرَضُ الْعَيْنِ)، چونكه هاتنى كافره كان بى ناو (دارالاسلام) كارىكي گه وړه يه، كه واته (فَيَلْزِمُ أَهْلَهَا الدَّفْعُ بِالْمُمْكِنِ) له سه ر نيشته جييه كانى شويته كه به (فَرَضُ الْعَيْنِ) واجب ده بى: به رگرى بگن به هه ر گونجاويكي له توانا ياندا بى:

كه و ابو: (فَإِنْ أُمِنَ تَأْهُبَ لِقَاتِلٍ) نه گه ر گونجا نيشته جييه كان خويان بى جهنگ ناماده بگن، ئه و كاته (وَجَبَ الْمُمْكِنُ) به رگرى گونجا واجبه: له سه ر هه موو نيشته جييه كان، هه ر چه ند (جهاد) (فَرَضُ الْكُفَايَةِ) شيان له سه ر نه بى، چونكه له م حالته دا (النَّفِيرُ الْعَامُ) - راپه پيښى گشتى واجب ده بى: (حَتَّى عَلَى فَقِيرٍ وَوَلَدٍ وَمَدِينٍ وَعَبْدٍ بِلَا إِذْنٍ) تا له سه ر گه داو

وَقِيلَ: إِنْ حَصَلَتْ مُقَاوَمَةٌ بِأُخْرَارٍ أُشْتُرِطَ إِذْنُ سَيِّدِهِ، وَإِلَّا فَمَنْ قُصِدَ دَفْعَ عَنْ نَفْسِهِ بِالْمُمْكِنِ إِنْ عَلِمَ أَنَّهُ إِنْ أُخِذَ قُتِلَ، وَإِنْ جَوَّزَ الْأَسْرَ فَلَهُ أَنْ يَسْتَسْلِمَ، وَمَنْ هُوَ دُونَ مَسَافَةِ قَصْرِ مِنَ الْبَلَدَةِ كَأَهْلِهَا، وَمَنْ عَلَى الْمَسَافَةِ يَلْزَمُهُمُ الْمَوَافَقَةُ بِقَدْرِ الْكِفَايَةِ إِنْ لَمْ يَكْفِ أَهْلُهَا وَمَنْ يَلِيهِمْ،

هه ژارو له سهر کوږو کیژ بینیزی دایکو باوکو له سهر قهرزدار بینیزی خاوهن قهرزو له سهر کویله بینیزی گه وره کی و له سهر ژن بینیزی میړده کی نه گهر توانای جه ننگرینی هه بین، واته: له سهر گشتیان واجبه: به گشتی پاپه پڼو به رگری بکن، هه چه ند نیزنیش نه درین؟ چونکه کار له کار ترازووه (وَقِيلَ) له هه رموده به کی بینیزی: (إِنْ حَصَلَتْ مُقَاوَمَةٌ بِأُخْرَارٍ) نه گهر به پیاوونی نازاد به رگری ده کرا (أُشْتُرِطَ إِذْنُ سَيِّدِهِ) به مارج دانراوه: کویله که گه وره کی نیزنی بدا.

(وَالْإِمَامُ) به لام نه گهر نه گونجا نیشته جیبیه کانی شوینه که خویان ناماده بکن، چونکه له ناکاودا نوژمن هیرشی کرد، نه و کاته (فَمَنْ قُصِدَ) هه که سیک پوی تی کراو نوژمن به ره و لای هات (دَفْعَ عَنْ نَفْسِهِ بِالْمُمْكِنِ) واجبه: به رگری له خوی بکا به هه گونجاوینکی له توانای دابن (إِنْ عَلِمَ أَنَّهُ إِنْ أُخِذَ قُتِلَ) نه گهر ده یزانی: نه گهر بگری ده کوژنی، چونکه هه پامه: بقر کوشتن خوی ته سلیمی کافر بکا، به لام (وَإِنْ جَوَّزَ الْأَسْرَ) نه گهر پوونیکراوه که گومانی به دیلگیران و گومانی کوشتنی هه بو، نه و کاته (فَلَهُ أَنْ يَسْتَسْلِمَ) بوی دروسته: ته سلیم بین و هه دروستیشه به رگری بکا، به لام نه گهر یزانی: نه گهر خوی ته سلیم نه کا ناکوژنی و پزگاری ده بین، نه و کاته هه پامه خوی ته سلیم بکا، چونکه هه رشو پیه کی بین ترسی تی دایه، هه روه که له (تحفة) (و مغنی) دا هه رمویاته.

(وَمَنْ هُوَ دُونَ مَسَافَةِ قَصْرِ مِنَ الْبَلَدَةِ) نه و که سهی نه اندازه ی کورتر کړنه وه ی نوپژ نزیکتره له و شوینه ی کافره کان داگیریان کړیوه، نه ویش (كَأَهْلِهَا) وه که نیشته جیبیه کانی شوینه که یه به (فرض العین) له سهری واجبه: بپواته شوینه که و غه را بکا، هه چه ند دایکو باوکو خاوهن قهرزیش نیزنی نه ده ن، به لام به و مارجی مه سرفی پڼگه و خواره مهنی ده ست بگوئی.

(وَمَنْ عَلَى الْمَسَافَةِ) نه و که سانهش که نه اندازه ی کورتر کړنه وه ی نوپژ- واته: دوو قوناغ، یان زیاتر- دوون له شوینه که، نه وان (يَلْزَمُهُمُ الْمَوَافَقَةُ بِقَدْرِ الْكِفَايَةِ) به (فرض الكفاية) له سهریان واجبه: بپژنه شوینه که و له گه ل نیشته جیبیه کانی شوینه که پڼک بکه ون بقر به رگری کړنو به نه اندازه ی به روه سترکونی نوژمنه که یارمه تییان بدن (إِنْ لَمْ يَكْفِ أَهْلُهَا وَمَنْ يَلِيهِمْ) نه گهر نیشته جیبیه کانی شوینه که و ده وریوه که یان به روه سستی نوژمنه که

قِيلَ: وَإِنْ كَفَّوْا، وَلَوْ أَسْرَوْا مُسْلِمًا فَلَا صَاحُ وَجُوبُ التَّهَوُّضِ إِلَيْهِمْ لِخُلَاصِهِ إِنْ تَوَقَّعْتَاهُ.

نه‌کن، به‌لام به‌و مەرجه‌ی چه‌ک و مەسەرفی پڼگو و خوارده‌مەنییان دەست بکه‌وئ (قیل: وَإِنْ كَفَّوْا) له‌ فرموده‌یه‌کی بئ‌هێژدا: نه‌گەر به‌ره‌وستیش بکه‌ن هەر واجبه‌ بپڼ یارمه‌تییان بده‌ن.

﴿ناگاداری﴾: شتیکی ناشکرایه‌ تا ئیستا کافره‌کانی نه‌ووپا و نه‌مریکا و پوسیا چه‌ند وولاتیکی (دارالاسلام) یان داگیر کردوه‌ له‌ چه‌ند وولاتیکی داگیرکراویش له‌ شکری خۆیان کشاندوته‌وه‌، به‌لام چه‌ند سیخوپو کاریه‌ده‌ستیکی تۆکه‌ری خۆیان له‌ وولاتانه‌دا داناهوه‌ له‌ پڼگای نه‌و تۆکه‌رانه‌وه‌-به‌ یاسای ده‌ستکرد- به‌رنامه‌ی کوفر بلآو ده‌که‌نه‌وه‌و شه‌ریعه‌تی ئیسلام قه‌ده‌غه‌ ده‌که‌ن و شانازی به‌ یاساو په‌ووشتی کافره‌کان ده‌که‌ن-واته‌: نه‌و وولاتانه‌ش به‌ شیوه‌یه‌کی ناپاسته‌وخۆ له‌ لایه‌ن کافره‌کان داگیرکراون-که‌وابو: ئیستا له‌ گشت نه‌و جۆره‌ وولاتانه‌ی (دارالاسلام) دا (جهاد) واجبه‌ به‌ (قَرَضُ الْعَيْنِ): له‌ سه‌ر گشت موسولمانێک تا دادپه‌وایی خۆی گه‌وره‌ جێگیر ده‌کړئ و په‌فتار به‌ شه‌ریعه‌تی ئیسلام ده‌کړئ و یاسای ده‌ستکردو تۆکه‌رانی کوفر له‌ په‌گو پیشه‌وه‌ بنه‌پ ده‌کړئ، نه‌گینا: گشت دانیشتونانی (دارالاسلام) گوناها‌ی، پڼغه‌مبه‌ر ﷺ فرمویه‌تی: ﴿مَا تَرَكَ قَوْمٌ الْجِهَادَ إِلَّا عَمَهُمُ اللَّهُ بِعَذَابٍ﴾ ر‌واه الطبرانی فی الأوسط بسند حسن، هەر گه‌لیک واز له‌ (جهاد) بێئ، خۆی گه‌وره‌ به‌ تیکرایی عه‌زابیان ده‌دا.

جا داخی گرانم هاوار به‌مالم ئیستا-له‌ لای زۆریه‌ی موسولمانان- غه‌زاکردن شتیکی نامۆو ناپه‌وایه‌و که‌ کافره‌کان دین خاکی ئیسلام داگیر ده‌که‌ن و به‌رویومی ئیسلام بۆ خۆیان ده‌بن، موسولمانان به‌خێره‌اتنیان ل‌ده‌که‌ن و سوپاسیان ده‌که‌ن!.

(وَلَوْ أَسْرَوْا مُسْلِمًا) نه‌گەر کافره‌کان موسولمانێکیان به‌ بیل گرت، نه‌و کاته‌ش (فَلَا صَاحُ وَجُوبُ التَّهَوُّضِ إِلَيْهِمْ لِخُلَاصِهِ) به‌ فرموده‌ی پاستر له‌ سه‌ر گشت که‌سیکی توانای هه‌بێ به‌ (فرض العين) واجبه‌: هه‌لس‌و به‌ په‌له‌ به‌ره‌و کافره‌کان پاپه‌پێ بۆ پزگارکرنی بێله‌که‌ (إِنْ تَوَقَّعْتَاهُ) نه‌گەر بۆمان ده‌گونجا پزگاری بکه‌ین، به‌لام نه‌گەر نه‌ده‌گونجا پزگار بکړئ، نه‌و کاته‌ واجبه‌ نیه‌، به‌لکو چاوه‌پوانی گونجانێک ده‌که‌ین، هه‌روه‌که‌ له‌ (مغنی) دا فرمویه‌تی.

﴿فَصَلِّ: لَهُ بِأَسَىٰ جَوْنِيهِتِي غَه‌زاکردن﴾

پیشه‌کی بزانه‌: پڼغه‌مبه‌ر ﷺ فرمویه‌تی: ﴿مَنْ مَاتَ وَلَمْ يَغْزُ وَلَمْ يُحَدِّثْ نَفْسَهُ بِمَاتَ عَلَىٰ شَعْبَةٍ مِنْ نِفَاقٍ﴾ ر‌واه مسلم، هەر که‌سیک مرده‌بێ و غه‌زای نه‌کردبێ و به‌ دل‌یشی دا نه‌هاتبێ غه‌زا بکا، نه‌وه‌ له‌ سه‌ر به‌شیکی (نفاق) ده‌مرئ. که‌وابو: نه‌گەر پیاو بۆی نه‌گونجایی غه‌زا بکا، واجبه‌ به‌ دل‌ بیه‌وئ غه‌زا بکا هەر کاتێک گونجا.

(فصل) يُكْرَهُ غَزْوُ بَغِيرِ إِذْنِ الْإِمَامِ أَوْ نَائِبِهِ، وَيُسْنُ إِذَا بَعَثَ سَرِيَّةً أَنْ يُؤْمَرَ عَلَيْهِمْ وَيَأْخُذَ الْبَيْعَةَ بِالْثَبَاتِ،

به لام (يُكْرَهُ غَزْوُ بَغِيرِ إِذْنِ الْإِمَامِ أَوْ نَائِبِهِ) ناپه‌سند: بئ‌ئیزنی پئشه‌وای موسولمانان و جئگره‌کی: پیاو غه‌زا بکا، چونکه نه‌وان لی‌زانت‌رن بئ پی‌ویستی و به‌رژه‌وهندیه‌کانی (جهاد)، به‌لام نه‌گر گومانی به‌هیز بو: که پئشه‌وایه‌که ئیزنی نادا، یان پئشه‌واو کاربه‌ده‌سته‌کان وازیان له (جهاد) هئناو، نه‌و کاته غه‌زاکردن بئ‌ئیزن ناپه‌سند نیه، هه‌روه‌ک له زئدی‌ی سه‌رچاه‌وکاندا فهرموویانه.

(وَيُسْنُ إِذَا بَعَثَ سَرِيَّةً) بئ پئشه‌واو جئگره‌کی سوننه‌ته هه‌ر کانتیک له‌شکرئکی ناره‌ شوئینیک بئ غه‌زاکردن: (أَنْ يُؤْمَرَ عَلَيْهِمْ) باوه‌پئیکراوئیک بکاته نه‌میر له سه‌ر له‌شکره‌که‌و (وَيَأْخُذُ الْبَيْعَةَ بِالْثَبَاتِ) به‌یعه‌تیش له‌گشتیان وه‌ریگرئ بئ خوراکرتن وه‌ئنه‌هاتن و گوئپایه‌لی بئ نه‌میره‌که‌یان، چونکه هؤی شکستی موسولمانان له‌غه‌زای (أُحُد) نه‌وه بو: کومه‌لئکی (صحابه)‌کان ناموزگاری پیغه‌مبه‌ریان ﷺ به‌جئ نه‌هئناو له‌فهرمانی نه‌میره‌که‌یان ده‌رجون.

هه‌روه‌ها سوننه‌ته: به‌یداخه‌کانیش بئ‌تیبه‌کانی له‌شکره‌که‌ بیه‌ستی، چونکه پیغه‌مبه‌ر ﷺ هه‌رچوار خه‌لیفه‌کانیش به‌و شئوه‌یانه‌ی پرابردو له‌شکره‌کانیان ده‌ناردن، هه‌م (عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: كَانَتْ رَأْيَ النَّبِيِّ ﷺ سَوَاءً وَلَوْ أَوْهَ أَبْيَضَ) رواه الترمذي والنسائي بسند حسن، وزاد الحلبي في سيرته: ﴿مَكْتُوبٌ فِيهِ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ﴾، به‌یداخئ پیغه‌مبه‌ر ﷺ پده‌ش بو-ناوی (الْعُقَاب) بو- نالا گه‌وره‌که‌شی سپی بو له سه‌ری نوسرابو: (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ)، واته: به‌نوسینئکی پده‌ش.

ئینجا بزانه: مه‌به‌ست به (لِوَاء): نه‌و نالا گه‌وره‌یه‌یه له‌گه‌ل نه‌میر له‌شکرئ گه‌وره‌دایه، مه‌به‌ستیش به (رَايَة)-به‌یداخ: نه‌و نالا بچوکانه‌ی له‌گه‌ل سه‌رتیبه‌کانی له‌شکرده‌انه، هه‌روه‌ک له (شرح تاج الاصول) دا پوون کراوته‌وه.

ئیمامی (الشافعی) فهرموویه‌تی: پی‌ویسته نه‌میره‌که‌ باوه‌پئیکراو بئ له‌ئایینه‌که‌ی‌دا، به‌غیره‌ت و نه‌ترس بئو به‌خوئ‌دا بیته‌وه له‌کاروباری جه‌نگدا شاره‌زا بئو له‌کاتی به‌زینی له‌شکره‌که‌دا خوراکر بئو له‌کاتی هئرشدا به‌ره‌و پئش به‌روا خاوه‌ن بیرو پا بئ بئ به‌رئوه‌بردنی له‌شکره‌که‌و هه‌ل له‌ده‌ست نه‌داو له‌بپاره‌کانی (جهاد) خاوه‌ن (اجتهاد) و شاره‌زایی.

ئینجا بزانه: دروسته‌چهند نه‌میرئک-به‌ریز-یه‌ک له‌نوای یه‌ک له‌سه‌ر له‌شکره‌که‌دابئئ، هه‌روه‌ک له‌غه‌زای (مُوتَة)‌دا پیغه‌مبه‌ر ﷺ وای‌کرد، (البخاری) گپراوه‌تیبه‌وه، به‌لام نابئ پئگا بدا نه‌م جئره‌که‌سانه له‌گه‌ل له‌شکره‌که‌دا بن: نه‌و که‌سه‌ی جه‌نگاوه‌ران ده‌ترسینئو

وَلَهُ الْإِسْتِعَانَةُ بِكُفَّارٍ تُؤْمَنُ خِيَاتُهُمْ وَيَكُونُونَ بِحَيْثُ لَوْ انْضَمَّتْ فِرْقَتَا الْكُفْرِ قَاوِمَتَاهُمْ،

ورده‌یان داده‌به‌زینتی، نه‌و که‌سه‌ی به‌ زوری‌ مه‌واله‌ ترسناکه‌کان‌ بلاو‌ ده‌کاته‌وه، نه‌و که‌سه‌ی
خیانه‌ت‌ ده‌کار نه‌پیتیبه‌کانی‌ له‌شکره‌که‌ ده‌گه‌بینته‌ دوزمن‌.

مه‌روه‌ها‌ سوننه‌ته‌ له‌ پی‌ش‌ له‌شکره‌که‌دا‌ چه‌ند‌ که‌سینکی‌ مه‌والگر‌ بنی‌ری‌ تا‌کو‌ جموجول‌و
مه‌واله‌کانی‌ دوزمن‌ بزانی، مه‌روه‌که‌ له‌ (مغنی‌)و‌ (الشروانی‌)دا‌ فه‌رموویانه‌ ﴿عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ عَنْهُ قَالَ قَالَ
النَّبِيِّ ﷺ يَوْمَ الْأَحْزَابِ: مَنْ يَأْتِنَا بِخَبَرٍ أَلْقَوْهُ؟ فَقَالَ الزُّبَيْرُ: أَلَا؟﴾ رواه الشيخان، له‌ غه‌زای
(أحزاب‌)دا‌ پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رمووی: کی‌ مه‌والی‌ دوزمنمان‌ بۆ‌ دینتی؟ مه‌زه‌تی‌ (زبیر)
فه‌رمووی: من‌ بۆ‌ت‌ دینم‌.

مه‌روه‌ها‌ بزانه‌: سوننه‌ته‌ گشت‌ تیپی‌کی‌ له‌شکره‌که‌ دروشمی‌کی‌ مه‌بی‌ بۆ‌ یه‌کتر‌ ناسین‌ له‌
حاله‌تی‌ جه‌نگدا، مه‌روه‌که‌ له‌ (مغنی‌)و‌ (الشروانی‌)دا‌ نه‌م‌ باسانه‌ پوون‌ کراونه‌وه‌ ﴿عَنْ
المُهَلَّبِ رَضِيَ عَنْهُ أَخْبَرَنِي مَنْ سَمِعَ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: إِنْ يُمِثَّ فَلَيْكُنْ شِعَارُكُمْ: حِمٌّ، لَا يَنْصُرُونَ﴾ رواه
أصحاب السنن بسند صالح، پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رمووی: نه‌گه‌ر‌ له‌ شه‌وی‌دا‌ هت‌رشتان‌ کرایه‌
سه‌ر-واته‌: توشی‌ جه‌نگ‌ بو‌ن‌- با‌ دروشمی‌ نی‌وه‌ (حم‌) بی‌، نه‌وان‌ سه‌ر‌ناکه‌وون‌.

هم‌ له‌ مه‌دیسیتی‌تردا‌ (صحابه‌)یه‌که‌ فه‌رمووی: ﴿كَانَ شِعَارًا: أَمْتُ أُمْتُ﴾ رواه أبو داود
بسند صالح، دروشمه‌که‌مان‌ له‌ غه‌زایه‌که‌دا: (بمرینه‌ بمرینه‌) بو‌.

مه‌روه‌ها‌ پی‌ویسته‌ گشت‌ چه‌کداره‌کان‌ راپه‌یندرین: تا‌کو‌ چه‌که‌کیان‌ به‌ه‌پری‌ نه‌هاوین‌و‌ تا‌
دوزمن‌ لی‌یان‌ نزیک‌ نه‌بیته‌وه‌ چه‌کی‌ تینه‌گرن‌، تا‌کو‌ نامانجه‌کیان‌ به‌ باشی‌ بی‌یکن‌، هم‌
به‌شی‌کی‌ چه‌که‌کیان‌ بۆ‌ پارێزگاری‌ مه‌لبگرن‌و‌ مه‌مووی‌ سه‌رف‌ نه‌که‌ن‌، چونکه‌
پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ له‌ غه‌زای‌ (بدر‌) به‌ (صحابه‌)کانی‌ فه‌رمووی: ﴿إِذَا أَكْبَرُكُمْ فَارْمُوهُمْ وَاسْتَبَقُوا
نَبْلَكُمْ﴾ رواه البخاری، مه‌ر‌کاتی‌که‌ کافره‌کان‌ لی‌تان‌ نزیک‌ بونه‌وه‌ چه‌کیان‌ تری‌بگرن‌و‌
به‌شی‌کی‌ تیره‌کانتان‌ بۆ‌ کاتی‌ ته‌نگانه‌ به‌پیلنه‌وه‌.

(وَلَهُ الْإِسْتِعَانَةُ بِكُفَّارٍ) بۆ‌ پی‌شه‌واو‌ جی‌گه‌ره‌که‌ی‌ دروسته‌: داوای‌ یارمه‌تی‌ جه‌نگ‌ له‌ کافره‌کان‌
بکا، واته‌: له‌گه‌ل‌ خۆیا‌ بیانباته‌ غه‌زا، به‌و‌ مه‌رجه‌ی‌ (تُؤْمَنُ خِيَاتُهُمْ) له‌ خیانه‌ته‌که‌یان‌ نه‌مین‌
بی‌ی، هم‌ به‌و‌ مه‌رجه‌ش‌ (وَيَكُونُونَ بِحَيْثُ لَوْ انْضَمَّتْ فِرْقَتَا الْكُفْرِ) کافره‌کانیش‌ مه‌ر‌ به‌و‌
نه‌ندازه‌یه‌ بن‌: نه‌گه‌ر‌ مه‌ر‌بو‌ کۆمه‌له‌که‌ی‌ کافره‌کان‌-واته‌: یارمه‌تیده‌ره‌که‌و‌ دوزمنه‌که‌-
بی‌نه‌یه‌کو‌ له‌ دژی‌ ئی‌مه‌ جه‌نگ‌ بکه‌ن‌، نه‌و‌ کاته‌ش‌ (قَاوِمَتَاهُمْ) به‌روه‌ستی‌ مه‌مووانیان‌
بکه‌ین‌، مه‌روه‌که‌ پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ (إِبْنِ سُلُولٍ)و‌ (منافقه‌)کانی‌تری‌ له‌گه‌ل‌ خۆیا‌ ده‌بردنه‌ غه‌زا،
واته‌: به‌لام‌ نه‌گه‌ر‌ کل‌ی‌ مه‌ر‌بو‌ کۆمه‌له‌که‌ وێکړا‌ له‌ دوو‌ هندی‌ ئی‌مه‌ زیاتر‌ بی‌، نه‌و‌ کاته‌
دروست‌ نیه‌ له‌گه‌ل‌ خۆمان‌ بیانبه‌ینه‌ غه‌زا.

وَيَعْبِيدُ يَأْذُنَ السَّادَةِ وَمُرَاهِقِينَ أَقْوِيَاءَ، وَلَهُ بَذْلُ الْأَهْبَةِ وَالسَّلَاحِ مِنْ بَيْتِ الْمَالِ وَمِنْ مَالِهِ، وَلَا يَصِحُّ اسْتِجَارُ مُسْلِمٍ لَجِهَادٍ، وَيَصِحُّ اسْتِجَارُ ذِمِّيٍّ لِلْإِمَامِ، قِيلَ: وَلِغَيْرِهِ، وَيُكْرَهُ لِقَاؤُ قَتْلٍ قَرِيبٍ وَمَحْرَمٍ أَشَدُّ،

(وَيَعْبِيدُ يَأْذُنَ السَّادَةِ) هم دروسته كزيله كانيش به نيزنى گوره كانيان له گه ل خوييا بيا، هم (وَمُرَاهِقِينَ أَقْوِيَاءَ) نه و كورانى نزيكى بلوغبونن - نه وانيش به نيزنى سهرپرشتكاره كانيان - هم نافرده تانيش به نيزنى ميترده كانيان دروسته له گه ل خوييا بيانبا بؤ غزا (عَنْ أُمِّ عَطِيَّةٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: غَزَوْتُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ سَبْعَ غَزَوَاتٍ أَخْلَفَهُمْ فِي رِحَالِهِمْ: فَأَصْنَعُ لَهُمُ الطَّعَامَ وَأُدَاوِي الْجَرْحَى وَأَقُومُ عَلَى الْمَرْضَى) رواه مسلم، والبخارى نحوه عن الربيع (رضي الله عنها، دايكى (عطية) فهرموى: له گه ل پيغه مبه رد الله ﷺ حفت غه زام كردن، له بارخانه ي جه نگاهه راندا ده ماموه: خوارينم بؤ دروست ده كردن و برينداره كانم ده رمان ده كردن و سهرپرشتى نه خوشه كانم ده كرد.

(وَلَهُ) بؤ پيشه و او جيگره كه ي دروسته (بَذْلُ الْأَهْبَةِ وَالسَّلَاحِ مِنْ بَيْتِ الْمَالِ) مه سره فى سه فده رو چه كه له (بيت المال) بداته جه نگاهه ران، هم (وَمِنْ مَالِهِ) بؤى دروسته له مالى خويشى مه سره فده كه بدا، هم بؤ گشت موسولمانه كانى تریش خيتره مه سره فده كه له مالى خويان بدهن، پيغه مبه رد الله ﷺ فهرمويه تى: (مَنْ جَهَّزَ غَازِيًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَقَدْ غَزَا وَمَنْ خَلَفَ غَازِيًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِخَيْرٍ فَقَدْ غَزَا) رواه الشيخان، هر كه سيك مه سره فى وه پيكردن (مُجَاهِدٌ) يَك بدا، نه ويش خيترى غه زاي بؤ ده نووسرى و هر كه سيك ناگادارى مال و مندالى (مُجَاهِدٌ) يَك بئ به چا كه تا له غه زاه ده گه پيتره وه، نه ويش خيترى غه زاي بؤ ده نووسرى. واته: خيترى يارمه تيدانه كه، چونكه خيترى خودى غه زايه كه بؤ غه زاكه ره كه يه، هر وه كه له زږيه ي سهرچاوه كاندا فهرمويانه.

(وَلَا يَصِحُّ اسْتِجَارُ مُسْلِمٍ لِحِيَارٍ) دروست نيه موسولمان به كرى بگيرى بؤ غه زاكردن؟ چونكه خيترى غه زايه كه بؤ خويه تى، كه واته: نه و موچه يه ي له (بيت المال) ده دريتره جه نگاهه ره كان، كرى غه زايه، به لكو يارمه تيدانه، هر وه كه له زږيه ي سهرچاوه كاندا فهرمويانه (وَيَصِحُّ اسْتِجَارُ ذِمِّيٍّ لِلْإِمَامِ) بؤ پيشه و ا دروسته كافر ي پهيان له نه ستر به كرى بگيرى بؤ غه زاكردن، چونكه كافره كه خيترى غه زايه كه ي ناگاتى (قِيلَ: وَلِغَيْرِهِ) له فهرموده يه كه يى هيتردا: بؤ موسولمانه كانى تريش دروسته: كافر ي پهيان له نه ستر به كرى بگرن بؤ غه زاه، به لام له به ر بئ هيترى ره فتارى پئى ناكرى.

(وَيُكْرَهُ لِقَاؤُ قَتْلٍ قَرِيبٍ) بؤ غه زاكه ره كه ناپه سنده: خزمى خوى بكورئ، چونكه جورده بچراندنيكى ره حمى تى دايه، كه و ابو: (وَمَحْرَمٍ أَشَدُّ) كوشتنى خزميكي مه حره م

قُلْتُ: إِلَّا أَنْ يَسْمَعَهُ يَسُبُّ اللَّهَ أَوْ رَسُولَهُ ﷺ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَيَحْرُمُ عَلَيْهِ قَتْلُ صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ وَامْرَأَةٍ وَخُنْثَى مُشْكِلٍ، وَيَحِلُّ قَتْلُ رَاهِبٍ وَأَجِيرٍ وَشَيْخٍ وَأَعْمَى وَزَمِنٍ لَا قِتَالَ فِيهِمْ وَلَا رَأْيٍ فِي الْأَظْهَرِ، فَيُسْتَرْقُونَ، وَتُسَبَّى نِسَاؤُهُمْ وَأَمْوَالُهُمْ، وَيَجُوزُ حِصَارُ الْكُفَّارِ فِي الْبِلَادِ وَالْقِلَاعِ وَإِرْسَالُ الْمَاءِ عَلَيْهِمْ

ناپه‌سندیه‌کی به هیزتره، به لام (قلت) نیامی (النوای) ده‌فرموی (إِلَّا أَنْ يَسْمَعَهُ يَسُبُّ اللَّهَ أَوْ رَسُولَهُ ﷺ) مه‌گر گوئی لبی خزمه‌کی جنیو ده‌داته خوا، یان پیغه‌مبه‌ر ﷺ، نهو کاته ناپه‌سند نیه، چونکه مافی خواو پیغه‌مبه‌ر ﷺ له‌پیشتره (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

مه‌روه‌ما نه‌گر خزمه‌کی ده‌یویست بیکوژی نهو کاته‌ش ناپه‌سند نیه به‌رگری له‌خوی بکاو بیکوژی، مه‌روه‌ک له (مغنی) دا‌فرمویه‌تی، چونکه (ابوعبیده) له‌غزای (بدر) باوکی خوی گوشت، (الحلبی) گپ‌راویه‌تیه‌وه.

(وَيَحْرُمُ عَلَيْهِ قَتْلُ صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ وَامْرَأَةٍ وَخُنْثَى مُشْكِلٍ) حه‌رامه: گوشتنی مندال و شیخ و نافرته و نیزاموکی نانا‌شکرا ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: نَهَى النَّبِيُّ ﷺ عَنْ قَتْلِ النِّسَاءِ وَالصَّبْيَانِ﴾ روه‌ الشیخان، پیغه‌مبه‌ر ﷺ له‌غزادا قه‌ده‌غی کرد نافرته و منداله‌کان بکوژین. به‌لام نه‌گر نه‌وانه‌ش جه‌نگ بکن، یان کافره‌کان بیانکه‌نه‌ قه‌لغانی خو‌یان، نهو کاته دروسته نه‌وانه‌ش بکوژین، مه‌روه‌ک له‌تقریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فرمویه‌انه.

﴿فَأَكَادَرِي﴾: به‌هیچ جوریک دروست نیه لاشه‌ی کوژراوه‌کانی نوژمن مه‌تک بکری: وه‌ک سوتاندن و ده‌مو لووت برین و نهو جورده په‌فتارانه ﴿عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ يَزِيدٍ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ نَهَى عَنِ التَّهْمَى وَالْمَثَلَةِ﴾ روه‌ البخاری، پیغه‌مبه‌ر ﷺ قه‌ده‌غی کربوه فرمویه‌ه‌تک‌کردن.

(وَيَحِلُّ قَتْلُ رَاهِبٍ) له‌حاله‌تی جه‌نگدا حه‌لاله: گوشتنی قه‌شه و مالمی جوله‌که و دیانه‌کانی جه‌نگی، هم کاسبکارو بی‌چه‌که کانیش، هم (و‌اجیر) به‌کری‌گیرویش بی‌خزمه‌ت و سود لیوه‌رگرتن، هم (و‌شیخ و‌اعمی و‌زمن) پیرو کوژیو په‌ککه‌وتوش، هرچه‌ند (لَا قِتَالَ فِيهِمْ وَلَا رَأْيٍ) خاوه‌ن جه‌نگو بیرو راش نه‌بن (فِي الْأَظْهَرِ) له‌فرموده‌ی به‌هیزتره، چونکه خوی گه‌وره -بی‌جیا‌کردنه‌وه- له‌ناپه‌ته‌کی داهاتو‌دا ده‌فرموی: ﴿فَأَقُولُوا الْمُسْرِكِينَ﴾ کافره‌کان بکوژن. که‌وابو: (فَيُسْتَرْقُونَ) دروسته پی‌شه‌وا نهو شه‌ش جورده که‌سانه‌نه‌ کوژیو بیانکاته‌ کویله، به‌لام (و‌تُسَبَّى نِسَاؤُهُمْ) زن و منداله‌کانیان به‌خودی به‌دیگرته‌که‌ دینه‌ کویله و هم (و‌أَمْوَالُهُمْ) ماله‌که‌شیان ده‌بیته‌ تالان.

﴿بِه‌کاره‌ینانی چه‌کی کومه‌لکوژ﴾

(وَيَجُوزُ حِصَارُ الْكُفَّارِ فِي الْبِلَادِ وَالْقِلَاعِ) دروسته: کافره‌کانی جه‌نگی که‌ما‌پژ بده‌ین له‌شاره‌کان و قه‌لاکان و شوینه‌کانی‌تردا، هم (و‌إِرْسَالُ الْمَاءِ عَلَيْهِمْ) دروسته: ناو به‌ر بده‌ینه

وَرَمَيْهُمْ بِنَارٍ وَمَنْجَنِيْقٍ، وَتَنَبَّيْتُهُمْ فِي غَفْلَةٍ، فَإِنْ كَانَ فِيهِمْ مُسْلِمٌ أَسِيرٌ أَوْ تَاجِرٌ جَازَ ذَلِكَ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلَوْ اتَّخَمَ حَرْبٌ فَتَرَسُوا بِنِسَاءٍ وَصِبْيَانٍ جَازَ رَمِيْهِمْ، وَإِنْ دَفَعُوا بِهِمْ عَنْ

سر کافره کان و هم ناویان له سر برین، هم (وَرَمَيْهُمْ بِنَارٍ وَمَنْجَنِيْقٍ) به ناگو مه نه بنیق، واته: به چه کی کومه لکوژ لییان بدهین و خانووه کانیان به سردا برهوخینین هه رچند لاشه که شیان بسوتی و پارچه پارچه ببی.

هم (وَتَنَبَّيْتُهُمْ فِي غَفْلَةٍ) دروسته بین ناگاداری له ناکاودا به شه و هیرشیان بکهینه سر، خوای گوره ده فرموی: ﴿فَلَا تَقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يَدْفَعُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَأَخْضَرُواهُمْ وَأَقْلَعُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ﴾ کافره کان بکوژن له هه شویتیک ده ستتان که وتن و بیانگرن و که مارزیان بدهن و له گشت پزیکو و هه شارکه یه کدا بزیان دانیشتن.

﴿عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: حَاصِرَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَهْلَ الطَّائِفِ﴾ رواه الشيخان، زاد البيهقي: ﴿وَرَمَاهُمْ بِالْمَنْجَنِيقِ﴾، پیغه مبه ر ﷺ دانیشتوونی شاری (طائف) ی که مارز دان و به مه نه بنیق لییانی دا.

جا یزانه: له گشت نه و حاله تانه ی پابردودا جیاوازی نیه: کافره کان ئافره و منداله کانیان له که لدا بن، یان نا، هه روه که له زویره ی سه رچاوه کانداهه فرموویانه ﴿عَنْ الصَّعْبِ ﷺ: سَأَلَ النَّبِيَّ ﷺ عَنِ الدَّارِ مِنَ الْمُشْرِكِينَ يُبَيِّتُونَ فَيَصِيُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ وَذُرَارِيَّتِهِمْ؟ فَقَالَ: هُمْ مِنْهُمْ﴾ رواه الشيخان، له باره ی کافره کانی (دارالکفر) پرسیار له پیغه مبه ر ﷺ کرا: که به شه و هیرشیان ده کریته سهه، جا له و هیرشه دا ئافره و منداله کانیشیان ده کوژدین؟ پیغه مبه ر ﷺ فرموی: نه وانیش له وانن.

(إِنْ كَانَ فِيهِمْ مُسْلِمٌ أَسِيرٌ أَوْ تَاجِرٌ) جا نه گه ره له که له کافره کانداهه چه ند موسولمانیکی به بیلگیراو، یان چه ند بازرگانیکی موسولمان هه بون، نه و کاتهش (جَازَ ذَلِكَ) به کارهینانی چه کی کومه لکوژو گشت شیوه هیرشه کانی پابردوش دروستن (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سهه فرمووده ی پاستی مه زهه ب، نه وه که کافره کان به بارمه گرتنی موسولمانان (جهاد) به ئیمه پابگرن، به لام واجبه: به گویره ی توانا خویمان له کوشتنی موسولمانه کان بیاریزین، جا نه گه ره له یه کیک له و جوړه هیرشانه دا موسولمانه که کوژا، نه وه نه خوین و نه توله ی واجب نیه، هه روه که له (تحفة) و (نهایه) دا فرموویانه.

به لام نه گه ره موسولمانه کانی ناو کافره کان زوړ بون، نه و کاته دروست نیه بکوژدین، هه روه که له (معنی) دا فرموویه تی.

(وَلَوْ اتَّخَمَ حَرْبٌ) نه گه ره چه نگ تیکه له بوو (فَتَرَسُوا بِنِسَاءٍ وَصِبْيَانٍ) جا کافره کان ئن و مندالی خویمان کردنه قه لغانی خویمان، نه و کاتهش (جَازَ رَمِيْهِمْ) دروسته: چه کیان به اووینن، به لام به گویره ی توانا خویمان له کوشتنی ئن و منداله کان ده پاریزین (وَإِنْ دَفَعُوا بِهِمْ عَنْ

أَنْفُسِهِمْ وَلَمْ تَدْعُ ضُرُورَةً إِلَى رَمِيهِمْ فَلَا ظَهَرَ تَرْكُهُمْ، وَإِنْ تَتَرَسَّوْا بِمُسْلِمِينَ فَإِنْ لَمْ تَدْعُ ضُرُورَةً إِلَى رَمِيهِمْ تَرْكَنَاهُمْ، وَإِلَّا جَازَ رَمِيَهُمْ فِي الْأَصَحِّ،

آنفسهيم) نه گهر كافره كان به ژن و منداله كانيان به رگرييان له خويان ده كړيو (ولم تدع ضرورة إلى رميهم) هيچ ناچاره كيش نه بو بق ليدانيان، نه و كاته (فلا أظهر تركهم) وازيان لي دينين، به لام به فهرمووده ي به هيزو پشت پيښه سترای زوري ي سرچاوه كان: له و حاله ته شدا دروسته: چه كيان به اوښتي، هه روه ك دروست بوو: به چه كي كومه لكوز ليان بدهين، نه وه ك كافره كان به و فيلانه ريگاي (جهاد) و سر كه و تنمان لي بگرن.

(وَإِنْ تَتَرَسَّوْا بِمُسْلِمِينَ) نه گهر كافره كان له جهنگدا موسولمانانيان كړنه قه لغاني خويان، نه و كاته (فإن لم تدع ضرورة إلى رميهم) نه گهر هيچ ناچاره ك واي نه ده كړد چه كيان به اوښتي (تركناهم) واجبه: له بهر خاتري پاراستني موسولمانه كان وازيان لي دينين (وإلا) به لام نه گهر ناچار بوين: وه كه جهنگ تيكله بوي و نه و انيش موسولمانه كانيان كړيونه قه لغانو نه گهر وازمان له هيتابان نه وان سرده كه و تنو شپزه يان ده كړين، نه و كاته (جَازَ رَمِيَهُمْ فِي الْأَصَحِّ) به فهرمووده ي راستر دروسته: چه كيان به اوښتي به مه به ستي كوشتني كافره كان، جا به گوږه ي تواناش خوام له كوشتني موسولمانه كان ده پاريزين.

جا بزانه: له م حاله ته ي قه لغانيشدا نه گهر موسولماننيكي به قه لغانكرو بكوږي، له مزمه يي (حنفي) دا: نه خوږين و نه كه فپاره ي كوشتنه كه واجب نابي، هه روه ك له (مجمع الانهر) و (الهداية) دا فهرموويانه.

﴿لَا كَادَارِي﴾: نه وه ي پابريو له حاله تيكلدا بوو: كه كافره كان موسولمانان به زوري كړين بكه نه قه لغاني خويان، به لام نه گهر موسولمانه كان به خويان بونه تركه ري كوفرو يارمه تي كافره كانيان داو له شكر ي كافره كانيان زور كړد، نه و كاته ش بيگومان كوشتنيان دروسته ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ نَاسًا مِنَ الْمُسْلِمِينَ كَانُوا مَعَ الْمُشْرِكِينَ يُكْتَرُونَ سَوَادَهُمْ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، يَأْتِي السَّهْمُ أَحَدَهُمْ فَيَقْتُلُهُ أَوْ يَضْرِبُ فَيَقْتُلُ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى: (إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضَ اللَّهِ وَاسِعَةً فَهَاجَرُوا فِيهَا فَأُولَٰئِكَ مَا لَهُمْ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا)﴾ رواه البخاري، هه نديك له موسولمانان له (مكة) دا مابونه وه له غه زاي (بدر) له گه ل كافره كاندا هاتن بو جهنگو له شكر ي كافره كانيان زور كړد له دري پيښه مبه رﷺ، جا تيريك ده مات يه كيكياني ده كوشت، يان به شمشير لي ده دراو ده كوږا، نينجا خوي گوره دره مه ق نه و موسولمانه تاوانبارانه نه م نايه ته ي ناره خواره وه: واته: (بهراسني شو موسولمانانه ي له غه زاي (بدر) كوږان و مه لانيكه تي عزاب گياننياني دهرميئا له حاله ته ي نه وان ستمه كاري گياني خويان بو، مه لانيكه ته كان پنيان گوتن: نيوه له چي دا بوون؟

وَيَحْرُمُ الْإِنْصِرَافُ عَنِ الصِّفِّ إِذَا لَمْ يَزِدْ عَدَدُ الْكُفَّارِ عَلَى مِثْلَيْنَا، إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّرًا إِلَى فِتْنَةٍ يَسْتَنْجِدُ بِهَا، وَيَجُوزُ إِلَى فِتْنَةٍ بَعِيدَةٍ فِي الْأَصَحِّ،

موسولمانه کوزراوه کانیس گوتیان: ئیمه بن هیزو چهوسیندراو بوین له زهوی دا، مه لایکه ته کان پینان گوتن: نهی زهوی خودا فراوان نه بو تا ئیوه کوچی تیدا بکه نه و له گهل کافره کاندانه بن؟ جا نه موسولمانه کوزراوانه جینگه یان جهه منه مهو خراپترین شوینه.

﴿ هه لاتن له کاتی جهنگدا حه رهامه ﴾

پیغه مبه رڤا: ﴿لَا تَتَمَتَّزُوا لِقَاءَ الْعَدُوِّ، وَسَلُّوا اللَّهَ الْعَاقِبَةَ إِذَا لَقِيتُمُوهُمْ فَاصْبِرُوا، وَاعْلَمُوا أَنَّ الْجَنَّةَ تَحْتَ ظِلَالِ السُّيُوفِ﴾ رواه الشيخان، خوزگه مه که نه پویه پوهی دوژمن بینه وه بگه نه یه کتر، له خوا بپاړینه وه بن به لاتان بکا، جا هر کاتیک که یشته دوژمنه کانتان ئیوه خق پابگر و بزائن: به هشت له ژیر سیبهره کانی شمشیره کاندایه.

که وایو: (و) هر کاتیک موسولمانان و دوژمنه که یان که یشته یه کتر و جهنگ مه لگرسا (يَحْرُمُ الْإِنْصِرَافُ عَنِ الصِّفِّ) حه رهامه (مُجَاهِد) پیزی موسولمانان به جی بهیلن و بپروا، هر چه نه گومانیشی به هیز بین که ده کوزی (إِذَا لَمْ يَزِدْ عَدَدُ الْكُفَّارِ عَلَى مِثْلَيْنَا) به و مرجهی ژماره ی کافره کان له دوو هندی ئیمه ی موسولمان زیاتر نه بن (إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ) ته نها نه گهر بۆ فیلیکی جهنگکردن له شوینه که ی خوی بپواته شوینیکی تری باشت (أَوْ مُتَحَيِّرًا إِلَى فِتْنَةٍ) یان بپواته لای کومه لیک موسولمانان که له شوینه که ی وی نزیکن، تاکو (يَسْتَنْجِدُ بِهَا) داوی فریا که وتن له و کومه له بکا و له گهل نه واندایه بگه پیتنه وه بۆ شوینه که ی خوی، نه وه له و دوو حاله تانه دا دروسته شوینی خوی به جی بهیلن، جا نه گهر نه گونجا بگه پیتنه وه شوینه که ی خوی، نه و کاته دروسته له گهل نه م کومه له دا بمینیتنه وه جهنگ بکا، هر وه که له ژوری سهرچاوه کاندایه فرموویانه.

(وَيَجُوزُ إِلَى فِتْنَةٍ بَعِيدَةٍ) دروسته بۆ داوی فریا که وتن بپواته لای کومه لیک دوریش (فِي الْأَصَحِّ) له فرمووده ی راستردا، خوی گه وده ده فرموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحْفًا فَلَا تُولُوهُمْ الْأَدْبَارَ وَمَنْ يُولُوهُمْ يَوْمَئِذٍ ذُبْرُهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّرًا إِلَى فِتْنَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِقَضَبٍ مِنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ﴾ هو نه و که سانه ی باوه رتان هیناوه، هر کاتیک که یشته کافره کان و له جهنگدا لیک نزیک که وتن وه، نه که نه بیه زو و پشت بده نه کافره کان، هر که سیک له کاتی جهنگدا پشت بداته کافره کان و بیه زی - ته نها بۆ فیلیکی جهنگ نه بن، یان بۆ لای کومه لیک فریا که وتن نه بن - به راستی نه و هه لاتوه به غه زبیک لای خواوه ده گه پیتنه وه شوینه که شی جهه منه مهو خراپترین شوینه.

وَلَا يُشَارِكُ مُتَحَيِّزٌ إِلَى بَعِيدَةِ الْجَيْشِ فِيمَا غَنِمَ بَعْدَ مُفَارَقَتِهِ، وَيُشَارِكُ مُتَحَيِّزٌ إِلَى قَرِيبَةٍ فِي الْأَصْحِ، فَإِنْ زَادَ عَلَى مِثْلَيْنَا جَارَ الْإِنْصِرَافِ، إِلَّا أَنَّهُ يَحْرُمُ الْإِنْصِرَافُ مِائَةً بَطْلٍ عَنْ مِائَتَيْنِ وَوَاحِدٍ ضَعْفَاءَ فِي الْأَصْحِ،

هه روه ما پیغمبر ﷺ فرموده تی: ﴿اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُؤْبَقَاتِ، وَعَدَّ مِنْهَا: أَلْتَوَلَّى يَوْمَ الزَّخْفِ﴾ رواء الشیخان، خوتان له حفت گوناوه گه وره کانی به هیلاکدهر بیاریزن: که یه کیکیان: هه لاتنه له کانی جه نگدا. که وابو: سه رکه وتن له گنل خوراکرتندایه. نیجا بزانه: نه گهر (مُجاهد) ینک چه که که ی نه ما، نه وه نه گهر بگونجی به به رد هاویشتن -یان به جورکی تر- جه نگ بکا، نه و کاتهش دروست نیه ریزی جه نگ به جی بهیلتی، به لام نه گهر نه گونجی، نه و کاته دروسته و گوناوه بار نابین، هه روه له زوری هه رچاوه کاندایه فرمودیانه.

(وَلَا يُشَارِكُ مُتَحَيِّزٌ إِلَى بَعِيدَةِ الْجَيْشِ) نه و که سه ی پویشتنوته لای کومه لیکي دوری فریاکه وتن، نابین هاویه شی له شکره که بکا (فِيمَا غَنِمَ بَعْدَ مُفَارَقَتِهِ) له و شتی به تالان گرتویانه له دوی پویشتنه که ی، به لام له و شتی پیش پویشتنه که ی گرتویانه ده بیته هاویه ش، هه م (وَيُشَارِكُ مُتَحَيِّزٌ إِلَى قَرِيبَةٍ) نه و که سه ی پویشتنوته لای کومه لیکي نزیک نه ویش ده بیته هاویه شی کومه له که ی خوی (فِي الْأَصْحِ) له فرموده ی پاستردا، هه رچند له دوی کوتایی جه نگه که ش گه پایبته وه.

هه روه ها نه وه ی بقی هه والگری نیردراوه، نه ویش ده بیته هاویه شی تالانه که، هه رچند ناماده ی جه نگیش نه بوین، هه روه له زوری هه رچاوه کاندایه فرمودیانه.

(فَإِنْ زَادَ عَلَى مِثْلَيْنَا) جا نه گهر ژماره ی کافره کان له دوو هه ندی نیمه زیاتر بوو، نه و کاته (جَارَ الْإِنْصِرَافِ) دروسته له شوینی خوی بهوا، خوی گه وره ده فرمودی: ﴿فَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ﴾ نه گهر له نیوه ی موسولمان سه د که سه ی خوراکر هه بن به سه ر دووسه د کافردا زال ده بن، نه گهر هه زاری خوراکر هه بن به سه ر دوو هه زاردا زال ده بن.

که واته: له به رامبه ر دوو هه ندی خویان واجبه: موسولمانان خوراکر، له به رامبه ر زیاتر واجب نیه؟ چونکه موسولمان له سه ر (أَحَدِي الْحُسَيْنَيْنِ) جه نگ ده کا: که (شهید بوونه، یان سه ر که ووته)، کافریش ته نها بقی وه ده سته پینانی لونی جه نگ ده کا.

(إِلَّا أَنَّهُ يَحْرُمُ الْإِنْصِرَافُ مِائَةً بَطْلٍ) به لام جه پامه سه د موسولمانی پاله وان به یزئ وه لبی (عَنْ مِائَتَيْنِ وَوَاحِدٍ ضَعْفَاءَ) له دوو سه د یه ک کافری بی هیز (فِي الْأَصْحِ) له فرموده ی پاستردا، چونکه تاکه که سیك کار ناکاته سه ر خوراکرتن.

وَتَجُوزُ الْمُبَارَزَةُ، فَإِنْ طَلَبَهَا كَافِرٌ اسْتَحَبَّ الْخُرُوجُ إِلَيْهِ، وَإِلْمَا تَحْسُنُ مِمَّنْ جَرَّبَ نَفْسَهُ وَيَأْذِنُ الْإِمَامُ،

کواته: له و حالته ی نوژمن له نوو هندی خۆمان زیاتره: نه گهر ئومیدی سهرکه و تنو زیان لیدانیکی گهره ی نوژمن هه بێ، نه و کاته خۆپاگرتن سوننه ته، هه رچه ند بشزانێ شه هید ده بێ، به لام نه گهر ترسی له ناوچونێکی بێ سهرکه و تنو بێ زیان لیدانیکی گهره ی نوژمن هه بێ، نه و کاته هه لاتن واجبه، هه روه ک له (تحفة) و (مغنی) دا پوون کراوه ته وه.

پووئکردنه وه: له و نایه ت و حه بیسانه ی پابر بو دا ئاشکرا بو: که هه لاتن له پۆژی جه نگدا بێ شه رع ی و گونا مه یکی گهره یه، جا نه گهر ژماره ی نوژمنیش له نوو هندی خۆمان زیاتر بێ، نه و کاته هه لاتن دروسته، واته: خۆپاگرتنیش تا شه هید ده بێ هه ر دروسته.

به لام نه گهر ده زانرا: موسولمانان ده کوژن و زیانیکی گهره ش له نوژمن ناکه وێ، نه و کاته هه لاتن واجبه ده بێ؟ چونکه خۆپاگرتن تا شه هید بوون له و حالته دا دروست ده بێ: که سهرکه و تنیکی ئیسلامی تی دابێ و زیانیکی گهره له نوژمن بدرێ، جا نه گهر سهرکه و تنی تی دا نه بێ و زیانیکی گهره له نوژمن نه بدرێ، نه و کاته هه لاتن واجبه ده بێ، چونکه به له ناوچونی موسولمانان دژمنه که یان دلخۆش ده بێ و ده رد ی ده رمان ده بێ، موسولمانیش خه فه تبار ده بن، هه روه ک ئیمام (العز بن عبدالسلام) ش له (قواعد الاحکام) دا پوونی کردیته وه.

که وابو: نه گهر له م سهر ده مه دا- کۆمه له موسولمانێک به روه سستی فێرکه و موشه کی نوژمنیان نه ده کرد و ترسی له ناوچوونیان هه بوو، واجبه: شوینی خۆیان به جێ به یلێ و بپۆنه شوینیکی تر و بۆ له مه تیکی تر خۆیان ئاماده بکه نه وه، والله اعلم.

﴿چوونه مه یدان و هیژشی گیانفیدیای﴾

(وَتَجُوزُ الْمُبَارَزَةُ) چونه مه یدان به ئاشکرا بێ دروسته، به لام سوننه ت نیه (فَإِنْ طَلَبَهَا كَافِرٌ) جا نه گهر کافرێک مه یدانی خواسته وه و داوای کرد یه کێک بۆی بجێته مه یدان، نه و کاته (اسْتَحَبَّ الْخُرُوجُ إِلَيْهِ) سوننه ته موسولمانێک بۆی بجێته مه یدان (وَإِلْمَا تَحْسُنُ مِمَّنْ جَرَّبَ نَفْسَهُ) چونه مه یدانه که ش ته نها له که سیکی وه ها جوانه: که خۆی تا قی کرد بپێته وه له پووی هیژو نه ترسی یه وه، هه م (وَيَأْذِنُ الْإِمَامُ) به ئیزنی پێشهوا، یان سهرکرده ی له شکره که ش بێ، جا بزانه: نه م جۆره مه یدان باز یه له م سهر ده مه دا ناگوئجی؟ چونکه چه که کانی ئیستا و چه که کانی سهر ده می (مِنْهَا) لێک جیا وازن و مندالێک ده توانی- به چه کی ئیستا- پاله وانێک بکوژی، که وابو: ئیستا سوننه ت نیه.

به لکو ئیمامی (الماوردی) فه رموویه تی: نه گهر موسولمانێک کوشتنه که ی ده بووه هۆی شکستی موسولمان- وه ک گهره یه ک، یان سهرکرده یه کی لیها تووی موسولمانان- نه وه بۆ نه و جۆره که سه حه پامه بجێته مه یدانی جه نگ، هه روه ک له زۆریه ی سهرچاوه کاند

فهرموویانه، واته: چونکه پیغه مبه رﷺ له غه زایه کانی (بذرو) (أحد) پښکای نه دا: نیمامی (أبوبکر) ﷺ بچینه مه میدانی کوره که ی خوی که ناوی (عبدالرحمن) یو- هیشتا موسولمان نه یو یو- جا پیغه مبه رﷺ فهرمووی: ﴿مَتَّعْنَا بِنَفْسِكَ- يَا أَبَا بَكْرٍ- لَا تَفْجَعْنَا بِمَوْتِكَ﴾، نه ی (أبوبکر) به مانه وهی خوت سودمان پی بگه یتنه، به مردنت دلمان مه نیشتینه. هه روه ک (الدارقطني) و (الحلی) گپړاویه تیانه وه.

﴿ناگاداری﴾: له زوری ه سرچاوه کاند ا فهرموویانه: له (جهاد) دا دروسته: مړوځ خوی توشی به هیلاکچوون بکا، نه وه ش واده گه ی نه: که هیرشی گیانفیدایی دروسته، هه رچه ند بیگومانیش بزانی به دهستی دوژمن ده کوژزی، به و مرجه ی شهید بوونه که ی نه بیته هوی شکستی موسولمانان ﴿عَنْ أَسْلَمَ﴾: حَمَلَ رَجُلٌ مِنَ الْمُسْلِمِينَ عَلَى صَفِّ الرُّومِ حَتَّى دَخَلَ فِيهِمْ، فَصَاحَ الثَّاسُ: سُبْحَانَ اللَّهِ يُلْقِي بِيَدِهِ إِلَى التَّهْلُكَةِ! فَقَالَ أَبُو أَيُّوبَ الْأَنْصَارِيُّ ﷺ رَدًّا عَلَيْهِمْ: نَزَلَتْ فِينَا- مَغْشَرُ الْأَنْصَارِ- (وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ)، حِينَ عَزَمْنَا أَنْ نَقُومَ فِي أَمْوَالِنَا وَتَرْكِ الْغَزْوِ ﷺ رواه أصحاب السنن بسند صحيح، پیاوړی موسولمان هیرشیکی گیانفیدایی کرده سر کومه لیکي کافره کانی پږم وچووه ناو پیزه که یان، جا موسولمانه کان گوډیان: (سُبْحَانَ اللَّهِ) چوڼ به دهستی خوی خوی به هیلاک ده دا! ټینجا (أبوایوب) فهرمووی: ټیوه به به له له م نایه ته ټیگه یشتون، که دهره ق ټیمه ی (أنصار) هاتوته خواره وه، له و کاته ی ویستمان واز له غه زای ټینځو له ناو ملک و ماله که ماندا بمینینه وه، خوی گه وره دهره ق ټیمه فهرمووی: (ټیوه به دهستی خوتان خوتان به هیلاک مه دن). واته: مه به ست نه وه ی واز له غه زای مه ټینځ، نه ک خوتان گیانفیدای نیسلام مه که ن.

ټینجا بزانه: خوی گه وره ده فهرمووی: ﴿وَلَا يَطْأُونَ مَوْطِنًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا يَتَأَلَوْنَ مِنْ عَدُوٍّ نِيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ﴾ موسولمانه کان به سر هر شوینیکدا بږوڼ که کافره کان دلته نگو خه فته بار بکا، یان بگه نه هر مه به ستیک له کوشتن و برون درکردن به دیلگرتنی دوژمنه که یان، به هر یه کیک له وانه خیری کرده وه یه کی چاکیان هر بږو ده نووړی. که واته: نابی (مُجَاهِد) واتیگا پله ی به رز ته نها له شهید بووندا یه، به لکو جاری واهیه به شهید بوونی موسولمانیک کافره کان زور چاک دردیان دهرمان ده بی و شهید بوونی موسولمانه که ش به سرکه وتنی خویان داده نین، بږی نابی (مُجَاهِد) به و هیرشه گیانفیداییه ته نها مه به ستی شهید بوون بی، به لکو پټویسته نه تی به رزکړنه وه ی نیسلامیشی ه بی، چونکه پیغه مبه رﷺ فهرموویته: ﴿مَنْ قَاتَلَ لِتَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ فِي الْعُلَيَّا فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ رواه الشيخان، هر که سیک بږو به رزکړنه وه ی نابینی خوا جهنگ بکا، نه وه له پښکای خوا یه.

وَيَجُوزُ إِثْلَافُ بَنَائِهِمْ وَشَجَرِهِمْ لِحَاجَةِ الْقِتَالِ وَالظَّفَرِ بِهِمْ، وَكَذَا إِنْ لَمْ يُرْجَ حُصُولُهَا لَنَا، فَإِنْ رُجِيَ نُدْبُ التُّرْكِ، وَيَحْرُمُ إِثْلَافُ الْحَيَوَانِ إِلَّا مَا يَقَاتِلُونَا عَلَيْهِ لِدَفْعِهِمْ أَوْ ظَفَرِ بِهِمْ، أَوْ غَنَمْنَاهُ وَخَفْنَا رُجُوعَهُ إِلَيْهِمْ وَضَرَرَهُ.

ئینجا که نهو نیته باشی هه بوو، با به خوی خوی به شه میدیون نه دا، به لکو له خوا بیاریتته وه: تا کو شه میدیونی بداتی، چونکه پیقه مبه علیه السلام فه رموویه تی: ﴿مَنْ سَأَلَ الشَّهَادَةَ بِصِدْقٍ بَلَّغَهُ اللَّهُ مَنَازِلَ الشَّهَادَةِ وَإِنْ مَاتَ عَلَى فِرَاشِهِ﴾ رواه مسلم، هه که سیئک به راستی تکای شه میدیون له خوا بگا، خوا ده یگه نییته پلهی شه میدان، هه ر چهند له سه ریاتاغی خویشی مریدی. که و ابو: نهی برای (مُجاهِد) تا ته مهنت درِیترتین و زیاتر زیان له کافره کان بدهی، پلهی زیاتر له به هشت بق خۆت وه ده ست دینی، چونکه پیقه مبه علیه السلام فه رموویه تی: ﴿خَيْرُ النَّاسِ مَنْ طَالَ عُمُرُهُ وَحَسُنَ عَمَلُهُ﴾ رواه الترمذی بسند صحیح، له هه مو که س باشتر نهو که سه یه: ته مه نی درِیژ بی و کرده وهی چاک بی.

(وَيَجُوزُ إِثْلَافُ بَنَائِهِمْ وَشَجَرِهِمْ) دروسته: خانووی کافره کان و یران بکه یو دره خسته کانیان بیه و تینین (لِحَاجَةِ الْقِتَالِ وَالظَّفَرِ بِهِمْ) بق پیوستی جه نگو زالبوون به سه ریاندا، چونکه پیقه مبه علیه السلام دارخورمایه کانی (بَنَى النُّخَيْلِ) برین، هه روه ک (البخاری و مسلم) گیراویه تیانه وه (وَكَذَا إِنْ لَمْ يُرْجَ حُصُولُهَا لَنَا) هه روه ها نه گه ر ئومیدیش نه بی دره خست و خانووه کان بق ئیمه بین، نهو کاته ش دروسته بیانفه و تینین، به لام (فَإِنْ رُجِيَ نُدْبُ التُّرْكِ) نه گه ر ئومید هه بو بق ئیمه بمیئننه وه، نهو کاته سوننه ته نه یانفه و تینین.

جا بزانه: هه ر مالیکی تر- که ئاژه له نه بی- وه ک ئوتومبیل و نهو جوژه شتانه، هه مان بریاره کانی دره خست و خانووی لی دینه جی، هه روه ها نهو ئاژه لهی گوشتی بخوری، دروسته بق خواردن سه ر بیژی، هه روه که له (مغنی) دا فه رموویه تی.

به لام (وَيَحْرُمُ إِثْلَافُ الْحَيَوَانِ) چه رهامه: نهو ئاژه لهی گوشتی ناخوری، بیفه و تینین (إِلَّا مَا يَقَاتِلُونَا عَلَيْهِ) ته نها نهو ئاژه لهی کافره کان به سواری جه نگمان له گه ل ده کن دروسته بیه و تیندری (لِدَفْعِهِمْ أَوْ ظَفَرِ بِهِمْ) بق به رگری و زالبوون به سه ریاندا (أَوْ غَنَمْنَاهُ وَخَفْنَا رُجُوعَهُ إِلَيْهِمْ) یان ئاژه له که مان به تالان گرتبو و ترساین بق کافره کان بگه ریتته وه و (وَضَرَرَهُ) زیانی بق ئیمه هه بی، نهو کاته ش دروسته بیه و تیندری.

که و ابو: نه گه ر ترساین چه ک و که رهسته ی ئیمه ش بکه ویتته ده ست دوژمن و له دژی ئیمه به کاری بینن، نهو کاته ش دروسته: بیفه و تینین، چونکه چه رزه تی (جعفر بن ابی طالب علیه السلام) له غه زای (موتة) دا له به ر زوری برینه کانی بی هیژ بوو، ئینجا له نه سپه که ی دابه زی و هه ر چوار په لی نه سپه که ی برین، نهو که بکه ویتته ده ست کافره کان و له دژی موسولمانان

به سواری نه سپه که جهنگ بکن، هیچ (صحابه) به کیش په خنځی لته گرت، هه روه که له (شرح الزرقانی) و (السيرة الحلیة) دا گنډېراو ته وه.

﴿پاشکو: له باره ی جاسوس و (رباط) = مانه وه له باره گایه کی نیسلامدا﴾

یه که م: ﴿عَنْ سَلَمَةَ: أَتَى النَّبِيَّ ﷺ عَيْنٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ - فِي غَزْوَةِ هَوَازَنَ - فَجَلَسَ مَعَ أَصْحَابِهِ يَتَحَدَّثُ ثُمَّ الْقَتْلَ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: أَطْلُبُوهُ فَأَقْتُلُوهُ. فَقَتَلْتُهُ فَنَفَلَنِي سَلْبُهُ﴾ رواه الشيخان والنسائي، له غزای (هوازن) جاسوسی کافره کان هات له گه ل (صحابه) کان دانېشت قسه ی ده گرد، ټینجا پوښت، پیغه مېرښه فرموی: به دوی دا بگ پټنو بیکوژن. جا (سَلَمَةُ) جاسوسه کی کوشت و پیغه مېرښه کله پله که یی داین.

جا به به لگه ی نه م دهیسه و به (اجماع) ی ژانایانی نیسلام دروسته جاسوسی کافری جهنگی بکوژن، هه روه ها جاسوسی کافری په یمان له نه ستو په یمان له گه لکراویش له مه زه بی نیام (مالک) دا: په یمان که ی ه لده وه شپته وه، که واته: دروسته بکوژن، به لام نه گه ر جاسوسه که موسولمان بئ - وهش به فرموده ی نیام (مالک) و چند ژانایه کی تر: - پیښه وای موسولمانان (اجتهاد) دهره قی ده کا، واته: نه گه ر به رزه وهندی دیت دروسته بیکوژن.

جا (ابن حجر العسقلانی) فرمویو تی: به لگه ی کوشتنی جاسوسی موسولمان - که له لای نیام (مالک) و چند ژانایه دروسته - به سرهاته کی (حاطب بن ابی بلتعنة) یه: که له (فتح مکه) دا کاغه زکی ب کافره کان نارو کاغه زه که ش گېرا، ټینجا نیامی (عمر) فرموی: ﴿ذَعْنِي يَا رَسُولَ اللَّهِ أَضْرِبُ عُنُقَهُ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: إِنَّهُ شَهِدٌ بَدْرًا﴾ رواه الشيخان، پښام بده (حاطب) بکوژم. پیغه مېرښه فرموی: (حاطب) ناماده ی غزای (بدر) بووه، واته: بوی نای بکوژن.

شویننې به لگه: ووشه ی (شَهِدٌ بَدْرًا)، واته: ناماده بوونی (حاطب) له (بدر) پله ی کی به رزه و ده پیته پږگری کوشتنی، نه که له بهر نه وه ی موسولمانه، جا نه و پله ی ش - نیستا - له هیچ جاسوسی موسولماندا نیو نیسلامه تیش نابیته پږگری کوشتنی.

به لام به مه زه بی نیامی (حنفی) و (شافعی): دروست نیه جاسوسی موسولمان بکوژن، به لکو ته مېن ده کړن: به لیدان و به ندردن تا ماوه یه کی درن، هه روه که له (شرح مسلم) و (فتح الباری) دا پوښ کراوه ته وه.

دووم: (رباط) = نیشته جی بوون له باره گایه کی نیسلامدا - بچ چاوه پوانکړنی غه زاو پاسه وانی موسولمانان و خپرا میټان له چه ک و پږیستیه کانی تری جهنگ - به شپکه له (جهاد)، نه گه ر (مُرابط) - نیشته جی بووه که له باره گاکه شی دا بمری پله ی به رزی (جهاد) ی

(فَصَلَ) نِسَاءُ الْكُفَّارِ وَصِيَّائُهُمْ إِذَا أُسِرُوا رُقُوا، وَكَذَا الْعَبِيدُ، وَيَجْتَهِدُ الْإِمَامُ فِي الْأَخْرَارِ الْكَامِلِينَ وَيَفْعَلُ الْأَحْظَ لِلْمُسْلِمِينَ مِنْ قَتْلِ وَمَنْ وَفْدَاءٍ بِأَسْرَى أَوْ مَالٍ

هر بقى دهنووسرى، پيغه مبرر^ع فرمويده تي: ﴿رَبَّاطُ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ خَيْرٌ مِنْ صِيَامِ شَهْرِ وَقِيَامِهِ، وَإِنْ مَاتَ فِيهِ أَجْرِي عَلَيْهِ عَمَلُهُ الَّذِي كَانَ يَعْمَلُ وَأَجْرِي عَلَيْهِ رِزْقُهُ وَأَمِنْ الْفَتَانِ﴾ رواه مسلم، نيسته جي بوني پڙڙڻكو شوڻك له باره گايه كي نيسلامدا خيرتره له به پڙڙوويوني مانگيڻكو شهنويڙي مانگيڻك، نه گهر نيسته جي بيوهه كه له ماوهي نيسته جي بيوهه كه یدا بمرئي، خيرى نهو كرده وه چاكانهي دهيكردن، هر بقى دهنووسريو لي نايپري، خوارينه كه شي - وه كو شهيد - هر دهرتيو له فيتنهي فريسته كاني ناو گيره كه شي نه مين دهبي.

﴿فَصَلَ: لَهُ بَاسِي گرتنى ديله كان و مالى كافره كان﴾

پيشه كي: بزانه ملكو مالى كافره كاني پاشگه زيوو نايپته تالان و به سهر غه زاكه ره كاندا بهش ناكري، به لكو مالى هر پاشگه زيويكي به كافري مردي، يان كوڙبايي، به (قيء) دهرتيه (بَيْتُ الْمَالِ)، مالى زيندووه كانيشيان پاده گيري: نه گهر بونه وه موسولمان ده ياندرتيه وه، نه گهر به كافري بمرن، يان بكوڙځين، نه وهش به (قيء) دهرتيه (بَيْتُ الْمَالِ)، هه روه ها ديله كانيشيان نابنه كڙيله، به لكو نافرته و پياوه بالغه كانيان داواي موسولمان بونه ويان لي ده كري، جا نه گهر نه بونه وه موسولمان، نهو كاته واجبه بكوڙځين، به لام منداله نه بالغه كانيان هه به موسولمان داده ندرين، هه روه كه له (باسي پاشگه زيونه وه) دا پابراو له (مغني) و (الشرواني) شدا فرمويانه.

به لام (نِسَاءُ الْكُفَّارِ) نافرته كاني كافره كاني بنه پرتي - كه نافرته كان له بنچينه دا كافرن - هم (وَصِيَّائُهُمْ) منداله كاني كافره كاني بنه پرتي (إِذَا أُسِرُوا رُقُوا) هر كاتيځ به ديل گيران په كسر - به خودي گرتنه كه - دهنه كڙيله ﴿عَنْ ابْنِ عَوْنٍ وَابْنِ عُمَرَ رَضِيَ عَنْهُمَا فِي غَزْوَتَيْ بَنِي قُرَيْظَةَ وَبَنِي الْمُصْطَلِقِ: قُتِلَ رَجُلَاهُمَا وَقَسِمَ نِسَاؤُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ وَأَمْوَالُهُمْ بَيْنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ الحديثان رواهما الشيوخان، له غه زاي جوله كه كاني (بني قريظه) و عه په به كاني (بني المصطلق) پيغه مبرر^ع پياوه بالغه كاني كوشتن و مال و نافرته و منداله كانيشيان به سهر موسولماناندا بهش كردن. (وَكَذَا الْعَبِيدُ) هه روه ها كڙيله كانيشيان به خودي گرتن دهنه وه كڙيله.

(وَيَجْتَهِدُ الْإِمَامُ) پيشه وا، يان سهر كردهي له شكره كه (اجتهاد) ده كا: (فِي الْأَخْرَارِ الْكَامِلِينَ) له باره ي نيرينه نازاده كاني بالغو عاقل - هر كاتيځ به ديل گيران - ښيجا (وَيَفْعَلُ الْأَحْظَ لِلْمُسْلِمِينَ) واجبه به قازانجتره كه بقى موسولمان بكا: له و چوار پڙگايانه: (مِنْ قَتْلِ) له كوشتني ديله كان و (وَمِنْ) له نازاندرنيان به خوپايي و (وَفْدَاءٍ بِأَسْرَى أَوْ مَالٍ) له نازاندرنيان به رامبر پڙگار كړني ديله كاني موسولمانان، يان به رامبر وه رگرتني مال له

وَاسْتَرْقَا، فَإِنْ خَفِيَ الْأَحْظُ حَبْسَهُمْ حَتَّى يَظْهَرَ، وَقِيلَ لَا يُسْتَرْقُ وَلَنِي وَكَذَا عَرَبِيٌّ فِي قَوْلٍ، وَ لَوْ أَسْلَمَ أَسِيرٌ عَصَمَ دَمَهُ وَبَقِيَ الْخِيَارُ فِي الْبَاقِي، وَلِي قَوْلٌ يَتَكَيَّنُ الرِّقُّ، وَإِسْلَامُ كَافِرٍ قَبْلَ ظَفَرٍ بِهِ يَعْصِمُ دَمَهُ وَمَالَهُ وَصِغَارَ وَلَدِهِ، لَا زَوْجَتَهُ عَلَى الْمَذْهَبِ،

ديله کافره کان و (وَاسْتَرْقَا) له کرښيان به کويله، چونکه نه م چوار پښگيانه له قوپان و
حه دبیس وه رگبراون.

(فَإِنْ خَفِيَ الْأَحْظُ) جا نه گړ له و چوار پښگيانه به قازانجتره کي لږديار نه بو، نه و کاته
(حَبْسَهُمْ حَتَّى يَظْهَرَ) واجبه: به بنديان بکا تا به قازانجتره که دهرده که وي (وَقِيلَ) له
هرموده په کي بڼه ميژدا: (لَا يُسْتَرْقُ وَلَنِي) بته رست ناکړته کويله (وَكَذَا عَرَبِيٌّ فِي قَوْلٍ)
هرودها له هرموده په کي تري بڼه ميژدا: هرپه بيش ناکړته کويله، به لام به حه دبسه کي
پا بر دو نه م هرموده بڼه ميژانه رد د کر اونه وه.

(وَلَوْ أَسْلَمَ أَسِيرٌ) نه گړ ديلنک بووه موسولمان، نه وه (عَصَمَ دَمَهُ) خوښه کي خوي
ده پاريزن و دروست نيه بکوړي، به لام (وَبَقِيَ الْخِيَارُ فِي الْبَاقِي) سه ريشکي پيشه و له سن
پښگي که ي تردا ده ميژي (وَفِي قَوْلٍ: يَتَكَيَّنُ الرِّقُّ) له هرموده په کدا واجبه: ديلي موسولمان بوو
بکړته کويله.

(وَإِسْلَامُ كَافِرٍ قَبْلَ ظَفَرٍ بِهِ) نيسلامبوني کافرکي بالغو عاقل - پياو بڼ، يان نافرته -
پيش نه وه ي بگيرئ (يَعْصِمُ دَمَهُ وَمَالَهُ) گيانه کي له کوشتنو کويله يي ده پاريزن و
ماله که شي له هر شوښنک بڼ - ده پاريزن، چونکه پيغه مبه رڼ هرموده يي: «أَمَرْتُ أَنْ
أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، فَإِذَا قَالُواهَا عَصَمُوا مِنِّي
دِمَائَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلَّا بَحْقَهُ» رواه الشيخان واصحاب السنن، له لايه ن خواوه هرمان
پي کراوه جهنگ له گڼ کافره کان بکه م تا شاده ده ميژن، جا هر کاتيک شاده يان ميژاو
بونه موسولمان، خوښو ماليان له من ده پاريزن ته نها به مافي نيسلام نه بڼ.

(وَصِغَارَ وَلَدِهِ) هم منداله بچوکه کانيشي له کويله يي ده پاريزن، چونکه نه وانيش به
نيسلامبوني دايکيان، يان باوکيان دهنه موسولمان، به لام منداله بالغو عاقله کاني
ناپاريزن، چونکه نه وان سهر به خوڼه و به نيسلامبوني دايکو باوکيان نابنه موسولمان،
هرودک له زږدې سهرچاه وکاندا هرموديانه.

(لَا زَوْجَتَهُ) به لام ژنه کافره کي له کويله يي ناپاريزن (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر هرموده ي
پاستي مه زه ب، هرودک نه گړ له دواي به ديلگيرانيشي بيته موسولمان ناپاريزن،
چونکه نافرته که سهر به خوڼه، که واپو: نيسلامبوني ژنه که ش ميژده کافره کي ناپاريزن،
به لام له هرموده په کي تردا: نه گړ ميژده که پيش به ديلگيراني بيته موسولمان، ژنه
کافره کي له کويله يي ده پاريزن، هرودک له (نهاية) و (مغني) دا هرموديانه.

فَإِنْ اسْتَرْقَتْ انْقَطَعَ نِكَاحُهُ فِي الْحَالِ، وَقِيلَ إِنْ كَانَ بَعْدَ الدُّخُولِ بِهَا انْتَهَرَتْ الْعِدَّةُ فَلَعَلَّهَا تَعْتَقُ فِيهَا، وَيَجُوزُ إِزْقَاقُ زَوْجَةٍ ذِمِّيٍّ، وَكَذَا عَتِيقُهُ فِي الْأَصَحِّ، لَا عَتِيقُ مُسْلِمٍ وَزَوْجَتُهُ الْحَرِّيَّةُ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَإِذَا سَبِيَ زَوْجَانِ أَوْ أَحَدُهُمَا انْقَسَخَ النِّكَاحُ إِنْ كَانَا حُرَّيْنِ قِيلَ أَوْ رَقِيقَيْنِ، وَإِذَا أَرِقَ وَعَلَيْهِ ذَنْنٌ لَمْ يَسْقُطْ فَيَقْضَى مِنْ مَالِهِ إِنْ غَنِمَ بَعْدَ إِزْقَاقِهِ،

جا گوتمان به فرموده‌ی پاستی مذهب: به موسولمانبونی می‌دهد که زن کافره‌کی له کویله‌یی ناپاریزی، که وایو: (فَإِنْ اسْتَرْقَتْ) هرکاتیک زن کافره‌کی پی‌او موسولمانبووه‌که گیراو بووه کویله (انْقَطَعَ نِكَاحُهُ فِي الْحَالِ) هر نو دم ماره‌برینه‌کی ده‌پچری، هرچه‌ند جی‌ماعیشی له‌گل کردبی (وَقِيلَ إِنْ كَانَ بَعْدَ الدُّخُولِ بِهَا) له فرموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: نه‌گه‌ر بوونه کویله‌یی له دوا‌ی جی‌ماع له‌گل لکردنی بی، نه‌و کاته (انْتَهَرَتْ الْعِدَّةُ) چاره‌پوانی ته‌واوبونی (عدة‌ی ده‌کری (فَلَعَلَّهَا تَعْتَقُ فِيهَا) به‌لکی له (عدة‌دا) نازاد ده‌کری و ماره‌برینه‌کیان به‌رده‌وام ده‌بی.

(وَيَجُوزُ إِزْقَاقُ زَوْجَةٍ ذِمِّيٍّ) دروست: زن کافره‌کی کافری په‌یمان له‌نه‌ستو بکریته کویله، نه‌گه‌ر زن‌که جه‌نگ بکا (وَكَذَا عَتِيقُهُ فِي الْأَصَحِّ) هروده‌ها کویله کافره‌کی نازادکراویشی ده‌کریته کویله نه‌گه‌ر جه‌نگ بکا (لَا عَتِيقُ مُسْلِمٍ وَزَوْجَتُهُ الْحَرِّيَّةُ) به‌لام کویله کافره‌کی نازادکراوی مرقفی موسولمان و هم زن کافره‌کی مرقفی موسولمان- نه‌گه‌ر جه‌نگیش بکن- نابنه کویله (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر فرموده‌ی پاستی مذهب، چونکه نیسلامه‌تی‌بنچینه‌یی به‌هیزتره له نیسلامه‌تی دوا‌ی کوفر.

(وَإِذَا سَبِيَ زَوْجَانِ أَوْ أَحَدُهُمَا) نه‌گه‌ر زن و می‌ریکی کافر ویکرا گیران، یان ته‌نها په‌کیکیان گیرا (انْقَسَخَ النِّكَاحُ) په‌کسر ماره‌برینه‌کیان ه‌لده‌وه‌شیتته‌وه (إِنْ كَانَا حُرَّيْنِ) نه‌گه‌ر هر دوکیان نازاد بن، جیاوازی نیه: جی‌ماعیان کردبی، یان نا ﴿عَنْ أَبِي سَعِيدٍ﴾: أَصَبْنَا سَبَا يَوْمَ أُوطَاسٍ لَهُنَّ أَزْوَاجٌ فَتَحَرَّجُوا، قَالَ نَزَلَ اللَّهُ تَعَالَى: (وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ) رواه مسلم، له غه‌زای (أوطاس) ه‌ندیک نافرهمان ده‌ست که‌وتن می‌ریبان ه‌هبو، بوی خویان له جی‌ماع‌کردنیان پاپاست، جا خوا‌ی گه‌وره نه‌و نایه‌تی‌پ‌بربووی ناردده خواره‌وه، واته: (نافره‌تانی ماره‌پ‌راو چه‌پامن ته‌نها نه‌گه‌ر بی‌نه کویله‌ی ئی‌توه، نه‌و کاته حه‌لالن). (قِيلَ أَوْ رَقِيقَيْنِ) له فرموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: نه‌گه‌ر زن و می‌ده‌که کویله‌ش بن، ماره‌برینه‌کیان ه‌لده‌وه‌شیتته‌وه.

(وَإِذَا أَرِقَ وَعَلَيْهِ ذَنْنٌ) هرکاتیک کافریکی جه‌نگی کرایه کویله له‌و حاله‌تیشدا قه‌رزی که‌سیکی له سر بوو (لَمْ يَسْقُطْ) قه‌رزه‌که‌ی له سر لانا‌ک‌وی، که وایو: (فَيَقْضَى مِنْ مَالِهِ إِنْ غَنِمَ بَعْدَ إِزْقَاقِهِ) قه‌رزه‌که له مالی کافره‌که ده‌ریته‌وه، نه‌گه‌ر له دوا‌ی کردنه کویله‌یی

وَلَوْ اقْتَرَضَ حَرْبِيَّ مِنْ حَرْبِيٍّ أَوْ اشْتَرَى مِنْهُ ثُمَّ أَسْلَمَ أَوْ قَبِلَ جَزِيَّةً دَامَ الْحَقُّ، وَلَوْ أَتْلَفَ عَلَيْهِ حَرْبِيٌّ فَأَسْلَمَ فَلَا ضَمَانَ عَلَيْهِ فِي الْأَصَحِّ، وَالْمَالُ الْمَأْخُوذُ مِنْ أَهْلِ الْحَرْبِ قَهْرًا غَنِيمَةٌ، وَكَذَا مَا أَخَذَهُ وَاحِدٌ أَوْ جَمَعَ مِنْ دَارِ الْحَرْبِ بِسَرِقَةٍ، أَوْ وَجَدَ كَهَيْئَةِ اللَّقْطَةِ

ماله کي گيرايې، به لام نه گړ پيش کوي له يي ماله کي گيرايې، نه و کاته قهرزه که له ماله کي نادرېته وه به لکو له نه ستړي دا ده ميښي.

(وَلَوْ اقْتَرَضَ حَرْبِيٍّ مِنْ حَرْبِيٍّ) نه گړ کافرني که نه گي قهرزني که له کافرني که نه گي وه رگرتې (أَوْ اشْتَرَى مِنْهُ) يان کافره که شتي که به قهرز له کافره که کړيښي (ثُمَّ أَسْلَمَ) ښجا هه ريووکیان، يان ته نها يه کيکيان بووه موسولمان (أَوْ قَبِلَ جَزِيَّةً) يان سه رانه يان قبول کړو يونه په يمان له نه ستړ، له و حاله تانه دا (دَامَ الْحَقُّ) مافي خاوهن مافه که هه ر به رده وام ده بڼو واجبه بيدريښي، به لام (وَلَوْ أَتْلَفَ عَلَيْهِ حَرْبِيٌّ فَأَسْلَمَ) نه گړ کافرني که نه گي شتي که کافرني که نه گي فه وتانديښي، ښجا هه ريووکیان، يان ته نها فه وتيښه رده که بووه موسولمان، نه و کاته (فَلَا ضَمَانَ عَلَيْهِ فِي الْأَصَحِّ) فه وتيښه رده که هيچ زاميني له سه ر نيه، له قهرمووده ي راستردا.

﴿مالي کافره کان﴾

پيشه کي بزانه: مالي هه ر موسولمانيک به پښکايه کي ناشه رعي بکه ويته ده ست کافره کان، ماله که نابيته ملکی کافره کان و هه ر ملکی خاوه نه که به تي، که واته: هه ر که سيک نه و ماله ي بگاته ده ست: به گرتن، يان به کړين، يان به هه ر پښکايه کي تر، واجبه: بيداته وه خاوه نه که ي، هه روه که له (تحفة) و (نهايه) دا فه رموويانه ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: ذَهَبَ فَرَسٌ لَهُ فَأَخَذَهُ الْعَدُوُّ، فَظَهَرَ عَلَيْهِمُ الْمُسْلِمُونَ فَرُدُّ عَلَيْهِ فِي زَمَنِ النَّبِيِّ ﷺ﴾ رواه البخاري، نه سپيکي (ابن عمر) پويشت و دوژمن گرتي، ښجا موسولمانه کان به سه ر دوژمنه که دا سه رکه وتنو نه سپه که يان گرت، جا به فه رمانی پيغه مبه ر ﷺ نه سپه که ي يو که پاندراره.

به لام (وَالْمَالُ الْمَأْخُوذُ مِنْ أَهْلِ الْحَرْبِ قَهْرًا) مالي کافره کاني جهنگي که به زالبيون ليبيان ستيندراره (غَنِيمَةٌ) ده بيتته تالان، واته: ده کړيښه پينج به شو به سه ر جهنگاوه رده کان و نه و جوړه که سانه دا به شو ده کړي: که له پيش (کتاب النکاح) دا له (باسي به شکر دني تالان) دا پوون کراونه وه.

(وَكَذَا مَا أَخَذَهُ وَاحِدٌ أَوْ جَمَعَ مِنْ دَارِ الْحَرْبِ بِسَرِقَةٍ) هه روه ها مالي کافره کاني جهنگي که موسولمانيک، يان کومه له موسولمانيک له (دارالْحَرْبِ) ده ميښي، يان له (دارالاسلام) دا له کافرني که نه گي ده يستيښي: به زين، يان به پفاندين، نه ويش له هه ريوو حاله تدا ده بيتته تالان و ده کړيښه پينج به شو (أَوْ وَجَدَ كَهَيْئَةِ اللَّقْطَةِ) يان له (دارالْحَرْبِ) دا وه که شيوه ي ماليکي

عَلَى الْأَصْحَ، فَإِنْ أَمَكَنَ كَوْنُهُ لِمُسْلِمٍ وَجَبَ تَعْرِيفُهُ، وَلِلْغَانِمِينَ التَّبَسُّطُ فِي الْغَنِيمَةِ بِأَخْذِ الْقُوتِ وَمَا يَصْلُحُ بِهِ، وَلَحْمٍ وَشَحْمٍ وَكُلِّ طَعَامٍ يُقْتَادُ أَكْلُهُ عُمُومًا، وَعَلَفَ الدَّوَابَّ تَبْنًا وَشَعِيرًا وَنَحْوَهُمَا، وَذَبَحَ مَأْكُولٍ لِلْحِمَةِ،

وَنَبَوَ مُوسُوْلَمَانِيكَ دُوزِيَسِه وَهِيْنَايِ وَگومانیش وه هابو شته كه هی كافرئكي جه نگی یه،
نه ویش ده بیته تالان (عَلَى الْأَصْحَ) له سر فرموده ی پاستر.

به لام له فرموده كه ی تردا- كه (امام الحرمین) پشتگیری كردوه- له هردو
مه سه له دا: ماله كه گشتی بۆ نه و كه سه یه كه هیئاو یه تی، هه روه كه له (نهایه) و (مغنی) دا
فرمویانه، به لكو له فرموده یه كی نیمامی (الشافعی) و له هه ر سِيك مه زه به كه ی تردا:
نه گه ر نه میری له شكره كه- پِیش تالانگرتن- بَلَى: (هه ر كه سِيك شتیكی كافر هه كان
بگري شته كه بۆ خوی). نه و كاته شته كه بۆ نه و كه سه یه كه گرتو یه تی، هه روه كه له
(تحفة) و (الشروانی) دا فرمویانه.

(فَإِنْ أَمَكَنَ كَوْنُهُ لِمُسْلِمٍ) جا نه گه ر ده گونجا دُوزاو هه كه ملكی موسوْلَمَانِيكَ بۆ و له
(دار الحرب) لای ون بوو یی، یان كافر هه كان لییان ستاند بی، نه و كاته (وَجَبَ تَعْرِيفُهُ) واجبه
ماوه ی سَالِيكَ بانگه وازی بكا، جا نه گه ر خاوه نه كه ی ده ست نه كه وت، ده بیته تالان، له
فرموده كه ی تریشا: بۆ نه و كه سه یه كه دُوزیویه تیه وه.

(وَالْغَانِمِينَ التَّبَسُّطُ فِي الْغَنِيمَةِ) بۆ تالانگه كان هه لاله فراوانی له تالانه كه دا بكه ن
پِیش به شكر دنی: (بِأَخْذِ الْقُوتِ وَمَا يَصْلُحُ بِهِ) وه كه بر دنی خوارده مه نی و نه و شته ی
خوارده مه نی ی پِی ساز ده كری: وه كه خوئی و پوون، هه م (وَلَحْمٍ وَشَحْمٍ وَكُلِّ طَعَامٍ يُقْتَادُ أَكْلُهُ
عُمُومًا) گزشت و به زو گشت خوار دنیكی به عاده ت تیکرای خه لك ده یخوا، هه م (وَعَلَفَ
الدَّوَابَّ تَبْنًا وَشَعِيرًا وَنَحْوَهُمَا) نالیکي وولاغه كان وه كه كاو جۆ و نه و جۆره شتانه، هه م
(وَتَبَحَ مَأْكُولٍ لِلْحِمَةِ) دروسته نه و ناژه له ی گزشتی بخوئی بۆ گوشته كه ی سه ری به یین
﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: كُنَّا نُصِيبُ فِي مَقَازِينَا الْقَسْلَ وَالْعَنْبَ فَأَكُلُ وَلَا نُرْفَعُهُ﴾ رواه
البخاری، نیمه له غه زا كانماندا هه نگوین و تریمان ده گرت، ده مانخواری نه مانده برده لای
پیغه مه ر ﷺ.

جا بزانه: نه گه ر پیویستی به جل و به رگ بوو، ده بی نه میره كه به كری بیداتی تا
پیویستی كه ی ته واو ده بی، نیجا ده یكه پِینیته وه ناو تالانه كه، به لام نه گه ر پیویستی به
چه كه و شتی سواری بوو بۆ جه ننگردن، نه و كاته به بی كری به كاری دِیْن و نه گه ر فه وتاش
تۆله ی له سه ر نیه، به لام نه گه ر نه فه وتا، واجبه: له لوی نه مانی پیویستی كه بیكه پِینیته وه
ناو تالانه كه، هه روه كه له (تحفة) و (الشروانی) دا رو ن كراوه ته وه.

وَالصَّحِيحُ جَوَازُ الْفَاكِهَةِ، وَأَنَّهُ لَا تَجِبُ قِيَمَةُ الْمَذْبُوحِ، وَأَنَّهُ لَا يَخْتَصُّ الْجَوَازُ بِمُحْتَاجٍ إِلَى طَعَامٍ وَعَلَفٍ، وَأَنَّهُ لَا يَجُوزُ ذَلِكَ لِمَنْ لَحِقَ الْجَيْشَ بَعْدَ الْحَرْبِ وَالْحِيَازَةِ، وَأَنْ مَنْ رَجَعَ إِلَى دَارِ الْإِسْلَامِ وَمَعَهُ بَقِيَّةُ لَزِمَهُ رَدُّهَا إِلَى الْمَقْنَمِ، وَمَوْضِعُ التَّبَسُّطِ دَارُهُمْ، وَكَذَا مَا لَمْ يَصِلْ عُمْرَانُ الْإِسْلَامِ فِي الْأَصَحِّ، وَلِقَانِمِ رَشِيدٍ وَلَوْ مَحْجُورًا عَلَيْهِ بِفَلْسِ الْأَعْرَاضِ عَنِ الْغَنِيمَةِ قَبْلَ الْقِسْمَةِ، وَالْأَصَحُّ جَوَازُهُ بَعْدَ فَرَزِ الْخُمْسِ، وَجَوَازُهُ لِجَمِيعِهِمْ، وَيُطْلَأُهُ مِنْ ذَوِي الْقُرْبَى وَسَالِبٍ،

(وَالصَّحِيحُ جَوَازُ الْفَاكِهَةِ) به فرموده‌ی راست: میوه‌ش در بسته بخون، هر وک له حدیسه که دا پابرا، هم (وَأَنَّهُ لَا تَجِبُ قِيَمَةُ الْمَذْبُوحِ) نرخی تازه له سرپر او که ش واجب نابی، هم (وَأَنَّهُ لَا يَخْتَصُّ الْجَوَازُ بِمُحْتَاجٍ إِلَى طَعَامٍ وَعَلَفٍ) در بسته که ش تایهت نیه به و که سه‌ی پیوستی به خوارده‌ی و نالیکی و لاغه‌ی هیه، به لکو نه‌گه ر پیوستی نیه، هر در بسته نه و شتانه بیا، به لام (وَأَنَّهُ لَا يَجُوزُ ذَلِكَ لِمَنْ لَحِقَ الْجَيْشَ بَعْدَ الْحَرْبِ وَالْحِيَازَةِ) به فرموده‌ی راست: بردنی نه و شتانه‌ی پابردو در بسته نیه بق نه و که سه‌ی له دواى جهنگو گرتنی تالانه که گیوه ته له شکره که.

هم (وَأَنْ مَنْ رَجَعَ إِلَى دَارِ الْإِسْلَامِ وَمَعَهُ بَقِيَّةٌ) هر که سیک گه پاره بق (دارالاسلام) و هه ندیکی له و شتانه‌ی پابردوی پیمايو (لَزِمَهُ رَدُّهَا إِلَى الْمَقْنَمِ) واجب به بیگه پینیتیه و شویتنی تالانه که، چونکه پیوستی نه‌ماوه، هم (وَمَوْضِعُ التَّبَسُّطِ دَارُهُمْ) شویتنی حه لالی نه و فراوانیه‌ش، وولات و خانه‌ی کافره‌کانه (وَكُذَّا مَا لَمْ يَصِلْ عُمْرَانُ الْإِسْلَامِ) هر ودها له گه پانه وده‌شدا حه لاله تا نه‌گیوه ته وده ناوه دانیه‌کانی نیسلام (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده‌ی راستردا، واته: هر کاتیک گه یشته وده ناوه دانیه‌کانی نیسلام هیچ‌تر فراوانیه که حه لال نیه.

(وَلِقَانِمِ رَشِيدٍ) نه و غه زاکه‌ی مافی له تالانه که دا هیه و بالغ و عاقله و بق دین و دنیای خویشی ده‌گودجی (وَلَوْ مَحْجُورًا عَلَيْهِ بِفَلْسِ) هر چند به هوی قه‌رزداریش قه‌ده‌غی له سر داندرا بنی، بقی در بسته: (الْإِعْرَاضُ عَنِ الْغَنِيمَةِ قَبْلَ الْقِسْمَةِ) واز له به‌شه تالانه‌ی خوی بینتی پیش به شکردنی تالانه که، وه ک بلتی: (وَأَزِمَ لَهُ مَافِي خَوْمِ هَيْثَا لَهُ تَالَانَهُ). (وَالْأَصَحُّ جَوَازُهُ بَعْدَ فَرَزِ الْخُمْسِ) به فرموده‌ی راستر در بسته: واز له تالانه که بینتی له دواى جیا کردنه وده‌ی پینجیکه که‌شی، به لام له دواى به شکردن، یان هه لب‌ژاردنی به ملک‌کردنی تالانه که واز لیته‌نانه که در بسته نابی (وَ) هر به فرموده‌ی راستر (جَوَازُهُ لِجَمِيعِهِمْ) بق هه مو خاوه‌ن مافه‌کان - به گشتی - در بسته: واز له مافی خویان بینن.

(وَ) به فرموده‌ی راستر: (يُطْلَأُهُ مِنْ ذَوِي الْقُرْبَى) نه و از لیته‌نانه له لایه‌ن خزمه‌کانی پیغه‌مبه‌روه و به تاله و در بسته نابی، هم (وَسَالِبٍ) له و که سه‌وه‌ش در بسته نابی: که مافی که لوپه لی کافره‌کوژاوه‌ی خوی هیه.

(وَالْمُعْرِضُ كَمَنْ لَمْ يَخْضُرْ) نه‌وی وازی له مافی خۆی هیناوه، وهك نه‌و كه سه‌یه كه ناماده نه‌بویی، واته: به‌شه‌كه‌ی وی ده‌خستریتته‌وه گه‌ل تالانه‌كه‌و به‌ش ده‌كړی به‌سه‌ر غه‌زاكه‌ره‌كانی‌ترداو به‌سه‌ر نه‌و كه‌سه‌انی پینجیكه‌ی تالانیان ده‌دریتتی، به‌لام نه‌گه‌ره‌ه‌موو خاوه‌ن مافه‌كان- به‌گشتی- وازیان له‌تالانه‌كه‌هینا، نه‌و كاته مافی هه‌موانیان ده‌دریتته نه‌وانه‌ی پینجیكه‌ی تالانه‌كه‌یان ده‌دریتتی، هه‌روه‌كه له‌زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌كاندا هه‌رموویانه‌.

(وَمَنْ مَاتَ) هر غەزاكەرك وازی لە مافی خۆی نەهێتای و مردبێ، ئەو (فَقَدْ لَوَارِثَ) مافەكە، بە میرات بۆ میراگرەكە بەتێ: دەتوانی داوای بكاو دەشتوانی وازی لی بێنی.

(وَلَا تُنْكِرْ إِلَّا بِقِسْمٍ) تالان نایبته ملکی هیچ خاوهن مافیك ته‌ن‌ها به به‌شکردن ده‌بیستی، به‌لام (وَلَهُمُ التَّمْلِكُ) بۆ خاوهن مافه‌كان دروسته: پيش به‌شکردن بيكه‌نه ملکی خويان، وه‌ك هه‌ر يه‌كه‌يان بلێ: به‌شی‌خۆم له‌م تالانه مه‌لبژارد كرېمه ملکی‌خۆم. (وَقِيلَ يَمْلِكُونَ) له‌فه‌رمووده‌يه‌کی بێ‌هيزدا: به‌خودی كۆكرېنه‌وه‌ی تالان ده‌بنه‌ خاوهنی تالانه‌كه (وَقِيلَ) له‌فه‌رمووده‌يه‌کی بێ‌هيزدا (إِنْ سُلِّمَتْ إِلَى الْقِسْمَةِ) نه‌گه‌ر تالانه‌كه ته‌سليمی به‌شکردن كرابێ، نه‌وه (بِأَن مِّلْكُهُمْ) تاشكرا ده‌بێ: بووه‌ته ملکی هه‌موويان (وَلَا فَلَا) به‌لام نه‌گه‌ر ته‌سليمی به‌شکردن نه‌كرابێ، نه‌و كاته نه‌بووه‌ته ملك.

(وَيْمَلِكُ الْعَقَّارُ بِالْإِسْتِيْلَةِ) باغ و زمین و خانوش دهیته ملکی خاوهن مافه کان: به دست به سهر داگرتن و به شکرین (كَالْمَنْقُولِ) وهكو مالی گواسترایوه، به لام له مه زه بی نیمای (حنفی)دا: پیشه وای موسولمانان سه رپشکه: یان زه وی و باغ و خانوه کان به ش ده کا- وهكو مالی گواسترایوه-، یان وه قفی ده کاته سهر موسولمانان، یان دهیداته وه کافره کان، ههروه که (حاشیه عمیره)و (مجمع الانهر)دا فه رمویانه.

(وَلَوْ كَانَ فِيهَا كَلْبٌ أَوْ كَلَابٌ تَتَفَقَّحُ) نه گهر له تالانه كهدا سه گيك، يان چه ند سه گيكي به سود هه بوو (وَأَرَادَهُ بَعْضُهُمْ أَلَّا يُنَازِعَ) هه نديك له خاوه ن مافه كان داواي كردو كه سيش كيښي له گه ن نه كرد، نه وه (أَعْطِيَهُ) سه گه كي ده بریتتي (وَأَلَّا) به لام نه گهر كه سيكي تريش سه گه كاني ويستن، نه و كاته (قُسِمَتْ إِنْ أَمْكُنْ) سه گه كان به ش ده كرين نه گهر بگوچي (وَأَلَّا أَقْرِعَ) به لام نه گهر به شكونه كيان نه گودجا، نه و كاته پشه كه له نتوان دواكړه كاندا ده كړي: بڼ كاهه يان ده رچو، ده بديرتتي.

وَالصَّحِيحُ أَنَّ سَوَادَ الْعِرَاقِ فَتِحَ غَنَوَةً وَقَسَمَ ثُمَّ بَذَلُوهُ وَوُقِفَ عَلَى الْمُسْلِمِينَ، وَخَرَجَهُ أُجْرَةً تُؤَدَّى كُلُّ سَنَةٍ لِمَصَالِحِ الْمُسْلِمِينَ، وَهُوَ مِنْ عِبَادَانِ إِلَى حَدِيثَةِ الْمُوَصِّلِ طُغُولاً، وَمِنْ الْقَادِسِيَّةِ إِلَى حُلُوانَ عَرْضاً، قُلْتُ: الصَّحِيحُ أَنَّ الْبَصْرَةَ وَإِنْ كَانَتْ دَاخِلَةً فِي حَدِّ السَّوَادِ فَلَيْسَ لَهَا حُكْمُهَا إِلَّا فِي مَوْضِعٍ غَرْبِيِّ دَجَلَتِهَا وَمَوْضِعٍ شَرْقِيِّهَا،

(وَالصَّحِيحُ) به فرموده‌ی پاست: (أَنَّ سَوَادَ الْعِرَاقِ فَتِحَ غَنَوَةً) شاره‌كان و بنيه‌كانی سه‌وزایی عیراق له سه‌رده‌می نیامی (عمرؓ) به هیزنی چهك نازاد كراوه له ده‌ستی كافره‌كان و (وَقَسَمَ) له نیوان غه‌زاكه‌ره‌كاندا به‌ش كرا (ثُمَّ بَذَلُوهُ) نیجا هر كه‌سه‌یان به‌شی خوی داوه نیامی (عمرؓ) (وَوُقِفَ عَلَى الْمُسْلِمِينَ) نیجا له لایه‌ن نیامی (عمر) - گشت سه‌وزاییه‌كه به خاكه‌وه - وه قف كرا بق سه‌ر موسولمانان؟ نه‌وه كه غه‌زاكه‌ره‌كان به كشتوكاله‌وه خه‌ريك بینو (جهاد) له كار بكه‌وی.

(وَخَرَجَهُ أُجْرَةً) نه‌و خه‌رجیه‌ی له سه‌وزایی عیراق وهرده‌گیرئ گشتی كرییه‌كه‌یه‌تی و (تُؤَدَّى كُلُّ سَنَةٍ لِمَصَالِحِ الْمُسْلِمِينَ) هه‌موو سالیك نه‌و كرییه‌ ده‌دئ و بق بزره‌وه‌ندی موسولمانان سه‌رف ده‌كری، واته: گشت سه‌وزایی عیراق به خاكه‌وه وه قفكراوی نیامی (عمرؓ) به‌لام له مه‌زه‌بی نیامی (حنفی) دا: خاكي (سوادالعراق) - سه‌وزایی عیراق ملكی خاوه‌نه‌كانیه‌تی و دروسته: فروشتن و گشت ده‌ستكاریه‌کی بكه‌ن، هه‌روه‌كه له (الهدایة) و (مجمع الانهر) دا فرمویانه.

(وَهُوَ) سنوری سه‌وزایی عیراق: (مِنْ عِبَادَانِ إِلَى حَدِيثَةِ الْمُوَصِّلِ) له سه‌ره‌تای (عه‌بیادان) ی نزیك (به‌سه‌ره‌وه) تا كۆتایی (حدیثه‌ی لای (موسل) ه، جا نه‌مه (طولاً) دریزیه‌كه‌یه‌تی، هه‌م (وَمِنْ الْقَادِسِيَّةِ إِلَى حُلُوانَ) له سه‌ره‌تای (قادسیه‌ی) نزیك (كوفه‌وه) تا كۆتایی دئی (حلوان) ی نزیك چپای بیستون، (عَرْضاً) نه‌مه‌ش پانیه‌كه‌یه‌تی.

﴿ نَاگاداری ﴾: نه‌و سنوره‌ی (سوادالعراق) نه‌م شوینانه‌ی كوردستانیش ده‌گرتیه‌وه: كه‌ركوك، هه‌ولێر، شاره‌زور، شاریازێر، پاوه، سیوه‌یل، داودان، ده‌پهن، عه‌دان. هه‌روه‌كه (الوضوح شرح المحرر) دا فرمویه‌تی، واته: چونكه كوردستان له سه‌ره‌ده‌می نیامی (عمرؓ) له سالی هه‌ژده‌ی كۆچی دا - به‌ته‌واوی - له ژێر ده‌ستی كافره‌كانی پۆمو فارس نازاد كراوه.

(قُلْتُ) نیامی (النواوی) ده‌فرموی (الصَّحِيحُ) به فرموده‌ی پاست: (أَنَّ الْبَصْرَةَ وَإِنْ كَانَتْ دَاخِلَةً فِي حَدِّ السَّوَادِ) شاری (به‌سه‌ره‌وه)، هه‌رچه‌ند ده‌كه‌ویته ناو سنوری سه‌وزایی عیراق (قُلْتُ) لَهَا حُكْمُهَا به‌لام به‌یاری سه‌وزاییه‌كه‌ی بق نادرئ (إِلَّا فِي مَوْضِعٍ غَرْبِيِّ دَجَلَتِهَا وَمَوْضِعٍ شَرْقِيِّهَا) ته‌نها له شوینیکی پۆژناوای پوویاری (دجله‌وه) شوینیکی پۆژه‌لانه‌كه‌ی نه‌بی

وَأَنْ مَا فِي السَّوَادِ مِنَ الدُّورِ وَالْمَسَاكِينِ يَجُوزُ بَيْعُهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.
وَفُتِحَتْ مَكَّةُ صَلَاحًا، فَدُورُهَا وَأَرْضُهَا الْمُحْيَاةُ مِلْكُ يَبَاعُ.
(فَصْلُ) يَصِحُّ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ مُكَلَّفٍ مُخْتَارِ أَمَانٍ حَرَبِيٍّ وَعَدَدٍ مَحْضُورٍ فَقَطْ، وَلَا يَصِحُّ
أَمَانُ أُسِيرٍ لِمَنْ هُوَ مَعَهُمْ فِي الْأَصَحِّ، وَيَصِحُّ بِكُلِّ لَفْظٍ يُفِيدُ مَقْصُودَهُ وَبِكِتَابَةٍ وَرِسَالَةٍ،

(ر) هر به فەرموده‌ی پاست (أَنْ مَا فِي السَّوَادِ مِنَ الدُّورِ وَالْمَسَاكِينِ) نهو خانویه‌ری له
ناو سه‌وزایی عیراق‌دایه (يَجُوزُ بَيْعُهُ) دروسته بفروشری (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونکه خانو به‌ره‌که
وه‌قف نه‌کراوه (وَفُتِحَتْ مَكَّةُ صَلَاحًا) شاری (مکة) ی پیروز به پیکهاتن نازاد کراوه - نه‌که به
جه‌نگ - که‌وابو: (فَدُورُهَا وَأَرْضُهَا الْمُحْيَاةُ مِلْكُ) خانووه‌کانی (مکة) یو زه‌ویه
زیندو کراوه‌کانیشی ملکی خاوه‌نه‌کانیه‌تی (يَبَاعُ) دروسته بفروشری.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي (أَمَانُ الْكَافِرِ) دَلْنِیاکردنی کافره‌کان﴾

واته: موسولمانیک پاپاستنی کافرتیک، یان زیاتر بخاته نه‌ستری خوی و په‌یمانی بداتی: که
هیچ موسولمانیک زانی لی‌ته‌دا، ئینجا به‌م دَلْنِیاکردنه پاپاستنی واجب ده‌بی و دروست نیه
هیچ موسولمانیک زانی لی‌بدا، جا به‌م جوړه‌کافره ده‌گوتی: (مُسْتَأْمَنٌ) - دَلْنِیاکراو، ئیت
جیاوازی نیه دَلْنِیاکه‌ره‌که، یان دَلْنِیاکراوه‌که: پیابو بی، یان ئافرت، پیغه‌مبه‌ر ﷺ
فه‌رموویه‌تی: ﴿ذِمَّةُ الْمُسْلِمِينَ وَاحِدَةٌ يَسْعَى بِهَا أَذْنَاهُمْ فَمَنْ أَخْفَرَ مُسْلِمًا فِي ذِمَّتِهِ فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ
وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ﴾ رواه الشيخان، په‌یمانی موسولمانان ه‌ریه‌که، بی‌هیزترینی
موسولمانان ده‌توانی په‌یمانی پاپاستن بدا، جا هر که‌سیتک په‌یمانی موسولمانیک بشکینی و
لای‌بیا، له‌عنه‌تی خوداو مه‌لایکه و تیکړای خلی له سه‌ریڼ.

(يَصِحُّ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ مُكَلَّفٍ مُخْتَارٍ) له لایه‌ن گشت موسولمانیک بالغو عاقل به خۆشی
خوی دروست ده‌بی: (أَمَانُ حَرَبِيٍّ) کافرتیک جه‌نگی دَلْنِیا بکا، هم (وَعَدْوٍ مَحْضُورٍ فَقَطْ)
ته‌نها ژماره‌یه‌کی سه‌رژمیرکراویش دَلْنِیا بکا: وه‌ک دانیشتووانی گوندیکی بچوک، نه‌ک
سه‌رژمیرنه‌کراو، چونکه دَلْنِیاکردنی ژماره‌یه‌کی زوری سه‌رژمیرنه‌کراو پی‌ی ده‌گوتی:
(أَلْهَذَنَ) یو تاییه‌ته به پیښه‌وای موسولمانان، ه‌روه‌ک له زوری‌ی سه‌رچاوه‌کاندا
فه‌رموویانه‌و له مه‌ولوا پوونی ده‌که‌ینه‌وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(وَلَا يَصِحُّ أَمَانُ أُسِيرٍ لِمَنْ هُوَ مَعَهُمْ) دروست نیه موسولمانیک به دیلگیراو نهو کافرانه
دَلْنِیا بکا که گرتویانه (فِي الْأَصَحِّ) له فەرموده‌ی پاستردا، چونکه کافره‌کان زالنو
نه‌ویش وه‌ک زورلیکراوه، که‌وابو: دروست نیه کافره‌کانی‌تريش دَلْنِیا بکا.

(وَيَصِحُّ) دَلْنِیاکردن دروست ده‌بی: (بِكُلِّ لَفْظٍ يُفِيدُ مَقْصُودَهُ) به گشت وشه‌یه‌ک که
مه‌بستی دَلْنِیاکردن بدا: وه‌ک تۆم پاپاست، دَلْنِیا کردی، هیچ ترست نه‌بی. (وَبِكِتَابَةٍ
وَرِسَالَةٍ) به نووسینو به نارینی که‌سیکیش دَلْنِیاکردن دروست ده‌بی.

وَيُشْتَرَطُ عِلْمُ الْكَافِرِ بِالْأَمَانِ، فَإِنْ رَدَّهُ بَطَلَ، وَكَذَا إِنْ لَمْ يَقْبَلْ فِي الْأَصَحِّ، وَتَكْفِي إِشَارَةُ مُفْهَمَةٍ لِلْقَبُولِ، وَيَجِبُ أَنْ لَا تَزِيدَ مُدَّتُهُ عَلَى أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ، وَفِي قَوْلٍ يَجُوزُ مَا لَمْ تَبْلُغْ سَنَةً، وَلَا يَجُوزُ أَمَانٌ يَضُرُّ الْمُسْلِمِينَ كَجَسَوسٍ، وَلَيْسَ لِلْإِمَامِ نَبَذُ الْأَمَانِ إِنْ لَمْ يَخَفْ خِيَانَتَهُ، وَلَا يَدْخُلُ فِي الْأَمَانِ مَالُهُ وَأَهْلُهُ بِدَارِ الْحَرْبِ، وَكَذَا مَا مَعَهُ مِنْهُمْ

(وَيُشْتَرَطُ عِلْمُ الْكَافِرِ بِالْأَمَانِ) بقی دروستبونی دلدنیاکردن به مهرج داده‌ندری: کافره‌که‌ش به دلدنیاکردنه‌که بزانی (فَإِنْ رَدَّهُ) چا نه‌گهر کافره‌که دلدنیاکردنه‌که‌ی په‌د کرده‌وه و گوئی: دلدنیابویم ناوی (بَطَلَ) نه‌و کاته دلدنیاکردنه‌که به‌تال ده‌بیته‌وه (وَكَذَا إِنْ لَمْ يَقْبَلْ) هه‌روه‌ها نه‌گهر قبولیشی نه‌کریی، هه‌ر به‌تال ده‌بیته‌وه (فِي الْأَصَحِّ) له‌هه‌رمووده‌ی پاستردا، به‌لام له‌هه‌رمووده‌که‌ی تردا: بی‌دنه‌گبوونی کافره‌که به‌سه‌و دلدنیاکردنه‌که‌ی دروست ده‌بی، هه‌رچه‌ند به‌زویانش قبول نه‌کا، هه‌روه‌که له‌زوری‌ی سه‌رچاوه‌کاندا هه‌رموویانه.

(وَتَكْفِي إِشَارَةُ مُفْهَمَةٍ لِلْقَبُولِ) ناما‌زه‌یه‌کی تیگه‌ینه‌ر بقی قبولکردن به‌سه: وه‌که‌واز له‌جه‌نگ بیئی (وَيَجِبُ أَنْ لَا تَزِيدَ مُدَّتُهُ عَلَى أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ) واجبه: ماوه‌ی دلدنیاکردنه‌که له‌چوار مانگ زیاتر نه‌بی، چونکه‌خوای‌گه‌وره‌له‌باره‌ی کافره‌کان - ده‌هه‌رمووی: ﴿فَلْيَسْخَرُوا لِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ﴾ تا ماوه‌ی چوار مانگ له‌زه‌وی‌دا بگه‌پین. (وَفِي قَوْلٍ: يَجُوزُ مَا لَمْ تَبْلُغْ سَنَةً) له‌هه‌رمووده‌یه‌کدا: له‌چوار مانگ زیاتریش دروسته‌به‌وه‌مه‌رجی نه‌گاته‌سالتیک.

(وَلَا يَجُوزُ أَمَانٌ يَضُرُّ الْمُسْلِمِينَ) هه‌ر دلدنیاکردنیک زیان بگه‌ینیته‌ موسولمان دروست نیه‌و چی‌به‌چی‌ناکری: (كَجَسَوسٍ) وه‌کو دلدنیاکردنی جاسوسی، یان نه‌و‌که‌سه‌ی چه‌کو یارمه‌تیه‌کانی‌تر بقی کافره‌کان ده‌نیتری، یان هه‌ر جوړه‌کافرکی‌تری زیانده‌ر، که‌واته: دروسته‌نه‌و جوړه‌کافره‌ان به‌په‌نهانی بکوژین، هه‌روه‌که له‌(مغنی‌دا) هه‌رموویه‌تی، واته: به‌به‌لگه‌ی چه‌بسه‌که‌ی پابردو له‌(یاسی جاسوس)‌دا.

(وَلَيْسَ لِلْإِمَامِ نَبَذُ الْأَمَانِ) بقی پی‌شه‌وای موسولمانان و به‌ره‌وخوارتریش دروست نیه: دلدنیاکردن هه‌لبوه‌شی‌ینیته‌وه (إِنْ لَمْ يَخَفْ خِيَانَتَهُ) نه‌گهر له‌خیانه‌تی کافره‌که نه‌ترسی، واته: نه‌گهر له‌خیانه‌ته‌که‌ی ترسا، نه‌و کاته هه‌لیده‌وه‌شی‌ینیته‌وه، به‌لام واجبه: کافره‌که بگه‌یه‌ندریته‌وه شوینیکی نه‌می‌نی (دال‌الکفر)، خوای‌گه‌وره‌ده‌هه‌رمووی: ﴿وَأَمَّا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً فَلَبِذْ إِلَيْهِمْ عَلَى سَوَاءٍ﴾ نه‌گهر له‌خیانه‌تی گه‌لیکی په‌یمان له‌گه‌لگروا ترسای، په‌یمان‌که‌یان بقی تی‌هه‌لده‌وه، تا‌نیوه‌نه‌وان به‌یه‌کسانی بزانی په‌یمان‌تان له‌نیواندا نه‌ماوه.

(و) هه‌رکاتیک کافرک دلدنیا کرا (لَا يَدْخُلُ فِي الْأَمَانِ مَالُهُ وَأَهْلُهُ بِدَارِ الْحَرْبِ) ناچیته‌که‌ل دلدنیاکردنه‌که مال و ژن و مندا‌له‌کانی که له‌(دار‌الحرب)ن، که‌واته: هه‌رکاتیک نه‌وانه‌گیران ده‌بته‌تالان (وَكَذَا مَا مَعَهُ مِنْهُمْ) هه‌روه‌ها نه‌و مال و ژن و مندا‌له‌نی له‌گه‌لیشی‌دانه، ناچنه

فِي الْأَصْحِ إِلَّا بِشَرْطٍ، وَالْمُسْلِمُ بِدَارِ الْحَرْبِ إِنْ أَمَكَّنَهُ إِظْهَارُ دِينِهِ أُسْتُحِبَّ لَهُ الْهَجْرَةُ،
 گهَل دَلنیا کردنه که ی (فِي الْأَصْحِ) له فره رمووه ی پاستردا (الْأَبْشَرُطُ) ته نها نه گه ر له
 دَلنیا کردنه که دا به مارج داندرباین نه و کاته نه وانیش ده چنه گهَل دَلنیا کردنی کافره که،
 جا نه گه ر دَلنیا کردنی کافره که ش هه لبوه شیتته وه، دَلنیا کردنی ژنو منداله کانی - که له لای
 نیتنه - هه لئاوه شیتته وه تا زیندوو بی، هه روه که له (تحفة) دا فره رموویه تی.

﴿كُوْچِكِرْدَن لَه (دَارُ الْكُفْرِ) بُو (دَارُ الْإِسْلَام)﴾

۱- (دَارُ الْإِسْلَام) - خانه ی نیسلام: نه و شویتنه یه له نوای هاتنی نایینی نیسلام له کاتیکدا
 ده سه لاتی نیسلامی به سه ردا بو بی، هه ر چنه د هیج موسولمانیکیشی تی دا نیشته جی
 نه بو بی: وه ک دانیشتوانی شویتنه که سه رانه یان دابن، یان له مه و بوا کافره کان دا گیریان
 کرد بیتته وه و نایینی نیسلامیان تی دا قه ده غه کرد بی: وه کو (أَنْدَسُ) و (بُلْغَارِیَا) و چنه د
 شویتنکی تر، واته: هه ر شویتنک له کاتیکدا پیری (دَارُ الْإِسْلَام) ی بُو درابن، به هیج جُوْرِک
 شویتنه که نابیتته وه (دَارُ الْكُفْرِ)، هه ر چنه د یه ک موسولمانیکیشی تی دا نه مابن، هه روه که له
 (تحفة) دا لیره و له (باسی مندالی فریدرا) دا پوون کراوه ته وه.

که واته: نه گه ر دانیشتوانی شویتنک به تیکرایی له نیسلام پاشگه ز بونه وه، نه و کاته ش
 شویتنه که نابیتته وه (دَارُ الْكُفْرِ)، به لکو به (دَارُ الرُّبَّة) - خانه ی پاشگه زیوونه وه ناو ده بری،
 که و ابو: نه پیری (دَارُ الْإِسْلَام) و نه پیری (دَارُ الْكُفْرِ) ی بُو نادر، چونکه به هیج جُوْرِک
 دروست نیه پیکه اتنی (أَلْهَدَنَة) - جهنگ وه ستاندن له گهَل پاشگه زیووه کاند ا مۆر بکری، هم
 مال و منداله کانیشیان به و پوونکردنه وه یی له پیشه کی (باسی دیله کان) دا پابرا په فتاریان
 له گهَل ده کری، هه روه که نیمامی (الماوردی) له (الأحكام السلطانية) دا پوونی کردتته وه.

۲- (دَارُ الْكُفْرِ) = (دَارُ الْحَرْبِ) - خانه ی کوفر: نه و شویتنه یه کافره کانی بنچینه یی تی دا
 نیشته جی بن و هیج کاتیکیش ده سه لاتی نیسلامی به سه ردا نه بو بی.
 نینجا دانیشتوانی (دَارُ الْكُفْرِ) نه گه ر له حاله تی جهنگدا بن، پییان ده گوتری: (حَرْبِی) -
 کافری جهنگی. وه نه گه ر له حاله تی جهنگ وه ستاندا بن، پییان ده گوتری: (مُعَاهَد) -
 په یمان له گه لکراو. هه روه که له باسی (أَلْهَدَنَة) دا پوونی ده که ینه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(وَالْمُسْلِمُ بِدَارِ الْحَرْبِ) نه و موسولمانی له (دَارُ الْكُفْرِ) دا نیشته جی یه، یان له و (دَارُ
 الْإِسْلَام) ی کافره کان دا گیریان کردتته وه (إِنْ أَمَكَّنَهُ إِظْهَارُ دِينِهِ) نه گه ر بُو گونجا نایینی
 خوی ناشکرا بکاو دره هق نایینه که شسی له هیج فیتنه یه که نه ترسا، نه وه (أُسْتُحِبَّ لَهُ
 الْهَجْرَةُ) بُو سوننه ته کۆچ بکا بُو (دَارُ الْإِسْلَام)، نه وه که کومه لی کافره کان زۆر بکا، به لام
 نه گه ر نومیدی هه بوو: به مانه وه یی نایینی نیسلام له و شویتنه دا ناشکرا ببی، نه و کاته
 مانه وه یی له وی خیرتره، به لکو نه گه ر ده یتوانی خوی پیاریزی و به کۆچ کردنه که شسی

وَالْإِلاَّ وَجَبَتْ إِنْ أَطَاقَهَا، وَلَوْ قَدَّرَ أَسِيرٌ عَلَى هَرَبٍ لَزِمَهُ، وَلَوْ أَطْلَقُوهُ بِلاَ شَرْطٍ

ثومیدی یارمه تیدانی موسولمانانی نه بو، نه و کاته واجبه له وئ بمینیتته وه، نینجا نه گهر له (دارالکفر) دا توانای جه نککردن و بانگه وازی نیسلامی هه بوو، نه و کاته نه و دووانه ش واجبن، نه گهر نا: نا، هه روه که زوریه ی سرچاوه کاندای پوون کراوه ته وه.

(وَالْإِلاَّ) به لام نه گهر نهیده توانی ثابینی خوی ناشکرا بکا، یان له فیتنه ی ثابینی ده ترسا، نه و کاته (وَجَبَتْ إِنْ أَطَاقَهَا) واجبه کۆچ بکا بۆ (دارالاسلام) نه گهر توانای هه بئ، هه ر چهند موسولمانه که نافرده تیش بئ، واته: نه گهر له (دارالکفر) بمینیتته وه گونا بهار ده بئ، به به لگه ی ثابته که ی ﴿إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ﴾ ی پابردو له کوتایی (چه کی کومه لکون دا، هه م پیغه مبه ر ﷺ فهرموویه تی: ﴿أَكَا بَرِيءٌ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ يَقِيمُ بَيْنَ أَظْهَرِ الْمُشْرِكِينَ﴾ رواه ابوداود و غیره یاسناد صحیح، من به ریمه له هه ر موسولمانیکی له ناو کافره کاندای نیشته جئ ده بئ.

جا بزانه: نه گهر مانه وه ی له (دارالکفر) دا به رژه وه ندی موسولمانانی تئ دا بوو، نه و کاته دروسته له وئ بمینیتته وه، هه روه که له (تحفة) و (مغنی) دا فهرموویانه.

﴿ناگاداری﴾: هه ر به به لگه ی نه و ثابته و حدیسه: به هیچ جوریک کۆچکردن له (دارالاسلام) بۆ (دارالکفر) دروست نیه و له پینگه شدا کورتکردنه وه و کۆکردنه وه ی نویژه کان و شکاندنی پۆژووی په مه زانی بۆ دروست نیه، چونکه له م مه سه له یه دا (دارالکفر) وولاتی خوی نیه، به لکو نه گهر له شوینیکی (دارالاسلام) دا ناشکرا کردنی پاستی لی قبول نه ده کراو نهیده توانی هه ق و پاستی ناشکرا بکا، یان گونا به کان به ناشکرای ده کران و نهیده توانی قه ده غه یان بکا، نه و کاته ش واجبه: کۆچ بکا له و شوینه بۆ شوینیکی تری باشتری (دارالاسلام)، چونکه خوی گه وره ده فهرموی: ﴿فَلَا تَقْعُدُوا بَعْدَ الذِّكْرِىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾ له دوی هاتنه وه بیرت له که ل که له سته مکاره کان دامه نیشه. به لام نه گهر گشت شوینه کان (دارالاسلام) له تاوان و ناهه قی دا یه کسان بون وه که سهرده می نیستامان - نه و کاته کۆچکردن واجب نیه، هه روه که له (تحفة) و (مغنی) دا پوون کراوه ته وه.

جا بزانه: که پیغه مبه ر ﷺ فهرموویه تی: ﴿لَا هِجْرَةَ بَعْدَ الْفَتْحِ﴾ رواه الشیخان، له دوی بزگار کردنی (مکه) کۆچکردن واجب نیه. مه به ست: کۆچکردن له (مکه) وه بۆ شوینیکی تر واجب نیه، له بهر نه وه ی (مکه) بووه ته (دارالاسلام)، چونکه پیغه مبه ر ﷺ فهرموویه تی: ﴿لَا تَنْقُطُ الْهِجْرَةُ مَا قُوتِلَ الْعَدُوُّ﴾ رواه النسائی و صححه ابن حبان، تا جهنگ له دئی دوزمنانی ثابین هه بئ کۆچکردن نابهریته وه.

(وَلَوْ قَدَّرَ أَسِيرٌ عَلَى هَرَبٍ) نه گهر دیلیکی موسولمان توانای هه لاتنی هه بو (لَزِمَهُ) واجبه هه لبئ و خوی بزگار بکا (وَلَوْ أَطْلَقُوهُ بِلاَ شَرْطٍ) نه گهر کافره کان دیله که یان نازاد کرد

فَلَهُ اغْتْيَالُهُمْ، أَوْ عَلَى أَنَّهُمْ فِي أَمَانِهِ حَرَمٌ، فَإِنْ تَبِعَهُ قَوْمٌ فَلْيَذْفُقْنَهُمْ وَلَوْ يَقْتُلُهُمْ، أَوْ شَرُّوا
 أَنْ لَا يَخْرُجَ مِنْ دَارِهِمْ لَمْ يَجْزِ الْوَفَاءُ، وَلَوْ عَاقَدَ الْإِمَامُ عِلْجًا يَدُلُّ عَلَى قَلْعَةٍ وَلَهُ مِنْهَا
 جَارِيَةٌ جَازَ فَإِنْ فَتَحَتْ بِدَلَالَتِهِ أُعْطِيَهَا، أَوْ بَغَيْرِهَا فَلَا فِي الْأَصَحِّ، فَإِنْ لَمْ تَفْتَحْ فَلَا شَيْءَ
 لَهُ، وَقِيلَ إِنْ لَمْ يُعْلَقِ الْجُعْلُ بِالْفَتْحِ فَلَهُ أَجْرَةٌ مِثْلُ، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهَا جَارِيَةٌ أَوْ مَاتَتْ قَبْلَ
 الْعَقْدِ فَلَا شَيْءَ، أَوْ بَعْدَ الظَّفَرِ قَبْلَ التَّسْلِيمِ وَجَبَ بَدَلٌ، أَوْ قَبْلَ ظَفَرٍ فَلَا فِي الْأَظْهَرِ،

بن‌هیچ مهرجیک، نه و کاته (قُلُّ اغْتْيَالُهُمْ) بق ديله که دروسته: نه و کافره‌انه بکوژئ و مال
 مندالیشیان بگري، چونکه په‌یمنی دلتیایان له‌گه‌ل نه‌کردوه (أَوْ عَلَى أَنَّهُمْ فِي أَمَانِهِ)
 به‌لام نه‌گه‌ر به‌و مهرجه نازادیان کرد: که نه‌وان له دلتیایی نه‌ودا بن، نه و کاته (حَرَمٌ)
 چه‌پامه بیانکوژئ، چونکه واجبه: مهرجه‌کی بگینیتنه جئ.

(فَإِنْ تَبِعَهُ قَوْمٌ) جا نه‌گه‌ر له دوی دهرچوونی ديله که کومه‌لئکی کافره‌کان به‌دوی‌دا
 چون (فَلْيَذْفُقْنَهُمْ) واجبه: به‌رگری بکاو بیانگه‌پنیتنه‌وه (وَلَوْ يَقْتُلُهُمْ) مهرچند به‌کوشتنی
 کافره‌کانیش بی (أَوْ شَرُّوا أَنْ لَا يَخْرُجَ مِنْ دَارِهِمْ) نه‌گه‌ر به‌و مهرجه ديله‌کیان نازاد
 کرد: که له (دارالکفر) نه‌چیتنه دهرده، نه و کاته (لَمْ يَجْزِ الْوَفَاءُ) دروست نیه مهرجه‌کی
 بگینیتنه جئ، به‌لکو هر کاتیک بزئ گونجا واجبه: بگه‌پیتنه‌وه بق (دارالاسلام).

(وَلَوْ عَاقَدَ الْإِمَامُ عِلْجًا) نه‌گه‌ر پیش‌هوا، یان جئگه‌ره‌کی مامله‌تئکی به‌ست له‌گه‌ل کافرئکی
 پاله‌وان: که (يَدُلُّ عَلَى قَلْعَةٍ) کافره‌که شاره‌زای بکا بق قه‌لایه‌ک، یان پئگه‌یه‌ک، یان هر
 شوینئکی‌تر (وَلَهُ مِنْهَا جَارِيَةٌ) کافره‌که‌ش له و شوینه (جاریه)‌کی بدریتئ (جَازَ) نه‌و مامله‌ته
 دروسته، که‌وابو: (فَإِنْ فَتَحَتْ بِدَلَالَتِهِ) نه‌گه‌ر شوینه‌که به‌هزی شاره‌زاکردنی کافره‌که نازاد
 کرا، نه‌و کاته (أُعْطِيَهَا) واجبه (جاریه)‌که‌ی بدریتئ (أَوْ بَغَيْرِهَا) به‌لام نه‌گه‌ر به
 پئگه‌یه‌کی‌تری - جگه له شاره‌زاکردنه‌که - شوینه‌که نازاد کرا، نه‌و کاته (فَلَا فِي الْأَصَحِّ)
 کافره‌که هیچ مافیکی نیه، له فرموده‌ی راستردا (فَإِنْ لَمْ تَفْتَحْ) جا نه‌گه‌ر شوینه‌که نازاد
 نه‌کرا، نه‌و کاته‌ش (فَلَا شَيْءَ لَهُ) کافره‌که مافی هیچ شتیکی نیه (وَقِيلَ: إِنْ لَمْ يُعْلَقِ الْجُعْلُ
 بِالْفَتْحِ) له فرموده‌یه‌کی بی‌هتذا: نه‌گه‌ر کرئیه‌کی به‌نازادکردنه‌وه هه‌لته‌واسرا بی، نه‌و
 کاته (قُلُّ أَجْرَةٌ مِثْلُ) کافره‌که مافی کرئئ هاوینته‌ی هه‌یه.

(فَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهَا جَارِيَةٌ) جا نه‌گه‌ر شوینه‌که نازاد کرا، به‌لام هیچ (جاریه)‌کی تئ‌دا نه‌بو
 (أَوْ مَاتَتْ قَبْلَ الْعَقْدِ) یان (جاریه)‌که پیش مامله‌ت به‌ستنه‌که مردبو، نه‌و کاته‌ش (فَلَا
 شَيْءَ) کافره‌که مافی هیچ شتیکی نیه (أَوْ بَعْدَ الظَّفَرِ قَبْلَ التَّسْلِيمِ) یان (جاریه)‌که له دوی
 ده‌ستگیرکردنی پیش نه‌وی ته‌سلیمی کافره‌که بکرئ مرد، نه‌و کاته (وَجَبَ بَدَلٌ) واجبه
 له جیاتی (جاریه)‌که شتیکی‌تری بدریتئ (أَوْ قَبْلَ الظَّفَرِ) به‌لام نه‌گه‌ر (جاریه)‌که پیش
 ده‌ستگیرکردنی مردبئ، نه‌و کاته (فَلَا فِي الْأَظْهَرِ) هیچ شتیکی له‌جیاتی واجب نابئ.

وَإِنْ أَسْلَمْتَ فَلَا مَذْهَبَ وَجُوبَ بَدَلٍ، وَهُوَ أَجْرَةٌ مُفْلٍ، وَقِيلَ قِيمَتُهَا.

(كِتَابُ الْجَزِيَّةِ)

صُورَةُ عَقْدِهَا: أَقْرُكُمْ بِدَارِ الْإِسْلَامِ أَوْ أَذِنْتُ فِي إِقَامَتِكُمْ بِهَا عَلَى أَنْ تَبْذُلُوا جَزِيَّةً وَتَتَّقَادُوا لِحُكْمِ الْإِسْلَامِ. وَالْأَصَحُّ اشْتِرَاطُ ذِكْرِ قَدْرِهَا، لَا كَفَّ اللِّسَانِ عَنِ اللَّهِ تَعَالَى وَرَسُولِهِ ﷺ وَدِينِهِ،

(وَإِنْ أَسْلَمْتَ) نه گهر (جاریه) ده ستر گهر که بوبوه موسولمان، نه و کاته (فَالْمَذْهَبُ: وَجُوبُ بَدَلٍ) به فهرموده ی پاستی مه زه ب: واجبه: شتیک له جیاتی بدریته کافره که (وَهُوَ أَجْرَةٌ مُفْلٍ) شته که ش کرئی هاوینیه (وَقِيلَ قِيمَتُهَا) له فهرموده یه کی تر د- که پاسترو پشت پیته ستر او-: نرخ (جاریه) که واجب ده بن بدریته کافره که.

﴿ كِتَابُ الْجَزِيَّةِ: پهلوی سهرانه ﴾

(جَزِيَّةٌ) - سهرانه: نه و ماله یه له هر سالتیکدا جارتک له کافره کانی (أَهْلُ الْكِتَابِ) وهرده گهری بی (بَيْنَ الْمَالِ): له به رامبر پاراستنیان له نیت و نیشته جی بوونیان له (دارالاسلام) دا، جا هر کافریک مامله تی سهرانه ی له گهل به ستر بی، پی ی ده گوتری: (أَهْلُ الذِّمَّةِ) - (نَمِي): په یمان له نه ستر، که واته: پاراستنی گیان و مالی ده که ویت نه ستری موسولمانان.

خوای گهره ده فهرموی: ﴿ قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴾ جهنگ له گهل نه و کافرانه بکن که باوه پکی بیگهربیان نیه: به خواو به پوژی نوی و نه و ی خواو پیغه مبر ﷺ هر یمان کردو نه وان هر یمی ناگن و ده ست به نایینی پاستی نیسلاموه ناگن- نه و جوره کافرانه ی کتابیان له لای خواوه دراهوتی- تا به ده ستری خویان سهرانه نه دهن و ملکه چی بریاری نیسلام ده بن، نه وان زهلین.

نینجا (صُورَةُ عَقْدِهَا) پسته ی مامله ته سترنی سهرانه نه مه یه: پیتشوا، یان جیگره که ی بلیت کافره کان: (أَقْرُكُمْ بِدَارِ الْإِسْلَامِ، أَوْ أَذِنْتُ فِي إِقَامَتِكُمْ بِهَا عَلَى أَنْ تَبْذُلُوا جَزِيَّةً وَتَتَّقَادُوا لِحُكْمِ الْإِسْلَامِ) نیتوم جیگر کرد له خانه ی نیسلامدا، نیرنم دا نیتوه له خانه ی نیسلامدا نیشته جی بین له به رامبر نه و ی له گشت سالتیکدا نه و نه دهنده سهرانه بدهن و ملکه چی بریاره کانی نیسلام بن. واته: جگه له بریاره کانی خواپه رستی.

(وَالْأَصَحُّ اشْتِرَاطُ ذِكْرِ قَدْرِهَا) به فهرموده ی پاستر مه رجه: نه ندازه ی سهرانه که له مامله ته که دا بگوتری (لَا كَفَّ اللِّسَانِ عَنِ اللَّهِ تَعَالَى وَرَسُولِهِ ﷺ وَدِينِهِ) به لام مه رج نیه نه و بگوتری: نابن به خراپه باسی خوای گهره و پیغه مبر ﷺ نایینی نیسلام بکن، چونکه گوتنی پسته ی (ملکه چی بریاره کانی نیسلام بن) له مامله ته که دا، نه و مه رجه ش ده گرتنه وه.

وَلَا يَصِحُّ الْعَقْدُ مُوقَّتًا عَلَى الْمَذْهَبِ، وَيَشْتَرِطُ لَفْظُ قَبُولٍ، وَلَوْ وَجِدَ كَافِرٌ بَدَارِنَا فَقَالَ دَخَلْتُ لِسَمَاعٍ كَلَامَ اللَّهِ تَعَالَى أَوْ رَسُولًا أَوْ بِأَمَانٍ مُسْلِمٍ صَدَقَ، وَلَفِي دَعْوَى الْأَمَانِ وَجْهٌ، وَيَشْتَرِطُ لِعَقْدِهَا الْإِمَامَ أَوْ نَائِبَهُ، وَعَلَيْهِ الْإِجَابَةُ إِذَا طَلَبُوا، إِلَّا جَاسُوسًا نَخَافُهُ، وَلَا تُعْقَدُ إِلَّا لِلْيَهُودِ وَالنَّصَارَى وَالْمَجُوسِ

(وَلَا يَصِحُّ الْعَقْدُ مُوقَّتًا) ماملتی سهرانه تا ماوهیهکی دیارکراو، یان دیارنه کراو دروست نابن، به لکو مهرجه هتا مه تایی بن (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر فرموده ی پاستی مذهب (وَيَشْتَرِطُ لَفْظُ قَبُولٍ) بق دروستبونی ماملتی سهرانه به مهرج داده ندری گشت کافرکی ماملت له گه لکراو به زویان بلن: قبولم کرد.

(وَلَوْ وَجِدَ كَافِرٌ بَدَارِنَا) نه گهر کافرک له خانه ی شیسلامدا بینرا (فَقَالَ: دَخَلْتُ لِسَمَاعٍ كَلَامَ اللَّهِ تَعَالَى) کافره که گوتی: هاتوم گویم له قورنانی پیروز بن (أَوْ رَسُولًا) یان گوتی به نیردراوی هاتوم (أَوْ بِأَمَانٍ مُسْلِمٍ) یان گوتی: به دلنیا کردنی موسولمانیک هاتوم. نه وه (صَدَقَ) له هرسیک حاله تدا باوه پی پی ده کرئ، به لام (وَفِي دَعْوَى الْأَمَانِ وَجْهٌ) له باره ی دلنیا کردنه که فرموده یه کی بن هیز هیه: که - بن شامید - باوه پی پی ناکرئ.

(وَيَشْتَرِطُ لِعَقْدِهَا الْإِمَامَ أَوْ نَائِبَهُ) بق دروستبونی ماملتی سهرانه به مهرج داده ندری: پیشه و، یان جیگره که ی ماملت که بیهستن، هم (وَعَلَيْهِ الْإِجَابَةُ إِذَا طَلَبُوا) له سر پیشه و او جیگره که واجبه - مهر کانتیک کافره کان داویان کرد - ماملتی سهرانه یان له گه ل بیهستن، چونکه پیغمبر ﷺ به سر کرده ی له شکره کی فرموو: ﴿لَإِنْ أَبَوْا لَأَسْأَلَهُمُ الْجَزِيَّةَ، فَإِنْ هُمْ أَجَابُوكَ فَأَقْبَلْ مِنْهُمْ﴾ رواه مسلم وأصحاب السنن، نه گهر کافره کان نه بونه موسولمان داوی سهرانه یان لیکه، جا نه گهر سهرانه یان دا، لیان قبولم بکه. (إِلَّا جَاسُوسًا نَخَافُهُ) ته نها نه و جاسوسه ی لی ده ترسین دروست نیه ماملتی سهرانه ی له گه ل بیهستری.

(وَلَا تُعْقَدُ إِلَّا لِلْيَهُودِ وَالنَّصَارَى) ماملتی سهرانه ته نها بق جوله که و دیانه کان - گاوره کان ده به ستری، به به لگی نایه ته کی پابردو، هم (وَالْمَجُوسِ) بق مه گوش - ناگرپه رسته کانیش ده به ستری ﴿عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَوْفٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَخَذَ الْجَزِيَّةَ مِنْ مَجُوسٍ هَجَرَ﴾ رواه البخاری، ﴿وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: سَتُوا بِالْمَجُوسِ سَنَةَ أَهْلِ الْكِتَابِ﴾ رواه الطبرانی وغیره، پیغمبر ﷺ سهرانه ی له ناگرپه رسته کانی (مه جهر) وه رگرتو فرمووی: وه ک جوله که و دیانه کان په فتار له گه ل مه گوشه کان بکه ن.

﴿فَانْكَادَارِي﴾: له مه زه بی ئیمامی (حنفی) و ئیمام (مالک) دا: سهرانه له گشت جورده کافرک وه رده گیرئ، واته: هر چند بته رستیش بن، به لام به و مهرجه ی (مُرْتَدٌ) - باشکه زیو نه بن، هه روک له (مغنی) و (مجمع الانهر) دا فرموویانه.

وَأَوْلَادٍ مِّنْ تِهَوْدَ أَوْ تَنْصَرَّ قَبْلَ التَّنْصِيحِ أَوْ شَكَكْنَا فِي وَفِّهِ وَكَذَا زَاعَمُ التَّمَسُّكِ بِصُخْفِ
إِبْرَاهِيمَ وَزُبُورِ دَاوُدَ (صلوات الله عليهما وسلم) وَمَنْ أَحَدُ أَبَوَيْهِ كِتَابِيٌّ وَالْآخَرُ وَثَنِيٌّ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلَا
جَزِيَّةَ عَلَى امْرَأَةٍ وَخُنْثَى وَمَنْ فِيهِ رِقٌّ وَصَبِيٌّ وَمَجْنُونٌ، فَإِنْ تَقَطَّعَ جُتُوهُ قَلِيلًا كَسَاعَةً مِنْ
شَهْرٍ لَزِمَتْهُ، أَوْ كَثِيرًا كَيَوْمٍ وَيَوْمٍ فَلَا صَحَّ تُلْفُقُ الْإِفَاقَةَ فَإِذَا بَلَغْتَ سَنَةَ وَجَبَتْ،

(وَأَوْلَادٍ مِّنْ تِهَوْدَ أَوْ تَنْصَرَّ قَبْلَ التَّنْصِيحِ) ههروهه سهرانه وهرده گيرئ له نه ته وهى نهو
كافرانهى بونه ته جوله كه، يان ديان پيش نه وهى ثانيه كه يان بيكار بويته وه (أَوْ شَكَكْنَا
فِي وَفِّهِ) يان كه وتينه گومان: له چ كاتيكد ادايكو باوكه كانيان بونه ته جوله كه و ديان (وَكَذَا
زَاعَمُ التَّمَسُّكِ بِصُخْفِ إِبْرَاهِيمَ وَزُبُورِ دَاوُدَ (صلوات الله عليهما وسلم) ههروهه نهو كافرانهى واتيده گه ن:
دهه ستيان به (صُخْفِ إِبْرَاهِيمَ)، يان به (زيور داود) وه گرتوه عليها الصلوات السلام، نه وانيش
سهرانه يان لئوه رده گيرئ.

هم (وَمَنْ أَحَدُ أَبَوَيْهِ كِتَابِيٌّ وَالْآخَرُ وَثَنِيٌّ) لهو كافرهش سهرانه وهرده گيرئ: كه يه كيئك له
دايكو باوكه كهى خاوه ن كيتابهو نه وه كهى تريس بته رسته (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سهر
فه رمودهى راستى مذهب.

به لام نافره ته كان و ناژه له سهر برپاوه كانى نهو چوار جؤره كافرانه بؤ نيمهى موسولمان
حه لال نابن، ههروهه له (مغنى) دا فه رمويه تى.

(وَلَا جَزِيَّةَ عَلَى امْرَأَةٍ) به (إجماع) زانايانى ئيسلام: سهرانه له سهر نافره ت نيه، به لكو-بؤ
پهيمان له نه سترئى - نه وندهى به سه: ملكه چى برپاره كانى ئيسلام ببئ (وَوَخُنْثَى) هم له
سهر نيراموكيش نيه، چونكه ده گونجئ نافره ت ببئ، هم (وَمَنْ فِيهِ رِقٌّ) له سهر كويلهش
نيه، هم (وَصَبِيٌّ) له سهر منداليش نيه ﴿عَنْ مَعَاذٍ﴾: لَمَّا وَجَّهَهُ النَّبِيُّ ﷺ إِلَى الْيَمَنِ أَمَرَهُ أَنْ
يَأْخُذَ مِنْ كُلِّ حَالِمٍ دِينَارًا أَوْ عِدْلَهُ مَعَاظِرِيًا﴾ رواه اصحاب السنن بسند حسن، كه پيغه مبه ﷺ
(مُعَاذِى) ناره (يَمَنَ)، فه رمانى پئى كرد: له گشت نئرينه به كى بالغ ميسقالئيك زئپ سهرانه
وه ريگرئ، يان به قه د ميسقاله كه جلى مه عافيرئى لئوه ريگرئ.

(وَمَجْنُونٍ) سهرانه له سهر شيتيش نيه، چونكه نه ويش وه كو مندال دلاكارى شهر
نايگريته وه، به لام (فَإِنْ تَقَطَّعَ جُتُوهُ قَلِيلًا) نه گهر شيتيه كهى بچپ بچريكى كه م بوو: (كَسَاعَةً
مِنْ شَهْرٍ) وه له مانئيك كاترمئريك، يان له سالتك پؤزيك شيت ببئ، نهو كاته (لَزِمَتْهُ)
سهرانهى له سهره (أَوْ كَثِيرًا) يان شيتيه كهى بچپ بچريكى نذر بوو: (كَيَوْمٍ وَيَوْمٍ) وه ك پؤزيك
شيت ببئ و پؤزيك چاك ببيته وه، نهو (فَلَا صَحَّ تُلْفُقُ الْإِفَاقَةَ) به فه رمودهى راستر: ماوهى
چاكبوونه وه كهى ليك ده درئ: (فَإِذَا بَلَغْتَ سَنَةً) جا هر كاتيك كؤى ماوه كانى چاكبوونه وهى
گه يشته سالتك، نهو كاته (وَجَبَتْ) سهرانهى له سهر واجب ده ببئ.

وَلَوْ بَلَغَ ابْنُ ذَمِيٍّ وَلَمْ يَبْدُلْ جَزِيَّةَ الْحَقِّ بِمَا مَنَهُ، وَإِنْ بَدَّلَهَا عَقْدَ لَهُ، وَقِيلَ عَلَيْهِ كَجَزِيَّةِ أَبِيهِ، وَالْمَذْهَبُ وَجُوبُهَا عَلَى زَيْنٍ وَشَيْخِ هَرِمٍ وَأَعْمَى وَزَاهِبٍ وَأَجِيرٍ وَفَقِيرٍ عَجَزَ عَنْ كَسْبٍ، فَإِذَا تَمَّتْ سَنَةٌ وَهُوَ مُعْسِرٌ فَقَدْ دُمْتُ حَتَّى يُوسِرَ، وَيُمْتَنَعُ كُلُّ كَافِرٍ مِنْ اسْتِطْلَانِ الْحِجَازِ: وَهُوَ مَكَّةُ وَالْمَدِينَةُ وَالْيَمَامَةُ وَقَرَاهَا، وَقِيلَ لَهُ الْإِقَامَةُ فِي طَرَفِ الْمُمْتَدَّةِ، وَلَوْ دَخَلَهُ بَقِيرٌ إِذْ كَانَ الْإِمَامُ أَخْرَجَهُ

(وَلَوْ بَلَغَ ابْنُ ذَمِيٍّ) نه گهر کوپی کافریکی په ایمان له نه ستو بلوغی بوو و داوای سهرانه مان لیکرد (وَلَمْ يَبْدُلْ جَزِيَّةَ) نه ویش هیچ سهرانه ی نه دا، نه و کات (الْحَقِّ بِمَا مَنَهُ) له (دار الاسلام) دهری ده که یزیدو ده یگه یښه شو پښتکی نه مینی (دارالکفر)، واته: له له سهره تاوه دروست نیه بکوښی، به لام (وَإِنْ بَدَّلَهَا) نه گهر کوپه که ناماده بوو سهرانه بدا، نه و کاته (عَقْدَ لَهُ) سهره خق مامله تنیکی سهرانه ی بؤ ده به سترئ (وَقِيلَ عَلَيْهِ كَجَزِيَّةِ أَبِيهِ) له فهرموده یه کی بن هیژدا: کوپه که سهرانه یه کی وه ک سهرانه ی باوکی خقو له سر واجب و پښت ناکا سهره خق مامله تنیکی تری بؤ بیه سترئ.

(وَالْمَذْهَبُ) به فهرموده ی راستی مذهب: (وَجُوبُهَا عَلَى زَيْنٍ وَشَيْخِ هَرِمٍ وَأَعْمَى وَزَاهِبٍ وَأَجِيرٍ) سهرانه واجب: له سر په ککه وتوو و پیری به ته مان و کوپو قه شه و به کریگه یوا، هم (وَفَقِيرٍ عَجَزَ عَنْ كَسْبٍ) له سر نه و هزاره ش واجب که توانای کارکردنی نیه، که وایو: (فَإِذَا تَمَّتْ سَنَةٌ) هر کاتیک سالیک ته و او بوو (وَهُوَ مُعْسِرٌ) هزاره که هر نه بووی بوو، نه و کاته (فَقَدْ دُمْتُ حَتَّى يُوسِرَ) سهرانه - به قورز - له نه ستوی دا ده مینی تا ده بیته هه بووی، چا نه و کاته گشت سهرانه کانی پیردوی ده دا، به لام له فهرموده که ی ترداو له مذهب ی نیامی (حنفی) دا: نه و شش که سانه سهرانه یان له سر نیه، هر وه که له (مجمع الانهر) دا فهرموده یه تی.

(وَيُمْتَنَعُ كُلُّ كَافِرٍ مِنْ اسْتِطْلَانِ الْحِجَازِ) واجب گشت کافریک قه ده غه بکری له نیشته جی بوونی خاکی (حِجَازَ)، هر چه ند سهرانه ش بدا (وَهُوَ) خاکی (حِجَازَ) بریتی به له (مَكَّةُ وَالْمَدِينَةُ وَالْيَمَامَةُ)، هم (وَقَرَاهَا) گونده کانی نه و سټیانه ش: وه کو (طائف و جدّه و خیبر و یتبع)، پیته مبره پش و ه فاتکردنی فهرمودی: ﴿لَا أُخْرِجَنَّ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى مِنْ جَزِيرَةِ الْعَرَبِ حَتَّى لَا أَذْغُ إِلَّا مُسْلِمًا﴾ رواه مسلم واصحاب السنن، ده بی جوله که و بیان نه کان - کاوړه کان له نورگی عه پهب دهر بکه م تا جگه له موسولمانان که سی تری تی دا ناهیل م.

(وَقِيلَ لَهُ الْإِقَامَةُ فِي طَرَفِ الْمُمْتَدَّةِ) له فهرموده یه کی بن هیژدا: دروست: کافره که له پښه کانی نیوان نه و شارانه دا نیشته جی بیئ (وَلَوْ دَخَلَهُ بَقِيرٌ إِذَا كَانَ الْإِمَامُ) نه گهر کافریک بن هیژنی پیته وای موسولمانان هاته ناو (حِجَازَ)، نه و کاته (أَخْرَجَهُ) واجب پیته وای

وَعَزَّزَهُ إِنَّ عِلْمَ أَنَّهُ مَمْنُوعٌ مِنْهُ، فَإِنْ اسْتَأْذَنَ أَذَنَ إِنْ كَانَ مَصْلَحَةً لِلْمُسْلِمِينَ كَرَسَالَةٍ وَحَمَلٍ مَا نَحْتَاجُ إِلَيْهِ، فَإِنْ كَانَ لِتِجَارَةٍ لَيْسَ فِيهَا كَبِيرُ حَاجَةٍ لَمْ يَأْذَنَ إِلَّا بِشَرْطِ أَخْذِ شَيْءٍ مِنْهَا، وَلَا يُقِيمُ إِلَّا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ، وَيُمْنَعُ دُخُولَ حَرَمِ مَكَّةَ، فَإِنْ كَانَ رَسُولًا خَرَجَ إِلَيْهِ الْإِمَامُ أَوْ نَائِبٌ يَسْمَعُهُ، وَإِنْ مَرَضَ فِيهِ ثِقَلٌ وَإِنْ خِيفَ مَوْتُهُ، فَإِنْ مَاتَ لَمْ يُدْفَنْ فِيهِ، فَإِنْ دُفِنَ نُبِشَ وَأُخْرِجَ، وَإِنْ مَرَضَ فِي غَيْرِهِ مِنَ الْحِجَازِ وَعَظُمَتِ الْمَشَقَّةُ فِي نَقْلِهِ

دهری بکاته دهر وه هم (وَعَزَّزَهُ إِنَّ عِلْمَ أَنَّهُ مَمْنُوعٌ مِنْهُ) ته میبشی بکا نه گهر زانیبی چونه ناو (حجانبی) لی قه دهغه کراوه.

(فَإِنْ اسْتَأْذَنَ) جا نه گهر کافریک داوای نیزنی کرد: بۆ چوونه ناو (حجانب)، نه و کاته (أَنْزَلَ إِنْ كَانَ مَصْلَحَةً لِلْمُسْلِمِينَ) واجبه پیشه وای نیزنی بدا نه گهر بهر وه ونندی موسولمانانی تی دابی: (كَرَسَالَةٍ وَحَمَلٍ مَا نَحْتَاجُ إِلَيْهِ) وه که یاندنی نامه یه ک، یان هیسانی شتیکی وه ها که نیمی موسولمان پیوستیمان پیته تی: وه ک خوارده مهنی وکهلوپه لیر (فَإِنْ كَانَ لِتِجَارَةٍ لَيْسَ فِيهَا كَبِيرُ حَاجَةٍ) جا نه گهر هاتنی کافره که بۆ ناو (حجانب) بۆ بازرگانیه کی وه ها بوو: که زور پیوست نه بو، نه و کاته (لَمْ يَأْذَنَ) دروست نیه نیزنی بدا (إِلَّا بِشَرْطِ أَخْذِ شَيْءٍ مِنْهَا) ته نها به مهرجی وه رگرتنی شتیکی له بازرگانی یه که دروسته نیزنی بدا، ئینجا نه و کاته ش (وَلَا يُقِيمُ إِلَّا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ) نابیی له سنی پوزان زیاتر کافره که له (حجانب) دا بمینیتته وه.

به لام (وَيُمْنَعُ دُخُولَ حَرَمِ مَكَّةَ) واجبه گشت کافریک قه دهغه بکری له چوونه ناو (حَرَمِ مَكَّةَ)، ههرچند بهر وه ونیشی تی دابی، خوای گه وره ده فهرموی: ﴿إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ﴾ کافره کان پیسن نابیی له (الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ) - (حَرَمِ مَكَّةَ) نزیک بکونه وه. که وایو: (فَإِنْ كَانَ رَسُولًا) نه گهر کافره که نیردراو بوو، نه و کاته (خَرَجَ إِلَيْهِ الْإِمَامُ أَوْ نَائِبٌ يَسْمَعُهُ) پیشه وای، یان جیگره که ی له (حرم) ده چیتته دهر وه، تا کو گوئی له نیردراوه که بگری.

(وَإِنْ مَرَضَ فِيهِ) نه گهر کافریک چووه (حَرَمِ مَكَّةَ) وه وئی نه خووش که وت، نه و کاته (ثِقَلٌ وَإِنْ خِيفَ مَوْتُهُ) واجبه: لا ببردری، ههرچند مهترسی مردنیشی هه بی، چونکه به ناشهرعی چوته ناو (حَرَمِ مَكَّةَ)، که وایو: (فَإِنْ مَاتَ لَمْ يُدْفَنْ فِيهِ) نه گهر کافره که له (حَرَمِ مَكَّةَ) دا مرد، دروست نیه له وئی بنیژدی (فَإِنْ دُفِنَ) جا نه گهر له وئی دا نیشترا، نه و کاته (نُبِشَ وَأُخْرِجَ) واجبه له گوره که ی دهره پیندری و ببردریتته دهر وه وئی (حَرَمِ مَكَّةَ)، به لام نه گهر پزی بوو، نه و کاته وازی لی دهره پیندری.

(وَإِنْ مَرَضَ فِي غَيْرِهِ مِنَ الْحِجَازِ) نه گهر - جگه له (حَرَمِ مَكَّةَ) - له شوینه کانی تری (حِجَابِ) دا نه خووش که وت (وَعَظُمَتِ الْمَشَقَّةُ فِي نَقْلِهِ) به ماندروییونکی گهرش ده گواستراوه، نه و

تُركَ وَإِلَّا ثَقُلَ، فَإِنْ مَاتَ وَتَعَدَّرَ ثَقُلَهُ ذُنُوبُكَ.
(فصل) أَقْلُ الْجَزْيَةِ دِينَارٌ لِكُلِّ سَنَةٍ، وَيُسْتَحَبُّ لِلْإِمَامِ مُمَاكَسَةٌ حَتَّى يَأْخُذَ مِنْ مُتَوَسِّطِ
دِينَارَيْنِ وَغَنِيَّ أَرْبَعَةً، وَلَوْ عَقِدْتَ بِأَكْثَرِ ثُمَّ عَلِمُوا جَوَازَ دِينَارٍ لَزِمَهُمْ مَا التَزَمُوهُ، فَإِنْ أَبَوْا
فَلَا صَحَّ أَتَهُمْ نَاقِضُونَ، وَلَوْ أَسْلَمَ ذِمِّيٌّ أَوْ مَاتَ بَعْدَ سِنِينَ أَخَذَتْ جَزْيَتُهُنَّ مِنْ تَرْكِه

کاته (تُرک) وازی لیده میندری (وإلا ثقل) به لام نه گهر ناسان بوو، نه و کاته ده گواستریته وه
(فإن مات وتعدّر ثقله) جا نه گهر - جگه له (حرم مکة) له شویته کانی تری (حجانه) دا مربو
نه شگودجا لاشه که ی بگواستریته وه بئ دهره وه ی (حجانه)، نه و کاته (نقین هُنَاكَ) له بهر
ناچاری له وی دهنیشتری.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِيٌ لُهُ نَدَاوِي سَهْرَانِه﴾

(أَقْلُ الْجَزْيَةِ) که متری نی سهرانه له سر ده وله مهندو هه ژار: (دینار لِكُلِّ سَنَةٍ) نه ندازه ی
میسقالیک ی زَیْرَه بئ هه ر سالتیک، به به لگه ی حه دیسه که ی (مُعَانِی پاپردو)، به لام نه گهر
نیمه بی میز بوین، نه و کاته - نه گهر به رژه وه ندی بخوازی - به که متریش له میسقالیک
دروسته مامله تی سهرانه بیه ستری، هه روه که له زَیْرَه ی سهرچاوه کانداهه رموویانه.

به لام له مزه به ی نیعما می (حنفی) دا: له هه ر سالتیکدا سهرانه له سر ده وله مهند: چلو
هه شت دیره می زیوه، له سر ناوه نجی: بیستو چوار دیره هه مه، له سر هه ژاری
هه بووی: بوانزه دیره هه مه، هه روه که له کتیبه کانی خویاندا هه رموویانه.

(وَيُسْتَحَبُّ لِلْإِمَامِ مُمَاكَسَةٌ) بئ پیشه وای موسولمانان سوننه ته: سه ودا له گهل کافره کان
بکا: (حَتَّى يَأْخُذَ مِنْ مُتَوَسِّطِ دِينَارَيْنِ) تا له کافری ناوه نجی دوو میسقالی زَیْر وه ریگری و
(وَغَنِيَّ أَرْبَعَةً) له ده وله مهندیش چوار میسقالی زَیْر وه ریگری و له هه ژاریش میسقالیک ی زَیْر
وه ریگری (وَلَوْ عَقِدْتَ بِأَكْثَرِ) نه گهر مامله تی سهرانه به زیاتر له میسقالیک به ستر (ثُمَّ
عَلِمُوا جَوَازَ دِينَارٍ) نینجا کافره کان زانیان به میسقالیکیش دروست بوو، نه و کاته مافی
په شیماننیان نیه، به لکو (لَزِمَهُمْ مَا التَزَمُوهُ) له سهریان واجبه: نه وه ی له مامله ته که
خستوتیان نه ستری خویان بیده (فَإِنْ أَبَوْا) جا نه گهر له و حاله ته دا زیاتره که یان نه دا،
نه وه (فَلَا صَحَّ أَتَهُمْ نَاقِضُونَ) به هه رمووده ی پاستر: په یمانه که یان هه لوه شانده وه،
که وایو: له (دارالاسلام) دهرده کرین بئ شویتنیکی نه مینی (دارالکفر).

(وَلَوْ أَسْلَمَ ذِمِّيٌّ أَوْ مَاتَ بَعْدَ سِنِينَ) نه گهر کافرکی په یمان له نه ستر بووه موسولمان، یان
مرد، یان شیت بوو، یان په یمانه که ی هه لوه شانده وه: له دوا سالتیک، یان له دوا چهند
سالتیک که سهرانه که ی نه دایو، نه وه سهرانه ی گشت ساله کان بووه ته قهرز له نه ستری دا،
که وایو: (أَخَذَتْ جَزْيَتَهُنَّ) له و حاله تاندا سهرانه ی هه موو ساله کانی لیده ستیندری، به لام
له حاله تی مردندا (مِنْ تَرْكِه) سهرانه ی گشت ساله کان له میراته که ی ودره گیری

مُقَدِّمَةً عَلَى الْوَصَايَا، وَيُسَوَّى بَيْنَهَا وَبَيْنَ دَيْنِ آدَمِيٍّ عَلَى الْمَذْهَبِ، أَوْ فِي خِلَالِ سَنَةِ
فَقَسْطٍ، وَفِي قَوْلٍ لَا شَيْءَ، وَتُؤْخَذُ بِإِهَانَةِ فَيَجْلِسُ الْآخِذُ وَيَقُومُ الذَّمِّيُّ وَيَطَأُطِي رَأْسَهُ
وَيَخْنِي ظَهْرَهُ وَيَضَعُهَا فِي الْمِيزَانِ وَيَقْبِضُ الْآخِذُ لِحِيَّتَهُ وَيَضْرِبُ لَهْزَمَتَيْهِ، وَكُلُّهُ
مُسْتَحَبٌّ، وَقِيلَ وَاجِبٌ، فَقَالِيَ الْأَوَّلُ لَهُ تَوَكُّيلُ مُسْلِمٍ بِالْأَدَاءِ وَ حَوَالَةُ عَلَيْهِ وَأَنْ
يَضْمَنَهَا، قُلْتُ: هَذِهِ الْهَيْئَةُ بَاطِلَةٌ وَدَعْوَى اسْتِحْبَابِهَا أَشَدُّ خَطَأً وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

(مُقَدِّمَةً عَلَى الْوَصَايَا) سهرانه كەش وه پيش وه سېته كانى نېخرى، هم (ويسوى بينها وبين
دين آدمي) په كسانى ده كړى له نيوان سهرانه كه وه قهرزى ئاده ميزاد (على المذهب) له سهر
فهرموده ي پاستى مه زه ب، كه واته: پيشه وا به نه ندازه ي سهرانه كه ده بيته هاو به شى
خاوه ن قهرزه كان.

به لام له مه زه بى نيمامى (حنفى) دا: به نيسلامبون، يان به مريدن سهرانه كى له سهر
لاده كه وي، هه روه كه له كتبه كانياندا فهرمويانه.

(أَوْ فِي خِلَالِ سَنَةٍ) يان په يمان له نه ستويه كه له ناو ساليكدا بووه موسولمان، يان شيت
بوو، يان مرد، يان په يمانه كى هه لوه شانده وه، نه و كاته ش (فقسط) به شه سهرانه كى
مانگو پوځه كانى پايړدوى له سهره و واجبه: وه ريگري، به لام (وفي قول: لا شيء)
له فهرموده به كدا: هيچى له سهر نه.

(وَتُؤْخَذُ بِإِهَانَةٍ) سهرانه به شيوه سوكايه تى پيكردن وه رده كړى، كه و ابو: (فَيَجْلِسُ
الْآخِذُ) سهرانه وه رگره كه داده نيشى و (وَيَقُومُ الذَّمِّيُّ) په يمان له نه ستويه كه ش به پيوه
پاده وه ستى و (وَيَطَأُطِي رَأْسَهُ وَيَخْنِي ظَهْرَهُ) سهرى شوږده كاو پشتى ده چه مينيتي وه و
(وَيَضَعُهَا فِي الْمِيزَانِ) سهرانه كه داده نينه ناو ته رازووه كه (وَيَقْبِضُ الْآخِذُ لِحِيَّتَهُ)
سهرانه وه رگره كه ريشى په يمان له نه ستويه كه ده كړى و (وَيَضْرِبُ لَهْزَمَتَيْهِ) به له په ده ستى
له پوه تى دده (وَكُلُّهُ مُسْتَحَبٌّ) هه مووى نه و شيوه په سوننه ته (وقيل واجب) له
فهرموده به كى بى هيزدا: واجبه (فقال الأول له توكيل مسلم بالأداء) جا له سهر
فهرموده ي په كه م بوى دروسته موسولمانيك بكاته وه كيل تاكو سهرانه كى بى بدا، هم
(وَ حَوَالَةُ عَلَيْهِ) دروسته سهرانه كه ش حواله ي سهر موسولمانيك بكا، هم (وَأَنْ يَضْمَنَهَا)
دروسته موسولمانيك بيتي زامينى سهرانه كه.

(قُلْتُ) نيمامى (النواوى) فهرمويه تى (هذه الهيئة باطلة) نه و شيوه سوكايه تى پيكرنه ي
پايړوو به تاله و هيچ بنچينه په كى پاستى نيه: نه له حديسونه له هه چوار خليفه كانه وه،
كه و ابو: (ودعوى استحبابها أشد خطأ) به سوننه تدانانى زياتر هه ليه و پوچله تره، به لكو ودها
سوننه ته: سهرانه به شيوه په كى جوان و به هيمنى له په يمان له نه ستويه كه وه ريگري،
هه روه كه له زوريه ي سهرچاوه كاندا فهرمويانه (والله أعلم).

وَيُسْتَحَبُّ لِلْإِمَامِ إِذَا أَمَكَّهُ أَنْ يَشْرِطَ عَلَيْهِمْ إِذَا صُورُوا فِي بَلَدِهِمْ ضِيَافَةً مِنْ يَمُرُّ بِهِمْ مِنَ الْمُسْلِمِينَ زَائِدًا عَلَى أَقَلِّ جَزِيَّةٍ، وَقِيلَ يَجُوزُ مِنْهَا، وَتُجْعَلُ عَلَى غَنِيِّ وَمُتَوَسِّطٍ، لَا فَقِيرٍ فِي الْأَصَحِّ، وَيَذَكَّرُ عَدَدَ الضُّيْفَانِ رَجَالًا وَفُرْسَانًا، وَجِنْسَ الطَّعَامِ وَالْأَذْمِ وَقَدْرَهُمَا، وَلِكُلِّ وَاحِدٍ كَذَا، وَعَلَفَ الدَّوَابَّ، وَمَنْزَلَ الضُّيْفَانِ مِنْ كَنِيْسَةٍ وَقَاضِلٍ مَسْكَنٍ، وَمَقَامَهُمْ، وَلَا يُجَاوِزُ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ، وَلَوْ قَالَ قَوْمٌ تُؤَدِّي الْجَزِيَّةَ بِاسْمِ صَدَقَةٍ لَا جَزِيَّةَ فَلِلْإِمَامِ إِجَابَتُهُمْ إِذَا رَأَى وَيُضَعَّفُ عَلَيْهِمُ الزَّكَاةُ: فَمِنْ خَمْسَةِ أُنْبَعْرَةٍ شَاتَانِ، وَخَمْسَةِ وَعَشْرِينَ بَنَاتًا مَخَاضٍ،

(وَيُسْتَحَبُّ لِلْإِمَامِ إِذَا أَمَكَّهُ) بِقِیَاسِ هُوَا، یَان جَیْگَرِه کَی سُونَنَه تَه - نَگَهر بَوَی گونجَا - : (أَنْ يَشْرِطَ عَلَيْهِمْ إِذَا صُورُوا فِي بَلَدِهِمْ) هَهر کَاتِیک لَه کَال پَهِمَان لَه نَه سَتَوِیه کَان پَیک هَات کَه لَه شَارَه کَانِی خَوَیْنَدَا نِیْشَتَه جَی بِن، بَه مَرَج لَه سَهر یَان دَابِنِی: (ضِيَافَةً مِنْ يَمُرُّ بِهِمْ مِنَ الْمُسْلِمِينَ) مِیوَانداری نَهر پَیْئَوَارَه مَوسُولْمَانَانَه بَکَن کَه بَه لَایِنْدَا پَادَه بَرِن (زَائِدًا عَلَى أَقَلِّ جَزِيَّةٍ) نَهر مِیوَانداری ش رَیْیَیْیَه کَ بَی لَه سَهر کَه مَترِیْنِی سَهرَانَه، وَاتَه: نَابِی لَه سَهرَانَه کَه بَیْزَمِیْزِی (وَقِيلَ يَجُوزُ مِنْهَا) لَه فَهر مَودَه یَه کِی بَیْ هَیْزِدَا دَروستَه: لَه سَهرَانَه کَه بَیْزَمِیْزِی (وَتُجْعَلُ عَلَى غَنِيِّ وَمُتَوَسِّطٍ) مِیوَانداری کَه ش تَه نَهَا لَه سَهر کَافَری دَه وَلَه مَهَنَد، یَان نَاوَه دَجِی دَادَه نَدِی (لَا فَقِيرٍ فِي الْأَصَحِّ) نَابِی لَه سَهر هَژَار دَابِنَدِی، لَه فَهر مَودَه ی پَاسْتَرَدَا. (وَيَذَكَّرُ عَدَدَ الضُّيْفَانِ رَجَالًا وَفُرْسَانًا) لَه پَیکَهَاتَنَه کَه دَا دَه بَی ژَمَارَه ی مِیوَانَه کَانِی پِیَادَه و سَوَار بَگُوتِی، هَهر (وَجِنْسَ الطَّعَامِ وَالْأَذْمِ وَقَدْرَهُمَا) پَه گَهرِی نَهر خَوَارَدَه مَهَنِی و پَیْخُورَه ی دَه بَرِیْتَه مِیوَانَه کَان و هَهر نَه نَدَازَه ی هَهر بَوُکِیَان بَگُوتِی، هَهر (وَلِكُلِّ وَاحِدٍ كَذَا) هَهر مِیوَانِیک نَهر مَهَنَدَه ی بَدِیْتِی، هَهر (وَعَلَفَ الدَّوَابَّ) ثَالِیکِی وَاغَه کَان و هَهر (وَمَنْزَلَ الضُّيْفَانِ مِنْ كَنِيْسَةٍ وَقَاضِلٍ مَسْكَنٍ) شَوِیْنِی مِیوَانَه کَان بَگُوتِی: لَه کَه نَیْسَه دَا بِن، یَان لَه دِیوَه خَانَه، هَهر (وَمَقَامَهُمْ) مِیوَانَه کَان چَه نَد دَه مِیْنَنَه وَه، بَه لَام (وَلَا يُجَاوِزُ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ) نَابِی مِیوَانداری هَهر مِیوَانِیک لَه سَی پَلْزَان زِیَا تَر بَی، چُونکَه پَیْغَه مَبَرِکَ فَهر مَودَه ی: ﴿الضِّيَافَةُ ثَلَاثَةُ أَيَّامٍ﴾ رَوَاه الشَّيْخَان، مِیوَانداری سَی پَلْزَن.

(وَلَوْ قَالَ قَوْمٌ) نَگَهر گَه لَیکِی کَافَره کَان گُوتِیَان (تُؤَدِّي الْجَزِيَّةَ بِاسْمِ صَدَقَةٍ لَا جَزِيَّةٍ) سَهرَانَه دَه دَه بِن بَه نَاوِی زَه کَات نَه کَ بَه نَاوِی سَهرَانَه، نَهر کَا تَه (فَلِلْإِمَامِ إِجَابَتُهُمْ إِذَا رَأَى بِقِیَاسِ هُوَا دَروستَه لَیْیَان قَبُولَ بَکَا، نَگَهر بَه رَژَه وَه نَدِی دِیْت، بَه لَام (وَيُضَعَّفُ عَلَيْهِمُ الزَّكَاةُ) لَه وَ حَالَه تَه دَا وَاجِبَه: زَه کَا تَه کَه یَان لَه سَهر بَکَا تَه دَوو هَه نَدِی وَاجِبِی مَوسُولْمَانَان تَا دَه گَا تَه نَه نَدَازَه ی مِیْسَقَالِیکِی زَیْز، کَه وَاتَه: (فَمِنْ خَمْسَةِ أُنْبَعْرَةٍ شَاتَانِ) لَه پَیْنِچ وِوشْتَر: دَوو مَه پَه رَدَه گِیْرِی (وَ خَمْسَةِ وَعَشْرِينَ بَنَاتًا مَخَاضٍ) لَه بَیْسَت و پَیْنِچ وِوشْتَر: دَوو بَیْچَوَه وِوشْتَرِی یَه کَ سَالَه وَه رَدَه گِیْرِی.

وَعَشْرِينَ دِينَارًا دِينَارًا، وَمَا تَنِي دَرَهُمَ عَشْرَةً، وَخُمْسُ الْمُعْشَرَاتِ، وَلَوْ وَجِبَ بِنْتَا
مَخَاضٍ مَعَ جُبْرَانَ لَمْ يُضَعَّفِ الْجُبْرَانُ فِي الْأَصْحَ، وَلَوْ كَانَ بَغْضُ نِصَابٍ لَمْ يَجِبْ
قِسْطُهُ فِي الْأَظْهَرِ، ثُمَّ الْمَأْخُودُ جَزِيَّةٌ فَلَا يُؤْخَذُ مِنْ مَالٍ مَنْ لَا جَزِيَّةَ عَلَيْهِ.
(فصل) يَلْزَمُنَا الْكَفُّ عَنْهُمْ

هروه ما (وَعَشْرِينَ دِينَارًا دِينَارًا) له بیست میسقالی زَرِّ: میسقالیک ودرده گیرئ (وَمَا تَنِي دَرَهُمَ عَشْرَةً) له نووسد بیرهمی زیو: ده بیرهم ودرده گیرئ (وَخُمْسُ الْمُعْشَرَاتِ) پینجیکسی دانه وئله میوه جاتیش ودرده گیرئ ﴿عَنْ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ صَالِحُ نَصَارَى بَنِي ثَغْلَبَ وَتَنُوحُ وَبَهْرَاءُ عَلَى أَنْ يَأْخُذَ عَنْهُمْ الْجَزِيَّةَ بِاسْمِ الصَّدَقَةِ وَيُضَعَّفَ عَلَيْهِمُ الصَّدَقَةُ، وَقَالَ: هَؤُلَاءِ حَمَقَى أَبَوُا الْإِسْمَ وَرَضُوا بِالْمَعْنَى﴾ رواه البيهقي، نيمامي (عمر) له گه ل گاوره كانی (بنی ثغلب و تنوخ و بهراء) پینك هات: كه به ناوی زهكات سهرانه یان لئوهریگیرئ و زهكات كهش بكانه نوو هندی زهكاتی موسولمانان، جا فهرمووی: ئو گاورانه كه م عه قلن؟ به ناوه كه ی سهرانه پازی نه بون و به واته كه ی پازی بون. جا هیچ (صحابه) یه كیش په خنه ی لئوگرتو بپوه (اجماع)، هروه كه له (مغنی و) (الشروانی) دا فهرموویانه.

(وَلَوْ وَجِبَ بِنْتَا مَخَاضٍ مَعَ جُبْرَانَ) نه گهر دوو بیچووه ووشتری یه ك ساله له گه ل پپر كړنه وده یه ك واجب بون (لَمْ يُضَعَّفِ الْجُبْرَانُ فِي الْأَصْحَ) پپر كړنه وده كه ناكاته دوو هندی پپر كړنه وده ی موسولمانان (وَلَوْ كَانَ بَغْضُ نِصَابٍ) نه گهر كافره كه هندیك مالی هه بوو، به لام نه گیشته بپوه راده ی زهكات: وده ك بیست مه، ئو كاته (لَمْ يَجِبْ قِسْطُهُ فِي الْأَظْهَرِ) به شه زهكات كه ی واجب نابی له فهرمووده ی به هیژتردا، چونكه له و نه اندازه یه دا زهكات له سهر موسولمانان واجب نابی.

(ثُمَّ الْمَأْخُودُ جَزِيَّةٌ) نینجا ئو زهكاتی لیبان ودرده گیرئ له پاستی دا سهرانه یو به ناوی زهكات ودرده گیرئ وده بریته ئو كه سانه به شیان له (فِيء) هیه، كه وایو: (فَلَا يُؤْخَذُ مِنْ مَالٍ مَنْ لَا جَزِيَّةَ عَلَيْهِ) ئو زهكات له مالی ئو كافره ودرناگیرئ كه سهرانه ی له سهر نیه: وده كو نافرده تو مندا ل، جا بزانه: نه گهر نوو هنده كه نه گیشته نه اندازه میسقالیک زَرِّ، ئو كاته واجبه: زیاتر بکړئ تا ده یگاتئ، به لام نه گهر زیاتر بوو، ئو كاته دروسته كه م بکړیته وده بقی نه اندازه ی میسقالیک، هروه كه له (تحفة و) (نهاية) دا فهرموویانه.

﴿فصل: له باسی برپارمکانی مامله تی سهرانه﴾

بزانه: هر کاتیک مامله تی سهرانه له گه ل كافره كان به ستر، ئو وان ده بینه (أَمِلِ الدَّيْمَةَ) - په یمان له نه ستو، كه وایو: (يَلْزَمُنَا الْكَفُّ عَنْهُمْ) له و كاته وده له سهرمان واجبه: وازیان لئیبینن: زیان له گیان و مال و ناموسیان نه دین، به به لگه ی حدیسه كه ی داماتوو، هه م

وَضَمَّانُ مَا تُثْلِفُهُ عَلَيْهِمْ نَفْسًا وَمَالًا وَدَفَعَ أَهْلَ الْحَرْبِ عَنْهُمْ، وَقِيلَ إِنَّ الْفَرْدَوَا بِلَدِّ لَمْ يَلْزَمْنَا الدَّفْعُ، وَتَمَتَّعَهُمْ إِحْدَاثَ كَنِيسَةٍ فِي بَلَدٍ أَخَذْنَاهُ أَوْ أَسْلَمَ أَهْلُهُ عَلَيْهِ،

پیغمبر ﷺ فرموده تی: ﴿مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا لَمْ يَرَحْ رَاحَةَ الْجَنَّةِ﴾ رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ، هَر کَسِیکَ پَیْمَان لَه کَه لَکَرَاوِیکَ بِکَوِیْتِ، بُوْنِی بَه هَشْت نَاکَا.

(وَضَمَّانُ مَا تُثْلِفُهُ عَلَيْهِمْ نَفْسًا وَمَالًا) هَم وَاجِبِه: بَیْنِه زَامِیْنِی نَه وَگِیَان وَ مَالِه شِیَان کَه نِیْمَه دَهِفَه وَتَیْنِیْنِ، پِیْغَمْبَر ﷺ فرموده تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى لَمْ يَحِلْ لَكُمْ أَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتَ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا بِإِذْنٍ وَلَا ضَرْبَ نِسَائِهِمْ وَلَا أَكْلَ لِمَارِهِمْ إِذَا أَعْطَوَكُمْ الَّذِي عَلَيْهِمْ﴾ رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ بَسْنَدٌ صَالِحٌ، خَوای گَورَه بَرِ نِیَوَهی حَه لَالِ نَه کَرِیَوَه بَچَنَه مَالِی جَوَلَه کَه گَاورَه کَانَ تَه نَهَا بَه نِیْزَن نَه بِنِ، حَه لَالِی نَه کَرِیَوَه لَه رُتْنَه کَانِیَان بَدَن وَ مِیَوَه یَان بَخُون، هَر کَا تِیکَ نَه سَه رَانَهی لَه سَه رِیَان دَانْدَرَاوَه دَا یَانَه نِیَوَه.

(وَدَفَعَ أَهْلَ الْحَرْبِ عَنْهُمْ) هَم وَاجِبِه: نَه دُوْزْمَنَهی هِیْرَشِیَان دَه کَاتَه سَه رَه رَگِری بَکَیْن وَ لَیْیَانِی بَگَه پَیْنِیْنَه وَه، جَا دُوْزْمَنَه کَه: مُوسُوْلَمَان بِنِ، یَان کَا فَر (وَقِيلَ: إِنَّ الْفَرْدَوَا بِلَدِّ لَمْ يَلْزَمْنَا الدَّفْعُ) لَه فَر مُوودِیَه کی بِنِ هِیْزَا: نَه گَورَه پَیْمَان لَه نَه سَتَوَکَانَ بَه جِیَا لَه شَارِیکَ، یَان لَه گُونْدِیکِی نَزِیکَ (دَارِالْاِسْلَام) دَا بِنِ، نَه کَاتَه (لَمْ يَلْزَمْنَا الدَّفْعُ) لَه سَه رَمَان وَاجِبِ نِیَه دُوْزْمَنَه کَه یَان بَگَه پَیْنِیْنَه وَه.

(وَتَمَتَّعَهُمْ إِحْدَاثَ كَنِيسَةٍ) وَاجِبِه: پَیْمَان لَه نَه سَتَوَکَانَ قَه دَه غَه بَکَیْن لَه دُرُوسْتِکَرْنِی نِیَوَه کَه نِیْسَه (فِی بَلَدٍ أَخَذْنَاهُ أَوْ أَسْلَمَ أَهْلُهُ عَلَيْهِ) لَه وَ شَارَه دَا کَه نِیْمَهی مُوسُوْلَمَان دُرُوسْتَمَان کَرِیْبِی: وَه شَارِی (سَلِیْمَانِی)، یَان دَانِیْشْتِوَانِی شَارَه کَه -بِنِ جَهَنگ- لَه سَه رَشُوْیْنِو جِیْی خَوِیَان مُوسُوْلَمَان بَوِیْنِ، چَوْنَه پِیْغَمْبَر ﷺ فرموده تی: ﴿لَا تُبْنِیْ کَنِيسَةً فِی الْاِسْلَامِ وَلَا يُجَدِّدُ مَا خَرِبَ مِنْهَا﴾ رَوَاهُ ابْنُ عَدِی، نَابِیْ هِیْچ کَه نِیْسَه یَه کَه (دَارِالْاِسْلَام) دَا دُرُوسْت بَکَرِیْ وَ نَابِیْ کَه نِیْسَهی پُوْخَاوِیْش نَوِیْ بَکَرِیْتَه وَه.

هَه رَوَه هَا هَمَان پَرِیَارِیْش لَه نِیْمَامِی (عَمْرُو) (ابْنِ عَبَّاسٍ) رَسُوْلُ اللهِ ﷺ گِیْر پَرَاوَتَه وَه هِیْچ (صَحَابَه) یَه کِیْش پَه خَنَهی لَه دُوْوَانه نَه گَرْتَه، کَه وَابُو: هَر کَه نِیْسَه یَه کی لَه دَوای هَاتَنِی نِیْسَلَام -لَه (دَارِالْاِسْلَام) دَا دُرُوسْت کَرَابِیْ، وَاجِبِه: پَرُوْخِیْتِنْدِرِیْ، بَه لَام نَه گَورَه نَه زَانْدِرَا کَه نِیْسَه کَه لَه دَوای دُرُوسْتِکَرْنِی شَارَه کَه، یَان لَه دَوای نِیْسَلَام بَوِیْنِی دَانِیْشْتِوَه کَانَ دُرُوسْت کَرَاوَه، نَه کَاتَه نَا پُوْخِیْتِنْدِرِیْ، هَه رَوَه کَه رَیْزِیْی سَه رَچَاوَه کَانْدَا پَرُوْن کَرَاوَه تَه وَه.

هَه رَوَه هَا لَه مَه زَه بِنِی نِیْمَامِی (حَنْفِی) دَا: نَه کَه نِیْسَه یَهی بَه خَوِی پُوْخَاوَه دُرُوسْتَه لَه شُوْیْنِی خَوِی -نَه کَه لَه شُوْیْنِی کی تر- بَه قَوُوبُ خَشْت چَاک بَکَرِیْتَه وَه، هَه رَوَه کَه (مَجْمَعُ الْاَنْهَر) دَا فرموده تی.

وَمَا فَتَحَ عَثْوَةً لَّا يُحْدِثُونَهَا فِيهِ وَلَا يَقْرُونَ عَلَى كَيْسَةٍ كَانَتْ فِيهِ فِي الْأَصْحَ، أَوْ صَلْحًا
بِشْرَطِ الْأَرْضِ لَنَا وَشَرَطِ إِسْكَانِهِمْ وَإِبْقَاءِ الْكُنَاسِ جَارًا، وَإِنْ أَطْلَقَ فَلَا أَصْحَ الْمَنْعُ، أَوْ
لَهُمْ قُرَّرَتْ وَلَهُمْ الْإِحْدَاثُ فِي الْأَصْحَ،

(وَمَا فَتَحَ عَثْوَةً) نه و شوینانیه به جهنگ له دهست کافره کان نازاد کراون: وه که زوریه ی
شاره کانی کوردستان (لَا يُحْدِثُونَهَا فِيهِ) دروست نیه ریگا بدری هیچ که نیتسه یه کی تی دا
دروست بکن، که واته: هر که نیتسه یه کی له نوای نازاد کردن دروست کرابی، واجبه
بهوخیندری، به لکو (وَلَا يَقْرُونَ عَلَى كَيْسَةٍ كَانَتْ فِيهِ) له سر نه و که نیتسه یه ش جیگیر
ناکرین که له کاتی نازاد کردن که دا له شوینه که دا هه بی (فِي الْأَصْحَ) له فرموده ی راستردا،
به لام له فرموده ی بی هیزدا: له بهر بهر زده وندی جیگیر ده کرینو لییان ناروخیندری.

(أَوْ صَلْحًا) یان نه گهر شوینیک به پیکهاتن-بی جهنگ- نازاد کرابو (بِشْرَطِ الْأَرْضِ لَنَا
وَشَرَطِ إِسْكَانِهِمْ وَإِبْقَاءِ الْكُنَاسِ) به و مرجه ی زهویه که بی نیمی موسولمان بی،
کافره کانیش-به خرجه- تی دا بمیننه وه و که نیتسه کانیشیان بهیلدرینه وه، نه وه
(جَانِ) پیکهاتنه که دروسته، به لام (وَإِنْ أَطْلَقَ) نه گهر باسی که نیتسه کان نه کرا، نه و کاته
(فَلَا أَصْحَ الْمَنْعُ) به فرموده ی راستر: قه ده غه یه و نابی که نیتسه کان بهیلدرینه وه، به لام
به فرموده ی بی هیز-له و حاله شدا- ده هیلدرینه وه، چونکه بی خواهرستی خویان
پتویستیان هه یه.

(أَوْ لَهُمْ) یان به و مرجه ی زهویه که بی کافره کان بی، نه و کاته ش (قُرَّرَتْ) که نیتسه کان
ده هیلدرینه وه، که وابو: (وَلَهُمْ الْإِحْدَاثُ) له و حاله تی زهویه که بی خویانه، دروسته
که نیتسه ش له و زهویه دا دروست بکن (فِي الْأَصْحَ) له فرموده ی راستردا.

﴿ نَاگاداری ﴾: کوردستان به شیکی به جهنگ نازاد کراوه و به شیکی به پیکهاتنو
به شیکی دانیشتو وه کان-بی جهنگ- موسولمان بوینه، جا له بهر نه وه ی به ریگایه کی
پاستی باوه ریپیکراو نه و سئ شوینانه لیک جیا نا کرینه وه، ده تواندری به فرموده
بی هیزه کان: که نیتسه کانی کون-که به راوری دروست کرییان نازاندری- له کوردستاندا
بهیلدرینه وه به مزه بی (حنفی) ش نه و که نیتسه یه ی به خوی پووخواوه به قوپو خشت
دروست بکریته وه.

به لام به هیچ مزه بی که دروست نیه نیتسه که نیتسه له شاره موسولمانه کانی کوردستاندا
دروست بکری، یان که نیتسه پوخیندراوه کان چاک بکریته وه، که واته: بی هیچ کاریه ده سستیک
دروست نیه نیزیان بدا که نیتسه دروست بکن، هم بی هیچ موسولمانیکش دروست نیه
یارمه تییان بداو شیش و کار له دروست کرینو نوئ کرینه وه ی که نیتسه دا بکا، هر چه ند به کریش

وَيُتَمَتُّونَ وَجُوبًا وَقِيلَ لَدَّبَّا مِنْ رَفَعٍ بِنَاءٍ عَلَى بِنَاءٍ جَارٍ مُسْلِمٍ، وَالْأَصَحُّ الْمَنَعُ مِنَ الْمُسَاوَاةِ، وَأَنَّهُمْ لَوْ كَانُوا بِمَحَلَّةٍ مُتَفَصِّلَةٍ لَمْ يُتَمَتَّعُوا، وَيُتَمَتُّعُ الذَّمِّيُّ رُكُوبَ خَيْلٍ، لَا حَمِيرٍ وَيُقَالُ نَفِيسَةً، وَيَرْكَبُ يَأْكُافَ وَرُكَّابَ خَشَبٍ لَا حَدِيدٍ وَلَا سَرَجٍ، وَيُلْجَأُ إِلَى أَضْيَقِ الطَّرِيقِ، وَلَا يُوقَرُونَ، وَلَا يُصَدَّرُونَ فِي مَجْلِسٍ، وَيُؤْمَرُ بِالْفِيَارِ

بن، هرودك له (تحفة) و (مغنی) دا فرمودیانه، چونكه خوی گه‌وره ده‌فرمودی: ﴿وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ﴾ یارمه‌تی یه‌کتری مه‌دن له سر گونا‌هو نوژمن‌کاری خوا.

(وَيُتَمَتُّونَ وَجُوبًا وَقِيلَ لَدَّبَّا) واجبه، له فرموده‌یه‌کی بی‌هیزدا سووننه‌ته په‌یمان له‌نه‌ستوگان قه‌ده‌غه بکړئ: (مِنْ رَفَعٍ بِنَاءٍ عَلَى بِنَاءٍ جَارٍ مُسْلِمٍ) له‌وهی خانووی خو‌یان به‌رزتر بکه‌ن له خانووی دراوس‌تی موسولمان (وَالْأَصَحُّ الْمَنَعُ مِنَ الْمُسَاوَاةِ) به‌فرموده‌ی راستر: نابی خانوه‌که‌یان به‌یه‌کسانیش به‌رز بکه‌نه‌وه (وَأَنَّهُمْ لَوْ كَانُوا بِمَحَلَّةٍ مُتَفَصِّلَةٍ) به‌فرموده‌ی راستر: نه‌گه‌ر کافره‌کان له‌گه‌ره‌کی‌کی جیابووه‌وه بن، نه‌وکاته (لَمْ يُتَمَتَّعُوا) قه‌ده‌غه نا‌کړئ خانووی خو‌یان به‌رز بکه‌ن.

(وَيُتَمَتُّعُ الذَّمِّيُّ رُكُوبَ خَيْلٍ) واجبه: کافری په‌یمان له‌نه‌ستو قه‌ده‌غه بکړئ له سواربوونی نه‌سپو ماین (لَا حَمِيرٍ وَيُقَالُ نَفِيسَةً) نه‌ک له سواری که‌رو هیستری به‌نرخ (وَيَرْكَبُ يَأْكُافَ وَرُكَّابَ خَشَبٍ) سواری که‌رو هیستریش ده‌بی له سر کورتان و پکی‌یی دار بی (لَا حَدِيدٍ وَلَا سَرَجٍ) نه‌ک پکی‌یی ناسن و زین، چونکه نیمامی (عمر) نه‌وها بپیری داوه، هم نابی چه‌ک هه‌لېگړن و نابی خزمه‌تی نه‌و جوړه که‌سانه و نه‌وشوینانه بکه‌ن که به‌ه‌وی خزمه‌ته‌که پزیزان لی‌بندړئ و موسولمان هاتو‌چو‌یان بکه‌ن، هرودك له (تحفة) و (الشروانی) دا پوون کراونه‌وه.

(وَيُلْجَأُ إِلَى أَضْيَقِ الطَّرِيقِ) کاتئ له پړکه‌دا په‌یمان له‌نه‌ستو ده‌گاته موسولمانان ده‌بی پال بدړیته ته‌سکترینی پړکه‌کان، پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ فرموده‌تی: ﴿لَا تَبْدَأُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى بِالسَّلَامِ، وَإِذَا لَقِيتُمْ أَحَدَهُمْ فِي طَرِيقٍ فَأَضْطَرُّوهُ إِلَى أَضْيَقِهِ﴾ رواه مسلم، چه‌پامه: نی‌وه سه‌لام له جوله‌که‌و دیا‌نه‌کان مه‌کن، هر کاتیک له پړکه‌یه‌کدا گه‌یشتنه یه‌کی‌کیان نی‌وه ناچاری بکه‌ن بی ته‌سکترین پړکه. (وَلَا يُوقَرُونَ وَلَا يُصَدَّرُونَ فِي مَجْلِسٍ) چه‌پامه و نابی له هیچ دانی‌شگه‌یه‌کدا په‌یمان له‌نه‌ستو به‌گه‌وره دابندړئ و پزیزنی لی‌بندړئ و نابی له سره‌وه‌و له شوینه پزداره‌کانی دانی‌شگه‌ش دابنیشیندړئ.

(وَيُؤْمَرُ بِالْفِيَارِ) واجبه: فرمان به‌شافره‌تو پیاوی په‌یمان له‌نه‌ستو بکړئ: به‌رگیکي نیشانه‌کراو ده‌به‌ر بکه‌ن تا‌کو له موسولمانان دیار بن، نینجا وا باشه: نیشانه‌ی جووه‌کان زه‌رد بن، نیشانه‌ی گا‌ور=دیا‌نه‌کان شین بن، نیشانه‌ی ناگ‌په‌رسته‌کان په‌ش، یان سور بن، هرودك له زږیه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فرمودیانه.

وَالزُّنَّارِ فَوْقَ الثِّيَابِ، وَإِذَا دَخَلَ حَمَامًا فِيهِ مُسْلِمُونَ أَوْ تَجَرَّدَ عَنْ ثِيَابِهِ جَعَلَ فِي عُنُقِهِ خَاتَمَ حَدِيدٍ أَوْ رَصَاصٍ وَنَحْوَهُ، وَيَمْنَعُ مِنْ إِسْمَاعِهِ الْمُسْلِمِينَ شِرْكًَا وَقَوْلُهُمْ فِي عُزَيْرِ الْمَسِيحِ، وَمِنْ إِظْهَارِ خَمَرٍ وَخِنْزِيرٍ وَنَاقُوسٍ وَعِيدٍ، وَلَوْ شَرِطْتَ هَذِهِ الْأُمُورَ فَخَالَفُوا لَمْ يُنْقَضِ الْعَهْدُ، وَلَوْ قَاتَلُونَا أَوْ امْتَنَعُوا مِنَ الْجَزْيَةِ أَوْ مِنْ إِجْرَاءِ حُكْمِ الْإِسْلَامِ انْتَقَضَ،

(وَالزُّنَّارِ فَوْقَ الثِّيَابِ) هم فرمانيان پی‌ده‌کری پشتمنده گه‌وره‌که‌شيان له سر جله‌کانيان ببه‌ستن، چونکه نيمامي (عمر) فرماني به دو نيشانانش کردوه.

(وَإِذَا دَخَلَ حَمَامًا فِيهِ مُسْلِمُونَ) هر کاتيک په‌يمان له‌ئس‌تر چووه گه‌رماويک که موسولماني تدا بون (أَوْ تَجَرَّدَ عَنْ ثِيَابِهِ) يان له شوينکي‌تر خوي پوت کرده‌وه له‌و دو حاله‌تدا (جَعَلَ فِي عُنُقِهِ خَاتَمَ حَدِيدٍ أَوْ رَصَاصٍ وَنَحْوَهُ) واجبه: نالقه‌يه‌کي ناسن، يان مس، يان له شتيکي‌تر دابنيته‌ئس‌تر، تاکو له موسولمانان جيا بکريته‌وه، به‌لام حه‌رامه: نافرته‌کانيان له‌گه‌ل نافرته‌ي موسولمانان بچه‌رماو، هه‌روه‌که له‌تدريه‌ي سه‌رچاوه‌کاندا فرمويانه.

(وَيَمْنَعُ مِنْ إِسْمَاعِهِ الْمُسْلِمِينَ شِرْكًَا) واجبه په‌يمان له‌ئس‌تر قه‌ده‌غه بکري: هيچ ووشه‌يه‌کي کوهر نه‌خه‌نه گوي موسولمانان، وه‌که بلين: خوا سئ‌يه‌مي خويانه، هم (وَقَوْلُهُمْ فِي عُزَيْرِ الْمَسِيحِ عَلَيْهِمَا السَّلَام) نابي‌ئوه‌ش بخه‌نه گوي موسولمانان که ده‌لين: (عزير) کوپي خوايه، يان (عيسي) کوپي خوايه.

(وَمِنْ إِظْهَارِ خَمَرٍ وَخِنْزِيرٍ وَنَاقُوسٍ وَعِيدٍ) هه‌روه‌ها قه‌ده‌غه ده‌کرين و نابي له‌ناو موسولماناندا شه‌پاپ فروختن و شه‌پابخورنده‌وه ناشکرا بکن، نابي به‌راز خواردن ناشکرا بکن و نابي زه‌نگي که‌نيسه‌کان ل‌بدن، نابي جه‌ژنه‌کانيان ناشکرا بکن، هم قه‌ده‌غه ده‌کرين له‌ ناشکراکړني گشت بئ‌شه‌رعيه‌کي‌تر: وه‌که خوارن و خوارنده‌وي به‌ ناشکرا له‌ پهمه‌زاندا، که‌واته: هر شتيکيان له‌وانه به‌ ناشکرايي کرد، واجبه: ته‌مبي بکرين و شه‌پابه‌کيان ل‌بپريندن و زه‌نگه‌کيان خراب بکري، به‌لام نه‌گه‌ر ته‌نها له‌ نيوان خوياندا ناشکرايان ده‌کرد، يان نه‌وان له‌ گونديکدا سه‌ريه‌خو نيشته‌جي بون، نه‌و کاته نابي قه‌ده‌غه بکرين، هه‌روه‌که له‌ تدريه‌ي سه‌رچاوه‌کاندا نه‌و مه‌سلانه پوون کراونه‌وه.

(وَلَوْ شَرِطْتَ هَذِهِ الْأُمُورَ) نه‌گه‌ر نه‌کړني نه‌و کارانه‌ي پابريو به‌ معرج داندا (فَخَالَفُوا) جا په‌يمان له‌ئس‌تر کانيش سه‌رپيچيان کردو کړنيان، نه‌و کاته (لَمْ يُنْقَضِ الْعَهْدُ) په‌يمان به‌ستنه‌کيان هه‌لئاوه‌شيتته‌وه، به‌لام ته‌مبي ده‌کرين تا واز ده‌هينن.

(وَلَوْ قَاتَلُونَا) نه‌گه‌ر په‌يمان له‌ئس‌تر کان جه‌نگيان له‌گه‌ل نيغه‌کرد (أَوْ امْتَنَعُوا مِنَ الْجَزْيَةِ) يان وازيان له‌ سه‌رانه هيتاونه‌ياندا (أَوْ مِنْ إِجْرَاءِ حُكْمِ الْإِسْلَامِ) يان پازي نه‌بون برياري نيسلاميان له‌ سر جي‌به‌جي بکري، به‌ يه‌کيک له‌وانه (انْتَقَضَ) په‌يمان‌که‌يان هه‌لده‌وه‌شيتته‌وه.

وَلَوْ زَنَى ذِمِّيٌّ بِمُسْلِمَةٍ أَوْ أَصَابَهَا بِنِكَاحٍ أَوْ دَلَ أَهْلَ الْحَرْبِ عَلَى عَوْرَةِ الْمُسْلِمِينَ أَوْ فَتَنَ مُسْلِمًا عَنْ دِينِهِ أَوْ طَعَنَ فِي الْإِسْلَامِ أَوْ الْقُرْآنِ أَوْ ذَكَرَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ بِسُوءٍ فَلَا صَحَّ أَلَيْسَ إِنَّ شَرْطَ انْتِقَاضِ الْعَهْدِ بِهَا انْتِقَاضُ، وَإِلَّا فَلَا، وَمَنْ انْتَقَضَ عَهْدُهُ بِقَتْلِ جَارٍ دَفَعَهُ وَقَتْلُهُ، أَوْ بَغْيِهِ لَمْ يَجِبْ إِبْلَاغُهُ مَأْمَنَهُ فِي الْأَظْهَرِ، بَلْ يَخْتَارُ الْإِمَامُ فِيهِ قَتْلًا وَرِقًا وَمَنًا وَفِدَاءً،

(وَلَوْ زَنَى ذِمِّيٌّ بِمُسْلِمَةٍ) نه گهر پیاویکی په یمان له نه ستو زینای له گه ل نافرته یتکی موسولمان کرد (أَوْ أَصَابَهَا بِنِكَاحٍ) یان به ماره برین جیماعی له گه ل کرد، له هر یوو حالتیشدا ده زانی موسولمانه (أَوْ دَلَ أَهْلَ الْحَرْبِ عَلَى عَوْرَةِ الْمُسْلِمِينَ) یان کافره کانی جهنگی شاره زان کردن له که مو کورته کی موسولمانان، یان جاسوس یتکی کافره کانی حاوانده وه (أَوْ فَتَنَ مُسْلِمًا عَنْ دِينِهِ) یان موسولمان یتکی له نایینه کی گومرا کرد، یان داوی لیکرد ببیته کافر (أَوْ طَعَنَ فِي الْإِسْلَامِ أَوْ الْقُرْآنِ) یان عیبی له نیسلام، یان له قورشان گرت (أَوْ ذَكَرَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ بِسُوءٍ) یان به خرابه باسی پیغه مبهری نیکه ﷺ، یان باسی پیغه مبهری یری کرد، یان موسولمان یتکی به قه سدی کوشت، نه وه (فَلَا صَحَّ) به فرموده ی پاستر: (أَنَّهُ إِنْ شَرْطُ انْتِقَاضِ الْعَهْدِ بِهَا) نه گهر به مارج داندراپی: به به کیک له و تاوانانه په یمانه کی ه لوه شیتته وه، نه و کاته (انْتِقَاضُ) په یمانه کی ه لوه وه شیتته وه (وَإِلَّا) به لام نه گهر به مارج داندراپی (فَلَا) په یمانه کی ه لئاوه شیتته وه، به لام له هر یوو حالتدا سزای کوشتو تاوانه کانی یری له سر جی به جی ده کری، ه روه ک له (تحفة) (نهایه) دا فرمودیانه.

﴿ نَاكَادَارِي ﴾: له مه زه بی نیمامی (حنفی) و له لای چهند زانایه کی تر: نه گهر په یمان له نه ستو به ناشکرا جنیو بداته پیغه مبهری ﷺ، یان جنیودانه که بکاته عاده ت، واجبه بکوژی، واته: نه گهر بشبیتته وه موسولمان کوشتنه کی له سر لانا که وی، ه روه ک له (مجمع الانهر) (الدرا المنقی) دا پوون کراوه ته وه له (باسی پاشگه ز بوونه وه موسولمان) دا به لکه مان بِل هیناوه.

(وَمَنْ انْتَقَضَ عَهْدُهُ بِقَتْلِ جَارٍ دَفَعَهُ وَقَتْلُهُ) هر په یمان له نه ستویک به هوی جهنگ کردن په یمانه کی ه لوه شاره (جَارٍ دَفَعَهُ وَقَتْلُهُ) دروسته، به لکو واجبه به رگری بکری و جهنگی له گه ل بکری، هم دروسته بکوژی، خوی گه وره فرمودی تی: ﴿لَنْ قَاتِلُوَكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ﴾ نه گهر کافره کان جهنگیان له گه ل کردن بیان کوژن.

(أَوْ بَغْيِهِ) یان نه گهر به بی جهنگ - به هوی کی تر - په یمانه کی ه لوه شاره، نه مهش (لَمْ يَجِبْ إِبْلَاغُهُ مَأْمَنَهُ فِي الْأَظْهَرِ) واجب نیه بگه یندریته شوینیکی نه مینی (دارالکفر)، له فرموده ی به هیژ تردا (بَلْ يَخْتَارُ الْإِمَامُ فِيهِ: قَتْلًا وَرِقًا وَمَنًا وَفِدَاءً) به لکو پیغه وا

فَإِنْ أَسْلَمَ قَبْلَ الْإِخْتِيَارِ امْتَنَعَ الرَّقُّ، وَإِذَا بَطَلَ أَمَانُ رَجُلٍ لَمْ يَنْطُلْ أَمَانُ نَسَائِهِمْ
وَالصَّبِيَّانِ فِي الْأَصَحِّ، وَإِذَا اخْتَارَ ذِمِّيُّ بَدَلَ الْعَهْدِ وَاللَّحُوقِ بَذَارِ الْحَرْبِ بُلَّغَ الْمَأْمَنِ.
(بَابُ الْهَدْنَةِ)

عَقْدَهَا لِكُفَّارِ إِقْلِيمٍ يَخْتَصُّ بِالْإِمَامِ أَوْ نَائِبِهِ فِيهَا، وَلِبَلَدَةٍ يَجُوزُ لِرَأْسِ الْإِقْلِيمِ أَيْضًا،

سهرېشكه: يان ده يكوړئ، يان ده يكانه كږيله، يان به خورپايي نازادي ده كا، يان به مال،
يان به ديل ده يگورپيته وه، به لام له فرموده ده كه ي تردا: واجبه: نه مه يان بگه ټنډرته
شوئنيكي نه مينی (دارالکفر)، هرهوك له (مغنی) دا فرموده وه.

(فَإِنْ أَسْلَمَ قَبْلَ الْإِخْتِيَارِ) جا نه گډر هه لو شينه ره كه بپوه موسولمان پيش نه وه ي به كيك
له و چوارانه هه لېږدېږي، نه و كاته (امتنع الرق) نابي بگريته كږيله و نابي بگورپي و نابي
بگورپيته وه، كه واته: واجبه: به خورپايي نازاد بگري.

(وَإِذَا بَطَلَ أَمَانُ رَجُلٍ) هه ركاتيک په يمان پياوړه كان هه لوه شاوه (لَمْ يَنْطُلْ أَمَانُ نَسَائِهِمْ
وَالصَّبِيَّانِ) په يمان نافرته كانيان و منداله كانيان هه لئاوه شپيته وه (فِي الْأَصَحِّ) له
فرموده وه پاستردا (وَإِذَا اخْتَارَ ذِمِّيُّ) هه ركاتيک كافر يكي په يمان له نه ستو بڅ خوي
هه لېږد: (تَبَدَّلَ الْعَهْدُ وَاللَّحُوقُ بِذَارِ الْحَرْبِ) په يمانه كه ي فرې بداو بپواته ناو (دارالحرب) -
(دارالکفر)، نه و كاته (بُلَّغَ الْمَأْمَنِ) كافره كه ده گه ټنډرته شوئنيكي نه مينی (دارالکفر)، واته:
نزيكترين شاره كاني كافره كان كه نه و كافره له وي دا له گيان و مالي خوي نه مين بڼ.

﴿بَابُ الْهَدْنَةِ: بِاسْمِ جَهَنَّمَ وَهَسْتَانْدَنْ لَهُ گَهْلُ كَافِرْهَكان﴾

واته: پيښه اتن له گهل كافره كاني جهنګي له سهر پاگرتني جهنګ تا ماوه يه كي دياركړاو
به خورپايي، يان له بهرامبر وه رگرتني شتيك له كافره كان. جا نه م جوړه پيښه اتنه
دروسته به و مرجه ي كافره كان (مُرْتَدَّ) پاشگه زيوو نه بڼ، خوي گه وړه ده فرموي:
﴿وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْتَنِّ لَهُا﴾ نه گډر كافره كان مه يليان بڅ ناشتي كړد، توښ مه يل بڅ
ناشتي بگه. هم به به لگه ي حديسه كه ي (صلح الحديبية) كه له (البخاري و مسلم) دا
گيردراوه ته وه. جابزانه: نه و جوړه كافره ي نه م پيښه اتنه يان له گهل كراوه، پييان
ده گوتري: (مُعَاهَدٌ) - په يمان له گهل كراو.

ئينجا (عَقْدَهَا لِكُفَّارِ إِقْلِيمٍ) به ستني پيښه اتني جهنګ وه ستاندن له گهل كافره كاني هه ريميك
(يَخْتَصُّ بِالْإِمَامِ أَوْ نَائِبِهِ فِيهَا) تاييه ته به پيشه وای موسولمانان، يان جيگري پيشه و له و
هه ريمه دا، به لام (وَلِبَلَدَةٍ) به ستني پيښه اتنه كه له گهل كافره كاني شاريك، يان زياتر (يَجُوزُ لِرَأْسِ
الْإِقْلِيمِ أَيْضًا) بڅ كاريه ده ستني هه ريمه كه ش دروسته، هه روك بڅ پيشه و او جيگريه كه شي
دروست بوو، چونكه كاريه ده سته كه ش شاره زاي به رڼه وه ندي هه ريمه كه يه.

وَأَلَمَّا تَقَعْدُ لِمَصْلَحَةٍ كَضَعْنَا بِقَلَّةٍ عَدَدَ وَاهِبَةٍ أَوْ رَجَاءِ إِسْلَامِهِمْ أَوْ بَذَلِ جَزْيَةٍ، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ جَازَتْ أَرْبَعَةُ أَشْهُرٍ، لَا سَنَةً، وَكَذَا دُونُهَا فِي الْأَظْهَرِ، وَلِضَعْفِ تَجَوُّزِ عَشْرِ سِنِينَ فَقَطْ، وَمَتَى زَادَ عَلَى الْجَائِزِ فَقَوْلًا تَفْرِيقِ الصَّفَقَةِ، وَإِطْلَاقِ الْعَهْدِ يُفْسِدُهُ، وَكَذَا شَرْطُ فَاسِدٍ عَلَى الصَّحِيحِ: بِأَنْ شَرِطَ مَنَعُ فُلِكَ أَسْرَانَا

(وَأَلَمَّا تَقَعْدُ لِمَصْلَحَةٍ) پیکهاتنی جهنگ و هستاندن ته نها بی به رژه و هندی کی نیسلام ده به سترئ: (كَضَعْنَا بِقَلَّةٍ عَدَدَ وَاهِبَةٍ) وهك نیمه ی موسولمان بین هیز بین به هوی که می زماره مان و پیوستیه کانی جهنگ (أَوْ رَجَاءِ إِسْلَامِهِمْ أَوْ بَذَلِ جَزْيَةٍ) یان وهك نومیدی نیسلامیونی کافره کان، یان سهرانه بدهن.

(فَإِنْ لَمْ يَكُنْ) جا نه گهر بین هیزی موسولمانان نه بو، به لام به رژه و هندی له پیکهاتنه که دا هه بو، نه و کاته (جَازَتْ أَرْبَعَةُ أَشْهُرٍ) بی ماوه ی چوار مانگ پیکهاتنه که دروسته (لَا سَنَةً) نهک ماوه ی سالیک (وَكَذَا دُونُهَا فِي الْأَظْهَرِ) هه روه ها که متر له سالیک و زیاتر له چوار مانگیس هه دروست نیه، له هه رموده ی به هیزتردا، خوی گه وره له باره ی کافره کان ده هه رموی: ﴿فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ﴾ تا ماوه ی چوار مانگ له زهوی دا بگه رین. به لام له هه رموده که یتردا، که متر له سالیک و زیاتر له چوار مانگ دروسته، چونکه ناگاته ماوه ی سهرانه، هه روه که له (نهایه) و (مغنی) دا هه رمویانه.

(و) هه روه ها (لِضَعْفِ) له حاله تی بین هیزی موسولمانان (تَجَوُّزِ عَشْرِ سِنِينَ فَقَطْ) ماوه ی ده سالان پیکهاتنه که دروسته و زیاتر دروست نیه ﴿عَنِ الْمَسُورِ وَمِسْرَوَانَ رَضَاهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ إِصْطَلَحَ مَعَ قُرَيْشٍ عَامَ الْحُدُوبِ عَلَى وَضْعِ الْحَرْبِ عَشْرَ سِنِينَ﴾ رواه ابوداود بسند صالح، پیغه مبه رﷺ له سالی (حدیبیه) له گه ل کافره کان پیکهات: تا ماوه ی ده سالان جهنگ بوه سستین.

که و ابو: (وَمَتَى زَادَ عَلَى الْجَائِزِ) هه رکاتیک پیکهاتنه که له یهک مامله تدا - له نه ندازه ی دروستیه که زیاتر بوو، نه وه (فَقَوْلًا تَفْرِيقِ الصَّفَقَةِ) هه ربو و هه رموده کانی لیک جیاگر نه وه ی مامله تیکی تی دایه، واته: به هه رموده ی به هیزتر: له نه ندازه ی دروسته که دا پیکهاتنه که دروست ده بین و له زیاده که ش به تال ده بیته وه، به لام نه گهر له دوو مامله تدا، یان له زیاتر دا پیکهاتنه کان به ستران و هیه جارنگیش به ته نها له نه ندازه ی دروستیه که زیاتر نه بو، نه و کاته گشت پیکهاتنه کان دروست ده بین، هه رچه ند کوی هه مووانیش له ده سال زیاتر بین، هه روه که له زقریه ی سهرچاوه کاند هه رمویانه.

(وَإِطْلَاقِ الْعَهْدِ) دلنه نانی ماوه ی پیکهاتنه که (يُفْسِدُهُ) پوچه لی ده کاته وه، واته: پیکهاتنی بین ماوه دلانان دروست نابئ (وَكَذَا شَرِطُ فَاسِدٍ) هه روه ها دلانانی هه رچیکی ناشه رعیش پیکهاتنه که پوچه ل ده کاته وه (عَلَى الصَّحِيحِ) له سهر هه رموده ی پاست (بِأَنْ شَرِطَ مَنَعُ فُلِكَ أَسْرَانَا) وهك

أَوْ تَرَكَ مَا لَنَا لَهُمْ أَوْ لَتَعْقَدَ لَهُمْ ذِمَّةٌ بَدُونِ دِينَارٍ أَوْ يَدْفَعُ مَالَ إِلَيْهِمْ، وَتَصِحُّ الْهُدْنَةُ عَلَى أَنْ يَنْقُضَهَا الْإِمَامُ مَتَى شَاءَ، وَمَتَى صَحَّتْ وَجَبَ الْكَفُّ عَنْهُمْ حَتَّى تَنْقُضَهَا أَوْ يَنْقُضُوهَا بِتَصْرِيحٍ أَوْ قِتَالِنَا أَوْ مَكَاثِبَةِ أَهْلِ الْحَرْبِ بِعَوْرَةٍ لَنَا أَوْ قَتْلِ مُسْلِمٍ، وَإِذَا انْتَقَضَتْ جَازَتْ الْإِغَارَةُ عَلَيْهِمْ وَبَيَاتُهُمْ،

به مرج دابندری: کافره کان بيله کانی نيمی موسولمان به ره ل نه دن (أو ترک ما لنا لهم) یان به مرجی نيمی موسولمان بی نه وان واز له شتیکی خومان بینین که له برده سستی نه واندایه (أو لتعقد لهم ذمة بدون دينار) یان به مرجی ماملتی سرانه یان بی بیه ستری به که متر له میسقالیکی زتی (أو يدفع مال إليهم) یان به مرجی مالیکی نيمی موسولمان بدریته کافره کان، نه وه به ته نها یه کیک له و مرجانه پیکهاتنه که به تال ده بی؟ چونکه سوکایه تی و سرشوی بی نیسلا می تی دایه، خوی گه ورده ده فرموی: ﴿فَلَا تَهْنُوا وَتَسْأَلُوا إِلَى السَّلْمِ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ﴾ نیه - نه ی موسولمانان - بی میز مه بن له غه زاکردن و داوی جهنگ وه ستاندن مه کن، نیه و سرکه و تووترن.

به لام نه گه کافره کان بيله موسولمانه کانیان نازار ده دان و بی به ره لدانیان ناچار بوین مالیان بده بی، یان کافره کان به سر نيمی موسولماندا زال بون و ترساین له ناومان بیه نه گه مالیان نه ده بی، نه وه له و دو حال ته دا واجبه: مالیان بده بی، به لام - له گه نه وه شدا - ماله که نابیته ملکی کافره کان، هه روه که له زوری ه سرچاوه کانداه فرمویانه.

(وَتَصِحُّ الْهُدْنَةُ) پیکهاتنی جهنگ وه ستاندن دروست ده بی (عَلَى أَنْ يَنْقُضَهَا الْإِمَامُ مَتَى شَاءَ) له سر نه و مرجی هه کاتیک پیشه و اهزی کرد هه لیبوه شینیتته وه، به لام (وَمَتَى صَحَّتْ) هه کاتیک پیکهاتنه که دروست بی (وَجَبَ الْكَفُّ عَنْهُمْ) له سر موسولمانان واجبه: واز له کافره کان بینن و هیج زیانیکیان لی ته دن (حَتَّى تَنْقُضَهَا) تا ماوه ی پیکهاتنه که ته و او ده بی، چونکه خوی گه ورده ده فرموی: ﴿فَلَا تُدْرِكُوا إِلَيْهِمْ عَنْهُمْ إِلَى مُدَّتِهِمْ﴾ نیه په یمانه کی گه ل کافره کان ته واکن.

(أَوْ يَنْقُضُوهَا) یان تا نه وان په یمانه که هه لده و شینته وه (بِتَصْرِيحٍ) وه که به ناشکرا بلین: په یمانه که مان هه له و شانده وه (أَوْ قِتَالِنَا) یان جهنگمان له گه ل بکن (أَوْ مَكَاثِبَةِ أَهْلِ الْحَرْبِ بِعَوْرَةٍ لَنَا) یان به نووسین ناته و او یه کی نيمه بگه یینه کافره کانی جهنگی (أَوْ قَتْلِ مُسْلِمٍ) یان موسولمانیک بکوژن، یان جاسوسی کافره کانی جهنگی بحاوینته وه، به وانه په یمانه که هه لده و شینته وه.

(وَإِذَا انْتَقَضَتْ) هه کاتیک په یمانی جهنگ وه ستاندن هه لده و شاده و کافره کانیان له شاره کانی خویاندا بون، نه و کاته (جَازَتْ الْإِغَارَةُ عَلَيْهِمْ) دروسته - بی ناگادارکردنه وه - به رۆز هیرشیان بکریته سر، هه (وَبَيَاتُهُمْ) دروسته به شه ویش هیرشیان بکریته سر،

وَلَوْ نَقَضَ بَعْضُهُمْ وَلَمْ يُنْكِرِ الْبَاقُونَ بِقَوْلٍ وَلَا فِعْلٍ انْتَقَضَ فِيهِمْ أَيْضًا، وَإِنْ أُنْكِرُوا
بِاعْتِرَالِهِمْ أَوْ إِغْلَامِ الْإِمَامِ بِبِقَائِهِمْ عَلَى الْعَهْدِ فَلَا، وَلَوْ خَافَ خِيَانَتَهُمْ فَلَهُ نَبَذُ عَهْدِهِمْ
إِلَيْهِمْ وَيُبْلَغُهُمُ الْمَأْمَنُ، وَلَا يُنْبَذُ عَقْدُ الذِّمَّةِ بِتَهْمَةٍ،

خوای گه ورده ده فرموی: ﴿وَإِنْ لَكُنُوا أَيْمَانُهُمْ مِنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعْنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَاتِلُوا
أَمَّةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ﴾ که اگر کافره کان په یمانه که یان له دواى به ستن
هه لوه شاند هوه و عیبیان له نایینی نیوه گرت، نیوه ش سرکرده کانی کوفر بکوژن،
چونکه نه وان هیچ په یمانی کیان له گه ل نیوه نیه.

هه روه ها- که کافره کانی (مکة) پیکهاتنی (الحُدُیْبِیَّة) یان هه لوه شاند هوه- پیغه مبرک
بی ناگادار کردنه وه هیرشی کرده سر (مکة) و نازادی کرد. به لام که اگر کافره کانی په یمان
هه لوه شیتنه وه له شاره کانی نیوه دا بون، نه و کاته واجبه بگه یتند ریته شوینیکی نه مینی
(دارالکفر)، هه روه که له زدریهی سرچاوه کانداهه رمویانه.

(وَلَوْ نَقَضَ بَعْضُهُمْ) که اگر هه ندی کیان- به یه کی که له و هزیانه ی پابرو- په یمانه که یان
هه لوه شاند هوه و (وَلَمْ يُنْكِرِ الْبَاقُونَ بِقَوْلٍ وَلَا فِعْلٍ) کافره کانی تریش ناپه زاییان له
هه لوه شاند نه وه که ده رنه بری: نه به زویان و نه به کردار، نه و کاته (انْتَقَضَ فِيهِمْ أَيْضًا)
په یمانه که ده رهق بی ده نگبوه کانش- وه که نه جامده ره کان- هه لوه وه شیتنه وه، به لام (وَإِنْ
أُنْكِرُوا بِاعْتِرَالِهِمْ) که اگر نه وانی تر ناپه زاییان ده رپری: وه که خویان له وان جیا کرده وه (أَوْ
إِغْلَامِ الْإِمَامِ بِبِقَائِهِمْ عَلَى الْعَهْدِ) یان پیغه وای موسولمانان یان ناگادار کرده وه: که نه وان هه ره له
سر په یمانه که به رده وامن، نه و کاته (فَلَا) له باره ی نه وان په یمانه که هه لئاوه شیتنه وه.

(وَلَوْ خَافَ خِيَانَتَهُمْ) که اگر پیغه و له خیانه تی په یمان له گه لکراوه کان ترسا: وه که
نیشانه یه کی خیانه ته که ناشکرا بیی، نه و کاته (فَلَهُ نَبَذُ عَهْدِهِمْ إِلَيْهِمْ) بوی دروسته:
په یمانه که یان بز فری بداته وه و هه لیبوه شیتنه وه، خوای گه ورده ده فرموی: ﴿وَإِمَّا تَخَافَنَّ
مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً فَلَا بُدَّ إِلَيْهِمْ عَلَى سَوَاءٍ﴾ که اگر له خیانه تی گه لیکی په یمان له گه لکراو
ترسای په یمانه که یان بز تیغه لده وه، تا کو نیوه نه وان به یه کسانی بزائن په یمان له
نیوانتاندانه ماوه. جا له و حال ته دا (وَيُبْلَغُهُمُ الْمَأْمَنُ) واجبه: کافره کان بگه یینته
شوینیکی نه مینی (دارالکفر).

به لام که اگر له خیانه ته که یان نه ترس، دروست نیه په یمانه که هه لیبوه شیتنه وه، خوای
گه ورده ده فرموی: ﴿فَمَا اسْتَقَامُوا لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ﴾ تا کافره کان له پیکهاتنه که دا له گه ل
نیوه راست بن، نیوه ش له گه ل نه وان راست بن. هه روه ها (وَلَا يُنْبَذُ عَقْدُ الذِّمَّةِ بِتَهْمَةٍ) نابی
په یمانه ستنی سهرانه به ته نها ترمه تیکی خیانه ت هه لیبوه شیتند ریته وه، چونکه په یمانی
سهرانه پته وتره.

وَلَا يَجُوزُ شَرْطُ رَدِّ مُسْلِمَةٍ تَأْتِيْنَا مِنْهُمْ، فَإِنْ شَرَطَ فَسَدَ الشَّرْطُ وَكَذَا الْعَقْدُ فِي الْأَصَحِّ، وَإِنْ شَرَطَ رَدُّ مَنْ جَاءَ مُسْلِمًا أَوْ لَمْ يَذْكُرْ رَدًّا فَجَاءَتْ امْرَأَةٌ لَمْ يَجِبْ دَفْعُ مَهْرٍ إِلَى زَوْجِهَا فِي الْأَظْهَرِ، وَلَا يُرَدُّ صَبِيٌّ وَمَجْنُونٌ وَكَذَا عَبْدٌ وَحُرٌّ لَا عَشِيرَةَ لَهُ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَيُرَدُّ مَنْ لَهُ عَشِيرَةٌ طَلَبَتْهُ إِلَيْهَا

(وَلَا يَجُوزُ شَرْطُ رَدِّ مُسْلِمَةٍ تَأْتِيْنَا مِنْهُمْ) دروست نيه له په پمانه که دا به مخرج دابندري: نه گهر نافرته ټيکي موسولمان له لای کافره کانه وه بيته لای نيمه: نافرته که بگه پښينه وه بڼ کافره کان، هر چه ند له لای نيمه ش بويته موسولمان، خواي گوره ده فريموي: ﴿إِن عَلِمْتُمْ هُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ﴾ نه گهر زانيتان نافرته کان موسولمانن ميانگه پښينه وه بڼ کافره کان.

که وایو: (فَإِنْ شَرَطَ) نه گهر به مخرج داندر: نافرته موسولمان بگه پښندريته وه، نه وه (فَسَدَ الشَّرْطُ) هر چه که پوچه له ده بڼ و نابڼ جی به جی بکړی (وَكَمَا الْعَقْدُ فِي الْأَصَحِّ) هر وه ها په پمانه ستنه که ش پوچه له و دانامه زړی، له فريمووده ی راستردا، به لام دروسته: به مخرج دابندري نافرته کافرو پياو موسولمان بگه پښندريته وه - هر وه له (تحفة) (نهایه) دا فريمويانه - چونکه له پيکهاته که ی (الحديبية) دا هم هر چه له باره ی پياوان په فتاری پی کړا، له باره ی نافرته تانیس (تَسْنَخ) بڼ وه، هر وه له (البخاری ومسلم) دا گټر اړاوه ته وه.

که وایو: (وَإِنْ شَرَطَ رَدُّ مَنْ جَاءَ مُسْلِمًا) نه گهر پيشه و به مخرجی دانا: هر که سيک له لای کافره کانه وه به موسولمانی بيته لای نيمه، بگه پښندريته وه (أَوْ لَمْ يَذْكُرْ رَدًّا) بیان باسی که پاندنه وه نه کرد (فَجَاءَتْ امْرَأَةٌ مُسْلِمَةٌ) نينجا نافرته ټيکي موسولمان له لای کافره کانه وه هاته لای نيمه، نه وه (لَمْ يَجِبْ دَفْعُ مَهْرٍ إِلَى زَوْجِهَا) واجب نيه ماريه که ی بدریته ميړده کافره که ی، به لکو سوننه ته (فِي الْأَظْهَرِ) له فريمووده ی به هيژتردا.

(وَلَا يُرَدُّ صَبِيٌّ وَمَجْنُونٌ) دروست نيه نه و مندالو شپته ی شاده یان هيڼاوه بگه پښندريته وه بڼ ناو کافره کان، هر چه ند دايکو باوکيشيان داوايان بگه (وَكَمَا عَبْدٌ وَحُرٌّ لَا عَشِيرَةَ لَهُ) هر وه ها کږيله نه و پياوه نازاده ی خزمو که سيشی له ناو کافره کاندان، پان خزمی هيه به لام ناپياريزن، نه وانه ش دروست نيه بگه پښندريته وه بڼ ناو کافره کان (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سه فريمووده ی راستي مذهب.

به لام (وَيُرَدُّ مَنْ لَهُ عَشِيرَةٌ طَلَبَتْهُ إِلَيْهَا) نه و پياوه نازاده ی خزمی هه، نه گهر خزمه کانی داوايان کرد بگه پښندريته وه لای خويان، نه وه ده گه پښندريته وه لای خزمه کانی، چونکه پيغه مېر ښه له پيکهاته که ی (الحديبية) دا (أَبُو جَنْدَلٍ) ی که پاندنه وه لای باوکه کافره که ی هر وه (البخاری) گټر اړاوه تيه وه.

لَا إِلَى غَيْرِهَا إِلَّا أَنْ يَقْدَرَ الْمَطْلُوبُ عَلَى قَهْرِ الطَّالِبِ وَالْهَرَبِ مِنْهُ، وَمَعْنَى الرُّدِّ: أَنْ يُغْلَى بَيْنَهُ وَبَيْنَ طَالِبِهِ، وَلَا يُجْبَرُ عَلَى الرُّجُوعِ، وَلَا يَلْزَمُهُ الرُّجُوعُ، وَلَهُ قَتْلُ الطَّالِبِ، وَلَنَا التَّغْرِيبُ لَهُ بِهِ لَا التَّضَرِيعُ، وَلَوْ شَرَطَ أَنْ يَرُدُّوا مَنْ جَاءَهُمْ مُرْتَدًّا مِنْهُمْ لَزِمَهُمُ الْوَفَاءُ فَإِنْ أَبَوْا فَقَدْ نَقَضُوا، وَالْأَظْهَرُ جَوَازُ شَرَطِ أَنْ لَا يَرُدُّوا.

(لَا إِلَى غَيْرِهَا) به لام نابتی موسولمانه که بگه پنددریته وه لای خه لکی تری جگه له خزمه کانی (لَا أَنْ يَقْدَرَ الْمَطْلُوبُ عَلَى قَهْرِ الطَّالِبِ وَالْهَرَبِ مِنْهُ) ته نها نه گهر موسولمانه داواکراوه که بتوانی به سر کافره داواکهره که زال بیی و له بهره دستی پابکا، نه و کاته دروسته له گه لی بگه پنددریته وه، به به لگی گه پاندنه وهی (أَبُو بَصِيرٍ) داهاتوو.

(وَمَعْنَى الرُّدِّ) واتهی گه پاندنه وه لیژده دا: (أَنْ يُغْلَى بَيْنَهُ وَبَيْنَ طَالِبِهِ) نه وه به: واز له نیوان موسولمانه داواکراوه که کافره داواکهره که به پنددری، به لام (وَلَا يُجْبَرُ عَلَى الرُّجُوعِ) دروست نیه و نابتی تقدی لی بکری: له گه ل کافره داواکهره که دا بگه پیتته وه، هم (وَلَا يَلْزَمُهُ الرُّجُوعُ) له سر موسولمانه که ش واجب نیه له گه ل کافره که بگه پیتته وه ناو کافره کان، به لکو (وَلَهُ قَتْلُ الطَّالِبِ) بۆ موسولمانه که دروسته: نه و کافره ش - له ریگه دا - بکوژی که هاتوه دلاوی ده کا، چونکه له پیگه اته که ی (الْحَدِيثُ) دا دو کافره اته (مَدِينَةُ) ی داوایان کرد: (أَبُو بَصِيرٍ) بگه پنددریته وه بۆ (مَكَّةَ)، نه ویش له گه لیاندا گه پاره، جا له ریگه دا به کیکیانی کوشت و نه وه که ی تریش هه لات، پیغه مبریش ﷺ په خنه ی لی ته گرت، هه روه که له (الْبَخَارِيُّ) و کتیه کانی (سيرة) دا به درژی گتیراوه ته وه.

(وَلَنَا التَّغْرِيبُ لَهُ بِهِ) بۆ نیتمه ش دروسته به پیچو په نا به موسولمانه که بلین: کافره که - له ریگه دا - بکوژه (لَا التَّضَرِيعُ) به لام دروست نیه به ناشکرا پیی بلین، چونکه له پیگه اته که ی (الْحَدِيثُ) دا که (أَبُو جَنْدَلٍ) له گه ل باوکی دا گه پاندراوه، نیمامی (عمر) پیی هه رموو: ﴿أَبُو جَنْدَلٍ﴾ خوت پابگره، نهوانه کافرن خوینی نهوانه وه که خوینی سه گ وایه ﴿. واته: بیکوژه. هه روه که نیمامی (أحمد والبيهقي) گتیراوه تیانه وه.

(وَلَوْ شَرَطَ) نه گهر له پیگه اته که دا به مهرج داندرا: (أَنْ يَرُدُّوا مَنْ جَاءَهُمْ مُرْتَدًّا مِنْهُمْ) هه ر موسولمانیک، کافر بیی و له نیتمه وه بروات نهوان کافره کان، ده بی کافره کان بیگه پیتته وه، نه وه (لَزِمَهُمُ الْوَفَاءُ) له سهریان واجبه: مهرجه که به جی بینن (فَإِنْ أَبَوْا) جا نه گهر مهرجه که یان به جی نه هتیاو کافریووه که یان نه گه پاندنه وه بۆ لای نیتمه، نه و کاته (فَقَدْ نَقَضُوا) نهوان په یمانه که یان هه لوه شاندوتته وه (وَالْأَظْهَرُ) به هه رموو ده ی به میتر: (جَوَازُ شَرَطِ أَنْ لَا يَرُدُّوا) دروسته: به مهرج دانددری: کافریووه که نه گه پیتته وه، چونکه له پیگه اته که ی (الْحَدِيثُ) دا پیغه مبریش ﷺ به مهرجی دانا: ﴿هه ر موسولمانیک بروات هه وه لای کافره کان نهوان نه میگه پیتته وه. جا پیغه مبریش ﷺ هه رموو: خوا دووری بخت هه وه. هه روه که له (الْبَخَارِيُّ) و مسلم) دا گتیراوه ته وه.

(کتابُ الصَّیْدِ وَالدَّبَاحِ)

ذَكَاءُ الْحَيَوَانِ الْمَأْكُولِ بِذَبْحِهِ فِي حَلْقٍ أَوْ لَبَّةٍ إِنْ قَدَّرَ عَلَيْهِ، وَإِلَّا فَبَعْفَرٍ مُزْمَقٍ حَيْثُ كَانَ، وَشَرْطُ ذَابِحٍ وَصَانِدٍ حِلٌّ مُنَاكَحَتِهِ، وَحِلُّ ذَكَاءُ أَمَةٍ كِتَابِيَّةٍ، وَلَوْ شَارَكَ مَجُوسِيٌّ مُسْلِمًا فِي ذَبْحٍ أَوْ إصْطِيَادٍ

﴿ كِتَابُ الصَّيْدِ: پهلوانکی نیچرو (وَالذَّبَاحِ): سهرپراوهکان ﴾

(ذَكَاءُ الْحَيَوَانِ الْمَأْكُولِ) حه لالېوونی نو گیانداره ی گوشتی ده خورئ (بِذَبْحِهِ فِي حَلْقٍ أَوْ لَبَّةٍ) به سهرپرنیه تی له سهره وه ی گه روی دا، یان له بنه وه ی گه روی دا، یان له وئوانه دا (إِنْ قَدَّرَ عَلَيْهِ) نه گهر سهرپره که ده سه لاتی به سهردا هبئ (وَإِلَّا) به لام نه گهر ده سه لاتی به سهردا هبئ، نو کاته (فَبَعْفَرٍ مُزْمَقٍ حَيْثُ كَانَ) حه لالېوونه که ی به بریندار کرینکی کوشنده یه له هره شوینکی لاشه که ی دا، هه روه که له مه وئوا به لگی ی بؤ دینن، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تعالیٰ.

(وَشَرْطُ ذَابِحٍ وَصَانِدٍ) مهرجی سهرپرو پراوکه ی بؤ نه وه ی گیانداره که حه لال بئی، نه وه یه: (حِلٌّ مُنَاكَحَتِهِ) ماره برینی له موسولمانان حه لال بئ، واته: یان موسولمان بئ، یان خاوه ن کیتاب بئ: وه که جوله که و بیان - کاور، خوی گه ورده ده فهرموی: ﴿وَقَطَاعُ الَّذِينَ أَوْثُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ﴾ سهرپراوی نو کافرانه ی له لایه ن خاوه کتیبیان درواهنه تی، بؤ ئیوه حه لاله.

جا بزانه: به و مهرجه نیچرو سهرپراوی جوله که و دیانه کان حه لاله: که بیگومان بزاندروئ نه وانه له نه ته وه ی (إِسْرَائِيلَ) - (يَعْقُوبَ) پیغه مبهرن ﷺ، یان پئش (نَسَخَ) بوونه وه و گوپنی نایینه که یان یه که م باپیره یان بووه ته جوله که، یان دیان، واته: نه گهر گومان له یه کیک له و دوو مهرجانه دا هبئ - وه که جوله که و دیانه کانی ئم سهرده مه - نه و کاته سهرپراوه که یان بؤ موسولمانان حه لال نیه، هه روه که له زوریه ی سهرچاوه کانداهه رموویانه و له (باسی ماره برینی ژنی کافر) شدا دریزتر پوون کراوه.

﴿ فَاكْدَارِي ﴾: له لای نیمامی (حنفی): نه گهر نه و دوو مهرجه ش نه بن سهرپراوی جوله که و دیانه کان هره حه لاله، هه روه که له (المجموع) دا فهرموویه تی، به لام له گهل نه وه شدا چه ند زانایه کی خویان فهرموویانه: (پارینزکاری واجبوه به هوئی جیواوایی فهرمووده ی زانایان لایه نی حهرامی ئی ده گئیرئ، با موسولمان گوشتی سهرپراوی جوله که و دیانه کانی ئم سهرده مه نه خوا). هه روه که له (مجمع الانهر) دا له (پهلوانکی ماره برین) دا پوون کراوه ته وه.

(وَحِلُّ ذَكَاءِ أَمَةٍ كِتَابِيَّةٍ) حه لاله (جاریه ی) خاوه ن کیتاب گیاندار سهر بپئ، به لام به هیچ جورئ که گوشتی سهرپراوی بئ نایینو ناگره برستو و بته برستو و پاشگه زیوو حه لال نیه؟ چونکه نه وانه (أَهْلُ الْكِتَابِ) نین، که و ابو: (وَلَوْ شَارَكَ مَجُوسِيٌّ مُسْلِمًا فِي ذَبْحٍ أَوْ إصْطِيَادٍ)

حَرَمَ، وَلَوْ أَرْسَلَا كَلْبَيْنِ أَوْ سَهْمَيْنِ فَإِنْ سَبَقَ آلَهُ الْمُسْلِمُ فَقَتَلَ أَوْ أَنْهَاهُ إِلَى حَرَكَةِ مَذْبُوحٍ حَلٍّ، وَلَوْ انْعَكَسَ أَوْ جَرَحَاهُ مَعًا أَوْ جُهِلَ أَوْ مُرْتَبَا وَلَمْ يُذَقَّفْ أَحَدُهُمَا حَرَمَ، وَيَحِلُّ ذَبْحُ صَبِيٍّ مُمَيِّزٍ وَكَذَا غَيْرُ مُمَيِّزٍ وَمَجْتُونٍ وَسَكْرَانٍ فِي الْأَظْهَرِ، وَتَكَرَّرَ ذِكَاةُ أَعْمَى، وَيَحْرُمُ صَيْدُهُ بِرَمْيٍ وَكَلْبٍ فِي الْأَصَحِّ، وَتَحِلُّ مَيْتَةُ السَّمَكِ وَالْجَرَادِ وَلَوْ صَادَهُمَا مَجُوسِيٌّ،

نه گهر ناگرپه رستیك، یان بته پرستیك، یان پاشگه زیوویك هاویه شی موسولمانتیکی کرد: له سهرپرایی نازه لیکدا، یان له پاوکردنیکدا (حَرَمَ) نازه له سهرپراوه که هرپام ده بی.

(وَلَوْ أَرْسَلَا كَلْبَيْنِ أَوْ سَهْمَيْنِ) نه گهر موسولمانه که ویه کیك له و کافرانه دوو سهك، یان دوو تیر، یان تیریك و سه گیکیان به ردا سهر نیچیریك، نه وه (فَإِنْ سَبَقَ آلَهُ الْمُسْلِمُ فَقَتَلَ) نه گهر که رسته کی موسولمانه که پیښ که وتو نیچیره کی کوشته (أَوْ أَنْهَاهُ إِلَى حَرَكَةِ مَذْبُوحٍ) یان که یان دیه جوله ی سهرپراو (حَلٍّ) نیچیره که حلال ده بی، به لام (وَلَوْ انْعَكَسَ) نه گهر به پیچپه وانه وه: که ره سته ی کافره که پیښ موسولمانه که که وتو کوشتی (أَوْ جَرَحَاهُ مَعًا) یان هره دوو کیان ویکړا برینداریان کردو مرد (أَوْ جُهِلَ) یان نه زاندره کامه یان پیښتر کوشتویه تی (أَوْ مُرْتَبَا وَلَمْ يُذَقَّفْ أَحَدُهُمَا) یان یه که له دوا یی که برینداریان کرد، به لام برینی هیچیکیان به په له نهیده کوشته، نه وه له و مه سه لانه دا (حَرَمَ) نیچیره که هرپامه.

(وَيَحِلُّ ذَبْحُ صَبِيٍّ مُمَيِّزٍ وَكَذَا غَيْرُ مُمَيِّزٍ) حه لاله: مندالی فامیده و هره وها نه فامیش گیاندار سهر ببری (و) هره وها (مَجْتُونٍ وَسَكْرَانٍ) حه لاله: شیت و سهرخوشیش گیاندار سهر ببری (فِي الْأَظْهَرِ) له فرموده ی به هیژرتدا، هره وها سهرپراوی بی ده ستونیزو جه نابه تداریش حه لاله، جا له وانه ی پراوردو دا جیاوازی نیو می نیه، چونکه حه لاله نافر هتیش نازه له سهر ببری هره چنده حه یژداریش بی، هره وک له سهرچاوه کانداهرموویانه ﴿عَنْ كَعْبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ جَارِيَةً لَهُ ذَبَحَتْ شَاةً بِحَجَرٍ، فَسُئِلَ النَّبِيُّ ﷺ عَنْ ذَلِكَ؟ فَأَمَرَ بِأَكْلِهَا﴾ رواه البخاری، نافر هتیکي شوان به به ریځکی تیژ مه ریځکی سهر ببری، جا پیښه مبه رﷺ فره مووی: گزشته کی بخون.

(وَتَكَرَّرَ ذِكَاةُ أَعْمَى) نابه سنده: مروفی کویر گیاندار سهر ببری، که واته: گزشتی سهرپراوه کی حه لاله، به لام (وَيَحْرُمُ صَيْدُهُ بِرَمْيٍ وَكَلْبٍ) نیچیر کوشتنی کویر هرپامه: به چک هاویشترنو به سهگ تیه ردان و شتی تر (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی پراستردا.

(وَتَحِلُّ مَيْتَةُ السَّمَكِ وَالْجَرَادِ) حه لاله مرووی ماسی و کلو بخوری، هره چنده مرووی ماسی یه که سهرناویش که وتبی، هم (وَلَوْ صَادَهُمَا مَجُوسِيٌّ) هره چنده ناگرپه رسته بته رستیش پراویان کردین، چونکه نه و دوانه سهر نابریڼ، پیښه مبه رﷺ فره موویه تی: ﴿أَحَلَّتْ لَنَا مَيْتَتَانِ: الْحَوْتَ وَالْجَرَادَ﴾ رواه البيهقي والحاكم وصححه، دوو مروو بقی نیمه حه لال کراون: ماسی و کلو.

وَكَذَا الدَّوْدُ الْمُتَوَلَّدُ مِنْ طَعَامٍ كَخَلٍّ وَفَاكِهَةٍ إِذَا أَكَلَ مَعَهُ فِي الْأَصْحَ، وَلَا يَقْطَعُ بَغْضَ سَمَكَةٍ حَيَّةٍ، فَإِنْ فَعَلَ أَوْ بَلَغَ سَمَكَةً حَيَّةً حَلَّ فِي الْأَصْحَ، وَإِذَا رَمَى صَيْدًا مُتَوَحَّشًا أَوْ بَعِيرًا نَذًّا أَوْ شَاةً شَرَدَتْ بِسَهْمٍ أَوْ أَرْسَلَ عَلَيْهِ جَارِحَةً فَأَصَابَ شَيْئًا مِنْ بَدَنِهِ وَمَاتَ فِي الْحَالِ حَلٌّ،

(وَكَذَا الدَّوْدُ الْمُتَوَلَّدُ مِنْ طَعَامٍ) هر دوه ها نه و کرمه ی له خوارده مه نیش په یدا ده بی: (كَخَلٍّ وَفَاكِهَةٍ) و ه ک و سرکه و میوه، نه ویش به زیندووی و به مردووی حلاله (إِذَا أَكَلَ مَعَهُ) به و مرجه ی له گه ل خوارده مه نیه که کرمه که بخورئ- نه ک به جیا- (فِي الْأَصْحَ) له ف هر موده ی راستردا.

(وَلَا يَقْطَعُ بَغْضَ سَمَكَةٍ حَيَّةٍ) نابئ و ناپه سنده: مړوؤ پارچه یه ک له ماسیئکی زیندو بکاته وه، به لام پارچه که حرام نابئ، که وایو: (فَإِنْ فَعَلَ) نه گه مړوؤ که پارچه یه کی له ماسیئکی زیندو کرده وه و خواردی (أَوْ بَلَغَ سَمَكَةً حَيَّةً) یان ماسیئکی زیندووی قوتدا، نه وه له هر دوه حاله تدا (حَلٌّ فِي الْأَصْحَ) خواردن ی پارچه که و ماسی یه زیندو وه که حلاله، له ف هر موده ی راستردا، به لام- جگه له ماسی و کلؤ- پارچه ی گیانله به ره کانی تر حلال نیه، هر دوه ک له (بَاسِی خواردن ی مردان) دا به لگه ی بؤ نین، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(وَإِذَا رَمَى صَيْدًا مُتَوَحَّشًا) نه گه شتیکی تیزی هاویشته نیچیریکی کیوی: وه ک نازه لو بالنده (أَوْ بَعِيرًا نَذًّا) یان هاویشته ووشتریک که هه لاتیو و نه ده گیراوه (أَوْ شَاةً شَرَدَتْ) یان هاویشته مه پړک که په وییو وه و نه ده گیراوه (بِسَهْمٍ) شته تیزه که ش تیر بوو، یان شم شیر، یان تیغیکی تری پرنده بوو، جا نه و شته تیزه ش به گیانله به ره که که وتو برینداری کردو کوشتی (أَوْ أَرْسَلَ عَلَيْهِ جَارِحَةً) یان پرنده یه کی به ردا سر نیچیره که (فَأَصَابَ شَيْئًا مِنْ بَدَنِهِ) جا پرنده که ش شویئکی لاشه ی نیچیره که ی گرتو (وَمَاتَ فِي الْحَالِ) هر نه و ده میش نیچیره که مرد، نه وه (حَلٌّ) له گشت نه و مه سه لانه دا گیانله به ره کوژدراوه که حلاله ﴿عَنْ رَافِعِ بْنِ خَدِيجٍ ۖ قَالَ: نَذُّ بَعِيرٍ قَرْمَاءَ رَجُلٍ بِسَهْمٍ فَحَبَسَهُ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: إِنَّ لَهُدَّهَ الْإِبِلِ أَوْبَدَ كَأَوْبَدِ الْوَحْشِ إِذَا غَلَبَكُمْ مِنْهَا شَيْءٌ فَاصْتَوْا بِهِ هَكَذَا﴾ رواه الشيخان، ووشتریک هه لات، جا پایوئک تیریکی هاویشته و کوشتی، جا پیغه مبه رڼه ف هر موی: نه و ووشترانه په وینه وه یه کیان هیه و ه ک و په وینه وه ی نازه لی کیوی، جا هر کاتیئک ووشتریک به سه رتاند ا زال بوو و نه گیراوه، نه وهای لیکن. (به لگه ی پرنده ش له بَاسِی نیچیردا نین، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى).

به لام نه گه له و حاله تانه دا گه یشته گیانله به ره که و گیانی جیگیربووی تی دا مابو، نه و کاته مرجه: سه ری بپری، نه گینا: حلال نابئ، هر دوه ک له (تحفة) و (مغنی) دا ف هر مویانه.

وَلَوْ تَرَدَّى بِغَيْرِ وَتَحْوُهُ فِي بَيْتٍ وَلَمْ يُمْكِنَ قَطْعُ حُلُقُومِهِ فَكَتَادُ، قُلْتُ: الْأَصَحُّ لَا يَحِلُّ
يَارَسَالَ الْكَلْبِ وَصَحَّحَهُ الرَّوْيَانِيُّ وَالشَّاشِيُّ وَاللَّهُ أَغْلَمُ. وَمَتَّى تَيْسَّرَ لِحَوْفِهِ بَعْدَ أَنْ
اسْتَعَانَهُ بِمَنْ يَسْتَقْبِلُهُ فَمَقْدُورٌ عَلَيْهِ، وَيَكْفِي فِي النَّادِ وَالْمُتَرَدِّي جُرْحُ يُفْضِي إِلَى
الرُّهُوقِ، وَقِيلَ يُشْتَرَطُ مُدَقِّفٌ،

(وَلَوْ تَرَدَّى بِغَيْرِ وَتَحْوُهُ فِي بَيْتٍ) نه گهر ووشتریک، یان گیانله بیریکه تر که وته ناو بیریک، یان
که لیتنی چپایه که، یان که وته بن دارو به ردو شتی وها (وَلَمْ يُمْكِنَ قَطْعُ حُلُقُومِهِ) نه شگودجا
سوزیچنو قرتا که ی بیردین، نه و جوره گیانله به رهش (فَكَتَادُ) وه ووشتری هه لاتوو،
واته: شتیکی تیزی له هر شوینیکی لاشه ی بدری و بیکوژی، نه وه حال لال ده بی.

به لام (قُلْتُ) نیامی (النواوی) ده فرمودی (الاصح): لَا يَحِلُّ يَارَسَالَ الْكَلْبِ به فرموده ی
راستتر: نه گیانله به ره ی که وته ناو بیر، یان بن شتی که به تیبه ردانی سه گو برنده حال لال
نابن، به لکو ته نها به لیدانی شتیکی تیز حال لال ده بی (وَصَحَّحَهُ الرَّوْيَانِيُّ وَالشَّاشِيُّ وَاللَّهُ
أَعْلَمُ) نه دوو نیامه ش نه فرموده یان به راست دانوه (عَنْ عَلِيٍّ وَابْنِ عَبَّاسٍ وَابْنِ عُمَرَ
رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ: مَا أَعْجَزَكَ مِنَ الْبَهَائِمِ مِمَّا فِي يَدِكَ فَهُوَ كَالصَّيْدِ، وَمَا تَرَدَّى فِي بَيْتٍ فَلَذِكِهِ مِنْ حَيْثُ
قَلَرَتْ عَلَيْهِ) رواه البخاری والبیهقی، هر ناژه لیک بین توانای کردی له وه ی له ده سستدایه
نه وه وه کو نیچیره، هر ناژه لیکیش که وتبیته ناو بیریک نه وهش به برینیکی کوشنده
برینداری بکه له هر شوینیکی که توانات به سه ری دا هه بی.

جا نه گهر ناژه لیک به سه ر ناژه لیکدا که وته بیریک و پمیک چه قانده ناژه له که ی سه ره وه و
په که که یشته ناژه له که ی خوراه وه شو و هر دووکیان به و په مردن، نه وه هر دووکیان
حال لال ده بن، به لام نه گهر ناژه له که ی بنه وه به گرانایی ناژه له که ی سه ره وه ی بمری، نه و
کاته هی بنه وه حال لال نابن، هه ره که له (المجموع) و (مغنی) دا فرمودیانه.

جا بزانه: له گشت نه و سه لانه ی پابر بودا له و حال ته دا کوژرا وه که حال لال ده بی: که نه و
دهم ده سه لاتی سه ری پنی به سه ردا نه بی، به لام (وَمَتَّى تَيْسَّرَ لِحَوْفُهُ) هر کاتیک گودجا نه م
دهم ده بگاته نیچیره که و ناژه له کانی تری هه لاتوو (بَعْدَ أَنْ اسْتَعَانَهُ بِمَنْ يَسْتَقْبِلُهُ) به غاردان،
یان به یارمه تی که سی که پیشی لی بگری، نه وه (فَمَقْدُورٌ عَلَيْهِ) گیانله به ره که ده سه لات
به سه ردا بوه، واته: له و حال ته دا نه گهر له که روی دا سه ر نه بی حال لال نابن.

(وَيَكْفِي فِي النَّادِ وَالْمُتَرَدِّي جُرْحُ) بَرِّ حَالِ الْبُؤْسِ نَاژَه لَی هه لاتوو و که و تووی ناو بیرو نیچیر:
برینیکی کوشنده به سه: که (يُفْضِي إِلَى الرُّهُوقِ) برینه که بیگه بینته مردن، جیاوازی نه
برینه که له هر شوینیکی لاشه ی دا بی (وَقِيلَ يُشْتَرَطُ مُدَقِّفٌ) له فرموده یه کی بی هیژدا:
مه رجه برینه که به په له بیکوژی. جا بزانه: هر ناژه لیک سه ر بپا، یان به بریندار کرین

وَإِذَا أَرْسَلَ سَهْمًا أَوْ كَلْبًا أَوْ طَائِرًا عَلَى صَيْدٍ فَأَصَابَهُ وَمَاتَ فَإِنْ لَمْ يُدْرِكْ فِيهِ حَيَاةٌ مُسْتَقَرَّةٌ أَوْ أَذْرَكَهَا وَتَعَذَّرَ ذَبْحُهُ بِلَا تَقْصِيرٍ: بَأَنْ سَلَ السَّكِينِ فَمَاتَ قَبْلَ إِمْكَانٍ أَوْ اِمْتَنَعَ بِقُوَّتِهِ وَمَاتَ قَبْلَ الْقُدْرَةِ حَلٍّ، وَإِنْ مَاتَ لِتَقْصِيرِهِ: بَأَنْ لَا يَكُونَ مَعَهُ سَكِينٌ أَوْ غُصْبَتٌ أَوْ نَشِبَتْ فِي الْغَمْدِ حَرَمٌ،

کوژدا، نه گهر کورپه که ی ناو زگیشی مریډی، کورپه که ش حال دهبی، هه روک له (کتاب الاطعمة) دا پوونی ده که یته وه، ان شاء الله تعالی.

(وَإِذَا أَرْسَلَ سَهْمًا) نه گهر تیریکی هاویشته نیچیریک (أَوْ كَلْبًا أَوْ طَائِرًا عَلَى صَيْدٍ) یان سه گیک، یان بازکی بهردا سر نیچیریک (فَأَصَابَهُ وَمَاتَ) جا بهو تیره، یان بهو سهگو بازه نیچیره که ی بریندار کړو نیچیره که مرد، نه وه (فَإِنْ لَمْ يُدْرِكْ فِيهِ حَيَاةٌ مُسْتَقَرَّةٌ) نه گهر پاوکه ره که نه گیشته گیانیکی جیگیربوو له نیچیره که دا، واته: نیچیره که مریډو، یان که یشتبوه حاله تی جولی سه رپړاو (أَوْ أَذْرَكَهَا وَتَعَذَّرَ ذَبْحُهُ بِلَا تَقْصِيرٍ) یان که یشته گیانیکی جیگیربوو له نیچیره که دا، به لام نه گونجا سه ری بپړیو هیچ که مته رغه میشی نه بو: (بَأَنْ سَلَ السَّكِينِ فَمَاتَ قَبْلَ إِمْكَانٍ) وه ک کړده که ی دهر میناو ویستی سه ری بپړی، به لام پیښ گونجانی سه رپړین نیچیره که مرد، یان پیښ نه وه ی پاوکه ره که بگاته سر نیچیره که، نیچیره که مرد (أَوْ اِمْتَنَعَ بِقُوَّتِهِ وَمَاتَ قَبْلَ الْقُدْرَةِ عَلَيْهِ) یان نیچیره که به هیزی خوی پښای نه دا پاوکه ره که سه ری بپړیو پیښ توانای به سر دا بیی نیچیره که مرد، نه وه له گشت نه و حاله تانه دا (حَلٍّ) نیچیره که حاله دهبی.

به لام (وَإِنْ مَاتَ لِتَقْصِيرِهِ) نه گهر نیچیره که گیانی جیگیربوو تی دا بوو له بهر که مته رغه می ی پاوکه ره که مرد: (بَأَنْ لَا يَكُونَ مَعَهُ سَكِينٌ) وه ک کړدی پښ نه بی (أَوْ غُصْبَتٌ) یان کړده که ی لږه وت کرابی (أَوْ نَشِبَتْ فِي الْغَمْدِ) یان کړده که له کالانه که ی دا گیر بو، نه وه له و حاله تانه دا (حَرَمٌ) نیچیره مردوه که چه پامه؟ چونکه زیندو بووه و سه ری نه بریوه، پیغه مبرک فرمویه تی: ﴿وَإِذَا أُرْسِلَتْ كُلُّبُكَ فَأَذْكُرْ اسْمَ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ، فَإِنْ أُمْسَكَ عَلَيْكَ فَأَذْكُرْهُ حَيًّا فَأَذْبَحْهُ﴾ رواه الشيخان، هر کاتیک سه که کت بهردا نیچیریک، (بسم الله) بلای، جا نه گهر نیچیره که ی بډ تو گرتو که که یشتی نیچیره که زیندو بوو، سه ری بپړه.

پیناسه: (الْحَيَاةُ الْمُسْتَقَرَّةُ) - گیانی جیگیربوو، نه و گیانه یه: که گیانه بهره که جولی به ویستی خوی هبی، جا نیشانه ی نه م گیانه نه وه یه: گیانه بهره که - له دوی بریندار کړنی، یان سه رپړنی - به توندی بجولی، یان له دوی سه رپړنه که ی خوی به توندی لږه رقولی، واته: نه گهر هیچک له و نیشانه نه بو، نه وه مرداره و حاله دهبی، به لام جولی به هیز به تهنه به سه، هه روک له سه رچاوه کانداه فرمویانه.

وَلَوْ رَمَاهُ فَقَدْهُ نَصْفَيْنِ حَلًّا، وَلَوْ أَبَانَ مِنْهُ غَضُوًّا بِجُرْحٍ مُدَقَّفٍ حَلَّ الْغَضُوِّ وَالْبَدَنُ، أَوْ بَغِيرٍ مُدَقَّفٍ ثُمَّ ذَبَحَهُ أَوْ جَرَحَهُ جُرْحًا آخَرَ مُدَقَّفًا حُرِّمَ الْغَضُوُّ وَحَلَّ الْبَاقِي، فَإِنْ لَمْ يَتِمَّكَ مِنْ ذَبْحِهِ وَمَاتَ بِالْجُرْحِ حَلَّ الْجَمِيعِ، وَقِيلَ يَحْرُمُ الْغَضُوُّ، وَذَكَاءُ كُلِّ حَيَوَانٍ قُدِّرَ عَلَيْهِ بَقْطُ كُلِّ الْخُلُقُومِ وَهُوَ مَخْرَجُ النَّفْسِ، وَالْمَرِيءِ وَهُوَ مَجْرَى الطَّعَامِ،

هروده‌ها مبه‌ست له (حَرَكَهَ الْمَذْبُوحِ) - جوله‌ی سهرپراو - جوله‌ی ناچارى، نه‌وه‌یه: گوى‌لیتیونو

لیتیونو جوله‌ی به ویستی خوی نه‌میئن، هروده‌ک له (نهایه‌)دا فرمویه‌تی.

(وَلَوْ رَمَاهُ فَقَدْهُ نَصْفَيْنِ) نه‌گه‌ر تیغی‌کی هاویشته نیچیرتک و کردیه دوو پارچه (حَلًّا) هر دوو پارچه‌کان حه‌لال دهب (و) هروده‌ها (لَوْ أَبَانَ مِنْهُ غَضُوًّا بِجُرْحٍ مُدَقَّفٍ) نه‌گه‌ر نه‌ندامی‌کی له نیچیره‌که کرده‌وه به برینی‌کی وه‌ها: که به په‌له ده‌یکوشت (حَلَّ الْغَضُوِّ وَالْبَدَنُ) نه‌ندامه‌کو و لاشه‌که‌ی هر دوو حه‌لال دهب.

(أَوْ بَغِيرٍ مُدَقَّفٍ) به‌لام نه‌گه‌ر برینه‌که به په‌له نه‌یده‌کوشت (ثُمَّ ذَبَحَهُ) نیچا له دواى لی‌کردنه‌وه‌ی نه‌ندامه‌که نیچیره‌که‌ی سر بری (أَوْ جَرَحَهُ جُرْحًا آخَرَ مُدَقَّفًا) یان به برینی‌کی تر برینداری کردو برینه‌که‌ی دوو به په‌له ده‌یکوشت، نه‌وه له دوو مه‌سه‌له‌یه‌دا (حُرِّمَ الْغَضُوُّ وَحَلَّ الْبَاقِي) نه‌ندامه لی‌کراوه‌که حه‌رامه و لاشه‌که‌ی تریش حه‌لاله.

به‌لام (فَإِنْ لَمْ يَتِمَّكَ مِنْ ذَبْحِهِ وَمَاتَ بِالْجُرْحِ) نه‌گه‌ر بوی نه‌گودجا نیچیره‌که سر بری و به برینه‌که‌ی په‌که‌م مرد، نه‌و کاته (حَلَّ الْجَمِيعِ) نه‌ندامه‌کو و لاشه‌که هر دوو‌کی حه‌لال دهب (وَقِيلَ: يَحْرُمُ الْغَضُوُّ) له فرموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: نه‌ندامه‌که حه‌رام دهب.

﴿ چۆنیه‌تی سهرپرنی گیانله‌به‌ر ﴾

(وَذَكَاءُ كُلِّ حَيَوَانٍ قُدِّرَ عَلَيْهِ) سهرپرنی گشت گیانله‌به‌ری‌کی توانای به سهردا بیی، دیته جی (بِقَطْعِ كُلِّ الْخُلُقُومِ) به برینی هه‌موو قرتا‌که‌ی (وَهُوَ مَخْرَجُ النَّفْسِ) قرتا‌که: بۆریه‌ی ده‌رچوونی هه‌ناسه‌یه، هه‌م (وَالْمَرِيءِ) به برینی هه‌موو سۆریچ‌که‌ی (وَهُوَ مَجْرَى الطَّعَامِ) سۆریچ: بۆریه‌ی پیدار‌دیشتنی خواردن و خواردنه‌ویه، واته: نه‌گه‌ر ته‌نها یه‌کیکیان بپرئ، یان به‌شیکی که‌م له ته‌نها یه‌کیکیان نه‌پرئ سهرپراوه‌که حه‌لال ناب، هروده‌ک له سهرچاوه‌کاندا فرمویه‌انه.

به‌لام له فرموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: نه‌گه‌ر به‌شیکی که‌م له ته‌نها سۆریچ، یان له ته‌نها قرتا‌که بمینیتته‌وه، زیانی نه‌وه سهرپرنه‌که دیته جی، نیامی (الماوردی) و (الشاشی) نه‌م فرموده بی‌هیزه‌یان گپراوه‌ته‌وهو نیامی (الرویانی) ش هه‌لیب‌زاردوه، هروده‌ک له (المجموع)دا فرمویه‌تی.

هروده‌ها له لای نیام (ابی‌حنیفه): نه‌گه‌ر له چواران سۆریچ - واته: هر دوو ده‌ماره‌کانی مل له‌گه‌ل ته‌نها سۆریچ، یان له‌گه‌ل ته‌نها قرتا‌که بپرئ - سهرپراوه‌که حه‌لال دهب، هروده‌ک له (المجموع) و (مجمع‌الأنهر)دا فرمویه‌انه.

﴿ ئاڭادارى ﴾ يەكەم: بۇ خەللىبۇنى سەرىپاۋەكە مەرجە: ئەو گۆيىزىلەي بە بۆپەي
 ھەناسەۋەيە، ھەموۋى، يان بەشىكى كەمى بە لاي سەرى ئاۋەلەكەۋە بېيىتتەۋە، واتە:
 ئەگەر ئاۋەلەكە لە بن شەۋىلەكانىيەۋە سەر بېرا ۋەيجى ئەو گۆيىزىلەيە لەگەل سەرىۋە
 نەھات، ئەۋە مردارەۋ خەللال ئابى، ھەروەك لە (المجموع) ۋ (تحفة) ۋ (حاشية عوض) دا
 پوون كراۋەتەۋە.

ھەروەھا ئەگەر سەرى گيانلەبەرىك بە دەست ھەلېكەن، يان بە گوللەي تەنگ پەلى بىدا،
 ئەو كاتەش مردارەۋ خەللال ئابى، ھەروەك لە سەرچاۋەكاندا فەرموۋىانە.

دوۋەم: بۇ خەللىبۇنى سەرىپاۋەكە مەرجە: لە كاتى دەستپىكرىنى سەرىپىنەكەي دا گيانى
 جىگىربوۋى تى دا بى- كە بە جولى توندو بە خوڭىن لىھاتنى توند دەزاندى- ھەروەك لە
 پىئاسەكە دا پابرا، كەۋابو: ئەگەر ھۆيەكى بەھىلاكدەر ھەبوو: ۋەك بېندەيەك ئاۋەلەكەي
 بىرىندار كرد، يان بائىكى بە سەردا پوخا، يان زگى بېرىندار ۋە پىخۇلەكانى ھاتنە دەرەۋە
 بەلام لى جىبا نەبونەۋە، يان گىيايەكى كوشىندەي خوارد، يان ھەر ھۆيەكى تىرى
 بەھىلاكدەر، ئەۋە ئەگەر گيانلەبەرەكە لە كاتى دەستپىكرىنى سەرىپىنەكەي دا گيانى
 جىگىربوۋى تى دا بى، سەرىپاۋەكە خەللال دەبى، ھەر چەند بىگومانىش بىزانىن بە ھۆيە
 دەمرى، ۋە ئەگەر لەو كاتدا گيانى جىگىربوۋى تى دا نەبى- ۋەك بە توندى نەجولى ۋە خوڭىنى
 بە توندى لى تەبى- ئەۋە مردارەۋ خەللال ئابى.

بەلام ئەگەر ھۆيەكى بەھىلاكدەر نەبى: ۋەك ئاۋەلەكە لەخۇيۋە نەخۇش بوپى، يان
 گىيايەكى نەخۇشكەرى خواربىن ۋە نەخۇش بوپى، ئەۋە لەو ھالەتە دا گيانى جىگىربوۋە مەرج
 نىيە، كەۋاتە: ئەگەر ئاۋەلەكە بىشكانە ھالەتى ئواگيان ۋە تۆزىك گيانى تى دا مابى، ئەۋە بە
 سەرىپىن خەللال دەبى.

ھەروەھا ئەگەر گيانلەبەرىك پى، يان دەستى ۋوشكو لەكاركەۋتوۋ بى، ئەۋە بەسەرىپىن
 پى ۋە دەستە لەكاركەۋتوۋەكانىشى خەللال دەبن، ھەروەك لە (المجموع) ۋ (تحفة) دا ئەۋ
 مەسەلانە پوون كراۋەتەۋە.

سەئىيەم: ئەگەر سەرىپەكە سۆرىچك ۋ قرتاكەي بە تەۋاۋى نەبىرېن ۋ دەستى لى ھەلگرت ۋ
 ئاۋەلەكە گيانى جىگىربوۋى نەماۋ گەيشتە جولى سەرىپاۋ، ئىنجا ئەۋەندەي مابۇۋە
 بىرى، ئەۋە مردارەۋ خەللال ئابى، بەلام ئەگەر لە ئواي دەست لى ھەلگرتنەكە گيانى
 جىگىربوۋى تى دا مابى ۋ سەرىپىنەكەي تەۋاۋ بكا، يان كېردەكەي لى بىرېۋەۋە بە پەلە
 ھەلگرتەۋە سەرىپىنەكەي تەۋاۋ كرد، يان بە ھۆي پاجەنىنى سەرىپاۋەكە دەستى
 لاكەۋت ۋ بە پەلە گەپاندىۋەۋە سەرىپىنەكەي تەۋاۋ كرد، يان كېردەكەي كولى بوو، جا

وَيَسْتَحِبُّ قَطْعَ الْوَدَجَيْنِ وَهُمَا عِرْقَانِ فِي صَفْحَتَيِ الْعُنُقِ، وَلَوْ ذَبَحَهُ مِنْ قَفَاهُ عَصَى، فَإِنْ أَسْرَعَ فَقَطَعَ الْخُلُقُومَ وَالْمَرِيءَ وَبِهِ حَيَاةٌ مُسْتَقَرَّةٌ حَلٌّ، وَإِلَّا فَلَا، وَكَذَا إِذْخَالَ سَكِّينَ بِأُذُنِ ثَغْلِبِ،

پیش دهست لپته لگرتن کتر دیکي تیژی بۆ هاتو سهر پینه که ی ته واو کرد، نه وه لهو
حاله تانه دا سهر پراوه که حه لال ده بی.

ههروه ها نه گه ره له دوا ی برینی به شیکی سۆرچک و قرتاکه گیانی جیگه بریوی تی دا مابو و
یه کیکتی تر سهر پینه که ی ته واو بکا، یان پرند هیه که به شیکی سۆرچک و قرتاکه له
ناژه له که به یی و گیانی جیگه بریوی تی دا مابو، ئینجا موسولمانیک نه وه به شعی ماوه به
ته واوی به یی، نه و کاتهش له هه ردو مه سه له دا سهر پراوه که حه لال ده بی، ههروه که له
(تحفة) و (الشروانی) دا نه وه مه سه لانه په وون کراونه وه.

به لام نه گه ره پرند هه که هه موو سۆرچک، یان هه موو قرتاکه ی له ناژه له که به یی، یان
که یاند بویه حاله تی جوله ی سهر پراو: وه که ریخۆ له کانی لیجیا کرد نه وه، ئینجا موسولمانیک
به ته واوی سه ری به یی، نه و کاته مرداره و حه لال نابو، ههروه که له (الانوار) و (البجیرمی) دا
په وون کراوه ته وه.

(وَيَسْتَحِبُّ قَطْعَ الْوَدَجَيْنِ) له سهر پینه که دا سوننه ته: هه ردو ده ماره کانی ملیش به یی
که (وَهُمَا عِرْقَانِ فِي صَفْحَتَيِ الْعُنُقِ) دوو په گن له پی شه وه ی هه ردو لای نه سستی
گیانله به رن، جا هه رکاتی که نه و دوو ده ماره و سۆرچک و قرتاکه ی به رن سوننه ته ده سستی
له هه لگرتی تا گیانی ده رده چۆ، واته: ناپه سنده له و چوارانه زیاتر به یی، یان پیش
گیانده رچون سه ری لی بکاته وه، یان ملی بشکی تی، یان بیگرویتنی، یان رایبکی شیتنه
شوی نیکی تر، یان نه ندامیکی لی بکاته وه، به لام له گه له نه وه شدا نه ندامه که حه لاله، ههروه که
نۆریه ی سه رچاوه کان نه و کرداران هه یان به ناپه سند داناون.

(وَلَوْ ذَبَحَهُ مِنْ قَفَاهُ) نه گه ره پشت مله وه ناژه له که ی سه ر به یی (عَصَى) گونا هه بار ده بی،
چونکه نازاردانی تی دابه، ئینجا (فَإِنْ أَسْرَعَ) نه گه ره سهر پره که په له ی کردو (فَقَطَعَ الْخُلُقُومَ
وَالْمَرِيءَ وَبِهِ حَيَاةٌ مُسْتَقَرَّةٌ) سۆرچک و قرتاکه ی به رن له و حاله تش ناژه له که گیانی
جیگه بریوی تی دا بوو، نه وه (حَلٌّ) حه لال ده بی (وَإِلَّا) به لام نه گه ره له حاله تی برینی
سۆرچک و قرتاکه ناژه له که گیانی جیگه بریوی نه مابو، نه وه (فَلَا) حه لال نابو و مرداره،
ههروه ها نه گه ره به مه قه سیش سه ری به رتیتنی نه و کاتهش مرداره و حه لال نابو، ههروه که له
نۆریه ی سه رچاوه کانداهه رموویانه.

(وَكَذَا إِذْخَالَ سَكِّينَ بِأُذُنِ ثَغْلِبِ) ههروه ها نه گه ره کتر ده که ی به ناو گوئی ی پۆی دا برده
نۆره وه، تا کو سۆرچک و قرتاکه ی له بن پیسته ی دا به یی و پیسته که ی خراپ نه بی، نه وه ش

وَيَسْنُ نَحْرُ إِبِلٍ، وَذَبْحُ بَقَرٍ وَغَنَمٍ، وَيَجُوزُ عَكْسُهُ، وَأَنْ يَكُونَ الْبَعِيرُ قَائِمًا مَقْضُولَ الرُّكْبَةِ، وَالْبَقَرَةُ وَالشَّاةُ مُضْجَعَةٌ لِحَنْبِهَا الْأَيْسَرِ، وَيُشْرَكَ رَجُلُهَا الْيُمْنَى، وَتُشَدُّ بَاقِي الْقَوَائِمِ، وَأَنْ يُحْدَ شَفْرَتُهُ، وَيُوجَّهَ لِلْقِبْلَةِ ذَبِيحَتُهُ، وَأَنْ يَقُولَ: بِسْمِ اللَّهِ،

حرامه، چونکه نازلراندی تېریایه، جاندهگر به پهله له کاتی گیانی جیگریوودا سوریچکو قرتاکه ی برین، نه وه حال دهبې، نه گینا: حرامه و مرداره.

(وَيَسْنُ نَحْرُ إِبِلٍ) سوننه ته: ووشر له بنه وهی گهرووی دا سره برېی، چونکه نه وها زوتر گیانی دهرده چی و له حدیسی (البخاری ومسلم) دا فرماني پی کراوه، هم (وَذَبْحُ بَقَرٍ وَغَنَمٍ) سوننه ته: مانگا و گامیش و بز و مهر و نازه له کانی ترو بالنده کان له سره وهی گهروودا سره برېی، چونکه پیغمبر ﷺ نه وها سره برېوه (البخاری ومسلم) گپړاویه تیان وه، به لām (وَيَجُوزُ عَكْسُهُ) پیچه وانه که شی دروسته و ناپه سندیش نیه، چونکه نه وها برینی سوریچکو قرتاکه په چاو ده کړی.

(وَأَنْ يَكُونَ الْبَعِيرُ قَائِمًا مَقْضُولَ الرُّكْبَةِ) سوننه ته: ووشر به پیوه سره برېی و نه ژتوی چه پهیشی بیه سترې و له سره سنی پایه ی راپوه ستنی (وَالْبَقَرَةُ وَالشَّاةُ مُضْجَعَةٌ لِحَنْبِهَا الْأَيْسَرِ) سوننه ته مانگا و بز و مهر و بالنده کانیش له سره نه نیشتی چه په یان دریژ بکړی، هم (وَيُشْرَكَ رَجُلُهَا الْيُمْنَى) پی ی راسته ی به ره هل بدری و (وَتُشَدُّ بَاقِي الْقَوَائِمِ) سنی په له کانی تریشی بیه سترې، هروها سوننه ته: به هیمنی بهیندریته شوینی سره برین و پیتش سره برین ناوی بدریتن، هروه که له سرچاوه کاند ا فرمو یانه.

(وَأَنْ يُحْدَ شَفْرَتُهُ) سوننه ته: کپړده که ی تیژ بکا و تکزیک هیژ بداته سره کپړده که له هینانو برندی دا، پیغمبر ﷺ فرموی: «إِذَا ذَبَحْتُمْ فَأَحْسِنُوا الذَّبْحَ وَلْيُحْدَ أَحَدُكُمْ شَفْرَتَهُ وَلْيُشْرَخْ ذَبِيحَتُهُ» رواه مسلم، هر کاتیک نازه لیکتان سره برېی به جوانی سره برینه که بکن، هر یکه تان کپړده که ی تیژ بکا و سه پراوه که ی لڅوش بکا و بیحه سینیت وه.

جا بزانه: ناپه سنده له بهرچاوی نازه له که تیغه که تیژ بکا، یان له بهرچاوی نازه له که نازه لیکتری سره برېی، ناپه سنده به کپړدیکي کول، یان نزاو، یان زه و تکرلو سره برېی، به لām به وانه ش سره پراوه که هر حال دهبې، هروه که له (المجموع) دا فرمویه تی.

به لām نه گر کپړده که نه ورنده کول بوو: به هیزی دهست سره برېه که سوریچکو قرتاکه ی بچراندن، یان پیتش بچراندن نازه له که خنکا، یان گیانی جیگریووی تې دا نه ما، نه و کاته مرداره و حال نابې، هروه که زوریه ی سرچاوه کاند ا فرمو یانه.

(وَيُوجَّهَ لِلْقِبْلَةِ ذَبِيحَتُهُ) سوننه ته سره پراوه که هو له قبیله دریژ بکاته سره زه مین، جا نه گر نازه له که هو له قبیله ش نه کړی هر حال له (وَأَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ) سوننه ته: له کاتی

وَيُصَلِّيَ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ وَلَا يَقُلْ: بِسْمِ اللَّهِ وَاسْمِ مُحَمَّدٍ ﷺ.
(فَصْلٌ) يَحِلُّ ذَنْبُ مَقْدُورٍ عَلَيْهِ وَجَرَحُ غَيْرِهِ بِكُلِّ مُحَدَّدٍ يَجْرَحُ كَحَدِيدٍ وَنَحَاسٍ
وَذَهَبٍ وَخَشَبٍ وَقَصَبٍ وَحَجَرٍ وَزُجَاجٍ، إِلَّا ظُفْرًا وَسِنًا وَسَائِرَ الْعِظَامِ، فَلَوْ قَتَلَهُ بِمُثْقَلٍ
أَوْ ثِقَلٍ مُحَدَّدٍ كُنُفْدَةً

سهریرینه که دا بلئی: (بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ)، جا نه گهر به قه سدیدش (بِسْمِ اللَّهِ) نه لئی، نه وه
ناپه سنده، به لام سهریرپاوه که حالان ده بی، هه روه که له سهرچاوه کاندایه فرمویانه
﴿عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّهُمْ قَالُوا لِلنَّبِيِّ ﷺ: إِنَّ قَوْمًا يَأْتُونَنَا بِاللَّحْمِ لَا نَعْرِى أَدْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ
عَلَيْهِ أَمْ لَا؟ قَالَ: سَمَوُا اللَّهَ أَتَمُّ وَكُلُّوهُ﴾ رواء البخاری، موسولمانه کان گوتیان: خه لکیک
گوشتمان بۆ دین، نازانین له کاتی سهریرپندا گوتویانه (بسم الله)، یان نا؟ پیغه مبه ر ﷺ
فرموی نیوه بلین: (بسم الله) و بیخون.

(وَيُصَلِّيَ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ) سوننه ته سه لاواتیش له سهر پیغه مبه ر ﷺ لی بدا، به لام (وَلَا يَقُلْ:
بِسْمِ اللَّهِ وَاسْمِ مُحَمَّدٍ ﷺ) هه پامه و نابئی بلئی: به ناوی خواو پیغه مبه ر ﷺ، چونکه بونی
(شرك) ی لی دی.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي مَرَجِه كَانِي كَه رَسْتَه ي سَه رِيرِين وَاو كُردن﴾

(يَحِلُّ تَبِيعُ مَقْدُورٍ عَلَيْهِ) حالان ده بی: سهریرپنی نهو گیانه به رهی توانای به سهر دایه، هه م
(وَجَرَحُ غَيْرِهِ) حالان ده بی: بریندارکردنی نهو گیانه به رهی توانای به سهر دایه (بِكُلِّ مُحَدَّدٍ
يَجْرَحُ) به هه تیرژکی بریندار بکا: (كَحَدِيدٍ وَنَحَاسٍ وَذَهَبٍ وَخَشَبٍ وَقَصَبٍ وَحَجَرٍ وَزُجَاجٍ)
وهكو ناسنو مسو و ژپو و زیو و دارو قامیش و به رپو شوشه، به به لگهی هه بیسه که ی
نافره ته که ی (کعب) ی پابردو، هه م هه بیسه که ی دهااتوو (إِلَّا ظُفْرًا وَسِنًا وَسَائِرَ الْعِظَامِ) ته نها
به نینکو و ددان و نیسقانه کانی تر سهریرپنو نیچیر حالان نابئی، پیغه مبه ر ﷺ فرمویه تی:
﴿مَا أَنَهَرْنَا لَكَ وَذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ فَكُلْ لَيْسَ السِّنُّ وَالظُّفْرُ﴾ رواء الشیخان، هه ر تیرژک خوین
لیبیتی و ناوی خوا ی له سهر گوترا، تو بیخو، ته نها ددان و نینک نه بی.

که واته: نه گهر شتیکی تیژ نه بی و نیچیری پی بکوژی: وهكو به رپو دار، یان تیژ بی به لام به
تیژی که ی نه یکوژی به لکو به پانیه که ی بیکوژی، یان به تیژی که و به هویه کی تری هه پام
بیکوژی: وهكو تهنه گ، نه وه نیچیره که مرداره و حالان نابئی، پیغه مبه ر ﷺ فرمویه تی:
﴿إِذَا أَصَبْتَ بِحَدِّهِ فَكُلْ، وَإِذَا أَصَبْتَ بِعَرَضِهِ فَإِنَّهُ وَقِيدٌ فَلَا تَأْكُلْ﴾ رواء الشیخان، نه گهر به
تیژی هه ویشتراره که نیچیره که ت کوشت نه وه حالان و بیخو، به لام نه گهر به پانییه که ی
کوشت نه وه لی دراوه و مه یخو، واته: مرداره.

جا هه ر به به لگهی نه م حدیسه (فَلَوْ قَتَلَهُ بِمُثْقَلٍ) نه گهر نیچیره که ی به شتیکی گران
کوشت (أَوْ ثِقَلٍ مُحَدَّدٍ) یان به گرانایی شتیکی تیژی کوشت: (كَبْنَدَقٍ) وهكو به رهی

وَسَوَطٌ وَسَهْمٌ بِلَا نَصْلٍ وَلَا حَدٍّ أَوْ سَهْمٌ وَبُنْدَقَةٌ أَوْ جَرَحُهُ نَصْلٌ وَأَثَرٌ فِيهِ غُرْضُ السَّهْمِ فِي مُرُورِهِ وَمَاتَ بِهِمَا أَوْ إِنْخَنَقَ بِأَحْبُولَةٍ أَوْ أَصَابَهُ سَهْمٌ فَوَقَعَ بِأَرْضٍ أَوْ جَبَلٍ ثُمَّ سَقَطَ مِنْهُ حَرَمٌ، وَلَوْ أَصَابَهُ سَهْمٌ بِالْهَوَاءِ فَسَقَطَ بِأَرْضٍ وَمَاتَ حَلٌّ، وَيَحِلُّ الإِصْطِيَادُ بِجَوَارِحِ السَّبَاعِ وَالطَّيْرِ كَكَلْبٍ وَفَهْدٍ وَبَازٍ

فندق و بهره دانی و تفهنگ و هم (وَسَوَطٌ وَسَهْمٌ بِلَا نَصْلٍ وَلَا حَدٍّ) و هک و شوپکه دار و تیریکی بی سهر و بی تیژی (أَوْ سَهْمٌ وَبُنْدَقَةٌ) یان به تیریک و فنده قیک کوشتی (أَوْ جَرَحُهُ نَصْلٌ وَأَثَرٌ فِيهِ غُرْضُ السَّهْمِ فِي مُرُورِهِ) یان سهره تیزه که برینداری کرد و تهنیشتی تیزه که ش له تیپه پیوونی دا کاری تی کرد (وَمَاتَ بِهِمَا) به برینه که به تهنیشتی تیره که مرد (أَوْ إِنْخَنَقَ بِأَحْبُولَةٍ) یان به پهنیکی فاقه که خنکا، یان به تله و مرد (أَوْ أَصَابَهُ سَهْمٌ) یان تیریکی ویکه و برینداری کرد (فَوَقَعَ بِأَرْضٍ أَوْ جَبَلٍ) جا له دوی برینداریون که و ته سهر زه ویه کی به رز، یان سهر لیوی چپایه ک (ثُمَّ سَقَطَ مِنْهُ) نینجا له به رزاییه که، یان له چپایه یه که و ته خواره و مرد، نه و (حَرَمٌ) له و هه مو و سه لانه دا نیچیره که حه پامه.

به لام (وَلَوْ أَصَابَهُ سَهْمٌ بِالْهَوَاءِ) نه گهر له ناسمان، یان له سهر دره ختیک نیچیره که تیریکی ویکه و برینداری کرد (فَسَقَطَ بِأَرْضٍ وَمَاتَ) نینجا که و ته سهر زه ویه و مرد، نه و (حَلٌّ) حه لاله، چونکه به ناچاری هر ده بی بکه و ته سهر زه مین.

﴿نَاكَادَارِي﴾: پاوکردنی نیچیر به تفهنگه کانی نه م سهرده مه حه پامه و نیچیره که ش مرداره و حه لال نابن؟ چونکه گولله ی تفهنگ به گهرمایی ناگر ده یسوتیتنی و ده یمرتنی، به لام نه گهر گولله که به شوتینیکی و ههای بکه ویکه پاوکره که بیگاتن و گیانی جیگیره و تی دا بمینن و سهری بپرن، نه و کاته نیچیره که به سهر پینه که حه لال ده بی، هه روک له (تحفة و) (إعانة) دا پرون کراوه ته و.

جا بزانه: جیاوازی تیری که وان و گولله ی تفهنگ نه مه یه: تیری که وان به هیزی پاوچیه که ده ها ویشتری و به تیژی خوی نیچیره که ده کوژی - واته: نه گهر نه شهاویشتری به لیدانی به ده ستیش هر بریندار ده کا -، به لام گولله ی تفهنگ به هیزی ناگر دره ده چی و گولله که به و ناگره سور ده بیتته و به و گهرمایی به هیزی دره چوونه که و به تیژی خوی نیچیره که ده کوژی - واته: نه گهر هیزی ناگره که نه بی، به هیزی ناده میزاد نه ونده کار له بریندار کردن ناکا - که و ابو: لیزه دا هوی حه لالی و حه پامی - که تیژی و گهرمی یه - ویکه کز ده بنه و ده حه پامه که به سهر حه لاله که دا زال ده بی و حه پامی ده کا، هه روک له (جواهر الفتاوی) دا پرون کراوه ته و.

(وَيَحِلُّ الإِصْطِيَادُ) پاوکردن حه لاله - واته: نیچیره کوژاوه که حه لال ده بی - نه گهر پاو کرابن: (بِجَوَارِحِ السَّبَاعِ وَالطَّيْرِ) به برینداره کی دپنده کان و بالنده کان: (كَلْبٍ وَفَهْدٍ وَبَازٍ

وَشَاهِينَ بِشَرَطِ كَوْنِهَا مُعْلَمَةً: بِأَنْ تَنْزَجَرَ جَارِحَةُ السَّبَاعِ بِزَجْرِ صَاحِبِهَا، وَتَسْتَرْسَلَ بِإِرسَالِهِ، وَيُمْسِكَ الصَّيْدَ وَلَا يَأْكُلَ مِنْهُ، وَيُشْتَرَطُ تَرْكُ الْأَكْلِ فِي جَارِحَةِ الطَّيْرِ فِي الْأَظْهَرِ، وَيُشْتَرَطُ تَكَرُّرُ هَذِهِ الْأُمُورِ بَحَيْثُ يُظَنُّ تَأْدُبُ الْجَارِحَةِ، وَلَوْ ظَهَرَ كَوْنُهُ مُعْلَمًا ثُمَّ أَكَلَ مِنْ لَحْمٍ صَيْدٍ لَمْ يَحِلَّ ذَلِكَ الصَّيْدُ فِي الْأَظْهَرِ، فَيُشْتَرَطُ تَعْلِيمٌ جَدِيدٌ، وَلَا أَثَرٌ لِلْفَقِي الدَّمِ،

وَشَاهِينَ) وهكو سهگو تاژی و یوزو بازو شاهین و هالو (بشروط کونها معلمة) به و مرجی بریندارکه ره کی دپنده و بالنده کان فیره پاو کرابی: (بأن تنزجر جارحة السباع بزجر صاحبها) وهك دپنده كه بوهستی هه کاتیک خاوه نه کی وهستی لیبکا، هم (وتسترسل بإرساله) تیبه ربی هه کاتیک خاوه نه کی تی بهر بدا، هم (ويُمسك الصيد) نیچیره که ش بق خاوه نه کی بگری و هه کاتیک خاوه نه کی هات بوی واز له نیچیره که بیئی و بهرگری نه کا، هم (ولا يأكل منه) هیچیش له نیچیره که نه خوا: نه پیش کوشتنی و نه نوا کوشتنی.

(و) هه روه ها (يُشْتَرَطُ تَرْكُ الْأَكْلِ فِي جَارِحَةِ الطَّيْرِ) به مرج داده ندیی، بریندارکه ری بالنده ش هیچ له نیچیره که نه خوا (في الأظهر) له فه رموده ی به یزتردا، هم پیویسته مرجه کانی تریش - جگه له وهستان - له بالنده دا بیئه جی، هه روه که له سه رچاوه کانددا فه رمویانه.

(وَيُشْتَرَطُ تَكَرُّرُ هَذِهِ الْأُمُورِ) به مرج داده ندیی: نه و چوار کارانه ی پابردو زیاتر له جاری کو نوو جار دووباره ببه وه (بَحَيْثُ يُظَنُّ تَأْدُبُ الْجَارِحَةِ) به شیوه یه کی وه ها: گومان به هیز بیی که بریندارکه ره که فیره پاو بووه، خوی گوره ده فه رموی: ﴿أَحِلَّ لَكُمْ الطَّيَاتُ وَمَا عَلَّمْتُمْ مِنَ الْجَوَارِحِ مُكَلِّينَ﴾ شتی پاک بق نیوه حه لال کراوه، هم نیچیری نه و بریندارکه رانه ش که فیره پاونان کردون به فه رماتنان ده جولیته وه.

(وَلَوْ ظَهَرَ كَوْنُهُ مُعْلَمًا) نه گه به و مرجانه ی پابردو ناشکرا بوو: بریندارکه ره که فیره پاو کراوه (ثُمَّ أَكَلَ مِنْ لَحْمٍ صَيْدٍ) ئینجا ته نها جاری که له گوشتی نیچیری کی خوارد، نه وه (لَمْ يَحِلَّ ذَلِكَ الصَّيْدُ) نه و نیچیره کوژداوه حه لال نیه (في الأظهر) له فه رموده ی به هیز تردا، پیغه مبه رکه فه رمویته تی: ﴿إِذَا أُرْسِلَتْ كُلُّبُكَ الْمُعْلَمُ وَذَكَرْتَ اسْمَ اللَّهِ فَكُلْ، وَإِنْ قُلَّ فَإِنْ أَكَلَ مِنْهُ فَلَا تَأْكُلْ﴾ رواه الشيخان، هه کاتیک سه گه فیر کراوه که ت به ردا نیچیری کو (بسم الله) ت گوت و نیچیره که ی گوشت گوشته کی بخو، به لام نه گه سه گه که له نیچیره که ی خوارد نه تو مه بخو. که و ابو (فَيُشْتَرَطُ تَعْلِيمٌ جَدِيدٌ) به مرج داده ندیی: بریندارکه ره که سه رله نوئی فیره پاو بکریته وه، به لام (ولا أثر للفق الدَّمِ) لیستنه وه ی خویئی نیچیره که هیچ کار له فیرکردنه که ناکو نیچیره که حه پام نابئ.

وَمَعْصُ الْكَلْبِ مِنَ الصَّيْدِ نَجَسٌ، وَالْأَصْحُ أَنَّهُ لَا يُغْفَى عَنْهُ وَأَنَّهُ يَكْفِي غَسْلُهُ بِمَاءٍ وَثَرَابٍ، وَلَا يَجِبُ أَنْ يُقَوَّرَ وَيُطْرَحَ، وَلَوْ تَحَامَلَتِ الْجَارِحَةُ عَلَى صَيْدٍ فَقَتَلَتْهُ بِثَقْلِهَا حَلَّ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ سِكِّينٌ فَسَقَطَ وَالْجَرَحُ بِهِ صَيْدٌ أَوْ احْتَكَّتْ بِهِ شَاةٌ وَهُوَ فِي يَدِهِ - فَانْقَطَعَ

جا بزانه: نه‌گەر بریندار که ره که فیره پاو نه‌کرای، یان مەرچیکی له و چوار مەرچانه‌ی پابرئو و نه‌هاته جی، یان بێ تیبه‌ردانی خاوه‌نه‌که‌ی ده‌نیچیره‌که به‌ر بیتی، نه‌و کاته نیچیره کوژدراوه‌که حه‌لال نابێ، مه‌گەر پاوکه‌ره‌که بیگانی و گیانی جینگیربووی تی‌دا بێ و سه‌ری بیری، نه‌و کاته به‌و سه‌رپرینه حه‌لال ده‌بێ، هه‌روه‌ها نه‌گەر فیره پاویش کرای، به‌لام پاوکه‌ره‌که گه‌یشت نیچیره‌که و گیانی جینگیربووی تی‌دا مابو، نه‌و کاته‌ش نه‌گەر سه‌ری نه‌بیری حه‌لال نابێ، هه‌روه‌ک له (المجموع) دا نه‌و مه‌سه‌لانه په‌ون کراونه‌وه، به‌هه‌لگی هه‌نیسه‌که‌ی ﴿إِذَا أُرْسِلَتْ كَلْبُکُمْ﴾ پابرئو له پیش (پیناسه) که‌دا.

(وَمَعْصُ الْكَلْبِ مِنَ الصَّيْدِ) نه‌و شوینی له لاشه‌ی نیچیره‌که سه‌گ گه‌زیویه‌تی، واته‌: به‌ده‌م و ددانه‌کانی گرتویه‌تی (نَجَسٌ) پیسه‌و گلاوبوه (وَالْأَصْحُ أَنَّهُ لَا يُغْفَى عَنْهُ) به‌هه‌رمووده‌ی راسته‌: له‌و گلاوبوه نابوردنی (وَأَنَّهُ يَكْفِي غَسْلُهُ بِمَاءٍ وَثَرَابٍ) به‌هه‌رمووده‌ی راسته‌ نه‌وه‌نده به‌سه: هه‌فت جار به‌ ناو بشوێ و جارێکیان گلی تیکه‌ن کرای و (وَلَا يَجِبُ أَنْ يُقَوَّرَ وَيُطْرَحَ) واجب نیه شوینه‌که بکۆلدری و فیری بدری.

(وَلَوْ تَحَامَلَتِ الْجَارِحَةُ عَلَى صَيْدٍ) نه‌گەر درنده‌که خۆی خسته سه‌ر نیچیری (فَقَتَلَتْهُ بِثَقْلِهَا) جا به‌ گرانیی خۆی نیچیره‌که‌ی کوشت، یان به‌ توندی خۆی لی‌داو کوشتی، نه‌وه (حَلَّ) نیچیره‌که حه‌لال ده‌بێ هه‌رچه‌ند برینداریش نه‌بوو (فِي الْأَظْهَرِ) له‌ هه‌رمووده‌ی به‌هه‌زتردا، هه‌روه‌ک نه‌گەر به‌ دندوک و نینۆک ددانه‌کانی بیکۆژی نه‌ویش حه‌لاله، چونکه بێ جیاکردنه‌وه خۆی گه‌وره ده‌هه‌رمووی: ﴿فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ﴾ له‌و نیچیره بخۆن که بریندار که ره‌کان بۆ ئیوه‌یان گرتون.

به‌لام نه‌گەر نیچیره‌که له‌ ترسی درنده‌که گیانی ده‌ریجن، یان به‌ هۆی ماندووبوون به‌میری، نه‌و کاته حه‌لال نابێ، هه‌روه‌ک له‌ سه‌رچاوه‌کاندا هه‌رموویانه.

ئینجا بزانه: مه‌رجه مرقه‌که له‌ سه‌رپرینو له‌ پاوکردندا کرداره‌که‌ی مه‌به‌ست بێ، به‌لام مه‌رچ نیه: کارتی‌کراوه‌که‌ی مه‌به‌ست بێ، که‌وابو: (وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ سِكِّينٌ) نه‌گەر کتیریکی به‌ ده‌سته‌وه بوو (فَسَقَطَ وَانْجَرَحَ بِهِ صَيْدٌ) ئینجا کتیره‌که - به‌خۆی - له‌ ده‌ستی که‌وته خواره‌وه و نیچیریکی پێ بریندار بوو و نیچیره‌که مرد (أَوْ احْتَكَّتْ بِهِ شَاةٌ) یان مه‌رێک خۆی له‌ کتیره‌که دا (وَهُوَ فِي يَدِهِ) له‌م حاله‌ته‌ش کتیره‌که‌ی به‌ ده‌سته‌وه بوو (فَانْقَطَعَ

حَلَقُومَهَا وَمَرِيئُهَا، أَوْ إِسْتَرْسَلَ كَلْبٌ بِنَفْسِهِ فَقَتَلَ لَمْ يَحِلَّ، وَكَذَا لَوْ إِسْتَرْسَلَ كَلْبٌ فَأَغْرَاهُ صَاحِبُهُ فَرَادَ عَذْوُهُ لَمْ يَحِلَّ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ أَصَابَهُ سَهْمٌ بِإِعَانَةِ رِيحٍ حَلَّ، وَلَوْ أُرْسِلَ سَهْمًا لِإِخْتِبَارِ قُوَّتِهِ أَوْ إِلَى غَرَضٍ فَأَعْتَزَّضَهُ صَيْدٌ فَقَتَلَهُ حَرَمٌ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ رَمَى صَيْدًا ظَنَّهُ حَجَرًا أَوْ سَرَبَ ظَبَاءٍ فَأَصَابَ وَاحِدَةً حَلَّ، وَإِنْ قَصَدَ وَاحِدَةً فَأَصَابَ غَيْرَهَا حَلَّ فِي الْأَصَحِّ،

حَلَقُومَهَا وَمَرِيئُهَا) جا به و کینده سوزیچک و قرتاکه ی بپریدان (أَوْ إِسْتَرْسَلَ كَلْبٌ بِنَفْسِهِ فَقَتَلَ) یان سه گیک به خوی به ریوه نیچیریکی و نیچیره که ی کوشت، نه وه (لَمْ يَحِلَّ) له و سنی مه سه له یه دا نازه له که حالال نابئی، چونکه مرقفه که مه به سنی سه ریپینی نه کردوه و پریده که شی نه ناریدوه.

(وَكَذَا لَوْ إِسْتَرْسَلَ كَلْبٌ) هه روه ها نه گه سه گیک به خوی بهر بیته نیچیریکی (فَأَغْرَاهُ صَاحِبُهُ فَرَادَ عَذْوُهُ) ئینجا خاوه نه که ی هانی داو زیاتر غاری داو نیچیره که ی کوشت، نه و کاتهش (لَمْ يَحِلَّ فِي الْأَصَحِّ) نیچیره که حالال نیه، له فرموده ی پاستردا، چونکه هوی حالالی و هوی چه پامی ویکرا کز بونه وه، به لام له فرموده که ی تردا، نیچیره که حالال، چونکه به هوی هاندانه که زیاتر غاری داوه.

هه روه ها نه گه مرقفه که هیچ نیچیریکی نه ده دیت و له خوی وه سه گه که ی ناریدو هانی دا، ئینجا سه گه که ش نیچیریکی گرت و کوشتی، نه و نیچیره ش حالال نابئی، چونکه بی مه به ست سه گه که ی ناریدوه هه روه که (المجموع) دا فرموده ی تی.

(وَلَوْ أَصَابَهُ سَهْمٌ بِإِعَانَةِ رِيحٍ) نه گه به پشتیوانی بایه که تیره هاویشتراده که به نیچیره که که وت و کوشتی (حَلَّ) نیچیره که حالال، به لام (وَلَوْ أُرْسِلَ سَهْمًا لِإِخْتِبَارِ قُوَّتِهِ) نه گه تیریکی هاویشت تاکو هیزی خوی تاکی بکاته وه (أَوْ إِلَى غَرَضٍ) یا تیره که ی هاویشته شتیکی (فَأَعْتَزَّضَهُ صَيْدٌ فَقَتَلَهُ) ئینجا نیچیریکی که وت بهر تیره که و کوشتی (حَرَمٌ فِي الْأَصَحِّ) له هه روه مه سه له دا نیچیره که چه پامه، له فرموده ی پاستردا، چونکه هیچ نیچیریکی مه به ست نه بوه.

به لام (وَلَوْ رَمَى صَيْدًا ظَنَّهُ حَجَرًا) نه گه تیریکی هاویشته نیچیریکی که واییتیگه یشتبو بهر دیکه، جا نیچیره که ی کوشت (أَوْ سَرَبَ ظَبَاءٍ فَأَصَابَ وَاحِدَةً) یان تیریکی هاویشته کومه له ئاسکیکیک به یه کیکیان که وت و کوشتی، نه وه له هه روه مه سه له دا (حَلَّ) کوژداده که حالال، چونکه کرداره که ی مه به ست بووه.

(وَ) هه روه ها (إِنْ قَصَدَ وَاحِدَةً فَأَصَابَ غَيْرَهَا) نه گه له کومه له که یه کیکیان مه به ست بی و تیره که به یه کیکتری بک وئو بی کوژی، نه و کاتهش (حَلَّ فِي الْأَصَحِّ) کوژداده که حالال، له فرموده ی پاستردا، چونکه نیچیریکی مه به ست بووه.

وَلَوْ غَابَ عَنْهُ الْكَلْبُ وَالصَّيْدُ لَمْ وَجَدَهُ مَيْتًا حَرُمَ عَلَى الصَّحِيحِ،
وَأِنْ جَرَحَهُ وَغَابَ لَمْ وَجَدَهُ مَيْتًا حَرُمَ فِي الْأَظْهَرِ.
(فَصْلُ يَمْلِكُ الصَّيْدَ بِضَبْطِهِ بِيَدِهِ وَيَجْرَحُ مُدَقِّفَ وَيَازِمَانٍ وَكَسْرَ جَنَاحٍ وَيُوقِعُهُ فِي
شَبَكَةٍ نَصَبَهَا وَيَأَلْجَأُهُ إِلَى مَضِيقٍ لَا يَفْلُتُ مِنْهُ، وَلَوْ وَقَعَ صَيْدٌ فِي مَلِكِهِ وَصَارَ مَقْدُورًا
عَلَيْهِ بِتَوَحُّلٍ وَغَيْرِهِ

(وَلَوْ غَابَ عَنْهُ الْكَلْبُ وَالصَّيْدُ) نه گهر سه گه که و نیچیره که - پیتش بریندار کردن - له
به رچاوی ون بو (لَمْ وَجَدَهُ مَيْتًا) نینجا نیچیره که ی به مردووی دیتوه (حَرُمَ عَلَى
الصَّحِيحِ) نه و نیچیره حه پامه، له سر فرموده ی پاست، چونکه هژی مردنه که ی
نازاندی، هر چند سه گه که ش دمی به خوین بی.

(و) هر وه ما (إِنْ جَرَحَهُ وَغَابَ) نه گهر به تیره که ی، یان به سه گه که ی نیچیره که ی بریندار
کرد، نینجا نیچیره که ون بو (لَمْ وَجَدَهُ مَيْتًا) نینجا به مردووی دیتوه، نه و کاته ش
(حَرُمَ فِي الْأَظْهَرِ) نیچیره که حه پامه، له فرموده ی به میزتردا، به لام له فرموده که ی تردا -
که به راست داندراوه: - له م حاله تدا نیچیره که حه لاله، چونکه حه بیسی (صَحِيح)
پالشتیه تی: که پیغه مبرک فرمویه تی: ﴿إِذَا رَمَيْتَ بِسَهْمِكَ لِقَابَ غَنَكٍ فَادْرِكْهُ فَكُلْ
مَا لَمْ يَنْتِنْ﴾ رواه مسلم، هر کاتیک تیره که ت له نیچیریک دا نیچیره که ش له به رچاوت ون بو
نینجا دوزیتوه، گزشتی نه و نیچیره ت بخو نه گهر بؤگن نه بوین.

﴿فَصْلُ: لَهُ بَاسِي بِهِ مَلِكُ كَرْدَنِي نِيچِير﴾

(يَمْلِكُ الصَّيْدَ) پراوکه ره که ده بیته خاوه نی نیچیره که به چند ریگایه که: یه که م: (بِضَبْطِهِ
بِيَدِهِ) نیچیره که به دهستی خوی بگری، هر چند مه به ستیشی ملکایه تی نه بی. دو وه م:
(وَيَجْرَحُ مُدَقِّفَ) به بریندار کردن یکی کوشنده. سنی یه م: (وَيَازِمَانٍ وَكَسْرَ جَنَاحٍ) به
له کارخستن، یان بال شکاندن به شیوه یه کی ودها غاردان و فرینی نه میتی. چواره م:
(وَيُوقِعُهُ فِي شَبَكَةٍ نَصَبَهَا) به که وتنه ناو تریک، یان تله یه که به نیازی نیچیرگرتن
داینا بیته وه، یان برنده یه ک بیگری که نه وتی به ردایی.

پینجه م: (وَيَأَلْجَأُهُ إِلَى مَضِيقٍ لَا يَفْلُتُ مِنْهُ) به په نا پیردن بؤ ته سکایه کی ودها: که تی
قورتار نه بی: وه که نیچیره که ده ژوریک بکاو ده رگی له سر کلیل بدا، هر وه ما نه گهر
نیچیره که به خویشی بیته ناو خاوه که ی و ده رگی له سر کلیل بدا، یان ماسی بیته
ناو حه وزکی بچوکی خوی و نه ویش ریگه ی ده رچونیان له حه وزه که لیگری، له و
حاله تانه شدا ده بیته خاوه نی نیچیره که.

(وَلَوْ وَقَعَ صَيْدٌ فِي مَلِكِهِ) نه گهر نیچیریک که وته ناو ملکی که سیک (وَصَارَ مَقْدُورًا عَلَيْهِ بِتَوَحُّلٍ
وَغَيْرِهِ) نیچیره که ش وای لیثا ده سه لاتی به سردا بی: به هژی که وتنه ناو قوروشتری

لَمْ يَمْلِكْهُ فِي الْأَصْحَ، وَمَتَى مَلَكُهُ لَمْ يَزَلْ مَلَكُهُ بِأَنْفِلَانِهِ، وَكَذَا يَرْسَالُ الْمَالِكُ لَهُ فِي الْأَصْحَ، وَلَوْ تَحَوَّلَ حَمَامُهُ إِلَى بُرْجٍ غَيْرِهِ لَزِمَهُ رَدُّهُ، فَإِنْ اخْتَلَطَ وَعَسَرَ التَّمْيِيزُ لَمْ يَصِحَّ بَيْعُ أَحَدِهِمَا وَهَبَتْهُ شَيْئًا مِنْهُ لِثَالِثٍ، وَيَجُوزُ لِصَاحِبِهِ فِي الْأَصْحَ، فَإِنْ بَاعَهُمَا وَالْعَدَدُ مَقْلُومٌ وَالْقِيَمَةُ سَوَاءٌ صَحَّ، وَإِلَّا فَلَا،

وہو کہ دیکھو دار، نہ وہ (لَمْ يَمْلِكْهُ فِي الْأَصْحَ) خاوندی ملک کہ نایبیت خاوندی نیچیرہ کہ، لہ
فہرمودہی پرستردا۔

مہرودہا نہ گہر گیانلہ ہر یک - وہ کہ رویشکو میثی مہنگوینو بالندہ کانی تر - لہ ناو ملکی
کہ سیئکہا میلانہ دابئی، خاوند ملک کہ نایبیت خاوندی گیانلہ ہر کہ و ہلکہ کہ و
مہنگوینہ کہ و بیچوہ کانی، بہ لام لہ ہر دوو مہسہ لہ دا خاوند ملک کہ لہ کہ سیئکی تر
لہ پیشترہ: کہ نیچیرہ کہ و مہنگوینہ کہ و ہلکہ و بیچوہ کانی بُو خوی بگری، کہ واتہ: لہ گشت
کہ سیئکی تر ہر پامہ - بین نیزنی خاوند ملک کہ - یہ کیٹک لہ واتہ بُو خوی بیا، بہ لام - مہرچہ ند
حہ پامیشہ - نہ گہر بین نیزنی خاوند ملک کہ نہ واتہی گرتزو بردنی، نہ و کاتہ دہ بنہ ملکی
خوی، مہرودہ لہ (المجموع و) (تحفة) دا فہرمودیانہ۔

(وَمَتَى مَلَكُهُ) ہر کاتیک کہ سیئک بوہ خاوندی نیچیریک: بہ یہ کیٹک لہ و پنگیانہی پربردو،
نہ وہ (لَمْ يَزَلْ مَلَكُهُ بِأَنْفِلَانِهِ) نیچیرہ کہ لہ ملکایہ تی وی لاناچن نہ گہر لی ہی ہرہل بین و
ہروا، کہ ابو: ہر کہ سیئک نہ و نیچیرہ بگریتہ وہ، واجبہ: بُو خاوندہ کہ ی بیگہ پرنیتہ وہ
(وَكَاذَا يَرْسَالُ الْمَالِكُ لَهُ فِي الْأَصْحَ) مہرودہا لہ فہرمودہی پرستردا: نہ گہر خاوندہ کہ ش
نیچیرہ کہ ی ہرہل بدا ہر لہ ملکایہ تی لاناچن، لہ فہرمودہی راستردا، مہرودہ
نہ گہر نازہ لیکیش حہ تللا بکا ہر لہ ملکایہ تی لاناچن، واتہ: نہ گہر کہ سیئکیش
بیگریتہ وہ نایبیتہ ملکی وی۔

(وَلَوْ تَحَوَّلَ حَمَامُهُ إِلَى بُرْجٍ غَيْرِهِ) نہ گہر کوترہ کانی چونہ گہل کوترہ کانی کہ سیئکی تر
(لَزِمَهُ رَدُّهُ) لہ سر کہ سہ کہ واجبہ کوترہ کانی بُو بگریتہ وہ (فَإِنْ اخْتَلَطَ وَعَسَرَ التَّمْيِيزُ)
جا نہ گہر کوتری مہرودو لا تیکہل بونو نہ گونجا لیک گیا بگریتہ وہ، نہ و کاتہ (لَمْ يَصِحَّ
بَيْعُ أَحَدِهِمَا وَهَبَتْهُ شَيْئًا مِنْهُ لِثَالِثٍ) بُو ہیچیکیان دروست نابئی ہیچ بہ شیک لہ و کوترانہ
ہرروشیتہ کہ سیئکی تر ی سہیہم، یان بیبہ خشیت، بہ لام (وَيَجُوزُ لِصَاحِبِهِ) دروستہ:
یہ کیٹکیان بہ شہ کوترہ کہ ی خوی بداتہ نہ وہ کہ ی تر: بہ فروشتن، یان بہ بہ خشین (فِي
الْأَصْحَ) لہ فہرمودہی پرستردا۔

(فَإِنْ بَاعَهُمَا) جا نہ گہر مہرودو خاوند نہ کان کوترہ کانی خویان فروشتنہ کہ سیئکی تر (وَالْعَدَدُ
مَقْلُومٌ وَالْقِيَمَةُ سَوَاءٌ) ژمارہی کوترہ کانیش زاندر او بوو و نرخہ کہ شیان یہ کسان بوو، نہ و
کاتہ (صَحَّ) فروشتنہ کہ دروست دہ بین (وَإِلَّا فَلَا) بہ لام نہ گہر ژمارہیان نہ زاندر، یان

وَلَوْ جَرَحَ الصَّيْدَ اثْنَانِ مُتَعَاقِبَانِ: فَإِنْ ذُقَّ الثَّانِي أَوْ أَزْمَنَ دُونَ الْأَوَّلِ فَهُوَ لِلثَّانِي، وَإِنْ ذُقَّ الْأَوَّلُ فَلَهُ، وَإِنْ أَزْمَنَ فَلَهُ، ثُمَّ إِنْ ذُقَّ الثَّانِي بَقِطْعِ حُلُقُومٍ وَمَرَىءٍ فَهُوَ حَلَالٌ وَعَلَيْهِ لِلأَوَّلِ مَا نَقَصَ بِالذَّبْحِ، وَإِنْ ذُقَّ لَا بَقِطْعِهِمَا أَوْ لَمْ يُذَقَّ وَمَاتَ بِالْجُرْحَيْنِ فَحَرَامٌ وَيَضُمُّهُ الثَّانِي لِلأَوَّلِ، وَإِنْ جَرَحَا مَعًا وَذُقَّا أَوْ أَزْمَنَا فَلَهُمَا، وَإِنْ ذُقَّ أَحَدُهُمَا أَوْ أَزْمَنَ دُونَ الْآخَرِ فَلَهُ،

نرخه که یان لیك جیا بوو، نه و کاته فروشته که بروست نابین، که و ابو: چاره نه و هیه: سولج بکن و یه کتری پازی بکن.

(وَلَوْ جَرَحَ الصَّيْدَ اثْنَانِ مُتَعَاقِبَانِ) نه گهر دووکه س-یه که له دواى یه که- نیچیریکیان بریندار کرد (فَإِنْ ذُقَّ الثَّانِي أَوْ أَزْمَنَ دُونَ الْأَوَّلِ) نه گهر دووهمه که برینیکی کوشنده ی تی کربیی، یان له کاری خستیی، به لام یه که مه که هیجانی نه کردبو (فَهُوَ لِلثَّانِي) نه و نیچیره که بق دووهمه که یه (وَإِنْ ذُقَّ الْأَوَّلُ) نه گهر یه که مه که برینیکی کوشنده ی تی کربیی، نه و کاته (فَلَهُ) بق خویه تی (وَإِنْ أَزْمَنَ) هروهمه نه گهر یه که مه که له کاریشی خستیی (فَلَهُ) هر بق خویه تی (ثُمَّ إِنْ ذُقَّ الثَّانِي بَقِطْعِ حُلُقُومٍ وَمَرَىءٍ) نینجا نه گهر له دواى یه که مه که دووهمه که ش به برینی سورچک و قرتاکه نیچیره که ی کوشت، نه و (فَهُوَ حَلَالٌ) نیچیره که به و سرپرینه حلال ده بین، به لام (وَعَلَيْهِ لِلأَوَّلِ مَا نَقَصَ بِالذَّبْحِ) له سر دووهمه که واجبه: نخى که مکړنه و ی به هوی سرپرینه که بداته یه که مه که.

(وَإِنْ ذُقَّ لَا بَقِطْعِهِمَا) نه گهر دووهمه که برینیکی کوشنده ی تی کرد به لام سورچک و قرتاکه ی نه برین (أَوْ لَمْ يُذَقَّ وَمَاتَ بِالْجُرْحَيْنِ) یان برینه که کوشنده نه بو، به لام به بریندارکردنه که ی یه که مه که دووهمه که نیچیره که مرد، نه و کاته له هر دووهمه سه له دا (فَحَرَامٌ) نیچیره که حرامه، چونکه له مه سه له ی یه که مه که داناى به سه ردایه و به سرپرین نه بین حلال نابین، له دووهمه که شدا برینیکی حلال که رو برینیکی حرام که و ویکړا کړ بونه و، که و ابو: (وَيَضُمُّهُ الثَّانِي لِلأَوَّلِ) دووهمه که ده بیته زامینی نیچیره که، واجبه نرخه که ی بداته یه که مه که.

(وَإِنْ جَرَحَا مَعًا وَذُقَّا) نه گهر دووکه س و ویکړا نیچیریکیان بریندار کړو بریندارکردنه که شیان کوشنده بوو (أَوْ أَزْمَنَا) یان کوشنده نه بو، به لام به بریندارکردنه که یان نیچیره که یان له کار خست، نه و (فَلَهُمَا) نیچیره که به هاو به شی بق هر دووکیانه.

(وَ) هر له و حاله تی و ویکړا بریندارى ده که ن (إِنْ ذُقَّ أَحَدُهُمَا أَوْ أَزْمَنَ دُونَ الْآخَرِ) نه گهر نه نها یه کیکیان برینیکی کوشنده ی تی کرد، یان له کاری خست، به لام برینه که ی نه و ی تر کوشنده و له کار خسر نه بو، نه و کاته (فَلَهُ) نیچیره که بق خواو نی کوشنده که و

وَإِنْ ذُقْ وَأَحِدٌ وَأَزْمَنْ آخِرُ وَجُهْلَ السَّابِقِ حَرُمٌ عَلَى الْمَذْهَبِ.
(کتاب الأضحیة)

هِيَ سُنَّةٌ لَا تَجِبُ إِلَّا بِالتَّزَامِ،

له کارخه ره که به (وَإِنْ ذُقْ وَأَحِدٌ وَأَزْمَنْ آخِرُ) نه گهر-یه که له دواى یه- یه کیکیان برینیکى
کوشنده ی تن کربو یه کیکیش له کارى خست، به لام (وَجُهْلَ السَّابِقِ) پیشتیره که نه زاندره،
نه و کاته (حَرُمٌ عَلَى الْمَذْهَبِ) نیچیره که حه پامه، له سهر فهرموده ی پاستى مه زهه ب، چونکه
حه پامه که رو حه لاکر کق بونه ته وه.

﴿کتاب الأضحیة: په رتوکى قوریانى﴾

قوریانى: نه و نازده له یه له جه ژنى قوریاندا سهر ده بری بى خوابه رستى.
(هِيَ سُنَّةٌ) قوریانى سوننه تیکى (مُؤَكَّدَةٌ) به، خواى گه وره ده فهرموى: ﴿فَلَصَلْ لِرَبِّكَ
وَالْآخِرِ﴾ نویژى جه ژن بى خواى خوت بکه و قوریانى سهر بره.

﴿وَعَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾ ضَحَّى النَّبِيُّ ﷺ بِكَبْشَيْنِ أَمْلَحَيْنِ أَفْرَئِينَ ذَبَحَهُمَا بِيَدِهِ وَسَمَّى وَكَبَّرَ وَوَضَعَ
رِجْلَهُ عَلَى صِفَاحِهِمَا﴾ رواه الشيخان، پیغه مبه ردا ﷺ قوریانى ی کرد به دوو به رانى سپیپاتى
شاخدار، به ده ستى خوى سهرى برین و گوتى: (بسم الله، والله أكبر). پى خوى دانایه
سهر ته نیشتى پاستى نه ستوى به رانه کان.

(لَا تَجِبُ) قوریانى واجب نابى (إِلَّا بِالتَّزَامِ) ته نها نه گهر به خوى له سهر خوى واجب بکا،
نه و کاته واجب ده بى، هه روه که له مه و دوا پوونى ده که یه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

ئینجا بزانه: له باره ی خیزانیک قوریانى (سُنَّةُ الْكِفَايَةِ) به، اته: نه گهر نه ندامیکى بالغو
عاقلى خیزانیک قوریانى بکا، سوننه تى قوریانى کردن بى گشتیان دیته جى و خیره که ش بى
قوریانى که ره که به، هه روه که له سهر چاوه کانداهرموویانه ﴿عَنْ أَبِي أَيُّوبٍ الْأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾ كَانَ
الرَّجُلُ يُضَحِّي بِالشَّاةِ عَنْهُ وَعَنْ أَهْلِ بَيْتِهِ فَيَأْكُلُونَ وَيُطْعَمُونَ﴾ رواه مالك والترمذي بسند
صحيح، له سهرده مى پیغه مبه ردا ﷺ پیاو مه پى کی ده کرده قوریانى له برى خوى و
خیزانه که ی، جا به خویان له قوریانى که بیان ده خواربو ده رواردى خه لکیشیان ده دا.

جا بزانه: خیرى قوریانى له خیر کردنى سوننه ت گه وره تره، پیغه مبه ردا ﷺ فهرموویه ته تى:
﴿مَاعْمَلِ آدَمِيٍّ مِنْ عَمَلٍ يَوْمَ النَّحْرِ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنْ إِفْرَاقِ الدَّمِ...﴾ الحديث، رواه الترمذي
بسند حسن، هیچ ناده میزادیک له پوزى جه ژنى قوریاندا هیچ کرده وه یه کی وه ها ناکا: که
له خوین پرشتنى قوریانى خوشه ویستتر بى له لای خواى گه وره.

که و ابو: نه گهر ده سه لاتی هه بى، ناپه سنده قوریانى نه کا، چونکه ئیمامى (حنفى) و چه ند
زانایه کی تر به واجبیان داناهه، هه روه ها بى باوک و باپیره ش دروسته به مالى خویان

وَيَسْنُ لِمُرِيدَهَا أَنْ لَا يُزِيلَ شَعْرَةَ وَلَا ظَفْرَةَ فِي عَشْرِ ذِي الْحِجَّةِ حَتَّى يَضَحِّيَ، وَأَنْ يَذْبَحَهَا بِنَفْسِهِ، وَإِلَّا فَلْيَشْهَدْهَا، وَلَا تَصِحُّ إِلَّا مِنْ إِبِلٍ وَبَقَرٍ وَغَنَمٍ، وَشَرَطُ إِبِلٍ أَنْ يَطْعَنَ فِي السَّنَةِ السَّادِسَةِ،

قوربانی بق منداله نه بالغه کانیان بکن، به لام به مالی منداله کان دروست نیه، ههروه که تۆریه ی سرچاوه کاندایا فهرموویانه.

(وَيَسْنُ لِمُرِيدَهَا) بق نهو که سه ی ده یه وی قوربانی بکا، سوننه ته-ههروه که پیغه مبه ر ۱۰ فهرموویه تی-: ﴿أَنْ لَا يُزِيلَ شَعْرَةَ وَلَا ظَفْرَةَ فِي عَشْرِ ذِي الْحِجَّةِ حَتَّى يَضَحِّيَ﴾ کما رواه مسلم وأصحاب السنن، هیچ موویکی لاشه یو هیچ نینۆکیکی لانه با له ده پۆژه که ی سه ره تایی مانگی (ذی الحجّه) دا، تا قوربانی ده کا. جا بزانه: به و ده پۆژانه ده گوتری: (الْأَيَّامُ الْمَعْلُومَاتُ)، ههروه که له (الإيضاح) دا فهرموویه تی.

(وَأَنْ يَذْبَحَهَا بِنَفْسِهِ) سوننه ته: به دهستی خۆی قوربانیه که ی سر ببری نه گهر بزانی و توانای هه بی، به به لگی هه دیسه که ی (انس) ی پابردو (وَالْأَمْرُ بِهَلَامٍ نَهْكَرُ بِهِ دَهْ سَتِي خَوِي سَهْرِي نَهْ بَرِي، بَا وَهَكِيلِيك بَغَرِي بِقُ سَهْر بَرِي نَهْ، نِيْجَا (فَلْيَشْهَدْهَا) سوننه ته له کاتی سه رپرينه که دا له لای قوربانیه که ی ناماده بین ﴿عَنْ فَاطِمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ لَهَا: قُومِي إِلَى أَضْحِيَّتِكَ فَاشْهَدِيهَا﴾ رواه البيهقي والحاكم وصححه، پیغه مبه ر ۱۰ به (فاطمه) ی فهرموو: هه لسه بپۆ له لای قوربانیه که تا ناماده به.

که واته: بق ئافره تان و بین هیزه کان و هه سوننه ته: وه کيليك بگرن بق سه رپرينی قوربانیه که یان، ههروه ها بئ هیچ هۆیه کیش دروسته وه کيل بگري، ههروه که له سه رچاوه کاندایا فهرموویانه، چونکه له (حَجَّةُ الْوَدَاعِ) دا پیغه مبه ر ۱۰ شهست و سئ ووشتری به دهستی خۆی سر بپین و سئ و ههفت ووشتری شی دانه دهست نیامی (علی) سه ری بپین، ههروه که له (صحيح مسلم) دا گپ دراوه ته وه.

ههروه ها پيش سه رپرين سوننه ته بلئ: ﴿وَجَهَّتْ وَجْهِي لِلَّذِي فُطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ خَتِيفًا مُسْلِمًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ رواه ابوداود بسند صالح، نينجا بلئ: ﴿اللَّهُمَّ مِنْكَ وَلَكَ، بِسْمِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُمَّ تَقَبَّلْ مِنِّي﴾ رواه الشيخان، نينجا سه ری بپري، ههروه که له (المجموع) دا پوون کراوه ته وه.

﴿ ئاژه له قوربانی ﴾

(وَلَا تَصِحُّ) قوربانی دروست نابئ: (إِلَّا مِنْ إِبِلٍ وَبَقَرٍ وَغَنَمٍ) ته نها له ووشتر و گاو مانگا و بز و مەپ دروست ده بی، به (إجماع) ی زانایان، چونکه پیغه مبه ر ۱۰ (صحابه) کان هه نهو ئاژه لانه یان کردونه ته قوربانی (وَشَرَطُ إِبِلٍ أَنْ يَطْعَنَ فِي السَّنَةِ السَّادِسَةِ) مه رجی

وَبَقَرٍ وَمَعَزٍ فِي الثَّالِثَةِ، وَضَانٌ فِي الثَّانِيَةِ، وَيَجُوزُ ذَكَرٌ وَأُنْثَى وَخَصِيٌّ، وَالْبَعِيرُ وَالْبَقَرَةُ عَنْ سَبْعَةٍ، وَالشَّاةُ عَنْ وَاحِدٍ، وَأَفْضَلُهَا بَعِيرٌ ثُمَّ بَقَرَةٌ ثُمَّ ضَانٌ ثُمَّ مَعَزٌ، وَسَبْعُ شَيْءٍ أَفْضَلُ

دروستبوونی ووشتر نه مهیه: پینج سالی ته او کرښو که وتبښته سالی شه شه م (وَقَرٍ وَمَعَزٍ فِي الثَّالِثَةِ) مه رجی دروستبوونی گاو مانگاو گامیشو بز نه مهیه: دوو سالیان ته او کرښو که وتبښته سالی سیه م (وَضَانٌ فِي الثَّانِيَةِ) مه رجی دروستبوونی مه ر نه مهیه: سالیکی ته او کرښو که وتبښته سالی دوو م.

به لام نه گهر مه په که پيش ته او وکرښی سالیکی دانه کانی که وتبن، نه و کاته دروست ده بی بکړته قوریانی، هه روه که له سه رچاوه کاند ا فرموویانه، پیغه مبه ر ښه فرموویه تی: ﴿لَا تَذْبَحُوا إِلَّا مُسْنَةً إِلَّا أَنْ يَغْسُرَ عَلَيْكُمْ قَدْ بَحُوا جَذَعَةً مِنَ الضَّأْنِ﴾ رواه مسلم، وزاد أحمد: ﴿فَإِنَّهُ جَائِرٌ﴾، له قوریانی دا جگه له (مُسْنَةً) سه ر مبه بن، مه گهر ده ستان نه که وئ، نه و کاته مه پړکی ددان که وتووی له سالیکی بچو کتر سه ر بېن، چونکه قوریانی به مه پی ددان که وتووش دروسته.

جا بزانه: (مُسْنَةً) به ووشتری پینج سالیو مانگاو بزنی دوو سالیو مه پی به ک سالی ده گوړئ- به (إجماع) ی زانایان- هه روه که له زوریه ی سه رچاوه کاند ا فرموویانه. (وَيَجُوزُ ذَكَرٌ وَأُنْثَى) به (إجماع) ی زانایان: ناژه لی نیرو ناژه لی م دروسته بکړته قوریانی، هم (وخصي) نیرینه ی خه سیندراویش دروسته ﴿عَنْ جَابِرٍ ۖ ضَعَى النَّبِيُّ ۖ بَكْبَشِينَ مُوجَوِّئِينَ﴾ رواه أبو داود وغيره بسند صالح، پیغه مبه ر ښه دوو به رانی خه سیندراوی کړنه قوریانی.

(وَالْبَعِيرُ وَالْبَقَرَةُ عَنْ سَبْعَةٍ) ته نها ووشتریک، یان ته نها مانگایه ک دروست ده بی بچو هفت که سان بکړته قوریانی و بکړته (فَدْيَةٍ) ی حاج و عومره، هم دروستیسه له و هفت که سانه هه نديکیان مه به ستیان ته نها گوشت بی، هه نديکیان مه به ستیان قوریانی، یان نه زر، یان (فَدْيَةٍ) بی، واته: له دوی سه ر پړین گوشته که به ش ده ک، هه روه که له سه رچاوه کاند ا فرموویانه ﴿عَنْ جَابِرٍ ۖ نَحَرْنَا مَعَ النَّبِيِّ ۖ بِالْحُدَيْيَةِ - أَلْبَدَةَ عَنْ سَبْعَةِ وَالْبَقَرَةَ عَنْ سَبْعَةٍ﴾ رواه مسلم، له گهل پیغه مبه ر ښه ووشتریکمان له جیاتی هفت که سان سه ر بړیو مانگایه کیشمان له جیاتی هفت که سان سه ر بړی.

(وَالشَّاةُ عَنْ وَاحِدٍ) مه پړک، یان بزنیکی ته نها بچو په که س ده بیته قوریانی، واته: بزنیکی، یان مه پړک به هاو به شی بچو که سان نایبته قوریانی، به لام دروسته قوریانی که ره که سیکی تر بکاته هاو به شی له خیری قوریانی که ی دا، هه روه که له (تحفه) و (مغنی) دا فرموویانه.

(وَأَفْضَلُهَا بَعِيرٌ) له هه موو قوریانیه کان خیرتر: ووشتریکه (ثُمَّ بَقَرَةٌ) نیجا مانگایه ک (ثُمَّ ضَانٌ ثُمَّ مَعَزٌ) نیجا مه پړک، نیجا بزنیکی، به لام (وَسَبْعُ شَيْءٍ أَفْضَلُ

مِنْ بَعِيرٍ، وَشَاةٌ أَفْضَلُ مِنْ مُشَارَكَةٍ فِي بَعِيرٍ، وَشَرْطُهَا سَلَامَةٌ مِنْ غَيْبٍ يَنْقُصُ لَحْمًا فَلَا تُجْزَى عَجْفَاءٌ وَمَجْتُونَةٌ وَمَقْطُوعَةٌ بَعْضُ أُذُنٍ وَذَاتُ عَرَجٍ وَعَوَرٍ

مِنْ بَعِيرٍ) هفت مهر خیرترن له ووشتریک، یان له مانگایه که، هم (وَشَاةٌ أَفْضَلُ مِنْ مُشَارَكَةٍ فِي بَعِيرٍ) ته نها مهریک خیرتره له هاویه شکی کردن له ووشتریکدا، واته: له هفتیکی ووشتریک.

﴿عده کانی قوریانی﴾

(وَشَرْطُهَا) مهرجی دروستبونی قوریانی، نه مهیه: (سَلَامَةٌ مِنْ غَيْبٍ يَنْقُصُ لَحْمًا) ناژه له که سه لامهت بی: له هر عده یکی گوشت کهم بکاته وه، که وایو: به فرموده ی به هیتر: ناژه لی ناوس نابیته قوریانی، به لام (ابن الرفعة) و (أبو مخرمة) نو فرموده یان به راست دانوه: که دروسته ناژه لی ناوس بکریته قوریانی به و مهرجی ناوسیه کی کاری له که مکردنه وه ی گزشته کی نه کربین، هروه که له (فتح المعین) و (بغیة المسترشدين) دا فرمویانه و له زوری ی سه رچاوه کانیشدا پهد کراوه ته وه، که وایو: نه گهر ناژه له که به هژی ناوسی لاوا نه بوبین، دروسته: به (تقلید) ی نو زانایانه بکریته قوریانی. هروه ها نو ناژه له ی تازه زاوه، نه ویش دروسته بکریته قوریانی، هروه که له (تحفة) و (نهاية) د-ا-ب-ه پیچه وانه ی (مغنی)- فرمویانه.

(فَلَا تُجْزَى عَجْفَاءٌ) نو ناژه له ی به هژی له پی-لاوازی می شکی نه ماوه، نابیته قوریانی، هم (وَمَجْتُونَةٌ) ناژه لی شیت-گیژ نابیته قوریانی، پیغه مبه ر: فرموده ی: ﴿أَرْبَعٌ لَا تَجُوزُ فِي الْأَصْحَابِ: الْعَوْرَاءُ الْبَيِّنُ عَوْرَهَا، وَالْمَرِيضَةُ الْبَيِّنُ مَرَضُهَا، وَالْعَرَجَاءُ الْبَيِّنُ ضَلْعُهَا، وَالْكَسِيرَةُ الْبَيِّنُ لَأْتَنِي﴾ رواه أصحاب السنن بسند صحيح، چوار ناژه له بق قوریانی دروست نابین: نه وه ی چاویکی به ناشکرای کیویره، نه وه ی به ناشکرای نه خو شه، نه وه ی به ناشکرای ده شه لی، نه وه ی می شکی نه ماوه.

(وَمَقْطُوعَةٌ بَعْضُ أُذُنٍ) نو ناژه له ی به شیکی گوئی، یان به شیکی زویانی، یان به شیکی دونگی، یان به شیکی گوانی، یان به شیکی کلکی لی کراوه ته وه، نه ویش دروست نیه بکریته قوریانی، هر چند لی کراوه کهش کهم بی، هروه ها نو ناژه له ی له زگماکدا گوئی یه کی نیه، نه ویش نابیته قوریانی، به لام نه گهر گوئی زدر بچوک بی، یان له زگماکدا: گوانی نه بن، یان دونگی نه بن، یان کلکی نه بن، نه وه ده بیته قوریانی.

هروه ها له فرموده ی ئیمامی (حنفی) دا: نه گهر له سییه کی گوئی که متری لی کرابیته وه، دروست ده بن، هروه که له سه رچاوه کاندان وه مه سه لانه پوون کراونه وه.

(و) هر به به لگه ی هدیسه کی پایدرو: (ذَاتُ عَرَجٍ) ناژه لی شه لو (وَعَوَرٍ) ناژه لی یه ک چاوا نابه قوریانی، هر چند له کانی سه رپینیشدا شه له بی، یان کویر بی. به لام

وَمَرَضٌ وَجَرَبٌ بَيْنَ، وَلَا يَضُرُّ يَسِيرَهَا وَلَا فَقْدُ قَرْنٍ وَكَذَا شَقُّ أُذُنٍ وَتَقْبُهَا فِي الْأَصَحِّ،
قُلْتُ: الْأَصَحُّ الْمَنْصُوصُ يَضُرُّ يَسِيرُ الْجَرَبِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَيَدْخُلُ وَتَقْبُهَا إِذَا ارْتَفَعَتْ
الشَّمْسُ كَرُمَحِ يَوْمِ النَّحْرِ ثُمَّ مَضَى قَدَرُ رَكَعَتَيْنِ وَخُطْبَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ،

مه زهه بی نیام (احمد): نه گهر سپایی له سر چاوی هه بیو چاوه که ی نه پویشتی،
دروسته بکریته قوریانی، هه روه که (مغنی ابن قدامة) دا فرموویته.

هم (وَمَرَضٌ) نازه لی نه خوش-که به هوی نه خوشی لواز بویی- نابیته قوریانی، هم
(وَجَرَبٌ) نازه لی به خروشت نابیته قوریانی (بَيْنَ) نه گهر نهو چوار عیبانه ناشکرا بن،
به لام (وَلَا يَضُرُّ يَسِيرَهَا) که میکی نهو چوار عیبانه-که کار له گورشته که ی نه کا- زیانی
نیو نازه که ده بیته قوریانی. هم (وَلَا فَقْدُ قَرْنٍ) نه بونی قوچ-شاخ زیانی نیو، واته:
نازه لی بن قوچ و قوچ شکاو ده بیته قوریانی، به لام نه گهر شکانی قوچه که ی کاری له
گورشته که کردی، نهو کاته نابیته قوریانی.

(وَكَذَا شَقُّ أُذُنٍ وَتَقْبُهَا) هه روه ها له تکرندی گوئی داگردن و کونکردنیشی زیانی نیو، به و
مه رجی به هوی کونکردنه که هیچی لی نه پویشتی (فِي الْأَصَحِّ) له فرمووده ی پاستردا
(قُلْتُ) نیامی (النواوی) فرموویته (الْمَنْصُوصُ: يَضُرُّ يَسِيرُ الْجَرَبِ) به ده قی
فرمووده ی پاست: که میکی خروشت زیانی هه یو نازه که نابیته قوریانی (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

هه روه ها نه گهر گشت ددانه کانی نه مابن نابیته قوریانی، به لام نه گهر هه ندیکیان نه مابن و
نه مانه که شیان کاری له گورشته که ی نه کردی، نهو کاته زیانی نیو ده بیته قوریانی،
هه روه که له سر چاوه کانددا فرموویانه. نیت له (باسی نه زکردنی قوریانی) دا برپاری
به یدابوونی عیب له نازه لی نه زکراودا پوون ده که یته وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

﴿ کاتی سه برپینی قوریانی ﴾

(وَيَدْخُلُ وَتَقْبُهَا) کاتی سه برپینی قوریانی دادی: (إِذَا ارْتَفَعَتْ الشَّمْسُ كَرُمَحِ يَوْمِ النَّحْرِ)
هه رکاتی که له پوژی جه ژنی قوریاندا به قد پمیک پوژ به ربووه (ثُمَّ مَضَى قَدَرُ رَكَعَتَيْنِ
وَخُطْبَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ) ئینجا نه ندازه ی دوو په که هت دوو ووتاری سوکیش به سر دا
پویش، واته: نه گهر پیتش هاتنی کاته که قوریانی سر بری، نهو دروست نابیو نابیته
قوریانی، پیغه مبه رﷺ فرموویته: ﴿إِنْ أَوَّلَ مَا تَبْدَأُ بِهِ فِي يَوْمِنَا هَذَا: أَنْ يُصَلِّيَ ثُمَّ يَرْجِعَ
فَيَنْتَحِرَ، فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ فَقَدْ أَصَابَ سُنَّتَنَا، وَمَنْ ذَبَحَ قَبْلَ هَذَا فَإِلَافًا هُوَ لِحِمٍّ قَدَّمَهُ لِأَهْلِهِ لَيْسَ
مِنَ التَّسْلُكِ فِي شَيْءٍ﴾ روه الشخیان، به که م شت له پوژی جه ژنی قوریاندا نوپوژی جه ژن
ده که بن، ئینجا ده که پینه وه قوریانی سر ده برین، جا هه رکسیک نه وها بکا، نهو
پویری ئیمه ی ده ست که وتوه، هه رکسیکیش له پیتش نهو کاته دا قوریانی سر بری،
نهو گورشتیکه داویه تیه خیزان و منداله کانی و هیچی نابیته قوریانی.

وَيَبْقَى حَتَّى تَقْرُبَ آخِرَ التَّشْرِيقِ، قُلْتُ: اِرْتِفَاعُ الشَّمْسِ فَضِيلَةً، وَالشَّرْطُ طُلُوعُهَا ثُمَّ مُضِيٌّ قَدْرَ الرُّكْعَتَيْنِ وَالْخُطْبَتَيْنِ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَمَنْ نَدَرَ مُعَيَّنَةً فَقَالَ: لِلَّهِ عَلَيَّ أَنْ أَضْحِيَ بِهِذِهِ لَزِمَهُ ذُبْحُهَا فِي هَذَا الْوَقْتِ،

(وَيَبْقَى حَتَّى تَقْرُبَ آخِرَ التَّشْرِيقِ) کاتی سه‌ریپنی قوریانی ده‌میئنی تا پۆژ ناوا ده‌بی له کوتایی سنی پۆژه‌که‌ی (آیام التَّشْرِيقِ) ی نوای جه‌ژنی قوریان، واته: ماوه‌ی سه‌ریپنی قوریانی چوار پۆژان به‌رده‌وام ده‌بی، پیغه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رموویه‌تی: ﴿آيَامٌ مِّنْ كُلِّهَا مَنَحَرٌ﴾ صححه ابن حبان، پۆژه‌کانی (مَنَى) گشتی کاتی سه‌ریپنی قوریانیه.

(قُلْتُ) نیامی (النواوی) فه‌رموویه‌تی (اِرْتِفَاعُ الشَّمْسِ فَضِيلَةً) به‌ریزبوونی پۆژ به‌قه‌د پمیک خیره‌وه‌وه‌ی نه‌ی، چونکه (وَالشَّرْطُ) مه‌رجی دروستبوونی قوریانی: (طُلُوعُهَا) پۆژ مه‌لاتنه‌وه‌ (ثُمَّ مُضِيٌّ قَدْرَ الرُّكْعَتَيْنِ وَالْخُطْبَتَيْنِ) ئینجا نه‌ندازه‌ی دوو په‌که‌ته‌که‌وه‌ دوو وتاره‌که‌ش به‌وا (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

جا بزانه: له‌وه‌ چوار پۆژانه‌دا- بۆ سه‌ریپنی قوریانی- جیاوازی شه‌وه‌ و پۆژ نه‌ی، جا نه‌گه‌ر چوار پۆژه‌کان پۆیشتن و قوریانیه‌که‌ی سه‌ر نه‌بێ، ئه‌وه‌ له‌م ساله‌دا قوریانیه‌که‌ قه‌زا نا‌کریته‌وه‌، که‌واته: سالیکی‌تر قوریانی ده‌کا، به‌لام نه‌گه‌ر نه‌زی کربو نا‌ژه‌لیکی بیارکراو بکاته قوریانی، ئینجا چوار پۆژه‌کانی جه‌ژن به‌سه‌ر چون و قوریانیه‌که‌ی سه‌ر نه‌بێ، ئه‌وه‌ له‌م مه‌سه‌له‌یه‌دا واجبه: هه‌ر له‌م ساله‌دا به‌قه‌زا کربنه‌وه‌ سه‌ری بپێ و گۆشته‌که‌شی بداته هه‌ژاران، هه‌روه‌ک له‌ سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رموویه‌نه.

﴿ نه‌زکردنی قوریانی ﴾

(وَمَنْ نَدَرَ مُعَيَّنَةً) هه‌ر که‌سیک نه‌زی کرد: نا‌ژه‌لیکی بیارکراو بکاته قوریانی (فَقَالَ: لِلَّهِ عَلَيَّ أَنْ أَضْحِيَ بِهِذِهِ) گوتی: (له‌ سه‌رم بێ بۆ خوا ئه‌م مه‌ره‌ بکه‌مه‌ قوریانی). یان (نه‌ز بێ ئه‌م بزنه‌ بکه‌مه‌ قوریانی). یان (له‌ سه‌رم بێ ئه‌م مانگایه‌ بکه‌مه‌ قوریانی). یان (ئه‌م به‌رانهم کرده‌ قوریانی). ئه‌وه‌ له‌و حاله‌تانه‌دا نا‌ژه‌له‌که‌ له‌ ملکایه‌تی لاده‌چێ و دروست نه‌یه‌ ده‌ستکاری بکا، که‌وابو: (لَزِمَهُ تَبْحُهَا فِي هَذَا الْوَقْتِ) له‌ سه‌ری واجبه: هه‌ر ئه‌م سال له‌ ماوه‌ی چوار پۆژه‌که‌ی جه‌ژنی قوریاندا- به‌ نه‌دا- سه‌ری بپێ و دروست نه‌یه: بۆ سالیکی‌تر نوای بیخێ، واته: نه‌گه‌ر چوار پۆژه‌که‌ی جه‌ژنی ئه‌م سال پۆیشتن و سه‌ری نه‌بێ، ئه‌وه‌ کاته‌ش واجبه: هه‌ر له‌م ساله‌دا- به‌ قه‌زا- سه‌ری بپێ و گۆشته‌که‌شی بداته هه‌ژاران- هه‌روه‌ک تازه‌ پابرا- جا نه‌گه‌ر نه‌ز که‌ره‌که‌ مرد، ئه‌وه‌ کاته‌ میراگره‌که‌ی بۆی ده‌کا، هه‌روه‌ک له‌ باسی (قوریانی بۆ مردوو) به‌لگه‌ی بۆ دینین، إن شاء الله تعالی.

﴿ نا‌گاداری ﴾: نه‌گه‌ر مه‌پێکی کپێ و نه‌یه‌تی قوریانی ئه‌یه‌نا، ئه‌وه‌ هه‌ر ملکێ خۆیه‌تی و واجبه‌ نه‌یه‌ سه‌ری بپێ تا به‌ زویان نه‌زی ده‌کا، هه‌روه‌ک له‌ (المجموع) دا فه‌رموویه‌تی.

فَإِنْ تَلَفْتُ قَبْلَهُ فَلَا شَيْءَ عَلَيْهِ، وَإِنْ أَتْلَفَهَا لَزِمَهُ أَنْ يَشْتَرِيَ بِقِيمَتِهَا مِثْلَهَا وَيَذْبَحَهَا فِيهِ،
 به لām زډر که س که قوریانی ده کړېږي ټی ده پرسن: نه مه چی په؟ وه لām ده داته وه: نه مه
 قوریانی په. جا به گوږه ی (تحفة) و (نهاية) به م ووشه په ناژه له که ده بیته قوریانی
 نه زړکړاو، به لām نیمامی (الأنرعی) و چہ ند زانایه کی تر فہرموویانه: نه گہر مه به سستی
 خه به ردان بڼ: که نه مه قوریانی سوننه ته و مه به سستی نه زړکړنی نه بڼ، نه وه ټی قبول
 ده کړېږي قوریانیه که به سوننه دده ندرېږي له سہری واجب نابڼ، هہروهک له (بغیة
 المسترشدين) دا پوون کړاوه ته وه.

(فَإِنْ تَلَفْتُ قَبْلَهُ) جا نه گہر نه زړکړاوه کی دیارکړاو له پښ هاتنی جهړنی قوریاندا فہوتا، یان
 بزرا، یان گوم بوو، یان عہیپکی ټپه یدا بوو، نه وه (فَلَا شَيْءَ عَلَيْهِ) نه زړکړه که هپچی له
 سہر نیه، به و مرجه ی که متره غمی نه کړبڼ، که واته: نه گہر پښ هاتنی جهړن ناژه له
 نه زړکړاوه که هاته سہر حالتی فہوتان، نه و کاته واجب: سہری به پړېږي گوښته کی بداته
 هہژان، واته: نابیتہ زامین، به لām نه گہر بڑی گونجاو به قہسدی سہری نه پړې، نه و کاته
 ده بیته زامینی قوریانیه که، هہروهک (الشبراملسی) فہرموویته.

﴿ نَاكَادَارِي ﴾: نه گہر نه زری کرد ناژه ټیکی بڼ عہیپی دیارکړاو بکاته قوریانی وهک نه م
 مہر،-، نینجا له نوای نه زړه که ناژه له که عہیپکی ټپه یدا بوو، نه وه ده بی بیکاته قوریانی و
 بڑیشی ده بیته قوریانی و دروست ده بڼ، به لām نه گہر نه زړکړه که به خوی عہیداری بکا،
 نه وه واجبہ بیکاته قوریانی و ہم واجبہ ناژه ټیکی تری بڼ عہیپیش له جباتی بکاته قوریانی.
 هہروهہا نه گہر نه زری کرد: ناژه ټیکی عہیدار بکاته قوریانی، نه وه ش واجبہ: له کاتی
 قوریانی دا بیکاته قوریانی و گوښته که شی به ش بکا، به لām بڑی نابیتہ قوریانی و دروست نابڼ،
 هہروهک له (تحفة) و (نهاية) دا نه و مه سہلانه پوون کړاونه وه، که واته: ناژه له که ده بیته خیر،
 به لām له فہرمووده ی کی بڼ میژدا: نه گہر له کاتی قوریانی دا عہیپه کی نه مابڼ، نه وه ده بیته
 قوریانی و دروست ده بڼ، هہروهک له (المجموع) دا فہرموویته.

هہروهہا (وَإِنْ أَتْلَفَهَا) نه گہر نه زړکړه که به خوی ناژه له دیارکړاوه کی فہوتاند، یان
 که متره غمی کرد بڑی فہوتا، یان گوم بوو، نه و کاته (لَزِمَهُ أَنْ يَشْتَرِيَ بِقِيمَتِهَا مِثْلَهَا) له
 سہری واجبہ: به نرخي ناژه له فہوتا وه که ناژه ټیکی وښه ی خوی بکړېږي و ہم (وَيَذْبَحَهَا
 فِيهِ) واجبہ: له جهړنی قوریانی نه م سالدا سہری به پړېږي گوښته کی به ش بکا.

هہروهہا نه گہر بیگانہ کیش ناژه له کی فہوتاند، واجبہ نرخه کی ټی بښتښتی و ناژه ټیکی
 وښه ی خوی پڼ بکړېږي له جهړنی قوریانی نه م سالدا سہری به پړېږي، هہروهہا نه گہر
 نه زړکړه که، یان بیگانہ یهک له پښ جهړنی قوریاندا ناژه له کی سہر پړې، نه و کاته
 واجبہ: گوښته کی بدرتہ هہژان و ہم به نرخه که شی ناژه ټیکی تری وښه ی خوی
 بکړېږي و بکړتہ قوریانی. به لām نه گہر بیگانہ که له چوار پوږه کی قوریانی دا سہری به پړېږي،

وَإِنْ نَذَرَ فِي ذِمَّتِهِ ثُمَّ عَيَّنَ لَزِمَهُ ذَبْحُهُ فِيهِ، فَإِنْ تَلَفَتْ قَبْلَهُ بَقِيَ الْأَصْلُ عَلَيْهِ فِي الْأَصَحِّ، وَتَشْتَرَطُ النَّيَّةُ عِنْدَ الذَّبْحِ إِنْ لَمْ يَسْبِقْ تَعْيِينَ،

نه کاته ده بیته قوریانی و خاوه نه کهش گوشته کی بهش ده کاو تزله ی سر پرینه کهش له سر پرینه که ده ستین و بقی هزاران گوشتی پی ده کهی، به لام نه گهر بیگانه که گوشته کهشی بهش کردبو، نه کاته به فوتیندراو داده ندری و نابیته قوریانی.

هر وه ها نه گهر له لوی چوار پژه کهی جه زن نازه له که به و تی، یان به و تی ندری، زامینی هر واجب ده بن، هر وه که له زوری سر چاوه کاذا نه و مهسلانه پوون کرلونه وه.

(وَإِنْ نَذَرَ فِي ذِمَّتِهِ) نه گهر له نه ستلی خوی دا نه زری کرد قوریانی بکا: وه که له سر م بی قوریانی بکه م (ثُمَّ عَيَّنَ) نینجا له لوی نه زکرده که نازه لیک دیاری کرد: وه که نه م بزنه بقی قوریانی کهی نه زکراوم بی، نه وهش (لَزِمَهُ ذَبْحُهُ فِيهِ) له سری واجبه: نازه له دیارکراوه که له چوار پژه کهی جه زنی قوریاندا سر بری.

به لام له م مهسله یدا (فَإِنْ تَلَفَتْ قَبْلَهُ) نه گهر دیارکراوه که پیش هاتنی جه زن فه و تا، نه وه (بَقِيَ الْأَصْلُ عَلَيْهِ) بنچینه ی نه زره کهی هر له سر ده میتی، اته: واجبه: نازه لیک تر بکاته قوریانی (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی راستردا.

هر وه ها نه گهر نازه لیک دیاری کرد بقی نه زره کهی، نینجا نازه له که عیبکی لپه یدا بو، نه کاتهش دیارکرده کهی به تال ده بیته وه، که اته: نه م عیبداره ده بیته ملکی خوی له سری واجبه: یه کیکتری بی عیب بکاته قوریانی،

به لام نه گهر قوریانی نه زکراوه کهی سر بری و گوشته کهی بهش نه کرد تا گوشته کهی بؤگن و خراپ بو، نه کاته واجبه: به نه اندازه ی گوشته که گوشتیکی تر بکپی و بیداته هزاران، اته: واجب نیه: نازه لیک تر سر بری، هر وه که له (مغنی) و (الشروانی) دا نه و مهسلانه پوون کرلونه وه.

﴿بَاسِ نِيَهْتِ قُورِيَانِي﴾

(وَتَشْتَرَطُ النَّيَّةُ) به مهرج داده ندری نیه تی قوریانی بیئ: وه که نیه ته نه م نازه له م کرده قوریانی. اته: بی نیه ته یان قوریانی دروست نابن، چونکه پیغمبر ﷺ فرموده تی: ﴿إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ﴾ رواه الشيخان، هر کرده وه یه کی خواهرستی بی به نیه ته بی دانامه زری. نینجا نیه ته یان نه کهش (عِنْدَ الذَّبْحِ) له کاتی سر پرینی قوریانی کهی دا بی (إِنْ لَمْ يَسْبِقْ تَعْيِينَ) نه گهر پیشدا دیاری نه کردی، اته: نه گهر نازه لیک جیا کرده وه بقی قوریانی سوننه، یان له جیاتی قوریانی نه زکراو نازه لیک دیاری کرد، نه کاته دروسته له کاتی جیا کرده وه دیاری کرده که دا نیه ته بیئ، هم دروسته له پیش سر پرینی قوریانی دا نیه ته بیئ، به لام دروست نیه له لوی سر پرینه که نیه تی قوریانی بیئ، هر وه که له (تحفة) دا فرموده تی.

وَكَلَّا إِنْ قَالَ: جَعَلْتُهَا أَضْحِيَّةً فِي الْأَصْحَ، وَإِنْ وَكَلَّ بِالذَّبْحِ لَوْىَ عِنْدَ إِعْطَاءِ الْوَكِيلِ أَوْ ذَبَحِهِ، وَلَهُ الْأَكْلُ مِنْ أَضْحِيَّةٍ تَطَوُّعٌ، وَإِطْعَامُ الْأَغْنِيَاءِ لَا تَمْلِكُهُمْ،

(وَكَلَّا إِنْ قَالَ: جَعَلْتُهَا أَضْحِيَّةً) مهرودها نه گهر گوتی: نه مهرم کرده قوریانی. نه کاتهش مهرجه: له کاتی سهرپریندا، یان پیش سهرپرین نیتهی قوریانی بیتنی، واته: دیاری کردنه که به بهر نیته که ناکه وی (فی الاصح) له فرموده ی پرستردا، به لام له لای (امام الحرمین و) (الامام الغزالی): له مهرسه له یه شدا دیاری کردنه که به سهو به بهر نیته که ده که وی، مهرودک له (المجموع) دا فرموده یه تی.

(وَإِنْ وَكَلَّ بِالذَّبْحِ) نه گهر که سیکی کرده وه کیلی خوی بق سهرپرینه که، نه وه (تَوَى عِنْدَ إِعْطَاءِ الْوَكِيلِ) له و کاته ی نازه له که ده داته ده ست وه کیله که، نیته که دینتی (أَوْ ذَبَحِهِ) یان له و کاته ی وه کیله که قوریانی که سهر ده پرئ، نه ویش نیته که دینتی، هم دروسته موسولمانیکی فامیده بکاته وه کیل بق جیا کردنه وه ی قوریانی و بق نیته تهنان له کاتی جیا کردنه وه، یان له کاتی سهرپرینه که، مهرودک له سهرچاوه کانداه فرموده یانه.

﴿خواردنی گۆشتی قوریانی﴾

(وَلَهُ) بق قوریانی که ره که دروسته: (الْأَكْلُ مِنْ أَضْحِيَّةٍ تَطَوُّعٌ) له گۆشتی قوریانیه سونته که ی بخوا، پیغه مبه ره فرموده یه تی: ﴿كُلُوا وَأَطْعَمُوا وَأَذْخَرُوا﴾ رواه الشیخان، گۆشتی قوریانی که تان بخون و بشیده نه موسولمانان و پاشه که وتیشی بکه.

(وَإِطْعَامُ الْأَغْنِيَاءِ) هم دروسته: گۆشتی قوریانی ی سونته - به تازی و به کولایی - ده خواردی ده وله مه ندان بدا (لَا تَمْلِكُهُمْ) به لام دروست نیه گۆشته که به ملکایه تی بداته ده وله مه نده کان، به لکو به دیاری بویان ده نیئرئ، که واته: بق ده وله مه نده کان دروست نیه: گۆشته که ی قوریانی بفروشن، یان بیبه خشن، به لکو ده بی بیخون، یان بیکنه خیرو میوانداری، به لام بق مهراران دروسته گۆشتی قوریانی بفروشن.

﴿نَاكاداری﴾: نه و که سه ی به وه کیلایه تی قوریانی بق که سیکی تری زیندو، یان مردو ده کا، دروست نیه: نه به خوی و نه زن و منداله کانیشی له قوریانی که بخون، هم - نه گهر قوریانی که ی که سه که نه زکراو بی - دروست نیه: بیداته ده وله مه نده کانیش.

مهرودها نه گهر قوریانی که ی خویشی واجب - نه زکراو بی، دروست نیه: به خوی و زن و منداله کانی له گۆشته که ی بخوا هم دروستیش نیه بیداته ده وله مه نده کان، مهرودک له سهرچاوه کانداه یون کراوه ته وه ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: لَا يُؤْكَلُ مِنْ جَزَاءِ الصُّدِّ وَالْذَّرِّ، وَيُؤْكَلُ مَا سِوَى ذَلِكَ﴾ رواه الشیخان، نابئ له خویتنی سزای نیچیرو له نازه لی نه زکراو بخورئ، جگه له وانهش دروسته بخورئ.

که واته: نه گهر شتیکی قوریانی نه زکراوی خوارد، واجبه: نرخ ی نه و نه ندازایه - له توله - بداته مهراران، مهرودک له (المجموع و) (مغنی) دا فرموده یانه.

وَيَاكُلُ ثَلَاثًا، وَفِي قَوْلٍ نَصْفًا، وَالْأَصَحُّ وَجُوبُ التَّصَدُّقِ بِنَفْسِهَا، وَالْأَفْضَلُ بِكُلِّهَا إِلَّا لَقْمًا يَتَبَرَّكُ بِأَكْلِهَا، وَيَتَصَدَّقُ بِجِلْدِهَا أَوْ يَنْتَفِعَ بِهِ،

به لَام له لای نِعام (الموردی) و (الرافعی) دروسته: به خوی و زنو مندا لکانی له و قوریانیه نه زکراره وی بخون: که له سه رتهای نه زره که یدا دیاری کروده: وه که نه زدی نیم نازه لهم بکه مه قوریانی، یان نیم نازه لهم کرده قوریانی. به لَام نه گره له دوی نه زکرانی قوریانی له نه ستودا نازه لیک بق قوریانیه که دیاری بکا، وه که بلن: نه زدی نیم قوریانی بکه م. نینجا بلن: نیم مه رهم دیاری کرد بق قوریانیه نه زکراره که م. نه وه دروست نیه هیچی لبخوا، هه روه که له (المجموع) و (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه و (تحفة) ش پی پی پازی نیه.

(وَيَاكُلُ ثَلَاثًا) با قوریانی که ره که تا سییه کی قوریانیه سوننته کی بخواو نه وی تریش بکاته خیر، واته: سوننته له سییه کی زیا تر نه خوا (وَفِي قَوْلٍ نَصْفًا) له هه رموده یه کدا: نیوه ی بخواو نیوه ی بکاته خیر.

هه روه ها دروسته گوشتی قوریانیه که ش پاشه که وت بکا، به لَام (وَالْأَصَحُّ) به هه رموده ی راستر (وَجُوبُ التَّصَدُّقِ بِنَفْسِهَا) واجبه: به شیکی قوریانیه که ی به تازی بکاته خیر، واته: دروست نیه به کولایی، یان به برژوی بیکاته خیر، هه روه که له (تحفة) و (مغنی) دا هه رمویانه، نینجا (وَالْأَفْضَلُ بِكُلِّهَا) خیر تر نه وایه: هه مو گوشته که ی بکاته خیر (إِلَّا لَقْمًا يَتَبَرَّكُ بِأَكْلِهَا) ته نها چه ند پاروویک نه بئ، بق به ره که ت بیانخوا، نینجا سوننته ته: پارووه کانیش له جه رگی قوریانیه که ی بخوا، چونکه پیغه مبه رکه له جه رگی قوریانیه که ی ده خوارد، هه روه که (البیهقی) گتیا ویه ته وه.

﴿گواستنه وه ی گوشتی قوریانی﴾

بزانه: دروست نیه گوشتی قوریانی بدریته هیچ جوره کافرک، هه روه ها دروست نیه: قوریانی نه زکراره له شاری قوریانیه وه بگواستریته وه بق شوینتیکی تر، به لَام نه گره قوریانیه که سوننته بئ، نه وه ته نها به شیکی واجبه: له شاری قوریانیه که بکریته خیر، واته: دروسته به شه زوره که ش بگواستریته وه بق شوینتیکی تر، هه روه که له زوری هه سرچاوه کاندان و مه سه لانه پوون کراونه وه.

﴿پیسته و شیرو پیچووی نازه لی قوریانی﴾

پیغه مبه رکه هه رمویه تی: ﴿مَنْ بَاعَ جِلْدَ أَضْحِيَّتِهِ فَلَا أَضْحِيَّةَ لَهُ﴾ صححه الحاکم، هه ر که سیک پیسته ی قوریانیه که ی بفروشی، قوریانی ی بق نابئ. که وایو: (وَيَتَصَدَّقُ بِجِلْدِهَا) پیسته ی قوریانی ی سوننته و پخوله و گشت به شه به سوده کانی: یان با بکاته خیر (أَوْ يَنْتَفِعَ بِهِ) یان بق خوی سودی لوه ریگری، واته: هیچک له نه وانه و له گوشته که ی دروست نیه بفروشی، یان له کرئی سه ریپین بدرئ، یان فهئ بدرئ، به لَام پیسته ی قوریانی ی

وَوَلَدُ الْوَاجِبَةِ يُذْنَعُ، وَلَهُ أَكْلُ كُلِّهِ وَشَرْبُ فَاضِلِ لَبَنِهَا، وَلَا تَضْحِيَةَ لِرَبِّقِي، فَإِنْ أَذِنَ سَيِّدُهُ وَقَعَتْ لَهُ، وَلَا يُضْحَى مُكَاتَّبٌ بِلَا إِذْنٍ، وَلَا تَضْحِيَةَ عَنِ الْغَيْرِ بغيرِ إِذْنِهِ، وَلَا عَنْ مَيِّتٍ إِنْ لَمْ يُوصَ بِهَا.

واجب و گشت نه نداده کانی تریشی واجب به کرنته خیر ﴿عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾: أَمَرَنِي النَّبِيُّ ﷺ أَنْ أَقْسِمَ عَلَى بُذْنِهِ وَأَنْ أَقْسِمَ لُحُومَهَا وَجُلُودَهَا وَجَلَالِهَا عَلَى الْمَسَاكِينِ وَلَا أُعْطِيَ فِي جَزَائِهَا شَيْئًا مِنْهَا، وَقَالَ: نَحْنُ نُعْطِيهِ مِنْ عَيْنَانَا ﴿رواه الشيخان﴾، پیغمبر ﷺ فرمائی پی کردم: سرپهرشتی ووشتره کانی بکه و گوشته که یان و پیسته که یان و جله که یان به سر هه ژاراندا بهش بکه و هیچ به شیک له ووشتره کان له کرئی سرپرینیان نه دم، فرموی: نِیمه له لای خو مانوه کرئی سرپرین دده دین.

(وَوَلَدُ الْوَاجِبَةِ يُذْنَعُ) بیچوی قوریانی واجب - نه زرکراو، واجب: له که ل دایکی دا سر بری، به لام (وَلَهُ أَكْلُ كُلِّهِ) بۆ قوریانیکه ره که دروسته: هه موو گوشتی بیچووه که بخوا، جا نه گهر دایکه که ی مریدو، نه و کاته ش واجب: له جه ژنی قوریاندا بیچووه که ی سر بری، به لام له م حاله ته دا له جنی دایکی ده بیته قوریانی و واجب: گوشته که ی بدریته هه ژاران، هه روه که له (تحفه) و (نهایه) و حاشیه کانیاندا فرمویانه.

(وَشَرْبُ فَاضِلِ لَبَنِهَا) هه م بۆی دروسته شیره زیاده که ششی بخواته وه، به لام نه گهر خوریه که ی زبانی لته نه نابی لای بکاته وه (وَلَا تَضْحِيَةَ لِرَبِّقِي) قوریانی بۆ کویله نابی (فَإِنْ أَنْ سَيِّدُهُ وَقَعَتْ لَهُ) جا نه گهر گه وره که ی نیزنی دا: نه و کاته قوریانیکه بۆ گه وره که ی ده بی (وَلَا يُضْحَى مُكَاتَّبٌ بِلَا إِذْنٍ) کویله ی نوو سراو پی دراو بینن نابی قوریانی بکا.

﴿قوریانی له جیاتی که سیکی زیندوو﴾

(وَلَا تَضْحِيَةَ عَنِ الْغَيْرِ بغيرِ إِذْنِهِ) قوریانی کردن به مالی خوی له جیاتی که سیکی تری زیندوو - بی نیزندانی که سه که - دروست نابی، چونکه قوریانی خوابه رستی به، به لام به نیزنی که سه که دروست ده بی و نیه تیشی له جیاتی دینی، جا نه گهر که سه که هیچ پاره ی نه داین و ته نها گوتی: قوریانی بۆ من بکه. نه وه نه گهر نیزندراوه که قوریانی بۆ کرد، قوریانیکه ده بیته قهرز له سر که سه که، هه روه که له (تحفه) دا پوون کراوه ته وه، هه روه ها به مالی که سه که ش - به وه کیلایه تی - دروست ده بی، هه روه که پوونمان کرده وه.

﴿قوریانی بۆ که سیکی مردوو﴾

(وَلَا عَنْ مَيِّتٍ إِنْ لَمْ يُوصَ بِهَا) قوریانی کردن بۆ مردوو دروست نابی، نه گهر وه سیستی نه کردین، به لام نه گهر مردووه که وه سیستی کردین، نه و کاته قوریانیکه ی بۆ دروست ده بی. هه روه ها نه گهر که سیکی نه زنی کردین: قوریانی بکا، یان نه م ناژه له بکاته قوریانی، نینجا - پیش سرپرینی قوریانیکه - نه زرکه ره که مرد، نه وه میرانگره که ی قوریانیکه نه زره که ی بۆ

(فَصْلٌ يُسَنُّ أَنْ يُعَقَّ عَنْ غُلَامٍ بِشَاتَيْنِ، وَجَارِيَةٍ بِشَاةٍ،

سهرده بېړۍ وگړشته کوشی به ش دهکا، هه روه که له زړبه یی سهرچاوه کاندای له باسی (وه سیت) پوون کراوه ته وه ﴿عن ابن عباس رضی الله عنهما: اسْتَفْتَى سَعْدُ بْنُ عِبَادَةَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فِي لَنْزِرٍ كَانَ عَلَى أُمِّهِ ثَوْبٌ قَبْلَ قَضَائِهِ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: فَأَلْفَضَهُ عَنْهَا﴾ رواه الشيخان، (سعد) پرسپاری کرد: له باره یی نه زړیک که له سهر دایکی بوو، دایکیشی مړبو پېش نه وه یی نه زړکراوه که یی بکا؟ پیغه مېرړه ﷺ فهرمووی: تو نه زړکراوه که یی دایک ته زابکه وه.

جا بزانه: له فهرمووده یی کی بی هیژداو هم له لای نیمام (أبو الحسن العبادي): نه گهر مردووه که وه سیتیشی نه کردب، دروسته: قوریانی یی بکری؟ چونکه نه وه ش به شیکه له خیرکردن، خیرکردنیش سودی هیه بۆ مړوو و ده یگاتی- به (إجماع) ی زانایانی نیسلام- هه روه که له (المجموع) و (مغنی) دا فهرموویانه.

هه روه ها به مه زه بی نیمام (أحمد): قوریانی کردن بۆ مړوو، خیری گه وره تره له قوریانی بۆ زیندوو؟ چونکه مردووه که توانای قوریانی یی نه ماوه و پتویستی به پاداشتی خیر هیه، هه روه که له (شرح منتهی الإرادات) دا فهرموویته، که وایو: دروسته پتیموونی موسولمانان بکری به (تقليد) یی نه و فهرموودانه: قوریانی بۆ مړووه کانیان بکن، وَاللَّهِ أَعْلَمُ.

﴿ناگاداری﴾: نه و که سه ی- به نین- قوریانی بۆ مړووه که دهکا، دروست نیه: نه به خوی و نه ژن و منداله کانیشی له گۆشتی قوریانی که بخون و نابی بشیداته دهوله مه ندان، هه روه که له زړبه یی سهرچاوه کاندای فهرموویانه، به لام نه گهر- بی نین- به فهرمووده یی بی هیژ قوریانی بۆ مړوویک بکا، نه و کاته دروسته له گۆشتی قوریانی که بخوا، هه روه که له (تحفة) و حاشیه کانی ده فامیته وه، واته: چونکه نه مه یان وه که خیر بۆ کردنه، والله اعلم.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي (الْعَقِيقَةُ) - هَوَزْبَانَهُ ي مَدَالٍ﴾

واته: نه و ناژه له یی له پوژی حفته مینی له دایکبوونی منداله که دا سهر ده بېړۍ تا بیته ناشکرکردنی دلخوشبون به و نیعمه ته. پیغه مېرړه ﷺ فهرموویته: ﴿كُلُّ غُلَامٍ مَرَّتَهُنَّ بِعَقِيقَتِهِ تُذْبِحُ عَنْهُ يَوْمَ سَابِعِهِ وَيُخْلَقُ وَيُسَمَّى﴾ رواه اصحاب السنن بسند حسن، گشت مندالیک به بارمته یی هوزه بانه که یی داندراوه: که له پوژی حفته می له دایکبوونی دا بۆی سهرده بېړۍ - واته: نه گهر هوزه بانه که یی بۆ نه کری شه فاعهت بۆ دایک و باوکی ناکا-، هم له پوژی حفته می دا سه ری ده تاشری و ناوی لی ده ندی.

(يُسَنُّ أَنْ يُعَقَّ عَنْ غُلَامٍ بِشَاتَيْنِ) سوننه ته به دوو مې، یان به دوو بز هوزه بانه بۆ کوپ بکا، هم (وَجَارِيَةٍ بِشَاةٍ) بۆ کیژو نیراموک به مېړیک، یان بز نیک هوزه بانه بکا، هه روه که (أصحاب السنن بسند صحيح) گپړاویه تیانه وه، هه روه ها ته نها مېړیک، یان بز نیک بۆ کوپ دروست ده بېړۍ و بنچینه یی سوننه ته که دیته جن ﴿عن ابن عباس رضی الله عنهما: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ عَقَّ

وَسَنَها وَسَلَامَتُها وَالْأَكْلُ وَالْتَّصَدُّقُ كَالْأَضْحِيَّةِ، وَيُسَنُّ طَبْخُها،

عَنِ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ كُنْشًا كُنْشًا ﴿﴾ رواه أصحاب السنن بسند حسن، پیغمبر ﷺ هر
یه که و به رانگی بُو (حسن) و (حسین) کرده هُوزَه بانه.

﴿ نَاگاداری ﴾: بُو نُو که سه سوننه ته هُوزَه بانه که بکا: که به خِیو کردنی منداله که ی له
سر واجبه، به و مهرجه ی هه بووی بی، واته: بُو که سیکی تر سوننه ت نیه و نابیته
هُوزَه بانه، که وایو: وه لاسی هه دیسه که ی پاپروو نه مه یه: پیغمبر ﷺ به رانه کانی دانه
نیامی (علی) و نه ویش به فرمانی پیغمبر ﷺ بُو (حسن) و (حسین) کردنی هُوزَه بانه.

جا نه گهر به خِیو که ری منداله که له و هفت پُوزَه دا نه بووی بوو و تا زُورترینی ماوه ی
زه یسانیش پُوشِت هر نه بووی بوو، نه و کاته هُوزَه بانه که ی له سر لاده که وی، به لام
نه گهر له هفت پُوزَه که دا، یان پیش ته وایوونی زُورترینی زه یسانی توانای هُوزَه بانه ی
پیدا بوو، نه و کاته سوننه ته که ی له سر جیگیر ده بی و سوننه ته: بیکا، چونکه تا
منداله که بلوگی ده بی، کاتی هُوزَه بانه که ی بُو به خِیو که ره که ی هر ده مین، واته: هر
کاتیک منداله که بلوگی بوو سوننه ته که له سر به خِیو که ره که ی لاده که وی و ده که ویته
سر خوی، که واته: نه گهر منداله که بلوگی بوو و هُوزَه بانه شی بُو نه کرابو، نه و کاته بُو
خوی سوننه ته هُوزَه بانه بُو خوی بکا.

هه روه ما نه گهر ده گونجا هُوزَه بانه ی بُو بکری، به لام منداله که پیش پُوزی هه فته م مرد،
یان له دوی پُوزی هه فته م پیش بلوغبون مرد، نه و کاته شی هر سوننه ته هُوزَه بانه ی بُو
بکری. جا بزانه: ده بی به خِیو که ره که به مالی خوی هُوزَه بانه که بکا- نه ک به مالی
منداله که- نه گینا: ده بیته زامین، هه روه که له سر چاوه کانداناوه پُوزکی نه م ناگاداریه
پوون کراوه ته وه.

(وَسَنَها) ته مه نی نازه لی هُوزَه بانه و هه م په گه زه که ی و هه م (وَسَلَامَتُها) بی عیبی و هه م
(وَالْأَكْلُ وَالْتَّصَدُّقُ) لِتُخَوِّدُوْهُ کرینه خیری و پاشه که و تکرینی گشتی (كَالْأَضْحِيَّةِ) وه کو
قوریانی سوننه ت وایه، به لام نه گهر هُوزَه بانه که ی نه ز کر بی، نه و کاته- وه کو قوریانی
واجب- واجبه: هه موو گوشته که بکاته خیر: یان به تازی، یان به کولایی، چونکه (وَيُسَنُّ
طَبْخُها) سوننه ته: گوشتی هُوزَه بانه که بکوئیندری و ده رخواودی خه لکی بدری، هه رچه ند
نه ز کراویش بی، واته: نه گهر به تازیش بکریته خیر، هُوزَه بانه که هر دروست ده بی،
هه روه که له زُوریه ی سر چاوه کانداناوه پوون کراوه ته وه.

به لکو وه خیرتره پانی راستی هُوزَه بانه که- به ته وای- بی کولاندن بدریته مامانه که،
چونکه پیغمبر ﷺ نه وها فرمانی به (فاطمه) کرد، هه روه که (الحاکم یاسناد صحیح)
گیراویه تیه وه.

وَلَا يُكْسَرُ عَظْمٌ، وَأَنْ تُذْبَحَ يَوْمَ سَابِعٍ وَلَا ذَنْتِه، وَيُسْمَى فِيهِ،

جا بزانه: ووشتریک، یان مانگایه کدا -وه کو قوریانی- بق حفت مندالان دهبیته هوزبانه، به لکو دروسته: حفت کس له مانگایه کدا بینه هاویه ش: بق هوزبانه، یان بق هوزبانه و قوریانی، یان بق هوزبانه و قوریانی و گوشت خواردن، هروه له سرچاوه کانداهرموویانه.

(وَلَا يُكْسَرُ عَظْمٌ) سوننه ته هیچ نیسقا نیکی هوزبانه که نه شکیندری، هم (وَأَنْ تُذْبَحَ يَوْمَ سَابِعٍ وَلَا ذَنْتِه) سوننه ته له پوژی حفته مینی له دایکبوونی منداله که هوزبانه که سر بپرئ، واته: نه گره به پوژ له دایک بوین، پوژ که ش له حفته که ده ژمیرد، به لام نه گره به شوله دایک بوین، شه وکه لهو حفته ناژمیرد، به لکو له پوژ که ی نوای شه وکه وه ده ژمیرد، جا بزانه: که ته اووی منداله که به زیندووی هاته دهره وه، نه وه کاتی هوزبانه که ی دئ، که واته: نه گره پیش پوژی حفته م، یان له دوی پوژی حفته م هوزبانه که ی سر بپرئ، سوننه ته که هر پیک دئ، به لام بق کورپی له بارچوو هوزبانه سوننه ت نیه.

ئینجا سوننه ته له کاتی سر برپین: (بِسْمِ اللَّهِ) بکا، به لام هرچه: نیته ی هوزبانه که بینئ، که وابو: با بلی: ﴿بِسْمِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُمَّ لَكَ وَإِلَيْكَ، اللَّهُمَّ هَذِهِ عَقِيْقَةُ فُلَانٍ﴾ رواه البیهقی یاسناد حسن، خواجه نه مه هوزبانه ی فلانه منداله یه، هروه له سرچاوه کانداه نه و مه سلانه پرون کراونه وه.

﴿ناولینانی مندال﴾

(وَيُسْمَى فِيهِ) سوننه ته له پوژی حفته مدا پیش سر برپینی هوزبانه که منداله که ناوی لی بندری، به به لگی حه دیسه که ی پرابر ووه له سهره تای نه م باسه دا، جا نه گره منداله که پیش پوژی حفته می، یان پیش ناولینانی مرد، نه و کاته ش هر سوننه ته ناوی لی بندری، به لکو سوننه ته: کورپی له بارچووش ناوی لی بندری، هروه ها دروسته: له پوژی له دایکبوونیشی ناوی لی بندری، پیغه مبه ر ﷺ فره مووی: ﴿وُلِدَ لِي الْبَيْتَةُ غُلَامٌ فَسَمَيْتُهُ بِاسْمِ أَبِي: إِبْرَاهِيمَ﴾ رواه مسلم، نه مشه و کو پونک بوو به ناوی باوکم (ابراهیم) پیغه مبه ر ﷺ ناوم لینا. جا بزانه: پیغه مبه ر ﷺ فره مووی ته: ﴿تَسْمُوا بِأَسْمَاءِ الْأَبْيَاءِ، وَأَحَبُّ الْأَسْمَاءِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى: عَبْدُ اللَّهِ وَعَبْدُ الرَّحْمَنِ﴾ رواه أبو داود والنسائی بسند صحیح، ناوی پیغه مبه ران علیهم الصلاة والسلام له منداله کانتان بنین، خو شه و یسترینی ناوه کان له لای خوی گه ووه: (عبدالله و عبد الرحمن). به لکو به تاییه ته له باره ی ناوه پوزداره کانی پیغه مبه رمان ﷺ به خوی فره مووی ته ته: ﴿سَمُوا بِاسْمِي وَلَا تَكْتُمُوا بَكْتِي﴾ رواه الشیخان، ناوی من له منداله کانتان بنین، به لام (کتیبه ی من بق خوتان دامه نین.

جا بزانه: ناوی شاهنشاه =شاهی شاهان حه رامه، ناوی ناشیرنیش ناپه سنده، به لکو سوننه ته ناوه که جوان و خوش بین، هروه ک پیغه مبه ر ﷺ فره مووی ته: ﴿إِنكُمْ تُدْعَوْنَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

وَيُحْلِقُ رَأْسَهُ بَعْدَ ذَبْحِهَا، وَيُتَصَدَّقُ بِزَيْتِهِ ذَهَبًا أَوْ فِضَّةً، وَيُؤَذِّنُ فِي أُذُنِهِ حِينَ يُوَلَّدُ، وَيُحَنِّكُ بِتَمْرٍ.

بِأَسْمَائِكُمْ وَأَسْمَاءِ آبَائِكُمْ، فَأَحْسِنُوا أَسْمَاءَكُمْ﴾ روای ابو داود یاسناد جید کما فی المجموع، له پژوی قیامه‌دا نئوه به ناوی خوتانو باوکه کانتان بانگ ده‌کریئن، که وایو: ناوی جوان له خوتان بنئین.

جا نه‌گه‌ر ناویکی‌هه‌رام، یان ناشیرین، یان ناخوشی لیتدربئن، نه‌و کاته سوننه‌ته ناوه‌که بگوئی ﴿عن ابن عمر رضی الله عنهما: أَنَّ ابْنَهُ لِعُمَرَ كَانَتْ تُسَمَّى عَاصِيَةَ، فَسَمَاهَا النَّبِيُّ ﷺ جَمِيلَةَ﴾ روای مسلم، کیژیکی نیمامی (عمر) ناوی (عاصیه) بوو، پیغه‌مبه‌ر ﷺ ناوی لیتا: (جمیله). نه‌م یاسه له سه‌رچاوه‌کاندا بریزتر پوون کراوه‌ته‌وه.

(وَيُحْلِقُ رَأْسَهُ بَعْدَ ذَبْحِهَا) سوننه‌ته - له پژوی هه‌فته‌دا - له ناوی سه‌ری پینی هه‌زه‌بانه‌که: هه‌موو سه‌ری منداله‌که بتاشری، به به‌لگه‌ی هه‌یسه‌که‌ی پابردوو له سه‌ره‌تای نه‌م یاسه‌دا، جا له‌م سوننه‌ته‌شدا جیاوازی کوپو کچ نیه، به لām ناپه‌سند هه‌شیکی سه‌ری بتاشری و به‌شیکی نه‌تاشری، یان خوینی هه‌زه‌بانه‌که له سه‌ری منداله‌که بدری، ئینجا (وَيُتَصَدَّقُ بِزَيْتِهِ ذَهَبًا أَوْ فِضَّةً) روای الترمذی و صححه‌ الحاکم، سوننه‌ته به‌ قه‌د گرانیی مووه تراشراوه‌که‌ی: زیز، یان زیو بکریته‌ خیر.

هه‌روه‌ها (وَيُؤَذِّنُ فِي أُذُنِهِ حِينَ يُوَلَّدُ) سوننه‌ته که منداله‌که له دایک بوو: له گوئی راسته‌ی‌دا بانگی نوئید بدری ﴿عن أبي‌الفتح ﷺ: أَدْنُ النَّبِيِّ ﷺ بِالصَّلَاةِ فِي أَدْنِ الْحَسَنِ حِينَ وَلَدَتْهُ فَاطِمَةُ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا﴾ روای الترمذی و صححه، پیغه‌مبه‌ر ﷺ له گوئی (حسن)‌دا بانگی نوئیدی‌دا که (فاطمه) بوو. هه‌روه‌ها سوننه‌ته: نیقامه‌تیشی له گوئی چه‌په‌ی‌دا بکری، چونکه نه‌ویش له هه‌دیسیدکا هاتوه، هه‌م سوننه‌ته له گوئی راسته‌ی‌دا سوپه‌تی ﴿قُلْ هُوَ اللهُ أَخَذَ مِنْ نَاسِهِ مِثْلًا وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ﴾ بخوینی، هه‌روه‌ه له زوزیه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا هه‌رموویانه.

(و) هه‌روه‌ها (يُحَنِّكُ بِتَمْرٍ) سوننه‌ته که منداله‌که له دایک بوو: ده‌می شیرین بکری، واته‌ مرقیکی چاک-پیوا، یان نافرته - دانه قه‌سپیک، یان شتیکی‌تری شیرین به‌ ده‌می خوی بجوی، ئینجا ده‌ناو ده‌می منداله‌که‌ی بنی‌وتی‌دا بیه‌تیی و بیبیا، تا کو بیمژی و شیرینایی بگاته ناو زگی ﴿عن أبي‌موسی ﷺ: وَلَدَ لِي غُلَامٌ فَلَأْنْتُ بِهِ النَّبِيِّ ﷺ فَسَمَاهُ إِبْرَاهِيمَ، وَحَنَنْتُهُ بِتَمْرَةٍ وَدَعَا لَهُ بِالْبَرَكَةِ﴾ روای الشیخان، کوپیم بوو و هیئامه‌ لای پیغه‌مبه‌ر ﷺ، نه‌ویش ناوی لیتا (ابراهیم) به‌ دانه قه‌سپیک ده‌می شیرین کریو نوعای به‌ره‌که‌تی بق کرد.

هه‌روه‌ها سوننه‌ته: به‌ پیروزیاییه‌که‌ی حه‌زه‌تی (حسن)‌ی کوپی نیمامی (علی) رضی الله عنهما پیروزیایی له باوکی و خه‌مه‌کانی منداله‌که بکری و نوعاش بق گشتیان بکری و بلی:

(کتابُ الأَطْعَمَةِ)

حَيَوَانُ الْبَحْرِ السَّمَكُ مِنْهُ حَلَالٌ كَيْفَ مَاتَ، وَكَذَلِكَ غَيْرُهُ فِي الْأَصْحَ، وَقِيلَ لَا، وَقِيلَ إِنَّ أَكَلَ مِثْلَهُ فِي الْبَرِّ حَلٌّ، وَإِلَّا فَلَا: كَكَلْبٍ وَحِمَارٍ،

﴿بَارَكَ اللَّهُ لَكَ فِي الْمَوْحُوبِ لَكَ، وَشَكَرْتَ الْوَاهِبَ، وَبَلَغَ أَشُدَّهُ، وَرَزَقْتَ بَرَّةً﴾ خوا منداله که ت لی پیروز بکا، شوکری خوی به خشنده بکسی و ته منی نریژ بی، خوا چاکسی منداله که ت بداتی. نهویش وه لأم بداته وهو بلتی: ﴿حَزَّكَ اللَّهُ خَيْرًا﴾ خوا پاداشتی چاکت بداته وه، خوا مندالی چاکیش بداته تو. یان هر نوعایه کی تر، هروه که له سرچاوه کانداهرموویانه.

﴿پاشکوی﴾: هوزهبانه ی نازله کانیش سوننه ته، واته: هر کاتیک نازله که کان زان، یه که م بیچووه که یان بقر خوا سر برپرو و گزشته که ی بکاته خیر، تا کو بهر که ت بکه ویتته نازله که کانی و به ربو میان نذر بیی، هروه که له نذری ی سرچاوه کانداهرموویانه، پیغهمبر ﷺ هرموویته ی: ﴿لِي كُلِّ سَائِمَةٍ فَرَعٌ تَلْذُوهُ مَا شَيْتَكَ حَتَّى إِذَا اسْتَجْمَلَ ذُبْحُهُ لَقِصْدُكَ بِلَحْمِهِ عَلَى ابْنِ السَّبِيلِ فَإِنَّ ذَلِكَ خَيْرٌ﴾ رواه أبوداود والنسائي بسند صالح، له گشت نازله که کانی له وه پادوا هوزهبانه هیه: نهو بیچووه ی نازله که ت خوراک ی دداتی تا گوره ده بی، سهری برپرو و گزشته که ی به خیر بده پرتواران، نهوه باشتره.

﴿کتابُ الأَطْعَمَةِ: په پرتوکی خوارده مه نیه کانی حه لال و حرام﴾

(حَيَوَانُ الْبَحْرِ) گیانله بهری دهریا: که بهر دهوام له ناودا بزئی و له دهره وه ی ناو نه زئی (السَّمَكُ مِنْهُ حَلَالٌ كَيْفَ مَاتَ) له و گیانله بهرانه: ماسی حه لال، هر چونیکی بمری: به خوی، یان به لیدان، یان به دهرمان، یان به بریندارکردن، یان به ووشکبونی ناو، هرچند به مردویش وه سر ناو که وتی، که واته: پتیوستی به سر برپین نیه، خوی گوره ده هرموی: ﴿أَحِلُّ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ﴾ نیچیری دهریا و مردووی دهریا-که وه سر ناو که وتوه- بزئی وه حه لال کراوه. پیغهمبر ﷺ هرموویته ی: ﴿هُوَ الطَّهْرُ مَاؤُهُ الْحِلُّ مِثْلُهُ﴾ رواه اصحاب السنن بسند صحیح، دهریا ناوه که ی پاککه ره وه یه، مردووه که شی حه لال.

(وَكَذَلِكَ غَيْرُهُ) هروه ها-جگه له ماسیش- گیانله بهر که کانی تری دهریا ش حه لال هرچند له سر ویتته ی سهگو به رازیش بنو هر چونیکی مردین، واته: پتیوست به سر برپین ناکا (فی الْأَصْحَ) له هرمووده ی پاستردا، به بهلگه ی نایه ت و حه نیسه که ی پربرو، هروه که له (المجموع و) (مفنی) دا هرموویانه. (وَقِيلَ لَا) له هرمووده یه کی بی هیژدا: جگه له ماسی هچی تر حه لال نیه (وَقِيلَ) له بی هیژکی تردا: (إِنْ أَكَلَ مِثْلَهُ فِي الْبَرِّ حَلٌّ) نه گهر ویتته که ی له بیاباندا بخوری: وه کو مانگا و مه، نهوه حه لال (وَإِلَّا) به لأم نه گهر ویتته که ی نه خوری، نهو کاته (فَلَا) حه لال نیه: (كَكَلْبٍ وَحِمَارٍ) وه کو سهگو به رازو که رو هیستر.

وَمَا يَعْشُ فِي بَرٍّ وَبَحْرٍ: كَضْفَذَعٍ وَسَرَطَانٍ وَحَيَّةٍ حَرَامٍ، وَحَيَّوَانُ الْبَرِّ يَحِلُّ مِنْهُ الْأَنْعَامُ وَالْخَيْلُ وَبَقَرٌ وَخَشٍ وَحِمَارُهُ وَظَبْيٌ وَضَبٌّ وَأَرْتَبٌ وَتَغْلَبٌ وَيَرْتَوْعُ وَفَتَكٌ وَسَمُورٌ، وَيَحْرُمُ بَقْلٌ وَحِمَارٌ أَهْلِيٌّ

(وَمَا يَعْشُ فِي بَرٍّ وَبَحْرٍ) نه گيانله بهر ی هم له ده ریاداو هم له بیاباندا ده ژئیی: (كَضْفَذَعٍ وَسَرَطَانٍ وَحَيَّةٍ) وهكو بقی و قهژالو مارو تیمساح و کیسه لو مهر نازده لیکی تر-که له دهره وهی ناو بژیئ- نه وانه (حَرَامٍ) گشتی حه پامنو به سه ربړینیش حه لال نابن.

به لام نیمامی (النواوی) له (المجموع) دا نه وهرمووده یی به پاست و پشت پی به ستراو داناوه: که-جگه له بقی- گشت مردوویکی ده ریایی حه لاله. واته: هرچه ند له بیابانیشدا بژیئ، هروهك (الشبراملسی) و (الشروانی) هه رموویانه، جا وا دیاره (تحفة) و (مغنی) ش پشتیان بهم هه رمووده یی به ستوه؟ چونکه په خنه یان لی ته گرتوه، هم به مه زه یی نیمام (مالك) ش: نه وانه حه لالان.

نینجا بزانه: بالنده کانی ناوی گشتی حه لالان: وهكو مراوی و قازو ماسیگره و بالنده ناویه کانی تر، به لام هرچه: سه ربړین، واته: نه گرسه نه ربړین حه لال نابن، هروهك له (المجموع) دا هه رموویه تی.

(وَحَيَّوَانُ الْبَرِّ) نازده لی بیابان-که له ناودا نه ژئیی: (يَحِلُّ مِنْهُ الْأَنْعَامُ) بزنو و مهرو مانگا و ووشتر حه لاله، هم (وَالْخَيْلُ) نه سپ و ماینیش حه لاله ﴿عَنْ أَسْمَاءَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: نَحْرُكَا قَرَسًا عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَأَكَلْنَاهُ﴾ رواه الشيخان، له سوده می پیغه مبه ر ﷺ نه سپیکمان سه ربړی و خواردمان.

هم (وَيَقْرُ وَخَشٍ وَحِمَارُهُ) مانگای کتوی و که ری کتوی حه لالان ﴿عَنْ أَبِي قَتَادَةَ ﷺ: أَنَّهُ أَصَابَ حِمَارًا وَخَشِيًّا فَأَكَلَ مِنْهُ النَّبِيُّ ﷺ﴾ رواه الشيخان، (أَبُو قَتَادَةَ) که ریکی کتوی کوشت، پیغه مبه ریش ﷺ له گوشته که ی خوارد.

هم (وِظَبْيٍ) ناسك-مامزو بزنه کتوی و (وَضَبٌّ) که متیار گشتی حه لالان ﴿عَنْ جَابِرٍ ﷺ عَنْ النَّبِيِّ ﷺ: الضَّبُّ صَيْدٌ يُؤْكَلُ﴾ رواه اصحاب السنن بسند صحيح، که متیار نیچیره و گوشتی ده خوری. هم (وَضَبٌّ) سوسه مارو (وَأَرْتَبٌ) که رویشكو (وَتَغْلَبٌ) پیوی و (وَيَرْتَوْعُ) جورج کتوی-که ده سته کانی زږد کورتنو پی یه کانی دریزرتن و کوتایی کلکی مووی پیوه یه-، هم (وَفَتَكٌ) ده له كو (وَسَمُورٌ) سموره و سیخوړو ژوږك، نه وانه ش گشتی حه لالان.

به لام (وَيَحْرُمُ بَقْلٌ وَحِمَارٌ أَهْلِيٌّ) هیسترو که ری خومالی حه پامن ﴿عَنْ جَابِرٍ ﷺ: لَهَا نَا النَّبِيُّ ﷺ يَوْمَ خَيْبَرٍ عَنِ الْبَقَالِ وَالْحَمِيرِ﴾ رواه أبو داود بإسناد صحيح، له غه زای (خیبر) دا پیغه مبه ر ﷺ قه ده غه ی کردین: گوشتی هیستره کان و که ره کان بخوین.

وَكُلُّ ذِي نَابٍ مِنَ السَّبَاعِ وَمِخْلَبٍ مِنَ الطَّيْرِ: كَأَسَدٍ وَكَمَرٍ وَذَنْبٍ وَذُبٌّ وَفِيلٌ وَقِرْدٌ وَبَازٌ وَشَاهِينٌ وَصَفَرٌ وَتَسْرٌ وَعُقَابٌ وَكَذَا ابْنُ آوَى وَهَرَّةٌ وَخَشٍ فِي الْأَصْحَ، وَيَحْرُمُ مَا نُدِبَ قَتْلُهُ كَحَيَّةٍ وَعَقْرَبٍ وَغُرَابٍ أَبْقَعَ وَحِدَاةٌ وَقَارَةٌ وَكُلُّ سَبْعٍ ضَارٍ وَكَذَا رَحْمَةً وَبِقَائَةً، وَالْأَصْحَ حِلُّ غُرَابٍ زَرْعٍ وَتَحْرِيمٌ بَقَاءً وَطَاوُسٍ، وَتَحِلُّ نَعَامَةٌ وَكَرْكِيٌّ وَبَطٌّ وَإِوَزٌ وَدَجَاجٌ وَحَمَامٌ وَهُوَ كُلُّ مَا عَبَّ وَهَدَرَ، وَمَا عَلَى شَكْلِ عُصْفُورٍ

(و) مهره‌ها حرّامه: (كُلُّ ذِي نَابٍ مِنَ السَّبَاعِ) له چینی نریده‌كان: گشت خاوه‌ن ددانیکي به‌هیز: که به ددانه‌کافی هه‌لمه‌ت بیاته سهر گیانله‌به‌ره‌كان، هم (وَمِخْلَبٍ مِنَ الطَّيْرِ) له چینی بالنده‌کانیش گشت خاوه‌ن نینوکیکی به‌هیز: که به نینوکه‌کافی پاو بکا: (كَأَسَدٍ) وه‌کو شیر (وَتَسْرٍ) پلینگ (وَذَنْبٍ) گورگ (وَدُبٌّ) دوج (وَفِيلٌ) فیل (وَقِرْدٌ) مه‌یمون و نه و جوده نرپندانه، هم (وَبَازٌ وَشَاهِينٌ وَصَفَرٌ) وه‌کو بازو شاهینو (وَتَسْرٌ وَعُقَابٌ) سیسارکو وه‌لوو له‌قله‌ق (وَكَذَا ابْنُ آوَى) مهره‌ها چه‌قلو (وَهَرَّةٌ وَخَشٍ) کک-پشیلای که‌یی و کبیوش حرّامن (فِي الْأَصْحَ) له فرموده‌ی پاستردا ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: نَهَى النَّبِيُّ ﷺ عَنْ كُلِّ ذِي نَابٍ مِنَ السَّبَاعِ وَكُلِّ ذِي مِخْلَبٍ مِنَ الطَّيْرِ﴾ رواه مسلم، پیغه‌مبه‌ر ﷺ قه‌ده‌غی کردو: گوشتی گشت خاوه‌ن ددانیکي به‌هیزو خاوه‌ن نینوکیکی به‌هیز.

(و) مهره‌ها (يَحْرُمُ مَا نُدِبَ قَتْلُهُ) حرّامه خواردنی نه و گیانله‌به‌رانای کوشتنیان به سوننه‌ت داندراوه: (كَحَيَّةٍ وَعَقْرَبٍ) وه‌کو مارو دپیشک، هم (وَغُرَابٍ أَبْقَعَ وَحِدَاةٍ) وکو قه‌له به‌له‌کو کولاره، هم (وَقَارَةٌ) مشک، هم (وَكُلُّ سَبْعٍ ضَارٍ) گشت نریده‌یه‌کی زیانبه‌خش، پیغه‌مبه‌ر ﷺ فرمانی داوه: ﴿خَمْسٌ فَوَاسِقٌ يُقْتَلْنَ فِي الْحِلِّ وَالْحَرَمِ: الْحَيَّةُ وَالْقَارَةُ وَالْغُرَابُ الْأَبْقَعُ وَالْحِدَاةُ وَالْكَلْبُ الْعُقُورُ﴾ رواه الشيخان، پینج فاسق له (حَرَمٌ) (مَكَّةُ) وه‌ده‌روهی (حَرَمٌ) ده‌بی بکوژدین: مار، دپیشک، مشک، قه‌له به‌له‌ک، کولاره، نه و سه‌گه‌ی خه‌لکی بریندار ده‌کا.

(وَكَذَا رَحْمَةً) مهره‌ها سیسارکی که‌چه‌لو (وَبِقَائَةً) کولاره‌ی سپیش حرّامن (وَالْأَصْحَ) به فرموده‌ی پاستر: (حِلُّ غُرَابٍ زَرْعٍ) نه و قه‌له‌ی کشتوکان ده‌خو- که پی‌ی ده‌گوتری: قاز- حه‌لاله (و) مهر به فرموده‌ی پاستر: (تَحْرِيمٌ بَقَاءً وَطَاوُسٍ) به‌بیبه‌غاو تاووس هه‌ردوکیان حرّامن.

به‌لام (وَتَحِلُّ نَعَامَةٌ) نه‌عامه حه‌لاله، هم (وَكَرْكِيٌّ) قورینگو (وَبَطٌّ وَإِوَزٌ) قازو مراوی و (وَدَجَاجٌ) مریشکو (وَحَمَامٌ) کوتر، نه‌وانه گشتی حه‌لالان (وَهُوَ كُلُّ مَا عَبَّ وَهَدَرَ) مه‌به‌ست به کوتر: گشت بالنده‌یه‌که: که بی‌پشودان ناو بخواته‌وه له خویندنی دا ده‌نگ بینو و بیا (و) مهره‌ها (مَا عَلَى شَكْلِ عُصْفُورٍ) مهر بالنده‌یه‌کی له سهر وینه‌ی چوله‌که بن، نه‌ویش

وَإِنْ اِخْتَلَفَ لَوْثُهُ وَتَوَعُّهُ كَعَنْدَلِيْبٍ وَصَفْوَةٍ وَرُزْزُورٍ، لَا خُطَافَ وَكَمَلٌ وَتَحْلٌ وَذُبَابٌ وَحَشْرَاتٌ كَخُنْفَسَاءٍ وَدُودٍ، وَكَذَا مَا تَوَلَّدَ مِنْ مَأْكُولٍ وَغَيْرِهِ، وَمَا لَا نَصَّ فِيهِ إِنْ اسْتَطَابَهُ أَهْلُ يَسَارٍ وَطَبَاعٍ سَلِيْمَةٍ مِنَ الْعَرَبِ فِي حَالِ رَفَاهِيَةٍ حَلٍّ، وَإِنْ اسْتَخْبَثُوهُ فَلَا، وَإِنْ جُهِلَ اسْمُ حَيَوَانَ سُلُوا وَعَمِلَ بِتَسْمِيَّتِهِمْ، وَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ اسْمٌ عِنْدَهُمْ أُعْتَبِرَ بِالْأَشْبَةِ، وَإِذَا ظَهَرَ تَغْيِيرُ لَحْمٍ جَلَالَةٍ حَرَمٌ أَكَلُهُ، وَقِيلَ يُكْرَهُ، قُلْتُ: الْأَصَحُّ يُكْرَهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

حلاله (وَإِنْ اِخْتَلَفَ لَوْثُهُ وَتَوَعُّهُ) هر چند پهنگو جوړیښی لیک جیابی: (كَعَنْدَلِيْبٍ وَصَفْوَةٍ وَرُزْزُورٍ) وهکو بلبلو چوله کی سهرسوړو په شوله و نهو جوړانه.

(لَا خُطَافَ) به لَام په په سیلکه و شه مشه کړه حلال نیه، هم (وَكَمَلٌ مَيَّوٌ) (وَتَحْلٌ) میښه ههنگوینو (وَذُبَابٌ) میښو زهرگه ته و زهنگه سوړه (وَحَشْرَاتٌ) گیانه بهره بچوکه کانی زه ویش حلال نین: (كَخُنْفَسَاءٍ وَدُودٍ) وهکو قالوچه و سیسرکه و کرمو مارمیلکه و قمقمولکو (وَكَذَا مَا تَوَلَّدَ مِنْ مَأْكُولٍ وَغَيْرِهِ) ههروه ها هه گیانه به ریکیش له نیوان گوشتخوراو و گوشتنه خوراوا بوبن، نه ویش هه پامه.

(وَمَا لَا نَصَّ فِيهِ) نهو گیانه به ره ی ده ققیکی قورشان، یان هه دیس، یان (إِجْمَاعٌ) ی له سهر نیه، ته ماشا ده که ی: (إِنْ اسْتَطَابَهُ أَهْلُ يَسَارٍ وَطَبَاعٍ سَلِيْمَةٍ مِنَ الْعَرَبِ) نه گهر نهو عه ره بانه ی که ده وله مenden و خاوهن ته بیعه ټیکی پاکنو دانیشتووی شارو گونده کانه نهو ناژه له یان به پاک دانا (فِي حَالِ رَفَاهِيَةٍ) له حاله تی هه بوی دی، نهوه (حَلٍّ) ناژه له که حلاله (وَإِنْ اسْتَخْبَثُوهُ) نه گهر به پیسیان دانا (فَلَا) حلال نیه، به لَام په فتاری عه په به کانی چولپه رست په چاو ناکړی.

(وَإِنْ جُهِلَ اسْمُ حَيَوَانَ) نه گهر ناوی ناژه لیک نه زاندره، نهو کاته (سُلُوا وَعَمِلَ بِتَسْمِيَّتِهِمْ) پرسیار له عه په به کانه ده کړی و به گوړی دی ناولینانی نهوان په فتاری حلالی و هه پامی ده کړی (وَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ اسْمٌ عِنْدَهُمْ) نه گهر ناژه له که هیچ ناویکی له لای نهوان نه بو، نهو کاته (أُعْتَبِرَ بِالْأَشْبَةِ) و یچوترین ناژه له بهو ناژه له په چاو ده کړی بق حلالی و هه پامی.

﴿خواردنه هه نیه کانی ناپه سئلوه هه پام﴾

(وَإِذَا ظَهَرَ تَغْيِيرُ لَحْمٍ جَلَالَةٍ) هه کاتیک گوړانی گوشتی گیانه به ری پیسیای خور ناشکرا بوو: وهک مانگاوه مهو بز و مریشک شتیکی پیس بخون و تامی گوشته که یان بگوړی، نهوه (حَرَمٌ أَكَلُهُ) خواردنی هه پامه (وَقِيلَ يُكْرَهُ) له هه رموده یه کدا: ناپه سنده (قُلْتُ) نیمامی (النواوی) هه رمویه تی (الْأَصَحُّ يُكْرَهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) به هه رموده ی پرستتر: ناپه سنده خواردنی گوشتی نهو گیانه به ره ی به پیسیای خواردن تام و بونی گوړاوه ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: كَهَيِ الثِّيِّ عَنِ الْجَلَالَةِ وَالْبَانِيَا﴾ رواه اصحاب السنن بسند حسن، پیقه مبه ر قه ده غه ی کربوه: گوشت و شیر ی ناژه لی پیسیای خور بخوری نه گهر گوړای.

فَإِنْ غُلِقَتْ طَاهِرًا فَطَابَ حَلٌّ، وَلَوْ تَنَجَّسَ طَاهِرٌ كَخَلٍّ وَدَبْسٍ ذَائِبٍ حَرُمٌ، وَمَا كُسِبَ بِمُخَامَرَةٍ نَجَسٍ كَحَجَامَةٍ وَكَنَسٍ مَكْرُوهٍ، وَيُسْنُ أَنْ لَا يَأْكُلَهُ وَيُطْعِمَهُ رَقِيقُهُ وَنَاضِحُهُ، وَيَحِلُّ جَنِينَ وَجَدَ مَيْتًا فِي بَطْنِ مُذَكَّاءٍ،

که واپو: (فَإِنْ غُلِقَتْ طَاهِرًا فَطَابَ) نه گهر تازه له که تالیکیکی پاکي دهرخوارد دراو تامو بوئی گزشته که خوش بو، نه و کاته (حَلٌّ) حه لاله و ناپه سند نیه.

نیجا بزانه: نه گهر بهر خیک به شیري سهگ به ختو کرابی، یان مهړک به مائی حهړام به ختو کرابی، یان کشتوکالیک له زیل و پیسایي دا چیندرایی، یان هیلکه به ناوی پیس کولیندرایی، یان گوشت بۆگن بوبی، نه وانه هیچیان حهړام نابو دروسته بخورین.

ههړوها هر شتیکی پاک بی و زیانی نه بی خوارینی حه لاله: وهک پیسته و نیسقانی تازه لی سهړپړاو و هیلکه ی گشت گیانه بهرک ههړچند گوشتیشی نه خوری، به لام هر شتیکی پیس بی، یان پیس بوبی، یان پاک بی و زیانی لېدا: وهکو به ربو خولتو شوشه، نه وانه گشتی خوارینیان حهړامه، ههړوه له سهړچاوه کاند ا نه و مهسه لانه پوون کراونه وه.

(وَلَوْ تَنَجَّسَ طَاهِرٌ) نه گهر شتیکی شل پیس بوو: (كَخَلٍّ وَدَبْسٍ ذَائِبٍ) وهکو سرکه و پونی شلو شیرو نه و جوره شتانه، نه وه (حَرُمٌ) خوارینی حهړامه، چونکه پاک نابیته وه، ههړوه له کزتایی (باب النجاسة) به به لگه وه پوونمان کرده وه.

(وَمَا كُسِبَ بِمُخَامَرَةٍ نَجَسٍ) هر مالیک وده دست هیندرایی به تیکه لېوونی کاریکی پیس: (كَحَجَامَةٍ) وهکو خوین لینگرتو (وکنس) مالینی شتیکی پیس، نه وه (مَكْرُوهٌ) خوارینی ناپه سنده، که واپو: (وَيُسْنُ أَنْ لَا يَأْكُلَهُ) سوننه ته نه و ماله نه خوا، به لکو (وَيُطْعِمُهُ رَقِيقُهُ وَنَاضِحُهُ) سوننه ته بیداته کویله و ووشتری تازه له کانی تری ﴿عَنْ مُحَمَّدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ سَلَّ النَّبِيُّ ﷺ عَنْ أَجْرَةِ الْحَجَّامِ؟ فَتَهَاؤُ عَنْهُ وَقَالَ: أَطْعِمُهُ رَقِيقَكَ وَأَعْلِفُهُ نَاضِحَكَ﴾ روه ابوداود و الترمذي بسند حسن، له باره ی کرئی خوینگرتن پرسیار له پیغه مبه ر ﷺ کرا؟ نه ویش قه ده غه ی کردو فهرمووی: دهرخواردی کویله و ووشتره که تی بده.

(وَيَحِلُّ جَنِينَ) حه لاله خوارینی نه و کورپه یه ی که (وَجَدَ مَيْتًا فِي بَطْنِ مُذَكَّاءٍ) له ناو زگی دایکی دا له کاتی سهړپړین مردبی، ههړچند مووشی لېهاتبی، پیغه مبه ر ﷺ فهرمووی ته: ﴿ذُكَاةُ الْجَنِينِ ذُكَاةُ أُمِّهِ﴾ روه ابوداود و الترمذي بسند حسن، سهړپړینی کورپه ی ناو زگ به سهړپړینی دایکی ده بی.

جا بزانه: کورپه که به و ههړچه حه لاله: که له دوی سهړپړینی دایکی جوله ی نه مینئ، واته: نه گهر ماوه یه کی ریز له زگی دایکی دا ده جولا، نیجا جوله ی نه ما، نه و کاته حهړامه و حه لال نابی، ههړوها نه گهر له زگی دایکی هیندرا دهره وه و گیانی جیگیر بوی تی دا بوو،

وَمَنْ خَافَ عَلَى نَفْسِهِ مَوْتًا أَوْ مَرَضًا مَخُوفًا وَوَجَدَ مُحَرَّمًا لِرِمَّةٍ أَكَلَهُ، وَقِيلَ يَجُوزُ، فَإِنْ تَوَقَّعَ حَلَالًا قَرِيبًا لَمْ يَجْزُ غَيْرُ سَدِّ الرَّمَقِ، وَإِلَّا فَقِيلَ يَشْتَبِعُ،

نه کاته مەرجه: سەر بېړئ نه گینا: حه لال نابئ، واته: به لام نه گەر نه نا جوله ی سهرپړاوی ماښو، نه کاته بئ سهرپړين حه لال ده بئ، هه روه که له سهرچاوه کاندای پوون کراوته وه.

﴿بَاسِی خَوَارِدْنِی مُرْدَارِ بَه هُوَی نَاجَارِی﴾

مردار به و ناژهل و بالنده یه ده گوتئ: که گوشتی نه خوړئ و مردبئ: وه کو هیسترو کولاره، هه چه ند سهریشی بېړئ هه ر هپامه، یان گوشتی بخوړئ به لام به بئ سهرپړینکی شهرعی گیانی ده رچوئ. جا بؤ پئناسه ی (ضرورة) = ناچارى، بگه پتوه (باسی پیای قهرن) له بهرگی سئیم.

جا بزانه: هه پارچه یه که له حاله تی زیندووی دا له ناژهل و بالنده بکړتیه وه، نه ویش مرداره و هه پامه بخوړئ، نه نا ماسو کلز نه بئ، واته: هه پارچه یه که له ماسی زیندو بکړتیه وه حه لاله بخوړئ، چونکه سهرپړینی بؤ دانه ندراو، هه روه که له (باب النجاسة) دا پاپرا ﴿عَنْ أَبِي وَاقِدٍ قَالَ قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ الْمَدِينَةَ وَهُمْ يَجُبُونَ أَسْنِمَةَ الْإِبِلِ وَيَقْطَعُونَ آيَاتِ الْقَتَمِ، فَقَالَ: مَا قُطِعَ مِنَ الْبَهِيمَةِ وَهِيَ حَيَّةٌ فِيهَا مَيْتَةٌ﴾ رواه أبو داود بسند حسن، پیغه مبه رﷺ هاته (مدینه)، خه لکه که قه پوړی ووشترو لونگی مه په کانیان به زیندووی لئ ده کړده وه و ده یا خوارد، جا پیغه مبه رﷺ هه رموی: هه ر پارچه یه که له ناژهل زیندو بکړتیه وه، نه وه مرداره.

(وَمَنْ خَافَ عَلَى نَفْسِهِ مَوْتًا أَوْ مَرَضًا مَخُوفًا) هه ر که سیک به هو ی برسیه تی ترسا: له مردنی خو ی، یان له نه خو شبوونیکى ترسناک، هیچ حه لالیکشی ده ست نه که وت بیخوا، به لام (وَوَجَدَ مُحَرَّمًا) له و حاله تشدا خواردینکی هه پامی ده ست که وت: وه کو مردارو به رازو پیسیه کانی ترو مالی که سیکى تر، نه وه (لِرِمَّةٍ أَكَلَهُ) له سهری واجبه: نه وشته هه پامه بخواو گیانی خو ی پزگار بکا (وَقِيلَ يَجُوزُ) له فرموده یه کی بئ هیژدا: درسته: هه پامه که بخوا.

جا بزانه: هه ر که سیک له سه فریکی گونا هکاری بئ، یان له نیشته جئ بوونیکى گونا هکاری بئ، نه وه بؤی حه لال نیه مردارو شتی پیس بخوا، تا توبه ده کا، هه روه که له سهرچاوه کاندای هه رمویانه، چونکه خوا ی گوره ده هه رموی: ﴿فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ﴾ هه ر که سیک ناچار بوو له برسیه تی دا مردار بخوا، به هو ی گونا هکاری و نوژمنکاری نیسلا میش تووشی برسیه تی نه بوئ، با مرداره که بخواو گونا هی ناگاتئ.

(فَإِنْ تَوَقَّعَ حَلَالًا قَرِيبًا) جا نه گەر ناچار بووه که نو میدی خواردینکی حه لالی هه بوو له ماوه یه کی نزدیکدا ده ستی بکه وئ، نه کاته (لَمْ يَجْزُ غَيْرُ سَدِّ الرَّمَقِ) جگه له نه ندازه ی پارگرتنی دوا گیانی زیاتری بؤ دروست نیه له خواردنه هه پامه که بخوا (وَإِلَّا) به لام نه گەر نو میدی خواردینکی حه لالی نه بو، نه کاته (فَقِيلَ يَشْتَبِعُ) له فرموده یه کدا خو ی

وَالْأَظْهَرُ سَدُّ الرِّمَقِ إِلَّا أَنْ يَخَافَ تَلْفًا إِنْ اِقْتَصَرَ، وَلَهُ أَكُلُ آدَمِيٍّ مَيِّتٍ وَقَتْلُ مُرْتَدٍّ وَحَرْبِيٍّ، لَا ذِمَّةَ وَمُسْتَأْمَنٌ وَصَبِيٌّ حَرْبِيٍّ، قُلْتُ: الْأَصَحُّ جِلُّ قَتْلِ الصَّبِيِّ وَالْمَرْأَةِ الْحَرْبِيِّينِ لِلْأَكْمَلِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ وَجَدَ طَعَامٌ غَائِبٌ أَكَلَ وَغَرِمَ، أَوْ حَاضِرٌ مُضْطَرٌّ لَمْ يَلْزَمَهُ بَذْلُهُ إِنْ لَمْ يَفْضُلْ عَنْهُ، فَإِنْ أَثَرُ مُسْلِمًا جَارَ، أَوْ غَيْرُ مُضْطَرٍّ لَزِمَهُ إِطْعَامُ مُضْطَرٍّ مُسْلِمٍ أَوْ ذِمِّيٍّ،

تیر ده‌کا، به لّام (وَالْأَظْهَرُ) به فەرموودی به هیزتر: (سَدُّ الرِّمَقِ) تەنھا بە ئەندازە ی ڕاگرێتی دواگیانی بۆی دروستە حەرامەکە بخواو نابێ خۆی تیر بکا (إِلَّا أَنْ يَخَافَ تَلْفًا إِنْ اِقْتَصَرَ) تەنھا ئەگەر لە فەوتانی خۆی بترسێ ئەگەر خۆی تیر نەکا، ئەو کاتە دەبی خۆی تیر بکا.

جا بزانە: ئەگەر ئومیدی نەبو بگاتە خوارینیکی حەلال، ئەو کاتە دروستە: حەرامەکە لەگەڵ خۆیا هەلبگرێ تاکو لە کاتی پێویستی دا ببخوا، هەرەك لە سەرچاوەکاندا فەرموویانە.

(و) هەرەها (لَهُ أَكُلُ آدَمِيٍّ مَيِّتٍ) بۆ ناچاربووەکە دروستە: گوشتی ئادەمیزانیکێ مریو بخوا، هەر چەند مریووەکە موسولمانیش بێ، بەو مەرجە ی گوشتی سەگ و مردارەکانی تری دەست نەکەوێ، بە لّام دروست نیە موسولمانیکێ زیندوو بکوژی و گوشتەکی ی بخوا.

(و) هەرەها بۆ ناچاربووەکە دروستە (قَتْلُ مُرْتَدٍّ وَحَرْبِيٍّ) کافر ی پاشگەزیو و کافر ی جەنگی بکوژی و ببخوا (لَا نِيْمَةٍ وَمُسْتَأْمَنٌ وَصَبِيٌّ حَرْبِيٍّ) بە لّام کوشتنی کافر ی پەیمان لە ئەستو و دلتیاکراو و مندالی کافرەکانی جەنگی بۆ خوارین دروست نیە (قُلْتُ) نیمامی (النواوی) فەرموویەتی (الْأَصَحُّ جِلُّ قَتْلِ الصَّبِيِّ وَالْمَرْأَةِ الْحَرْبِيِّينِ لِلْأَكْمَلِ) بە فەرموودی راستەر دروستە: مندال و ئافەرەتی کافرەکانی جەنگی بۆ خوارین بکوژی (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونکە ئەوانە پارێزراو نین.

(وَلَوْ وَجَدَ طَعَامٌ غَائِبٌ) ئەگەر ناچاربووەکە خواردەمەنی ی کەسیکی نادیار ی دەست کەوت (أَكَلَ وَغَرِمَ) واجبە ببخواو نرخەکەشی -لەتۆلە- بداتە خاوەنەکە ی (أَوْ حَاضِرٌ مُضْطَرٌّ) یان خواردەمەنی ی کەسیکی حازری ناچاری دەست کەوت، ئەو کاتە دروست نیە لای بستی، هەم (لَمْ يَلْزَمَهُ بَذْلُهُ) لە سەر خاوەنەکەش واجب نیە بیداتە ناچارەکە ی تر (إِنْ لَمْ يَفْضُلْ عَنْهُ) ئەگەر خواردەمەنیەکە ی لە خۆی زیاد نەبێ، چونکە گیانی خۆی لە پێشترە، بە لّام ئەگەر خواردەمەنیەکە ی لەو دەمە دا لە خۆی زیاد بوو، ئەو کاتە واجبە: بیداتە ناچاربووەکە، هەرچەند لە مەوداوش بۆ خۆی پێویستی پێی هەبێ (فَإِنْ أَثَرُ مُسْلِمًا) جا ئەگەر خاوەنەکە گیانی موسولمانیکێ تری بە لە پێشتر داناو خواردەکە یی دای، ئەو کاتە (جَارٌ) دروستە، بە لکو سوننەتە.

(أَوْ غَيْرُ مُضْطَرٍّ) بە لّام ئەگەر خاوەنی خواردەمەنیەکە ناچار نەبو، ئەو کاتە (لَزِمَهُ إِطْعَامُ مُضْطَرٍّ) لە سەری واجبە: خواردەمەنیەکە بداتە ناچاربوویک: (مُسْلِمٍ أَوْ ذِمِّيٍّ) جا

فَإِنْ اِمْتَنَعَ فَلَهُ قَهْرُهُ وَإِنْ قَتَلَهُ، وَإِنَّمَا يَلْزَمُهُ بَعْوَضُ نَاجِزٍ إِنْ حَضَرَ، وَإِلَّا فَبَتْسِيئَةٍ، فَلَوْ
أَطْعَمَهُ وَلَمْ يَذْكُرْ عَوْضًا فَلَا أَصَحُّ لَآ عَوْضَ، وَلَوْ وَجَدَ مُضْطَرَّ مَيْتَةً وَطَعَامَ غَيْرِهِ أَوْ مُحْرِمَ
مَيْتَةٍ وَصِيدًا فَلَا مَذْهَبَ أَكْلِهَا، وَالْأَصَحُّ تَحْرِيمُ قَطْعِ بَعْضِهِ لِأَكْلِهِ، قُلْتُ: الْأَصَحُّ جَوَازُهُ،

ناچار یوه که موسولمان بن، یان کافر یکی په یمان له نه ستو، که وایو: (فَإِنْ اِمْتَنَعَ) نه گەر
له و حالت دا خاوه نه که ی رقی کړو خوارده مه نیه که ی نه دا ناچار یوه که، نه و کاته (قُلَهُ
قَهْرُهُ وَإِنْ قَتَلَهُ) بن ناچار یوه موسولمانه که دروسته: به زالبون و نذر لیکردن
خوارده مه نیه که ی لیستین، هر چند بشیکوژی، واته: نه گەر له و حالت دا ناچار یوه
موسولمانه که خاوه نه که ی گوشت نه توله و نه که ففاره تی له سر نیه، چونکه به هری
نه کردنی واجبک خوینی به فیرو دراه، به لام نه گەر خاوه نه که ناچار یوه که ی گوشت،
یان ناچار یو یکی کافر خاوه نیکی موسولمانی گوشت، نه و کاته بکوړه که کوشتنه وه ی
له توله ی له سر واجب ده بن، چونکه کوشتنه که ی شرعی نیه، به لام نه گەر
ناچار یوه که به خوی له برسان مرد، نه و کاته خاوه نه که نابیته زامینی، هروه که له
سرچاوه کاند ا فرموویانه.

ثینجا بزانه: واجب نیه به خوپای خوارده مه نیه که ی بداتی، به لکو (وَإِنَّمَا يَلْزَمُهُ بَعْوَضُ)
ته نها له به رامبر وهرگنی شتیك واجب بیداتی، جا شته که ش (نَاجِزٍ إِنْ حَضَرَ) هر نه و
دهم وهریگری نه گەر حازر بن (وَإِلَّا فَبَتْسِيئَةٍ) به لام نه گەر نه و دم حازر نه بن، نه و کاته به
قهرز واجب: بیداتی (فَلَوْ أَطْعَمَهُ وَلَمْ يَذْكُرْ عَوْضًا) جا نه گەر خاوه نه که خوارده مه نیه که ی
دهر خوارد داو باسی هیچ پاره شی نه کرد، نه و کاته (فَلَا أَصَحُّ لَآ عَوْضَ) به فرموده ی
پاستر: ده بیت به خوپای و مافی هیچ پاره وهرگنی نیه.

(وَلَوْ وَجَدَ مُضْطَرَّ مَيْتَةٍ وَطَعَامَ غَيْرِهِ) نه گەر ناچار یو یك مردار یك خوارده مه نی که سیکی تری
دهست که وتن (أَوْ مُحْرِمَ مَيْتَةٍ وَصِيدًا) یان مردار یکی ژیر نیحرام مردار یك نیچیریکی دهست
که وتن، نه و (فَالْمَذْهَبُ: أَكْلُهَا) به فرموده ی پاستی مزه هب: له هر یو مه سه له دا واجب:
مرداره که بخوا، چونکه به ده قی فرموده ی قوربان: مرداری بقره لاله.

جا بزانه: نه گەر مردار یو یك به سر پرین گوشتی ده خوراو یه کیکیش گوشتی نه ده خورا:
وهکو بزنیكو که ریک، نه و- بن جیوازی- دروسته له هر یو کیان بخوا، به لام تا نه و یو
مردار نه ی دهست بکه ون دروست نیه: سه گو به راز بخوا، تا سه گو به رازی دهست بکه ون
دروست نیه ناده میزاد بخوا، هروه که له سرچاوه کاند ا پوون کراوه ته وه.

(وَالْأَصَحُّ) به فرموده ی پاستر: (تَحْرِيمُ قَطْعِ بَعْضِهِ لِأَكْلِهِ) چه رامه: ناچار یوه که
پارچه یکی لاشه ی خوی لیکناته وه بقر خواردن خوی به لام (قُلْتُ) ثیمامی (النواوی)
فرموده تی (الْأَصَحُّ جَوَازُهُ) به فرموده ی پاستر: دروسته: پارچه یکی خوی

وَشَرَطُهُ فَقَدْ أَلْمِيتَ وَلَخَوِهَا وَأَنْ يَكُونَ الْخَوْفُ فِي قَطْعِهِ أَقْلٌ، وَيَحْرُمُ قَطْعُهُ لِغَيْرِهِ وَمِنْ مَقْصُومٍ وَاللَّهُ أَغْلَمُ.

لیکاته وهو بیخوا، تاکو گیانه که ی پابگری، به لام (وَشَرَطُهُ) مهرجی نه م دروستیونهش نه وه یه: (فَقَدْ أَلْمِيتَ وَلَخَوِهَا) مردارو خوارده مه نیه کی تری چه پامی ده ست نه که وی، هم (وَأَنْ يَكُونَ الْخَوْفُ فِي قَطْعِهِ أَقْلٌ) ترسی لیکرنده وه ی پارچه که شی که متر بی له ترسی نه خوارده که ی، به لام (وَيَحْرُمُ قَطْعُهُ لِغَيْرِهِ) چه پامه: پارچه یه که له خوی بکاته وهو بیداته ناچار نیکی تر، هم (وَمِنْ مَقْصُومٍ) چه پامه: پارچه یه که بی خواردن خوی له مرقی نیکی تر بکاته وه نه گهر مرقی که خوی نی پاریژدو بی و کوشتنی چه پام بی، اته: به لام دروسته: پارچه یه که له کافری جه نگی و پاشکه زیو بکاته وهو بیخوا (وَاللَّهُ أَغْلَمُ).

﴿ پاشکۆ: له باره ی تیکه لیبوونی چه لال و چه پام ﴾

بزانه: ناپه سنده کپین و فرۆشتن له گه ل نه که سه بکا: که زۆرتزینی ماله که ی چه پامه، هم چه پام نیه له ماله که شی بخوا؟ چونکه (صحابه) کان کپین و فرۆشتنیان له گه ل کافره کان ده کردو له مالی نه وانیان ده خوارد له گه ل نه وه شدا پاره ی شه پابو پپباو چه پامه کانی تریش تیکه لی ماله که یان بوو.

جا نه گهر که سیك له ماله که ی دا چه لال و چه پام تیکه ل بوو و لیک جیانه ده کراوه، نه وه له بهر ناچار ی بۆی دروسته: نه اندازه ی چه پامه که جیا بکاته وهو بیداته وه خاوه نه که ی، جا نه گهر خاوه نه که یی ده ست نه که وت، با بیداته (بیت المال)، جا نه گهر (بیت المال) نه بو، نه و کاته با به خوی له بهر زده وه ندیه کانی موسولمانان سهرفی بکا، ئینجا که نه اندازه ی چه پامه که ی سهرف کرد، نه و کاته به ویستی خوی ده ستکاری ماله که ی تر دهکا، ههروه که له سهرچاوه کاندایره وه له (باسی نیچیر) دا ناوه پۆکی نه م پاشکویه پوون کراوه ته وه.

جا بزانه: له و کاته ی ماله چه پامه که ده کاته خپرو له بهر زده وه ندیه کان سهرفی دهکا، پیویسته: نه ته تۆله ژماردن هه بی، اته: نه گهر خاوه نه که یی ده ست که وت، نه و کاته واجبه تۆله ی ماله سهرف کراوه که ی بداتن، ههروه که له زۆریه ی سهرچاوه کاندایه (باسی شاهیدی) دا فه رموویانه.

دیسان بزانه: نه و شته ی - به گویره ی عاده ت - خاوه نه که ی وازی لی دینن، هه ره که سیك شته که بی خوی بیا، نه وه ده بیته ملکی خوی و بۆی چه لاله گشت ده ستکاریه کی تی دا بکا، به لام نه و میوه یی له دره خته که بهر ده بیته وه - بی ئیزنی خاوه نه که ی - چه پامه: بیخوا، جیا وازی نیه دره خته که په رژین کرابن، یان نا، به لام نه گهر عاده ت نه وها بوو: چارپۆشی له و میوه یه ده کرا: که ده که ویته ده ره وه ی په رژینه که، نه و کاته نه و میوه یه چه پام نیه، ههروه که له (المجموع) و له (تحفة) دا له باسی نیچیر دا پوون کراوه ته وه.

(كِتَابُ الْمُسَابَقَةِ وَالْمُنَاضَلَةِ)

هَمَّا سُنَّةٌ: وَيَحِلُّ اخْذُ عَوْضٍ عَلَيْهِمَا، وَتَصِحُّ الْمُنَاضَلَةُ عَلَى سَهَامٍ، وَكَذَا مَزَارِيقُ وَرِمَاحُ وَرَمِي بِأَحْجَارٍ وَمَنْجَبِيقُ وَكُلُّ نَافِعٍ فِي الْحَرْبِ عَلَى الْمَذْهَبِ، لَا عَلَى كُرَّةِ صَوْلَجَانٍ وَتُسَدِّقُ وَسَبَاحَةٌ وَشَطْرُ نَجٍّ وَخَاتَمٌ وَوُقُوفٌ عَلَى رَجُلٍ وَمَعْرِفَةٌ مَا فِي يَدِهِ، وَتَصِحُّ الْمُسَابَقَةُ عَلَى خَيْلٍ

﴿ كِتَابُ الْمُسَابَقَةِ: پهلوی گروی پیشبرگزی سوارانه و

(وَالْمُنَاضَلَةِ) گروی چك هاویشتن ﴾

(هَمَّا سُنَّةٌ) پیشبرگزی سوارانه و چك هاویشتن - هردو یکسان - سوننه تن، به (اجماع) ی زانایانی نیسلام، خوی گه وره ده فرموی: ﴿وَأَعْدُوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ﴾. قال الشَّيْخُ ۞ فِي تَفْسِيرِهَا: (أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمْيُ). ثَلَاثُ مَرَّاتٍ ۞ رَوَاهُ مُسْلِمٌ، ثَامَادَه بَكَن بُو جَهَنگی کافره کان هه رچه ندی ده توانن له هیژو له به خیکورنی و لاغه کان. پیغه مبه ر ۞ له ته فسیری ثایه ته کدا سئ جار فرموی: مه به ست به و هیژو: چك هاویشتنه. که وابو: مه شقردن بُو فیژیونی چك هاویشتن و لیخوری نی تو تمبیل و به کاره یانی که رسته کانی تری جه نگ - به (فَرَضُ الْكُفَايَةِ) - واجبه له سر پیاوانی موسولمان، هه روهك له فرموده که ی نیمامی (الزركشي) وهرده گیزی.

(وَيَحِلُّ اخْذُ عَوْضٍ عَلَيْهِمَا) بُو پیاوان چه لاله: پاره، یان شتیکی تر له سر گروی سوارانه و چك هاویشتن وهریگرن، به لام بُو ئافره تان چه رامه و نابئ هیچ شتیك وهریگرن، هه روهك له زوری ی سر چاوه کانداه فرمویانه.

(وَتَصِحُّ الْمُنَاضَلَةُ عَلَى سَهَامٍ) گروی به پاره و شتی تریش دروسته: له سر هاویشتنی تیره کان و (وَكَذَا مَزَارِيقُ وَرِمَاحُ) هه روه ها له سر هاویشتنی رمی کورت و رمی دریزو هم (وَرَمِي بِأَحْجَارٍ) له سر هاویشتنی به ردی به ده ست و (وَمَنْجَبِيقُ) به مه ده نیق و هم (وَكُلُّ نَافِعٍ فِي الْحَرْبِ) له سر هاویشتنی گشت شتیکی به سود له جه نگدا: وهك ته فنگ و ناردج و لو توپ و موشه كو... هتد (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر فرموده ی راستی مه زه ب.

(لَا عَلَى كُرَّةِ صَوْلَجَانٍ) به لام گروی به مال دروست نیه: له سر گزی قاشوانئ و (وَيُسَدِّقُ) له سر که لایانی و فریدانی که لا بُو ناو قورته و (وَسَبَاحَةٌ) له سر مه له کردن و (وَشَطْرُ نَجٍّ) له سر شه تره نهج و دامه و (وَخَاتَمٌ) له سر نه نگوستیله و (وَوُقُوفٌ عَلَى رَجُلٍ) له سر وه ستان له سر یه ک پیو و (وَمَعْرِفَةٌ مَا فِي يَدِهِ) له سر زانی نی ئه و شتی له ناو ده ستی دایه، واته: وهرگرتنی مال له پیشبرگزی ئه وانه دا دروست نیه، به لام - بی وهرگرتنی مال - خودی پیشبرگزی له وانه شدا دروسته، هه روهك له زوری ی سر چاوه کانداه فرمویانه.

(وَتَصِحُّ الْمُسَابَقَةُ عَلَى خَيْلٍ) پیشبرگزی به سواری ئه سپ و ماین و ووشت دروسته: له سر

وَكَذَا فِيلٌ وَبَغْلٌ وَحِمَارٌ فِي الْأَظْهَرِ، لَا طَيْرٌ وَصِرَاعٌ فِي الْأَصَحِّ، وَالْأَظْهَرُ أَنْ عَقْدَهُمَا لَا زِمَ لَا جَائِزٌ فَلَيْسَ لِأَحَدِهِمَا فُسْخُهُ وَلَا تَرَكُ الْعَمَلِ قَبْلَ الشُّرُوعِ وَبَعْدَهُ، وَلَا زِيَادَةً وَنَقْصًا فِيهِ وَلَا فِي مَالٍ، وَشَرَطُ الْمُسَابَقَةِ عِلْمُ الْمُوقِفِ وَالْغَايَةِ، وَتَسَاوِيهِمَا فِيهِمَا، وَتَعْيِينُ الْفَرَسَيْنِ وَيَتَعَيَّنَانِ، وَإِمْكَانُ سَبْقِ كُلِّ وَاحِدٍ، وَالْعِلْمُ بِالْمَالِ الْمَشْرُوطِ، وَيَجُوزُ شَرَطُ الْمَالِ مِنْ غَيْرِهِمَا بِأَنْ يَقُولَ الْإِمَامُ أَوْ أَحَدُ الرَّعِيَّةِ:

وهرگرتنی شتیک (وَكَذَا فِيلٌ وَبَغْلٌ وَحِمَارٌ) هه روه‌ها به سواری فیل و هیسترو که ریش دروسته: له سهر وهرگرتنی شتیک (فِي الْأَظْهَرِ) له فرموده‌ی به‌هیزتردا، که واته: پیتشبرکی دروسته: به سواری نه و نوتومبیلانه‌ی بَق جه‌نگ به کار دین، پیغه‌مبه‌ر رک ده‌فرمودی: **لَا سَبْقَ إِلَّا فِي خُفٍّ أَوْ خَالٍ أَوْ نَصْلٍ** رواه اصحاب السنن بسند حسن، گروی به مال دروست نیه ته‌ن‌ها له پیتشبرکی ووشتر و نه‌سپ و تیر هاویشتندا دروسته.

(لَا طَيْرٌ وَصِرَاعٌ) به‌لام وهرگرتنی مال له سهر پیتشبرکی بالنده و زردانبازی دروست نیه (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده‌ی پاستردا.

(وَالْأَظْهَرُ) به‌فرموده‌ی به‌هیزتر: (أَنْ عَقْدَهُمَا لَا زِمَ) به‌ستنی گروی سوارانه و چه‌ک هاویشتن له سهر وهرگرتنی شتیک مامله‌تیکی چه‌سپاوه (لَا جَائِزٌ) په‌شیمانی تی‌دا دروست نیه، که واته: (فَلَيْسَ لِأَحَدِهِمَا فُسْخُهُ) بَق هیچ لایه‌کیان دروست نیه: مامله‌ته‌که هه‌لبوه‌شینیته‌وه، هم (وَلَا تَرَكُ الْعَمَلِ) دروست نیه واز له کاره‌کش بیتنی (قَبْلَ الشُّرُوعِ وَبَعْدَهُ) نه له پیش ده‌ست پیکردن و نه له دوا‌ی ده‌ست پیکردن، هم (وَلَا زِيَادَةً وَنَقْصًا فِيهِ) دروست نیه له کاره‌کی دیارکراو زیاد بکا، یان که‌م بکاته‌وه، هم (وَلَا فِي مَالٍ) دروست نیه له ماله به‌مرج داندراوه‌که‌ش زنده و که‌می بکری.

(وَشَرَطُ الْمُسَابَقَةِ) مهرجی پیتشبرکی سوارانه: (عِلْمُ الْمُوقِفِ وَالْغَايَةِ) ده‌بی هه‌ردوکیان شوینی ده‌ست‌پیکردنی غاردانه‌که و شوینی کوتایی‌هاتنه‌که‌ی بزائن، هم (وَتَسَاوِيهِمَا فِيهِمَا) ده‌بی هه‌ردوکیان له و دوو شوینانه‌دا په‌کسان بن، هم (وَتَعْيِينُ الْفَرَسَيْنِ) هه‌ردو نه‌سپه‌کانیش دیاری بکری (وَيَتَعَيَّنَانِ) به‌و دیارکردنه خودی نه‌سپه‌کان ده‌بنه دیارکراو و دروست نیه بگوردرین، هم (وَإِمْكَانُ سَبْقِ كُلِّ وَاحِدٍ) مهرجه: بگودجی هه‌ر په‌که‌یان وه‌پیش نه‌وی‌تر بکه‌وی، واته: نه‌گه‌ر نه‌سپه‌کیان زرد بی‌هیزتر بوو، یان زرد په‌وانتر بوو، پیتشبرکی دروست نیه، هم (وَالْعِلْمُ بِالْمَالِ الْمَشْرُوطِ) مهرجه: هه‌ردوکیان بزائن: نه‌و ماله‌ی به‌مرج داندراوه، چه‌نده.

(وَيَجُوزُ شَرَطُ الْمَالِ مِنْ غَيْرِهِمَا) دروسته - جگه له پیتشبرکی‌که‌ره‌کان - په‌کیکی‌تر به‌مرج دابنی ماله‌که‌ بدا: (بِأَنْ يَقُولَ الْإِمَامُ أَوْ أَحَدُ الرَّعِيَّةِ) وه‌ک پیتشه‌وا، یان که‌سیکی‌تر بلی:

مَنْ سَبَقَ مِنْكُمَا فَلَهُ فِي بَيْتِ الْمَالِ أَوْ فَلَهُ عَلَيَّ كَذًا. وَمَنْ أَحَدُهُمَا فَيَقُولُ: إِنْ سَبَقْتَنِي فَلَكَ عَلَيَّ كَذًا أَوْ سَبَقْتُكَ فَلَا شَيْءَ عَلَيَّ. فَإِنْ شَرَطَ أَنْ مَنْ سَبَقَ مِنْهُمَا فَلَهُ عَلَى الْآخَرِ كَذًا، لَمْ يَصِحْ إِلَّا بِمُحَلِّلِ فَرَسُهُ كَفَاءً لِفَرَسَيْهِمَا، فَإِنْ سَبَقَهُمَا أَخَذَ الْمَالَيْنِ، وَإِنْ سَبَقَاهُ وَجَاءَ مَعًا فَلَا شَيْءَ لِأَحَدٍ، وَإِنْ جَاءَ مَعَ أَحَدِهِمَا فَمَالُ هَذَا لِنَفْسِهِ وَمَالُ الْمُتَأَخِّرِ لِلْمُحَلِّلِ وَلِلَّذِي مَعَهُ، وَقِيلَ لِلْمُحَلِّلِ فَقَطْ،

(مَنْ سَبَقَ مِنْكُمَا فَلَهُ فِي بَيْتِ الْمَالِ أَوْ فَلَهُ عَلَيَّ كَذًا) له نیتو هه ره یه کیکتان پیش نه ویتر کهوت له (بیت المال) نه وندمه ماله ی هه بی، یان بلئی: هه ره یه کیکتان پیش نه ویتر کهوت نه وندمه ماله ی له سر من هه بی.

(و) هه روه ها (مَنْ أَحَدُهُمَا) دروسته: له لایه ن تهنه یه کیک له پیش پر کیکه ره کانیشه وه ماله که به مارج دابندرئو (فَيَقُولُ) بلئی: (إِنْ سَبَقْتَنِي فَلَكَ عَلَيَّ كَذًا أَوْ سَبَقْتُكَ فَلَا شَيْءَ عَلَيَّ) نه گهر تق پییش من کهوتی نه وندمه ماله بق تق له سر من بی، به لام نه گهر من پیش تق کهوتم تق هیجت له سر نه بی.

نینجا بزانه: دروست نیه له لایه ن هه ربوکیانه وه ماله که به مارج دابندرئو، چونکه نه و کاته ده بیته قومار، که و ابو: (فَإِنْ شَرَطَ أَنْ مَنْ سَبَقَ مِنْهُمَا فَلَهُ عَلَى الْآخَرِ كَذًا) نه گهر هه ربوکیان به مارجیان دانا: هه ره یه کیکتان وه پیش نه ویتر کهوت نه وندمه ماله ی له سر نه و که ی تر بی، نه وه (لَمْ يَصِحْ إِلَّا بِمُحَلِّلِ) دروست نابئی تهنه به حال لکه ریکی سی به م دروست ده بی، که (فَرَسُهُ كَفَاءً لِفَرَسَيْهِمَا) نه سپه که ی حال لکه ره کهش هاوچه شنی نه سپه کانی دووه کانی تر بی و له گه ل هه ربوکیاندا پیش پر کی بکا:

نینجا (فَإِنْ سَبَقَهُمَا) نه گهر حال لکه ره کهش وه پیش هه ربوکیان کهوت، نه وه (أَخَذَ الْمَالَيْنِ) ماله به مارج داندراوه که ی هه ربوکیان بق خوی وه رده گرئو، جیاوازی نیه دووه کانی تریش ویکرا گه یشتنه جئ، یان یه ک له نوای یه ک.

به لام (وَإِنْ سَبَقَاهُ وَجَاءَ مَعًا) نه گهر دووه کانی تر هه ربوکیان وه پیش حال لکه ره کهوتن و ویکراش گه یشتنه جئ، نه و کاته (فَلَا شَيْءَ لِأَحَدٍ) هیچ کیکیان هیچ مالی نادرئو، چونکه نه گهر حال لکه ره که دوا بکه وی هیچی له سر نیه.

به لام (وَإِنْ جَاءَ مَعَ أَحَدِهِمَا) نه گهر حال لکه ره که له گه ل یه کیکتان پیش کهوتن و ویکرا گه یشتنه جئ و نه و که ی تریش دوا کهوت، نه و کاته (فَمَالُ هَذَا لِنَفْسِهِ) ماله به مارج داندراوه که ی نه م پیشکه و تووه بق خوی ده گه ریته وه، هه م (وَمَالُ الْمُتَأَخِّرِ لِلْمُحَلِّلِ وَلِلَّذِي مَعَهُ) مالی دواکه و تووه کهش به هاویه شنی بق حال لکه ره که و بق نه و که ی له گه لی دا گه یشتنه جئ، چونکه هه ربوکیان - ویکرا - وه پیش نه وی کهوتن (وَقِيلَ لِلْمُحَلِّلِ فَقَطْ) له فرموده یه کی بی میزدا: تهنه بق حال لکه ره که یه.

وَإِنْ جَاءَ أَحَدُهُمَا ثُمَّ الْمُحَلَّلُ ثُمَّ الْآخَرُ فَقَالَ الْآخَرُ لِلأَوَّلِ فِي الْأَصْحِ، وَإِنْ تَسَابَقَ ثَلَاثَةٌ فَصَاعِدًا وَشَرِطَ لِلثَّانِي مِثْلَ الْأَوَّلِ فَسَدَ، وَذُوهُ يَجُوزُ فِي الْأَصْحِ، وَسَبَقُ إِبِلٍ بِكَتِفٍ، وَخَيْلٍ بِعُنُقٍ، وَقِيلَ بِالْقَوَائِمِ فِيهِمَا، وَيَشْتَرِطُ لِلْمُنَاضَلَةِ بَيَانُ أَنَّ الرَّمْيَ مُبَادَرَةٌ وَهِيَ أَنْ يَيْدُرَ أَحَدُهُمَا بِإِصَابَةِ الْعَدَدِ الْمَشْرُوطِ، أَوْ مُحَاطَةً وَهِيَ أَنْ تُقَابَلَ إِصَابَاتُهُمَا وَيُطْرَحَ الْمُشْتَرَكُ فَمَنْ زَادَ بَعْدَ ذَلِكَ فَتَاضِلٌ، وَيَبَيِّنُ عَدَدَ ثَوْبِ الرَّمْيِ

(وَإِنْ جَاءَ أَحَدُهُمَا ثُمَّ الْمُطَّلُ ثُمَّ الْآخَرُ) نه گهر به کتیکان پیشتر که یشته جی، نینجا حال لکهره که، نینجا نه وه که یتر، نه و کاته (فَقَالَ الْآخَرُ لِلأَوَّلِ فِي الْأَصْحِ) مالی نه وه که یتر نه نها بق به که مه که به، واته: حال لکهره که هیچی نادریتتی، له سر فرموده ی پاست.

(وَإِنْ تَسَابَقَ ثَلَاثَةٌ فَصَاعِدًا) نه گهر سنی که س، یان زیاتر پیشتربکی سوارانه یان کردو (وَشَرِطَ لِلثَّانِي مِثْلَ الْأَوَّلِ) به مهرج داندرا: مالیکی وه کو به که مه که بق نو وه مه که بی (فَسَدَ) نه پیشتربکی به تاله، به لام به فرموده ی پاستر: دروست ده بی، هم (وَذُوهُ يَجُوزُ) نه گهر به مهرج داندرا: نو وه مه که متری له به که مه که بدریتتی، نه وه ش دروسته (فِي الْأَصْحِ) له فرموده ی پاستردا.

(وَسَبَقُ إِبِلٍ بِكَتِفٍ) پیشکه وتنی ووشتر به شان کانی په چاو ده کریو (وَخَيْلٍ بِعُنُقٍ) پیشکه وتنی نه سپو ماینو هیستر به نه ستوی په چاو ده کریو (وَقِيلَ بِالْقَوَائِمِ فِيهِمَا) له فرموده یه کی بی هیتردا: له هردوو جوره کاندایا په پیشتربکانیان په چاو ده کریو.

(وَيَشْتَرِطُ لِلْمُنَاضَلَةِ) به مهرج داده ندري بق دروستبوونی پیشتربکی چه هاویشتن: (بَيَانُ أَنَّ الرَّمْيَ مُبَادَرَةٌ) پوون بکریته وه: ثایا چه هاویشتنه که پیشکه وتنه (وَهِيَ أَنْ يَيْدُرَ أَحَدُهُمَا بِإِصَابَةِ الْعَدَدِ الْمَشْرُوطِ) پیشکه وتن نه مه به: به کتیکان پیش نه وی تر بکه وی به لیدانی نه و ژماره یی به مهرج داندراوه له کوی چه که هاویشتراوه که: وه به مهرج دابندری: هر به کتیکان له کوی بیست فیشه کی هاویشتراو پینج فیشه کی لیدایا نه وه نده مالی بدریتتی، جا هر کامه یان له کوی بیست فیشه که کی خوی پینجی لیدان، نه میان پیشکه وتوه به سر نه وه ی له بیسته که کی خوی چواران لیدایا، که وایو: ماله که ی ده دریتتی، به لام نه گهر هردو کیان پینجیان لیدان، نه و کاته هیچیکان پیشکه وتوو نین.

(أَوْ مُحَاطَةً) یان پوون بکریته وه: چه هاویشتنه که داشکاندنه (وَهِيَ أَنْ تُقَابَلَ إِصَابَاتُهُمَا وَيُطْرَحَ الْمُشْتَرَكُ) داشکندن نه مه به: لیدانی هردو کیان به رامبر بکریو لیدانه هاوبه شه کانیان فری بدری (فَمَنْ زَادَ بَعْدَ ذَلِكَ فَتَاضِلٌ) جا نه وه ی ژماره ی لیدانه که ی نه وه نده زیاد بوو، نه میان پیشکه وتوه به سر نه وی تر داو ماله که ی ده دریتتی.

(و) هروها به مهرج داده ندري له هردو ویشیوه ی پابریودا: (بَيَانُ عَدَدِ ثَوْبِ الرَّمْيِ) پوون بکریته وه ژماره ی ثوبه ته کانی هاویشتن چند بن: ثایا هر به که یان تیریک تیریک بهاوی، یان

وَالْإِصَابَةُ وَمَسَافَةُ الرَّمِي وَقَدْرُ الْقَرْصِ طُولًا وَعَرْضًا، إِلَّا أَنْ يَقَعْدَ بِمَوْضِعٍ فِيهِ غَرَضٌ مَعْلُومٌ فَيَحْمِلُ الْمُطْلَقُ عَلَيْهِ، وَلَيُبَيِّنَا صِفَةَ الرَّمِي مِنْ قَرْعٍ وَهُوَ إِصَابَةُ الشَّنِّ بِلَا خَدَشٍ، أَوْ خَرْقٍ وَهُوَ أَنْ يَثْبُتَهُ وَلَا يَثْبُتَ فِيهِ، أَوْ خَسَقٍ وَهُوَ أَنْ يَثْبُتَ فِيهِ، أَوْ مَرَقٍ وَهُوَ أَنْ يَنْقُذَ، فَإِنْ أَطْلَقَا اقْتَضَى الْقَرْعُ، وَيَجُوزُ عَوْضُ الْمُنَاضَلَةِ مَنْ حَيْثُ يَجُوزُ عَوْضُ الْمُسَابَقَةِ وَيَشْرُطُهُ، وَلَا يُشْتَرَطُ تَعْيِينُ قَوْسٍ وَسَهْمٍ، فَإِنْ عَيَّنَ لَهَا وَجَّازَ إِبْدَالُهُ بِمِثْلِهِ، فَإِنْ شَرِطَ مَنَعَ إِبْدَالُهُ فَسَدَ الْعَقْدُ،

پینج پینج، یان یه کتیکان پیتشر ته اوای بیسته که ی خوی بهاوی، نینجا نه وه ی تریش بیسته که ی خوی بهاوی (وَالْإِصَابَةُ) هم مه رجه: ژماره ی لیدانه کانیش پوون بکریته وه: وه که له بیست فیشه که پینجان لیږدا.

هم (وَمَسَافَةُ الرَّمِي) دوری و نزیکی نامادجه که ش پوون بکریته وه، هم (وَقَدْرُ الْقَرْصِ طُولًا وَعَرْضًا) نه اندازه ی نامادجه که ش پوون بکریته وه له پووی درژی و پانیوه (إِلَّا أَنْ يَقَعْدَ بِمَوْضِعٍ فِيهِ غَرَضٌ مَعْلُومٌ) مه گړ له شوپنیکي ودها پېشبرکي بیهستن که نامادجه کی زاندرای تږدا بږ، نه و کاته مه رج نیه، که وایو: (فَيَحْمِلُ الْمُطْلَقُ عَلَيْهِ) نامادجه پووننه کړاوه که ده پیندریته سهر نه و نامادجه زاندر اوه.

(وَلَيُبَيِّنَا صِفَةَ الرَّمِي) سوننه ته شپوه ی هاویشتنو لیدانه که پوون بکه نه وه: (مِنْ قَرْعٍ وَهُوَ إِصَابَةُ الشَّنِّ بِلَا خَدَشٍ) نایا ته نها له نامادجه که بداو هیچ شوختی تن نه کا (أَوْ خَرْقٍ وَهُوَ أَنْ يَثْبُتَهُ وَلَا يَثْبُتَ فِيهِ) یان لی ی بداو کونی بکاو هاویشتراوه که شی تږدا نه مینیتته وه (أَوْ خَسَقٍ وَهُوَ أَنْ يَثْبُتَ فِيهِ) یان لی ی بداو تږدا بمینیتته وه (أَوْ مَرَقٍ وَهُوَ أَنْ يَنْقُذَ) یان لی ی بداو کونی بکاو له دیوه که ی تږدا بهواته دره وه (فَإِنْ أَطْلَقَا) جا نه گړ له بهستنی پېشبرکي ډا چونیته تی لیدانه که یان نه گوت، نه و کاته (اِقْتَضَى الْقَرْعُ) ته نها لیدانه که ی ده خوازی و نه وانی تر پتویست نین.

(وَيَجُوزُ عَوْضُ الْمُنَاضَلَةِ) دروسته: له گړی چه که هاویشتندا مال به مه رج دابندرئ (مِنْ حَيْثُ يَجُوزُ عَوْضُ الْمُسَابَقَةِ وَيَشْرُطُهُ) له و پوهی که دروست بوو: مالی گړی سوارانه دابنئ و هم به مه رجه که ی گړی سوارانه ش، واته: یان بیگانه یه که بیخاته نه ستوی خوی، یان ته نها یه کیک له پېشبرکي که ره کان، یان هردو وکیان به و مه رجه ی حه لالکه ریک وه که لیان بکه وی: نه گړ وه پېش هردو وکیان بکه وی مالی هردو وکیان بږ خوی بیا، نه گړ نه وانی پېش که وتن نه و هیچ نه دا.

به لام (وَلَا يُشْتَرَطُ تَعْيِينُ قَوْسٍ وَسَهْمٍ) به مه رج داناندرئ: که وانی تیر دیاری بکرین (فَإِنْ عَيَّنَ) جا نه گړ تیرو که وانی که دیاری کړا (لَهَا) دیار کړنه که پوچه ل ده بږ و (وَجَّازَ إِبْدَالُهُ بِمِثْلِهِ) دروسته به تیرو که وانی که ی تر بیگړی (فَإِنْ شَرِطَ مَنَعَ إِبْدَالُهُ) جا نه گړ به مه رج داندر: که نابږ بگړ پږی، نه و کاته (فَسَدَ الْعَقْدُ) مامله ته که تیک ده چی و دانامه زری.

وَالْأَظْهَرُ اشْتِرَاطُ بَيَانِ الْبَادِي بِالرُّمِّي وَلَوْ حَضَرَ جَمْعٌ لِلْمُنَاضَلَةِ فَانْتَصَبَ زَعِيمَانِ يَخْتَارَانِ أَصْحَابًا جَارَ، وَلَا يَجُوزُ شَرْطُ تَعْيِينِهِمَا بِقُرْعَةٍ، فَإِنْ اخْتَارَ غَرِيبًا ظَنَّهُ رَأْمِيًا قَبَانَ خِلَافَهُ بَطَلَ الْعَقْدُ فِيهِ وَسَقَطَ مِنَ الْحِزْبِ الْآخَرِ وَاحِدٌ، وَفِي بَطْلَانِ الْبَاقِي قَوْلًا تَفْرِيقِي الصَّفَقَةِ، فَإِنْ صَحَّحْنَا فَلَهُمْ جَمِيعًا الْخِيَارُ، فَإِنْ أَجَازُوا وَتَنَازَعُوا لِمَنْ يَسْقُطُ بِذَلِكَ فَسَدَ الْعَقْدُ، وَإِذَا نُضِلَّ حِزْبٌ قُسِمَ الْمَالُ بِحَسَبِ الْإِصَابَةِ،

(وَالْأَظْهَرُ) به فرموده‌ی راستتر: (اشْتِرَاطُ بَيَانِ الْبَادِي بِالرُّمِّي) مهرجه بودن بکریته‌وه: کامه‌یان پیشتر دست به هاویشتن بکا، هم مهرجه شوینی لیتاویشتنه که شیان یه کسان بین، هم مهرجه: نه و چه‌کی هردوو لا هاویشتنی پندک یه ک پده‌گزین، هروه‌ک له (تحفه) و (نهایه) دا فرموده‌یانه.

(وَلَوْ حَضَرَ جَمْعٌ لِلْمُنَاضَلَةِ) نه‌گه‌ر کومه‌لک ناماده بون بؤ پیشبریکی چه‌ک هاویشتن (فَإِنْ اخْتَارَ غَرِيبًا) نینجا له و کومه‌له سو که‌س به پده‌زاهندی هه‌مووان خویان کرده سهرکرده، تا‌کو (يَخْتَارَانِ أَصْحَابًا) هر یه‌کیان له و کومه‌له چه‌ند که‌سیک بؤ خوی هه‌لبرئری و هر یه‌کیان ببیته گرقه‌یک (جَارَ) نه و مامله‌ته دروسته، به و مهرجه‌ی پیش به‌ستنی پیشبریکی به‌که: نه‌میان له کومه‌له که یه‌کک هه‌لبرئری، نینجا نه‌وه‌کی تریش یه‌کک هه‌لبرئری... به‌م جوره، تا ژماره‌ی نه‌ندامه‌کانی هردوو گرقه‌ه‌کان به یه‌کسانی نه‌واو ده‌بین، که‌وابو: (وَلَا يَجُوزُ شَرْطُ تَعْيِينِهِمَا بِقُرْعَةٍ) پیشبریکی به و مهرجه دروست نیه: که به پشکه هه‌مو نه‌ندامه‌کان دیاری بکرتن، چونکه نه‌وه‌ی پشکه‌ی بؤ دهرده‌چی گشت لیزانه‌کان بؤ خوی هه‌لده‌بئری.

(فَإِنْ اخْتَارَ غَرِيبًا) جا نه‌گه‌ر یه‌کک له سهرکرده‌کان پیاویکی نه‌ناسراوی هه‌لبرارد، که (ظَنَّهُ رَأْمِيًا قَبَانَ خِلَافَهُ) واتیگه‌یشتبو چه‌کهاویره، نینجا ناشکراو هر نازانی چه‌ک به‌اوی، نه و کاته (بَطَلَ الْعَقْدُ فِيهِ) مامله‌ته که له و نه‌زانه‌دا به‌تال ده‌بین و (وَسَقَطَ مِنَ الْحِزْبِ الْآخَرِ وَاحِدٌ) له گرقه‌ه‌کی تریش یه‌کک له به‌رامبر نه‌زانه‌که لاده‌که‌وئ.

(وَفِي بَطْلَانِ الْبَاقِي قَوْلًا تَفْرِيقِي الصَّفَقَةِ) له‌باره‌ی به‌تال‌بوونه‌وه‌ی نه‌ندامه‌کانی تریش هردوو فرموده‌ه‌کی لیکجیا‌کردنه‌وه‌ی مامله‌تیک هیه: راستره‌کیان ده‌فرموی: دروست ده‌بین و به‌تال نایی، که‌وابو: (فَإِنْ صَحَّحْنَا) نه‌گه‌ر به فرموده‌ی راستتر: له نه‌ندامه‌کانی تری هردوو گرقه‌ه‌که‌دا به دروست‌بووی دابنیین، نه‌و کاته (فَلَهُمْ جَمِيعًا الْخِيَارُ) له هردوو کومه‌له‌که گشتیان مافی به‌شیمان‌بوونه‌ویان هیه، نینجا (فَإِنْ أَجَازُوا) نه‌گه‌ر به‌شیمان نه‌بوونه‌وه مامله‌ته‌کیان پویاند، به‌لام (وَتَنَازَعُوا لِمَنْ يَسْقُطُ بِذَلِكَ) بووه کیشه‌یان: نایا کامه‌یان له به‌رامبر نه‌زانه‌که لایکه‌وئ، نه‌و کاته (فَسَدَ الْعَقْدُ) مامله‌ته‌که تیک ده‌چی (وَإِذَا نُضِلَّ حِزْبٌ) هر کاتیک گرقه‌یک به سهر گرقه‌یکدا پیش که‌وت (قُسِمَ الْمَالُ بِحَسَبِ الْإِصَابَةِ) نه‌و ماله‌ی له

وَقِيلَ بِالسُّوْيَةِ، وَيُشْتَرَطُ فِي الْإِصَابَةِ الْمَشْرُوطَةُ أَنْ تَخْصُلَ بِالْإِصَابِ، فَلَوْ تَلَفَ وَتَرَّ أَوْ قَوَسَ أَوْ عَرَضَ شَيْءٌ انْصَدَمَ بِهِ السَّهْمُ وَأَصَابَ بِهِ حُسْبَ لَهُ، وَإِلَّا لَمْ يُحْسَبْ عَلَيْهِ، وَلَوْ نَقَلَتِ الرِّيحُ الْفَرَضَ فَأَصَابَ مَوْضِعَهُ حُسْبَ لَهُ، وَإِلَّا فَلَا يُحْسَبُ عَلَيْهِ، وَلَوْ شَرَطَ خَسَقٌ لَفَقَّبَ وَبَيَّتْ ثُمَّ سَقَطَ أَوْ لَقِيَ صَلَابَةً فَسَقَطَ حُسْبَ لَهُ.

(کتابُ الْإِيمَانِ)

گرویه که دا به مرج داندراوه به گویره ی لیدانه کان به سر لیده ره کاندای بهش ده گری، به لام (وَقِيلَ بِالسُّوْيَةِ) له فهرموده به کی تر که زقریه ی سرچاوه کان به راستریان داناو: به یه کسانى ماله که به سر هه مو نه ندانه کانی گرویه که دا بهش ده گری: بی جیاوازی له نیوان نه وه ی له نامانجه که ی داوه، یان لی نه داوه.

(وَيُشْتَرَطُ فِي الْإِصَابَةِ الْمَشْرُوطَةُ أَنْ تَخْصُلَ بِالْإِصَابِ) به مرج داده ندری له و لیدانه ی به مرج داندراوه: به سر ی تیره که بی، نه که به پانی و به نه که ی (فَلَوْ تَلَفَ وَتَرَّ أَوْ قَوَسَ) جا نه گه له حاله تی هاویشتنه که دا زئی که وانه که پچرا، یان که وانه که شکا (أَوْ عَرَضَ شَيْءٌ انْصَدَمَ بِهِ السَّهْمُ) یان شتی که هاتو تیره که ی خوی لی دا، به لام (وَأَصَابَ بِهِ) له هه رسی که حاله ندا تیره که ی له نامانجه که دا، نه وه (حُسْبَ لَهُ) بوی ده ژمیردی (وَإِلَّا لَمْ يُحْسَبْ عَلَيْهِ) به لام نه گه لی نه دا، نه و کاته له سر ی ناژمیردی و دوو یاره ی ده کاته وه.

(وَلَوْ نَقَلَتِ الرِّيحُ الْفَرَضَ) نه گه له حاله تی هاویشتنه که دا بایه که نامانجه که ی له شوینی خوی لادا بۆ شوینی کی تر (فَأَصَابَ مَوْضِعَهُ) نه ویش چه که هاویشتر او هه ی له شوینی نامانجه که دا، نه و کاته ش (حُسْبَ لَهُ) بوی ده ژمیردی (وَإِلَّا فَلَا يُحْسَبُ عَلَيْهِ) به لام نه گه له شوینه که بی نه دا، له سر ی ناژمیردی (وَلَوْ شَرَطَ خَسَقٌ) نه گه به به مرج داندرا: نامانجه که کون بکاوتی دا بیمیخته وه (فَتَقَّبَ وَبَيَّتْ ثُمَّ سَقَطَ) نینجا له نامانجه که ی داو کونی کردو تی دا مایه وه، نینجا که وته خواره وه (أَوْ لَقِيَ صَلَابَةً فَسَقَطَ) یان تیره که به شتیکی ره ق که وت بوی که وته خواره وه و کونی نه کرد، نه وه له هه ردو مه سه له دا (حُسْبَ لَهُ) بوی ده ژمیردی، چونکه که مته رغه می نه کردوه.

﴿کتابُ الْإِيمَانِ: په رتوکی سوینده کان﴾

پیشه که بزانه: هرجه سویند خوره که بالغو عاقل بی و به خوشی خوی بی و مه بهستی سویند خوارن بی، واته: مندا ل و شیت و ژور لی کرا و نه و که سه ی بی مه بهستی دل سویندی به سر زویاندا دی، سویندی هیچکیان دانامه زری، پیغه مه به ر ده فهرموی: ﴿رَفَعَ الْقَلَمَ عَنْ ثَلَاثَةٍ: عَنِ الثَّائِمِ حَتَّى يَسْتَقِظَ وَعَنِ الصَّبِيِّ حَتَّى يَحْتَلِمَ وَعَنِ الْمَجْنُونِ حَتَّى يَقِفَ﴾ حدیث صحیح رواه أصحاب السنن، نووسینی تاوان له سر سی که سان هه لگیروه: له سر خه وتوو تا هه شیار ده بیته وه، له سر مندا ل تا بلوغي ده بی، له سر شیت تا چاک ده بیته وه. هه به به لکه ی دوو حه دیسه کانی داهاتوو: لیروه له باسی (لَقُوا الْإِيمَانِ) دا.

لَا تَنْعَقِدُ إِلَّا بِذَاتِ اللَّهِ تَعَالَى أَوْ صِفَةً لَهُ كَقَوْلِهِ: وَاللَّهُ، وَرَبُّ الْعَالَمِينَ، وَالْحَيُّ الَّذِي لَا يَمُوتُ، وَمَنْ نَفْسِي بِيَدِهِ، وَكُلُّ اسْمٍ مُخْتَصٍّ بِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى، وَلَا يَقْبَلُ قَوْلُهُ: لَمْ أَرِدْ بِهِ الْيَمِينَ. وَمَا انْصَرَفَ إِلَيْهِ سُبْحَانَهُ عِنْدَ الْإِطْلَاقِ: كَالرَّحِيمِ، وَالْخَالِقِ، وَالرَّازِقِ، وَالرَّبِّ تَنْعَقِدُ بِهِ الْيَمِينَ إِلَّا أَنْ يُرِيدَ غَيْرَهُ، وَمَا اسْتَعْمَلَ فِيهِ وَفِي غَيْرِهِ سَوَاءٌ:

جا بزانه: مهرجه سویندخوره که: به قهسدیو به خوشی خوی کاره سویند له سه رخوراده که بکا، یان نهیکا، واته: نه گهر سویندی خوارد کاریک بکا، یان سویندی خوارد نهیکا، ئینجا به زورلیکردن کاره که ی کرد، یان به هوئی قهدهغه کردن نه یکرد، یان له بیرى چوپووه که سویندی خواروده، یان نه یزانی نه مه سویند له سه رخوراده که به بویى کردی، یان بویى نه یکرد، لهو سن حاله تاندا سویندی لیناکه وئى تا جاریکی تر به خوشی خویو به قهسدی دهیکا، ههروه که له زوری سهرچاوه کانداییره و له کوتایی (سویندی نیشته جی بوون) دا ناوه پوکی نه م پییشه کی به پوون کراوه ته وه.

پیغه مبه ر ۱۱ ده فهرموی: ﴿رُفِعَ عَنْ أُمَّتِي الْخَطَا وَالنِّسْيَانُ وَمَا اسْتَكَرُّوا عَلَيْهِ﴾ حدیث حسن رواه ابن ماجه، لادراوه له سهر نوممه تی من بریاری به مه له داجوون و له بیرچوون و نه وه ی به زورلیکردن پتیا ن کراوه.

(لَا تَنْعَقِدُ إِلَّا بِذَاتِ اللَّهِ تَعَالَى) سویند خواردن نابه سترئ ته نها به زاتی خوای گه و ره (أَوْ صِفَةً لَهُ) یان به سیفه تیکی خوای گه و ره ده به سترئ (كَقَوْلِهِ) وه که سویند خوره که بلی: (وَاللَّهُ) بهو خواجه نه م کاره ناکه م (وَرَبُّ الْعَالَمِينَ) به پهروه دگاری عالم نه م کاره م نه کردوه (وَالْحَيُّ الَّذِي لَا يَمُوتُ) بهو زیندووه ی نامرئ نه و شته وه ها نیه (وَمَنْ نَفْسِي بِيَدِهِ) بهو که سه ی گیانی منی به دهسته نه و شته وه ها نیه، هم (وَكُلُّ اسْمٍ مُخْتَصٍّ بِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى) سویند خواردن ده به سترئ به ههراویکی تاییهت به خوای گه و ره بی: وه که به خاوه نی پوژی قیامهت، بهو که سه ی ده پیهرستم، بهو که سه ی دلان ده گپوئ... هتد (وَلَا يَقْبَلُ قَوْلُهُ: لَمْ أَرِدْ بِهِ الْيَمِينَ) سویند خوره که لی قبول ناکرئ بلی: مه بهستم بهو ناوه پیروزه سویند خواردن نه بوه.

به لام (وَمَا انْصَرَفَ إِلَيْهِ سُبْحَانَهُ عِنْدَ الْإِطْلَاقِ) ههراویک نه گهر بی ناتوره بگوتئ، بیرى مروء بولای خوا بچئو به ناتوره وهش بؤ خه که به کار بی: (كَالرَّحِيمِ) وه کو میهره بان= دلوفان (وَالْخَالِقِ) دروستکر (وَالرَّازِقِ) پرقدهر (وَالرَّبِّ) خاوهن، نه وهش (تَنْعَقِدُ بِهِ الْيَمِينَ) سویند خواردن پی ده به سترئ (إِلَّا أَنْ يُرِيدَ غَيْرَهُ) مه گهر سویند خوره که مه بهستی که سیکى تر بی- جگه له خوای گه و ره- نه و کاته لی قبول ده کرئو نابیته سویند خواردن (وَمَا اسْتَعْمَلَ فِيهِ وَفِي غَيْرِهِ سَوَاءٌ) ههراویکیش به یه کسانى بؤ خواو بؤ شتی تر به کار

كَالشَّيْءِ وَالْمَوْجُودِ وَالْعَالَمِ وَالْحَيِّ لَيْسَ بِيَمِينٍ إِلَّا بَنِيَّةٌ، وَالصَّفَّةُ: كَوَعْظَمَةِ اللَّهِ وَعَزَّتْهُ وَكِبْرِيَانَهُ وَكَلَامَهُ وَعِلْمَهُ وَقُدْرَتَهُ وَمَشِيَّتُهُ يَمِينٌ، إِلَّا أَنْ يُنَوِّيَ بِالْعِلْمِ الْمَعْلُومَ وَبِالْقُدْرَةِ الْمَقْدُورَ، وَلَوْ قَالَ: وَحَقَّ اللَّهُ. فَيَمِينٌ إِلَّا أَنْ يُرِيدَ الْعِبَادَاتِ،

بئ: (كَالشَّيْءِ) وهكو شت (وَالْمَوْجُودِ) هه بوی (وَالْعَالَمِ) زانا (وَالْحَيِّ) زیندو، نه وه (لَيْسَ بِيَمِينٍ إِلَّا بَنِيَّةٌ) نابیته سویندخوارن، تنها به نیه تی ناوی خوا ده بیته سویند.

(وَالصَّفَّةُ) سیفه تی زاتی خوی گوره - که سویندی پن دهبه سترئ - گشت نهو سیفه تانه: که به زاتی خوی گوره وه وه ستاون و لی جیانا بنه وه، که وایو: مه به ستیش به ناوی خوی گوره: گشت نهو وهو تو ناوه پیروزه کانی خوی گوره - که له حدیسی پیغه مبردا ۱۱ هاتون - چونکه نهو ناوانهش له سیفه ته کانی خوی گوره وه رگیرون، به لام جیاوازی نیه ناوه پیروزه کان له سیفه ته کانی زاتی خوا وه رگیارب: وهکو (السَّمِيعِ) له سیفه تی (السَّمْعِ) وه رگیروه، یان له سیفه ته کانی (فِعْلٍ) - کرداری خوا: وهکو (الْخَالِقِ) له سیفه ته (الْخَلْقِ) وه رگیروه، هه روه که له زوری سی سرجا وه کانداهرموویانه، منیش له رهونکرنه وهی (العقيدة الطحاوية) دا به دریزی رهونم کردونه وه:

(ك) وَهك سویندخوره که بئ: (وَعِظْمَةُ اللَّهِ) به گوره بی خوا (وَعَزَّتْهُ) به به میزی خوا (وَكِبْرِيَانَهُ) به خوبه گوره دانانی خوا (وَكَلَامَهُ) به گفتوگویی خوا - به قورشان، یان به م قورنانه (وَعِلْمَهُ) به زانستی خوا (وَقُدْرَتَهُ) به توانینی خوا (وَمَشِيَّتَهُ) به هزکردنی خوا، نه وانه گشتی (يَمِينٌ) دهبه سویند (إِلَّا أَنْ يُنَوِّيَ بِالْعِلْمِ الْمَعْلُومَ) تنها نه گره بهستی به (العلم) زاندرای خویو (وَبِالْقُدْرَةِ الْمَقْدُورِ) مه بهستی به (القدرة) نهو شته بئ که خوا توانای به سهردایه، نهو کاته نابیته سویند.

(وَلَوْ قَالَ) نه گره سویندخوره که گوتی (وَحَقَّ اللَّهُ) به حقی خوا نه م کاره ده کم. نه وه (فَيَمِينٌ) دهبیته سویند (إِلَّا أَنْ يُرِيدَ الْعِبَادَاتِ) تنها نه گره بهستی به حقی خوا: خوا به رسته کان بن که خوا فرهانی پی کریون، نهو کاته نابیته سویند، چونکه خوا به رسته کان سیفه تی خوی گوره نین.

﴿ناگاداری﴾ یه کم: سویندخوارن به هیچ دروستکراویکی خوا دانامه زئی: وه سویندم به پیغه مبردا ۱۱، یان به فلانه پیاوچاکه، یان به قهبری پیغه مبردا ۱۱، یان به قهبری فلانه پیاوچاکه، یان به سهری باوکم، یان به قهبری باوکم. که واته: نهو جوژه سویندانه ناپه سندن، به لکو نیمامی (الشافعی) و چند زانیه کی تر به گونا هیان داناهو سویندخوره که گونا هبار دهب، چونکه پیغه مبردا ۱۱ ده فره موی: ﴿أَلَا إِنَّ اللَّهَ - عَزَّ وَجَلَّ - يَنْهَاكُمُ أَنْ تَخْلَفُوا بِأَيْدِيكُمْ، فَمَنْ كَانَ خَالِفاً فَلْيُحْلِفْ بِاللَّهِ تَعَالَى﴾ رواه الشيخان، ناگادار بن خوی گوره نهو قه دهغه ده کا: سویند به سهری باوکتان بخون، جا هه ره که سیك سویند ده خوا با سویند به خوی گوره بخوا.

وَحُرُوفُ الْقَسَمِ بَاءٌ وَوَاوٌ وَتَاءٌ: كَبَّالَهُ وَوَالَّهُ وَتَالَهُ، وَتَخْتَصُّ التَّاءُ بِاللَّهِ تَعَالَى، وَلَوْ قَالَ: اللَّهُ وَرَفَعَ أَوْ نَصَبَ أَوْ جَرَّ فَلَيْسَ يَمِينٌ إِلَّا بِنِيَّةٍ،

جا بزانه: نه‌گەر سویندخۆره‌که مه‌به‌ستی نه‌وه‌بێ: سویند پێخۆراوه‌که وه‌کو خوا به‌گه‌وره‌ دابنێ، نه‌و کاته کافر ده‌بێ، هه‌روه‌ک له‌ زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا هه‌رموویانه؟ چونکه‌ پێغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رمووی: ﴿مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ أَشْرَكَ﴾ رواه ابوداود و غیره بسند حسن، هه‌ر که‌ سێک سویند بخوا به‌ شتیکی جگه‌ له‌ خوا، نه‌وه‌ هاوبه‌شی بۆ خوا داناوه‌و کافر ده‌بێ.

به‌لام نه‌گەر نه‌و جۆره‌ ووشانه‌ی پابردو به‌ مه‌به‌ستی سویندخواردن نه‌بێ، به‌لکو به‌ بێهه‌ج مه‌به‌ستی ک- به‌گۆیره‌ی عاده‌ت ووشه‌ی سوینده‌که‌ی به‌ سه‌ر زویانی‌دا هات، نه‌و کاته‌ ناپه‌سند نیه‌و گوناهباریش نابێ؟ چونکه‌ پیاویکی خه‌لکی (تَجَد) هاتو پرسیا‌ری ئیسلامی کردو پێغه‌مبه‌ر ﷺ وه‌لامی داوه‌، جا پیاوه‌که‌ پوشت و گوێ: ﴿وَاللَّهُ لَا أُرِيدُ عَلَى هَذَا وَلَا أَنْقُصُ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: أَلْفَحَ وَأَيُّهُ إِنْ صَدَقَ﴾ رواه مسلم، سویندم به‌ خوا له‌و پوکتانه‌ی ئیسلام زیاتر ناکه‌م و که‌میش ناکه‌م. جا پێغه‌مبه‌ر ﷺ هه‌رمووی: به‌ باوکی وی- به‌ سه‌ری باوکی وی به‌خته‌وه‌ر بوو نه‌گەر پاستی گۆتی. واته‌: مه‌به‌ستی پێغه‌مبه‌ر ﷺ سویندخواردن به‌ سه‌ری باوکی وی نه‌بو، به‌لکو به‌گۆیره‌ی عاده‌ت ووشه‌که‌ی به‌ سه‌ر ده‌مدا هات، هه‌روه‌ک ئیمامی (النواوی) له‌ (شرح مسلم)‌دا پوونی کردونه‌وه‌.

دووه‌م: نه‌گەر له‌گه‌ل سویندخواردنه‌که‌دا بێ: إِنْ شَاءَ اللَّهُ. نه‌وه‌ سوینده‌که‌ی دانا مه‌زێ، هه‌روه‌ک له‌ (باسی جیاکردنه‌وه‌ له‌ تعلق)‌دا پابرا، پێغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رمووی: ﴿مَنْ حَلَفَ عَلَى يَمِينٍ فَقَالَ: إِنْ شَاءَ اللَّهُ. فَلَا حِنْثَ عَلَيْهِ﴾ رواه أحمد وأصحاب السنن بسند حسن، هه‌ر که‌ سێک سویندی خواردو گوێ: إِنْ شَاءَ اللَّهُ. نه‌وه‌ سویندی لێناکه‌و.

جا بزانه: وه‌کیلگرتن بۆ سویندخواردن دروست نابێ، هه‌روه‌ک له‌ (باسی وه‌کیلایه‌تی)‌دا پابرا. (وَحُرُوفُ الْقَسَمِ) پێته‌کانی سویند پێخواردن له‌ عه‌ره‌بی‌دا (بَاءٌ وَوَاوٌ وَتَاءٌ) ته‌م سه‌نیه‌نه‌ (ک) وه‌ک بێ: (بِاللَّهِ، وَوَاللَّهِ، وَتَاللَّهِ)، به‌لام کوریزمانه‌کان له‌ سویندی کوردی‌دا: به‌ زۆری پیتی (ب) به‌ کار دێن: وه‌ک به‌ خوا، به‌ قورئان، هه‌م له‌ هه‌ندێ شوێنیشدا پیتی (و) به‌ کار دێن: وه‌ک وه‌ که‌لامی خوا.

(وَتَخْتَصُّ التَّاءُ بِاللَّهِ تَعَالَى) پیتی (ت) تایبه‌ته‌ به‌ ناوی (الله): وه‌ک (تالله)، واته‌: بۆ ناوه‌کانی‌ترو سیفه‌ته‌کانی خوا به‌ کار نایێ (وَلَوْ قَالَ: اللَّهُ وَرَفَعَ أَوْ نَصَبَ أَوْ جَرَّ) نه‌گەر گوێ (الله)، جا بۆری دانا سه‌ر هابه‌که‌، یان سه‌ر، یان ژێر، واته‌: پیتی سویندخواردنی نه‌گوت، نه‌وه‌ (فَلَيْسَ يَمِينٌ إِلَّا بِنِيَّةٍ) نایه‌ته‌ سویندخواردن ته‌نها به‌ نیه‌تی سویند نه‌بێ.

وَلَوْ قَالَ أَفَسَمْتُ أَوْ أَفْسِمُ أَوْ حَلَفْتُ أَوْ أَخْلَفْتُ بِاللَّهِ لِأَفْعَلَنَّ فِيمَيْنِ إِنْ تَوَّاهَا أَوْ أَطْلَقَ، وَإِنْ قَالَ قَصَدْتُ خَيْرًا مَاضِيًا أَوْ مُسْتَقْبَلًا صُدِّقَ بَاطِنًا وَكَذَّاهَا ظَاهِرًا عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلَوْ قَالَ لَغَيَّرَهُ أَفْسِمُ عَلَيْكَ بِاللَّهِ أَوْ أَسْأَلُكَ بِاللَّهِ لَتَفْعَلَنَّ وَأَرَادَ يَمِينِ نَفْسِهِ فِيمَيْنِ، وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ قَالَ إِنْ فَعَلْتُ كَذَا فَأَنَا يَهُودِيٌّ أَوْ بَرِيءٌ مِنَ الْإِسْلَامِ فَلَيْسَ بِيَمِينِ،

(وَلَوْ قَالَ) نه گهر سویتندخوره که گوتی: (أَفَسَمْتُ أَوْ أَفْسِمُ أَوْ حَلَفْتُ أَوْ أَخْلَفْتُ بِاللَّهِ لِأَفْعَلَنَّ) سویتندم خوارد به خوا، یان سویتند دهخوم به خوا نه و کاره ده که م. نه وه (فِیْمَیْنِ إِنْ تَوَّاهَا أَوْ أَطْلَقَ) ده بیته سویتند نه گهر نیتهی سویتندی هه بی، یان هیچ نیه تیکی نه بی، به لام (وَإِنْ قَالَ) نه گهر نه و سویتندخوره گوتی (قَصَدْتُ خَيْرًا مَاضِيًا) به و وشه یه مه به ستم خه به ردانیکی پریدوو بوو (أَوْ مُسْتَقْبَلًا) یان مه به ستم خه به ردانیکی داماتوو بوو، نه و کاته (صُدِّقَ بَاطِنًا) له په نهانی دا باوه پی پی ده کرئی (وَكَذَّاهَا ظَاهِرًا عَلَى الْمَذْهَبِ) هه روه ها له ناشکراییشدا باوه پی پی ده کرئی، له سه ره فرموده ی راستی مه زه هب.

(وَلَوْ قَالَ لَغَيَّرَهُ) نه گهر گوته که سیک: (أَفْسِمُ عَلَيْكَ بِاللَّهِ) سویتندم به سه رتق دادا به خوا ده بی نه م کاره بکه ی (أَوْ) یان گوتی (أَسْأَلُكَ بِاللَّهِ لَتَفْعَلَنَّ كَذَا) داوات لده که م به خوا ده بی نه م کاره بکه ی (وَأَرَادَ يَمِينِ نَفْسِهِ) به م دووانه ش مه به سستی سویتندی خوی بوو، نه وه (فِیْمَیْنِ) ده بیته سویتند، که و ابو: نه گهر کاره سویتند له سه رخوروه که حه پام نه بی، سوننه ته: سویتند پیداندراوه که کاره که بگو سویتنده که ی نه شکینتی، جا نه گهر نه یکرو سویتنده که ی شکاند، نه و کاته واجبه: سویتندخوره که که هه پاره تی سویتنده که ی بدا، هه روه که له زوری ی سه رچاوه کانا فرموویانه (وَإِلَّا) به لام نه گهر مه به سستی سویتندی خوی نه بو، به لکو تکا لیکردن، یان سویتندی که سه که ی مه به ست بوو، نه و کاته (فَلَا) نابیته سویتند.

جا بزانه: ناپه سنده به خاتری خوا له خه لک بپارپته وه، ناپه سنده نه و که سه ش په د بکاته وه که به خاتری خوا ده پارتته وه، هه روه که له زوری ی سه رچاوه کانا فرموویانه.

(وَلَوْ قَالَ) نه گهر گوتی: (إِنْ فَعَلْتُ كَذَا فَأَنَا يَهُودِيٌّ أَوْ بَرِيءٌ مِنَ الْإِسْلَامِ) نه گهر نه و کاره م کرد من جوله که م، یان گاوم، یان به ریمه له نیسلا م، یان به بی نیامانی بمرم، یان له نوممه تی محمدی ﷺ نیم. یان هر گوته یه کی تری کوفر، نه وه ش (فَلَيْسَ بِيَمِينِ) نابیته سویتندو که هه پاره تیشی نا که ویتته سه ر، جا نه گهر به و گوته یه مه به سستی نوورخستنه وه ی خوی بی له کاره که، نه و کاته حه پامه و گونا هبار ده بی، به لام نه گهر مه به سستی پازی بوون بی به و گوتروانه نه گهر کاره که بکا، نه و کاته یه که سه ر کافر ده بی، چونکه پازی بوون به کوفر ده بیته کافریوون، پیغه مبه ر ﷺ ده فرموی: «مَنْ حَلَفَ لِقَالَ إِلَى بَرِيءٍ مِنَ الْإِسْلَامِ فَإِنْ كَانَ كَاذِبًا فَهُوَ كَمَا قَالَ، وَإِنْ كَانَ صَادِقًا فَلَنْ يَرْجِعَ إِلَى الْإِسْلَامِ صَادِقًا» رواه أبو داود بسند صالح، هر

وَمَنْ سَبَقَ لِسَانُهُ إِلَى لَفْظِهَا بِلاَ قَصْدٍ لَمْ تَنْعَقِدْ، وَتَصِحُّ عَلَى مَاضٍ وَمُسْتَقْبَلٍ، وَهِيَ مَكْرُوهَةٌ إِلَّا فِي طَاعَةٍ، فَإِنْ حَلَفَ عَلَى تَرْكِ وَاجِبٍ أَوْ فِعْلٍ حَرَامٍ عَصَى وَلَزِمَهُ الْحِنْثُ وَكَفَّارَةٌ، أَوْ تَرْكِ مَنْذُوبٍ أَوْ فِعْلٍ مَكْرُوهٍ

كهسيك سویند بخواو بلی: من بهریم له نیسلام. نه وه نه گهر دروژن بئ، چونی گوتوه نه وهما ده بئ، وه نه گهر راستگو بئ به سه لامه تی ناگه پښتوه ناو نیسلام.

جا بزانه: له وه حاله ته ی به کافر داناندرئ سوننه ته بلی: (أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، لِإِلَهِ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) هه روه که له زږدیه ی سرچاوه کانداهرموویانه، پیغه مبه رﷺ ده فهرمووی: ﴿مَنْ حَلَفَ بِاللَّاتِ وَالْعُزَّى فَلْيَقُلْ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ روه الشیخان، هه که سیك سویندی خوارد به بتو سه نه م با بلی: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ. ټینجا وا باشتره بلی: (أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ)، هه روه که له (تحفة) داهرمووی ته.

(وَمَنْ سَبَقَ لِسَانُهُ إِلَى لَفْظِهَا) هه که سیك زوبانه که ی پېشپرکئ ی لی کرد بؤ گوئنی سوینده که: وه که نه رئوالله، یان ناوالله، (بِلاَ قَصْدٍ) به دلپش مه به سستی سویند خواردن نه بئ، نه و کاته (لَمْ تَنْعَقِدْ) سوینده که ی نابه سترئ وه بیتته (فَلَوْ الْيَمِينُ): سویندی پوچه ل ﴿عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا فِي قَوْلِهِ تَعَالَى: (لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِالْفُلُوحِ فِي أَيْمَانِكُمْ). أُنْزِلَتْ فِي قَوْلِهِ: (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) وَ(بَلَى وَاللَّهُ)﴾ روه البخاری موقوفا وابدود مرفوعا، خوی گه وره ناتانگری به و سویندانه ی بنویستی دل به سر زویانتاندا دین. هه زده تی (عائشه) فهرمووی: نه م نایه ته له باره ی گوته ی (ناوالله) و (نه رئوالله) هاتوته خواروه.

(وَتَصِحُّ عَلَى مَاضٍ وَمُسْتَقْبَلٍ) سویند خواردن دروست ده بئ له سر کاتی پابرو و داهاتو: وه که الله نه م کاره م نه کړده، یان والله ده بکه م (وَهِيَ مَكْرُوهَةٌ إِلَّا فِي طَاعَةٍ) سویند خواردن ناپه سنده، نه نها له خوا به رستی دا نه بئ، یان له داوایه کی لای قازی نه بئ، نه و کاته ناپه سند نیه.

(إِذَا حَلَفَ عَلَى تَرْكِ وَاجِبٍ أَوْ فِعْلٍ حَرَامٍ) جا نه گهر سویندی خوارد: واجبتک نه کا، یان هه پامیک بکا، نه و کاته (عَصَى) گونا هار ده بئ، که و ابو: (وَلَزِمَهُ الْحِنْثُ وَكَفَّارَةٌ) له سر ی واجبه: سوینده که ی له خوی بیخی و که ففاره تی سوینده که ش بدا، چونکه مانه وه ی له سر نه م حاله ته گونا هه و لاکه و تنی خیره، پیغه مبه رﷺ ده فهرمووی: ﴿إِذَا حَلَفْتَ عَلَى يَمِينٍ وَرَأَيْتَ غَيْرَهَا خَيْرًا مِنْهَا فَأَتِ الَّذِي هُوَ خَيْرٌ وَكُفِّرْ عَنْ يَمِينِكَ﴾ روه الشیخان، هه که تیتک سویندت له سر شتیک خواردو بینیت شتیک تر له و سویند له سر خواروه باشتره، شته باشتره که بکه و که ففاره تی سوینده که ت بده.

(أَوْ تَرْكِ مَنْذُوبٍ) یان نه گهر سویندی له سر نه کړنی سوننه تیک خوارد: وه که الله چیشته نویژ نا که م (أَوْ فِعْلٍ مَكْرُوهٍ) یان سویندی له سر کړنی ناپه سندی خوارد: وه که الله

سُنُّ حَنْتُهُ وَعَلَيْهِ الْكَفَّارَةُ، أَوْ تَرَكَ مُبَاحٍ أَوْ فَعَلَهُ فَلَا أَفْضَلَ تَرَكَ الْحَنْثُ، وَقِيلَ الْحَنْثُ،
وَلَهُ تَقْدِيمُ كَفَّارَةٍ بِغَيْرِ صَوْمٍ عَلَى حَنْثٍ جَائِزٍ قِيلَ: وَحَرَامٌ، قُلْتُ: هَذَا أَصَحُّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.
وَكَفَّارَةُ ظَهَارٍ عَلَى الْعَوْدِ، وَقَتْلُ عَلَى الْمَوْتِ، وَمَنْذُورٌ مَالِي.

له نوڙدا ناوړ ددهمه وه، نو کاته ش هه ربه به لگي چه بيسه که ي پابروو: (سُنُّ حَنْتُهُ
وَعَلَيْهِ الْكَفَّارَةُ) سوننه ته سوينده که ي له خړي پيڅي، به لام که ففاره تي له سر واجب ده بڼ.
(أَوْ تَرَكَ مُبَاحٍ أَوْ فَعَلَهُ) يان سويندي له سر نه کړني، يان کړني چه لائیک خوارد: وهک والله
نهم خوراکه ناخقم، يان والله ده چمه ناو خانوو، نو کاته (فَلَا أَفْضَلَ تَرَكَ الْحَنْثِ) ودها
خيرتره سوينده که ي له خړي پيڅي (وقيل) له فرموده ده که ي بڼ هيژدا: (الْحَنْثُ) سوينده که ي
له خړي پيڅي خيرتره، تاكو هه ژاره كان سود له که ففاره ته که ي وه ريگرن.

(وَلَهُ تَقْدِيمُ كَفَّارَةٍ بِغَيْرِ صَوْمٍ عَلَى حَنْثٍ جَائِزٍ) بڼ سويند خوره که دروسته: که ففاره ته که
پيش سويند ليکه و تنه که بدا نه گهر که ففاره تدانه که ي پږوو نه بڼ و هم سويند
ليکه و تنه که ي دروست بڼ (قِيلَ: وَحَرَامٌ) له فرموده ده که دا: نه گهر سويند ليکه و تنه که ي
چه راميش بڼ، هه دروسته پيشدا که ففاره ته که بدا (قُلْتُ) نيمامي (النواوي) فرموده ده تي:
(هَذَا أَصَحُّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) نهم فرموده ده پاستره.

به لام له مزه به ي نيمامي (حنفي) دا: پيش سويند ليکه و تنه دروست نيه که ففاره ته که ي بدا،
هه روه که (مجمع الانهر) دا فرموده ده تي، هم له مزه به ي نيمام (الشافعي) ش ودها باشته
که ففاره ته که ي نه دا تا سويندي لږ ده که وي، هه روه که له زږيه ي سه رچاوه کاند ا فرموده ده.
(وَكَفَّارَةُ ظَهَارٍ عَلَى الْعَوْدِ) دروسته که ففاره تي زياريش پيش گه پانه وه بدا، هم (وَقَتْلُ
عَلَى الْمَوْتِ) دروسته: که ففاره تي کوشتن پيش مړني کوژاوه که بدا.

هم (وَمَنْذُورٌ مَالِي) دروسته: نه زړکراو يکي مالي پيش هاتنه جي ي پيڼه لواسراوه که بدا:
وهک (نه گهر خوا شيفاي دام نه زړ بڼ مه پږک بکه مه خير). نه وه دروسته پيش شيفاهاتن
مه روه که بکاته خير، به لام نه گهر نه زړکراوه که خوا به رستي لاشه يي بڼ: وهکو پږوو، نه و
کاته دروست نيه وه پيش پيڼه لواسراوه که بخستري.

﴿فَصْلٌ: لَه بَاسِي كَه فِفَارَه تي سويند﴾

پيشه که ي بزانه: هه کاتيک سويند خوره که سويندي ليکه و تاته: به قه سدي و به خړشي
خړي قه دغی سوينده که ي شکاند، يان سويند خوارنه که ي چه پام بوو و له ترسي
گونا بهاري سوينده که ي شکاند، نه وه که ففاره تي سوينده که ي له سر واجب ده بڼ.
نينجا بزانه: نه گهر به سويند خوارنه که ي گونا بهار بوږي، نه وه واجبه: به په له که ففاره تي
سوينده که بدا، به لام نه گهر گونا بهار نه بوږي، نه و کاته په له کردن واجب نيه و دروسته:
که ففاره ته که ي دوا بخا، هه روه که له (تحفة) حاشيه کاني دا پوون کراوه ته وه.

(فَصَلِّ يَتَخَيَّرُ فِي كَفَّارَةِ الْيَمِينِ بَيْنَ عَتَقِ كَالْظَّهَارِ، وَإِطْعَامِ عَشْرَةِ مَسَاكِينَ لِكُلِّ مَسْكِينٍ مِدَّ حَبٍّ مِنْ غَالِبِ قُوتِ بَلَدِهِ، وَكَسْوَتِهِمْ بِمَا يُسَمَّى كَسْوَةً كَقَمِيصٍ أَوْ عِمَامَةٍ أَوْ إِزَارٍ، لَا خُفَّ وَقَفَّازَيْنِ وَمِنْطَقَةً، وَلَا يُشْتَرَطُ صَلَاحِيَّتُهُ لِلْمَذْفُوعِ إِلَيْهِ فَيَجُوزُ سَرَاوِيلُ صَغِيرٍ لِكَبِيرٍ لَا يَصْلُحُ لَهُ، وَقُطْنٌ وَكَتَانٌ وَحَرِيرٌ لِامْرَأَةٍ وَرَجُلٍ، وَلَيْسَ لَمْ تَذْهَبَ قُوَّتُهُ، فَإِنْ عَجَزَ عَنِ الثَّلَاثَةِ لَزِمَهُ صَوْمٌ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ،

(يَتَخَيَّرُ فِي كَفَّارَةِ الْيَمِينِ) كه ففاره تدهره كه سهرپشكه له كاففاره تي سوينده كه ي: دا: (بَيْنَ عَتَقِ كَالْظَّهَارِ) يان كويله يهك نازاد بكا وهك نه و كويله ي له (كه ففاره تي زهان) دا پابرا. (وَإِطْعَامِ عَشْرَةِ مَسَاكِينَ) يان دانه ويژه بداته ده كه داو هه ژاران (لِكُلِّ مَسْكِينٍ مِدَّ حَبٍّ) بَق هه ر كه دايه ك مستيك ده نكي ساغ - كه ده كاته (٦٠٥) غرام - واته: دروست نيه له جياتي دانه ويژه كه پاره بداو نابي دانه ويژه ي هاپدراو بدا (مِنْ غَالِبِ قُوتِ بَلَدِهِ) له و دانه ويژه ي به نه غله ي دانيشتواني شاره كه پي ده زين كه ففاره ته كه بدا.

(وَكَسْوَتِهِمْ بِمَا يُسَمَّى كَسْوَةً) يان ده پارچه جلو بهرگ بداته ده كه داو هه ژاران: جليكي و هه پي بگوتري: جلو بهرگ (كَقَمِيصٍ) وهكو كراس (أَوْ عِمَامَةٍ) يان ميژه ر (أَوْ إِزَارٍ) يان په شته مالي خواره وه، يان سهر وه (لَا خُفَّ وَقَفَّازَيْنِ وَمِنْطَقَةً) به لام خوفو گنده وي ده ستوانه و قايشي پشتي نابنه كه ففاره ت (وَلَا يُشْتَرَطُ صَلَاحِيَّتُهُ لِلْمَذْفُوعِ إِلَيْهِ) مهرج نيه جلو بهرگ كه كه لكی نه و كه سه ي هه ي كه دراويه تي، كه وابو: (فَيَجُوزُ سَرَاوِيلُ صَغِيرٍ لِكَبِيرٍ لَا يَصْلُحُ لَهُ) دروسته ده رپي بچوكيك بريته مروفتكي گه وره كه به كه لكی نه ي، هم (وَقُطْنٌ وَكَتَانٌ وَحَرِيرٌ لِامْرَأَةٍ وَرَجُلٍ) دروسته جلي لوكه و كه تان و ناوريشم و خوري موو بدرته نافرته و پياوي كه داو هه ژار، هم (وَلَيْسَ لَمْ تَذْهَبَ قُوَّتُهُ) دروسته: جلي ده بهر كرلويش له كه ففاره تي سويند بدري به و مهرجي هيژي نه رويشتي به لام نه گه نه وه نده ده بهر كرابي هيژي نه مابي، يان پرابي، نه و كاته دروست نيه له كه ففاره ت بدري.

﴿ نَاگاداري ﴾: له لای نيمامي (حنفي) نه ندازه ي دانه ويژه ي كه ففاره تي سويند - وهكو سهر فيتره - نيو ساعه، واته: (١٨١٥) كيلويه كو هه شتسه بو پانزه غرام، بق هه ر كه دايه كو هه ژاريك، هم دروسته نرخي دانه ويژه كهش پاره بداته ده هه ژاره كان، هه روهك له (مجمع الانهر) دا هه رموويه تي.

(إِنْ عَجَزَ عَنِ الثَّلَاثَةِ) جا نه گه كه ففاره تدهره كه تواناي نه بو هيچيك له و ستيانه ي پابردو بكا، نه و كاته (لَزِمَهُ صَوْمٌ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ) له سه ري واجبه: سي پوزان به نيه تي كه ففاره تي سويند به پوزو ببين، خوي گه وره ده هه رموي: ﴿كَفَّارَتُهُ إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسَاكِينَ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كَسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ذَلِكَ كَفَّارَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ﴾ راهي دياره.

وَلَا يَجِبُ تَتَابُعُهَا فِي الْأَطْهَرِ، وَإِنْ غَابَ مَالُهُ انْتِظَرُهُ وَلَمْ يَصُمْ، وَلَا يُكْفَرُ عَبْدٌ بِمَالٍ إِلَّا إِذَا مَلَكَهُ سَيِّدُهُ طَعَامًا أَوْ كِسْوَةً وَقُلْنَا يَمْلِكُ، بَلْ يُكْفَرُ بِصَوْمٍ، وَإِنْ ضَرَّةٌ وَكَانَ حَلْفٌ وَحَنَتْ يَأْذَنَ سَيِّدِهِ صَامٌ بِلَا إِذْنٍ، أَوْ وَجَدَا بِلَا إِذْنٍ

جا بزانه به ده ققی ئەم ئایەتە دروست نیە: ژمارە ی گەداو هەژارەکان لە دە کەسان کە متر بین، بەلام (وَلَا يَجِبُ تَتَابُعُهَا) واجب نیە: سێ پۆژوووەکان بە نوای یەکتەردا بن (فِي الْأَطْهَرِ) لە فەرموودەی بەمیزتردا، چونکە لە ئایەتە کەدا نەگوتراوە (وَإِنْ غَابَ مَالُهُ) ئەگەر کەففاپەتدەرە کە مالی هەبوو بەلام لە شوێنێکی تر بوو، ئەوکاتە (انْتَظَرُهُ وَلَمْ يَصُمْ) دەبێ چاوەپوانی مالهەکی بکاو دروست نیە بە پۆژوو بین، چونکە مالی هەیه، لە ئایەتە کەشدا دەفەرموی: ﴿فَمَنْ لَمْ يَجِدْ﴾ ئەگەر نەیبو با سێ پۆژان بە پۆژوو بین.

﴿فَاكْفَارِي﴾: ئەگەر چەند جارێک سوێندی لە سەر یەك شت خوارد، ئەو کەففاپەتیك بۆ هەموو سوێندەکان بەسە، بەو مەرجە ی کەففاپەتی نەدا، واتە: ئەگەر کەففاپەتی دا، ئینجا دووبارە سوێندی لە سەر هەمان شت خوارد، ئەو کاتە کەففاپەتە کەش دووبارە واجب دەبێتەو. هەروەها ئەگەر بێ: (وَاللّٰهُ هَهُوَ الَّذِي تَدْعُو كَارَهُ دَعَاكَ). یان (وَاللّٰهُ هَهُوَ الَّذِي تَدْعُو كَارَهُ دَعَاكَ). ئەو کاتەش هەر جارێک کارە کە نەکا کەففاپەتیکی لە سەر واجب دەبێ، هەروەك لە (تحفة) و حاشیەکانی دا پوون کرێوەتەو.

﴿الْيَمِينُ الْقَمُوسُ﴾=سوێندی بە درۆ

جا بزانه: (الْيَمِينُ الْقَمُوسُ)=سوێندی بە درۆ ئەو یە: بە قەسە ی لە سەر هەبوونی، یان نەبوونی هەوالتیک بە درۆ سوێند بخوا، جا ئەم جوړە سوێندە=هەرچەند کەففاپەتیش واجب دەکا- بەلام لە گوناھە گەورەکان دەژمێرێ، پێغەمبەر ﷺ دەفەرموی: ﴿الْكَبَائِرُ الْإِشْرَاقُ بِاللّٰهِ وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ وَقَتْلُ النَّفْسِ وَالْيَمِينُ الْقَمُوسُ﴾ رِوَاةُ الْبُخَارِيِّ، گوناھە گەورەکان: کافریبون و نازاردانی دایکو باوکو کوشتنی بە ناھق و سوێندی بە درۆیە. جا ئەگەر چەند جارێکیش سوێندی بە درۆ بخوا، ئەوێندە کەففاپەتانی لە سەر واجب دەبن، هەروەك لە (تحفة) و حاشیەکانی دا پوون کرێوەتەو.

(وَلَا يُكْفَرُ عَبْدٌ بِمَالٍ) نابێ کۆیلە کەففاپەتی سوێند بە مال بدا (إِلَّا إِذَا مَلَكَهُ سَيِّدُهُ طَعَامًا أَوْ كِسْوَةً وَقُلْنَا يَمْلِكُ) تەنها ئەگەر گەورەکی دانەویڵ، یان جلی بداتی و بە فەرموودەی بێمیز بێ: دەبێتە خاوەن، ئەو کاتە لە کەففاپەت دەیدا (بَلْ يُكْفَرُ بِصَوْمٍ وَإِنْ ضَرَّةٌ) بەلکو واجب: کۆیلە کە لە کەففاپەتی سوێندە کە بە پۆژوو بین، هەرچەند زیانیشتی ئێداو هەم (وَكَانَ حَلْفٌ وَحَنَتْ يَأْذَنَ سَيِّدِهِ) کۆیلە کەش بە ئیزنی گەورەکی سوێندی خواردبێ و سوێندی لێکەوتبێ، جا ئەو کاتە (صَامٌ بِلَا إِذْنٍ) بێ ئیزنی گەورەکی بە پۆژوو دەبێ (أَوْ وَجَدَا بِلَا إِذْنٍ) بەلام ئەگەر سوێندخواردنە کە و سوێندلێکەوتنە کە ی بێ ئیزنی گەورەکی

لَمْ يَصُمْ إِلَّا بِإِذْنٍ، وَإِنْ أَذِنَ فِي أَحَدِهِمَا فَلَا صَحَّ اغْتِبَارُ الْحَلْفِ، وَمَنْ بَغَضَهُ حُرٌّ وَلَوْ مَالٌ يُكْفَرُ بِطَعَامٍ أَوْ كِسْفَةٍ لَا عِشْقَ. (فَصْلٌ) حَلْفَ لَا يَسْكُنُهَا أَوْ لَا يَقِيمُ فِيهَا فَلْيُخْرِجْ فِي الْحَالِ، فَإِنْ مَكَثَ بِلَا عُذْرٍ حَتَّى وَإِنْ بَعَثَ مَتَاعَهُ، وَإِنْ اشْتَغَلَ بِأَسْبَابِ الْخُرُوجِ: كَجَمْعِ مَتَاعٍ وَإِخْرَاجِ أَهْلِ وَلِبْسِ ثَوْبٍ لَمْ يَحْتِثْ، وَلَوْ حَلْفَ لَا يُسَاكِنُهُ فِي هَذِهِ الدَّارِ فَخَرَجَ أَحَدُهُمَا فِي الْحَالِ لَمْ يَحْتِثْ، وَكَذَا لَوْ بُنِيَ بَيْنَهُمَا جِدَارٌ وَلِكُلِّ جَانِبٍ مَدْخَلٌ فِي الْأَصَحِّ،

بون، نه و کاته (لم يصم إلا بإذن) نابی به پوږوو بیی تنها به نیزی گه وره کی نه بی (وإن أذن في أحدهما) نه گهر گه وره کی تنها بۆ به کیکیانی نینن دابو، نه وه (فالأصح اعتبار الحلف) سوینده که په چاو ده کری (ومن بغضه حرٌّ ولو مالٌ) نه و کویله یه بی به شیکی نازاده و مالیشی هیه (يُكْفَرُ بِطَعَامٍ أَوْ كِسْفَةٍ) به دانه ویله، یان به بهرگ که فغاړه تی سوینده کی ددها (لا عِشْقَ) نه ک به نازادکردنی کویله.

﴿فَصْلٌ: له باسی سویند خواردنی له سهر نیشته چی بوون و شتی تر﴾

(حَلْفَ لَا يَسْكُنُهَا) نه گهر سویندی خوارد له م خانووه دا نیشته چی نه بی (أو لَا يَقِيمُ فِيهَا) یان تی دا نه مینیتته وه له و حالت ته شدا له ناو خانووه که دا بوو (فَلْيُخْرِجْ فِي الْحَالِ) با هر نه و دم به مه بهستی لکه وتن بپواته دهر وه (فَإِنْ مَكَثَ بِلَا عُذْرٍ) جا نه گهر به بی هیچ عوزږک ماوه یه کی که م له خانووه که دا مایه وه (حَتَّى وَإِنْ بَعَثَ مَتَاعَهُ) سویندی لږ ده که وئ، هر چه ند بارگه شی نار دبیتته دهر وه.

به لام نه گهر عوزږکی هه بی: وه ک دهرگی له سهر کلیل بدرئ، یان ریگه ی چوونه دهر وه ی لیگیری، یان له گیان و مالی خوی بترسی نه گهر بپواته دهر وه، نه و کاته تا عوزږه کی هه بی به و مانه وه یه سویندی لږ تا که وئ (وَإِنْ اشْتَغَلَ بِأَسْبَابِ الْخُرُوجِ) نه گهر سویند خوره که خوی خه ریک کرد به هویه کانی چوونه دهر وه (كَجَمْعِ مَتَاعٍ وَإِخْرَاجِ أَهْلِ وَلِبْسِ ثَوْبٍ) وه کو کلز کړښه و ی بارگو و برښه دهر وه ی ژن و مندال و ده به رکړدنې جلو بهرگ، نه وه (لَمْ يَحْتِثْ) به وننده مانه وه یه سویندی لږ تا که وئ.

(وَلَوْ حَلْفَ لَا يُسَاكِنُهُ فِي هَذِهِ الدَّارِ) نه گهر سویندی خوارد: له م خانووه دا له گه ل فلانه که سدا نیشته چی نه بی (فَخَرَجَ أَحَدُهُمَا فِي الْحَالِ) ټینجا یه کسه له دوا سوینده که به کیکیان به نیه تی لکه وتن چووه دهر وه، نه وه (لَمْ يَحْتِثْ) سویندی لږ تا که وئ (وَكَذَا لَوْ بُنِيَ بَيْنَهُمَا جِدَارٌ) هره وه ها سویندی لږ تا که وئ نه گهر له خانووه که دیواریک له نیوانیاندا دروست کړای و (وَلِكُلِّ جَانِبٍ مَدْخَلٌ) هر لایه کیش ریگه یه کی هاته ژوړه وه ی سهر یه خوی هه بی (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی راستردا.

وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُهَا وَهُوَ فِيهَا أَوْ لَا يَخْرُجُ وَهُوَ خَارِجٌ فَلَا حَنْثَ بِهِذَا، أَوْ لَا يَتَزَوَّجُ أَوْ لَا يَتَطَهَّرُ أَوْ لَا يَلْبَسُ أَوْ لَا يَرْكَبُ أَوْ لَا يَقُومُ أَوْ لَا يَقْعُدُ فَاسْتَدَامَ هَذِهِ الْأَحْوَالَ حَنْثَ، قُلْتُ: تَحْنِيئُهُ بِاسْتَدَامَةِ التَّزَوُّجِ وَالتَّطَهُّرِ غَلَطٌ لِدُّهُوْلٍ، وَاسْتَدَامَةُ طَيْبٍ لَيْسَتْ تَطْيِيبًا فِي الْأَصَحِّ، وَكَذَا وَطْءٌ وَصَوْمٌ وَصَلَاةٌ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَمَنْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُ دَارًا حَنْثَ بِدُخُولِ دَهْلِيزٍ دَاخِلِ الْبَابِ أَوْ بَيْنَ بَابَيْنِ، لَا بِدُخُولِ طَائِقٍ قُدَّامَ الْبَابِ، وَلَا بِصُعُودِ سَطْحٍ غَيْرِ مُحَوِّطٍ وَكَذَا مُحَوِّطٌ فِي الْأَصَحِّ،

(وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُهَا وَهُوَ فِيهَا) نه گهر سویندی خوارد نه چیتته ناو خانووه که له و حاله تیشدا له ناو خانووه که دا بوو (أَوْ لَا يَخْرُجُ وَهُوَ خَارِجٌ) یان سویندی خوارد له خانووه که نه پواته دهره وه، له و حاله تیشدا له دهره وه ی خانووه که بوو، نه وه (فَلَا حَنْثَ بِهِذَا) به و بهرده و امبوونه سویندی لتاکه وئ، به لام سوینده که شی هه لئاوه شیه وه و هه ر به به سترای دهمینئ، واته: نه گهر له خانووه که چوو دهره وه، ټینجا گه پاره و چوو ناو خانووه که، نه و کاته به م چوونه وه به سویندی لتده که وئ، هه روه ک (الشیراملسی) فهرموویه تی.

(أَوْ) یان سویندی خوارد (لَا يَتَزَوَّجُ) ژن نه هینئ (أَوْ لَا يَتَطَهَّرُ) یان ده ستنویژ نه گری (أَوْ لَا يَلْبَسُ) یان جل ده بهر نه کا (أَوْ لَا يَرْكَبُ) یان سوار نه بئ (أَوْ لَا يَقُومُ) یان به پیوه نه وه ستئ (أَوْ لَا يَقْعُدُ) یان دانه نیشئ (فَاسْتَدَامَ هَذِهِ الْأَحْوَالَ) ټینجا نه و حاله تانه ش بهرده و ام بون، نه وه (حَنْثَ) سویندی لتده که وئ.

(قُلْتُ) نیمامی (النواوی) فهرموویه تی (تَحْنِيئُهُ بِاسْتَدَامَةِ التَّزَوُّجِ وَالتَّطَهُّرِ غَلَطٌ) سویند لیختنی به هوی بهرده و امبوونی ژن هه بوون و ده ستنویژ هه بوون هه له یکه (لِدُّهُوْلٍ) به هوی له بیر چوونه وه یکه پوی داوه، به لکو راستیه که ی نه مه یه: به بهرده و امبوونی نه و لئاونه سویندی لتاکه وئ، هه م (وَاسْتَدَامَةُ طَيْبٍ لَيْسَتْ تَطْيِيبًا) بهرده و امبوونی بون لیهاتن خو بونخو شکر دن نیه (فِي الْأَصَحِّ) له فهرمووده ی پاستردا (وَكَذَا وَطْءٌ وَصَوْمٌ وَصَلَاةٌ) هه روه ها به بهرده و امبوونی جیماع و پونزو و نویژیش سویندی نه کرنی نه وانه ی لتاکه وئ (وَاللَّهُ أَعْلَمُ)، هه روه که به بهرده و امبوونی بونی خو ش سویندی خو بونخو شنه کرنی لتاکه وئ.

(وَمَنْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُ دَارًا) هه ر که سیک سویندی خوارد نه چیتته ناو خانوونک، نه وه (حَنْثَ) بدخول بملین سویندی لتده که وئ به چوونه ناو دالانی خانووه که، جا ناو دالانکه ش (دَاخِلِ الْبَابِ أَوْ بَيْنَ بَابَيْنِ) له بیوی ژووده وه ی دهرگه که بئ، یان له نیوان دوو دهرگه دا بئ.

(لَا بِدُخُولِ طَائِقٍ قُدَّامَ الْبَابِ) به لام به چوونه ناو هه یوانه که ی پی ش دهرگی دهره وه سویندی لتاکه وئ (وَلَا بِصُعُودِ سَطْحٍ غَيْرِ مُحَوِّطٍ) هه روه ها به بهر که وئنی سه ریانه که شی سویندی لتاکه وئ نه گهر سیواری بون کرابئ (وَكَذَا مُحَوِّطٌ) هه روه ها نه گهر سه ریانه که له هه ر چوار لایه وه دیواریشی بون کرابئ سویندی لتاکه وئ (فِي الْأَصَحِّ) له فهرمووده ی پاستردا.

وَلَوْ أَدْخَلَ يَدَهُ أَوْ رَأْسَهُ أَوْ رِجْلَهُ لَمْ يَحْنَثْ، فَإِنْ وَضَعَ رِجْلَيْهِ فِيهَا مُعْتَمِدًا عَلَيْهِمَا حَنْثٌ، وَلَوْ انْهَدَمَتِ فَدَخَلَ وَقَدْ بَقِيَ أَسَاسُ الْحِيطَانِ حَنْثٌ، وَإِنْ صَارَتْ قَضَاءً أَوْ جُعِلَتْ مَسْجِدًا أَوْ حَمَامًا أَوْ بُسْتَانًا فَلَا، وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُ دَارَ زَيْدٍ حَنْثٌ بِدُخُولِ مَا يَسْكُنُهَا بِمَلِكٍ، لَا بِإِعَارَةٍ وَإِجَارَةٍ وَغَضَبٍ، إِلَّا أَنْ يُرِيدَ مَسْكَنَهُ، وَيَحْنَثُ بِمَا يَمْلِكُهُ وَلَا يَسْكُنُهُ إِلَّا أَنْ يُرِيدَ مَسْكَنَهُ، وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُ دَارَ زَيْدٍ أَوْ لَا يُكَلِّمُ عَبْدَهُ أَوْ زَوْجَتَهُ فَبَاعَهُمَا أَوْ طَلَّقَهَا فَدَخَلَ وَكَلَّمَ

(وَلَوْ أَدْخَلَ يَدَهُ أَوْ رَأْسَهُ أَوْ رِجْلَهُ) نه‌گەر ده‌ستی، یان سه‌ری، یان پێی برده ناو خانووه‌که (لَمْ يَحْنَثْ) سویتندی لێ‌تاکه‌وێ، به‌لام (فَإِنْ وَضَعَ رِجْلَيْهِ فِيهَا مُعْتَمِدًا عَلَيْهِمَا) نه‌گەر هه‌ربوو پێی له‌ ناو خانووه‌که دانان و گرانایی خۆی هه‌لدانه سه‌ر، نه‌و کاته (حَنْثٌ) سویتندی لێ‌ده‌که‌وێ، هه‌رچه‌ند لاشه‌که‌ی تریشی له‌ ده‌روه‌ه بێ.

(وَلَوْ انْهَدَمَتِ الدَّارُ) نه‌گەر له‌ دوا‌ی سویتنده‌که خانووه‌که پو‌خا (فَدَخَلَ وَقَدْ بَقِيَ أَسَاسُ الْحِيطَانِ) جا سویتندخۆره‌که چوو ه‌ ناو خانووه‌ پوو‌خواوه‌که، له‌و حا‌له‌ تیشدا بنا‌غه‌ی لی‌واره‌کانی ما‌بو، نه‌وه (حَنْثٌ) سویتندی لێ‌ده‌که‌وێ، به‌لام (وَإِنْ صَارَتْ قَضَاءً) نه‌گەر خانووه‌که بوبیته مه‌یدان (أَوْ جُعِلَتْ مَسْجِدًا أَوْ حَمَامًا أَوْ بُسْتَانًا) یان کرابیته مزگه‌وت، یان گه‌رم‌او، یان با‌غ، نه‌وه له‌و حا‌له‌ تانه‌دا (فَلَا) سویتندی لێ‌تاکه‌وێ، چون‌که ناوی خانووی لێ‌نه‌ماوه.

(وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُ دَارَ زَيْدٍ) نه‌گەر سویتندی خوارد نه‌چیته ناو خانووی زه‌ید، نه‌وه (حَنْثٌ) بِدُخُولِ مَا يَسْكُنُهَا بِمَلِكٍ) سویتندی لێ‌ده‌که‌وێ به‌ چوونه ناو نه‌و خانووه‌ی زه‌ید تێ‌یدا نیشته‌جێ ده‌بێ به‌ ملک‌ایه‌تی (لَا بِإِعَارَةٍ وَإِجَارَةٍ وَغَضَبٍ) نه‌ک نه‌و خانووه‌ی به‌ خواست‌و به‌کری‌و به‌ دا‌گیرکردن زه‌ید تێ‌یدا نیشته‌جێ ده‌بێ (إِلَّا أَنْ يُرِيدَ مَسْكَنَهُ) ته‌نها نه‌گەر مه‌به‌ستی به‌ خانووه‌که شویتنی نیشته‌جێ‌بوونی زه‌ید بێ، نه‌و کاته به‌ چوونه ناو خانووه‌که‌ی خواست‌راو و به‌کری‌گه‌راو و دا‌گیرکراویش سویتندی لێ‌ده‌که‌وێ.

(و) هه‌روه‌ها (يَحْنَثُ بِمَا يَمْلِكُهُ وَلَا يَسْكُنُهُ) به‌ چوونه ناو نه‌و خانووه‌ش سویتندی لێ‌ده‌که‌وێ: که ملک‌ی زه‌یده‌و تێ‌یدا نیشته‌جێ نابێ (إِلَّا أَنْ يُرِيدَ مَسْكَنَهُ) ته‌نها نه‌گەر مه‌به‌ستی به‌ خانووه‌که شویتنی نیشته‌جێ‌بوونی زه‌ید بێ، نه‌و کاته به‌ چوونه ناو نه‌و خانووه‌ی ملک‌ی زه‌یده‌و تێ‌یدا نیشته‌جێ نیه سویتندی لێ‌تاکه‌وێ.

(وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُ دَارَ زَيْدٍ) نه‌گەر سویتندی خوارد نه‌چیته ناو خانووی زه‌ید (أَوْ لَا يُكَلِّمُ عَبْدَهُ أَوْ زَوْجَتَهُ) یان قسه له‌گه‌ل کزێله‌ی زه‌ید، یان له‌گه‌ل ژنه‌که‌ی زه‌ید نه‌کا (فَبَاعَهُمَا أَوْ طَلَّقَهَا) ئینجا له‌ دوا‌ی سویتنده‌که زه‌ید خانووه‌که و کزێله‌که‌ی فروشتن، یان ژنه‌که‌ی به‌ (بائنی) ته‌لاق دا (فَدَخَلَ وَكَلَّمَ) ئینجا سویتندخۆره‌که چوو ه‌ ناو خانووه‌ فروش‌راوه‌که و قسه‌ی له‌گه‌ل

لَمْ يَحْتِ، إِلَّا أَنْ يَقُولَ دَارُهُ هَذِهِ أَوْ زَوْجَتُهُ هَذِهِ أَوْ عَبْدُهُ هَذَا فَيَحْتِ إِلَّا أَنْ يُرِيدَ مَا دَامَ مَلِكُهُ، وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُهَا مِنْ ذَا الْبَابِ فَتَزَعُ وَتُصَبِّ فِي مَوْضِعٍ آخَرَ مِنْهَا لَمْ يَحْتِ بِالثَّانِي، وَيَحْتِ بِالْأَوَّلِ فِي الْأَصَحِّ، أَوْ لَا يَدْخُلُ بَيْتًا حَتَّى يَكُلَ بَيْتَ مَنْ طِينٍ أَوْ حَجَرٍ أَوْ آجُرٍ أَوْ خَشَبٍ أَوْ خِيَمَةٍ وَلَا يَحْتِ بِمَسْجِدٍ وَحَمَامٍ وَكَنِيسَةٍ وَغَارٍ جَبَلٍ، أَوْ لَا يَدْخُلُ عَلَى زَيْدٍ فَدَخَلَ بَيْتًا فِيهِ زَيْدٌ وَغَيْرُهُ حَتَّى، وَفِي قَوْلٍ:

کویله فرزندش راوه که و زنه ته لاقدر اوه که کرد، نه وه (لَمْ يَحْتِ) سویندی لی تاکه وی، چونکه نیستا نه وانه ملکی زهید نین.

(إِلَّا أَنْ يَقُولَ: دَارُهُ هَذِهِ أَوْ زَوْجَتُهُ هَذِهِ أَوْ عَبْدُهُ هَذَا) ته نه نه گهر سویند خوره که ناماوه بکاو بلن: نه م خانووهی زهید، نه م زنه ی زهید، نه م کویله ی زهید، نه و کاته (فَيَحْتِ) به هوی ناماوه که سویندی لی ده که وی (إِلَّا أَنْ يُرِيدَ مَا دَامَ مَلِكُهُ) ته نه نه گهر مه بهستی بن: تا نه و سیپانه له ملکایه تی زهید دا بن، نه و کاته له دوی لاجوونی ملکایه تی سویندی لی تاکه وی هه رچند ناماوه شی بکریبن.

(وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُهَا مِنْ ذَا الْبَابِ) نه گهر سویندی خوارد له م ده رگه وه نه چپته ناو خانووه که (فَتَزَعُ وَتُصَبِّ فِي مَوْضِعٍ آخَرَ مِنْهَا) نینجا ده رگه که لی کراوه وه له شوینکی تری خانووه که دامه زیندراوه، نه وه (لَمْ يَحْتِ بِالثَّانِي) به چوونه ناو خانووه که له ده رگی بووه مه وه سویندی لی تاکه وی، به لام (وَيَحْتِ بِالْأَوَّلِ فِي الْأَصَحِّ) به زارده رگی به که م سویندی لی ده که وی و لی کربنه وهی ده رگه کار له مه سه له که ناکا، له فهرمووده ی پاستردا.

(أَوْ) یان سویندی خوارد (لَا يَدْخُلُ بَيْتًا) نه چپته ناو هیج ژوریک، نه وه (حَتَّى يَكُلَ بَيْتَ مَنْ طِينٍ أَوْ حَجَرٍ أَوْ آجُرٍ أَوْ خَشَبٍ أَوْ خِيَمَةٍ) سویندی لی ده که وی به چوونه ناو گشت ژوریک: که له قور دروست کرابی، یان له به رد، یان له خشت، یان له دار، یان له خیمه وه په شمال، به لام (وَلَا يَحْتِ بِمَسْجِدٍ وَحَمَامٍ وَكَنِيسَةٍ وَغَارٍ جَبَلٍ) سویندی لی تاکه وی به چوونه ناو مزگه وتو گه رماو و که نیسه وه شکه وتی چیا.

جا بزانه: نه گهر سویندی خوارد به ته لاق: له گه ل فلانکس کړ نه پیته وه له هیج شوینیکدا، نینجا سویند خوره که چووه شوینیک سویند له سه رخوراوه که ش له دوی وی هاته لای و ویکړا له شوینه که کړ بونه وه، نه وه سویندی لی تاکه وی، چونکه نه و سویندی له سه رکرداری خوی خواربوه و کرداره که شی نه کربوه، هه روه که له (الشبراملسی) دا فهرموویه تی.

(أَوْ) یان نه گهر سویندی خوارد (لَا يَدْخُلُ عَلَى زَيْدٍ) نه چپته لای زهید (فَدَخَلَ بَيْتًا فِيهِ زَيْدٌ وَغَيْرُهُ) نینجا چووه ناو ژوریک زهیدو که سیکی تریش له ژورده که دا بوو، نه وه (حَتَّى) سویندی لی ده که وی، به لام نه گهر زهید له شوینه گشتیه کاندا بن: وه کو مزگه وت، گه رماو، چایخانه، زیافه تی بوک، نه وه به چوونه ناو نه و شوینانه سویندی لی تاکه وی (وَفِي قَوْلٍ:

إِنْ نَوَى الدُّخُولَ عَلَى غَيْرِهِ دُونَهُ لَمْ يَحْتِثْ، فَلَوْ جَهِلَ حُضُورَهُ
فَخِلَافُ حَنْثِ النَّاسِ، قُلْتُ: وَلَوْ حَلَفَ لَا يُسَلِّمُ عَلَيْهِ فَسَلَّمَ عَلَى قَوْمٍ
هُوَ فِيهِمْ وَأَسْتَنْتَاهُ لَمْ يَحْتِثْ، وَإِنْ أَطْلَقَ حَنْثَ فِي الْأَظْهَرِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.
(فَصَلَ) حَلَفَ لَا يَأْكُلُ الرُّءُوسَ وَلَا نِيَّةَ لَهُ حَنْثَ بَرُءُوسٍ تَبَاعٌ وَخَذَهَا، لَا طَيْرٍ وَخَوْتُ
وَصَيْدٍ إِلَّا بِلَدِّ تَبَاعٍ فِيهِ مُفْرَدَةٌ، وَالْبَيْضُ يُحْمَلُ عَلَى مُزَابِلٍ بَائِضَةٌ فِي الْحَيَاةِ

إِنْ نَوَى الدُّخُولَ عَلَى غَيْرِهِ دُونَهُ لَمْ يَحْتِثْ) له فرموده که اگر به چوونه ناو
نورده که به بهستی چوونه لای که سیکی تر بی- نهک زهید- نهو کاته سویندی لتاکه وی.
(فلو جهل حضوره) جا نهگر سویند خوره که نه یزانیو زهید لهو ژورده دایه، نهو کاته
(فخلاف حنث الناس) فرموده جیا وازه کانی سویندی له بیرکر- که له ته لاقدا پابرا- دینه
جی، به فرموده ی راستر: نهگر له بیرى کرین سویندی خوارده، یان به نه زانی، یان
به زور لی کردن کاره که بکا، لهو سی حاله تانه دا سویندی لتاکه وی، ههروه که له (ته لاقى
هه لو اسرا) دا پابراو له زوری سهرچاوه کاند فرموویانه.

(قُلْتُ) نیامی (النواوی) فرموویته (وَلَوْ حَلَفَ لَا يُسَلِّمُ عَلَيْهِ) نهگر سویندی خوارد
سهلام له زهید نهکا (فَسَلَّمَ عَلَى قَوْمٍ هُوَ فِيهِمْ وَأَسْتَنْتَاهُ) نینجا سهلامی له کومه لیک کردو
زهیدیش له گه ل نهو کومه له دا بوو به دل، یان به زویان زهیدی جیا کرده وه، نهوه (لَمْ
يَحْتِثْ) سویندی لتاکه وی، به لام (وَإِنْ أَطْلَقَ) نهگر له سهلام کردن جیای نه کرده وه، نهو
کاته (حَنْثَ فِي الْأَظْهَرِ) سویندی لده که وی، له فرموده ی به هیتردا (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

﴿فَصَلَ: لَهُ بَاسِي سُوَيْنْدِ خَوَارْدَن لَه سَهَر خَوَارْدَن وَ خَوَارْدَن هَوَه﴾

(حَلَفَ لَا يَأْكُلُ الرُّءُوسَ) نهگر سویندی خوارد سهر که کان نهخوا، یان نه کپئی (وَلَا نِيَّةَ لَهُ) له
سوینده که ش نیه تی سهری جوره نازه لیکى نه بو، نهوه (حَنْثَ بَرُءُوسٍ تَبَاعٌ وَخَذَهَا)
سویندی لده که وی بهو جوره سهرکانه ی به تنها ده فروشرین: وهکو سهرکی مهو بزنو
مانگار ووشتر (لَا طَيْرٍ وَخَوْتُ وَصَيْدٍ) نهک وهکو سهرکی بالنده و ماسی و نیچیر (إِلَّا بِبِلَدِّ تَبَاعٍ
فِيهِ مُفْرَدَةٌ) تنها لهو شوینه دا نه بی که سهرکی نهوانش به تنهایى بفروشری، نهو کاته به
سهرکی نهوانش سویندی لده که وی، به لام نهگر نیه تی سهرکی جوره نازه لیکى هه بوو،
نهو کاته تنها به ویان سویندی لده که وی، ههروه ها له مهسه له کانی داماتوش هه
به گویره ی نیه ته که ی سویندی لده که وی.

(وَالْبَيْضُ) هیلکه -له باره ی نهو که سهی سویند دهخوا هیلکه نهخوا- نیه تی جوره
هیلکه یه کیشی نه بی (يُحْمَلُ عَلَى مُزَابِلٍ بَائِضَةٌ فِي الْحَيَاةِ) ده هیتر دته سهر نهو هیلکه یه ی به
په قبووی له هیلکه دانه ی بالنده جیا ده بیته وه له حاله تی زیندووی دا، ههر چه ند له نوای

كَدَجَاجٍ وَتَغَامَةِ وَحَمَامٍ، لَا سَمَكٍ وَجَرَادٍ، وَاللَّحْمُ عَلَى نَعَمٍ وَخَيْلٍ وَوَحْشٍ وَطَيْرٍ لَا سَمَكٍ وَشَحْمٍ بَطْنٍ، وَكَذَا كَرِشٍ وَكَبِدٍ وَطَحَالٍ وَقَلْبٍ فِي الْأَصَحِّ، وَالْأَصَحُّ تَنَاوُلُهُ لَحْمُ رَأْسٍ وَلِسَانٍ وَشَحْمٍ ظَهْرٍ وَجَنْبٍ، وَأَنْ شَحْمَ الظَّهْرِ لَا يَتَنَاوَلُهُ الشَّحْمُ، وَأَنْ الْأَلْيَةَ وَالسَّنَامَ لَيْسَا شَحْمًا وَلَا لَحْمًا، وَالْأَلْيَةُ لَا تَتَنَاوَلُ سَنَامًا وَلَا يَتَنَاوَلُهَا، وَالذَّسَمُ يَتَنَاوَلُهُمَا وَشَحْمَ ظَهْرٍ وَبَطْنٍ وَكُلُّ دُهْنٍ، وَلَحْمُ الْبَقَرِ يَتَنَاوَلُ جَامُوسًا، وَلَوْ قَالَ مُشِيرًا إِلَى حِنْطَةٍ لَا أَكُلُ هَذِهِ حَتَّى يَأْكُلَهَا عَلَى هَيْئَتِهَا وَيَطْحِنَهَا وَخَبِزَهَا، وَلَوْ قَالَ لَا أَكُلُ هَذِهِ الْحِنْطَةَ حَتَّى يَبَا مَطْبُوخَةً وَكَيْفَةً وَمَقْلِيَةً لَا يَطْحِنُهَا وَسَوِيقَهَا وَعَجِينَهَا وَخَبِزَهَا،

مردنیش بیته دهر وه (كدججاج وتغامه وحمام) وهكو هيلكهى مريشكو مروى وقازو نه عامه و كوترو چوله كه (لا سملو وجراد) نهك هيلكهى ماسى وكلو.

(وَاللَّحْمُ) گوشت له باره ی نهو كه سهى سویندى خواربوه گوشت نه خوا- نیتهى جوړه گوشتیکیشی نه بی (على نعم وخيل ووحش وطير) ده هیندریته سهر گوشتی بز و مهر و گاو ووشتر و مایینو نازهلئ کتوی و بالنده (لا سملو وشحم بطن) به لام به خواربى ماسى و به زى زگ سویندى لتاکه وئ (وكذا كرش وكبد وطحال وقلب) هه روه ها به خواربى و رگو جه رگو پاته په شه و دل و گوان و گوز و سپیه لاک سویندى لتاکه وئ (فى الأصح) له هه رموده ی پاستردا، چونکه نه وانه گوشت نین.

(وَالْأَصَحُّ) به هه رموده ی پاستر (تَنَاوَلُهُ لَحْمُ رَأْسٍ وَلِسَانٍ وَشَحْمَ ظَهْرٍ وَجَنْبٍ) سویندى گوشت نه خواربى گوشتی سهرو زویانو به زى پشتو ته نیشته ده گریته وه (وَأَنْ شَحْمَ الظَّهْرِ لَا يَتَنَاوَلُهُ الشَّحْمُ) به لام به زى پشتی به ز نایگریته وه، چونکه به زى پشتی گوشته (و) هه ر به هه رموده ی پاستر: (أَنْ الْأَلْيَةَ وَالسَّنَامَ لَيْسَا شَحْمًا وَلَا لَحْمًا) بونگی مهر و قه پوزى ووشتر: به ز نیه و گوشتیش نیه (وَالْأَلْيَةُ لَا تَتَنَاوَلُ سَنَامًا وَلَا يَتَنَاوَلُهَا) بونگ قه پوز ناکریته وه و قه پوزیش بونگ ناکریته وه، به لام (وَالذَّسَمُ يَتَنَاوَلُهُمَا) چه وری هه ربو وکیان ده گریته وه، هه م (وَشَحْمَ ظَهْرٍ وَبَطْنٍ وَكُلُّ دُهْنٍ) به زى پشتو زگو گشت پوینکیش ده گریته وه (وَلَحْمُ الْبَقَرِ يَتَنَاوَلُ جَامُوسًا) گوشتی مانگا گوشتی گامیش ده گریته وه.

(وَلَوْ قَالَ مُشِيرًا إِلَى حِنْطَةٍ) نه گهر ناماژه ی بز گهنیک کردو گوتی: (لَا أَكُلُ هَذِهِ) والله نه مه ناخوم. نه وه (حَتَّى يَأْكُلَهَا عَلَى هَيْئَتِهَا وَيَطْحِنَهَا وَخَبِزَهَا) سویندى لیده که وئ به خواربى هه مو و گهنه که له سهر شیوه ی خړی به هاپر او یو به نانه که ی، به لام (وَلَوْ قَالَ) نه گهر له گهل ناماژه که ناوی هیئاو گوتی: (لَا أَكُلُ هَذِهِ الْحِنْطَةَ) والله نه م گهنه ناخوم. نه وه (حَتَّى يَبَا مَطْبُوخَةً وَنَيِّئَةً وَمَقْلِيَةً) به خواربى گهنه که سویندى لیده که وئ: به کولایى و به نه کولایى و به سورکراوه یی (لَا يَطْحِنُهَا وَسَوِيقَهَا وَعَجِينَهَا وَخَبِزَهَا) به لام به هاپر او وه که یی و به ناردنه که یی و به هه ویره که یی و به نانه که ی سویندى لتاکه وئ، چونکه ناوی گهنی نه ماوه.

وَلَا يَتَنَاوَلُ رُطْبَ تَمْرًا وَلَا بُسْرًا، وَلَا عَنَبَ زَبِيَّا وَكَذَٰلِكَ الْعُكُوسُ، وَلَوْ قَالَ لَا أَكُلُ هَٰذَا الرُّطْبَ فَتَتَمَرُّ فَأَكَلُهُ أَوْ لَا أَكُلُمُ ذَا الصَّبِيِّ فَكَلَّمَهُ شَيْخًا فَلَا حَنْثَ فِي الْأَصَحِّ، وَالْخُبْزُ يَتَنَاوَلُ كُلُّ خُبْزٍ كَحِنْطَةٍ وَشَعِيرٍ وَأَرْزٌ وَبَاقِلًا وَذُرَّةٌ وَحِمَصٌ، فَلَوْ ثَرَدَهُ فَأَكَلَهُ حَنْثٌ، وَلَوْ حَلَفَ لَا يَأْكُلُ سَوِيقًا فَسَفَهُ أَوْ تَنَاوَلَهُ بِأَصْبَعٍ حَنْثٌ، وَإِنْ جَعَلَهُ فِي مَاءٍ فَشَرِبَهُ فَلَا، أَوْ لَا يَشْرِبُهُ فَبِالْعَكْسِ، أَوْ لَا يَأْكُلُ لَبَنًا أَوْ مَائِنًا آخَرَ وَأَكَلَهُ بِخُبْزٍ حَنْثٌ، أَوْ شَرِبَهُ فَلَا، أَوْ لَا يَشْرِبُهُ فَبِالْعَكْسِ،

(وَلَا يَتَنَاوَلُ رُطْبَ تَمْرًا وَلَا بُسْرًا) خورما نه قهسپ ونه تهره قهسپ ناگریته وه، هم (وَلَا عَنَبَ زَبِيَّا) تری میوژ ناگریته وه (وَكَذَٰلِكَ الْعُكُوسُ) ههروه ها پیچه وانه کانیشیان پیچه وانه کانیان ناگریته وه (وَلَوْ قَالَ لَا أَكُلُ هَٰذَا الرُّطْبَ) نه گهر کوتی: والله نه خورمایه ناخوم (فَتَتَمَرُّ فَأَكَلُهُ) ئینجا خورمایه که بووه قهسپ، ئینجا خواردی (أَوْ لَا أَكُلُمُ ذَا الصَّبِيِّ) یان والله قسه له گهل نه منداله ناکم (فَكَلَّمَهُ شَيْخًا) ئینجا له حالته ی بالفیدا به پیری، یان به لاری قسه ی له گهل کرد، یان والله گوشتی نه به برخه ناخوم، ئینجا بووه به ران و خواردی، یان تری بووه میوژ خواردی، نه وه (فَلَا حَنْثٌ) له گشت نه و مهسه لانه دا سویندی لی تاکه وی (فِی الْأَصَحِّ) له فهرموده ی راستردا.

(وَالْخُبْزُ يَتَنَاوَلُ كُلُّ خُبْزٍ) نان گشت جیره نانیک دهگریته وه: (كَحِنْطَةٍ وَشَعِيرٍ وَأَرْزٍ وَبَاقِلًا وَذُرَّةً وَحِمَصٍ) وهکو نانی گهنم و جَو و برنج و باقله و زهرات و نَوَك، ههچهند ناوی نانی نه بی: وهکو سه مون (فَلَوْ ثَرَدَهُ فَأَكَلَهُ) جا نه گهر نانه که ی کرده تیگوشی و خواردی، نه و کاتهش (حَنْثٌ) سویندی لی ده که وی.

(وَلَوْ حَلَفَ لَا يَأْكُلُ سَوِيقًا) نه گهر سویندی خوارد نارد نه خوا (فَسَفَهُ أَوْ تَنَاوَلَهُ بِأَصْبَعٍ) ئینجا نارد که ی پرژانده ناو ده می، یان به پهنجی بریدیه ناو ده می، نه وه (حَنْثٌ) سویندی لی ده که وی، به لام (وَإِنْ جَعَلَهُ فِي مَاءٍ فَشَرِبَهُ) نه گهر نارد که ی ده ناو ناو کریو خورایه وه، نه و کاته (فَلَا) سویندی لی تاکه وی (أَوْ لَا يَشْرِبُهُ) یان سویندی خوارد نارد که نه خواته وه، نه و کاته (فَبِالْعَكْسِ) به پیچه وانه وه یه: به خوارینه وه ی له گهل ناو سویندی لی ده که وی، جا نه گهر سویندی خوارد نه شته تام نه کا، نه وه به تنها تامکرینی سویندی لی ده که وی، ههچهند قوتیشی نه داو فری بی بداته دهره وه.

(أَوْ لَا يَأْكُلُ لَبَنًا أَوْ مَائِنًا آخَرَ) یان سویندی خوارد شیر نه خوا، یان شله یه کی تر نه خوا (وَأَكَلَهُ بِخُبْزٍ) ئینجا به پیخوژ به نانی خواردی (حَنْثٌ) سویندی لی ده که وی، به لام (أَوْ شَرِبَهُ فَلَا) نه گهر خورایه وه سویندی لی تاکه وی، چونکه نه یخوارد وه (أَوْ لَا يَشْرِبُهُ) یان سویندی خوارد شیر ده که، یان شله که نه خواته وه، نه و کاته (فَبِالْعَكْسِ) به پیچه وانه وه یه: به خوارینه وه ی سویندی لی ده که وی و به پیخوژ سویندی لی تاکه وی.

أَوْ لَا يَأْكُلُ سَمْنَا فَأَكَلَهُ بِخُبْرٍ جَامِدًا أَوْ ذَائِبًا حَنْثَ، وَإِنْ شَرِبَ ذَائِبًا فَلَا، وَإِنْ أَكَلَهُ فِي عَصِيدَةٍ حَنْثَ إِنْ كَانَتْ عَيْنُهُ ظَاهِرَةً، وَيَدْخُلُ فِي فَاكِهَةٍ رُطْبٌ وَعَنْبٌ وَزَمَانٌ وَأَنْجُرٌ وَرُطْبٌ وَيَابِسٌ، قُلْتُ: وَلَيُمُونُ وَتَبَقٌ وَكَلْدًا بِطِيخٍ وَلُبٌّ فَسْتَقِي وَتَبْدُقُ وَغَيْرُهُمَا فِي الْأَصْحَ، لَا قِثَاءَ وَخِيَارَ وَبَاذِلْجَانَ وَجَزَرَ، وَلَا يَدْخُلُ فِي الثَّمَارِ يَابِسٌ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ أَطْلُقَ بِطِيخٍ وَتَمَرٌ وَجَوْزٌ لَمْ يَدْخُلْ هِنْدِيٌّ، وَالطَّعَامُ يَتَنَاوَلُ قُوْنَا وَفَاكِهَةً وَأَذْمًا وَحَلْوَى، وَلَوْ قَالَ لَا أَكُلُ مِنْ هَذِهِ الْبَقَرَةِ تَنَاوَلَ لَحْمَهَا دُونَ وَلَدٍ وَلَبَنِ، أَوْ مِنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ فَنَمَرَ دُونَ وَرَقٍ وَطَرَفٍ غُصْنٍ.

(أَوْ لَا يَأْكُلُ سَمْنَا) یان سویتندی خوارد: پون نه خوا (فَاكِهَةً بِخُبْرٍ جَامِدًا أَوْ ذَائِبًا) نینجا پونه‌کی به نانی خوارد به په‌یتی، یان به تاوایه‌ویی، نه‌وه (حَنْثَ) سویتندی لیده‌که‌ویی، به‌لام (وَإِنْ شَرِبَ ذَائِبًا فَلَا) نه‌گر به تاوایه‌ویی خواریدیه‌وه، سویتندی لیتا‌که‌ویی (وَإِنْ أَكَلَهُ فِي عَصِيدَةٍ) نه‌گر پونه‌کی له‌گل‌نارده به پوندا خوارد، نه‌و کاته‌ش (حَنْثَ إِنْ كَانَتْ عَيْنُهُ ظَاهِرَةً) سویتندی لیده‌که‌ویی نه‌گر خودی پونه‌که دیار بی، واته: وه‌ک ناو سیل، به‌لام نه‌گر خودی پونه‌که له ناو چوبی و دیار نه‌بی، نه‌و کاته‌ش سویتندی لیتا‌که‌ویی.

(وَيَدْخُلُ فِي فَاكِهَةٍ) ده‌چیتته‌گل‌ناوی میوه: (رُطْبٌ وَعَنْبٌ وَزَمَانٌ وَأَنْجُرٌ وَرُطْبٌ وَيَابِسٌ) خورما، تری، ه‌نار، نه‌ترنجه، پرتقال، سیو، ه‌ه‌دجیر، قه‌یسی، ه‌رمی، خوخ، به‌می، جا‌ته‌ر بی، یان وشک بی: وه‌کو میوژو قه‌سپ (قُلْتُ) نیمامی (النواوی) ف‌رموویه‌تی (وَلَيُمُونُ وَتَبَقٌ) وَكَلْدًا بِطِيخٍ وَلُبٌّ فَسْتَقِي وَتَبْدُقُ وَغَيْرُهُمَا فِي الْأَصْحَ) لیمو و نه‌بقو کاله‌ک‌گندوره‌و ناوکی ف‌سته‌قو ب‌ندقو نه‌و جوړه شتانه: وکو گوینو چواله، گشتی میوه‌یه‌و سویتندی میوه نه‌خواردن ده‌یانگریته‌وه له ف‌رمووده‌ی پاستردا (لَا قِثَاءَ وَخِيَارَ وَبَاذِلْجَانَ وَجَزَرَ) به‌لام ناوی میوه ته‌رقزیو نارو و باینجان و گوینزه‌ر ناگریته‌وه، ه‌م (وَلَا يَدْخُلُ فِي الثَّمَارِ يَابِسٌ) میوه‌ی وشک ناچیتته‌گل‌ناوی به‌ری بره‌خت (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونکه به‌ر به میوه‌ی ته‌ر ده‌گوتری.

(وَلَوْ أَطْلُقَ بِطِيخٍ وَتَمَرٌ وَجَوْزٌ) نه‌گر له سوینده‌که‌ی دین دیاری‌کردن ناوی کاله‌کو قه‌سپ و گوینزی هینا، نه‌وه (لَمْ يَدْخُلْ هِنْدِيٌّ) کاله‌کو قه‌سپ و گوینزی هیندی نایه‌ته‌گل‌نارانه (وَالطَّعَامُ) خوارده‌مه‌نی: (يَتَنَاوَلُ قُوْنَا وَفَاكِهَةً وَأَذْمًا وَحَلْوَى) پیژایوی مرقو میوه‌و پیخورو شیرنایه‌تی ده‌گریته‌وه (وَلَوْ قَالَ: لَا أَكُلُ مِنْ هَذِهِ الْبَقَرَةِ) نه‌گر گوتی: والله له‌و مانگایه ناخوم. نه‌وه (تَنَاوَلَ لَحْمَهَا) گوشته‌کی ده‌گریته‌وه به‌لام (لَوْنٌ وَلَبَنٌ) پیچوره‌کو و شیره‌کی ناگریته‌وه (أَوْ مِنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ) یان والله له‌م بره‌خته ناخوم. نه‌وه (فَنَمَرَ) میوه‌کی ده‌گریته‌وه، به‌لام (لَوْنٌ وَرَقٍ وَطَرَفٍ غُصْنٍ) -جگه له‌گه‌لای میو- که‌لایه‌کو و سهره لقه‌کانی بره‌خته‌که ناگریته‌وه.

(فَصَلِّ حَلْفَ لَا يَأْكُلُ هَذِهِ الثَّمَرَةَ فَاخْتَلَطَتْ بِثَمَرِ فَأَكَلَهُ إِلَّا ثَمَرَةً لَمْ يَحْتِثْ، أَوْ لِيَأْكُلْنَهَا فَاخْتَلَطَتْ لَمْ يَبْرُ إِلَّا بِالْجَمِيعِ، أَوْ لِيَأْكُلْنَ هَذِهِ الرُّمَّةَ فَإِنَّمَا يَبْرُ بِجَمِيعِ حَبِّهَا، أَوْ لَا يَلْبَسُ هَذَيْنِ لَمْ يَحْتِثْ بِأَحَدِهِمَا، فَإِنْ لَبَسَهُمَا مَعًا أَوْ مُرْتَبًا حَتَّى، أَوْ لَا أَلْبَسُ هَذَا وَلَا هَذَا حَتَّى بِأَحَدِهِمَا، أَوْ لِيَأْكُلْنَ ذَا الطَّعَامِ غَدًا فَمَاتَ قَبْلَهُ فَلَا شَيْءَ عَلَيْهِ،

﴿فَصَلِّ: لَهُ بَاسِي چەند مەسەلە یەکی پەرتو بلاو﴾

(حَلْفَ لَا يَأْكُلُ هَذِهِ الثَّمَرَةَ) ئەگەر سویتندی خوارد ئەم قەسپە نەخوا (فَاخْتَلَطَتْ بِثَمَرِ فَأَكَلَهُ إِلَّا ثَمَرَةً) ئینجا قەسپەکە تێکەڵی قەسپی تر بوو، ئەویش هەمووی خواردن تەنها دانە قەسپێکی نەخوارد، ئەو (لَمْ يَحْتِثْ) سویتندی لێتاکەوێ، چونکە دەگودجی ئەمەیان سویتندی لەسەر خوراوەکە بێ (أَوْ لِيَأْكُلْنَهَا) یان سویتندی خوارد ئەم قەسپە بخوا (فَاخْتَلَطَتْ) ئینجا قەسپەکە تێکەڵی قەسپی تر بوو، ئەو کاتە (لَمْ يَبْرُ إِلَّا بِالْجَمِيعِ) لە سویتندەکە پزگاری نابێ تەنها بە خواردنی هەموو قەسپەکان نەبێ، چونکە دەگودجی نەخوراوەکە سویتندی لەسەر خوراوەکە بێ (أَوْ لِيَأْكُلْنَ هَذِهِ الرُّمَّةَ) یان سویتندی خوارد ئەم هەنارە بخوا، ئەو (فَإِنَّمَا يَبْرُ بِجَمِيعِ حَبِّهَا) تەنها بەو پزگاری دەبێ: کە گشت دەنکەکانی هەنارەکە بخوا، ئەگینا: سویتندی لێدەکەوێ، کەوابو: ئەگەر بلی: والله ئەم هەنارە ناخۆم، ئینجا هەمووی خوارد تەنها دەنکیکی نەبێ، ئەو کاتە سویتندی لێتاکەوێ.

(أَوْ لَا يَلْبَسُ هَذَيْنِ الثَّوْبَيْنِ) یان سویتندی خوارد ئەم دوو جلە دەبەر نەکا، ئەو (لَمْ يَحْتِثْ بِأَحَدِهِمَا) بە دەبەرکردنی تەنها یەکیکیان سویتندی لێتاکەوێ، بەلام (فَإِنْ لَبَسَهُمَا مَعًا أَوْ مُرْتَبًا) ئەگەر وێکرا، یان یەک لە دوای یەک دەبەری کردن، ئەو کاتە (حَتَّى) سویتندی لێدەکەوێ، هەروەها ئەگەر مەبەستی بێ: هیچکیان دەبەر نەکا، ئەو کاتە بە تەنها یەکیکیانیش سویتندی لێدەکەوێ (أَوْ لَا أَلْبَسُ هَذَا وَلَا هَذَا) یان والله نە ئەمە و نە ئەمە دەبەر ناکەم. ئەو کاتەش (حَتَّى بِأَحَدِهِمَا) بە دەبەرکردنی تەنها یەکیکیان سویتندی لێدەکەوێ.

جا بزانە: ئەگەر سویتندی خوارد ئەم جلە دەبەر نەکا، ئینجا داوێکی لە جلەکە دەریکێشا -واتە: یان پارچە یەکی لێکردنەو- ئینجا دەبەری کرد، ئەو کاتە سویتندی لێتاکەوێ، هەروەک لە زۆریی سەرچاوەکاندا فەرمویانە.

(أَوْ لِيَأْكُلْنَ ذَا الطَّعَامِ غَدًا) یان سویتندی خوارد ئەو خواردەمەنیە سبەینێ بیخوا، یان کاریکی تر بکا (فَمَاتَ قَبْلَهُ) ئینجا پێش بگاتە سبەینێ مرد، ئەو (فَلَا شَيْءَ عَلَيْهِ) هیچ کە فەقارەتی لە سەر نیە، هەروەها ئەگەر لە پێش سبەینێوە لە بیری چوو خواردەمەنیەکە بخواو تا پۆژەکەش تەواو بێو نەهاتەو بیری، ئەو کاتەش سویتندی لێتاکەوێ.

وَإِنْ مَاتَ أَوْ تَلَفَ الطَّعَامُ فِي الْقَدِّ بَعْدَ تَمَكُّنِهِ مِنْ أَكْلِهِ حَنْتَ، وَقَبْلَهُ قَوْلَانِ كَمُكْرِهِ، وَإِنْ أَتْلَفَهُ بِأَكْلٍ أَوْ غَيْرِهِ قَبْلَ الْقَدِّ حَنْتَ، وَإِنْ تَلَفَ أَوْ أَتْلَفَهُ أَجَنِيَّ فَكُمُكْرِهِ، أَوْ لَأَقْضَيْنَ حَقَّكَ عِنْدَ رَأْسِ الْهَلَالِ فَلْيَقْضِ عِنْدَ غُرُوبِ الشَّمْسِ آخِرَ الشَّهْرِ، فَإِنْ قَدِمَ أَوْ مَضَى بَعْدَ الْغُرُوبِ قَدْرُ إِمْكَانِهِ حَنْتَ، وَإِنْ شَرَعَ فِي الْكَيْلِ حِينَئِذٍ وَلَمْ يَفْرُغْ لِكَثْرَتِهِ إِلَّا بَعْدَ مُدَّةٍ لَمْ يَحْنْتَ، أَوْ لَا يَتَكَلَّمُ فَسَبِّحْ أَوْ قَرَأْ قَرَأْنَا فَلَا حَنْتَ،

به لَام (وَإِنْ مَاتَ أَوْ تَلَفَ الطَّعَامُ فِي الْقَدِّ بَعْدَ تَمَكُّنِهِ مِنْ أَكْلِهِ) نه گهر که پیشته سبه یینی و بوی گونجا خوارده مه نیه که بخوا، نه ویش نه یخوارد تا مرد، یان خوارده مه نیه که فهوتا، یان له بیرى چوو بیخوا، نه و کاته (حَنْتَ) سویندی لیده که وئ، چونکه به خوی پزگار یوونی خوی له دست داوه.

(وَقَبْلَهُ) به لَام نه گهر سبه یینی پیش نه وى بوی بگوینجی بیخوا مرد، یان له بیرى چوو بیخوا، یان خوارده مه نیه که فهوتا، نه و کاته (قَوْلَانِ كَمُكْرِهِ) دوو فه رموده هه نه - وه کو سویند خوری زورلیکراو - به میزتره که یان ده فه رموی: سویندی لیتا که وئ، هه روه ک زورلیکراویش سویندی لیتا که وئ.

به لَام (وَإِنْ أَتْلَفَهُ بِأَكْلٍ أَوْ غَيْرِهِ قَبْلَ الْقَدِّ) نه گهر پیش سبه یینی سویند خوره که خوارده مه نیه که ی فه وتاند: به خواردن، یان به هویه کی تر، نه و کاته (حَنْتَ) سویندی لیده که وئ، نه گهر به قه سدی و به ویستی خوی فه وتاند بییتی، به لَام (وَإِنْ تَلَفَ أَوْ أَتْلَفَهُ أَجَنِيَّ) نه گهر پیش سبه یینی، یان پیش گونجان خوارده مه نیه که به خوی فهوتا، یان بیگانه یه که فه وتاندی، نه و کاته (فَكُمُكْرِهِ) وه کو زورلیکراوه سویندی لیتا که وئ.

(أَوْ لَأَقْضَيْنَ حَقَّكَ عِنْدَ رَأْسِ الْهَلَالِ) یان سویندی خوارد له کاتی سه ری مانگ قه رزه که ت ده ده مه وه. نه وه (فَلْيَقْضِ عِنْدَ غُرُوبِ الشَّمْسِ آخِرَ الشَّهْرِ) با له کاتی ئاوابوونی پۆز له کوتایی نه و مانگی سویندی تیدا خواردوه قه رزه که ی بداته وه (فَإِنْ قَدِمَ) جا نه گهر پیش ئاوابوونی پۆزه که قه رزه که ی دایه وه (أَوْ مَضَى بَعْدَ الْغُرُوبِ قَدْرُ إِمْكَانِهِ) یان له دوی ئاوابوونی پۆز نه اندازه ی گونجانی قه رزدانه وه که پویشته و قه رزه که ی نه داوه، نه وه (حَنْتَ) سویندی لیده که وئ، به لَام (وَإِنْ شَرَعَ فِي الْكَيْلِ حِينَئِذٍ) نه گهر له کاتی ئاوابوونی پۆزدا ده سستی به پیوانی، یان به کیشانی، یان به ژماردنی قه رزه که کردو (وَلَمْ يَفْرُغْ لِكَثْرَتِهِ إِلَّا بَعْدَ مُدَّةٍ) تا پاش ماوه یه که - به ر زویدی - ته وای نه کرد، نه و کاته (لَمْ يَحْنْتَ) سویندی لیتا که وئ.

(أَوْ لَا يَتَكَلَّمُ) یان سویندی خوارد قسه نه کا (فَسَبِّحْ أَوْ قَرَأْ قَرَأْنَا) نینجا گوتی: سُبْحَانَ اللَّهِ، یان الْحَمْدُ، یان اللَّهُ أَكْبَرُ، یان لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، یان قوپانی خویند، نه وه (فَلَا حَنْتَ) سویندی لیتا که وئ.

أَوْ لَا يُكَلِّمُهُ فَسَلَّمَ عَلَيْهِ حَتَّى، وَإِنْ كَاتَبَهُ أَوْ رَاسَلَهُ أَوْ أَشَارَ إِلَيْهِ بِيَدٍ أَوْ غَيْرِهَا فَلَا فِي الْجَدِيدِ، وَلَوْ قَرَأَ آيَةً أَفْهَمَهُ بِهَا مَقْصُودَهُ وَقَصَدَ قِرَاءَةً لَمْ يَحْتَسِبْ، وَإِلَّا حَتَّى، أَوْ لَا مَالَ لَهُ حَتَّى بِكُلِّ نَوْعٍ وَإِنْ قُلَّ حَتَّى ثَوْبٍ بَدَنَهُ وَمُدْبَرٌ وَمُعَلَّقٌ عِثْقُهُ بِصَفَةٍ وَمَا وَصَى بِهِ وَدَيْنٍ حَالٍ وَكَذَا مُوَجَّلٌ فِي الْأَصَحِّ، لَا مُكَاتَبٌ فِي الْأَصَحِّ، أَوْ لِيَضْرِبَنَّهُ فَالْبَرُّ بِمَا يُسَمَّى ضَرْبًا، وَلَا يُشْتَرَطُ إِيْلَامٌ إِلَّا أَنْ يَقُولَ ضَرْبًا شَدِيدًا، وَلَيْسَ وَضَعُ سَوْطٍ عَلَيْهِ وَعَضُّ وَخَنَقٌ وَتَنَفُّ شَعْرٍ ضَرْبًا، قِيلَ وَلَا لَطَمٌ وَوَكْرٌ،

(أَوْ لَا يُكَلِّمُهُ) يان سویندی خوارد قسه له گه ل فلانکس نه کا (فَسَلَّمَ عَلَيْهِ) نینجا سه لای له فلانکسه که کرد، نه وه (حَتَّى) سویندی ل ده که وی، به لام (وَإِنْ كَاتَبَهُ أَوْ رَاسَلَهُ أَوْ أَشَارَ إِلَيْهِ بِيَدٍ أَوْ غَيْرِهَا) نه گهر نووسینکی بۆ نارد، یان یه کیکی ناره لای، یان ناماژه ی بۆ کرد: به دهستی، یان به سه ری، یان به چاوی، نه وه (فَلَا فِي الْجَدِيدِ) سویندی ل تا که وی، له فره وده ی نویدا (وَلَوْ قَرَأَ آيَةً أَفْهَمَهُ بِهَا مَقْصُودَهُ وَقَصَدَ قِرَاءَةً) نه گهر سویندخوره که نایه تیکی خوینده وه وه مه به سستی خویشی تی که یاندو مه به سستی قور تا خویندن و تی که یاندنی فلانکسه که بوو: وه ک فلانکسه که له ده رگه بدا، نه ویش نایه تی (أَلْخُلُوهَا بِسَلَامٍ لِمَنِ) بخوینتته وه، نه وه (لَمْ يَحْتَسِبْ) سویندی ل تا که وی (وَإِلَّا حَتَّى) به لام نه گهر مه به سستی قورپان خویندن نه بی، نه وه کاته سویندی ل ده که وی.

(أَوْ لَا مَالَ لَهُ) یان سویندی خوارد هیچ مالی نیه، نه وه (حَتَّى بِكُلِّ نَوْعٍ وَإِنْ قُلَّ) به هر جزره مالیکی هه بیی سویندی ل ده که وی، هه رچهند ماله که ش که م بین (حَتَّى ثَوْبٍ بَدَنَهُ) تا به جله کانی به ر لاشه یشی سویندی ل ده که وی، هه م (وَمُدْبَرٌ وَمُعَلَّقٌ عِثْقُهُ بِصَفَةٍ) به کزیله ی نازادکراوی دوا ی مردن و نه وه ی نازادکردنه که ی هه لواسراوه وه م (وَمَا وَصَى بِهِ) به وه مالی وه سیتی پی کردوه وه م (وَدَيْنٍ حَالٍ) به وه قه رزه ی کاتی دانه وه ی هاتوه وه (وَكذَا مُوَجَّلٌ فِي الْأَصَحِّ) هه روه ها به وه قه رزه ی کاتی دانه وه شی نه هاتوه له فره وده ی راستردا، به هه بوونی یه کی که له وانه ش سویندی ل ده که وی (لَا مُكَاتَبٌ فِي الْأَصَحِّ) به لام به کزیله ی نووسراو پیدراو سویندی ل تا که وی.

(أَوْ لِيَضْرِبَنَّهُ) یان سویندی خوارد له فلانکس بدا، نه وه (فَالْبَرُّ بِمَا يُسَمَّى ضَرْبًا) پزگاریوونی له سوینده که به لیدانکی وه هایه: که پی ی بگوتری لیدان، به لام (وَلَا يُشْتَرَطُ إِيْلَامٌ إِلَّا أَنْ يَقُولَ ضَرْبًا شَدِيدًا) به مهرج داناندری بینیشینی، ته نها نه گهر بلن لیدانکی توندی ل ده ده م، نه وه کاته مهرجه بینیشینی (وَلَيْسَ وَضَعُ سَوْطٍ عَلَيْهِ وَعَضُّ وَخَنَقٌ وَتَنَفُّ شَعْرٍ ضَرْبًا) شوپکه دار له سه ردانان و ده ست له سه ردانان و گه زینو خنکاندن و مووه لکه نندن هیچیکیان لیدان نین (قِيلَ: وَلَا لَطَمٌ وَوَكْرٌ) له فره وده یه کی بی میژدا: شه قه له پوودان و بۆکز لیدانیش لیدان نین، به لام به فره وده ی راستر: نه و نوانه لیدان.

أَوْ لِيُضْرِبَتْهُ مَاءٌ سَوِطٌ أَوْ خَشَبَةٌ فَشَدَّ مَاءٌ وَضْرَبَهُ بِهَا ضَرْبَةً أَوْ بَعَثَ كَالِ عَلَيْهِ مَاءٌ شَمْرَاحٍ
 بَرٌّ إِنْ عَلِمَ إِصَابَةَ الْكُلِّ، أَوْ تَرَكَكُمْ بَعْضٌ عَلَى بَعْضٍ فَوَصَلَهُ أَلَمَ الْكُلِّ، قُلْتُ: وَلَوْ شَكَّ
 فِي إِصَابَةِ الْجَمِيعِ بَرٌّ عَلَى النَّصِّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. أَوْ لِيُضْرِبَتْهُ مَاءٌ مَرَّةً لَمْ يَبْرُ بِهَذَا، أَوْ لَا
 أَفَارِقُكَ حَتَّى أَسْتَوْفِيَ فَهَرَبَ وَلَمْ يُمْكِنَهُ اتِّبَاعُهُ لَمْ يَحْنَثْ، قُلْتُ: الصَّحِيحُ لَا يَحْنَثُ إِذَا
 أَمْكَنَهُ اتِّبَاعُهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَإِنْ فَارَقَهُ أَوْ وَقَفَ حَتَّى ذَهَبَ وَكَانَا مَاشِيَيْنِ أَوْ أَبْرَاهُ أَوْ
 احْتَالَ عَلَى غَرِيمٍ ثُمَّ فَارَقَهُ أَوْ أَفْلَسَ فَفَارَقَهُ لِيُوسِرَ حَنْثٌ،

(أَوْ لِيُضْرِبَتْهُ مَاءٌ سَوِطٌ أَوْ خَشَبَةٌ) يان سویندی خوارد سهد شوپکه ی لییدا، یان سهد داری
 لییدا (فَشَدَّ مَاءٌ وَضْرَبَهُ بِهَا ضَرْبَةً) نینجا سهد شوپکه، یان سهد داری پیکیوه بهست و به
 جاریک لییدا (أَوْ بَعَثَ كَالِ عَلَيْهِ مَاءٌ شَمْرَاحٍ) یان به هیشویکی دار خورما-که سهد لکی پیوه
 بو- به جاریک لییدا، نهوه (بَرٌّ) له سوینده که پرکاری ده بی (إِنْ عَلِمَ إِصَابَةَ الْكُلِّ) نه گهر
 بزانی گشتی وی که وتوه (أَوْ تَرَكَكُمْ بَعْضٌ عَلَى بَعْضٍ فَوَصَلَهُ أَلَمَ الْكُلِّ) یان هه ندیک له سهر
 هه ندیکی کز بو پیوه و نیچی گشتی که یشتی.

(قُلْتُ) نیمامی (النواوی) فهرموویتهی (وَلَوْ شَكَّ فِي إِصَابَةِ الْجَمِيعِ) نه گهر که وت هه گومان له
 ویکه وتنی هه مووی، نه و کاتهش (بَرٌّ عَلَى النَّصِّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) له سوینده که پرکاری ده بی (أَوْ
 لِيُضْرِبَتْهُ مَاءٌ مَرَّةً) یان سویندی خوارد سهد جار لییدا، نه و کاته (لَمْ يَبْرُ بِهَذَا) به لییدانی
 داره به ستراوه کان و به هیشوه که پرکاری نابی، چونکه گشتی به یه ک لییدان ده ژمیرری،
 که وایو: مهرجه سهد جار لییدا.

(أَوْ لَا أَفَارِقُكَ حَتَّى أَسْتَوْفِيَ) یان سویندی خوارد له تو جیا نابمه وه تا قهرزه که م له تو
 وهرده گرمه وه (فَهَرَبَ) نینجا قهرزداره که هه لاتو (وَلَمْ يُمْكِنَهُ اتِّبَاعُهُ) بویشی نه گونجا
 به دوا یدا پابکا، نهوه (لَمْ يَحْنَثْ) سویندی لی تاکه وی (قُلْتُ) نیمامی (النواوی) فهرموویتهی
 (الصَّحِيحُ لَا يَحْنَثُ إِذَا أَمْكَنَهُ اتِّبَاعُهُ) به فهرموده ی پاست: نه گهر بشگودجی به دوا یدا پا بکا
 سویندی لی تاکه وی (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونکه سوینده که ی له سهرکرداری خوی خواربوه.

به لام (وَإِنْ فَارَقَهُ) نه گهر سویندخوره که به ویستی خوی له قهرزداره که جیا بژوه (أَوْ وَقَفَ
 حَتَّى ذَهَبَ وَكَانَا مَاشِيَيْنِ) یان سویندخوره که له شوینی خوی وهستا تا قهرزداره که
 رویشتو له و حاله تیشدا هه ربوکیان ده رویشتن (أَوْ أَبْرَاهُ) یان گهرده نی قهرزداره که ی
 نازاد کرد (أَوْ احْتَالَ عَلَى غَرِيمٍ ثُمَّ فَارَقَهُ) یان سویندخوره که قبولی کرد هه والهی بژ
 سهرکه سیک بکری و لیچی جیا بژوه (أَوْ أَفْلَسَ فَفَارَقَهُ لِيُوسِرَ) یان قهرزداره که وه بی قهرز
 که وتبو و سویندخوره که ش لی جیا بژوه تا ده وله مه ند ده بی، نهوه (حَنْثٌ) له و پینج
 مه سه لانه دا سویندی لی ده که وی.

وَإِنْ اسْتَوْفَى وَفَارَقَهُ فَوَجَدَهُ نَاقِصًا إِنْ كَانَ مِنْ جِنْسِ حَقِّهِ لَكِنَّهُ أَرَادَ أَنْ يَحْتَسِبَ، وَإِلَّا حَتَّ عَالَمٌ، وَلَيْ غَيْرِهِ الْقَوْلَانِ، أَوْ لَا رَأَى مُنْكَرًا إِلَّا رَفَعَهُ إِلَى الْقَاضِي فَرَأَى وَتَمَكَّنَ فَلَمْ يَرْفَعْ حَتَّى مَاتَ حَتَّ، وَيُحْمَلُ عَلَى قَاضِي الْبَلَدِ، فَإِنْ عُزِّلَ فَالْبَرُّ بِالرُّفْعِ إِلَى الثَّانِي، أَوْ إِلَّا رَفَعَهُ إِلَى قَاضٍ بَرٍّ بِكُلِّ قَاضٍ، أَوْ إِلَى الْقَاضِي فَلَا يَنْفَرُ ثُمَّ عُزِّلَ فَإِنْ نَوَى مَا دَامَ قَاضِيًا حَتَّ إِنْ أَمَكَّنَهُ رَفَعَهُ فَتَرَكَهُ وَإِلَّا فَكُمُكِرَهُ، وَإِنْ لَمْ يَنْوِ بَرٌّ بِالرُّفْعِ إِلَيْهِ بَعْدَ عُزْلِهِ.

به لام (وَإِنْ اسْتَوْفَى وَفَارَقَهُ) نه گهر قهرزه که ی لؤهر رگرتو وه وئی جیابووه (فَوَجَدَهُ نَاقِصًا) جا ته ماشای کرد قهرزه که ی ناته واوه، نه وه ته ماشا ده که ی: (إِنْ كَانَ مِنْ جِنْسِ حَقِّهِ لَكِنَّهُ أَرَادَ) نه گهر قهرزه که له په گزی مافه که ی خوی یی، به لام خرابتر یی (لَمْ يَحْتَسِبْ) سویندی لیتاکه وئی (وَإِلَّا) به لام نه گهر له په گزی مافی خوی نه بی، نه و کاته (حَتَّ عَالَمٌ) سویندی لؤده که وئی نه گهر زانیبی ماله که له په گزی خوی نیه، به لام (وَلَيْ غَيْرِهِ الْقَوْلَانِ) له باره ی نزان دوو فرموده کان هه نه، به هیزتره که یان ده فرموی: نزان سویندی لیتاکه وئی.

(أَوْ لَا رَأَى مُنْكَرًا إِلَّا رَفَعَهُ إِلَى الْقَاضِي) یان سویندی خوارد: هه بر شرعیه ک ببینی به رزی بکاته وه لای قازی (فَرَأَى وَتَمَكَّنَ فَلَمْ يَرْفَعْ حَتَّى مَاتَ) نینجا بر شرعیه کی دیت و بوی گونجا به رزی بکاته وه، به لام به رزی نه کرده وه تا سویندخوره که مرد، نه وه (حَتَّ) سویندی لؤده که وئی (وَيُحْمَلُ عَلَى قَاضِي الْبَلَدِ) له سوینده که دا قازی ده هیندریته سه ر قازی شاری بر شرعیه که، نه گهر سویندخوره که نیه تی قازینکی تری نه بو یی.

که وایو: (فَإِنْ عُزِّلَ) نه گهر قازی شاره که له کار لادرا، نه و کاته (فَالْبَرُّ بِالرُّفْعِ إِلَى الثَّانِي) پزگاریوونی به به رزکردنه وه ی بؤ دووه مه که ده بی (أَوْ إِلَّا رَفَعَهُ إِلَى قَاضٍ) یان سویندی خوارد بر شرعیه که بؤ قازینک به رز بکاته وه. نه و کاته (بَرٍّ بِكُلِّ قَاضٍ) به به رزکردنه وه ی بؤ گشت قازینک پزگاری ده بی، هه رچند قازی شاریکی تریش بی.

(أَوْ إِلَى الْقَاضِي فَلَا يَنْفَرُ) یان سویندی خوارد بؤ فلانه قازی به به رزی بکاته وه (فَرَأَى) نینجا بر شرعیه کی دیت و به رزی نه کرده وه (ثُمَّ عُزِّلَ) نینجا قازیه که ش له کار لادرا، نه وه (فَإِنْ نَوَى مَا دَامَ قَاضِيًا) نه گهر مه به سستی نه وه بو یی له ماوه ی به رده وایوونی له قازیه تی دا بوی به رز بکاته وه، نه وه (حَتَّ إِنْ أَمَكَّنَهُ رَفَعَهُ فَتَرَكَهُ) سویندی لؤده که وئی نه گهر بوی گونجا بی بر شرعیه که به رز بکاته وه به رزی نه کردیته وه تا له کار لادرا (وَإِلَّا) به لام نه گهر بوی نه گونجا بی، نه و کاته (فَكُمُكِرُوا) وه ک زولیکراوه سویندی لیتاکه وئی (وَإِنْ لَمْ يَنْوِ) وه نه گهر مه به سستی حاله تی قازیه تی نه بو، نه و کاته (بَرٍّ بِالرُّفْعِ إِلَيْهِ بَعْدَ عُزْلِهِ) له سوینده که ی پزگاری ده بی: به وه ی له دوا ی لادانش بر شرعیه کی بؤ لای قازیه که به رز بکاته و.

(فَصَلَ حَلْفَ لَا يَبِيعُ أَوْ لَا يَشْتَرِي فَقَعْدَ لِنَفْسِهِ أَوْ غَيْرِهِ حَتَّى، وَلَا يَحْتَبُ بِعَقْدٍ وَكِيلَهُ لَهُ، أَوْ لَا يَزُوجُ أَوْ لَا يُطَلِّقُ أَوْ لَا يَعْتِقُ أَوْ لَا يَضْرِبُ فَوَكَّلَ مَنْ فَعَلَهُ لَا يَحْتَبُ إِلَّا أَنْ يُرِيدَ أَنْ لَا يَفْعَلَ هُوَ وَلَا غَيْرُهُ، أَوْ لَا يَنْكِحُ حَتَّى بِعَقْدٍ وَكِيلَهُ لَهُ لَا يَقْبُولُهُ هُوَ لَغَيْرِهِ، أَوْ لَا يَبِيعُ مَالَ زَيْدٍ قَبَاعَةً يَأْذَنُ حَتَّى، وَإِلَّا فَلَا، أَوْ لَا يَهَبُ لَهُ فَأَوْجَبَ لَهُ فَلَمْ يَقْبَلْ لَمْ يَحْتَبْ، وَكَذَا إِنْ قَبِلَ وَلَمْ يَقْبِضْ فِي الْأَصَحِّ، وَيَحْتَبُ بِعُمَرَى وَرُقْبَى وَصَدَقَةَ، لَا إِعَارَةَ وَوَصِيَّةً وَوَقْفَ،

﴿فَصَلَ: لَهُ بَاسِ سَوِيْنْدِ خَوَارْدَن لَه سَهَر نَه كَرْدَنِي كَارِيَك﴾

(حَلْفَ لَا يَبِيعُ أَوْ لَا يَشْتَرِي) نه گهر سویندی خوارد نه فروشتی و نه کپی (فَقَعْدَ لِنَفْسِهِ أَوْ غَيْرِهِ) ٲینجا مامله ٲتیکی دروستبوی کرین، یان فروشتنی به ست: بؤخوی، یان بؤ که سیکی تر: به وه کیلایه تی، یان به سه ره رشتکاریه تی، نه وه (حَتَّى) سویندی لی ده که وی، به لام نه گهر مامله ته که دروست نه بوی سویندی لی تا که وی، هم (وَلَا يَحْتَبُ بِعَقْدٍ وَكِيلِهِ لَهُ) نه گهر وه کیله که شی مامله تی کرین و فروشتنه که ی بؤ بیه ستن سویندی لی تا که وی.

(أَوْ لَا يَزُوجُ أَوْ لَا يُطَلِّقُ أَوْ لَا يَعْتِقُ أَوْ لَا يَضْرِبُ) یان سویندی خوارد: ماره ی ٲن نه پئی له که سیکی، یان ته لاق نه دا، یان کویله نازاد نه کا، یان لی نه دا (فَوَكَّلَ مَنْ فَعَلَهُ) ٲینجا که سیکی کرده وه کیلی خوی و کاره که ی کرد، نه وه (لَا يَحْتَبُ) سویندی لی تا که وی (إِلَّا أَنْ يُرِيدَ أَنْ لَا يَفْعَلَ هُوَ وَلَا غَيْرُهُ) ته نه ا نه گهر مه به ستنی بین: نه به خوی و نه به که سیکی تر نه م کاره نه کا، نه و کاته نه گهر به وه کیله که شی بیکا سویندی لی ده که وی.

(أَوْ لَا يَنْكِحُ) یان سویندی خوارد: ٲن نه هیٲن، نه وه (حَتَّى بِعَقْدٍ وَكِيلِهِ لَهُ) سویندی لی ده که وی نه گهر وه کیله که شی ماره برینه که ی بؤ بکا (لَا يَقْبُولُهُ هُوَ لَغَيْرِهِ) به لام نه گهر سویند خوره که ماره برینه که بؤ که سیکی تر قبول بکا، سویندی لی تا که وی (أَوْ لَا يَبِيعُ مَالَ زَيْدٍ) یان سویندی خوارد مالی زهید نه فروشتی (قَبَاعَةً يَأْذَنُ) ٲینجا به ٲیزنی زهید ماله که یی فروشت، نه وه (حَتَّى) سویندی لی ده که وی (وَإِلَّا) به لام نه گهر بی ٲیزنیکی دروستبوی فروشتی، نه و کاته (فَلَا) سویندی لی تا که وی.

(أَوْ لَا يَهَبُ لَهُ) یان سویندی خوارد نه به خشٲته زهید (فَأَوْجَبَ لَهُ فَلَمْ يَقْبَلْ) ٲینجا شٲتیکی دایه زهید و زهیدیش قبولی نه کرد، نه وه (لَمْ يَحْتَبْ) سویندی لی تا که وی (وَكَذَا إِنْ قَبِلَ وَلَمْ يَقْبِضْ) هه روه ها نه گهر زهید قبولیشی کرد به لام شته که ی وهر نه گرت، سویندی لی تا که وی (فِي الْأَصَحِّ) له فه رموده ی پاستردا، چونکه ملکایه ٲیه که جیگیر نه بوه.

به لام (وَيَحْتَبُ بِعُمَرَى وَرُقْبَى وَصَدَقَ) سویندی لی ده که وی: به به خشٲنی به درٲیالی ته مه ن و به خشٲنی چاوه و پانکردن و به خٲرکردن و به دیاری وهر گراو (لَا إِعَارَةَ وَوَصِيَّةً وَوَقْفَ) به لام به به خواردان و به وه سیٲ و به وه فقردن سویندی لی تا که وی.

أَوْ لَا يَتَصَدَّقُ لَمْ يَحْتَسْ بِهَبَةٍ فِي الْأَصْحَ، أَوْ لَا يَأْكُلُ طَعَامًا اشْتَرَاهُ زَيْدٌ
لَمْ يَحْتَسْ بِمَا اشْتَرَاهُ مَعَ غَيْرِهِ، وَكَذَا لَوْ قَالَ مِنْ طَعَامٍ اشْتَرَاهُ زَيْدٌ فِي الْأَصْحَ،
وَيَحْتَسْ بِمَا اشْتَرَاهُ سَلَمًا، وَلَوْ اخْتَلَطَ مَا اشْتَرَاهُ بِمُشْتَرَى غَيْرِهِ لَمْ يَحْتَسْ حَتَّى
يَتَيَقَّنَ أَكْلَهُ مِنْ مَالِهِ، أَوْ لَا يَدْخُلُ ذَارًا اشْتَرَاهَا زَيْدٌ لَمْ يَحْتَسْ بِذَارٍ أَخَذَهَا بِشُفْعَةٍ.
(كِتَابُ النَّذْرِ)

(أَوْ لَا يَتَصَدَّقُ) يان سویندی خوارد خیر نه کا، نه وه (لَمْ يَحْتَسْ بِهَبَةٍ) به به‌خشین سویندی
لی‌تاکه وی (فِي الْأَصْحَ) له فهرموده‌ی پاستردا.

(أَوْ لَا يَأْكُلُ طَعَامًا اشْتَرَاهُ زَيْدٌ) یان سویندی خوارد: نه و خوارده‌م‌نی به نه‌خوا که زهید
کریویه‌تی. نه وه (لَمْ يَحْتَسْ بِمَا اشْتَرَاهُ مَعَ غَيْرِهِ) سویندی لی‌تاکه وی به خوارنی نه
خوارده‌م‌نی به زهید له‌گه لی‌که سیکی‌تر به هاویه‌شی کریویه‌تی (وَكَذَا لَوْ قَالَ مِنْ طَعَامٍ
اشْتَرَاهُ زَيْدٌ) ه‌روه‌ها نه‌گه‌ر بشلی له و خوارده‌م‌نی ناخقم که زهید کریویه‌تی، سویندی
لی‌تاکه وی (فِي الْأَصْحَ) له فهرموده‌ی پاستردا، به لام (وَيَحْتَسْ بِمَا اشْتَرَاهُ سَلَمًا) سویندی
لی‌ده‌که وی به خوارنی نه و خوارده‌م‌نی به زهید به سه‌له‌م کریویه‌تی.

(لَوْ اخْتَلَطَ مَا اشْتَرَاهُ بِمُشْتَرَى غَيْرِهِ) نه‌گه‌ر نه و خوارده‌م‌نی به زهید کریویه‌تی تی‌که لی
خوارده‌م‌نی به سیکی‌تر بوو، نه وه (لَمْ يَحْتَسْ حَتَّى يَتَيَقَّنَ أَكْلَهُ مِنْ مَالِهِ) به خوارنی
نه و تی‌که لبوو سویندی لی‌تاکه وی تا بی‌گومان ده‌زانی له خوارده‌م‌نی به‌کی زهیدی
خوارده (أَوْ لَا يَدْخُلُ ذَارًا اشْتَرَاهَا زَيْدٌ) یان سویندی خوارد نه‌چیته ناو نه و خانووه‌ی
زهید کریویه‌تی. نه وه (لَمْ يَحْتَسْ بِذَارٍ أَخَذَهَا بِشُفْعَةٍ) سویندی لی‌تاکه وی به چونه ناو نه و
خانووه‌ی زهید به شوفعه وه‌ری‌گرتوه.

﴿كِتَابُ النَّذْرِ: پهلویکی نه‌زکردن﴾

واته: واجب‌کردنی خواپه‌رستنیک له سه‌ر خلی که له سه‌ری واجب نه‌بوئی.
جا بزانه: جگه له نه‌زری (الَّلَّجَاجِ) د‌هااتوو، نه‌زکردن سوننه‌ته و پاداشته‌کی وه‌کو
پاداشتی واجب وه به حه‌فتا پله له سوننه‌ت خیری زیاتره، ه‌روه‌ک له (مغنی) و
(الشروانی) دا فهرموویانه، خوی گه‌وره ده‌فهرموی: ﴿وَمَا أَلْفَقْتُمْ مِنْ لَفْقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِنْ نَذْرٍ
فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ﴾ هر بزویک بیه‌خشن وه‌ر نه‌زریک بکن خوی گه‌وره ده‌یزانی و پاداشتان
ده‌داته وه. هم به به‌لگه‌ی چهند ه‌دیس‌کی‌د‌هااتووش.

نیسان بزانه: مه‌رجه نه‌زک‌ره‌که: موسلمان و بالغ و عاقل و به خۆشی‌خلی بی و ده‌ست‌کاری‌شی
له‌و شته‌دا دروست بی که نه‌زری ده‌کا، که‌واته: نه‌زکردنی کافرو مندال و شی‌ت و زور‌لی‌ک‌راو
دروست نابئی، هم نه‌گه‌ر (سقیه) و قه‌رز‌داری قه‌ده‌غه‌ک‌راویش مالیک نه‌زری بکن، نه‌زری که‌یان
دروست نابئی، ه‌روه‌که له زوری‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فهرموویانه.

وَهُوَ ضَرْبَانِ نَذْرُ لَجَاجٍ: كَإِنْ كَلَّمْتُهُ فَلِلَّهِ عَلَيَّ عِتْقٌ أَوْ صَوْمٌ، وَلِيهِ كَفَّارَةُ يَمِينٍ، وَفِي قَوْلٍ مَا التَّزَمَ، وَفِي قَوْلٍ أُيْهِمَا شَاءَ، قُلْتُ: الثَّلَاثُ أَظْهَرَ وَرَجَحَهُ الْعِرَاقِيُّونَ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ قَالَ إِنْ دَخَلْتُ فَعَلَيْ كَفَّارَةُ يَمِينٍ أَوْ نَذْرُ لَزِمَتْهُ كَفَّارَةُ بِالْدُّخُولِ.

هر روهما نه گهر شتیک ملکی خرقی نه بی نه ویش نه زکرنی دروست نابی، هر چنده به وه کیلایه تیش بی، چونکه وه کیلگرتن بی نه زکرنی دروست نیه، هر روه که له باسی (وه کیلایه تی) دا پابرا، هم نه گهر له گهل نه زکرنه که دا بلی: (اِنْ شاء الله). نه و کاتهش نه زده که دانامه زئی، هر روه که له باسی (جیا کرنه وه له تلاق) دا به به لگه وه پابرا. (وَهُوَ ضَرْبَانِ) نه زکرنی دو جورده:

جَوْرِي يَه كَمْ: (نَذْرُ لَجَاجٍ) نه زئی تو په بی و په کاری په: که هاندانیک، یان قه ده غه کربنیک، یان پاستی هه والیک مه به ست بی (كَإِنْ كَلَّمْتُهُ فَلِلَّهِ عَلَيَّ عِتْقٌ أَوْ صَوْمٌ) وه که بلی: (نه گهر قسم له گهل فلانکه س کرد). یان: (نه گهر نه م کاره نه کم). یان: (نه گهر نه وه واله نه وهابی)، له سهرم بی بُو خوا کویله یه که نازاد بکم. یان: به پدژو بم. یان: خیریک بکم. جا بزانه: نه م نه زده (اللجاج) ناپه سنده، هه وه که له سهر چاوه کانداهرموویانه، به به لگی: ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: نَهَى النَّبِيُّ ﷺ عَنِ النَّذْرِ وَقَالَ: إِلَهٌ لَا يَأْتِي بِخَيْرٍ وَإِنَّمَا يُسْتَخْرَجُ بِهِ مِنَ الْبَخِيلِ﴾ رواه الشيخان، پیته مبه رﷺ نه زئی قه ده غه کرد وهرمووی: نه زکرنی - واته: (اللجاج) - چاکه ناهیتو تنها له مرقفی به خیل شت وه ده ربیتن.

(وَفِيهِ كَفَّارَةُ يَمِينٍ) نه م نه زده (اللجاج) - نه گهر پیته لو اسراوه که ی هاته جی - که ففاره تی سویندیک تی دا واجب ده بی، پیته مبه رﷺ ده فهرمووی: ﴿كَفَّارَةُ النَّذْرِ كَفَّارَةُ يَمِينٍ﴾ رواه مسلم، که ففاره تی نه ز که ففاره تی سوینده. واته: که ففاره تی (اللجاج)، هه روه که نیامی (عمر و) (ابن عباس و) (ابن عمر) رضی الله عنهم فهرموویانه و (صحابه) ش په خنه یان لیته گرتون. (وَفِي قَوْلٍ مَا التَّزَمَ) له فهرمووده یه کدا: نه زکراوه که ی له سهره بیکا (وَفِي قَوْلٍ أُيْهِمَا شَاءَ) له فهرمووده یه کدا: کامه یان حزه ده کا: با نه ویان بکا (قُلْتُ) نیامی (النواوی) فهرموویه تی (الثَّلَاثُ أَظْهَرَ) سی یه مه که یان به هیتره - که ده فهرمووی: له که ففاره ته که وه له نه زکراوه که کامه یان حزه ده کا: با نه ویان بکا - (وَرَجَحَهُ الْعِرَاقِيُّونَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) زانایانی عیراقیش نه م سی یه مه یان به هیتر کرده، چونکه وه کو نه ز و اجب کړدن خاوه رستی تی دایه، وه کو سویندیش هاندان و قه ده غه کړدن تی دایه، ناشگو بجی و اجب کړای هه ربوکیان ویکړا کو بیته وه.

(وَلَوْ قَالَ) نه گهر نه زده که گوتی (إِنْ دَخَلْتُ فَعَلَيْ كَفَّارَةُ يَمِينٍ أَوْ نَذْرٍ) نه گهر بجمه ژورده وه که ففاره تیکی سویندم له سهر بی، یان که ففاره تیکی نه زرم له سهر بی، نه وه (لَزِمَتْهُ كَفَّارَةُ بِالْدُّخُولِ) له هه ربو مه سه له دا به چونه ژورده وه که ففاره تی سویندی له سهر واجب ده بی.

وَلَنْدُرُ تَبْرُرُ: بَانَ يَلْتَرِمُ قُرْبَةً إِنْ حَدَّثَتْ نِعْمَةً أَوْ ذَهَبَتْ نِقْمَةً كَأَنَّ شَفِيَّ مَرِيضِي فَلِلَّهِ عَلَيَّ
أَوْ فَعَلَيَّ كَذَا، فَيَلْزِمُهُ ذَلِكَ إِذَا حَصَلَ الْمُعْلَقُ عَلَيْهِ، وَإِنْ لَمْ يُعْلَقْهُ بِشَيْءٍ كَلِّلَهُ عَلَيَّ
صَوْمَ لَزِمَهُ فِي الْأَظْهَرِ،

به لام نه گەر بلئی: نه زریکم له سه ربئی، نه و کاته نه زکره که سه ریشکه: یان ده بی
که ففاره تی سویندیک بدا، یان ده بی خواپه رستنیك بکا: وهك نویندیک، یان پۆڤوویك، یان
خیریکیت، ههروهك له زۆریه ی سهراوه کاندایه فرموویانه، پیغه مبهه ر ځکه ده فرمووی: ﴿مَنْ
لَنْدُرُ لَنْدُرًا لَمْ يُسَمِّهِ لِكُفَّارَتِهِ كُفَّارَةٌ يَمِينٍ﴾ رواه أبو داود والترمذي بسند حسن، ههركه سیك
نه زریك بکا ناوی نه زکره که ش نلئی، نه وه که ففاره ته که ی وهك که ففاره تی سوینده.

جووری دووهم: (وَلَنْدُرُ تَبْرُرُ) نه زری چاکه و نزیکبوونه وهیه له خوا، جا نه م جوړه یان خیره
— ههروهك به لگه مان بقی هیناوه — ده کړتیه دوو بهش: ههلواسراو، ههله و اسراو، نینجا
نه زری ههلواسراو پی ی ده گووتی: (نَذْرُ الْمُجَازَاةِ) نه زری پاداشتی چاکه:

(بَانَ يَلْتَرِمُ قُرْبَةً إِنْ حَدَّثَتْ نِعْمَةً أَوْ ذَهَبَتْ نِقْمَةً) وهك نه زکره که خواپه رستنیک له سه
خری واجب بکا نه گەر نیعمه تیک بقی بی، یان خراپه یه کی له سه لابیجی (ک) وهك بلئی:
(إِنْ شَفِيَّ مَرِيضِي فَلِلَّهِ عَلَيَّ أَوْ فَعَلَيَّ كَذَا) نه گەر نه خو شه که م شیفای بدری، یان نه گەر
خوا کوپیکم بداتی له سه رم بین بقی خوا به پۆڤوو بم. یان له سه رم بین مانگایه ک بکه مه
خیر. یان شهرت بین فلانه خیر بکه م. واته: مه رج نیه بلئی بقی خوا (فَيَلْزِمُهُ ذَلِكَ إِذَا حَصَلَ
الْمُعْلَقُ عَلَيْهِ) جا نه زکره که نه زکره که ی له سه ر واجب ده بین به په له بیکا ههركه کاتیک
پیهه لواسراوه که هاته جی، خوی گه وده ده فرمووی: ﴿وَلْيُولُوا لِلدُّرِّهِمْ﴾ با نه زره کانی
خویان به جی بیتن. هه م پیغه مبهه ر ځکه ده فرموویته: ﴿مَنْ لَنْدُرُ أَنْ يُطِيعَ اللَّهَ فَلْيُطِعهُ وَمَنْ لَنْدُرُ
أَنْ يَعْصِيَهُ فَلَا يَعْصِيَهُ﴾ رواه البخاری، ههركه سیك نه زری کرد خواپه رستنیک بکا با بیکا،
ههركه سیکیش نه زری کرد گونا هیک بکا نابی بیکا.

﴿نَاكِدَارِي﴾: نه گەر نه زکره که مالی بین — وهك نه گەر خوا شیفای دام نه زری بین مه ریک
بکه مه خیر — نه وه دروسته: پیش هاتنی پیهه لواسراوه که نه زکره که بدا، به لام نه گەر
نه زکره که خواپه رستی بین — وهك نویند پۆڤوو — نه وه دروست نیه پیش هاتنی
پیهه لواسراوه که بکری، ههروهك له پیش (که ففاره تی سویند) دا پابرا.

(وَإِنْ لَمْ يُعْلَقْ بِشَيْءٍ) نه گەر نه زره که ی به هیچ شتیك ههله واسیبنی (ک) وهك به
ههله واسراوی — له سه ر هتاوه بلئی: (لِلَّهِ عَلَيَّ صَوْمٌ) له سه رم بین بقی خوا به پۆڤوو بم. یان له
سه رم بین نیناریك بده مه فلانکس. یان مه ولودی پیغه مبهه ر ځکه نه و شتم له سه رین. نه
کاته ش (لَزِمَهُ فِي الْأَظْهَرِ) له سه ری واجبه: نه زکره که ی به جی بیتن له فرموده ی

به هیئت بردا، به به لگه ی نایه تو حه دیسه که ی پرابر نو. جا بزانه: لیژده شدا مهرج نیه بلی: بق خوا، هه روه که له (تحفة)و (نهایه) دا فرموویانه.

﴿ نه ززکردنی مال بۆ که سینک، په شیمان بوونه ووه هه لئو اسینی نه ززکردن ﴾

بزانه: نه ززکردنی خوا په رستی-جگه له خوا- بق هیچ که سیکی تر لروست نیه، به لام نه ززکردنی مال بق ناده میزادانیش لروست ده بی، وه که بلی: (نه ززی ده دینار بده مه فلانکه س). یان دیاری بکاو بلی: (نهم خانووه نه ززی فلانکه س بی). یان به هه لئو اسراوی بلی: (نکه نه م کاره م جی به جی بوو باغه که م نه ززی فلانکه س بی). له و وینانه دا نه ززه که ی داده مه ززی و نکه نه پته لئو اسراوه که ش هاته جی، واجبه: نه ززکراوه که بداته فلانکه سه که، جا نکه نه نیداتی، نو کاته نه ززی کراوه که مافی هه به داوی لی بکاو به تدرلیکردن نه ززکراوه که ی لی بستینی، هه روه ها نه ززکردنی مالی بق کورپی ناو زگیش لروست ده بی.

جا بزانه: له هیچ نه ززکدا مهرج نیه: نه ززی کراوه که نه ززکراوه که قبول بکا، به لکو مهرجه: په دی نه کاته وه، واته: نکه نه نه ززکراوی هه لئو اسراوی په د کرده وه، نو کاته نه ززه که گه بنچینه وه به تال ده بیته وه نه ززکراوه که ده بیته وه ملکی نه ززه که ره که، به لام نکه نه نه ززکراوه که هه لئو اسراو نه بی به لکو دیارکراو بی، وه که بلی: نهم شتم نه ززی فلانکه س بی، نو کاته له ملکایه تی لاده که وی و به په دکر نه وه ش نه ززه که به تال نایته وه به ناچاری ده بیته ملکی نه ززی کراوه که.

که واته: نکه نه شتی، یان شوینیک بق خیرکردنه که ی دیاری بکا، هه مان شت و هه مان شوینی له سه ر واجب ده بن، هه روه که له (فصل) ی دها ما تو دا به لگه ی بق دین، ان شاء الله تعالی.

دیسان بزانه: په شیمان بوونه وه له هیچ جۆره نه ززکدا لروست نابی، هه روه که له (باسی په شیمان) دا پابرا، به لام نه ززکردنی به مهرج لروست ده بی: وه که (نکه نه م کاره بکه ی نهم شتم نه ززی تو بی).

هه م نه ززی شتی نه زان دراویش لروست ده بی: وه که نه زانی چه نه ززی له لایه تی و بلی: (هه رچه نه زرم له لای تو هه یه نه ززی تو بی). نه وه یه کسه نه ززه که ی له نه ستو لاده چی هه رچه نه قبولیش نه کا، هه م به شتی نه بوویش لروست ده بی: وه که نه زستاندا بلی: (میوه ی باغه که م له م ساله دا نه ززی تو بی).

هه م لروسته: نه ززکردنی مال که به کاته کانیش هه لئو اس: وه که (پۆژیک پیش نه خوشی مردم نهم باغه م نه ززی فلانکه س بی). که واته: تا پۆژیک پیش نه خوشی مردنی بوی لروسته ده ستکاری باغه که ی بکاو هه م لروسته په شیمانیش بیته وه، جا نکه نه

وَلَا يَصِحُّ نَذْرُ مَعْصِيَةٍ وَلَا وَاجِبٍ، وَلَوْ نَذَرَ فِعْلٌ مَبَاحٍ أَوْ تَرْكُهُ لَمْ يَلْزَمُهُ لَكِنْ إِنْ خَالَفَ لَزِمَهُ كَفَّارَةُ يَمِينٍ عَلَى الْمَرْجِعِ،

په شيمان نه پوه، نه وه به پوڅنك پيش نه خوښی مړنی ته اوای باغه که ده بیته ملکى نه زړېکراوه که.

هر وړه ها جیا کړنه وهش له نه زړدا دروست ده بئ: وهك (نه زړ بئ ماله که م بکه مه خیر، مه گړ به څوم پتو یستیم پئى ه بئ). یان (پوڅنك پيش نه خوښی مړنم باغه که م نه زړی فلانکس بئ مه گړ کوړنکم په یدا بئ). نه وه له و دو وینانه شدا نه زړه کی داده م زړئ، به لام تا زیندو بئ واجب نیه نه زړکراوه که بدا، جا هرکاتیک مړد نه زړکراوه که ده دریته نه زړېکراوه که.

جا بزانه: نه زړ بئ مړو دروست نابئ، هم به شپوه په کی کاتیش دروست نابئ: وهك تا پوڅنك نه م نه زړی تو بئ، هر وهك له (تحفه) و حاشیه کانی دا ناوه پوکی نه م باسه پوون کراوه ته وه.

ثینجا بزانه: نه گړ مالیکى دیاړکراو نه زړ بکا، مه رجه: ماله که ملکى څو بئ، یان نه زړه که به ملکبونی ماله که وه هلبواسئ: وهك (نه گړ باغه که ی فلانکس بوه ملکى من، نه زړ بئ بیکه مه خیر). نه وه نه زړه که ی داده م زړی، به لام نه گړ ته نها بلئ: (نه زړ بئ باغه که ی فلانکس بکه مه خیر). نه و کاته نه زړه که ی دانامه زړئ، چونکه ملکى څو بئ نیه، هر وهك له (تحفه) و (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه، پیغه مېرغ د ده رموى: ﴿لَا وَفَاءَ لِنَذْرِ لِي مَعْصِيَةٍ وَلَا فِيمَا لَا يَمْلِكُ الْعَبْدُ﴾ رواه الشيخان، به جئ هیتانی نه زړ له گوناها دروست نیه، هم له و شته شدا دروست نابئ که ملکى نه زړه که نیه.

ثینجا هر به به لگئ نه م حدیسه: (وَلَا يَصِحُّ نَذْرُ مَعْصِيَةٍ) نه زړی گوناها کړی دروست نابئ: وهك (نه زړ بئ فلانکس بکوړم). هر وړه ها نه زړکړنی کاریکى ناپه سندنیش دروست نابئ: وهك نویژ کړن له ناو گړماودا، هر وهك له زوړیه ی سرچاوه کانداهرموویانه، هم (وَلَا وَاجِبٍ) نه زړکړنی واجبیش دروست نابئ: وهك نویژى نیوه پو، به لام نه زړکړنی (فَرْضُ الْكِفَايَةِ) دروست ده بئ: وهك (جهاد) و نویژى جه نازه، که و ابو: له نه زړکړنی ناپه سندنو واجب و گوناها که فغاړه تیش واجب نابئ، هر وهك له (المجموع) و (تحفه) دا فرموویانه.

(وَلَوْ نَذَرَ فِعْلٌ مَبَاحٍ أَوْ تَرْكُهُ) نه گړ نه زړی کرد کاریکى حلال بکا، یان نه زړی کرد نه بکا: وهك خه وتن و خوارن... هتد، نه وه (لَمْ يَلْزَمُهُ) کړن و نه کړنه که ی له سر واجب نابئ، چونکه نه زړکړنی حلال دانامه زړئ (لَكِنْ إِنْ خَالَفَ لَزِمَهُ كَفَّارَةُ يَمِينٍ) به لام نه گړ نه زړکراوه که ی به جئ نه هیتا، که فغاړه تی سویتدی له سره (عَلَى الْمَرْجِعِ) له سر فرموده ی زالکراو، به لام به فرموده ی پاسترو پشت پئ به ستراو که فغاړه تیشی له سر نیه، هر وهك له نه زړکړنی

وَلَوْ نَذَرَ صَوْمَ أَيَّامٍ لُدْبَ تَعْجِيلِهَا، فَإِنْ قِيدَ بِتَفْرِيقٍ أَوْ مُوَالَاةٍ وَجَبَ، وَإِلَّا جَازَ، أَوْ سَنَةً مُعَيَّنَةً صَامَهَا وَأَفْطَرَ الْعِيدَ وَالتَّشْرِيقَ وَصَامَ رَمَضَانَ عَنْهُ وَلَا قَضَاءَ، وَإِنْ أَفْطَرْتَ بِحَيْضٍ وَنِفَاسٍ وَجَبَ الْقَضَاءُ فِي الْأَظْهَرِ، قُلْتُ: الْأَظْهَرُ لَا يَجِبُ، وَبِهِ قَطَعَ الْجُمْهُورُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَإِنْ أَفْطَرَ يَوْمًا بِلَا عُذْرٍ وَجَبَ قَضَاؤُهُ وَلَا يَجِبُ اسْتِثْنَاءُ سَنَةٍ،

گویناهو ناپه سنبو واجییشدا که ففارهت واجب نیو له سه رچاوه کانداهرموویانه، چونکه نه زکرینی نه وانه دروست نابین و نه نه زکرینی خواپه رستی سوننهت دروست ده بین ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: يَتِمُّ النَّبِيُّ ﷺ يَخْطُبُ، إِذْ هُوَ بِرَجُلٍ قَامَ فِي الشَّمْسِ، فَسَأَلَ عَنْهُ؟ فَقَالُوا: أَبُو إِسْرَائِيلَ نَذَرَ أَنْ يَقُومَ وَلَا يَقْعُدَ وَلَا يَسْتَظِلَّ وَلَا يَتَكَلَّمَ، وَيَصُومُ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: مُرَّةً فَلْيَتَكَلَّمْ وَلْيَسْتَظِلَّ وَلْيَقْعُدْ وَلْيَتِمَّ صَوْمَهُ﴾ رواء الشیخان، (ابو اسرائیل) نه زری کریدو به پیوه پابوه ستنو دانه نیشی و نه چیت به سینه رو قسه نه کاو به پښوو بین. پیغمبر ﷺ فهرمووی: فهرمانی پی بکه: با قسه بکاو بیچه به سینه رو دانیشی و پښوو که شی ته و لو بکا.

واته: پیغمبر ﷺ ته نه نه زکرینی پښووی به دامه زلو داناو نه وانی تری پوچهل کردن که ففاره تیشی له سه ر واجب نه کرد.

(وَلَوْ نَذَرَ صَوْمَ أَيَّامٍ) نه گهر نه زری کرد چه ند پښوک به پښوو بین، نه وه (تُدْبَ تَعْجِيلِهَا) سوننهت په له بکا له به پښوو بیونه کانداه، تا کو زو له نه ستنی لایکه ون، نینجا (فَإِنْ قِيدَ بِتَفْرِيقٍ أَوْ مُوَالَاةٍ) نه گهر نه زری کریدن به په رتکردن، یان به دواى په کدا به پښوو بین، نه و کاته (وَجَبَ) په رتکردنه که، یان به دوايه کتريه که واجب ده بین (وَالَا) به لام نه گهر هیجیانی نه گو تین، نه و کاته (جَان) به ویستی خوی هردو کیانی بډ دروستن.

(أَوْ سَنَةً مُعَيَّنَةً) یان نه گهر نه زری کرد سالیکی دیار کراو به پښوو بین: وه که هم سال، یان سالی داهاتوو، نه وه (صَامَهَا) واجبه ساله که به پښوو بین، به لام (وَأَفْطَرَ الْعِيدَ وَالتَّشْرِيقَ) نابین چه زنی په مه زان و قوریان و سنی پښو که ی (ایام التَّشْرِيقِ) به پښوو بین، چونکه به پښوو بیونی نه و پینچ پښانه چه پامه (وَصَامَ رَمَضَانَ عَنْهُ وَلَا قَضَاءَ) واجبه مانگی په مه زانی ساله که ش له جیاتی په مه زانه که به پښوو بیوی و قه زاکردنه وه په مه زانه که ش له جیاتی نه زده که واجب نیو، هه روه ما (وَإِنْ أَفْطَرْتَ بِحَيْضٍ وَنِفَاسٍ) نه گهر نا فرده ته که به هوی چه یزو زه یسانی به پښوو نه بو، نه و کاته (وَجَبَ الْقَضَاءُ فِي الْأَظْهَرِ) له فهرموده په کدا واجبه قه زاکاته وه (قُلْتُ) نيمامی (النواوی) فهرمووی ته (الْأَظْهَرُ لَا يَجِبُ وَبِهِ قَطَعَ الْجُمْهُورُ) به فهرموده ی به هیتر واجب نیو هه ماوه ی چه یزو زه یسانی له جیاتی نه زده که قه زاکاته وه (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

به لام (وَإِنْ أَفْطَرَ يَوْمًا بِلَا عُذْرٍ) نه گهر پښوک به بین عوزر به پښوو نه بین، نه و کاته (وَجَبَ قَضَاؤُهُ) واجبه پښوو که له بری نه زده که قه زاکاته وه (وَلَا يَجِبُ اسْتِثْنَاءُ سَنَةٍ) واجبه

فَإِنْ شَرَطَ التَّائِبُ وَجَبَ فِي الْأَصَحِّ، أَوْ غَيْرَ مُعَيَّنَةٍ وَشَرَطَ التَّائِبُ وَجَبَ، وَلَا يَقْطَعُهُ صَوْمُ رَمَضَانَ عَنْ فَرْضِهِ وَأَفْطَرُ الْعِيدِ وَالتَّشْرِيقِ وَيَقْضِيهَا تَبَاعًا مُتَّصِلَةً بِآخِرِ السَّنَةِ، وَلَا يَقْطَعُهُ حَيْضٌ وَفِي قَضَائِهِ الْقَوْلَانِ، وَإِنْ لَمْ يَشْرُطْهُ لَمْ يَجِبْ، أَوْ يَوْمِ الْإِثْنَيْنِ أَبَدًا لَمْ يَقْضِ أَثْنَيْنِ رَمَضَانَ، وَكَذَا الْعِيدِ وَالتَّشْرِيقِ فِي الْأَظْهَرِ، فَلَوْ لَزِمَهُ صَوْمُ شَهْرَيْنِ تَبَاعًا لِكِفَارَةِ صَامَهُمَا وَيَقْضِي أَثْنَيْنِهِمَا، وَفِي قَوْلٍ لَا يَقْضِي إِنْ سَبَقَتْ الْكِفَارَةُ النَّذْرُ،

نيه سهرله بنیات دهست به ساله که بکاته وه، به لام (فَإِنْ شَرَطَ التَّائِبُ) نه گهر له نه زکرده که دا به مهرجی دانایین: به دواى یه کدا ساله که به پښووی بیښ، ښینجا بیښ عوزد پښوونک به پښووی نه بو، نه و کاته (وَجَبَ فِي الْأَصَحِّ) واجبه سهرله بنیات دهست به ساله که بکاته وه، له فهرموده ی پاستردا.

(أَوْ غَيْرَ مُعَيَّنَةٍ وَشَرَطَ التَّائِبُ) یان نه گهر نه زری کرد سالتکی دیارنه کراو به پښووی بیښ و به مهرجیشی دانا به دواى یه کدا بیښ: وه ک (نه زر بیښ سالتک به دواى یه کدا به پښووی بیښ). نه وه (وَجَبَ) واجبه: به دواى یه کدا سالتک به پښووی بیښ (وَلَا يَقْطَعُهُ صَوْمُ رَمَضَانَ عَنْ فَرْضِهِ) به پښووی بیښی په مه زان به نیه تی په مه زان به دوايه کتريه که ناچرپښتی و (وَأَفْطَرُ الْعِيدِ وَالتَّشْرِيقِ) نابښ جه نه کان و (ایام التشريق)ش به پښووی بیښ، به لام (وَيَقْضِيهَا تَبَاعًا) واجبه: په مه زانه که جه نه کان و (ایام التشريق) به دواى یه کتردا له جیاتی نه زره که قهزا بکاته وه، چونکه سالتکی ته او بڼ نه زره که به پښووی نه بو، هم (مُتَّصِلَةً بِآخِرِ السَّنَةِ) قهزا کرده وهش به کوتایى ساله که وه بیښ و ناوېږی نه بیښ (وَلَا يَقْطَعُهُ حَيْضٌ) چه یزو نیفاس به دوايه کتريه که ناچرپښتی و (وَفِي قَضَائِهِ الْقَوْلَانِ) له باره ی قهزا کرده وه ی ماوه ی چه یز دوو فهرموده که ی پاردو وه نه، به هیزه که یان: واجب نیه قهزا بکاته وه.

(وَإِنْ لَمْ يَشْرُطْهُ) وه نه گهر به دوايه کتري ی به مهرج دانه نابښ، نه و کاته (لَمْ يَجِبْ) به دوايه کتري واجب نابښ، به لکو ته نها واجبه: سیسه دو شهست پښ به پښووی بیښ. (أَوْ يَوْمِ الْإِثْنَيْنِ أَبَدًا) یان نه گهر نه زری کرد به رده وام پښانی دوو شهه معه به پښووی بیښ، نه وه (لَمْ يَقْضِ أَثْنَيْنِ رَمَضَانَ) واجب نیه دوو شهه معه کانی په مه زان له جیاتی نه زره که قهزا بکاته وه و (وَكذَا الْعِيدِ وَالتَّشْرِيقِ) هه روه ها دوو شهه معه کانی جه ون و (ایام التشريق)ش واجب نیه له جیاتی نه زره که قهزا بکاته وه (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرموده ی به هیزتردا.

به لام (فَلَوْ لَزِمَهُ صَوْمُ شَهْرَيْنِ تَبَاعًا لِكِفَارَةِ) نه گهر به پښووی بیښی دوو مانگان به دواى یه کدا له سهری واجب بویښ بڼ که ففاره تیک، نه و کاته (صَامَهُمَا وَيَقْضِي أَثْنَيْنِهِمَا) با دوو مانگه کان بڼ که ففاره ته که به پښووی بیښ و دوو شهه معه کانی ناو دوو مانگه کانیش قهزا بکاته وه (وَفِي قَوْلٍ: لَا يَقْضِي إِنْ سَبَقَتْ الْكِفَارَةُ النَّذْرُ) له فهرموده یه کدا: دوو شهه معه کانی ناو دوو مانگه کان قهزا ناکاته وه نه گهر واجبیوونی که ففاره ته که له پیښ نه زره که دا بویښ

قُلْتُ: ذَا الْقَوْلُ أَظْهَرَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَتَقْضَى زَمَنَ حَيْضٍ وَنَفَاسٍ فِي الْأَظْهَرِ، أَوْ يَوْمًا بَعْنِيهِ لَمْ يَحْمُ قَبْلَهُ، أَوْ يَوْمًا مِنْ أُسْبُوعٍ ثُمَّ نَسِيَهُ صَامَ آخِرُهُ وَهُوَ الْجُمُعَةُ، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ هُوَ وَقَعَ قَضَاءٌ، وَمَنْ شَرَعَ فِي صَوْمٍ نَقَلَ فَتَذَرُ إِثْمَانَهُ لَزِمَهُ عَلَى الصَّحِيحِ، وَإِنْ تَذَرُ بَعْضَ يَوْمٍ لَمْ يَتَعَقَّدْ، وَقِيلَ: يَلْزَمُهُ يَوْمٌ، أَوْ يَوْمٌ قُدُومٍ زَيْدٌ فَلَا أَظْهَرَ الْعَقْدُ، فَإِنْ قَدِمَ لَيْلًا أَوْ يَوْمًا عِيدٌ أَوْ فِي رَمَضَانَ فَلَا شَيْءَ عَلَيْهِ، أَوْ نَهَارًا وَهُوَ مُفْطِرٌ أَوْ صَائِمٌ قَضَاءٌ أَوْ تَذَرًا وَجِبَ يَوْمٌ آخَرُ عَنْ هَذَا، أَوْ وَهُوَ صَائِمٌ نَفْلًا

(قُلْتُ) نيمای (النواوی) فرموده‌ای (ذَا الْقَوْلُ أَظْهَرُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) ثم فرموده دوومه به هیئزتره (وَتَقْضَى زَمَنَ حَيْضٍ وَنَفَاسٍ فِي الْأَظْهَرِ) واجبه: نافره تیش دووشه مەکانی ماوهی حەیزو نیفاس لە جیاتى نەزەرە که قەزا بکاتەو، لە فرموده‌ی به هیئزتردا، به لام له فرموده‌ی که یتردا واجب نیه قەزا بکاتەو.

(أَوْ يَوْمًا بَعْنِيهِ) یان ئەگەر نەزری کرد پۆژێکی دیارکراو به پۆژوو بیئ، ئەو (لَمْ يَحْمُ قَبْلَهُ) نابێ پێش پۆژوو که لە جیاتى به پۆژوو بیئ، چونکه پۆژوو که لە جیاتى پۆژە دیارکراو که دیوست نابێ، جا ئەگەر له پۆژوو که دا به پۆژوو نه‌بو، واجبه: قەزای بکاتەو (أَوْ يَوْمًا مِنْ أُسْبُوعٍ ثُمَّ نَسِيَهُ) یان ئەگەر نەزری کرد پۆژێکی دیارکراو له حەفته یه‌کدا به پۆژوو بیئ، ئینجا پۆژوو که شی له بیر چۆوه، ئەو کاته (صَامَ آخِرُهُ وَهُوَ الْجُمُعَةُ) با له کۆتایی حەفته که دا به پۆژوو بیئ: که پۆژی هەینی یه (فَإِنْ لَمْ يَكُنْ هُوَ وَقَعَ قَضَاءٌ) جا ئەگەر نەزەرکراو که هەینی نه‌بویئ، ئەو بۆی دەپێت قەزا کرێنه‌وه و نەزەرە که ی له سەر لاده‌کەوئ.

(وَمَنْ شَرَعَ فِي صَوْمٍ نَقَلَ) هەر که سێک دەستی به پۆژووێکی سوننه‌ت کرد (فَتَذَرُ إِثْمَانَهُ) ئینجا نەزری کرد ته‌واوی بکا، ئەو (لَزِمَهُ عَلَى الصَّحِيحِ) له سەری واجبه ته‌واوی بکا، له سەر فرموده‌ی پاست، به لام (وَإِنْ تَذَرُ بَعْضَ يَوْمٍ) ئەگەر نەزری کرد به شێکی پۆژێک به پۆژوو بیئ: وه‌ک نیوه‌یی، ئەو (لَمْ يَتَعَقَّدْ) نەزەرە که ی دانا به‌ستریئ، به لام (وَقِيلَ يَلْزَمُهُ يَوْمٌ) له فرموده‌ی که ی بێ هیئزدا: واجبه: پۆژێکی ته‌واو به پۆژوو بیئ.

(أَوْ يَوْمٌ قُدُومٍ زَيْدٌ) یان نەزری کرد پۆژی هاتنه‌وه‌ی زه‌ید به پۆژوو بیئ، ئەو (فَلَا أَظْهَرَ اِئْتِقَادُهُ) به فرموده‌ی به هیئزتر: نەزەرە که ی داده‌به‌ستریئ، ئینجا ته‌ماشای ده‌کەین: (فَإِنْ قَدِمَ لَيْلًا أَوْ يَوْمًا عِيدٌ أَوْ فِي رَمَضَانَ) ئەگەر زه‌ید له شه‌ویدا، یان له پۆژی جه‌ژندا، یان له پهمه‌زанда هاته‌وه، ئەو (فَلَا شَيْءَ عَلَيْهِ) هیچی له سەر نیه، چونکه کاتی هاتنه‌وه‌ که قبولی به پۆژوو یون ناکا (أَوْ نَهَارًا وَهُوَ مُفْطِرٌ أَوْ صَائِمٌ قَضَاءٌ أَوْ تَذَرًا) یان زه‌ید له پۆژیدا هاته‌وه و نەزەرە که ش به پۆژوو نه‌بو، یان به پۆژوو بوو به لام به قەزا، یان لە جیاتى نەزەرک بوو، ئەو کاته (وَجِبَ يَوْمٌ آخَرُ عَنْ هَذَا) واجبه پۆژێکی تر به قەزا لە جیاتى ئەم پۆژە به پۆژوو بیئ (أَوْ وَهُوَ صَائِمٌ نَفْلًا) یان له پۆژی هاتنه‌وی زه‌یددا نەزەرە که به پۆژوو سوننه‌ت بوو،

فَكَذَلِكَ، وَقِيلَ يَجِبُ تَتْمِيمُهُ وَيَكْفِيهِ، وَلَوْ قَالَ: إِنْ قَدِمَ زَيْدٌ فَلِلَّهِ عَلَى صَوْمِ الْيَوْمِ التَّالِيِ
 لِيَوْمِ قُدُومِهِ وَإِنْ قَدِمَ عَمَرُو فَلِلَّهِ عَلَى صَوْمِ أَوَّلِ خَمِيسٍ بَعْدَهُ، فَقَدِمَا
 فِي الْأَرْبَعَاءِ وَجَبَ صَوْمُ الْخَمِيسِ عَنْ أَوَّلِ التَّذَرُّعَيْنِ وَيَقْضِي الْآخَرَ.
 (فَصَلَ) تَذَرُ الْمَشْيِ إِلَى بَيْتِ اللَّهِ أَوْ إِثْيَانَهُ فَالْمَذْهَبُ وَجُوبُ إِثْيَانِهِ بِحَجٍّ أَوْ عُمْرَةٍ، فَإِنْ
 تَذَرُ الْإِثْيَانَ لَمْ يَلْزَمْهُ مَشْيٌ، وَإِنْ تَذَرُ الْمَشْيَ أَوْ أَنْ يَحُجَّ أَوْ يَعْتَمِرَ مَا شَاءَ فَلَا أَظْهَرَ
 وَجُوبَ الْمَشْيِ، فَإِنْ كَانَ قَالَ أَحُجُّ مَا شَاءَ فَمِنْ حَيْثُ يُحْرِمُ، وَإِنْ قَالَ أَمْشِي إِلَى بَيْتِ
 اللَّهِ تَعَالَى فَمِنْ دَوْرَةِ أَهْلِهِ

نه و کاتهش (فَكَذَلِكَ) واجب: پڑنکی تر به قهزا له جیاتی نه پڑه به پڑوو بین (وقیل: یجب
 تَتْمِيمُهُ وَيَكْفِيهِ) له فرموده کی بی هیذا: واجب پڑوو سوخته ته که ته و او بکا و بهر
 نه زره که ی ده که وئ.

(وَلَوْ قَالَ) نه گهر گوتی: (إِنْ قَدِمَ زَيْدٌ فَلِلَّهِ عَلَى صَوْمِ الْيَوْمِ التَّالِيِ لِيَوْمِ قُدُومِهِ) نه گهر زهید
 هاته وه له سهرم بین بق خوا پڑی دوی پڑی هاتنه وه که یی به پڑوو بینم (وَإِنْ قَدِمَ عَمَرُو
 فَلِلَّهِ عَلَى صَوْمِ أَوَّلِ خَمِيسٍ بَعْدَهُ) نه گهر عمریش هاته وه له سهرم نه زب بین بق خوا
 یه که م پینج شه ممه ی دوی هاتنه وه که یی به پڑوو بینم (فَقَدِمَا فِي الْأَرْبَعَاءِ) نینجا زهیدو
 عمر له پڑی چوار شه ممه دا هاتنه وه، نه وه (وَجَبَ صَوْمُ الْخَمِيسِ عَنْ أَوَّلِ التَّذَرُّعَيْنِ)
 واجب: پینج شه ممه که له جیاتی نه زره که ی یه که م به پڑوو بینم (وَيَقْضِي الْآخَرَ) واجب:
 نه زره که ی دوو همیش قهزا بکاته وه.

﴿ فَصْلٌ: لَه بَاسِی نَه زِرْگَرْدَنِی حَه ج و عومِرَه ﴾

(تَذَرُ الْمَشْيَ إِلَى بَيْتِ اللَّهِ تَعَالَى) نه گهر نه زری کرد به پیاده یی بهواته مالی خوا له (مَكَّةَ) ی
 پیرنژ (أَوْ إِثْيَانَهُ) یان نه زری کرد بیته مالی خوا، نه وه (فَالْمَذْهَبُ: وَجُوبُ إِثْيَانِهِ بِحَجٍّ أَوْ عُمْرَةٍ)
 به فرموده ی راستی مه زه به واجب: بچیته مالی خوا به نحرپام به ستراییه وه: به حج، یان
 به عومره، نینجا (فَإِنْ تَذَرُ الْإِثْيَانَ) نه گهر ته نها هاتنی نه زر کر بین، نه وه (لَمْ يَلْزَمْهُ مَشْيٌ)
 واجب نه به پیاده یی بهواته مالی خوا، به لکو دروسته: به سواری بهوا، به لام (وَإِنْ تَذَرُ
 الْمَشْيَ) نه گهر نه زری کر بین به پیاده یی بهواته مالی خوا (أَوْ أَنْ يَحُجَّ أَوْ يَعْتَمِرَ مَا شَاءَ) یان
 نه زری کر بینو به پیاده یی حج بکا، یان عومره، نه وه (فَلَا أَظْهَرَ وَجُوبَ الْمَشْيِ) به
 فرموده ی به هیتر واجب: به پیاده یی بهواته مالی خوا تا کو حج و عومره که بکا.

نینجا (فَإِنْ كَانَ قَالَ: أَحُجُّ مَا شَاءَ) نه گهر له نه زره که ی دا گوت بیتنی: نه زب بین به پیاده یی حج
 بکه م. نه وه (فَمِنْ حَيْثُ يُحْرِمُ) له و شویتنه وه که نحرپامی لاده به ستی، واجب: به پیاده یی
 بهوا، به لام (وَإِنْ قَالَ: أَمْشِي إِلَى بَيْتِ اللَّهِ تَعَالَى) نه گهر گوت بیتنی: نه زب بین به پیاده یی بهواته
 مالی خوا ی گهره، نه و کاته (فَمِنْ نَوْبَةِ أَهْلِهِ) واجب له خاتولکه ی مال و مندالیه وه به

فِي الْأَصْح، وَإِذَا أُوجِبْنَا الْمَشْيَ فَرَكِبَ لَعْدَرُ أَجْزَاهُ وَعَلَيْهِ دَمٌ فِي الْأَظْهَرِ، أَوْ بَلَا عُدْرٍ أَجْزَاهُ عَلَى الْمَشْهُورِ وَعَلَيْهِ دَمٌ، وَمَنْ نَذَرَ حَجًّا أَوْ عُمْرَةً لَزِمَهُ فَعَلُهُ بِنَفْسِهِ، فَإِنْ كَانَ مَغْضُوبًا اسْتَنْابَ، وَيُنْدَبُ تَعْجِيلُهُ فِي أَوَّلِ الْإِمْكَانِ، فَإِنْ تَمَكَّنَ فَأَخَّرَ فَمَاتَ حُجٌّ مِنْ مَالِهِ، وَإِنْ نَذَرَ الْحَجَّ عَامَهُ وَأَمَكَّنَهُ لَزِمَهُ،

پیاوردی بیواته مالی خوا بۆ حج و عومره (فی الأصح) له فرموده‌ی پاستردا. (وَإِذَا أُوجِبْنَا الْمَشْيَ) هر کاتیک پڑیشتن بۆ حج و عومره به پیاده‌یی له سر نه زکراره که واجب بکین (فَرَكِبَ لَعْدَرٍ) نیجا به هوی عوزیک سواری و لاغ، یان توتومبیل، یان فزیکه بوو، نهوه (أَجْزَاهُ) حج و عومره که ی له جیاتی نه زره که ی دروست ده‌بئ، به لام (وَعَلَيْهِ دَمٌ فِي الْأَظْهَرِ) له فرموده‌ی به هیتردا: خوینی نه کرنی نه زکراره که ی له سر واجب ده‌بئ (أَوْ بَلَا عُدْرٍ) یان به بین عوز به سواری پڑیشته حج، نهو کاته ش (أَجْزَاهُ عَلَى الْمَشْهُورِ) له سر فرموده‌ی ناسراوی مذهب: حج و عومره که ی له جیاتی نه زره که ی دروست ده‌بن، به لام (وَعَلَيْهِ دَمٌ) لیره شدا خوینی له سر واجب ده‌بئ، نیجا خوینه که ش له هردوو مهسه‌لدا: بزنیك، یان مهریكه، جا نه‌گه‌ر ده‌ستی نه‌کوت، واجبه: سئ پۆل له حج و حفت پڑیش له ماله‌وه به پۆلئو بیئ.

جا بزانه: له دوو فرموده‌ی تردا: له هیچک لهو دوو مهسه‌لانه‌دا خوینی له سر واجب نابئ، هروهک له (مغنی) دا فرموده‌ی تی.

(وَمَنْ نَذَرَ حَجًّا أَوْ عُمْرَةً) هر که سیک نه‌زی کرد حج، یان عومره بکا، نهوه (لَزِمَهُ فَعَلُهُ بِنَفْسِهِ) له سهری واجبه به‌خوی حج و عومره بکا (فَإِنْ كَانَ مَغْضُوبًا) جا نه‌گه‌ر په‌ککه‌وتوو بیئ، نهو کاته (اسْتَنْابَ) به‌کیک له جیاتی خوی داده‌ئ حج و عومره ی بۆ بکا: به‌پاره، یان به‌خوپایی (وَيُنْدَبُ تَعْجِيلُهُ فِي أَوَّلِ الْإِمْكَانِ) سوننه‌ته به‌په‌له حج و عومره که بکا له به‌که‌مین نهو سالانه‌دا: که له‌له‌ دوی نه‌زه‌که - بۆی ده‌گونجئ (فَإِنْ تَمَكَّنَ فَأَخَّرَ فَمَاتَ) جا نه‌گه‌ر بۆی گونجا حجه ی نه‌زکراو بکا، به‌لام دوی خست و نه‌یکرد، نیجا مرد، نهو کاته (حُجٌّ مِنْ مَالِهِ) واجبه: له میراته که ی حجه نه‌زکراوه که ی بۆ بکری، به‌لام نه‌گه‌ر پیش مردن بۆی نه‌گونجایی، نهو کاته واجبه نیه بۆی بکری، هروهک له سه‌رچاوه‌کاندا فرمودیانه.

(وَإِنْ نَذَرَ الْحَجَّ عَامَهُ) نه‌گه‌ر نه‌زی کرد له‌م ساله‌ی‌دا حج بکا، یان سالیکی‌تری دیاری کرد (وَأَمَكَّنَهُ) بۆیشی گونجا حج بکا، نهوه (لَزِمَهُ) له سهری واجبه: له‌م ساله‌دا حجه که بکا، جا نه‌گه‌ر له‌م ساله‌دا نه‌یکرد، واجبه له سالیکی‌تردا قه‌زای بکاته‌وه، جا نه‌گه‌ر مرد، واجبه: له میراته که ی بۆی قه‌زا بکریته‌وه، هروهک له (المجموع) دا فرموده‌ی تی.

جا بزانه: نه‌گه‌ر حجه ی هوکنی نیسلامی نه‌کردبئ و له‌م ساله‌شدا به‌نیته‌ی نه‌زه‌که ی حج بکا، نهو کاته نه‌م حجه‌ی بۆ ده‌بیته هوکنی نیسلام، هروهک له (تحفه) و (مغنی) دا

فَإِنْ مَنَعَهُ مَرَضٌ وَجَبَ الْقَضَاءُ، أَوْ عَدُوٌّ فَلَا فِي الْأَظْهَرِ، أَوْ صَلَاةٌ أَوْ صَوْمًا فِي وَقْتِ
فَمَنَعَهُ مَرَضٌ أَوْ عَدُوٌّ وَجَبَ الْقَضَاءُ، أَوْ هَدْيًا لَزِمَهُ حَمَلُهُ إِلَى مَكَّةَ وَالتَّصَدُّقُ بِهِ عَلَى مَنْ
بِهَا، أَوْ التَّصَدُّقُ عَلَى أَهْلِ بَلَدٍ مُعَيَّنٍ لَزِمَهُ،

فهرمویانه، که واته: له سری واجبه: له جیاتی نه زره که ی حه جیکی تر به قهزا له
سالتیکی تردا بکا، به لام نه گهر له ساله که دا به نیه تی بوکنی نیسلام حه جکه بکا، نه و
کاته ش حه جی بوکنی نیسلامی دوست ده بی و هم نه زره که شی له سر لاده که وی،
هه روک له (بجیری) دا روون کراوه ته وه.

(فَإِنْ مَنَعَهُ مَرَضٌ) جا نه گهر له دوی ئیحرابه ستن به هژی نه خوشی نه گونجا له
ساله که دا حه ج ته واو بکا، نه و کاته (وَجَبَ الْقَضَاءُ) واجبه: حه جکه قهزا بکاته وه، به لام
(أَوْ عَدُوٌّ) نه گهر له دوی ئیحرابه ستن دوژمنیک قهده غه ی کرد حه ج ته واو بکا، نه و کاته
(فَلَا فِي الْأَظْهَرِ) قهزا کردنه وه ی له سر نیه، له فهرموده ی به میژ تردا، هه روه ها نه گهر له
ساله دیار کراوه که دا بژی نه گونجا حه ج بکا، نه و کاته نه زره که ی له سر لاده که وی و
قهزا کردنه وه ی له سر نیه، هه روک له سه رچاوه کانداهه رمویانه.

(أَوْ صَلَاةٌ أَوْ صَوْمًا فِي وَقْتٍ) یان نه گهر نه زری کرد نوژیژیک، یان پژیژوویک له کاتیکی
دیار کراودا بکا (فَمَنَعَهُ مَرَضٌ أَوْ عَدُوٌّ) ئینجا نه خوشی، یان دوژمنیک قهده غه ی کردو نوژیژو
پژیژووه که ی نه کرد، نه و کاته (وَجَبَ الْقَضَاءُ) واجبه قهزا بکاته وه.

﴿ نه زر کردنی خیریک له شوینیکی دیار کراودا، گواسته وه ی نه زری شوینیکی تر ﴾
(أَوْ هَدْيًا) یان نه زری کرد مه پیک، یان خوراکیک، یان جلو به ریگ به دیاری بیاته (مکة) ی
پیژن، نه وه (لَزِمَهُ حَمَلُهُ إِلَى مَكَّةَ) له سری واجبه: دیاریه که بیاته حه پهمی (مکة)، هم
(وَالْتَّصَدُّقُ بِهِ عَلَى مَنْ فِيهَا) واجبه: دیاریه که ش به خیر بداته گه داو هه ژاره کانی ناو
حه پهمی (مکة)، هه رچند خه لکی (مکة) ش نه بن، جا نه گهر دیاریه که ووشترو مه رو بزنو
مانگا بی، واجبه له حه پهمی (مکة) دا سری بپژی و گوشته که ی بداته گه داو هه ژاره کانی
(مکة)، هه روک له سه رچاوه کانداهه رمویانه.

(أَوْ التَّصَدُّقُ عَلَى أَهْلِ بَلَدٍ مُعَيَّنٍ) یان نه زری کرد شتیک به خیر بداته دانیش تووانی شاریکی
دیار کراو، یان نه زری کرد نازه لیک له شوینیکیدا بکاته خیر، یان قوریانی له شوینیکیدا بکا، یان
نه زری کرد مه پیک له شوینیکیدا سر بپژی و مه به ستیشی خیر کردن بوو، نه وه (لَزِمَهُ) له
سری واجبه: خیره که له شوینه دیار کراوه دا بکاو هم واجبه: نازه که ش له شوینه که دا
سر بپژی و گوشته که شی - وه کو خیره که - بداته گه داو هه ژاره کانی شوینه که، به به لگی
حه دیسه که ی داهاتوو، هم ﴿ قَالَتْ امْرَأَةٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي لَنَزْتُ أَنْ أَلْجَأَ بِمَكَانٍ كَذَا وَكَذَا؟
قَالَ: لَيْسَ... لَوْ نَزْتُ؟ قَالَتْ: لَا. قَالَ: أَوْلَيْ بِسَلْبِكَ ﴾ رواه أبو داود والترمذي بسند صحيح،

أَوْ صَوْمًا فِي بَلَدٍ لَمْ يَتَّعِنَ، وَكَذَا صَلَاةٌ إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ،

نافره تيك گوتی: نه زرم کربوه له فلانه شوینه دا ناژه له سر بیرم؟ پیغه مبه رﷺ فرموی: بۆ بتو سه نه م؟ نافره ته که گوتی: نا. پیغه مبه رﷺ فرموی: نه زره که ت به جی بیته.

کهاته: دروست نیه: خیره که و گوشت که بداته دهوله مهنده کان و کافره کانی شوینه که، هم دروست نیه به خزی و ژن و منداله کانیشی هیچ به شیک له خیره که و له گوشت که بخون.

هم دروستیش نیه - له و شوینه ی بۆ نه زره که دیارکراوه - بگواستریته وه بۆ شوینیکی تر، ههروه که له (مغنی) و (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه، به لام نه گه ره هیچ شوینیکی دیاری نه کربین، نه و کاته دروسته نه زره کراوه که ی بگوازیته وه بۆ شوینیکی تر - به و مه رجی قوریانی نه زره کراوه نه ب - ههروه که له (باسی گواستنه وه ی زه کات) دا پوون کراوه.

﴿ناگاداری﴾: وشه ی (لصنم، لصون) له حه بیسه که دا، هم حه بیسه که ی داهاتووش به لگیه: نه گه ره نه زره کربنی خیره سه رپرینی ناژه له شوینیکی گونا می تی دا بئ، یان بیره وه ره کی ناشه رمی تی دا بئ، نه و کاته نه زره که دانامه زری، که وابو: نه زره کربن بۆ زیاره تگا و گۆپی پیاوچاکان: نه گه ره مه به سستی به گه وه دانانی گۆره که بئ، یان مه به سستی خۆ نزیکر نه وه بئ له پیاوچاکه که، یان باوه ری واین: نه زره کربن بۆ نه و گۆره و پیاوچاکه به لای له سر لاده دا، نه و نه زره به تاله و دانامه زری، که وابو: نه گه ره شتیک له و نه زره کراوه له زیاره تگایه که دا هه بئ، واجبه: بدریسته وه خاوه نه که ی، یان میراتگه کانی، جا نه گه ره خاوه نه که ی نه زاندا، نه و کاته له به رزه وه ندی موسولمانان سه رف ده کری، ههروه که له (مغنی) و (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه.

﴿عن ثابت﴾: نلر رجل أن یحز إیلأ بوائه، فقال الثی: هل كان فیها صنم یعبد؟ قال: لا. قال: فهل كان فیها عید من أعیادهم؟ قال: لا. قال: أوف بئذک﴾ رواه ابو داود والطبرانی یاسناد صحیح، پیاویک نه زری کرد ووشتریک له (بوانه) دا سه ر بیر، پیغه مبه رﷺ فرموی: نایا له و شوینه دا هیچ سه نه میک هه بوه بپه رستری؟ گوتی: نا. فرموی: هه جه ژنیکی کافره کان له و شوینه دا ده کرا؟ گوتی: نا. پیغه مبه رﷺ فرموی: نه زره که ت به جی بیته.

(أَوْ صَوْمًا فِي بَلَدٍ) یان نه زری کرد له شاریکی دیارکراودا به پښوو بیی، نه وه واجبه به پښوو بیی، به لام (لَمْ يَتَّعِنَ) مه رج نیه له شوینه دیارکراوه که دا به پښوو بیی (وَكَذَا صَلَاةٌ) ههروه ها نه گه ره نه زری کرد له شوینیکی دیارکراودا نوژیکی واجبه، یان سوننه ت بکا، نه وه ش مه رج نیه له شوینه که دا نوژه که بکا.

ههروه ها نه گه ره نه زری کرد نوژیکی فه ز له مزگه وتیکی دیارکراودا بکا، نه و کاته واجبه: نوژه که له مزگه وتیکدا بکا، به لام مه رج نیه له مزگه وته دیارکراوه که دا بیکا (إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ) ته نها

وَفِي قَوْلٍ: وَمَسْجِدَ الْمَدِينَةِ وَالْأَقْصَى، قُلْتُ: الْأَظْهَرُ تَغْيِينُهُمَا كَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. أَوْ صَوْمًا مُطْلَقًا فَيَوْمٌ، أَوْ أَيَّامًا ثَلَاثَةً، أَوْ صَدَقَةً فِيمَا كَانَ، أَوْ صَلَاةً فَرَكْعَتَانِ، وَفِي قَوْلٍ رَكْعَةً، فَعَلَى الْأَوَّلِ يَجِبُ الْقِيَامُ فِيهِمَا مَعَ الْقُدْرَةِ، وَعَلَى الثَّانِي لَا، أَوْ عِتْقًا فَعَلَى الْأَوَّلِ رَقَبَةٌ كُفَّارَةٌ، وَعَلَى الثَّانِي رَقَبَةٌ، قُلْتُ: الثَّانِي هُنَا أَظْهَرُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. أَوْ عِتْقَ كَافِرَةٍ مَعِيَّةٍ أَجْزَأُهَا كَامِلَةٌ،

نه گهر له نه زرده که دا (الْمَسْجِدُ الْحَرَامُ) ی دیاری کردین، نه و کاته واجب له وئدا نویژه که بکاو له شویئیک ی تردا بهر ناکه وئ (وَفِي قَوْلٍ: وَمَسْجِدَ الْمَدِينَةِ وَالْأَقْصَى) له فرموده یه کدا: نه گهر نه زری کرد له مزگوتی پیغه مبه رد او ﷺ له (مَسْجِدِ الْأَقْصَى) دا نویژ بکا، نه و کاته ش واجب له و دووانه دا نویژه که بکا.

(قُلْتُ) نِیمامی (النَّوَوِي) فرموده تی (الْأَظْهَرُ تَغْيِينُهُمَا كَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) به فرموده ی به هیتر: مزگوتی پیغه مبه رد ﷺ (مَسْجِدِ الْأَقْصَى) به نه زکردین وه کو (الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ) له سه ری واجب ده بن، چونکه پیغه مبه رد ﷺ فرموده تی: ﴿لَا تُشَدُّ الرِّحَالُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ: مَسْجِدِ الْحَرَامِ، وَمَسْجِدِي هَذَا، وَمَسْجِدِ الْأَقْصَى﴾ رواه الشيخان، بئ خوابه رستی بارگه ی سه فر ناپیچریتته وه، تنه ا بئ سئ مزگوتان ده پیچریتته وه: بئ (الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ) له (مکه)، بئ نه م مزگوتی من له (مدینه)، بئ (مَسْجِدِ الْأَقْصَى) له (فلسطین). (أَوْ صَوْمًا مُطْلَقًا) یان بئ گوتنی ژماره نه زری کرد به پڑوو بیئ، نه وه (فَيَوْمٌ) تنه ا پڑوئکی له سه ر واجب ده بیئ (أَوْ أَيَّامًا) یان نه زری کرد چهند پڑوئک به پڑوو بیئ، نه و کاته (فَثَلَاثَةً) سئ پڑووی له سه ر واجب ده بن (أَوْ صَدَقَةً) یان نه زری کرد خیرئک بکا، نه وه ش (فِيمَا كَانَ) به هر شتیکی که م- که به مال دابندری- خیره که ی دروست ده بیئ (أَوْ صَلَاةً) یان نه زری کرد نویژک بکا، نه وه (فَرَكْعَتَانِ) دوو په که تی له سه ر واجب ده بن (وَفِي قَوْلٍ رَكْعَةً) له فرموده یه کدا: تنه ا په که تیکی له سه ر واجب ده بیئ (فَعَلَى الْأَوَّلِ) جا له سه ر فرموده یه که م (يَجِبُ الْقِيَامُ فِيهِمَا مَعَ الْقُدْرَةِ) واجب له: به پیوه دوو په که ته کان بکا، نه گهر توانای ه بیئ (وَعَلَى الثَّانِي لَا) له سه ر فرموده ی دووه میش واجب نیه به پیوه بیکا.

(أَوْ عِتْقًا) یان نه زری کرد کوپله یه ک نازاد بکا، نه وه (فَعَلَى الْأَوَّلِ: رَقَبَةٌ كُفَّارَةٌ) له سه ر فرموده ی یه که م واجب کوپله یه کی که ففاره ت نازاد بکا (وَعَلَى الثَّانِي رَقَبَةٌ) له سه ر فرموده ی دووه میش: هر کوپله یه ک نازاد بکا، دروسته (قُلْتُ) نِیمامی (النَّوَوِي) فرموده تی (الثَّانِي هُنَا أَظْهَرُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) فرموده ی دووه - لیره دا- به هیتره (أَوْ عِتْقَ مَعِيَّةٍ كَافِرَةٍ) یان نه زری کرد کوپله یه کی کافری عه ییدار نازاد بکا، نه و کاته (أَجْزَأُهَا كَامِلَةٌ)

فَإِنْ عَيْنٌ نَاقِصَةٌ تَعَيَّنَتْ، أَوْ صَلَاةٌ قَائِمًا لَمْ يَجْزُ قَاعِدًا، بِخِلَافِ عَكْسِهِ، أَوْ طُولَ قِرَاءَةِ الصَّلَاةِ، أَوْ سُورَةٍ مُعَيَّنَةٍ، أَوْ الْجَمَاعَةَ لَزِمَهُ، وَالصَّحِيحُ انْقِطَاعُ النَّذْرِ بِكُلِّ قُرْبَةٍ لَا تَجِبُ ابْتِدَاءُ كَعِبَادَةِ وَتَشْيِيعِ جَنَازَةٍ وَالسَّلَامِ.

دروسته كويله يه کی موسولمانی بین عهیب نازاد بکا، به لام (فَإِنْ عَيْنٌ نَاقِصَةٌ) نه گهر كويله كافرو عه یبدره كه ی دیاری كردبئ، نهو كاته (تَعَيَّنَتْ) واجبه هر دیار كراوه كه نازاد بكا.

﴿ نَاگاداری : له باره ی گوړینی نه زړ كراوه كه ﴾

نه گهر نه زړی كرد مه پړك بكا ته خیر، نه وه دروسته ووشتړك، یان مانگایه ك له جیاتی بكا ته خیر، به لام نه گهر دیاری كړدبئ: وه ك نه زړ بین نه م په بكه مه خیر، نهو كاته واجبه: خودی مه پړكه بكا ته خیرو دروست نیه ووشتړو مانگایه کی له جیاتی بكا ته خیر، هه روه ك له (المجموع) و (تحفه) دا پوون كراوه ته وه.

جا بزانه: له مه زه به یی (حنفی) دا دروسته له جیاتی شتی نه زړ كړاو نرخی نه زړ كراوه كه بكا ته خیر: وه ك نه زړی كړدبئ نوو مه پړی ناوه نجی بكا ته خیر، جا له جیاتی هه ربووكیان مه پړكی گه ورو قه له و-كه به قه د نرخی هه ربووكیان یی- بكا ته خیر، یان له جیاتی نان نرخی نانه كه بكا ته خیر، به لام له (هَدْي) هج و له قوریانی دا دروست نیه نر خه كه یان بكا ته خیر، هه روه ك له سهره تای زه كات له (الإختیار) و (مجمع الأنهر) دا پوون كراوه ته وه.

(أَوْ صَلَاةٌ قَائِمًا) یان نه زړی كرد به پټوه نوږژكی سوننه ت بكا، نه وه (لَمْ يَجْزُ قَاعِدًا) به دانیش تووی دروست نیه (بِخِلَافِ عَكْسِهِ) به لام به پیچه وانه وه دروسته، واته: له جیاتی دانیشن به پټوه بیكا، چونكه خیرتره.

(أَوْ طُولَ قِرَاءَةِ الصَّلَاةِ) یان نه زړی كرد خویندنی ناو نوږژ درژ بكا ته وه (أَوْ سُورَةٍ مُعَيَّنَةٍ) یان سوږه ټیكی دیار كړاو له نوږژدا بخوینئ (أَوْ الْجَمَاعَةَ) یان نه زړی كرد به جهاماعت بیكا، نه وه (لَزِمَهُ) له گشت مه سه له كاندا نه زړ كراوه كه ی له سر واجب ده بئ.

(وَالصَّحِيحُ) به فهرمووده ی پاست (انْقِطَاعُ النَّذْرِ بِكُلِّ قُرْبَةٍ لَا تَجِبُ ابْتِدَاءً) نه زړ كړن به گشت خواپه رستیه ك داده به سترئ كه له سهره تاوه واجب نه بئ: (كَعِبَادَةٍ وَتَشْيِيعِ جَنَازَةٍ وَالسَّلَامِ) وه ك سهردانی نه خوښ و ناماده بوونی ناشتنی جه نازه و سه لام كړن.

﴿ پاشكو ﴾: نه گهر كه سټك مردو نه زړكی له سر بوو، نه وه له سر میرانگره كه ی واجبه: له میراته كه ی نه زړه كه ی بړ قه زا بكا ته وه ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: إِسْتَفْتَى سَعْدُ بْنُ عُبَادَةَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فِي نَذْرِ كَانَ عَلَى أُمِّهِ تَوَلَّيْتُ قَبْلَ قَضَائِهِ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: لَا قَاضِيَهُ عَنْهَا﴾ روه الشیخان، (سعد) پرسپاری كرد: له باره ی نه زړك كه له سر دایكی بوو، دایكیشی مردبو پټش نه وه ی نه زړ كراوه كه ی بكا؟ پیغه مبه ر ﷺ فهرموی: تو نه زړ كراوه كه بړ دایك قه زا بكه وه.

(کِتَابُ الْقَضَاءِ)

﴿کِتَابُ الْقَضَاءِ: په پرتوکی دادکردن له نیتوان خه لکدا﴾

واته: بپاندنوهی کیشی نیتوان خه لک به گویرهی شرعی خوی گوره: که له قوپنانو
حه دیسو (إجماع) و (قیاس) و هرگیراوه، خوی گوره ده فرموی: ﴿إِنَّا أَلَزَمْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ
بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ﴾ نهی پیغمبر ﷺ نیمه نه م قوپنانه مان به پاستیه وه بق
تو ناریدته خواره وه تا کو داد له نیتوان خه لکدا بکی بهو شرعی خوا فیری توی کړیوه.

هر وده ما ﴿عَنْ مُعَاذٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾ لَمَّا بَعَثَهُ النَّبِيُّ ﷺ إِلَى الْيَمَنِ قَالَ لَهُ: كَيْفَ تَقْضِي؟ قَالَ: أَقْضِي بِمَا فِي
كِتَابِ اللَّهِ تَعَالَى. قَالَ: فَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِي كِتَابِ اللَّهِ؟ قَالَ: فَبِسُنَّةِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ. قَالَ: فَإِنْ لَمْ يَكُنْ
فِي سُنَّةِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ؟ قَالَ: أَجْتَهِدُ رَأْيِي. قَالَ: الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَفَّقَ رَسُولَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ
رواه الترمذي و ابوداود بسند صالح، که پیغمبر ﷺ (مُعَاذِی) نارده (يَمَن)، پی پی فرموی: به
چی داد له نیتوان خه لکدا ده کی؟ (مُعَاذِ) گوتی: به قوپنانی پیژن. فرموی: نه گهر
پووداوه که له قوپناندا نه یو؟ گوتی: نه و کاته به ه دیسه کانی پیغمبر ﷺ. فرموی: نه گهر
له ه دیسیدنا نه یو؟ گوتی: نه و کاته به یوچونی خزم (إجتهاد) له پووداوه که دا ده که م. جا
پیغمبر ﷺ فرموی: همدو شوکر بق نه و خوی پی نیرداری پیغمبر ﷺ خوی گه یاندوته
پړگایه کی پاست.

جا بزانه: نه و که سی داد له نیتوان خه لکدا ده کاو کیشه کانیان ده پړینتیه وه، پی پی
ده گوتی: (قازی) - دادوه، که واته: هر قازیتک - دادوه ریک - جگه له شرعی نیسلام - به
یاسای ده سترکد داد له نیتوان خه لکدا بکا، نه وه گونا ه باره و گشت بپاره کانی په د
ده کړتیه وه، هرچند له که ل پاستیدنا تیک بکه نه وه، هر وده که له زوری یه سرچاوه کاند
فرمویانه، خوی گوره ده فرموی: ﴿وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَلَزَمَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ
الظَّالِمُونَ﴾... ﴿هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾ هر که سانیک داد نه کهن بهو قوپنانه ی خوا ناریدیه تیه
خواره وه، نه وانه (ظالم) ن سته مکان... فاسقن.

جا نه وه له حاله تیکدایه که داد که ره که باوه پی به شرعی قوپنان ه بی و په فتاری
پی نه کا، چونکه نه گهر باوه پیشی پی نه بی نه وه کافره، هر وده که له نایه ته کی تردا
ده فرموی: ﴿فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾ نه وانه کافرن. هر وده که (تفسیر ابن کثیر) دا پوون
کراوه ته وه.

هر وده ما پیغمبر ﷺ ده فرموی: ﴿الْقَضَاءُ ثَلَاثَةٌ، وَاحِدٌ فِي الْجَنَّةِ وَالثَّانِي فِي النَّارِ: رَجُلٌ
عَرَفَ الْحَقَّ فَقَضَى بِهِ فَهُوَ فِي الْجَنَّةِ، وَرَجُلٌ عَرَفَ الْحَقَّ فَجَارَ فِي الْحُكْمِ فَهُوَ فِي النَّارِ، وَرَجُلٌ
لَمْ يَعْرِفِ الْحَقَّ فَقَضَى لِلنَّاسِ عَلَى جَهْلِ فَهُوَ فِي النَّارِ﴾ حدیث صحیح رواه اصحاب السنن،
سنن جوړه قازی هغه، په کیکیان له به هشتدایه و دوانیان له نوره خدانه، په که م: نه و

هُوَ فَرَضُ كِفَايَةِ، فَإِنْ تَعَيَّنَ لِرِمَّةٍ طَلَبُهُ، وَإِلَّا

پیاوویه پاستی-شهریعتی نیسلام- بزانی و به شهریعتی نیسلام داد بکا، نه میان له بهمه شتدایه. دووهم: نهو پیاوویه پاستی-شهریعتی نیسلام- بزانی و پهفتاری پی نهکا، نه له دوزه خدایه. سئیم: نهو پیاوویه شهریعتی نیسلام نه زانی و به نه زانی بریار بق خه لکی بدا، نه مهش له دوزه خدایه.

که واته: واجبه به پیره بردنی ده ولت و گشت بریار دانیکو دادکردنیک به گویره ی شهری نیسلام بی؟ چونکه نیسلام: نایین و ده ولت، که و ابو: جیاوازی نیه کاروباری کومه لایه تی و خیزانی بی، یان نابوری و بازگانی بی، یان جهنگو ناشتی بی، یان... هتد، خوی گه ور ده فرموی: ﴿هُنَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ﴾ نینجا- نهی پیغه مبر ﷺ- تومان هینا سر شهریعتیک له کاروباری نیسلام، که و ابو: شوین نهو شهریعتی نیسلام بکه وه و شوین هه و او هه وه سی نهو که سانه مه که وه که شهریعتی نیسلام نازانن.

که واته: خوی گه وره پازی نابی به شیکي کاروباره کان به گویره ی شهری نیسلام بی و به شیکیشی به پیچه وانهی شهری نیسلام- به یاسای ده سترد- بی، خوی گه وره ده فرموی: ﴿وَأَن احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَن يَفْتِنُوكَ عَنِ بَعْضِ مَا أَنزَلَ اللَّهُ﴾ نهی پیغه مبر ﷺ داد له نیون خه لکدا بکه بهو شهریعتی خوا بقی نارویه خواره وه، شوین هه و او هه وه سی خه لکه که مه که وه و لیان بترسه نه وه که لاتبدن له به شیکي نهو شهریعتی خوا نارویه تیه خواره وه.

واته: (اهواء) له هه و او نایه ته که دا نهو یاسا ده ستردانه یه: که خه که به گویره ی هه و او هه وه سی خویان دایانده نیون و پهفتاری پی ده که ن.

نینجا بزانه: نه که چنده که سی که هه یون شیاوی نه وه بون بینه قازی، نه و کاته (هو فرض کفایه) قبولکردنی بونه قازی به (فرض الکفایه) واجبه له سر گشت نه وانهی به که که دین، به لکو نیمای (الغزالی) فرموی تی: (بونه قازی له جهادش خیرتره). واته: چونکه پیغه مبر ﷺ (الخلق الراشدون) سره سم چنده که سیکیان به قازی نارونده ته چنده شویتیک، هم برانده وهی کیشی نیوان خه لکیش واجبه، که و اته: نه که نهو که سانه ی بق قازی یه تی ده گونجین هیچیکیان قبولیان نه کرد بیته قازی، نه و کاته هه موویان گونا هبار ده بن و واجبه: پیشوای موسولمانان یه کیکیان به زور لیکردن بکاته قازی، واته: به زویان بلن: (فلانکس قوم کرده قازی). یان (دادوهر له فلانه شوینه دا). نینجا مهرجه نه ویش به زویان بلن: قبولم کرد.

(فإن تعین) جا نه که ر تنها یه که س له شوینه که دا بق قازی یه تی ده گونجا، نه و کاته (لزمه طلبه) له سهری واجبه: به خوی داوا بکا بکرسته قازی (وإلا) به لام نه که ر

فَإِنْ كَانَ غَيْرُهُ أَصْلَحَ وَكَانَ يَقُولُاهُ فَلِلْمَفْضُولِ الْقَبُولُ، وَقِيلَ: لَا، وَيُكْرَهُ طَلَبُهُ، وَقِيلَ: يَحْرُمُ، وَإِنْ كَانَ مِثْلُهُ فَلَهُ الْقَبُولُ، وَيُنْدَبُ الطَّلَبُ إِنْ كَانَ خَامِلًا يَرْجُو بِهِ نَشْرَ الْعِلْمِ أَوْ مُحْتَاجًا إِلَى الرِّزْقِ، وَإِلَّا فَلَا أَوْلَى تَرْكُهُ، قُلْتُ: وَيُكْرَهُ عَلَى الصَّحِيحِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَالْإِعْتِبَارُ فِي التَّعْيِينِ وَعَدَمِهِ بِالنَّاحِيَةِ،

که سانی تریش هه بون، نه و کاته (فَإِنْ كَانَ غَيْرُهُ أَصْلَحَ وَكَانَ يَقُولُاهُ) نه گه ره کیکی له خوی گوندو تر هه بو و قبولیشی ده کرد بیکه نه قازی، نه و کاته (فَلِلْمَفْضُولِ الْقَبُولُ) بو گوندو که ش دروسته قبول بکا بیکه نه قازی (وَقِيلَ: لَا) له هه رموده یه کی بی میزدا: نه گه ر گوندو تره که قبول بکا، دروست نیه گوندو که قبول بکا.

(وَيُكْرَهُ طَلَبُهُ) ناپه سنده: پیاو داوا بکا بیکه نه قازی، نه گه ره له خوی گوندو تر هه بی (وَقِيلَ يَحْرُمُ) له هه رموده یه کی بی میزدا: له و حاله ته دا هه پامه داوا بکا، به لام (وَإِنْ كَانَ مِثْلُهُ) نه گه ر پیاوه که ی تر گوندو تر نه بو، به لکو نه ویش وه کو وی بو، نه و کاته نه گه ر داوایان لی کرد بییته قازی (فَلَهُ الْقَبُولُ) بوی دروسته: قبول بکا و ناپه سندیش نیه، چونکه پیغه مبه ر ﷺ ده هه رموی: ﴿لَا تَسْأَلِ الْإِمَارَةَ فَإِنَّكَ إِنْ أُعْطِيَتْهَا عَنْ مَسْئَلَةٍ وَكَلْتَ إِلَيْهَا، وَإِنْ أُعْطِيَتْهَا عَنْ غَيْرِ مَسْئَلَةٍ أَعْنَتْ عَلَيْهَا﴾ رواه الشيخان، داوی کاریه دهستی مه که، چونکه نه گه ر به داوا کردنی خوت کاریه دهستیت بدریتی، نه وه تو ده درتیه دهست خوت و کاره که ت، به لام نه گه ر بی داوا کردن بتدریتی، نه و کاته له سه ر کاره که ت یارمه تیت ده دری.

(وَيُنْدَبُ الطَّلَبُ) سوننه ته به خوی داوا بکا بیکه نه قازی (إِنْ كَانَ خَامِلًا يَرْجُو بِهِ نَشْرَ الْعِلْمِ) نه گه ر زانیه کی نه ناسراو بی و نومییدی وابی به هوی قازی یه تی زانست بلاو بکاته وه (أَوْ مُحْتَاجًا إِلَى الرِّزْقِ) یان پنیوستی به بژیو هه بی، یان کاریه دهسته کان مافی خه لکیان له دهست ده دا؟ چونکه به هوی نه م حاله ته بوو هه زده تی (یوسف) ﷺ داوی کرد له (مصر) بییته کاریه دهستی دارایی.

(وَإِلَّا) به لام نه گه ر نه و هویانه نه بون، نه و کاته (فَلَا أَوْلَى تَرْكُهُ) وا باشتره داوی قازی یه تی نه کا، به لکو (قُلْتُ) نیامی (النواوی) هه رموی یه تی (وَيُكْرَهُ عَلَى الصَّحِيحِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) ناپه سنده: داوی قازی یه تی بکا نه گه ر هویه کانی پابریو نه بن، له سه ر هه رموده ی پاست، چونکه پیغه مبه ر ﷺ ده هه رموی: ﴿مَنْ وَلِيَ الْقَضَاءَ فَقَدْ ذُبِحَ بِفَيْسِرٍ سَكِينٍ﴾ رواه اصحاب السنن بسند حسن، هه ر که سیك کرایه قازی، به پاستی به بی کتیرد سه ری بپاوه. واته: به هیلک چوه.

(وَالْإِعْتِبَارُ فِي التَّعْيِينِ وَعَدَمِهِ بِالنَّاحِيَةِ) په چاو کردنی واجبیوون و واجینه بوونی به (فَرْضُ الْعَيْنِ) له سه ر تا که که سیکی گوندو بو قازی یه تی به گویره ی ناوچه که ی خوی یه تی، واته: نه گه ر له ناوچه که دا نه نها یه که کسی گوندو هه بی، نه وه به (فرض العين) له سه ر

که سه که واجب: قبول بکا له ناوچه که ی خوی دا بیته قازی، به لام له سهری واجب نیه - جگه له ناوچه که ی خوی - بۆ ناوچه یه کی تر قبول بکا.

﴿ناگاداری﴾: له سهر پیشه وای موسولمانان و جیگره که ی واجب: له گشت ناوچه یه کدا قازیک دابنن، جا نه گهر ناوچه یه که له ژیر ده سه لاتو پیشه وادا نه بو-یان پیشه و قازی بۆ ناوچه که دانه نا- نه و کاته واجب: خاوه ن ده سه لاتو پیاوما قولانی ناوچه که پښ بکون و زانایه کی لیها توو بکه نه قازی له ناوچه که ی خویاندا، جا بریاره کانی نه م قازی یه - له بهر ناچار ی- جی به جی ده بن، به به لکه ی غه زای (مؤتة): که (هه رسیک نه میره کان شهید بون، صحابه) کان هه زه تی (خالد بن الولید) بیان کرده نه میری خویان، پیغه مبه رﷺ به م کرداره پازی بو و په خنهی نه گرت). هه روه که له (البخاری) دا گیر دراوه ته وه و له (تحفة) شدا لیرو و له یاسی سهر په رشتکاری ماره بریندا پوون کراوه ته وه.

که وایو: نه گهر خاوه ن ده سه لاتو پیاوما قولانی ناوچه که نه م واجب نه نجام نه دهن گشتیان گونا هیا ر ده بن، پیغه مبه رﷺ ده فه رموی: ﴿كَيْفَ تَقْلُسُ أُمَّةً لَا يُؤْخَذُ مِنْ شِدِيدِهِمْ لَضَعِفِهِمْ﴾ حدیث حسن بشوا هده رواه ابن حبان، چۆن له گونا هان پاک ده بیته وه که لیکی وه ما که مافی بی هیزه که یان له به هیزه که یان وه رنه گیرئ.

﴿مه رجه کانی قازی- دادوهر﴾

(وَشَرَطُ الْقَاضِي) مه رجی نه و که سه ی ده کرپته قازی، یه که م: (مُسْلِمٌ) ده بی موسولمان بی، واته: دروست نیه کافر بکرپته قازی و کاریه ده سستی موسولمانان، خوی گه وده ده فه رموی: ﴿وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا﴾ خوی گه وده هیچ پښگایه کی بۆ کافره کان دانه ناوه به سهر موسولماناندا. واته: پله ی قازی و کاریه ده سستیش گه وده ترین ریگای ده سه لاتو نابئ بدرپته کافره کان، به لام نه گهر کافر یه که به سهر کافره کاندای بکرپته سهر کرده و سه رۆک- نه که به ناوی قازی- دادوهر- نه و کاته دروسته هه روه که له زۆریه ی سهر چاوه کاندای پوون کراوه ته وه.

دووهم: (مُكَلَّفٌ) ده بی بالغ و عاقل بی و خاوه ن بیرو هه شیار بی. سنی یه م: (حُرٌّ) نازاد بی. چوارهم: (ذَكَرٌ) پیاو بی، واته: دروست نیه ئافره ت بکرپته قازی، پیغه مبه رﷺ ده فه رموی: ﴿لَنْ يَفْلِحَ قَوْمٌ وَلَوْ أَمَرَهُمْ إِمْرَأَةٌ﴾ رواه البخاری، به ختوهر نابئ نه و گه له ی کاری خویان بده نه ده ست ئافره ت. پیغه مبه ر: (عَدْلٌ) داپه روه ر بی، واته: دروست نیه (فاسق) بکرپته قازی. شه شه م: (سَمِيعٌ) بیسه ر بی. هه فته م: (بَصِيرٌ) بینه ر بی. هه شته م: (نَاطِقٌ) گویا بی، واته: که پ، یان کویر، یان لال دروست نیه بکرپته قازی. نۆیه م: (كَافِرٌ) به روه سستی کاروباری قازی یه تی بکا، واته: گپله که و نه خوش و بیر تی کچوو نه بی.

مُجْتَهِدٌ: وَهُوَ أَنْ يَعْرِفَ مِنَ الْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ مَا يَتَعَلَّقُ بِالْأَحْكَامِ، وَخَاصَّهُ وَعَامُّهُ، وَمُجْمَلُهُ وَمُبَيَّنُّهُ، وَنَاسِخُهُ وَمَنْسُوخُهُ، وَمُتَوَاتِرُ السُّنَّةِ وَغَيْرُهُ، وَالْمُتَّصِلُ وَالْمُرْسَلُ، وَحَالُ الرِّوَاةِ قُوَّةً وَضَعْفًا، وَلِسَانُ الْعَرَبِ لُغَةً وَنَحْوًا، وَأَقْوَالُ الْعُلَمَاءِ مِنَ الصَّحَابَةِ فَمَنْ بَعْدَهُمْ إِجْمَاعًا وَاخْتِلَافًا، وَالْقِيَاسُ بِأَنْوَاعِهِ، فَإِنْ تَعَذَّرَ جَمْعُ هَذِهِ الشُّرُوطِ قَوْلَى سُلْطَانٍ لَهُ شَوْكَةٌ فَاسْقًا أَوْ مُقْلَدًا نَفَذَ قَضَاؤُهُ لِلضَّرُورَةِ،

دهیهم: (مُجْتَهِدٌ) دهبی (مُجْتَهِدٌ) بِن (وَهُوَ) مہ بہست بہ (مُجْتَهِدٌ) لیرہدا: (أَنْ يَعْرِفَ مِنَ الْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ مَا يَتَعَلَّقُ بِالْأَحْكَامِ) نہ وہیہ لہ قوپٹان ولہ حدیس نہ وٹاہت و حدیسانہ بزانی کہ پہیوہندیان بہ ہر بارہکانی شریعہ تہ وہ ہہیہ، ہم (وَخَاصَّهُ وَعَامُّهُ) تابیہ تہ کان و گشتیہکانی ٹاہت و حدیسہکانیش بزانی، ہم (وَمُجْمَلُهُ وَمُبَيَّنُّهُ) ناٹاشکراو ٹاشکراکراوہکانی ٹاہت و حدیسہکانیش بزانی، ہم (وَنَاسِخُهُ وَمَنْسُوخُهُ) پہ شکرہ وہو پہ شکرہ وہکانی ٹاہت و حدیسہکانیش بزانی، ہم (وَمُتَوَاتِرُ السُّنَّةِ وَغَيْرُهُ) حدیسی (متواتر و) (أَحَادِثُ) بزانی، ہم (وَالْمُتَّصِلُ وَالْمُرْسَلُ) حدیسی گہ یاندر اوہ پیغہ مہر وکے نہ گہ یاندر اوہ بزانی، ہم (وَحَالُ الرِّوَاةِ قُوَّةً وَضَعْفًا) حالی حدیس گہرہ وہکانیش بزانی: لہ پھوی بہ ہیزی و بِن ہیزی وہ۔

ہم (وَلِسَانُ الْعَرَبِ لُغَةً وَنَحْوًا) زمانی عہ پہ بیش بزانی: لہ پھوی واتہ و پڑمانہ وہ، ہم (وَأَقْوَالُ الْعُلَمَاءِ مِنَ الصَّحَابَةِ فَمَنْ بَعْدَهُمْ) فہرموودہکانی زانیانیش بزانی (صحابہ) کانہ وہ تا دہای نہ وانیش لہ چینی زانیانی (مُجْتَهِدٌ) - (إِجْمَاعًا) لہ پھوی یہ کدہ نگہیہ وہ بزانی لہ سہر کام مہ سہلہ یہ کدہ نگن (وَاخْتِلَافًا) لہ پھوی جیاوازیہ وہ بزانی لہ کام مہ سہلہ دا جیاوازن، ہم (وَالْقِيَاسُ بِأَنْوَاعِهِ) مہموو جہرہکانی (قیاس) بزانی، جا بزانیہ: پٹناسہی نہ و زاروانہی پرابردو، لہ (علوم الحدیث و) (أصول الفقه) دا دہ زاندرین، لہ بہر دریزی نہ منوسین و وینہکانیشیان نہ ہٹان۔

(فَإِنْ تَعَذَّرَ جَمْعُ هَذِهِ الشُّرُوطِ) جا نہ گہر نہ گونجا نہ و مہرجانہی پرابردو لہ قازی دا بیتہ جی، یان دہ گونجا، بہ لام (قَوْلَى سُلْطَانٍ لَهُ شَوْكَةٌ فَاسْقًا أَوْ مُقْلَدًا) کاریہ دہستیکی خاوہن دہ سہلات زانیہکی فاسقی کردہ قازی، یان زانیہکی شوینکہ وتہی مہز مہ بیکی کردہ قازی، نہ و کاتہ (نَفَذَ قَضَاؤُهُ لِلضَّرُورَةِ) ہر باری نہ و قازیہ جی بہ جی دہبی لہ بہر ناچاریو پیوستی خہ ک، بہ لام بہ و مہرجہی لہ چوار مہز مہ بہ کی (أَهْلُ السُّنَّةِ) دہرنہچی: کہ (الْحَنَفِيُّ) و (الْمَالِكِيُّ) و (الشافِعِيُّ) و (الْحَنَبَلِيُّ)؟

چونکہ بہ (إِجْمَاعٌ) زانیانی نیسلام: بُو (فتوا) دان و داد کردن - جگہ لہ و چوار مہز مہ بانہ - (تَقْلِيدٌ) کردنی ہیچ کہ سیکے تر دہوست نیہ، مہروہ ک نیام (ابن الصلاح) فہرموویہتی، بہ لگو

وَيُنْدَبُ لِلْإِمَامِ إِذَا وَلَّى قَاضِيًا أَنْ يَأْذَنَ لَهُ فِي الْإِسْتِخْلَافِ، فَإِنْ نَهَاهُ لَمْ يَسْتَخْلَفْ، فَإِنْ أَطْلُقَ اسْتَخْلَفَ فِيمَا لَا يَقْدَرُ عَلَيْهِ لَا غَيْرَهُ فِي الْأَصَحِّ، وَشَرَطُ الْمُسْتَخْلَفِ كَالْقَاضِي، إِلَّا أَنْ يُسْتَخْلَفَ فِي أَمْرِ خَاصٍّ: كَسَمَاعِ بَيْتَةٍ فَيَكْفِي عِلْمُهُ بِمَا يَتَعَلَّقُ بِهِ، وَيَحْكُمُ بِاجْتِهَادِهِ أَوْ بِاجْتِهَادِ مُقْلَدِهِ إِنْ كَانَ مُقْلَدًا،

نیمامی (السُّبُكِّي) فرموده‌ی: نه‌وی به پیچ‌هوانه‌ی نه‌و چوار مزه‌بانه په‌فتار بکا وه‌کو دژ به (إجماع) وایه.

مه‌روها به (إجماع)‌ی زانایانی نیسلام: دروست نیه به فرموده بین‌هیزه‌کانی مزه‌بیش داد له نیوان خه‌لکدا بکا، مه‌روه‌ک نیمامی (القرائی) و (ابن صلاح) فرمودیانه، به‌لکو نیمامی (السُّبُكِّي) فرموده‌ی: (دادکردن به فرموده‌ی بی‌هیز دادکردنکی دژ به‌و شرعه‌یه که خوا ناروتیه خواره‌وه). مه‌روه‌ک له (تحفه)‌دا لیرو له (په‌ووشته‌کانی دادکردن)‌دا نه‌و مه‌سه‌لانه پوون کراونه‌وه، نیمه‌ش له باسی (فتوا) و (تقلید) له (پیش‌ه‌کی، له به‌رگی‌یه‌که‌م)‌دا دریزتر پوونمان کړنه‌وه.

جا بزانه: له‌و حاله‌ته‌ی قازی مه‌رجه‌کانی لیته‌هاتونه جی‌و به ناچاری کراوته قازی، له سهری واجبه له گشت بریاره‌کاندا: نه‌و فرموده‌یه پوون بکاته‌وه: که له دادکردنه‌که‌دا پشتی پی‌به‌ستوه، مه‌روه‌ک له (تحفه) و (نهایه)‌دا فرمودیانه.

(وَيُنْدَبُ لِلْإِمَامِ) بی‌پیشه‌واو خاوه‌ن ده‌سه‌لانه‌کانی‌تر سوننه‌ته (إِذَا وَلَّى قَاضِيًا) مه‌ر کاتیک به‌کټیکان کرده قازی له ناوچه‌یه‌کدا: (أَنْ يَأْذَنَ لَهُ فِي الْإِسْتِخْلَافِ) نیزنی بدا بی‌خوی جینیشیک دابنئ، تاکو براندنه‌وی کیشه‌کانی بی‌ئاسانتر بیئ (فَإِنْ نَهَاهُ) جا نه‌گر ده‌سه‌لانداره‌که به‌قازیه‌که‌ی گوت: جینیش دامه‌نئ. نه‌و کاته (لَمْ يَسْتَخْلَفْ) نابئ جینیش دابنئ، به‌لام (فَإِنْ أَطْلُقَ) نه‌گر ده‌سه‌لانداره‌که باسی دانان و دانه‌نانی جینیشی نه‌کرد، نه‌و کاته (اسْتَخْلَفَ فِيمَا لَا يَقْدَرُ عَلَيْهِ) بی‌قازیه‌که دروسته: جینیش بی‌خوی دابنئ له‌و کاره‌دا که توانای نیه بیکا (لَا غَيْرَهُ فِي الْأَصَحِّ) به‌لام له‌و کاره‌ی توانای مه‌یه نابئ جینیش دابنئ له فرموده‌ی راستردا.

(وَشَرَطُ الْمُسْتَخْلَفِ كَالْقَاضِي) مه‌رجی نه‌و که‌سه‌ی ده‌کړته جینیشی قازی: وه‌کو مه‌رجه‌کانی‌دابرلوی قازی‌یه (إِلَّا أَنْ يُسْتَخْلَفَ فِي أَمْرِ خَاصٍّ) ته‌نها نه‌گر له کاریکی تاییه‌تی‌دا بکړته جینیش (كَسَمَاعِ بَيْتٍ) وه‌ک گوی لیترگرتنی شاهیده‌کان، نه‌و کاته (فَيَكْفِي عِلْمُهُ بِمَا يَتَعَلَّقُ بِهِ) نه‌ونده زانسته به‌سه: که په‌یوه‌ندی به شاهیدی‌وه‌رگرتنه‌وه مه‌یه، واته: مه‌رجه‌کانی‌تر پټویست نینه، ئینجا (وَيَحْكُمُ بِاجْتِهَادِهِ) جینیشه‌که‌ش داد ده‌کا به (اجتهاد)‌ی‌خوی (أَوْ بِاجْتِهَادِ مُقْلَدِهِ إِنْ كَانَ مُقْلَدًا)‌یان داد ده‌کا به (اجتهاد)‌ی‌نه‌و نیمامه‌ی شوینی که‌وتوه نه‌گر شوینکه‌وته‌ی مزه‌ب بیئ، مه‌رچند به پیچ‌هوانه‌ی

وَلَا يَجُوزُ أَنْ يَشْرَطَ عَلَيْهِ خِلَافُهُ، وَلَوْ حَكَمَ خَصْمَانِ رَجُلًا لِي غَيْرَ حَدِّ اللَّهِ تَعَالَى جَازٍ مُطْلَقًا بِشَرَطِ أَهْلِيَةِ الْقَضَاءِ، وَلِي قَوْلٌ لَا يَجُوزُ، وَقِيلَ: بِشَرَطِ عَدَمِ قَاضٍ بِالْبَلَدِ، وَقِيلَ يَخْتَصُّ بِمَالٍ ذُوْنَ قِصَاصٍ وَنِكَاحٍ وَنَحْوِهِمَا،

مهرمه به کسی قازیه که ش بئ، که و ابو: (وَلَا يَجُوزُ أَنْ يَشْرَطَ عَلَيْهِ خِلَافُهُ) دروست نیه قازی له سر جینیشه که به مرج دابئی: له مهرمه بی خوی لایدا.

﴿بِاسِي (الْتَحْكِيم) = دَانَانِي دَاوَمَرِيكْ لِه پووداویکدا﴾

(وَلَوْ حَكَمَ خَصْمَانِ رَجُلًا) نه گهر سوکه س پیاویکیان کرده (الْمُحْكَم) = دانوره له کیشیه کی نیوانیاند، یان له پووداویکی تردا: که (فِي غَيْرِ حَدِّ اللَّهِ تَعَالَى) پووداوه که سزای تاوانه کانی مافی خوی گهره نه بئ، نه وه (جَازٍ مُطْلَقًا) دانوره دانانه که دروست ده بئ، هرچند قازی = دانوره ی ده وله تیش له ناوچه که دا هه بئ، چونکه چند (صحابه) یه ک (الْمُحْكَم) = دانوره یان بؤ خویان داناوه، (صحابه) کانی تریش په خنه یان نه گرتوه، هه روه که له زوری سرچاوه کانداهرموویانه.

به لام (بِشَرَطِ أَهْلِيَةِ الْقَضَاءِ) به و مرجی (الْمُحْكَم) = دانوره دانراوه که که لکی قازیه تی هه بئ، وات: نه گهر (الْمُحْكَم) ی دانراو که لکی قازیه تی نه بئ، نه و کاته نه گهر قازیتی به که لک هه بئ دروست نیه: نه و دابندرئ، به لام نه گهر قازیه که نه زان بوو، یان فاسق بوو، یان بؤ دادکردن مالی وهرده گرت- وات: یان گوئی نه دده داواپه کی - نه و کاته دروسته: زانایه کی داپه روه ی شوینکه و ته ی مهرمه بیگ بکریته (الْمُحْكَم)، هه روه که له (تحفة) (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه.

(وَفِي قَوْلٍ لَا يَجُوزُ) له فهرموده یه کدا: نه و دانوره دانانه دروست نیه (وَقِيلَ بِشَرَطِ عَدَمِ قَاضٍ بِالْبَلَدِ) له فهرموده یه کی بئ هیژدا: به و مرجه دروسته قازی له شاره که دا نه بئ (وَقِيلَ) له فهرموده یه کی بئ هیژدا: (يَخْتَصُّ بِمَالٍ ذُوْنَ قِصَاصٍ وَنِكَاحٍ وَنَحْوِهِمَا) دروست بوونی دانوره دانانه که - ته نها - تاییه ته به کیشیه مالی، نه ک به توله وهرگرتنه وه و ماره برینو نه و جوره شتانه: وه که له عنه لیککردن و سزای بوختان.

جا بزانه: به فهرموده ی به هیژتر: ته نها له سزاکانی مافی خوی گهره دا نه بئ، له گشت مافه کانی تری خوی گهره داو له گشت مافه کانی ناده میزادا دروسته (الْمُحْكَم) = دانوره دابندرئ، جیاوازی نیه مافه کان: مالی بن، یان نایینی بن، یان سزای مافی ناده میزادان بن: بؤ وینه: بؤ دانیشتونانی ناوچه یه ک دروسته پیاویکی به که لک بکه نه (الْمُحْكَم) = دانوره، تاکو بریار بدا: (دیتنی مانگی یه کشه وه ی په مزان نیسبات بووه و سببه یینی په مزانفه). هه روه که له (په پتوکی پژژوو) دا پابرا. هه روه ها نه گهر نافره تیک سه ره رشتکاری نه بئ دروسته له که ل پیاویک پیک بکه وئو

وَلَا يَنْفَعُ حُكْمُهُ إِلَّا عَلَى رَاضٍ بِهِ، فَلَا يَكْفِي رَضًا قَاتِلٌ فِي ضَرْبٍ دَيَّةٍ عَلَى عَاقِلَتِهِ، وَإِنْ رَجَعَ أَحَدُهُمَا قَبْلَ الْحُكْمِ امْتَنَعَ الْحُكْمُ، وَلَا يُشْتَرَطُ الرُّضَا بَعْدَ الْحُكْمِ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ نَصَبَ قَاضِيَيْنِ فِي بَلَدٍ وَخَصَّ كُلًّا بِمَكَانٍ أَوْ زَمَانٍ أَوْ نَوْعٍ جَازٍ، وَكَذَا إِنْ لَمْ يَخْصُ فِي الْأَصَحِّ، إِلَّا أَنْ يُشْتَرَطَ اجْتِمَاعُهُمَا عَلَى الْحُكْمِ. (فَصْلٌ) جُنُّ قَاضٍ أَوْ أُغْمِيَ عَلَيْهِ أَوْ عَمِيَ أَوْ ذَهَبَتْ أَهْلِيَّةُ اجْتِهَادِهِ وَضَبَطُهُ

پیاویکی به کهک بکونه (الْمُحْكَم) = دادور، تاکو له پیاوه که ماره ی بپړی، هه روه که له (تحفة) له (باسی نو سه ربه رشتکارانه ی ماره ده بن) پوون کراوه ته وه.

هه روه ها نه گهر ژنتیک میړده که ی شیت بوو، دروسته پیاویکی به کهک بکاته (الْمُحْكَم) = دادور تاکو ماره پینه که ی له لای وی مه لېوه شینیتته وه. هه روه که له (باسی مه لوه شاننده وی ماره پین) دا پاپرا.

جا بزانه: مه رجه دانره که به زویان بلل: (توم کړده) (الْمُحْكَم) = دادور له م رووداوه دا. چونکه (وَلَا يَنْفَعُ حُكْمُهُ إِلَّا عَلَى رَاضٍ بِهِ) بپاری (الْمُحْكَم) چی به چی نابی ته نها له سر نه و که سه چی به چی ده بی: که به بپاره که ی پازی به، که واپو: (فَلَا يَكْفِي رَضًا قَاتِلٌ) پازی بوونی مرد فکوزه که به س نیه (فِي ضَرْبٍ دَيَّةٍ عَلَى عَاقِلَتِهِ) له بپاردانی (الْمُحْكَم) دا: به دانانی خوینی کوژدوه که له سر خزمه کانی بکوزه که، به لکو پتویسته خزمه کان پازی بن، ټینجا مه رجه پازی بوونه که ش: له سه رته ای دانانی وه به (الْمُحْكَم) به رده وام بی تا بپاره که ی داده پړتیو ته واده بی، که واپو: (وَإِنْ رَجَعَ أَحَدُهُمَا قَبْلَ الْحُكْمِ) نه گهر به کی که له کی شه چیه کان پیش ته واپو بوونی بپاردانه که په شیمان بډوه، نه و کاته (امتنع الحكم) نابی بپار بدا، چونکه پازی بوونه که ی به رده وام نیه، به لام (وَلَا يُشْتَرَطُ الرُّضَا بَعْدَ الْحُكْمِ فِي الْأَظْهَرِ) له دوی ته واپو بوونی بپاره که پازی بوونی هیچ لایه که مه رچ نیه، له فرموده ی به میزتردا، که واپو: واجبه: بپاره که ی چی به چی بکن.

(وَلَوْ نَصَبَ قَاضِيَيْنِ فِي بَلَدٍ) نه گهر پیشه و، یان جیگره که ی نو قازی دانان له شاریکدا (وَخَصَّ كُلًّا بِمَكَانٍ أَوْ زَمَانٍ أَوْ نَوْعٍ) مه ریه که شیان به تاییه تی دانا: بډ شوینیکی شاره که، یان بډ کاتیک، یان بډ جوړه بپاریک، نه وه (جَانْ) دروسته (وَكَذَا إِنْ لَمْ يَخْصُ فِي الْأَصَحِّ) هه روه ها نه گهر به تاییه تیش داینه نان، هه دروسته، له فرموده ی پاستردا (إِلَّا أَنْ يُشْتَرَطَ اجْتِمَاعُهُمَا عَلَى الْحُكْمِ) ته نه نه گهر به مه رچ دابن: هه روه کیان له سر بپاردانیک کو بینه وه، نه و کاته دروست نیه، چونکه جیاوازی له بډووندا له نیوانیاندا پوو ده دا.

﴿ فَاصل: له باسی لادانی قازی ﴾

(جُنُّ قَاضٍ) مه ر کاتیک قازی شیت بوو (أَوْ أُغْمِيَ عَلَيْهِ) یان بی هوش بوو (أَوْ عَمِيَ) یان کویر بوو (أَوْ ذَهَبَتْ أَهْلِيَّةُ اجْتِهَادِهِ وَضَبَطُهُ) یان که لکی (اجتهاد) ی نه ما، یان شتی له بیر

بِقَوْلِهِ أَوْ نَسِيَانٍ لَمْ يَنْفُذْ حُكْمَهُ، وَكَذَا لَوْ فَسَّقَ فِي الْأَصَحِّ، فَإِنْ زَالَتْ هَذِهِ الْأَحْوَالُ لَمْ تَعُدْ وَلَايَتُهُ فِي الْأَصَحِّ، وَلِلْإِمَامِ عَزَلُ قَاضٍ ظَهَرَ مِنْهُ خَلَلٌ، أَوْ لَمْ يَظْهَرْ وَهَنًا أَفْضَلُ مِنْهُ، أَوْ مِثْلُهُ وَفِي عَزَلِهِ بِهِ مَصْلَحَةٌ كَتَسْكِينِ لِقَتِهِ، وَإِلَّا فَلَا لَكِنْ يَنْفُذُ الْعَزْلُ فِي الْأَصَحِّ، وَالْمَذْهَبُ أَنَّهُ لَا يَنْعَزَلُ قَبْلَ بُلُوغِهِ خَبَرِ عَزَلِهِ، وَإِذَا كَتَبَ الْإِمَامُ إِلَيْهِ إِذَا قَرَأَتْ كِتَابِي قَالَتْ مَعَزُولٌ فَقَرَأَهُ الْعَزْلُ، وَكَذَا إِنْ قُرِئَ عَلَيْهِ فِي الْأَصَحِّ،

ندهما: (بِقَوْلِهِ أَوْ نَسِيَانٍ) به هوى غافل بودن، يان له بيرکردن، نه وه (لَا يَنْفُذُ حُكْمَهُ) بپرياره کهى جى به جى نابى، چونکه به هر يه کيک له وانه قازى له کار ده که وى (وَكذَا لَوْ فَسَّقَ) هه روه ها نه گه ر قازى فاسق بى بپرياره کهى جى به جى نابى و له کار ده که وى (فِي الْأَصَحِّ) له هه رموده ي راستردا.

(فَإِنْ زَالَتْ هَذِهِ الْأَحْوَالُ) جا نه گه ر نه و حاله تانه ي پرياردو له قازى يه که لاکه وتن (لَمْ تَعُدْ وَلَايَتُهُ) سه ربه خذ نابيته وه قازى (فِي الْأَصَحِّ) له هه رموده ي راستردا، به لکو پتيويسته: سه رله نو ي بکريته وه قازى.

(وَلِلْإِمَامِ) بى پيشه و دروسته (عَزْلُ قَاضٍ ظَهَرَ مِنْهُ خَلَلٌ) نه و قازى يه له کار لابدا که ناته و اويه کى لى ناشکرا بى: وه که خه لکه که لى ناپازى بى، يان بى هيژ بى، يان ترسو پيژى له دلى خه لکى دا نه بى، چونکه ﴿يُيَغِّيه مَبْرُورٌ﴾ نيمام يکى له پيشنو يژى لادا؟ له بهر نه وهى تضى بهر وه قبيله کرد، جا هه رمو وى: (لَا تُصَلِّ بِهِمْ بَعْدَ هَذَا أَبَدًا) رواه ابوداود، له دواى هم تفکر نه ده يچى تر پيشنو يژيان بى نه کهى، هه تاهه تايى.

(أَوْ لَمْ يَظْهَرْ وَهْنًا أَفْضَلُ مِنْهُ) يان هيچ ناته و اويه کى لى ناشکرا نه بو، به لام پياويکى له وى باشت هه بوو بيکاته قازى، بويى لادى (أَوْ مِثْلُهُ وَفِي عَزَلِهِ بِهِ مَصْلَحَةٌ) يان پياويکى وه کو وى هه بوو بيکاته قازى و بهر وه ونديه کيش له لادانى وى و دانانى نه وه کهى تر دا هه بوو: (كَتَسْكِينِ فِتْنَةٍ) وه که دامرکاندى ناز و اويه ک، نه وه له و حاله تانه شدا دروسته لاي بدا.

(وَإِلَّا) به لام نه گه ر هيچ بهر وه وندى له لادانه کهى دا نه بو، نه و کاته (فَلَا) دروست نيه لاي بدا (لَكِنْ يَنْفُذُ الْعَزْلُ فِي الْأَصَحِّ) به لام هه رچند دروستيش نيه، لادانه کهى جى به جى ده بى و له کار ده که وى، له هه رموده ي راستردا، له بهر په چاو کړنى گو يړايه ليوونى کار به ده سته کهى، نينجا (وَالْمَذْهَبُ) به هه رموده ي راستى مه ر هب (أَنَّهُ لَا يَنْعَزَلُ قَبْلَ بُلُوغِهِ خَبَرِ عَزَلِهِ) قازيه که له کار ناکه وى پيش نه وهى هه والى لادانه کهى بگاتى.

(وَإِذَا كَتَبَ الْإِمَامُ إِلَيْهِ) هه ر کاتيک پيشه و بى قازى نو وى: (إِذَا قَرَأَتْ كِتَابِي قَالَتْ مَعَزُولٌ) هه ر کاتيک نو و سر او هه کى منت خو ينده وه، تى له کار لار او ي (فَقَرَأَهُ) نينجا قازيش نو و سر او هه کى خو ينده وه، نه وه (انْعَزَلَ) له کار ده که وى (وَكذَا إِنْ قُرِئَ عَلَيْهِ) هه روه ها نه گه ر بويشى بخو يند ريته وه، هه ر له کار ده که وى (فِي الْأَصَحِّ) له هه رموده ي راستردا.

وَيَنْعَزِلُ بِمَوْتِهِ وَالْعِزَالَهُ مَنْ أَذِنَ لَهُ فِي شُغْلٍ مُعَيَّنٍ كَبَيْعِ مَالِ مَيْتٍ، وَالْأَصَحُّ الْعِزَالُ نَائِبِهِ الْمُطْلَقُ إِنْ لَمْ يُؤْذَنْ لَهُ فِي الْأَسْتِخْلَافِ، أَوْ قِيلَ لَهُ: اسْتَخْلَفْ عَنْ نَفْسِكَ أَوْ أَطْلَقْ، فَإِنْ قَالَ اسْتَخْلَفْ عَنِّي فَلَا، وَلَا يَنْعَزِلُ قَاضٍ بِمَوْتِ الْإِمَامِ وَلَا نَاطِرٌ يَتِيمٍ وَوَقَفَ بِمَوْتِ قَاضٍ، وَلَا يَقْبَلُ قَوْلُهُ بَعْدَ الْعِزَالَةِ: حَكَمْتُ بِكَذَا. فَإِنْ شَهِدَ مَعَ آخَرَ بِحُكْمِهِ لَمْ يَقْبَلْ عَلَى الصَّحِيحِ، أَوْ بِحُكْمِ حَاكِمٍ جَائِزِ الْحُكْمِ قُبِلَتْ فِي الْأَصَحِّ، وَيُقْبَلُ قَوْلُهُ قَبْلَ عِزَالِهِ: حَكَمْتُ بِكَذَا.

(وَيَنْعَزِلُ بِمَوْتِهِ وَالْعِزَالَهُ) به مردن و له کار که وقتی قاضی، له کار ده که وئی: (مَنْ) نه و جیگره ی که (أَذِنَ لَهُ فِي شُغْلٍ مُعَيَّنٍ) قاضی به که نیزنی داوه کار یکی دیار کروی له جیاتی بکا: (كَبَيْعِ مَالِ مَيْتٍ) وهك فروشتنی مالی مردوویك، یان ونبوویك، ههروه ها (وَالْأَصَحُّ) به فهرموده ی راستر (الْعِزَالُ نَائِبِهِ الْمُطْلَقُ) به مردن و له کار که وقتی قاضی نه و جیگره شی له کار ده که وئی: که بی دیاری کردنی کاریک کربویه تیه جیگری خوی (إِنْ لَمْ يُؤْذَنْ لَهُ فِي الْأَسْتِخْلَافِ) نه گهر له لایه ن کار به ده سته وه قاضیه که نیزن نه دراین جینیش بۆ خوی دابنی (أَوْ قِيلَ لَهُ: اسْتَخْلَفْ عَنْ نَفْسِكَ) یان قاضی به که پیی گوترابی: له جیاتی خوت جینیش دابنی (أَوْ أَطْلَقْ) یان ته نها پیی گوترابی: جینیش دابنی.

به لام (فَإِنْ قَالَ اسْتَخْلَفْ عَنِّي) نه گهر کاریه ده ست پیی گوتبی: له جیاتی من جینیش دابنی. نه و کاته (فَلَا) به مردن و له کار که وقتی قاضیه که جینیش به له کار ناکه وئی، هه م (وَلَا يَنْعَزِلُ) قاضی بموت الإمام) به مرینی پیشه وایه که ش قاضی له کار ناکه وئی، چونکه کارویاری خهك پاده گیرئ، هه م (وَلَا نَاطِرٌ يَتِيمٍ وَوَقَفَ بِمَوْتِ قَاضٍ) سه سه رشتکاری یه تیمو سه سه رشتکاری وهقف به مرینی قاضی له کار ناکه ون، چونکه به رزه وه ندیه کان له کار ده که ون.

(وَلَا يَقْبَلُ قَوْلُهُ بَعْدَ الْعِزَالَةِ) له دوا ی له کار که وقتی قاضیه که نه و قسه یی لی قبول ناکرئ که بلی: (حَكَمْتُ بِكَذَا) من برپارم دابو به و شته بۆ فلانکه س. که وابو: (فَإِنْ شَهِدَ مَعَ آخَرَ بِحُكْمِهِ) نه گهر قاضی به له کار که وتووه که له گهل شاهیدی کی تردا شاهیدی بدا: که به خوی نه م برپاره ی داوه، نه و کاته ش (لَمْ يَقْبَلْ عَلَى الصَّحِيحِ) لی قبول ناکرئ، له سه سه فهرموده ی پاست، چونکه شاهیدی به کرداری خوی ده دا، که واته: له و حاله تانه دا مه رجه: جگه له خوی شاهیدی تر هه بن له سه سه برپار دانه که ی پیش له کار که وقتی.

(أَوْ بِحُكْمِ حَاكِمٍ جَائِزِ الْحُكْمِ) یان قاضی به که شاهیدی ی دا: که دابوه ریکی برپار دروست نه و برپاره ی داوه - واته: نه یگوت: من برپارم داوه - نه و کاته (قُبِلَتْ فِي الْأَصَحِّ) شاهیدی به که ی لی قبول ده کرئ، له فهرموده ی راستردا، هه م (وَيُقْبَلُ قَوْلُهُ قَبْلَ عِزَالِهِ: حَكَمْتُ بِكَذَا) پیش له کار لادانیشی لی قبول ده کرئ بلی: من برپارم دابو به و شته.

فَإِنْ كَانَ فِي غَيْرِ مَحَلٍّ وَلَا يَتَّهِىٰ فَكَمَعُزُولٍ، وَلَوْ ادَّعَىٰ شَخْصٌ عَلَىٰ مَعُزُولٍ أَنَّهُ أَخَذَ مَالَهُ بِرِشْوَةٍ أَوْ شَهَادَةِ عَبْدَيْنِ مَثَلًا أَحْضَرَ وَفُصِّلَتْ خُصُومَتُهُمَا، وَإِنْ قَالَ حَكَمَ بَعْدَيْنِ وَلَمْ يَذْكُرْ مَالًا أَحْضَرَ، وَقِيلَ: لَا حَتَّىٰ يُقِيمَ بَيِّنَةً بَدْعُوَاهُ، فَإِنْ أَحْضَرَ وَأَنْكَرَ صَدَقَ بِلَا يَمِينٍ فِي الْأَصَحِّ، قُلْتُ: الْأَصَحُّ يَمِينٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ ادَّعَىٰ عَلَىٰ قَاضٍ جَوْرًا فِي حُكْمٍ لَمْ يُسْمَعْ ذَلِكَ وَيُشْتَرَطُ بَيِّنَةٌ، وَإِنْ لَمْ تَتَّعَلَقْ بِحُكْمِهِ حَكَمَ بَيْنَهُمَا خَلِيفَتُهُ أَوْ غَيْرُهُ.

به لام (فَإِنْ كَانَ فِي غَيْرِ مَحَلٍّ وَلَا يَتَّهِىٰ) نه گهر قازیه که - جگه له شوینی دسه لاتی خوئی - له شوینی کی تردا بلن: من بریارم دابو بهو شته. نه وهش (فَكَمَعُزُولٍ) وهك قازی له کارلارواو لای قبول ناکری؟ چونکه بریاری قازی تمنها له شوینی دسه لاتی خوئی دا جی به جی دهبی و له دهرمودی دسه لاتی خوئی دا جی به جی نابن، که وابو: دانپیدا مینانشی تنها له شوینی دسه لاتی خوئی دا لای قبول ده کری.

(وَلَوْ ادَّعَىٰ شَخْصٌ عَلَىٰ مَعُزُولٍ) نه گهر که سیک له سهر قازینکی له کارلارواو دلاوی تو مار کړو گوتی: (أَنَّهُ أَخَذَ مَالَهُ بِرِشْوَةٍ) قازیه که به ړنگای به رتیل مالی لڼوهر گرتوم (أَوْ شَهَادَةِ عَبْدَيْنِ مَثَلًا) یان به شاهیدی نوو کړیله مالی لڼوهر گرتوم. یان - بڼو وینه - به ړگایه کی تری ناشه ری، نه وه (أَحْضَرَ وَفُصِّلَتْ خُصُومَتُهُمَا) قازیه که له دابگادا ناماده ده کری و کیشه که یان ده برپندریته وه (وَإِنْ قَالَ حَكَمَ بَعْدَيْنِ وَلَمْ يَذْكُرْ مَالًا) نه گهر که سه که گوتی: به شاهیدی نوو کړیله بریاری داوه. باسی هیچ مالیشی نه کړد، نه و کاتهش (أَحْضَرَ) قازیه که ناماده ده کری تا وه لای داوایه که بداته وه.

(وَقِيلَ: لَا حَتَّىٰ يُقِيمَ بَيِّنَةً بَدْعُوَاهُ) له فرموده ده که بی هیژدا: نابن ناماده بکری تا که سه که شهید له سهر داوایه کی دینن (فَإِنْ أَحْضَرَ وَأَنْكَرَ) جا نه گهر قازیه که ناماده کړو گوتی: که سه که راست ناکاو نه و بریارم نه داوه، نه و کاته (صَدَقَ بِلَا يَمِينٍ فِي الْأَصَحِّ) به بی سویند باوه پی پی ده کری، به لام (قُلْتُ) نیمامی (النواوی) فرموده یی (الْأَصَحُّ بِیَمِينٍ) به فرموده یی راسته: به سویند خوار بن باوه به قازیه که ده کری (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

(وَلَوْ ادَّعَىٰ عَلَىٰ قَاضٍ جَوْرًا فِي حُكْمٍ) نه گهر قازینک له حالتی دسه لاتی دا - داوی له سهر تو مار کړا: که ستمی له بریار کدا کړوه، نه وه (لَمْ يُسْمَعْ ذَلِكَ) نه و داوایه گوئی نادریتی و قازیه که سویند ندری، به لکو (وَيُشْتَرَطُ بَيِّنَةٌ) به مرج داندراوه: دهبی شهید هه بن که ستمی کړوه، ینجا داوایه که وهرده گیر.

به لام (وَإِنْ لَمْ تَتَّعَلَقْ بِحُكْمِهِ) نه گهر داوایه که په یوه ندی به بریاری قازیه که وه نه بن: وهك داواکاره که بلن: قازی قهرزداري منه. یان مالی لڼوهر ووت کړدوم. نه و کاته (حَكَمَ بَيْنَهُمَا خَلِيفَتُهُ أَوْ غَيْرُهُ) له و داوایه دا جیگری قازی، یان که سیک تر داد له نیوانیاند دها، واته: قازیه که به خوئی داد له نیوان خوئی و داواکاره کی دا ناکا.

(فصل) لِيَكْتُبَ الْإِمَامُ لِمَنْ يُؤَلِّيه وَيُشْهِدُ بِالْكِتَابِ شَاهِدَيْنِ يَخْرُجَانِ مَعَهُ إِلَى الْبَلَدِ يُخْبِرَانِ بِالْحَالِ، وَتَكْفِيهِ الْإِسْتِفَاضَةَ فِي الْأَصَحِّ، لَا مُجَرَّدُ كِتَابٍ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَيَنْحُتُ الْقَاضِي عَنْ حَالِ عُلَمَاءِ الْبَلَدِ وَعُدُولِهِ، وَيَدْخُلُ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ، وَيَنْزِلُ وَسَطَ الْبَلَدِ، وَيَنْظُرُ أَوَّلًا فِي أَهْلِ الْحَبْسِ: فَمَنْ قَالَ حُبِسْتُ بِحَقِّ أَذَامَةٍ، أَوْ ظَلَمًا فَعَلَى خَصْمِهِ حُجَّةٌ،

﴿فصل: له باسی رموشته کانی دادکردن﴾

(لِيَكْتُبَ الْإِمَامُ لِمَنْ يُؤَلِّيه) سوننه ته پيشهوا له نووسراویدکا فرمانه که ی بۆ شه و قازییه بنووسن که ده یکاته قازی، هم له نووسراوه که دا نامۆزگاری بکا: به له خواترسان و پاوژی زانایان و یارمه تیدانی بین میزه کان، چونکه پیغمبر ﷺ شه وهای ده کرد، هه وه (اهل السنن) گپراویه تیانه وه، هم (ویشهد بِالْكِتَابِ شَاهِدَيْنِ) سوننه ته: دوو شاهیدیش بۆ نووسراوه که بگری: که (يَخْرُجَانِ مَعَهُ إِلَى الْبَلَدِ) دوو شاهیده کان له گه ل قازییه که دا برۆنه شه و شارهی بۆی داندراوه، تاكو (يُخْبِرَانِ بِالْحَالِ) خه بهر بده نه دانیشتووانی شاره که به دانانی شه قازییه.

به لام (وَتَكْفِيهِ الْإِسْتِفَاضَةَ) بِلأوبوونه وهی خه بهری دانانی قازییه که له جیاتی شاهیده کان به سه و اجبه: خه لکه که گوپرایه لی قازییه که بن (فِي الْأَصَحِّ) له فرمانوده ی راستردا، چونکه پیغمبر ﷺ شاهیدی له گه ل قازییه کاندانه دهنارد، به لام (لَا مُجَرَّدُ كِتَابٍ) ته نهها نووسراوه که - بین شاهیدو بین لأوبوونه وهی خه بهر که - بهس نیه (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سه فرمانوده ی راستی مه زه به، چونکه ده گونجی نووسراوه که درۆ بین.

بۆی له مه زه بهی (الشافعی) دا: (هیچ شاهیدی و هیچ بریارێک به نووسین جیگیر نابن و باوهری پی ناکری، واته: نووسینه که - ته نهها - بۆ وهی رهاتنه وهیه)، هه وه که له (الشروانی) دا گپراویه ته وه.

(وَيَنْحُتُ الْقَاضِي عَنْ حَالِ عُلَمَاءِ الْبَلَدِ وَعُدُولِهِ) سوننه ته قازییه که پیش شه وهی بهواته ناو شاره که: له حالی زانایان و دادپه روه ره کانی شاره که بکولیته وه، هم (وَيَدْخُلُ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ) سوننه ته: پۆژی دووشه ممه بهواته ناو شاره که و (وَيَنْزِلُ وَسَطَ الْبَلَدِ) له ناوه ندی شاره که دابه زێ بۆ دادکردن تاكو خه لک به یه کسان بیگاتی.

ئینجا (وَيَنْظُرُ أَوَّلًا فِي أَهْلِ الْحَبْسِ) یه که مجار - پیش هه مو کارێک - ته ماشای حالی به ندرکه وه کانی ناو به ندیخانه که ده کا: (فَمَنْ قَالَ حُبِسْتُ بِحَقِّ) جا هه به ندرکه وێک گوتی: به هۆی مافێک به ند کرۆم. شه (أَذَامَةً) له به ندیخانه دا ده میلێته وه تا مافه که ده دله وه (أَنْ) یان نه گه گر گوتی: (ظَلَمًا) به ناهق به ند کرۆم. شه (فَعَلَى خَصْمِهِ حُجَّةٌ) نه گه ر دلاکاره که ی ناماده بین، اجبه: به لگه یه کی شرعی بیئێ که به هۆی مافێک به ندی کرۆه.

فَإِنْ كَانَ غَائِبًا كَتَبَ إِلَيْهِ لِيَحْضُرَ، ثُمَّ فِي الْأَوْصِيَاءِ، فَمَنْ ادَّعَى وَصَايَةَ سَأَلَ عَنْهَا وَعَنْ حَالِهِ وَتَصَرُّفِهِ فَمَنْ وَجَدَهُ فَاسِقًا أَخَذَ الْمَالَ مِنْهُ، أَوْ ضَعِيفًا عَضُدَهُ بِمَعِينٍ، وَيَتَّخِذُ مُزَكِّيًّا وَكَاتِبًا وَيُشْتَرِطُ كَوْنَهُ مُسْلِمًا عَدْلًا عَارِفًا بِكِتَابَةِ مَحَاضِرٍ وَسَجَلَاتٍ، وَيُسْتَحَبُّ فَقْهٌ وَوُفُورُ عَقْلِ وَجَوْدَةُ خُطٍّ، وَمُتَرَجِّمًا وَشَرْطُهُ عَدَالَةٌ وَحُرِّيَّةٌ وَعَدَدَةٌ، وَالْأَصَحُّ جَوَازُ أَعْمَى،

(فَإِنْ كَانَ غَائِبًا) جا نه گهر دواکه ره که ی لیره نه بو، به لگو له شوینکی تر بوو، نه و کاته (کَتَبَ) إِلَيْهِ لِيَحْضُرَ قازی به که بوی دهنووسن تا کو ناماد بیی و به لگی بیی، جا نه گهر دواکاره که به لگی نه هیئا، یان نه ماتو ناماده نه بو، هم وه کیلیشی نه نارد، نه و کاته به ندکاره که سویند دهنوی و به ره له دهنوی، هوه که له (تحفه) دا فرمویه تی.

(ثُمَّ فِي الْأَوْصِيَاءِ) نینجا له دوا به ندکاره کان ته ماشای حالی سهر وه سیی و سهر به رشتکاره کان ده کا: (فَمَنْ ادَّعَى وَصَايَةَ) جا هر که سیک داوی سهر وه سیی کرد، نه وه (سَأَلَ عَنْهَا وَعَنْ حَالِهِ) پرسیار له خه لکه که ده کا: له باره ی سهر وه سیی به که و حالی سهر وه سیی به که وه (وَتَصَرُّفِهِ) له باره ی ده ستکاری به که شی، جا (فَمَنْ وَجَدَهُ فَاسِقًا) هر سهر وه سیی به که وه هر سهر به رشتکاری کی ده ست که وت: فاسقه، نه وه (أَخَذَ الْمَالَ مِنْهُ) واجبه ماله که ی لیره ریگریته وه و به کیکی تری نه مین له جی دابنی (أَوْ ضَعِيفًا) یان نه گهر دیتی بن هیزه له به ریوه بردنی کاره که ی دا، نه و کاته (عَضُدَهُ بِمَعِينٍ) به یارمه تیده ری که به هیزی ده کا.

(وَيَتَّخِذُ مُزَكِّيًّا) بقی قازی سوننه ته: نوو شاهیدناس دابنی تا کو له حالی شاهیده کان بکولنه وه، هم (وَكَاتِبًا) نوو سه ریکیش دابنی، چونکه پیویستی ده بی (وَيُشْتَرِطُ كَوْنَهُ مُسْلِمًا عَدْلًا) به مهرج داده دهنوی نوو سه ره که: موسولمان و داپه روهر بی، هم (عَارِفًا بِكِتَابَةِ مَحَاضِرٍ لِيَرَانِ بَيْنَ بَقِ نُووسِنِي كُونُوْسَه كَان، واته: پروداهه کانی ناماده بوونی کیشه کاره کان له دادگادا، هم (وَسَجَلَاتٍ) بقی نوو سین و تو مارکردنی بریاره کانی دادگا له تو مارکه کاندا.

(وَيُسْتَحَبُّ فَقْهٌ) سوننه ته نوو سه ره که شه رزان بی، هم (وَوُفُورُ عَقْلٍ) عه قلیکی زوری هه بی، تا کو فیلی لته کری، هم (وَجَوْدَةُ خُطٍّ) ده ست نوو سیشی جوان و ناشکرا بی و شوینی فیل کردن له نیوان وشه کاندا نه هیلی.

(و) هه روه ها (مُتَرَجِّمًا) بقی قازی سوننه ته: زمانگپ دابنی، تا کو زمانی کیشه کاره کانی بقی پروون بکاته وه (وَشَرْطُهُ عَدَالَةٌ) مهرجی زمانگپه که ش نه وه یه: موسولمانی کی داپه روهر بی، هم (وَحُرِّيَّةٌ) ناز دابنی، هم (وَعَدَدَةٌ) ژماره یان بگاته نوو زمانگپ پیاو، یان پیاو و نوو نافرته بقی مافه کانی مالی (وَالْأَصَحُّ جَوَازُ أَعْمَى) به فرموده ی پاستر دروسته: کویر زمانگپ بقی قازی بکا.

وَاشْتَرَا طَعْدَدٌ فِي إِسْمَاعٍ قَاضٍ بِهِ صَمَمٌ، وَيَتَّخِذُ دِرَّةً لِلتَّادِيْبِ، وَ سَجَنًا لِأَدَاءِ حَقٍّ وَلِتَغْزِيرٍ، وَيُسْتَحَبُّ كَوْنُ مَجْلِسِهِ فَسِيحًا بَارِزًا مَصُونًا مِنْ أَدَى حَرٍّ وَبَرْدٍ لَأَنَّهُ بِالْوَقْتِ وَالْقَضَاءِ لَا مَسْجِدًا، وَيُكْرَهُ أَنْ يَقْضِيَ فِي حَالِ غَضَبٍ وَجُوعٍ وَشَبَعٍ مُفْرَطَيْنِ، وَكُلُّ حَالٍ يَسُوءُ خُلُقَهُ فِيهِ، وَيَتَدَبَّرُ أَنْ يَشَاوِرَ الْفُقَهَاءَ، وَأَنْ لَا يَشْتَرِيَ وَيَبِيعَ بِنَفْسِهِ، وَلَا يَكُونَ لَهُ وَكِيلٌ مَعْرُوفٌ،

(و) هر بهر موده‌ی راستتر: (اشترای عدو) مهرجه: دو کهس هه‌بن (فی اسماع قاض به صمم) لهو حاله‌تی قازی گوئی گرانه، تاکو قسه‌ی کیشه‌که ره‌کانی بخه‌نه گوئی، به‌لام نه‌گه‌ر قازی که‌ر بی، نه‌و کاته له کار ده‌که‌وئی، هه‌روه‌ک پابرا.

(وَيَتَّخِذُ دِرَّةً لِلتَّادِيْبِ) بی قازی سوننه‌ته: قه‌مچیه‌ک به ده‌ستیه‌وه بگری بی ته‌میی‌کردنی خه‌ک، هه‌روه‌ک نیامی (عمر) به ده‌ستیه‌وه ده‌گرت، هه‌م (و سجنًا) سوننه‌ته به‌ندیخانه‌یه‌کیش دابنئی (لأداء حقٍّ ولتغزير) بی دانه‌وه‌ی مافو بی ته‌میی‌کردن، هه‌روه‌ک نیامی (عمر) وای‌کردوه.

(وَيُسْتَحَبُّ كَوْنُ مَجْلِسِهِ فَسِيحًا) سوننه‌ته: دانیشگه‌ی قازی فراوان بیو (بارِزًا) ناشکرا بیو گشت که‌سیک بی‌ی بزانیو (مَصُونًا مِنْ أَدَى حَرٍّ وَبَرْدٍ) پاریزداویئ له نازاری گه‌رماو سه‌رما (لَأَنَّهُ بِالْوَقْتِ) شیایوی کاتی داد‌کردنه‌که بیو باران و تیشکی پوژی هاوین لی‌نه‌دا، هه‌م (وَالْقَضَاءِ) شیایوی دابنئی داد‌کردنیش بیو (لَا مَسْجِدًا) مزگه‌وت نه‌بی، چونکه مزگه‌وت که‌لکی هاتنی هه‌موو که‌سیکی نیه و ناپه‌سنده بگریته دانیشگه‌ی داد‌کردن.

(وَيُكْرَهُ أَنْ يَقْضِيَ فِي حَالِ غَضَبٍ) ناپه‌سنده قازی داد بکا: له حاله‌تی توپه‌یی‌دا، هه‌م (وَجُوعٍ وَشَبَعٍ مُفْرَطَيْنِ) له حاله‌تی برسیه‌تی و تیریه‌تی له سنور به‌ده‌ر، هه‌م (وَكُلُّ حَالٍ يَسُوءُ خُلُقَهُ فِيهِ) له گشت حاله‌تیکی تردا که خولقی خراپ بیی: وه حاله‌تی نه‌خوشی و دلته‌نگی و ترسو میزو پیسایی راگرتن و زور دلخوشی و پوژدان، پیغه‌مه‌ر هه‌روه‌یه‌تی: ﴿لَا يَقْضِيَنَّ حَكَمٌ بَيْنَ اثْنَيْنِ وَهُوَ غَضَبَانِ﴾ رواه الشيخان، هیچ داد‌وه‌ریک داد نه‌کا له نیوان دوو که‌ساندا له حاله‌تی توپه‌یی‌دا. واته حاله‌ته‌کانی‌تریش (قیاس) کراونه سه‌ر توپه‌یی.

(وَيَتَدَبَّرُ أَنْ يَشَاوِرَ الْفُقَهَاءَ) سوننه‌ته: قازی پاوئژ به شه‌رعزانه‌کان بکا: لهو حاله‌تی له په‌وداوئیکدا به‌لگه‌کان به‌رامبه‌ر یه‌کتری ده‌بنه‌وه، هه‌م (وَأَنْ لَا يَشْتَرِيَ وَيَبِيعَ بِنَفْسِهِ) سوننه‌ته: قازی به‌خوی کرین و فروشتن و مامله‌ته‌کانی‌تر نه‌کا، چونکه خاتری ده‌گریئو نه‌ویش خاترگه‌که‌ی خوش ده‌وئ و مه‌ترسی بوونه به‌رتیلی لی‌ده‌کری، که‌وابو: (وَلَا يَكُونَ لَهُ وَكِيلٌ مَعْرُوفٌ) نابئ وه‌کیلیکی ناسراویشی هه‌بی، نه‌وه‌ک خاتری بگریئ.

﴿ به‌رتیل و دیاری بو قازی - دادوم ﴾

پیشه‌گی بزانه: هه‌ر شتی‌ک بدریته قازی، یان هه‌ر کاریه‌ده‌ستیکی‌تر، یان هه‌ر کاریکی بی بگری تاکو به ناهق بریار بدا، یان راستی بشاریته‌وهو بریار به راستیه‌که نه‌دا - واته: هه‌ق

فَإِنْ أَهْدَى إِلَيْهِ مَنْ لَهُ خُصُومَةٌ أَوْ لَمْ يُهْدَ قَبْلَ وَلَايَتِهِ حَرَمَ قَبُولُهَا، وَإِنْ كَانَ يُهْدَى وَلَا خُصُومَةٌ جَازَ بِقَدْرِ الْعَادَةِ، وَالْأَوَّلَى أَنْ يُيَبَّ عَلَيْهَا، وَلَا يَتَقَدَّ حُكْمُهُ لِنَفْسِهِ وَرَقِيقِهِ وَشَرِيكِهِ فِي الْمَشْتَرَكِ، وَكَذَا أَصْلُهُ وَقَرَعُهُ عَلَى الصَّحِيحِ، وَيَحْكُمُ لَهُ وَلِهَؤُلَاءِ الْإِمَامُ أَوْ قَاضٍ آخَرُ،

بکاته ناهق، ناهه قیش بکاته هق- ثوه به (اجماع) ی زانایانی نیسلام حرپامه و ده بیته به رتیل، هر وه که زقریه ی سرچاوه کانداهرموویانه، پیغه مبر علیه السلام ده فرموی: ﴿لَعَنَ اللَّهُ الرَّاشِيَّ وَالْمُرْتَشِيَّ وَالرَّائِسَ﴾ حدیث صحیح رواه الامام احمد وغیره، له عنه تی خوا: له به رتیلده رو له به رتیلخزرو له و که سی له سر به رتیلده که پیکیان دین.

جا بزانه: نه گهر که سیک ده یزانی: قازی، یان کاریه ده سستیک، یان سته مکاریک به ناهق مالی لی ده سستین، یان کاریکی ره وای بۆ جی به جی ناکا نه گهر پاره ی نه داتی، نه ویش بۆی پاره ی دای، ثوه له و حاله تدا به رتیلده ره که گونا هبار ناب، ته نها به رتیلخزره که گونا هبار وه ماله کی لی حرپامه، به لام نه گهر شستیک بداته که سیک تاکو له لای کاریه ده سستیک کاریکی ره وای بۆ جی به جی بکا، نه و کاته هیچیکیان گونا هبار ناب و پاره که ش له پاره وه رگره که حاله، هر وه که له (تحفه) دا لیره وه له (په پتوکی خوارده مه نیه کان) دا پوون کراوه ته وه.

(فَإِنْ أَهْدَى إِلَيْهِ مَنْ لَهُ خُصُومَةٌ) جا نه گهر نه و که سی کیشه یه کی هیه دیاری بۆ قازی نارد، یان میوانداری کرد، یان کاریکی بی کرئی بۆ کرد (أَوْ) یان که سه که هیچ کیشه یه کی نه بو، به لام (لَمْ يُهْدَ قَبْلَ وَلَايَتِهِ) پیش بیته قازی دیاری بۆ نه دهنارد، ثوه له هر دوو حاله تدا (حَرَمَ قَبُولُهَا) له قازی به که حرپامه دیاری به که قبول بکاو نه گهر قبولیشی بکا نابیته ملکی خوی، که واته: واجبه: بۆ خاوه نه که ییگه پنتیته وه، جا نه گهر نه گونجا با له (بیت المال) دایین، پیغه مبر علیه السلام ده فرموی: ﴿هَذَا بِالْعَمَالِ غُلُولٌ﴾ و فی روایه: ﴿سُخْتٌ﴾ رواه البیهقی باسناد حسن، دیاری به کانی کاریه ده ستان حرپان.

به لام (وَإِنْ كَانَ يُهْدَى وَلَا خُصُومَةٌ) نه گهر که سه که- پیش بیته قازی- دیاری بۆ ده ناروو نیستاش هیچ کیشه یه کی نه بو، نه و کاته (جَازَ بِقَدْرِ الْعَادَةِ) دروسته به گویره عاده ت دیاری لی و ره ریگر، به لام (وَالْأَوَّلَى أَنْ يُيَبَّ عَلَيْهَا) و باشته له پاداشتی دیاری به که قازی شتیکی بداتی.

(وَلَا يَتَقَدَّ حُكْمُهُ) دادکردنی قازی- دادوهر جی به جی ناب: (لِنَفْسِهِ) بۆ سودی خوی و (وَرَقِيقِهِ) بۆ سودی کویله ی خوی، هم (وَشَرِيكِهِ فِي الْمَشْتَرَكِ) بۆ سودی هاویه شه که ی له و مالی له نیوان خوی و ثودا هاویه شه (وَكَذَا أَصْلُهُ وَقَرَعُهُ) هر وه ها دادکردنی بۆ سودی دایکو باوک و کوپو کیژده کانیسی جی به جی ناب (عَلَى الصَّحِيحِ) له سر فرموده ی راست، چونکه نه وانه گشتی تومه تی تدا یه، که و ابو: (وَيَحْكُمُ لَهُ وَلِهَؤُلَاءِ الْإِمَامُ أَوْ قَاضٍ آخَرُ) بۆ

وَكَذَا نَائِبُهُ عَلَى الصَّحِيحِ، وَإِذَا أَقَرَّ الْمُدْعَى عَلَيْهِ أَوْ نَكَلَ فَحَلَفَ الْمُدْعَى وَسَأَلَ الْقَاضِيَ أَنْ يُشْهَدَ عَلَى إِقْرَارِهِ عِنْدَهُ أَوْ يَمِينَهُ أَوْ الْحُكْمَ بِمَا ثَبَتَ وَالْإِشْهَادَ بِهِ لَزِمَهُ، أَوْ أَنْ يَكْتَسِبَ لَهُ مَخْضَرًا بِمَا جَرَى مِنْ غَيْرِ حُكْمٍ أَوْ سَجَلًا بِمَا حَكَمَ اسْتَحْبُ إِجَابَتُهُ، وَقِيلَ: تَجِبُ، وَيُسْتَحَبُّ نُسْخَتَانِ: إِحْدَاهُمَا لَهُ وَالْأُخْرَى تُحْفَظُ فِي دِيْوَانِ الْحُكْمِ، وَإِذَا حَكَمَ بِاجْتِهَادِهِ

قازیو بقی نهوانه پراپریدو: یان پیئشهوا داد دهکا، یان قازینکی تر (و کذا نائبه علی الصَّحیح) ههروهه جیگری قازیش داد بقی قازیو بقی نهوانی تر دهکا، له سهر فهرموده ی پاست. جا بزانه: نه گهر دادکردنه که ی بقی سودی نهوانه پراپریدو نه بئ به لگو له زه پی نهوان بئ، یان بقی سودی هاویه شه که ی بئ به لام له ماله هاویه شه که ی دا نه بئ، نه و کاته دادکردنه که ی جئ به جئ ده بئ، چونکه تو مته تی تن دا نیه، ههروهه له زو پی ه ی سه رچاوه کاند ا پوون کراوه ته وه.

﴿ تۆمارگردنی پووداوه کانی دادگا ﴾

(وَإِذَا أَقَرَّ الْمُدْعَى عَلَيْهِ) هه ر کاتیک داولیکراو دانی به مافه که دا هینا (أَوْ نَكَلَ) یان سویندی نه خوارد، به لام (فَحَلَفَ الْمُدْعَى) دواکار سویندی که پاندراره ی خوارد، یان شاهیدی هینان، نینجا (وَسَأَلَ الْقَاضِيَ) دواکاره که داوای له قازی کرد: (أَنْ يُشْهَدَ عَلَى إِقْرَارِهِ عِنْدَهُ) دوو شاهید بگری: له سهر دانپیدا هینانی داولیکراوه که له لای قازی (أَوْ يَمِينَهُ) یان له سهر سویند خواردنی دواکاره که (أَوْ) یان دواکاره که داوای کرد (الْحُكْمَ بِمَا ثَبَتَ) قازی برپاری بقی بدا به و مافه ی له لای جیگیر بووه وه م (وَالْإِشْهَادَ بِهِ) شاهیدیش بقی برپاره که بگری، نه وه (لَزِمَهُ) له سهر قازی واجبه: دواکاریه که ی به جئ بیتن.

ههروهه ها نه گهر دوا لیکراوه که ش سویند بخوا، نینجا دوا له قازی بکا: شاهید له سهر سویند ه که ی بگری تا کو بیته به لگو و جاریکی تر داوای سویندی لی ته کری، واجبه: قازی دواپه که ی به جئ بیتن.

(أَوْ) یان نه گهر دواکاره که داوای کرد: (أَنْ يَكْتَسِبَ لَهُ مَخْضَرًا بِمَا جَرَى مِنْ غَيْرِ حُكْمٍ) قازی کونوسیکی = ناماده بوونیکی نه و پووداوه ی بقی بنووسن بئ برپاردان (أَوْ سَجَلًا بِمَا حَكَمَ) یان نه و برپاره ی داوایه تی به نووسین بزی تۆمار بکا، نه و کاته (اسْتَحْبُ إِجَابَتُهُ) سوننه ته دواکاریه که ی به جئ بیتن (وَقِيلَ تَجِبُ) له فهرموده یه کی بئ میژدا واجبه (وَيُسْتَحَبُّ نُسْخَتَانِ) بقی قازی سوننه ته: دوو دانه بنووسن: (إِحْدَاهُمَا لَهُ) یه کیکیان بدریته خاوهن مافه که و (وَالْأُخْرَى تُحْفَظُ فِي دِيْوَانِ الْحُكْمِ) دانه که ی تریش له دیوانی دادگا دا پراپریدی.

﴿ هه لومشانلندهوی برپاری قازی - دادومر ﴾

(وَإِذَا حَكَمَ بِاجْتِهَادِهِ) هه ر کاتیک قازی (مُجْتَهِدٌ) بوو - به گویره ی شرعی نیسلام - به (اجتهاد) ی خوی (حُكْمٌ) یکی کرد، یان (مُجْتَهِدٌ) نه بو، به لام به (اجتهاد) ی نیما میکی خوی

ثُمَّ بَانَ خِلَافَ نَصِّ الْكِتَابِ أَوْ السُّنَّةِ أَوْ الْإِجْمَاعِ أَوْ قِيَاسِ جَلِيٍّ نَقَضَهُ هُوَ وَغَيْرُهُ، لَا خَفِيٍّ، وَالْقَضَاءُ يَنْقُذُ ظَاهِرًا لَا بَاطِنًا،

(حُكْم) یکی کرد (ثُمَّ بَانَ خِلَافَ نَصِّ الْكِتَابِ أَوْ السُّنَّةِ أَوْ الْإِجْمَاعِ أَوْ قِيَاسِ جَلِيٍّ) نینجا ناشکرا بوو: (حُكْم) کردنه که ی دژ به ده ققی قورنآن، یان دژ به حدیس، یان دژ به (اجماع)، یان دژ به (قیاس) یکی ناشکرایه، نه وه (نَقَضَهُ هُوَ وَغَيْرُهُ) واجبه: به خوی وه م قازی به کانی تریش نه م (حُكْم) هه لپوه شیننه وه، وه بلی: (نه م (حُكْم) هم هه لپوه شانده وه).

که و ابو: (حُكْم) - برپاره کانی دابوره کانی نیستا هیچیان دروست نیه جی به جی بکرین، چونکه دژ شریعه تیسلامن و به یاسای ده سترکرد برپاره کان دراون، بژی قازیه کان - دابوره کانی ش (ظالم و فاسق)ن، به لکو نه گهر باوه پریان به شریعی نیسلام نه ب، نه و کاته (کافرن)، هه روه که له پتیشه کی نه م باسه دا پرونمان کرده وه.

هه روه ها نه گهر (حُكْم) کردنه که ی دژ به هر چوار مزه به که ی (أهل السنة) ب، نه و کاته ش واجبه: هه لپوه شیندریته وه، چونکه لادان له و چوار مزه به، وه کو لادانه له (اجماع) ی زانایانی نیسلام، هه روه که نیامی (السُّبُكِي) فهرمویه تی وه له (تحفة) و (نهاية) دا گیرلویه تیانه وه، که واته: به (اجماع) ی زانایانی نیسلام: بژ دادکرین و بژ (فتوا) دان دروست نیه: له و چوار مزه به لادبا، هم دروستیش نیه: به فهرمووده بیه یزه کانی نه و چوار مزه به داد بکا، هه روه که (تحفة) له نیامی (القرائي) و (ابن الصلاح) ی گیرلویه ته وه (لَا خَفِيٍّ) به لام نه گهر برپاره که دژ به (قیاس) یکی په نهان بوو، نه و کاته نابی برپاره که هه لپوه شینیتته وه.

﴿ به برپاری دادگا هه رام نابیتته هه لال ﴾

(وَالْقَضَاءُ) برپاری قازی - دابوره - نه گهر له په نهانی دا به پیچه وانه ی پاستی بوو - نه وه (يَنْقُذُ ظَاهِرًا) له ناشکرای دا جی به جی ده بی (لَا بَاطِنًا) به لام له په نهانی دا جی به جی نابی، واته: به م (حُكْم) کردنه هه رام هه لال نابی و هه لالیش هه رام نابی، چونکه پیچه مبه ر ﷺ ده فهرموئ: ﴿إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ وَإِلَّكُمْ تَخْتَصِمُونَ إِلَيَّ وَلَعَلَّ بَعْضَكُمْ أَنْ يَكُونَ الْخَنَ بِحُجَّتِهِ مِنْ بَعْضٍ فَأَقْضِي عَلَى نَحْوِ مَا أَسْمَعُ، فَمَنْ قَضَيْتُ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْئًا فَلَا يَأْخُذْهُ فَإِنَّمَا أَقْطَعُ لَهُ قِطْعَةً مِنَ النَّارِ﴾ رواه الشيخان، من وه کو نیوه - ناده میزادم، نیوه کیش که تان دیننه لای من، و ده بی هه ندیکتان له هه ندیکتان به هیزترو په وانه بژ به لکه هیتان، منیش واتی ده گم پاست ده کاو به گیریه ی نه و ناشکراییه ی گویم لده بی برپاری بژ ده دم، جا هر که سیک برپارم بژ دا: له مافی برای خوی شتیکی بدریتی - پاستی شدا مافی شته که ی نه بو - با وه ری نه گری، چونکه من به و برپارم پارچه به کی له ناگر بژ ده برمه وه.

واته: چونکه خوی گوره فهرمانی به نیتمه نه کړوه له ناو دلی خه که بکولینه وه، بژی نیتمه به گیریه ی ناشکرای برپار ده دین و په نهانی ش له ده ست خوی گوره دایه، جا نه گهر له په نهانی دا پاست نه کا، نه وه به برپاره که ی ناشکرای شته که ی بژ هه لال نابی.

وَلَا يَقْضِي بِخِلَافِ عِلْمِهِ بِالْإِجْمَاعِ، وَالْأَظْهَرُ أَنَّهُ يَقْضِي بَعْلَمَهُ إِلَّا فِي حُدُودِ اللَّهِ تَعَالَى، وَلَوْ رَأَى وَرَقَةً فِيهَا حُكْمُهُ أَوْ شَهَادَتُهُ أَوْ شَهِدَ شَاهِدَانِ أَنَّكَ حَكَمْتَ أَوْ شَهِدْتَ بِهَذَا لَمْ يَفْعَلْ بِهِ وَلَمْ يَشْهَدْ حَتَّى يَتَذَكَّرَ، وَفِيهِمَا وَجْهٌ فِي وَرَقَةٍ مَصُونَةٍ عِنْدَهُمَا، وَلَهُ الْخَلْفُ عَلَى اسْتِحْقَاقِ حَقٍّ أَوْ أَذَانِهِ اعْتِمَادًا

کهاوت: نه و برپارانهی نیست- به هوی فیلبازی (المحامي)- پاریزه- له دادگاکان دهرین، میچیان نه له پنهانی و نه له ناشکریی دا چې به چې نابینو هر پامه که ش حال نابین. که وایو: نه گهر ژنیک ده یزانی ماره برینی له میړده که ی دروست نه بو، یان ده یزانی میړده که ی ته لاقی که وتوه و قازی- دادوهریش به پیچه وانه ی پاستی برپاری دابو، نه وه له سر ژنه که واجبه: را بکا، به لکو نه گهر میړده که ی وازی لی ته هینتی، نه و کاته واجبه: بهرگری له ناموسه که ی خوی بکاو بیکوژی، هه روه که له (تحفه) و (نهایه) و حاشیه کانیا اندا پوون کراوه توه.

(وَلَا يَقْضِي بِخِلَافِ عِلْمِهِ بِالْإِجْمَاعِ) به (إجماع) ی زانایانی نیسلام: دروست نیه و نابین قازی به پیچه وانه ی زانینی خوی (حکم) بکا، وه که دوو شامید شامیدی بدهن: نه م دووانه ژنو میړدن، به لام قازی بیگومان بزانی سئ به سئ ته لاقی داوه، یان شیر ی له گهل خواردوه. نه وه دروست نیه به گویره ی شامیده گان برپاری ژنو میړدایه تی بدا. (وَالْأَظْهَرُ) به فرموده ی به هیتر (أَنَّهُ يَقْضِي بَعْلَمَهُ إِلَّا فِي حُدُودِ اللَّهِ تَعَالَى) بقی قازی دروسته: به گویره ی زانینی خوی (حکم) بکا، ته نها له سزای تاوانه گانی مافی خوا دا دروست نیه، وه که بزانی که سیک زینای کردوه، نابین به گویره ی زانینی خوی سزای بدا، به لکو مرجه چوار شامید هه بن.

﴿ پښت به ستن به نووسراوی که سیک تر بو شامیدی و سویند خواردن ﴾

(وَلَوْ رَأَى وَرَقَةً فِيهَا حُكْمٌ) نه گهر قازی نووسراویکی دیت (حکم) کردنیک ی خوی تی دا بوو (أَوْ شَهَادَتُهُ) یان که سیک دیتی نووسراویک شامیدی ی خوی تی دا بوو (أَوْ شَهِدَ شَاهِدَانِ أَنَّكَ حَكَمْتَ أَوْ شَهِدْتَ بِكَذَا) یان دوو شامید شامیدیان دا: که تر نه م (حکم) وت کردوه، یان نه م شامیدی یه ت داوه، نه وه (لَمْ يَفْعَلْ بِهِ وَلَمْ يَشْهَدْ حَتَّى يَتَذَكَّرَ) دروست نیه و نابین قازی کار به م نووسراوه بکاو نابین شامیده که ش شامیدی ی پښدا تا دیتوه بیر.

به لام (وَفِيهِمَا وَجْهٌ: فِي وَرَقَةٍ مَصُونَةٍ عِنْدَهُمَا) له باره ی کار کردنه که و شامیدی دانه که ی به گویره ی نووسراوه که، فرموده هیه که هیه: که دروسته بقی کار کردن و بقی شامیدی پښت به و نووسراوه بیه ستن که له لای خویان پاریزاوه و گومانی ده ستکاری کردنی لی تا کرئ.

جا نه مه له باره ی برپاردان و شامیدی بوو، به لام (وَلَهُ الْخَلْفُ) بقی مرؤه دروسته سویند بخوا: (عَلَى اسْتِحْقَاقِ حَقٍّ أَوْ أَذَانِهِ) له سر هه بوونی مافیک، یان له سر دانوه ی مافیک (اعْتِمَادًا)

عَلَى خَطِّ مُورَثِهِ إِذَا وَثَّقَ بِخَطِّهِ وَأَمَانَتِهِ، وَالصَّحِيحُ جَوَازُ رَوَايَةِ الْحَدِيثِ بِخَطِّ مَحْفُوظٍ عِنْدَهُ. (فَصْلُ) لَيْسَ بَيْنَ الْخَصْمَيْنِ فِي دُخُولِ عَلَيْهِ، وَ قِيَامَ لَهُمَا، وَاسْتِمَاعَ، وَطَلَاةٍ وَجْهِ، وَجَوَابَ سَلَامٍ، وَمَجْلِسٍ، وَالْأَصَحُّ رَفْعُ مُسْلِمٍ عَلَى ذِمِّي فِيهِ،

عَلَى خَطِّ مُورَثِهِ) له سویندخوارندهش پشت به دهستنوسی میرانده ره که ی بیهستی: وهك باوکی مردبی، جا بیینی باوکی به دهستی خوی نویسیویته: (فلانکس نهونده قهررداری منه)، یان (فلانه شتتم داووته فلانکس). نه وه بوی دروسته پشت بهو دهستنوسه بیهستی و سویند له سر مافه که بخوا (إِذَا وَثَّقَ بِخَطِّهِ وَأَمَانَتِهِ) بهو مهرجه ی باوه پی به دهستنوسه که ی و نه مینداریته ی ه بی، که و ابو: دروسته له سویندخوارندها پشت به دهستنوسه که ی خوی به دهستنوسه که ی هاویه شه که شی بیهستی، هه روه که له زدریه ی سرچاوه کانداه فرموویانه.

(وَالصَّحِيحُ) به فرموده ی پاست (جَوَازُ رَوَايَةِ الْحَدِيثِ بِخَطِّ مَحْفُوظٍ عِنْدَهُ) دروسته هه بیس بگپرتنه وه، بهو دهستنوسه ی له لای خوی پارنژراوه.

﴿ فَصْلٌ: لَه بَاسِ يَه كَسَانِي لَه نِيَوَان كِيْشَه چيه كَاندَا ﴾

(لَيْسَ بَيْنَ الْخَصْمَيْنِ) واجبه: قازی یه کسانی بکا له نیتوان کیشه چیه کاندَا: (فِي نُحُولِ عَلَيْهِ) له چونه لای وی: وهك ویکرا نیرنیاں بدا بیتنه ژورده وه، نهك یه کیکیان پیش نه ویتر، هه (وَ قِيَامَ لَهُمَا) له له به ره لسانیشدا: له بهر هه دروویکیان هه لستی، یان بوی هیجیان هه لستهستی، هه (وَاسْتِمَاعَ) له گوی لیراگرتنی قسه کانیاں و ته ماشاگردنیاندا، هه (وَطَلَاةٍ وَجْهِ) له پووخشی و پووگرشی له که لیاندا، هه (وَجَوَابَ سَلَامٍ) له سه لام وهرگرتنه ودها، هه (وَمَجْلِسٍ) له دانیشگه دا ﴿عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الزُّبَيْرِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَضَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: أَنَّ الْخَصْمَيْنِ يَقْعُدَانِ بَيْنَ يَدَيِ الْحَاكِمِ﴾ صححه الحاکم، پیغه مبه رﷺ برپاری داوه: کیشه چیه کان له بهر دهستی دالوره دابنیشن.

به لام (وَالْأَصَحُّ) به فرموده ی پاستر: (رَفْعُ مُسْلِمٍ عَلَى نِمْيٍ فِيهِ) واجبه: له دانیشگی دادگادا موسولمان بهر زتر بی له کافری په یمان له نه ستو: وهك له شوینیکی بهر زتر، یان نزیکتر دابنیشن، چونکه (نیمامی (علی) ﷺ) له سر زری تهك کیشه ی له گهل جولمه که مهك هه بوو و هه دروویکیان هاتنه دادگای قازی (شَرِيحَ)، نینجا قازی (شَرِيحَ) نیمامی (علی) له جی خوی دانا، جا نیمامی (علی) فرمووی: (نه گهر کیشه کارمهك موسولمان بووايه، من به په کسانی له گهل وی له بهر دهست دادمنیشتم، به لام گویم له پیغه مبه رﷺ بوو، فرمووی: ﴿لَا تَسْأَلُوهُمْ فِي الْمَجَالِسِ﴾ له گهل جولمهكو دیانه کان یه کسانی مه کهن له دانیشگه دا...) تا کوتایی پووداوه که: که له زدریه ی سرچاوه کاندَا له (البیهقی) گپراویه تیا نه وه.

وَإِذَا جَلَسَا فَلَهُ أَنْ يَسْكُتَ وَأَنْ يَقُولَ لِيَتَكَلَّمَ الْمُدْعَى، فَإِذَا ادَّعَى طَالِبَ خَصْمَهُ بِالْجَوَابِ، فَإِنْ أَقْرَأَ فَذَلِكَ، وَإِنْ أَنْكَرَ فَلَهُ أَنْ يَقُولَ لِلْمُدْعَى أَلَيْكَ بَيِّنَةٌ؟ وَأَنْ يَسْكُتَ، فَإِنْ قَالَ لِي بَيِّنَةٌ وَأُرِيدُ تَحْلِيلَهُ فَلَهُ ذَلِكَ، أَوْ لَا بَيِّنَةَ لِي ثُمَّ أَحْضَرَهَا قُبِلَتْ فِي الْأَصَحِّ، وَإِذَا ارْتَدَّ عَنْ خُصُومٍ قَدَّمَ الْأَسْبَقُ، فَإِنْ جُهِلَ أَوْ جَاءُوا مَعًا أَقْرَعَ وَيُقَدَّمُ مُسَافِرُونَ مُسْتَوْفِرُونَ وَتَسْوَةٌ وَإِنْ تَأَخَّرُوا مَا لَمْ يَكْثُرُوا،

(وَإِذَا جَلَسَا) جا هه رکاتیک کیسه چیه کان له پیش قازی دانیشتن، یان به پیوه پاره‌ستان، نه وه (فَلَهُ أَنْ يَسْكُتَ) بۆ قازی دروسته بی‌دهنگ بی، هم (وَأَنْ يَقُولَ: لِيَتَكَلَّمَ الْمُدْعَى) دروسته بلن: با داواکاره که قسه بکا (فَإِذَا ادَّعَى) جا هه رکاتیک داواکاره که داوایه کی دروستجوی کرد، نه و کاته (طَالِبَ خَصْمَهُ بِالْجَوَابِ) قازی داوا له داوالیکراوه که ده‌کا: وه لایم داواکاره کی بداته وه (فَإِنْ أَقْرَأَ فَذَلِكَ) جا نه‌گه‌ر داوالیکراوه که دانی به مافه داواکاره که دا هیئا، نه وه ناشکرایه و واجبه: مافه که بداته داواکاره که.

به‌لام (وَإِنْ أَنْكَرَ) نه‌گه‌ر داوالیکراوه که دانی به مافه که دا نه‌هیئا، نه و کاته (فَلَهُ أَنْ يَقُولَ لِلْمُدْعَى: أَلَيْكَ بَيِّنَةٌ؟) بۆ قازی دروسته بلینته داواکاره که: نایا تو دوو شامیدت هه‌نه؟ یان شامیدیکت هه‌یه تا‌کو سویندیش بخوی؟ نه‌گه‌ر مافه که به شامیدیکو سویندی داواکاره که ناشکرا بی، هم (وَأَنْ يَسْكُتَ) بۆ قازی دروسته: بی‌دهنگ بی، به‌لام نه‌گه‌ر داواکاره که نه‌یده‌زانی مافی هه‌یه شامید بی، نه و کاته واجبه: قازی ناگاداری بکاته وه.

(فَإِنْ قَالَ) جا نه‌گه‌ر داواکاره که گوتی: (لِي بَيِّنَةٌ وَأُرِيدُ تَحْلِيلَهُ) شامیدم هه‌یه، به‌لام ده‌موئی داوالیکراوه که سویند بدهم. نه وه (فَلَهُ ذَلِكَ) نه و مافی هه‌یه و دروسته، چونکه نه‌گه‌ر داوالیکراوه که سویند نه‌خواو دان به مافه که دا بی، کاره که ناسانتر ده‌بی.

(أَوْ) یان داواکاره که گوتی: (لَا بَيِّنَةَ لِي) شامیدم نیه. به‌لام (ثُمَّ أَحْضَرَهَا) له پاشان شامیدی هیئان، نه و کاته (قُبِلَتْ فِي الْأَصَحِّ) لی قبول ده‌کری، له فهرموده‌ی راستردا، چونکه ده‌گونجی له بیرى چوبی، یان نه‌یزانیبی شامیدی هه‌یه و له پاشان هاتبیته وه بیرى، یان زانیبیتی.

(وَإِذَا ارْتَدَّ عَنْ خُصُومٍ) نه‌گه‌ر له داگادا چهند که سیکی داواکار پاله‌په‌سته‌یان بوو، نه و کاته (قَدَّمَ الْأَسْبَقُ) کامه‌یان پیشتەر هاتوه، واجبه نه‌ویان وه پیش بیخری (فَإِنْ جُهِلَ أَوْ جَاءُوا مَعًا) جا نه‌گه‌ر پیشتەر که نه‌زاندر، یان هه‌موویان ویکرا هاتبون، نه و کاته (أَقْرَعَ) پشکه له نیوانیادا ده‌کری، به‌لام (وَيُقَدَّمُ مُسَافِرُونَ مُسْتَوْفِرُونَ) سونته‌هه‌-بی‌پشکه- نه و جۆره پنبوارانه وه پیش بیخری که به ته‌مای پیشتن، نه‌وه‌ک دوا بکه‌ون، هم (وَتَسْوَةٌ) سونته‌هه‌ نافرته‌کانیش وه پیش پیاوان بیخری و نه‌خوشه‌کان وه پیش ساغه‌کان بیخری (وَإِنْ تَأَخَّرُوا) هه‌رچه‌ند پنبواره‌کان و نافرته‌کان و نه‌خوشه‌کانیش دواتر هاتن (مَا لَمْ يَكْثُرُوا) به‌و

وَلَا يُقَدِّمُ سَابِقَ وَقَارِعَ إِلَّا بِدَعْوَى، وَيَحْرُمُ اتِّخَاذُ شُهُودٍ مُعَيَّنِينَ لَا يَقْبَلُ غَيْرَهُمْ، وَإِذَا شَهِدَ شُهُودٌ فَعَرَفَ عَدَالَةَ أَوْ فَسَقًا عَمَلٍ بَعْلَمَهُ، وَإِلَّا وَجِبَ الْإِسْتِرْكَاءُ: بِأَنْ يَكْتُبَ مَا يَتَمَيَّزُ بِهِ الشَّاهِدُ وَالْمَشْهُودُ لَهُ وَعَلَيْهِ وَكَذَا قَدَّرَ الدِّينَ عَلَى الصَّحِيحِ وَيَبْعَثَ بِهِ مُزَكِّيًّا ثُمَّ يُشَافِهُهُ الْمُزَكِّي بِمَا عِنْدَهُ،

هر چه ی تقد نه بن، واته: نه گهر پښواره کان و ټافره ته کان له وانی تر ټوټر بون، نه و کاته - بن جیاوای - کامه یان پښتر هاتښ ته ویان وه پښش ښخړی.

ټینجا (وَلَا يُقَدِّمُ سَابِقَ وَقَارِعَ إِلَّا بِدَعْوَى) نه و داواکاره ی پښتر هاتوه، یان پشکه ی بڼ دهرچوه ته نها بڼ دادکردنی یه ک داوا وه پښش ښخړی، واته: که نه م داواپه ی ته واو بوو، ده پواته دهره وه و داواکاریکی تر ټاماده ده بڼ، به لام پښواره کان و ټافره تان - نه گهر داواپه کانیان سوک بڼ - دادکردنی هه موو داواپه کانیان وه پښش ښخړی، هه روه ک له ټوټره ی سهرچاوه کانداهرموویانه.

(وَيَحْرُمُ اتِّخَاذُ شُهُودٍ مُعَيَّنِينَ) هر چامه: قازی چه ند شاهیدیکی دیارکراو بگریو (لَا يَقْبَلُ غَيْرَهُمْ) جگه له و دیارکراوانه ش هچ شاهیدیکی تر قبول نه کا، چونکه ده بیته ته ننگردن له سهر خه لکی، به لام نه گهر جگه له دیارکراوه کان شاهیده کانی تریش قبول بکا، نه و کاته هرچام نه، هه روه ک له (مغنی) دا هرموویه تی.

(وَإِذَا شَهِدَ شُهُودٌ) هر کاتیک شاهیده کان له لای قازی شاهیدیان دا (فَعَرَفَ عَدَالَةَ أَوْ فَسَقًا) قازیش زانی نه م شاهیدانه دادپه روه دن، یان زانی (فاسق)ن، نه وه (عَمَلٍ بَعْلَمَهُ) به زانینی خوی کار ده کا، واته: شاهیدی دادپه روه قبول ده کا، شاهیدی (فاسق)ش په د ده کاته وه (وَلَا) به لام نه گهر هچ له حالی شاهیده کان نه زانی، نه و کاته (وَجِبَ الْإِسْتِرْكَاءُ) واجبه: قازی داوی پاکانه ی شاهیده کان بکا، واته: له حالی شاهیده کان بکولښته وه به م شپوه یه:

(بِأَنْ يَكْتُبَ مَا يَتَمَيَّزُ بِهِ الشَّاهِدُ) وه قازی ناوونیشانه کانی شاهیده که بنووسی که پی تی جیا ده بیته وه، هه م (وَالْمَشْهُودُ لَهُ وَعَلَيْهِ) ناوونیشانه کانی شاهیدی بڼ دراو و شاهیدی له سهر دراویش بنووسی له گه ل کاروپیشه ی هه مووانیان، نه وه و ه ناوی که سیکي تر بچن، یان ډوژمنی یه کتری بن، یان باوک و کوپی یه کتری بن (وَكَمَا قَدَّرَ الدِّينَ) هه روه ها نه ندازه ی قهرزه که، یان ماله داواکراوه که ش بنووسی (عَلَى الصَّحِيحِ) له سهر هرمووده ی پاست، چونکه به هوی ټوټی و که می ی ماله که ش گومانی ډرو و پاستی به میز ده بڼ.

ټینجا (وَيَبْعَثَ بِهِ مُزَكِّيًّا) نه و نووسراوه به ډووشاهیدناسه وه ده نږی تاکو به و نیشانه له حالی شاهیده کان بکولنه وه، جا نه و شاهیدناسانه ش حالی شاهیده کان له خه لکی ده پرسن (ثُمَّ يُشَافِهُهُ الْمُزَكِّي بِمَا عِنْدَهُ) ټینجا شاهیدناسه که بیته وه لای قازی و له باره ی

وَقِيلَ تَكْفِي كِتَابَتُهُ، وَشَرْطُهُ كَشَاهِدٌ مَعَ مَعْرِفَةِ الْجَرْحِ وَالتَّغْدِيلِ، وَخُبْرَةُ بَاطِنٍ مَنِ
يُعَدُّهُ لَصْحَبَةً أَوْ جَوَارٍ أَوْ مُعَامَلَةً، وَالْأَصَحُّ اشْتِرَاطُ لَفْظِ شَهَادَتِهِ، وَأَنَّهُ يَكْفِي هُوَ عَدْلٌ،
وَقِيلَ يَزِيدُ عَلَيَّ وَلِيٍّ. وَيَجِبُ ذِكْرُ سَبَبِ الْجَرْحِ، وَيَعْتَمِدُ فِيهِ الْمُعَايَنَةُ أَوْ الْإِسْتِفَاضَةُ،
وَيُقَدِّمُ عَلَى التَّغْدِيلِ، فَإِنْ قَالَ الْمُعَدَّلُ: عَرَفْتُ سَبَبَ الْجَرْحِ وَتَابَ مِنْهُ وَأَصْلَحَ قَدَمٌ،

حالی شاهیده کان چی له لایهتی پوهیو په قازی ده لئی: له باره ی (فاسق) یو داد
په روهری (وَقِيلَ تَكْفِي كِتَابَتُهُ) له فرموده په کی بی هیژدا: نه ونده به سه: به نووسین
قازی ناگادار بکاته وه.

(وَشَرْطُهُ) مهرجی شاهیدناس: (كَشَاهِدٍ) وهكو مهرجی شاهیده، واته: موسولمانیكي بالغو
عاقلو و نازانو نثرو داپه روهر بی و دوژنی فاسق کړاوه که نه بی و باوکو کوپی پاککړاوه که
نه بی (مَعَ مَعْرِفَةِ الْجَرْحِ وَالتَّغْدِيلِ) له گهل نه وه ش هویه کانی فاسق کړدن و پاک کړدنیش بزانی،
هم (وَخُبْرَةُ بَاطِنٍ مَنِ يُعَدُّهُ) خه بر داری په نهانی نو که سه ش بی: که پاکانه ی ده کاو به
داپه روهری داده نئ: (لِصْحَبَةٍ أَوْ جَوَارٍ أَوْ مُعَامَلَةٍ) به هوی هاوپی بی، یان دراوسی بی، یان
ماملت له که لکړدن، چونکه ﴿پیاوړیک له لای نیمامی (عمر)﴾ گوتی: فلانه شاهیده
پیاوی چاکه. جا نیمامی (عمر) ﴿فرمووی: تو دراوسی نهوی تا ر هفتاری شمو ی و
پوژنی بزانی؟ گوتی: نا. جا فرمووی: به دهرهم و دینار ماملت له گهل کړوه تا
نهمانمت و له خواترسی بزانی؟ گوتی: نا. فرمووی: له سه فرمدا هاوړی ت کړوه تا
رهووشته باش و خراپه کانی بزانی؟ گوتی: نا. فرمووی: کهواو، تو نایناسی﴾. هروړه
له زوری به سرچاوه کاند ا گپراو په تیا نه وه.

(وَالْأَصَحُّ) به فرموده ی راستر (اِشْتِرَاطُ لَفْظِ شَهَادَتِهِ) مهرجه پاکه ره وه که: ووشی
شاهیدی بلئ، هم (وَأَنَّهُ يَكْفِي هُوَ عَدْلٌ) نه ونده به سه بلئ: شاهیدی ددهم فلانه
شاهیده داپه روهره (وَقِيلَ) له فرموده په کی بی هیژدا (يَزِيدُ عَلَيَّ وَلِيٍّ) ده بی نه وه ش
زیاد بکا: له سر من و بی من. (وَيَجِبُ ذِكْرُ سَبَبِ الْجَرْحِ) واجبه: شاهیدناسه که هوی
فاسق کړنه که ی بلئ: وه ک زینای کړوه، یان دزی کړوه (وَيَعْتَمِدُ فِيهِ الْمُعَايَنَةُ أَوْ
الْإِسْتِفَاضَةُ) له و فاسق کړنه ش پشت به دیتنی خوی ده به ستی نه گه ر دیتنی گونا هه کی
کړوه، یان پشت به بلایوونه وه ی هه والی گونا هه کړنه که ی ده به ستی.

(وَيُقَدِّمُ عَلَى التَّغْدِيلِ) شاهیده کانی فاسق کړدن وه پیش شاهیده کانی پاک کړدن ښخړین،
به لام (فَإِنْ قَالَ الْمُعَدَّلُ) نه گه ر پاکه ره که گوتی: (عَرَفْتُ سَبَبَ الْجَرْحِ وَتَابَ مِنْهُ وَأَصْلَحَ)
من دهمزانی هوی فاسق کړنه که ی هیه، به لام له و هویه توبی کړوه و بوه ته پیاوړی کی
چاک و بی شاهیدی ده گوچن، نه و کاته (قَدَمٌ) شاهیده کانی پاک کړدن وه پیش فاسق کړدن

وَالْأَصَحُّ أَنَّهُ لَا يَكْفِي فِي التَّغْدِيلِ قَوْلُ الْمُدْعَى عَلَيْهِ: هُوَ عَدْلٌ وَقَدْ غَلَطَ.
(بَابُ الْقَضَاءِ عَلَى الْغَائِبِ)

هُوَ جَائِزٌ إِنْ كَانَ بَيِّنَةٌ وَادَّعَى الْمُدْعَى جُودَهُ، فَإِنْ قَالَ هُوَ مُقَرَّرٌ لَمْ تُسْمَعْ بَيِّنَتُهُ، وَإِنْ أَطْلُقَ فَلَا أَصَحَّ أَنَّهَا تُسْمَعُ، وَأَنَّهُ لَا يَلْزَمُ الْقَاضِيَ نَحْبُ مُسَخَّرٍ يُنْكَرُ عَلَى الْغَائِبِ، وَيَجِبُ أَنْ يُحْلَفَهُ بَعْدَ الْبَيِّنَةِ:

دِيخَرَيْن (وَالْأَصَحُّ) به فرموده‌ی راست (أَنَّهُ لَا يَكْفِي فِي التَّغْدِيلِ قَوْلُ الْمُدْعَى عَلَيْهِ) له پاککردنی شاهیددا نه‌ونده به‌س نیه داوالیکراوه‌که بلی: (هُوَ عَدْلٌ وَقَدْ غَلَطَ) شاهیده‌که داپه‌روهه، به‌لام له شاهیده‌که‌ی‌دا هه‌له‌ی کردوه. به‌لکو پتویسته شاهیدناسه‌کان له حالئ شاهیده‌که بگولته‌وه.

ئینجا بزانه: سونتته: قازی شاهیده‌کان لیک جیا بکاته‌وه-نه‌گه‌ر گومانئکی لییان هه‌بن-ئینجا ته‌نها ته‌نها پرسیاران لییکا، جا هه‌ر کاتیک پرسیار له یه‌کئیکان کرد، پئگای نه‌داتئ بپرواته لای شاهیده‌کانی‌تر تا پرسیار له گشتیان ده‌کا، هه‌روه له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا په‌وه‌ن کراوه‌ته‌وه.

(بَابُ الْقَضَاءِ عَلَى الْغَائِبِ: بَاسِی بَریاردان له سه‌ر داوالیکراویکی نادیار، منداڵ، شیت، مردوو) (هُوَ جَائِزٌ) بَریاردان له سه‌ر داوالیکراویکی نادیار دروسته، هه‌روه له ئیمامی (عمر) ئیمامی (عثمان) گێژدراوه‌ته‌وه (صحابة) ش په‌خه‌نیان لی‌ته‌گرتون، به‌لام (إِنْ كَانَ بَيِّنَةٌ) به‌و مەرجه داواکاره‌که دوو شاهیدی هه‌بن، یان شاهیدیک له‌گه‌ل سوێندخوازدنی خۆی، هه‌م (وَادَّعَى الْمُدْعَى جُودَهُ) به‌و مەرجه‌ش: داواکاره‌که بلی: داوالیکراوه‌که‌م دان به‌ مافه‌که‌مدا ناهیتئ، چونکه (فَإِنْ قَالَ هُوَ مُقَرَّرٌ) نه‌گه‌ر داواکاره‌که بلی: داوالیکراوه‌که‌م دان به‌ مافه‌که‌مدا دیتئ، نه‌و کاته (لَمْ تُسْمَعْ بَيِّنَتُهُ) گوئ نادریتته شاهیده‌کانی‌و داوایه‌که‌شی پوچه‌ل ده‌بیته‌وه.

به‌لام نه‌گه‌ر داوالیکراوه‌که قه‌رزدارئ داواکاره‌که بئ‌و مائیشی له شوینی ده‌سه‌لاتئ قازی‌دا هه‌بن‌و داواکاره‌که‌ش شاهید بپیتئ تا‌کو قازی له‌و مال‌ه قه‌رزه‌که‌ی بداته‌وه، نه‌و کاته به‌ شاهیدی نه‌و شاهیدانه‌ بپیار ده‌دا، هه‌رچه‌ند بشلئ: دان به‌ قه‌رزه‌که‌مدا دیتئ، هه‌روه له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فرموویانه، هه‌م (وَإِنْ أَطْلُقَ) نه‌گه‌ر داواکاره‌که له داوایه‌که‌ی‌دا بآسی دانپیتان‌و داننه‌هیتانی نه‌کرد، نه‌و کاته‌ش (فَالْأَصَحُّ أَنَّهَا تُسْمَعُ) به‌ فرموده‌ی راست: گوئ ده‌دریتته شاهیده‌کانی‌و بپاریان پئ‌ده‌درئ.

(وَأَنَّهُ) هه‌ر به‌ فرموده‌ی راست: (لَا يَلْزَمُ الْقَاضِيَ) له سه‌ر قازی واجب نیه (نَحْبُ مُسَخَّرٍ يُنْكَرُ عَلَى الْغَائِبِ) پارێزه‌رێك دابنئ تا‌کو له‌جیاتی نادیاره‌که قسه‌ی داواکاره‌که‌ په‌د بکاته‌وه بلی: راست ناکا. به‌لام (وَيَجِبُ) له سه‌ر قازی واجبه (أَنْ يُحْلَفَهُ بَعْدَ الْبَيِّنَةِ) له دوا

إِنَّ الْحَقَّ ثَابِتٌ فِي ذِمَّتِهِ. وَقِيلَ: يُسْتَحَبُّ، وَيَجْرِيَانِ فِي دَعْوَى عَلَى صَبِيٍّ أَوْ مَجْنُونٍ، وَلَوْ ادَّعَى وَكَيْلٌ عَلَى غَائِبٍ فَلَا تَحْلِيفَ، وَلَوْ حَضَرَ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ وَقَالَ لَوَيْلٍ الْمُدَّعَى: أَتَرَأَى مُوَكَّلَكَ. أَمَرَ بِالتَّسْلِيمِ،

شاهیدیدانی شاهیده‌کان دواکاره‌که سویتند بدا به سویتندی (الإِسْتِظْهَارُ) - به‌هیزکردن، واته: له دواى شاهیدیدانی شاهیده‌کان دواکاره‌که سویتند بخوا: که (إِنَّ الْحَقَّ ثَابِتٌ فِي ذِمَّتِهِ) نه و مافه‌ی داوام کرد تا نیتسا له نه‌ستقى داولیکراوه‌که مدا جیگیره و له سه‌ری واجبه مافه‌که م بداته‌وه (وَقِيلَ يُسْتَحَبُّ) له فرموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: سویتندی (الإِسْتِظْهَارُ) - به‌هیزکردن سوننه‌ته..

جا نه‌گه‌ر دواکاره‌که ته‌نها شاهیدیکى هه‌بوو و سویتندی گه‌ل شاهیده‌که‌شى خوارد، نه‌و کاته‌ش - له دواى شاهیدو سویتنده‌که - واجبه سویتدیکى تریش بخوا بۆ به‌هیزکردن، هه‌روه‌که له (الشهراملسی) و (الشروانی) دا فرمویانه

(وَجْرِيَانِ) نه‌و نو فرمودانه دیتنه جی: (فِي دَعْوَى عَلَى صَبِيٍّ أَوْ مَجْنُونٍ) له دواکردنی له مندالو شیت و مرسوی بی‌میراتگر، واته: له دواى شاهیدیدانی شاهیده‌کان واجبه دواکاره‌که سویتندی به‌هیزکردن بخوا: که نه‌و مافه‌ی دواى کردو تا نیتسا جیگیره له نه‌ستقى منداله‌که‌دا، یان شیت‌که‌دا، یان مرسوه‌که‌دو واجبه بیدرت‌ه‌وه.

به‌لام نه‌گه‌ر مرسوه‌که میراتگریکی بالغ و عاقلی هه‌بی، نه‌و کاته نه‌گه‌ر میراتگره‌که دواى سویتدانه‌که‌ی بکا واجبه سویتند بدری، نه‌گه‌ر نا: نا، هه‌روه‌که له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فرمویانه.

جا بزانه: نه‌گه‌ر داولیکراوه‌که به‌قه‌سدی خوی په‌نا دابو، یان به‌هوی ده‌سه‌لانداری نده‌هاته دادگا، نه‌و کاته دواکاره‌که پئویستی به‌سویتندی به‌هیزکردن نه‌و یه‌کسه‌ر له دواى شاهیدیدان قازی بریاری مافه‌که‌ی بۆ ده‌دا، هه‌روه‌که له (تحفة) و (مغنی) دا فرمویانه.

(وَلَوْ ادَّعَى وَكَيْلٌ عَلَى غَائِبٍ) نه‌گه‌ر وه‌کیلی دواکاریکی نادیار دواپه‌کی کرد له داولیکراویکی نادیار، یان له مندالیک، یان له شیتیک، دوو شاهیدیشی هینان، نه‌و کاته (فَلَا تَحْلِيفَ) وه‌کیله‌که سویتندی به‌هیزکردن نادری، به‌لکو به‌ته‌نها - شاهیده‌کان بریاری مافه‌که بۆ وه‌کیلگره‌نادیاره‌که ده‌دری، نه‌گه‌ر له شویتدیکى دور بی، به‌لام نه‌گه‌ر نزیک بی، نه‌و کاته بریاردانه‌که پاده‌گیری تا وه‌کیلگره‌که - به‌خوی - ناماده ده‌بی و سویتندی به‌هیزکردن ده‌خوا، هه‌روه‌که له (تحفة) دا فرمویه‌تی.

(وَلَوْ حَضَرَ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ) نه‌گه‌ر داولیکراوه‌که له دادگادا ناماده بوو (وَقَالَ لَوَيْلٍ الْمُدَّعَى) گوته وه‌کیلی دواکاره‌که: (أَتَرَأَى مُوَكَّلَكَ) وه‌کیلگره‌که‌ی تو گه‌رده‌نی نازاد کردوم له‌و قه‌رزیه‌ی تو داوام لیده‌که‌ی. نه‌وه (أَمَرَ بِالتَّسْلِيمِ) داولیکراوه‌که فرمانی پی‌ده‌کری:

وَإِذَا ثَبِتَ مَالٌ عَلَى غَائِبٍ وَلَهُ مَالٌ قَضَاهُ الْحَاكِمُ مِنْهُ، وَإِلَّا فَإِنْ سَأَلَ الْمُدْعَى الْإِنْهَاءَ الْحَالِ إِلَى قَاضِي بَلَدِ الْغَائِبِ أَجَابَهُ، فَيُنْهَى سَمَاعُ بَيْنَةٍ لِيُحْكَمَ بِهَا ثُمَّ يَسْتَوْفَى الْمَالَ، أَوْ حُكْمًا لِيَسْتَوْفِيَ، وَالْإِنْهَاءُ أَنْ يُشْهَدَ عَدْلَيْنِ بِذَلِكَ، وَيُسْتَحَبُّ كِتَابُ بِهِ يَذْكُرُ فِيهِ مَا يَتَمَيَّزُ بِهِ الْمَحْكُومُ عَلَيْهِ وَيَخْتِمُهُ

ما فقه ته تسليمی وه کیله که بکا، نینجا نه گهر راست ده کا، با له مه ودوا گهر ده ن نازا دبونه که ی- به شامید- ناشکرا بکا.

جا بزانه: نه گهر وه کیلایه تی داواکاره که به دوو شامید ناشکرا نه بی، له سر داوالیکراوه که واجب نیه مالی وه کیلگره که ی ته سلیم بکا، مهروه که له (تحفه) و (نهایه) دا فرمویانه.
(وَإِذَا ثَبِتَ مَالٌ عَلَى غَائِبٍ) مهر کانتک به به لکه یه کی شهرعی- له لای قازی- مالیک جینگر بوو له سر داوالیکراویکی نادیار (وَلَهُ مَالٌ) له شوینی دهسه لاتی قازی به که شدا نادیاره که مه ندیک مالی مه بوو، نه وه نه گهر داواکاره که داوی مال که ی کرد (قَضَاهُ الْحَاكِمُ مِنْهُ) دادوره که- قازی له مال حازده مافی داوا لیکراوه که ده داته وه.

(وَإِلَّا) به لام نه گهر نادیاره که هیچ مالیک حازری له شوینی دهسه لاتی قازی به که دا نه بو، نه و کاته (فَإِنْ سَأَلَ الْمُدْعَى الْإِنْهَاءَ الْحَالِ إِلَى قَاضِي بَلَدِ الْغَائِبِ) نه گهر داواکاره که داوی کرد حالی دادکرده که ی بؤ بگه یه ندیته قازی شاری نادیاره که، نه وه (أَجَابَهُ) له سر قازی به که واجب: گه یاندنه که ی به جی بینتی، که و ابو: (فَيُنْهَى سَمَاعُ بَيْنَةٍ) گوئی لپراگرنتی شامیده کان ده گه بینته قازی به نادیاره که (لِيُحْكَمَ بِهَا) تا کو پرپار به شامیده که یان بدا (ثُمَّ يَسْتَوْفَى الْمَالَ) نینجا مافی داواکاره که ش له داوالیکراوه که ی لای خوی وه ریگرئ.
(أَوْ حُكْمًا لِيَسْتَوْفِيَ) یان قازی به که پرپاری خوی ده گه بینته قازی به که ی تر تا کو یه کسر مافی داواکاره که له داوالیکراوه که ی لای خوی وه ریگرئ.

(وَالْإِنْهَاءُ) گه یاندنی حالی دادکرده که به م شیویه: (أَنْ يُشْهَدَ عَدْلَيْنِ بِذَلِكَ) قازی دوو پیایو دادپه روهر بکاته شامید له سر گوئی لپراگرنتی شامیده کان، یان له سر پرپاردانی خوی، نینجا نه م دوو شامیدانه برپونه لای قازی به که ی نادیارو له لای وی شامیدی بده ن، واته: به بین دوو شامیدی پیاو گه یاندنه که قبول ناکرئ.

(وَيُسْتَحَبُّ كِتَابُ بِهِ) سوننه ته حالی دادکرده که له نووسراویک بنوسی و له گه ل شامیده کان بینتی (يَذْكُرُ فِيهِ مَا يَتَمَيَّزُ بِهِ الْمَحْكُومُ عَلَيْهِ) له نووسراوه که دا نه و ناوونیشانه ش ده نووسی که داد له سر کراره که و داد بؤ کراره که پیی له خه لگی تر جیا ده بیه وه (وَيَخْتِمُهُ) سوننه ته موری خویشی لپدا.

که واته: له گه یاندنه که دا نه م قازی به بؤ قازی به که ی تر ده نووسی: (من گویم له دوو شامیدی دادپه روهر گرتوه: که فلانی کوپی فلان نه وه منده مافه ی له سر فلانی کوپی فلان

وَيَشْهَدَانِ عَلَيْهِ إِنَّ الْكَرَّ، فَإِنْ قَالَ: لَسْتُ الْمُسَمَّى فِي الْكِتَابِ صَدَقَ بِيَمِينِهِ، وَعَلَى الْمُدْعَى بَيِّنَةٌ بَأَنَّ هَذَا الْمَكْتُوبَ اسْمُهُ وَتَسْبِيهِ، فَإِنْ أَقَامَهَا فَقَالَ لَسْتُ الْمَحْكُومَ عَلَيْهِ لَزِمَهُ الْحُكْمُ إِنْ لَمْ يَكُنْ هُنَاكَ مُشَارِكٌ لَهُ فِي الْإِسْمِ وَالصِّفَاتِ، وَإِنْ كَانَ أَخْضَرَ، فَإِنْ اعْتَرَفَ بِالْحَقِّ طَوْلَبَ وَثْرَتَهُ الْأَوَّلَ، وَإِلَّا بَعَثَ إِلَى الْكَاتِبِ لِيَطْلُبَ مِنَ الشُّهُودِ زِيَادَةَ صِفَةٍ تُمَيِّزُهُ وَيَكْتُبُهَا ثَانِيًا،

ههيه). يان بؤى دهنوسن: (من به شاهیدی دوو شاهیدی دادپروهر برپارم دا: فلان شهوند مافه له سر فلانه جهنابت بؤی وهریگره). نینجا قازییه کهش بهم شاهیدی به برپار ده داو مافه کان له داو الیکراوه که وهرده گریئ.

(و) هر کاتیک نووسراوه که گه یشته قازییه که ی نادیار (يَشْهَدَانِ عَلَيْهِ) نهو دوو شاهیدانه ی نووسراوه که یان هیناوه شاهیدی له سر حالی دادکرده که ددهن (إِنْ أَنْكَرَ) نه گهر داو الیکراوه که دان به مافه که دا نه هیتئ، چونکه بی دوو شاهیدی پیاو نووسراوه که ی قازیش په فتاری پی ناگریئ.

(فَإِنْ قَالَ: لَسْتُ الْمُسَمَّى فِي الْكِتَابِ) جا نه گهر داو الیکراوه که گوتی: من ناوپراوه که ی ناو نووسراوه که نیم. نهو کاته (صَدَقَ بِيَمِينِهِ) به سویندخواردن باوه پی پی ده گریئ: که نهو داو الیکراوه که ی ناو نووسراوه که نیه، که واپو: (وَعَلَى الْمُدْعَى بَيِّنَةٌ: بِأَنَّ هَذَا الْمَكْتُوبَ اسْمُهُ وَتَسْبِيهِ) له سر داو اکاره که پتویسته شاهید بیتئ: که نهو ناوه ی نووسراوه ناوونه ژادی نهو داو الیکراوه یه. به لام نه گهر داو الیکراوه که بهم ناوونه ژاده ناسراو بی، نهو کاته گوتئ نادریتته دانته هینانه که ی و مافه که ی لوه وهرده گریئ، هر وک له زوییه ی سرچاوه کانداهرموویانه.

(فَإِنْ أَقَامَهَا) جا نه گهر داو اکاره که شاهیدی هینا که نهو ناوونه ژادی نهو داو الیکراوه یه (فَقَالَ: لَسْتُ الْمَحْكُومَ عَلَيْهِ) داو الیکراوه کهش گوتی: پاسته، به لام من نهو داد له سر یرکراوه نیم بهم مافه. نهو کاته (لَزِمَهُ الْحُكْمُ إِنْ لَمْ يَكُنْ هُنَاكَ مُشَارِكٌ لَهُ فِي الْإِسْمِ وَالصِّفَاتِ) برپاره که ی له سر واجب ده بی، بهو مرجه ی له وئ داو اویه شیکي نه بی له ناوونیشانه کانی دا، که واپو: (وَإِنْ كَانَ) نه گهر له وئ داو اویه شی له ناوونیشانه کانداهه بی، نهو کاته (أَخْضَرَ) اویه شه که له دادگادا ناماده ده گریئ:

(فَإِنْ اعْتَرَفَ بِالْحَقِّ) جا نه گهر اویه شه که دانی به مافه که دا هینا، نهو کاته (طَوْلَبَ وَثْرَتَهُ الْأَوَّلَ) داوای مافه که لهو اویه شه ده گریئ واز له یه که مه که ده هیتدرئ (وَإِلَّا) به لام نه گهر اویه شه کهش دانی نه هینا، نهو کاته (يَبْعَثُ إِلَى الْكَاتِبِ) نهو قازییه که سیک ده نیزیتته لای قازییه که ی نامه نووس (لِيَطْلُبَ مِنَ الشُّهُودِ زِيَادَةَ صِفَةٍ تُمَيِّزُهُ) تاکو داوا له شاهیده کان بکا: ناوونیشانه ی زیاتر بلئین که داو الیکراوه که له کهسانی تر جیا بکاته وهو (وَيَكْتُبُهَا ثَانِيًا) دووباره بؤی بنووسیتته وه.

وَلَوْ حَضَرَ قَاضِي بَلَدِ الْقَائِبِ بِلَدِ الْحَاكِمِ فَشَافَهُهُ بِحُكْمِهِ لَفِي إِمْضَائِهِ إِذَا عَادَ إِلَى
وَلَايَتِهِ خِلَافُ الْقَضَاءِ بِعِلْمِهِ، وَلَوْ نَادَاهُ فِي طَرَفِي وَلَايَتَيْهِمَا أَمْضَاهُ، وَإِنْ اقْتَصَرَ عَلَى
سَمَاعِ بَيِّنَةٍ كَتَبَ سَمِعْتُ بَيِّنَةً عَلَى فُلَانٍ، وَيُسَمِّيهِمَا الْقَاضِي إِنْ لَمْ يُعَدِّلْهَا، وَإِلَّا فَلَا صَحْ
جَوَازُ تَرْكِ التَّسْمِيَةِ، وَالْكِتَابُ بِالْحُكْمِ يَمْنَعُ مَعَ قُرْبِ الْمَسَافَةِ، وَبِسَمَاعِ الْبَيِّنَةِ لَا
يُقْبَلُ عَلَى الصَّحِيحِ إِلَّا فِي مَسَافَةِ قَبُولِ شَهَادَةٍ عَلَى شَهَادَةٍ.

﴿ناگاداری﴾: قاضی تہنہا لہ شوینی دہسہ لاتی خوی دا دہ توانی بریار بدا، کہ واتہ:
بریارو دہستکاریہ کانی قاضی لہو شوینہی کہ لہ ژیر دہسہ لاتی خوی دا نیہ جی بہ جی
نابی، ہہ روہ کہ لہ (باسی لادانی قاضی) دا ہوون کراوہ.

کہ واپو: (وَلَوْ حَضَرَ قَاضِي بَلَدِ الْقَائِبِ بِلَدِ الْحَاكِمِ) نہ گہر قاضی شاری نادیارہ کہ ہاتہ
شاری قاضی بہ دادکہرہ کہ (فَشَافَهُهُ بِحُكْمِهِ) ٹینجا قازیہ کہش بہ زویان پیی گوت: من نہم
بریارہم داوہ لہ سہر فلانہ داوالیکراوہ. نہوہ (فَقِيَ إِمْضَائِهِ إِذَا عَادَ إِلَى وَلَايَتِهِ خِلَافُ
الْقَضَاءِ بِعِلْمِهِ) لہ بارہی جی بہ جی کردنی بریارہ کہ - ہہر کاتیک گہ راوہ شوینی دہسہ لاتی
خوی - فہرموودہ جیواوہ کانی بریاردان بہ زانستی خوی ہنہ، بہ فہرموودہی راستہر
دروستہ: بریاری قازیہ کہ لہ شوینی دہسہ لاتی خوی دا جی بہ جی بکا.

(و) ہہ روہ ہا (لَوْ نَادَاهُ) نہ گہر قاضی بہ دادکہرہ کہ بانگی قازیہ کہی تری کردو گوتی: من
نہم بریارہم داوہ. ہہردو قازیہ کانیش (فِي طَرَفِي وَلَايَتَيْهِمَا) لہ ہہردو لای شوینی
دہسہ لاتی خویان ہوون، نہو کاتہش (أَمْضَاهُ) با بریاری قازیہ کہ جی بہ جی بکا.

(وَإِنْ اقْتَصَرَ عَلَى سَمَاعِ بَيِّنَةٍ) نہ گہر قاضی نامہ نووس تہنہا گوئی لہ شاہیدہ کان گرتبو،
واتہ: بریاری بہ مافہ کہ نہ دابو، نہو کاتہ (كَتَبَ: سَمِعْتُ بَيِّنَةً عَلَى فُلَانٍ) بؤ قاضی شاری
نادیارہ کہ دہنووسی: من گویم لہ شاہیدہ کان گرتوہ لہ سہر فلانکس کہ مافی فلانکسی
لہ سہرہ (وَيُسَمِّيهِمَا الْقَاضِي إِنْ لَمْ يُعَدِّلْهَا) واجبہ: قاضی ناوی شاہیدہ کان بنووسی، نہ گہر بہ
شاہیدناسہ کان - داپہ روہری نہ کریں، بؤ نہوہی قازیہ کہی تر لییان بگوئی تہوہ (وَالَّا) بہ لام
نہ گہر قازیہ کہی نامہ نووس شاہیدہ کانی داپہ روہر کریں، نہو کات (فَلَا صَحْ جَوَازُ تَرْكِ
التَّسْمِيَةِ) بہ فہرموودہی راستہر دروستہ: ناوہ کانیان نہنووسی.

(وَالْكِتَابُ بِالْحُكْمِ) نووسراوی گہ یاندنی دادکرنہ کہی قاضی (يَمْنَعُ مَعَ قُرْبِ الْمَسَافَةِ)
جی بہ جی دہبی، ہہرچہند شوینی قازیہ کہی نادیاریش نزیک بی، بہ لام (وَبِسَمَاعِ الْبَيِّنَةِ)
نووسراوی گہ یاندنی گوئی لیراگرتنی شاہیدہ کان (لَا يُقْبَلُ عَلَى الصَّحِيحِ) قبول ناگرتی لہ سہر
فہرموودہی راستہ: (إِلَّا فِي مَسَافَةِ قَبُولِ شَهَادَةٍ عَلَى شَهَادَةٍ) تہنہا لہ نہندازہی قبول کردنی
زمانہ شاہیدی - شاہیدی لہ سہر شاہیدی قبول دہکرتی، واتہ: ہہرچہ شوینہ کہ نہوہندہ

(فَصَلَ) اِدْعَى عَيْنًا غَائِبَةً عَنِ الْبَلَدِ يُؤْمَنُ اشْتِبَاهُهَا كَعَقَارٍ وَعَبْدٍ وَقَرَسٍ مَعْرُوفَاتٍ سَمِعَ بَيِّنَتَهُ وَحَكَمَ بِهَا وَكَتَبَ إِلَى قَاضِي بَلَدِ الْمَالِ لِيُسَلِّمَهُ لِلْمُدَّعَى، وَيَعْتَمِدَ فِي الْعَقَارِ حُدُودَهُ، أَوْ لَا يُؤْمَنُ فَلَا أَظْهَرُ سَمَاعُ الْبَيِّنَةِ، وَيَبَالِغُ الْمُدَّعَى فِي الْوَصْفِ وَيَذْكُرُ الْقِيَمَةَ، وَأَنَّهُ لَا يَحْكُمُ بِهَا بَلَّ يَكْتُبُ إِلَى قَاضِي بَلَدِ الْمَالِ بِمَا شَهِدَتْ بِهِ فَيَأْخُذُهُ وَيَبْعَثُهُ إِلَى الْكَاتِبِ لِيَشْهَدُوا عَلَى عَيْنِهِ،

دور بن: که پربوار له به یانیوه له مال دهریچو و بۆ سهره تای شه و نه گه پښته وه ماله که ی، چونکه نه گهر به م نه دازه به دور نه بن، ناماده کردنی شاهیده کان ناسانه.

﴿فَصَلَ: له باسی داواکردنی شتیکی نادیار﴾

(اِدْعَى عَيْنًا غَائِبَةً عَنِ الْبَلَدِ) هر کاتیک داواکاره که له لای قازی داوای شتیکی کرد: که شته که له شاره که نادیار بوو، واته: له شوپنیک تر بوو، به لام (يُؤْمَنُ اشْتِبَاهُهَا) دلنیا یی ده یو: وه شتیکی که سیکی تر ناچئ: (كَعَقَارٍ وَعَبْدٍ وَقَرَسٍ مَعْرُوفَاتٍ) وهك زه وی و باغ و خانوو و کزله و نه سپ: که نه وانه ناسراو بن، نه و کاته (سَمِعَ بَيِّنَتَهُ) قازی گوئ له شاهیده کانی داواکاره که ده گریو (وَحَكَمَ بِهَا) به شاهیده که یان بپیار به شته که ده دا بۆ داواکاره که و (وَكْتُبَ إِلَى قَاضِي بَلَدِ الْمَالِ) بپیاره که ی خوی بۆ قازی نه و شاره ده نووسی که شته که له وئیه (لِيُسَلِّمَهُ لِلْمُدَّعَى) تا کو شته که ته تسلیمی داواکاره که بکا.

(وَيَعْتَمِدُ فِي الْعَقَارِ حُدُودَهُ) داواکاره که له داواکردنی زه وی و خانودا پشت به باسکردنی هر چوار سنوره کانی ده به ستن.

(أَوْ لَا يُؤْمَنُ) یان داوای شتیکی نادیا ری وه های کرد که دلنیا یی نابو: وه شتیکی که سیکی تر بچئ، نه و کاته ش (فَلَا أَظْهَرُ سَمَاعُ الْبَيِّنَةِ) له فه رموده ی به هیتر: گوئ له شاهیده کانی ده گریئ، هم (وَيَبَالِغُ الْمُدَّعَى فِي الْوَصْفِ) واجبه: داواکاره که ش زور به تی ری ناوونیشان کانی شته که بلئ و (وَيَذْكُرُ الْقِيَمَةَ) واجبه: نرخه که شی بلئ نه گهر شتیکی قرسیندراو بن، نهک هاوونیه یی، ئینجا (وَأَنَّهُ) هر به فه رموده ی به هیتر (لَا يَحْكُمُ بِهَا) به م شاهیدانه بپیار به شته که نادا بۆ داواکاره که (بَلَّ يَكْتُبُ إِلَى قَاضِي بَلَدِ الْمَالِ بِمَا شَهِدَتْ بِهِ) به لکو شاهیدی نه م شاهیدانه بۆ قازی نه و شاره ده نووسی که شته که له وئیه (فَيَأْخُذُهُ وَيَبْعَثُهُ إِلَى الْكَاتِبِ) جا نه م قازیه ش شته داواکراوه که له داوالیکراوه که وهرده گریو ده بینرپښته لای قازی به که ی نامه نووس نه گهر نارنده که ی سولو ناسان بن (لِيَشْهَدُوا عَلَى عَيْنِهِ) تا کو شاهیده کان له سهر خودی شته که شاهیدی بدن.

به لام نه گهر نارندنی شته که ناسان نه بن، نه و کاته ناینیزی، به لکو داواکاره که دپته نه و شوپنه و له لای قازی شوپنه که داوای شته که ی ده کا، هه وهرک له (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه.

وَالْأَظْهَرُ أَنَّهُ يُسَلَّمُهُ إِلَى الْمُدَّعَى بِكَفِيلٍ بِيَدِهِ فَإِنْ شَهِدُوا بِعَيْنِهِ كَتَبَ بَرَاءَةَ الْكَفِيلِ، وَإِلَّا فَعَلَى الْمُدَّعَى مُؤَنَّةُ الرَّدِّ، أَوْ غَائِبَةٌ عَنِ الْمَجْلِسِ لَا الْبَلَدِ أَمْرٌ يَحْضَرُ مَا يُمَكِّنُ إِحْضَارَهُ لِيَشْهَدُوا بِعَيْنِهِ، وَلَا تُسْمَعُ شَهَادَةُ بَصَفَةٍ، وَإِذَا وَجَبَ إِحْضَارُ فَقَالَ لَيْسَ بِيَدِي عَيْنٌ بِهَذِهِ الصِّفَةِ صُدِّقَ بِبَيْمِنِهِ ثُمَّ لِلْمُدَّعَى دَعْوَى الْقِيَمَةِ، فَإِنْ نَكَلَ فَحَلَفَ الْمُدَّعَى أَوْ أَقَامَ بَيِّنَةً

نیجا (وَالْأَظْهَرُ أَنَّهُ يُسَلَّمُهُ إِلَى الْمُدَّعَى بِكَفِيلٍ بِيَدِهِ) به فرموده‌ی به‌میزتر: قاضی‌یه‌که شته داواکراوه‌که به که‌فیلک ته‌سلیمی دلاواکاره‌که ده‌کا، تا‌کو بیبانه لای قاضی‌یه‌که‌ی نامه‌نوس (فَإِنْ شَهِدُوا بِعَيْنِهِ) جا نه‌گر شاهیده‌کان به خودی شته‌که بق دلاواکاره‌که شاهیدیان نه‌دا، نه‌و کاته (كَتَبَ بَرَاءَةَ الْكَفِيلِ) نوو باره قاضی نووسراویک بق قاضی شاری که‌فیلک ده‌نوس: که‌فیلک له که‌فیلایه‌تی نازاد بوو. نیجا له‌م حاله‌ته‌دا نه‌رکی هیتانی شته‌که‌ش له داوالیکراوه‌که وهرده‌گیری، هروه‌که له (تحفة) و(الشروانی) دا فرمودیانه.

(وَإِلَّا) به‌لام نه‌گر شاهیده‌کان به خودی شته‌که شاهیدیان نه‌دا، نه‌و کاته (فَعَلَى الْمُدَّعَى مُؤَنَّةُ الرَّدِّ) له سر داواکاره‌که واجبه: نه‌رکی که‌پاندنه‌وه‌ی شته‌که -بق داوالیکراوه‌که- بدا، هم واجبه: نه‌رکی هیتانه‌که‌ش بدا، هم واجبه کری‌ی سوده‌کانی نه‌و ماوه‌یه‌ش بدا که له ده‌ست خاوه‌نه‌که‌یی داوه، چونگه نوژمنکاری‌ی کردوه. هروه‌که له زوری‌ی سرچاوه‌کاندا فرمودیانه.

(أَوْ غَائِبَةٌ عَنِ الْمَجْلِسِ لِأَلْبَلَدِ) یان نه‌گر شتیکی داوا کرد که له دانیشگی دادگا نادیار بوو-نه‌که له شاره‌که- نه‌و کاته‌ش (أَمْرٌ يَحْضَرُ مَا يُمَكِّنُ إِحْضَارَهُ) فرمان ده‌کری: شته‌که به‌پندریته دادگا، نه‌گر هیتانه‌که‌ی بگوچی (لِيَشْهَدُوا بِعَيْنِهِ) تا‌کو شاهیده‌که به خودی شته‌که شاهیدی بده‌ن بق دلاواکاره‌که، که‌واو: (وَلَا تُسْمَعُ شَهَادَةُ بَصَفَةٍ) شاهیدی‌دان به ناوونیشانی شته‌که وهرناگیری، به‌لام نه‌گر هیتانی شته‌که ناسان نه‌بی: وه‌کو زه‌وی و خانوو، نه‌و کاته داواکاره‌که سنوره‌کانی و ناوونیشانه‌کانی ده‌لئو شاهیده‌کانیش شاهیدی له سر شته‌که ده‌ده‌ن به سنوره‌که و ناوونیشانه‌کانی، هروه‌که له زوری‌ی سرچاوه‌کاندا فرمودیانه.

(وَإِذَا وَجَبَ إِحْضَارُ) هر کاتیک هیتانی شته داواکراوه‌که واجب بوو (فَقَالَ لَيْسَ بِيَدِي عَيْنٌ بِهَذِهِ الصِّفَةِ) داوالیکراوه‌که‌ش گوتی: هیچ شتیکی به‌م ناوونیشانه له ده‌ست مندا نیه، نه‌وه (صُدِّقَ بِبَيْمِنِهِ) داوالیکراوه‌که به سویندخواردن باوه‌پی پی‌ده‌کری (ثُمَّ) نیجا که داوالیکراوه‌که سویندی خوارد شته‌که‌ی له ده‌ستدا نیه، نه‌و کاته (لِلْمُدَّعَى دَعْوَى الْقِيَمَةِ) بق دلاواکاره‌که سروس‌ته: داوای نرخ شته‌که بکا، چونکه ده‌گونجی شته‌که فه‌وتابی (فَإِنْ نَكَلَ) جا نه‌گر داوالیکراوه‌که سویندی نه‌خوارد (فَحَلَفَ الْمُدَّعَى أَوْ أَقَامَ بَيِّنَةً) نیجا

كَلَفَ الْإِخْضَارَ وَحُسِبَ عَلَيْهِ، وَلَا يُطْلَقُ إِلَّا بِإِخْضَارٍ أَوْ دَعْوَى تَلَفٍ، وَلَوْ شَكَ الْمُدْعَى هَلْ تَلَفْتُ الْعَيْنُ فِدْعَى قِيمَةٍ أَمْ لَا فِدْعَاهَا فَقَالَ: غَضِبَ مِنِّي كَذَا فَإِنْ بَقِيَ لَزِمَهُ رَدُّهُ وَإِلَّا فَعِيمَتُهُ. سَمِعْتُ دَعْوَاهُ، وَقِيلَ لَا بَلْ يَدْعِيهَا وَيُحْلِفُهُ ثُمَّ يَدْعَى الْقِيمَةَ، وَيَجْرِيَانِ فِيمَنْ دَفَعَ ثَوْبًا لِدَلَالٍ لِيَبْعَهُ فَجَحَدَهُ وَشَكَ هَلْ بَاعَهُ فَيَطْلُبُ الثَّمَنُ أَمْ أَتْلَفُهُ فَعِيمَتُهُ أَمْ هُوَ بَاقٍ فَيَطْلُبُهُ؟

داواکاره که سوئیدی خوارد، یان شاهیدی هیئتا: که نه و شتیه بهم ناوونیشانه له دهست داوالیکراوه که دا بوو. نه و کاته (کَلَفَ الْإِخْضَارَ) داوای لیده کړئ شته داواکاروه که بهیښی، هم (وَحُسِبَ عَلَيْهِ) له سر نه هیئانی شته که به ند ده کړئ و (وَلَا يُطْلَقُ إِلَّا بِإِخْضَارٍ أَوْ دَعْوَى تَلَفٍ) له به ندیخانهش به ره هل ناسرئ تا شته که ده هیښی، یان تا ده لی: شته که فه و تاوه و سوئیدی ش له سر فه و تانه کی ده خوا.

(و) هر له و کی شیه یی پریږوو: (لَوْ شَكَ الْمُدْعَى) نه گهر داواکاره که که و ته گومان: (هَلْ تَلَفْتُ الْعَيْنُ فِدْعَى قِيمَةٍ) نایا شته داواکاروه که فه و تاوه؟ تا کو داوای نرخه کی بکا (أَمْ لَا فِدْعَاهَا) یان نه فه و تاوه؟ تا کو داوای خودی شته که بکا (فَقَالَ) داواکاره که ش له داوایه کی دا گوتی: (غَضِبَ مِنِّي كَذَا فَإِنْ بَقِيَ لَزِمَهُ رَدُّهُ وَإِلَّا فَعِيمَتُهُ) فلانکه س نه و شتی له من زهوت کړیوه، جا نه گهر شته که مابن له سر ی واجب به داته وه، نه گهر نه مابن واجب نرخه که یم بداتی. نه وه (سَمِعْتُ دَعْوَاهُ) داوایه کی ودرده گیرئ: جا نه گهر داوالیکراوه که ش دانی پیدا هیئتا نه وه ناشکرا ده بی، نه گهر نا، ده بی داوالیکراوه که سوئند بخوا: که له سر ی واجب نیه: نه شته داواکاروه که و نه نرخه کی بداتی (وَقِيلَ) لا له فرموده به کی بی هیئتا: داوایه کی به و شو یوه وهر نا گیرئ (بَلْ يَدْعِيهَا وَيُحْلِفُهُ) به لکو داوای شته که ده کاو داوالیکراوه که ش سوئند ده دا (ثُمَّ يَدْعَى الْقِيمَةَ) نینجا که داوالیکراوه که سوئندی خوارد شته کی له ده ستدا نیه. نه و کاته داوای نرخه کی ده کا.

(وَيَجْرِيَانِ) نه و بووه فرموده به دینه جئ (فِيمَنْ دَفَعَ ثَوْبًا لِدَلَالٍ لِيَبْعَهُ) له باره ی نه و که سه ی جلیک بداته ده لایک تا بیفروشئ (فَجَحَدَهُ) نینجا ده لاله که ش دانی به جله که دا نه هیئتاو گوتی: هیچ جلی تو م له ده ستدا نیه (وَشَكَ هَلْ بَاعَهُ فَيَطْلُبُ الثَّمَنَ) داواکاره که ش که و ته گومان: نایا فرق شتویه تی؟ تا کو داوای پاره کی لیک (أَمْ أَتْلَفُهُ فَعِيمَتُهُ) یان فه و تاندویه تی؟ تا کو داوای نرخه کی لیک (أَمْ هُوَ بَاقٍ فَيَطْلُبُهُ) یان له لای ماوه تا کو داوای خودی جله که بکا؟ به فرموده ی پاستر داوایه کی ودرده گیرئ: که ده لاله که جلیکی لوه رگرتوم: نه گهر ماوه واجب به داته وه، نه گهر فرق شتویه تی واجب پاره که یم بداتی، نه گهر فه و تاندویه تی واجب نرخه که یم بداتی. جا داوالیکراوه که ش یه ک جار سوئند ده برئ: که له سر ی واجب نیه: نه جله که و نه پاره که و نه نرخه کی بداتی.

وَحَيْثُ أَوْجَبْنَا الْإِحْضَارَ فَتَبَتَ لِلْمُدْعَى اسْتَقْرَتْ مُؤْتَنُهُ عَلَى الْمُدْعَى عَلَيْهِ، وَإِلَّا فَهِيَ وَمُؤْتَنَةُ الرَّدِّ عَلَى الْمُدْعَى. (فَصْلُ الْقَائِبِ الَّذِي تُسْمَعُ الْبَيِّنَةُ وَيُحْكَمُ عَلَيْهِ مَنْ بِمَسَافَةِ بَعِيدَةٍ: وَهِيَ الَّتِي لَا يَرْجِعُ مِنْهَا مُبَكَّرٌ إِلَى مَوْضِعِهِ لَيْلًا، وَقِيلَ مَسَافَةٌ قَصْرٌ، وَمَنْ بِقَرِيْبَةٍ كَحَاضِرٍ فَلَا تُسْمَعُ بَيِّنَتُهُ وَيُحْكَمُ بِغَيْرِ حُضُورِهِ إِلَّا لِتَوَارِيهِ أَوْ تَعَزُّزِهِ، وَالْأَظْهَرُ جَوَازُ الْقَضَاءِ عَلَى غَائِبٍ فِي قِصَاصٍ وَحَدٍّ قَذْفٍ،

﴿ فَاكْادَارِي ﴾: (وَحَيْثُ أَوْجَبْنَا الْإِحْضَانَ) له هر حاله تنگدا له سر داوا لیکراوه که واجب بکهین شته داواکراوه که بهیئنته دادگا، نینجا نه ویش شته که هیئنا (فَتَبَتَ لِلْمُدْعَى) جا ناشکرا بوو: شته که مافی داواکاره یه، نه وه (اسْتَقْرَتْ مُؤْتَنُهُ عَلَى الْمُدْعَى عَلَيْهِ) نه رکي هیئنا نه که له سر داوا لیکراوه که چیگیر ده بی.

(وَإِلَّا) به لام نه گهر شته داواکراوه که نه بوو مافی داواکاره که، نه و کاته (فَهِيَ وَمُؤْتَنَةُ الرَّدِّ عَلَى الْمُدْعَى) نه رکي هیئنا و نه رکي گه پانندنه وه که ی بؤ شوینی خوی هه ردووی له سر داواکاره که یه، هم واجب: کرئی سوده کانی نه و ماوه یه شی بدا که له ده ست خاوه نه که ی داوه، چونکه دوزمنکاری کردوه، جا نه گهر شته که له پنگدا فهوتا، داواکاره که نایبته زامینی، هه روه که له (مغنی) دا هه رموویه تی.

﴿ فَصْلُ: لَهُ بَاسِي پِنَاسَه ی داوا لیکراوی نادیار ﴾

(الْقَائِبُ الَّذِي تُسْمَعُ الْبَيِّنَةُ وَيُحْكَمُ عَلَيْهِ) نه و نادیاره ی شاهیدی له سر وهرده گیرئ و به نادیار ی بریاری مافه که ی له سر ده دری: (مَنْ بِمَسَافَةٍ بَعِيدَةٍ) نه و داوا لیکراوه یه که له شوینی کی دوور بی (وَهِيَ) شوینی دوور (الَّتِي لَا يَرْجِعُ مِنْهَا مُبَكَّرٌ إِلَى مَوْضِعِهِ لَيْلًا) نه و شوینه یه: که نه و پپیواره ی له به یانیوه وهرده چی - له دوا ی ته وایوونی دادکر دن - بؤ سره تای شه و نه گه پیتنه وه شوینه که ی خوی (وَقِيلَ: مَسَافَةٌ قَصْرٌ) له هه رمووده یه کی بی هیئذا: به نه ندازه ی کورتکر دنه وه ی نوئژ دوور بی.

(وَمَنْ بِقَرِيْبَةٍ) هر داوا لیکراوی که له نه ندازه یه کی نریک بی (كَحَاضِرٍ) وه کو داوا لیکراوی حازره، واته: واجب به خوی له دادگادا ناماده بیی، که وایو: (فَلَا تُسْمَعُ بَيِّنَتُهُ وَيُحْكَمُ بِغَيْرِ حُضُورِهِ) بی ناماده بوونی خوی نه شاهیدی له سر وهرده گیرئ و نه بریاری مافه که شی له سر ده دری (إِلَّا لِتَوَارِيهِ) ته نها نه گهر داوا لیکراوه که خوی په نا دابی (أَوْ تَعَزُّزِهِ) یان به هو ی زالیوون له دادگادا ناماده نه بی، نه و کاته - بی ناماده بوونی خوی - شاهیدی له سر وهرده گیرئ و بریاری مافه که شی له سر ده دری بی نه وه ی داواکاره که سویندی به هیئزکردن بخوا.

(وَالْأَظْهَرُ) به هه رمووده ی به هیئتر (جَوَازُ الْقَضَاءِ عَلَى غَائِبٍ فِي قِصَاصٍ وَحَدٍّ قَذْفٍ) دروسته بریار له سر داوا لیکراوی نادیار بدرئ: له توله کر دنه وه ی برین و کوشتنو له سزای

وَمَنْعُهُ فِي حَدِّ اللَّهِ تَعَالَى، وَلَوْ سَمِعَ بَيْنَهُ عَلَى غَائِبٍ فَقَدِمَ قَبْلَ الْحُكْمِ لَمْ يَسْتَعِذْهَا بَلْ يُخْبِرُهُ وَيَمْكُنُهُ مِنْ جَرَحٍ، وَلَوْ عَزَلَ بَعْدَ سَمَاعِ بَيْنِهِ ثُمَّ وَلَّى وَجَبَتْ الْإِسْتِعَاذَةُ، وَإِذَا اسْتَعْدِيَ عَلَى حَاضِرٍ بِالْبَلَدِ أَخْضَرَهُ بِدَفْعِ خْتَمِ طِينٍ رَطْبٍ أَوْ غَيْرِهِ أَوْ بِمُرْتَبٍ لِلذَّكَاءِ، فَإِنْ امْتَنَعَ بِالْأَعْزَرِ أَخْضَرَهُ بِأَعْوَانِ السُّلْطَانِ وَعَزَّرَهُ، أَوْ غَائِبٍ فِي غَيْرِ وَلَا يَتِيهِ فَلَيْسَ لَهُ إِخْضَارُهُ،

بوختاندا، به لام (وَمَنْعُهُ فِي حَدِّ اللَّهِ تَعَالَى) قه دهغه به و نابئ له سزاکانی مافی خوی گه ورده د پریار له سر نادیار بدرئ، به لام نه گه ر تاوانه که مافی خوی گه ورده و مافی ناده میزادی تری دا بن: وهکو دزی، نه و کاته پریاری ماله که له سر نزه نادیاره که ده درئ، به لام پریاری دهست پریانی له سر نادرئ، هه وهک له زږیه ی سرچاوه کانداهرموویانه.

(وَلَوْ سَمِعَ بَيْنَهُ عَلَى غَائِبٍ) نه گه ر قازی له سر نادیار ږک گوئ ی له شاهیده کان گرت (فَقَدِمَ قَبْلَ الْحُكْمِ) نینجا پیش پریاردان داوالیکراوه نادیاره که هاته وه (لَمْ يَسْتَعِذْهَا) واجب نیه دووباره شاهیده که وه ریگریته وه (بَلْ يُخْبِرُهُ وَيَمْكُنُهُ مِنْ جَرَحٍ) به لکو هه والی شاهیده که به داوالیکراوه که ده لئ و پښکای ده داتئ پرخنه له شاهیده کان بگری.

به لام (وَلَوْ عَزَلَ بَعْدَ سَمَاعِ بَيْنِهِ) نه گه ر له دوی گوئ لیگریتنی شاهیده کان قازی له کار لادرا (ثُمَّ وَلَّى) نینجا گه پاندر اوه سر کاره کی، نه و کاته (وَجَبَتْ الْإِسْتِعَاذَةُ) واجبه: دووباره شاهیده که وه ریگریته وه و نابئ به گوئ لیگریتنه که ی به که م پریار بدا.

(وَإِذَا اسْتَعْدِيَ عَلَى حَاضِرٍ بِالْبَلَدِ) هه ر کاتیک شکایت کرا، واته: دوا له قازی کرا دوژمنکاریکی حازر بانگی دادگا بکاو دوژمنایه تیه که ی لایبا. نه و کاته (أَخْضَرَهُ) واجبه: قازی دوژمناره که له دادگادا ناماده بکا (بِدَفْعِ خْتَمِ طِينٍ رَطْبٍ أَوْ غَيْرِهِ) وهک مؤرکراویکی پارچه قوړیکی ته، یان نووسراویکی تر به دهست داواکاره که بق دوژمنکاره که بنیرئ و تری دا بنووسئ: وهره دادگای فلانه قازی یه. (أَوْ بِمُرْتَبٍ لِذَلِكَ) یان به نیردراویکی دامه زراو بق ناماده کردنه کان ناماده ی دهکا.

(فَإِنْ امْتَنَعَ بِالْأَعْزَرِ) جا نه گه ر به بن عوزر- داواکاره که خوی گیر کړو نه هاته دادگا، نه و کاته (أَخْضَرَهُ بِأَعْوَانِ السُّلْطَانِ) واجبه: به چه کداره کانی کاریه دهست ناماده ی بکا، هه م (وَعَزَّرَهُ) دروسته ته مبیثی بکا.

(أَوْ غَائِبٍ فِي غَيْرِ وَلَا يَتِيهِ) یان نه گه ر شکایته که، واته: داواکردنی لادانی دوژمنکاریه که له سر نادیار ږک بوو، نادیاره که ش له شوینیکي وها بوو: که شوینی دهسه لاتی قازی به که نه بو، نه و کاته (فَلَيْسَ لَهُ إِخْضَارُهُ) بق قازی به که دروست نیه دوژمنکاره که به یتته دادگای خوی، به لکو گوئ له شاهیده کان ده گری و شاهیده که ده گه ینیه قازی نادیاره که، به و شیوه ی پابرا.

أَوْ فِيهَا وَلَهُ هُنَاكَ نَائِبٌ لَمْ يُخْضِرْهُ بَلْ يَسْمَعُ بَيِّنَةً وَيَكْتُبُ إِلَيْهِ،
أَوْ لَا نَائِبَ فَلَا صَاحٍ يُخْضِرُهُ مِنْ مَسَافَةِ الْعَذْوَى فَقَطْ، وَهِيَ الَّتِي يَرْجِعُ
مِنْهَا مُبَكَّرٌ لَيْلًا، وَأَنَّ الْمُخْذَرَةَ لَا تُخْضَرُ وَهِيَ مَنْ لَا يَكْثُرُ خُرُوجُهَا لِحَاجَاتِ.
(بَابُ الْقِسْمَةِ)

(أَوْ فِيهَا) يان نورمنکاره که له شوینیکی ژیر دهسه لای قازیه که بوو (ولہ هُنَاكَ نَائِبٌ)
قازیه که ش له وی جیگری کی خوی مه بوو، نهو کاته ش (لَمْ يُخْضِرْهُ) نابئ بییه نیتته دانگای
خوی (بَلْ يَسْمَعُ بَيِّنَةً وَيَكْتُبُ إِلَيْهِ) به لکو گوئی له شاهیدکان ده گریئو بئ جیگره که ی
ده نووسئ تاکو بهو شاهیدی به بریار بدا (أَوْ لَا نَائِبَ) به لام نه گه جیگری له وی نه بو، نهو
کاته (فَلَا صَاحٍ) به فهرمووده ی راستر (يُخْضِرُهُ مِنْ مَسَافَةِ الْعَذْوَى فَقَطْ) تهنا له نه ندازه ی
خوشرویی وه ناماده ی دهکا: (وَهِيَ) نه ندازه ی خوشرویی (الَّتِي يَرْجِعُ مِنْهَا مُبَكَّرٌ لَيْلًا) نهو
شوینیه: پئیوار له بیانیه وه ده ریچی و بئ سهره تای شوو بگه ریته وه شوینیه که ی.

(و) هر به فهرمووده ی راستر: (أَنَّ الْمُخْذَرَةَ لَا تُخْضَرُ) نافرته داپوشهر و مروئی نه خوشو
به که وتوو ناهیند ریته دانگا، به لکو وه کیلی خویان ده نیرنه دانگا، یان قازی جیگری کی خوی
ده نیریتته لای نه وان تاکو کیشه که بییه ته وه (وَهِيَ) نافرته داپوشهر (مَنْ لَا يَكْثُرُ خُرُوجُهَا
لِحَاجَاتِ) نهو نافرته ته ی بئ پیوستیه کانی به زوری له مال ناچیتته ده ره وه.

﴿ بَابُ الْقِسْمَةِ: بَاسِي بِهْ شُكْرَدْنِي مَالِي هَاوِيَهْ شْ لَهْ نِيَوَانْ هَاوِيَهْ شْهْ كَانْدَا ﴾

پیشه گی بزانه: بئ هیچ هاویه شه کان دروست نیه پیش به شکر دن هیچ به شیک له ماله
هاویه شه که ببا، تهنا نه گه هاویه شه کان شیزنی بدن، یان په کاری بکه نهو له گه لی به ش
نه کن، نهو کاته دروسته به شی خوی له مالی هاوینیه ی ببا: وه کو گهنو پاره، واته: به لام
له هیچ حاله تیکدا- پیش به شکر دن- له مالی قرسیندراودا دروست نیه به شی خوی ببا: وه کو
جلو به رگو نازله.

که وایو: هر کاتیک یه کیک له هاویه شه کان به شیک له مالیکی هاویه شی له که سیك وهرگرت:
وه کو میراتو شتی زه و تکرار و به خشراو، نهو گشتیان لهو به شه دا ده بنه وه هاویه ش، تهنا
له پاره ی فروشراودا نه بن، واته: نه گه نوو هاویه ش مالیکیان فروشته که سیك، نهو بئ هر
یه که یان دروسته: به ته نهایی به شه پاره که ی خوی له کپیاره که وهریگریئو هاویه شه که ی تر
له گه لی نابیتته وه هاویه ش.

جا بزانه: نه گه کومه لیک پاره یان تیک ل کرد بئ کاریک، شینجا وازیان له کاره که هینا، نهو
کاته ش بئ هر یه که یان دروسته- بن پره زامه ندی نهوانی تر- به شه که ی خوی وهریگریته وه،
مهروه ها نه گه هاویه شه کان حازر نه بن، نهو کاته ش بئ هاویه شه که ی حازر دروسته: به شه که ی

قَدْ يَقْسِمُ الشُّرَكَاءُ أَوْ مَنْصُوبُهُمْ أَوْ مَنْصُوبُ الْإِمَامِ، وَشَرَطُ مَنْصُوبِهِ: ذَكَرَ حُرَّ عَدْلٍ يَعْلَمُ الْمَسَاحَةَ وَالْحِسَابَ، فَإِنْ كَانَ فِيهَا تَقْوِيمٌ وَجَبَ قَاسِمَانِ، وَإِلَّا فَقَاسِمٌ، وَلِي قَوْلِ اثْنَانِ، وَلِلْإِمَامِ جَعْلُ الْقَاسِمِ حَآكِمًا فِي التَّقْوِيمِ فَيَعْمَلُ فِيهِ بَعْدَئَيْنِ وَيَقْسِمُ، وَيَجْعَلُ الْإِمَامُ رِزْقَ مَنْصُوبِهِ مِنْ بَيْتِ الْمَالِ، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ فَأَجْرُهُ عَلَى الشُّرَكَاءِ،

خوئی له مال هابیه شه وه ریگزی: که به بپاری دادگا بوی ناشکرا بووه، ههروه که له (تحفه) حاشیه کانی دا لیره له (باسی هابیه شی) دا پوون کراوه ته وه.

تینجا (قَدْ يَقْسِمُ الشُّرَكَاءُ) هه ندی جار هابیه شه کان مال هابیه شه که له نیتوان خویاندا بهش ده کهن (أَوْ مَنْصُوبُهُمْ) یان وه کیلی هابیه شه کان له نیتوانیاندا بهشی ده کا (أَوْ مَنْصُوبُ الْإِمَامِ) یان کاریه دهست، یان وه کیلی کاریه دهست له نیتوانیاندا بهشی ده کا، هه رچه ند له حال ته شدا هابیه شیکیش ناماده نه بی.

(وَشَرَطُ مَنْصُوبِهِ) مهرجی وه کیله که ی کاریه دهست: (ذَكَرَ حُرَّ عَدْلٍ) ده بی پیاویکی بالغو عاقل و نازادو دادپهروهه بی، هه (يَعْلَمُ الْمَسَاحَةَ وَالْحِسَابَ) پپوانه ی زهوی و ژماردنیش بزانی، ههروه ها نه گهر بهشکهره که وه کیلی هابیه شه کان بی و مندال، یان شیتیان له ناودا بی، نه و کاتهش نه و مهرجانه گشتی واجب، به لام نه گهر مندال و شیتیان له ناودا نه بی، نه و کاته -ته نها- مهرجه: بهشکهره که بالغو عاقل بی، که واته: دروسته: فاسقو شافرهت -به په زامه ندی نه وان- ماله که یان بی بهش بکهن، ههروه که له زقریه ی سه رچاوه کانداهه رمویانه.

(فَإِنْ كَانَ فِيهَا تَقْوِيمٌ) جا نه گهر له بهشکردنه که دا قرساندن، واته: نرخ دانان هه بی، نه و کاته (وَجَبَ قَاسِمَانِ) واجبه دوو بهشکهر ماله که بقرسیتنو بهشی بکهن، چونکه قرساندن شاهیدی دانه به نرخیه بهشه که (وَإِلَّا) به لام نه گهر قرساندن تئ دا نه بی، نه و کاته (فَقَاسِمٌ) یه که بهشکهر بهسه ماله که بهش بکا (وَلِي قَوْلِ اثْنَانِ) له هه رموده یه کی بی هیزدا: ده بی دوو بهشکهر بهشی بکهن.

(وَلِلْإِمَامِ جَعْلُ الْقَاسِمِ حَآكِمًا فِي التَّقْوِيمِ) بوی پیتشه و دروسته: بهشکهره که بکاته دادوهر له قرساندنه که دا، جا نه و کاته (فَيَعْمَلُ فِيهِ بَعْدَئَيْنِ) بهشکهره که به شاهیدی دوو پاوی دادپهروهه نرخه که داده نئو (وَيَقْسِمُ) بهخوی ماله که بهش ده کا.

(وَيَجْعَلُ الْإِمَامُ رِزْقَ مَنْصُوبِهِ مِنْ بَيْتِ الْمَالِ) واجبه: پیتشه و موچه ی وه کیله که ی خوی بی بهشکردن له (بیت المال) بدا (فَإِنْ لَمْ يَكُنْ) جا نه گهر (بیت المال) نه بو، یان بهروهستی نه ده کرد، نه و کاته (فَأَجْرُهُ عَلَى الشُّرَكَاءِ) کری ی بهشکهره که له سه ر هابیه شه کانه -نه گهر به کرییان گرتبی- چونکه له و حال ته دا دروست نیه: کاریه دهست بهشکهریکی دیارکراو دابنی.

فَإِنْ اسْتَأْجَرُوهُ وَاسْمَى كُلُّ قَدْرًا لَزِمَهُ، وَإِلَّا فَلَا أَجْرَةَ مُوزَّعَةً عَلَى الْحِصَصِ، وَلِي قَوْلٌ عَلَى الرَّؤُوسِ، ثُمَّ مَا عَظُمَ الضَّرَرُ لِي قِسْمَتِهِ كَجَوْهَرَةٍ وَتَوْبٍ نَفْسَيْنِ وَزَوْجِي خَفٍّ إِنْ طَلَبَ الشُّرَكَاءُ كُلُّهُمْ قِسْمَتَهُ لَمْ يُجْنِهِمُ الْقَاضِي، وَلَا يَمْنَعُهُمْ إِنْ قَسَمُوا بَأَنْفُسِهِمْ إِنْ لَمْ تَبْطُلْ مَنَفَعَتُهُ كَسَيْفٍ يُكْسَرُ، وَمَا يَبْطُلُ نَفْعُهُ الْمَقْصُودُ كَحَمَامٍ وَطَاخُونَةٍ صَغِيرَتَيْنِ لَا يُجَابُ طَالِبُ قِسْمَتِهِ فِي الْأَصَحِّ، فَإِنْ أَمَكْنَ جَعَلُهُ حَمَامَيْنِ أَجِيبَ، وَلَوْ كَانَ لَهُ عَشْرُ دَارٍ لَا يَصْلُحُ لِلسُّكْنَى وَالْبَاقِي لَا خَرَّ

نinja (فَإِنْ اسْتَأْجَرُوهُ) نه گهر هه موو هاویه شه کان به شکره که یان به کرئی گرتو (وَسَمَى كُلُّ قَدْرًا) هر به که شیان نه اندازه کرئی به کی سهر به خوی ناو هینابو، نه وه (لَزِمَهُ) هر که سهو ناویراوه که ی خوی له سر واجب ده بی.

(وَالِإِ) به لام نه گهر به تیکپایی به که نه اندازه کرئی یان دانابو، نه و کاته (فَالْأَجْرَةُ مُوزَّعَةً عَلَى الْحِصَصِ) نه و کرئی به سه نه اندازه به شه کاندا به ش ده کرئی، واته: نه وه ی نیوه ی هه به نیوه ی کرئی به که دها، نه وه سییه کی هه به سییه کی، نه وه ی شه شیکی هه به شه شیکی (وَلِي قَوْلٌ عَلَى الرَّؤُوسِ) له فرموده ده کهدا به سه سه ری هاویه شه کاندا به به کسانی - به ش ده کرئی، به لام نه گهر تنها به کیکیان - بی پره زامه ندی هاویه شه کانی تر - به کرئی بگری، نه و کاته هه موو کرئی به که له سه ری واجب ده بی، هر وه که له (تحفه) دا فرموده ی تی.

(ثُمَّ مَا عَظُمَ الضَّرَرُ فِي قِسْمَتِهِ) نinja نه و هاویه شه ی زهره ریکی که وره له به شکر دنی دایه: (كَجَوْهَرَةٍ وَتَوْبٍ نَفْسَيْنِ) وه کو که وه ری وک و جلیکی نر خدار، هم (وَزَوْجِي خَفٍّ) وه کو جوته گورده ی، یان جوته خوفیکو نه و جورده شتانه، نه وه (إِنْ طَلَبَ الشُّرَكَاءُ كُلُّهُمْ قِسْمَتَهُ) نه گهر هه موو هاویه شه کان داوی به شکر دنیان کرد (لَمْ يُجْنِهِمُ الْقَاضِي) نابی قازی دلاویه که یان به جی بیئی، به لام (وَلَا يَمْنَعُهُمْ إِنْ قَسَمُوا بَأَنْفُسِهِمْ) نابی قه ده غه شیان بکا، نه گهر به خویان به شیان کرد (إِنْ لَمْ تَبْطُلْ مَنَفَعَتُهُ) به و مرجه ی به به کجاری سوده که ی تیک نه چی (كَسَيْفٍ يُكْسَرُ) وه کو شمشی ریك بشکیندری، چونکه بق کر نه کیرد سودی ده میتی.

به لام (وَمَا يَبْطُلُ نَفْعُهُ الْمَقْصُودُ) نه و هاویه شه ی به به شکر دنی سوده مه به سته که ی تیک بجی (كَحَمَامٍ وَطَاخُونَةٍ صَغِيرَتَيْنِ) وه کو که رماو وک و ناشیکی بجوک، نه وه (لَا يُجَابُ طَالِبُ قِسْمَتِهِ) وه لامی نه و هاویه شه نادریته وه که داوی به شکر دنی نه و جورده شته ده کا، چونکه زهره ری تی دایه (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی پر استردا، به لام (فَإِنْ أَمَكْنَ جَعَلُهُ حَمَامَيْنِ) نه گهر گونجا بگریته دوو که رماو، یان دوو ناش، نه و کاته (أَجِيبَ) وه لامی دواکاره که ده بریته وه، جا نه گهر هاویه شه که ی تریش پازی نه بی نوری له ده کرئی به شی بکا، چونکه زهره ری تی دایه.

به لام (وَلَوْ كَانَ لَهُ عَشْرُ دَارٍ) نه گهر هاویه شیکی ده به کیکی خانوویکی هه بوو، که (لَا يَصْلُحُ لِلسُّكْنَى) ده به که که که لکی نیشته جی بوونی نه بو (وَالْبَاقِي لَا خَرَّ) نه و به شه که ی تریشی بق

فَالْأَصْحُ إِجْبَارُ صَاحِبِ الْعُشْرِ يَطْلُبُ صَاحِبَهُ دُونَ عَكْسِهِ، وَمَا لَا يَغْضُمُ ضَرَرَهُ قِسْمَتُهُ
 الْأَوَّاعُ: أَحْلَاهَا: بِالْأَجْزَاءِ كَمَثَلِي وَدَارَ مُتَّفَقَةً الْأُبْنِيَّةِ وَأَرْضُ مُشْتَبِهَةِ الْأَجْزَاءِ فَيَجْبُرُ الْمُتَمَتِّعُ
 قُتْعَدَلُ السَّهَامُ كَيْلًا وَوَزْنًا وَذَرْعًا بَعْدَ الْأَنْصِبَاءِ إِنْ اسْتَوَتْ، وَيَكْتَبُ فِي كُلِّ رُقْعَةٍ اسْمُ
 شَرِيكِ أَوْ جُزْءًا مُمَيِّزًا بِحَدِّ أَوْ جِهَةٍ وَتَنْزِجُ فِي بَنَادِقٍ مُسْتَوِيَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُ مَنْ لَمْ يَخْضُرْهَا:

هاو به شه که یتر بوو و که لکی نیشته چی بوونی مه بوو، شه (فالأصح) به فرموده ی
 راستتر: (اجبار صاحب العشر) خاوه نی ده یه که که زوری لده کری خانووه که ی به ش بکا،
 هر چند زهره ریش بکا، به لام به و مرجعی (بطلب صاحب) به شکر دنه که به داواکرنی
 هاو به شه که یتر بی (نون عکسه) به لام به پیچه وانه وه نابن، وانه: به داواکرنی خاوه نی
 ده یه که که هاو به شه که یتر زوری لده کری.

﴿ناگاداری﴾: نه گهر به شکر نی مالی مندالو شیت قازانچی تن دا بی، شه بو
 سه ره رشتکاره که یان دروسته به شی بکا، نه گهر نا: دروست نی، به لام نه گهر هاو به شه که یتر
 داوای به شکر نی مال که بکن، شه کاته به شکر دنه که واجب ده بی، هر چند قازانچی
 مندالو شیت که شی تن دا نه بی، هر وه که له (تحفه) و حاشیه کانی دا فرمودیانه.
 (وما لا یغظم ضرره قسمة انواع) شه شته ی به به شکر دن زهره ریکی گه وره ی نابن، به
 سی جور به ش ده کری:

(أَحْدُهَا: بِالْأَجْزَاءِ) جوری یه که م: پی ی ده گوتری: (قِسْمَةُ الْأَجْزَاءِ) به شکر نی پارچه
 پارچه، هم پی ی ده گوتری: (قِسْمَةُ الْإِقْرَانِ) لیکیا کرنه وه (کَمَثَلِي) وه کو شتی هاو پی نه:
 وه که دانه ویله و پاره، هم (وَبَارِ مُتَّفَقَةً الْأُبْنِيَّةِ) وه کو خانوویک که هم مو ژووره کان و
 هیوانه کانی وه کو یه کتری بن، هم (وَأَرْضِ مُشْتَبِهَةِ الْأَجْزَاءِ) وه کو زه وییک که هم مو
 به شه کانی ویک بچن، له وانه دا گشتی (فَيَجْبُرُ الْمُتَمَتِّعُ) شه هاو به شه ی ده لی به شی ناکه م زوری
 لده کری به شی بکا، هر چند هم مو به شه کانی شی به نه دانه ی یه کتری نه بن:

که وایو: (قُتْعَدَلُ السَّهَامُ كَيْلًا وَوَزْنًا وَذَرْعًا) به شه کان یه کسان ده کری: به پیوان، یان به
 کیشان، یان به گه زو مه تر، یان به ژمار دن (بَعْدَ الْأَنْصِبَاءِ) به ژماره ی به شه کان (إِنْ اسْتَوَتْ)
 نه گهر به شه کان وه کو یه کتری بن: وه که زه ویه که بی سی که سان: هر یه که و سیتی کیکیان،
 شه ده کری شه سی به ش، ئینجا سی پارچه کاغه ز نین و (وَيَكْتُبُ فِي كُلِّ رُقْعَةٍ اسْمَ شَرِيكِ) له
 هر پارچه کاغه زیکا به شکره که ناوی هاو به شیک ده نووسی (أَوْ جُزْءًا مُمَيِّزًا بِحَدِّ أَوْ جِهَةٍ)
 یان به شیکی جیا کرلوه: به سنوویک، یان به نه نیشتیک له پارچه کاغه زه که دا ده نووسی،
 ئینجا (وَتَنْزِجُ فِي بَنَادِقٍ مُسْتَوِيَةٍ) شه پارچه کاغه زانه ده ناو چند تریکی یه کسان ده ندرین،
 یان ده ناو کیسه یه که ده ندرین بی (قُرْعَةً) به شکه کرسن له نیوانیانا:

(ثُمَّ يُخْرِجُ مَنْ لَمْ يَخْضُرْهَا رُقْعَةً) ئینجا که سیک که ناماده ی پوواوه که
 نه بو بی، یان مندالیک- پارچه کاغه زیک ده ر دین:

رُقْعَةً عَلَى الْجُزْءِ الْأَوَّلِ إِنْ كَتَبَ الْأَسْمَاءَ فَيُعْطَى مَنْ خَرَجَ اسْمُهُ، أَوْ عَلَى اسْمِ زَيْدٍ إِنْ كَتَبَ الْأَجْزَاءَ، فَإِنْ اخْتَلَفَتِ الْأَنْصِبَاءُ كَنَصْفٍ وَثُلُثٍ وَسُدُسٍ جُرُثُتِ الْأَرْضُ عَلَى أَقْلِ السَّهَامِ وَقُسِّمَتْ كَمَا سَبَقَ، وَيُحْتَزَرُ عَنْ تَفْرِيقِ حَصَّةٍ وَاحِدٍ. الثَّانِي: بِالتَّغْدِيلِ كَأَرْضٍ تَخْتَلَفُ قِيمَةُ أَجْزَائِهَا بِحَسَبِ قُوَّةِ إِبْنَاتٍ وَقُرْبِ مَاءٍ، وَيُجَبَّرُ الْمُتَمَتِّعُ عَلَيْهَا فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ اسْتَوَتْ قِيمَةُ ذَارَيْنِ أَوْ حَاتُوَيْنِ فَطُلَّبَ جَعْلُ كُلِّ لَوَاحِدٍ

(عَلَى الْجُزْءِ الْأَوَّلِ إِنْ كَتَبَ الْأَسْمَاءَ) له سر بهشی یکه‌م، نه‌گه‌ر به‌شک‌ره‌که ناوی هاویه‌شه‌کانی نوسیبی (فَيُعْطَى مَنْ خَرَجَ اسْمُهُ) جا به‌شه یکه‌مه‌که ده‌داته نه‌و هاویه‌شه‌ی ناوی له‌و پارچه کاغزه‌دا درچوه، ئینجا پارچه کاغز یکی‌تریش له سر به‌شه‌که‌ی دوو‌م در بیتنی و ده‌یداته نه‌و هاویه‌شه‌ی ناوی درچوه... به‌م جوره تا ده‌گاته کرتایی.

(أَوْ عَلَى اسْمِ زَيْدٍ إِنْ كَتَبَ الْأَجْزَاءَ) یان پارچه کاغزه‌که له سر ناوی (زه‌ید) در بیتنی، نه‌گه‌ر ناوی به‌شه‌کانی له پارچه کاغزه‌کاندا نوسیبی، ئینجا ناوی کامه پارچه له کاغزه‌که‌دا درچو، ده‌یداته (زه‌ید)، ئینجا پارچه یه‌کی‌تریش له سر ناوی (به‌کر) در بیتنی... به‌م جوره تاده‌گاته کرتایی.

(فَإِنْ اخْتَلَفَتِ الْأَنْصِبَاءُ) جا نه‌گه‌ر به‌شه‌کان لَيْك جیاواز بن (كَنْصَفٍ وَثُلُثٍ وَسُدُسٍ) وه‌کو نیوه‌و سبیه‌و شه‌شیک، نه‌و کاته (جُرُثُتِ الْأَرْضُ عَلَى أَقْلِ السَّهَامِ) زه‌ویه‌که له سر که‌م‌ترینی به‌شه‌کان پارچه پارچه ده‌کرئ، واته: له‌م وینه‌یه‌دا ده‌یکاته شه‌ش به‌ش، ئینجا (وَقُسِّمَتْ كَمَا سَبَقَ) وه‌کو شیوه‌ی پابردو به‌ش ده‌کرئ، به‌لام (وَيُحْتَزَرُ عَنْ تَفْرِيقِ حَصَّةٍ وَاحِدٍ) ده‌بی به‌شک‌ره‌که خوی بیاریزی: به‌شی هیچ هاویه‌شیک لَيْك جیا نه‌کاته‌وه، واته: با هه‌ر سیک پارچه‌کانی خاوه‌نی نیوه‌بی له ته‌نیشت یه‌کتری بن، هه‌ردو پارچه‌کانی خاوه‌نی سبیه‌و له ته‌نیشت یه‌کتری بن.

(الثَّانِي: بِالتَّغْدِيلِ) جو‌ری دوو‌ه‌می به‌شکردن: به (قِسْمَةُ التَّغْدِيلِ) ده‌بی، واته: یه‌کسانکردنی نرخ‌ی به‌شه‌کان (كَأَرْضٍ تَخْتَلَفُ قِيمَةُ أَجْزَائِهَا) وه‌کو به‌شکردنی زه‌ویه‌کی وه‌ها: که نرخ‌ی پارچه‌کانی لَيْك جیایی (بِحَسَبِ قُوَّةِ إِبْنَاتٍ وَقُرْبِ مَاءٍ) به‌گویره‌ی به‌هیزی سه‌و‌زکردنی گیاو دره‌خت و نزکی ئاو، یان پارچه‌یه‌کی دره‌ختی هه‌نار بی و پارچه‌یه‌کی دره‌ختی به‌پوو بی، نه‌وه له‌و حاله‌تانه‌دا پارچه‌یه‌کی باشه‌که -به‌هوی به‌نرخ‌ی- به‌رامبه‌ر دوو پارچه‌ی خرابه‌که داده‌ندری، یان به‌رامبه‌ر که‌متر، یان زیاتر... تا نرخ‌ی گشت پارچه‌کان یه‌کسان ده‌بی، ئینجا به‌و شیوه‌ی پابردو به (قُرْعَةً) -پشکه‌کردن به‌ش ده‌کرئ و هه‌م (وَيُجَبَّرُ الْمُتَمَتِّعُ عَلَيْهَا) بۆ نه‌م جوره دوو‌مه‌ش نه‌و هاویه‌شه‌ی ده‌لی: به‌شی ناکه‌م. ندری لێ ده‌کرئ به‌شی بکا (فِي الْأَظْهَرِ) له هه‌رمووده‌ی به‌هیزتردا.

(وَلَوْ اسْتَوَتْ قِيمَةُ ذَارَيْنِ أَوْ حَاتُوَيْنِ) نه‌گه‌ر دوو خانوو، یان دوو نوکان نرخه‌که‌یان به‌ ننداره‌ی یه‌کتری بوو (فَطُلَّبَ جَعْلُ كُلِّ لَوَاحِدٍ) ئینجا هاویه‌شیک داوی کرد: هه‌ر یه‌که‌یان

فَلَا إِجْبَارَ، أَوْ عَيْدٍ أَوْ ثِيَابٍ مِنْ نَوْعٍ أُجْبِرَ، أَوْ نَوَعَيْنِ فَلَا. الثَّالِثُ: بِالرَّدِّ بَأَنْ يَكُونَ فِي أَحَدِ الْجَانِبَيْنِ بَنَرٌ أَوْ شَجَرٌ لَا يُمَكِّنُ قِسْمَتَهُ قَبْرُهُ مَنْ يَأْخُذُهُ قِسْطُ قِيَمَتِهِ، وَلَا إِجْبَارَ فِيهِ، وَهُوَ بَيْعٌ، وَكَذَا التَّغْدِيلُ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَقِسْمَةُ الْأَجْزَاءِ إِفْرَازٌ

— به گویره‌ی پشکه کردن — بقیه کیکیان بین. نه وه (فلا إجبار) له م جوړه دا هاویه شه که یتري ټاکړی له ټاکړی بقیه شکرین، چونکه هر که سټیکو مه به سټیکي جیاوازی هیه له شوینو نوکانو خانوودا (أو عیبیر أو ثیاب) یان چند کویله، یان چند جل، یان چند نازوله، یان چند درخت نرخه که یان به کسان بوو، هم (من نوع) گشتیان له یه ک جوړبون، نه و کاته (أجبر) هاویه شه که یتري ټاکړی له ده کړی به شی بکا (أو نوعین) به لام نه گېر له دوو جوړبون: وه ک بزنو مه، یان جلی خوری و لږکه، یان وه مېسترو درخت، نه و کاته (فلا) هاویه شه که ټاکړی له ټاکړی، چونکه مه به سټه کان له هر جوړی کدا لیک جیانه.

(الثالث: بالرّد) جوړی سټی هیه به شکرین: (قسمة الرّد) — به شکرین به په دکرڼه وهیه، واته: هاویه شیک — به هوی چاکتری به شه که ی خوی — هندی مال بداته هاویه شه که یتري: (بأن يكون في أحد الجانبين بنر أو شجر) وه له لایه کی زهویه که دا بیریک، یان درختیک، یان شټیک یتري هیه، که (لا يمكن قسمته) نه گودجی به ش بکړی و لایه که یتريش تی دا نه بی، یان تی دا بین به لام وه کو نم لایه چاک نه بی، نه و کاته هندی مال له به رامبر بیره که و درخته که بقیه لایه که یتري داده ندري، ټینجا به (قرعة) — پشکه کردن به ش ده کړی، ټینجا (قبره من يأخذه قسط قيمته) نه و هابه شوی لایه که ی بیرو درخته که ودرده گړی ده بی به شه نرخي بیره که، یان درخته که بقیه هاویه شه که یتري په د بکاته وه:

بقي وینه: نرخي هر پارچه یه که هزار دیناره، نرخي بیره که ش — به تنها — هزار دیناره، نه و هاویه شوی لای بیره که ودرده گړی ده بی پټنجه د دینار بقیه هاویه شه که یتري په د بکاته وه له به رامبر نیوه ی بیره که. به لام (ولا إجبار فيه) نه م جوړی سټی هم ټولیکړنی تی دا نیه، چونکه نه و مالهی هاویه شه که په دی ده کاته وه هاویه شوی تی دا نیه.

(وهو بيع) به شکرین به په دکرڼه وه فرق شته، چونکه مال که له به رامبر به شه که ودرده گړی، به لام پیویستی به ووشی کرینو فرق شته نیه، به لکو مرجه: هاویه شه کان به نویان پازی بین (وكذا التغديل على المذهب) هه روه ها (قسمة التغديل) ش فرق شته، له سهر هه رمووده ی پراستی مه زهب، به لام له بهر پیویستی نه م جوړه به شکرین به ټولیکړن ده کړی، هه روه مالی مرقفی قه رزداریش به ټولیکړن ده فرق شری، چونکه گشت به شیکي مال هاویه شه که ملکی هه موو هاویه شه کانه، واته: هر هاویه شیک به شه که ی خوی له به رامبر به شی هاویه شه که ی ودرده گړی.

(وقسمه الأجزاء إفران) به شکرین پارچه پارچه کان — که جوړی به که م بوو — جیاکړنه وه ی ملکیکه له ملکیکي تر، واته: فروشتن نیه بوی به ټولیکړنیش ده کړی، چونکه به و

فِي الْأَظْهَرِ، وَيَشْتَرِطُ فِي الرُّدِّ الرِّضَا بَعْدَ خُرُوجِ الْقَرْعَةِ، وَلَوْ تَرَاضِيَ بِقِسْمَةٍ مَا لَا إِجْبَارَ فِيهِ أَشْتَرِطَ الرِّضَا بَعْدَ الْقَرْعَةِ فِي الْأَصَحِّ، كَقَوْلِهِمَا: رَضِينَا بِهَذِهِ الْقِسْمَةِ، أَوْ بِمَا أَخْرَجَتْهُ الْقَرْعَةُ. وَلَوْ ثَبَتَ بَيِّنَةٌ غَلَطَ أَوْ حَيْفٌ فِي قِسْمَةِ إِجْبَارٍ تُقْضَتُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ بَيِّنَةٌ وَادِّعَاةٌ وَاحِدَةٌ فَلَهُ تَخْلِيفُ شَرِيكِهِ، وَلَوْ ادِّعَاةٌ فِي قِسْمَةِ تَرَاضٍ وَقُلْنَا هِيَ يَنْبَغُ فَلَا أَصَحَّ أَنَّهُ لَا أَثَرَ لِلْغَلَطِ

جیا کرند و به ناشکرا دهن: ثم به شه جیا کرند و به شهی ثم هاویه شه به (فی الاظهر) له فرموده می به میز ترند.

(وَيَشْتَرِطُ فِي الرُّدِّ) به مهرج داده ندردی له به شکرینی به په دکرند و ده (الرِّضَا بَعْدَ خُرُوجِ الْقَرْعَةِ) هم مو هاویه شه کان له دواى دهرچوونی پشکه به زویان بلین: بهم به شکرند پازیمه چونکه گوتمان: ثم جوره به شکرند له راستیدا فروشتنه و زورلیکرنی تنیدا نیه، که و ابو: پیویسته ووشی پازی بوون بگوتری.

(و) مهرده ها له دوو جوره که می تریشدا (لَوْ تَرَاضِيَ) نه گهر هاویه شه کان - پیش پشکه کردن - به خویان پازی بون (بِقِسْمَةٍ مَا لَا إِجْبَارَ فِيهِ) به به شکرینی مالیک بی زورلیکرن، نه وه (أَشْتَرِطَ الرِّضَا بَعْدَ الْقَرْعَةِ) به مهرج داده ندردی: له دواى پشکه کرنیش به و به شکرند پازی بین (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده می راستردا (كَقَوْلِهِمَا: رَضِينَا بِهَذِهِ الْقِسْمَةِ) وه که هم موویان بلین: بهم به شکرند پازی بوین (أَوْ يَانْ بَلَيْنَ: بِمَا أَخْرَجَتْهُ الْقَرْعَةُ) پازیمه به و به شهی پشکه کردند که دهری می ناوه.

به لام نه گهر به شکرند که به زورلیکرن بی، نه و کاته پازی بوونی هیچ لایه که په چا و نا کړی: نه له پیش پشکه کردن و نه له دواى پشکه کردن، مهرده له (تحفة) و (نهاية) یدا فرموده یان.

(وَلَوْ ثَبَتَ بَيِّنَةٌ) نه گهر به دوو شاهید، یان به شاهیدیک سویند خواردن ناشکرا بوو: (غَلَطَ أَوْ حَيْفٌ فِي قِسْمَةِ إِجْبَارٍ) له به شکرندی به زورلیکرندا هله یه که، یان ستمیک کراوه، نه و کاته (تُقْضَتُ) به شکرند که هله وه شیندریته وه.

(فَإِنْ لَمْ تَكُنْ بَيِّنَةٌ) جا نه گهر شاهید نه بو (وَأَدِّعَاةٌ وَاحِدَةٌ) یه کیک له هاویه شه کان گوتی: هله یه که، یان ستمیک له به شکرند که دا کراوه، نه و کاته (فَلَهُ تَخْلِيفُ شَرِيكِهِ) مافی هیه هاویه شه که می سویند بدا: که هله نه کراوه و ستمیش نه کراوه، جا نه گهر هاویه شه که سویندی خوارد، نه وه به شکرند که به دروستیو داده ندردی، به لام نه گهر سویندی نه خوارد، نه و کاته نه گهر داواکاره که سویند بخوا، به شکرند که هله وه شیندریته وه.

(وَلَوْ ادِّعَاةٌ فِي قِسْمَةِ تَرَاضٍ) نه گهر له به شکرندیکى به په زامه ندی خویاندا گوتی: هله یه که، یان ستمیک کراوه (وَقُلْنَا هِيَ يَنْبَغُ) بشلین به شکرندی به په زامه ندی فروشتنه: وه که جوردی نووهم و سنیهم، نه و کاته (فَلَا أَصَحَّ أَنَّهُ لَا أَثَرَ لِلْغَلَطِ) به فرموده می راستر:

فَلَا فَائِدَةَ لِهَذِهِ الدُّعْوَى، قُلْتُ: وَإِنْ قُلْنَا إِفْرَارٌ نُقْضَتْ إِنْ ثَبِتَ، وَإِلَّا فَيُخْلَفُ شَرِيكُهُ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ أُسْتَحَقَّ بَعْضُ الْمَقْسُومِ شَائِعًا بَطَلَتْ فِيهِ، وَفِي الْبَاقِي خِلَافٌ تَفْرِيقِ الصَّفَقَةِ، أَوْ مِنَ النَّصِيْبَيْنِ مُعَيَّنٍ سَوَاءً بَقِيَتْ، وَإِلَّا بَطَلَتْ.

(کتاب الشَّهَادَاتِ)

هله کردنه که و ستمه که هیچ کاریک له به شکرینه که ناکان، که و ابو: (فَلَا فَائِدَةَ لِهَذِهِ الدُّعْوَى) نه م داوا کردنه هیچ سودیکی نیه، هرچه ند زهره ریشی کردبی، چونکه به پره زامه ندی خوی وازی له مافی خوی میتاوه بقی هاویه شه که ی.

(قُلْتُ) نِیمامی (النواوی) فرمودیه تی (وَإِنْ قُلْنَا: إِفْرَارٌ) نه گهر بلینین: به شکرینی به پره زامه ندی جیا کردنه وی به شه کانه: وه ک جوری به کمی به شکرینه کان، نه و کاته (نُقِضَتْ إِنْ ثَبِتَ) هله ده وه شیندریته وه نه گهر به بوو شامید، یان به شاهیدیکو سویند خواردن ناشکرا بیی: هله یه، یان ستم کراوه (وَإِلَّا) به لام نه گهر ناشکرا نه بی، نه و کاته (فَيُخْلَفُ شَرِيكُهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) هاویه شه که ی سویند ده خوا: که ستم و هله نه کراوه، نینجا به شکرینه که به دروستبوو داده ندی، هره وه تازه پرابر.

(وَلَوْ أُسْتَحَقَّ بَعْضُ الْمَقْسُومِ شَائِعًا) نه گهر هه ندیکی ماله به شکراره که به مافی که سیکی تر ده رچو به به ریلای: وه ک چواریک، نه وه (بَطَلَتْ فِيهِ) له وه نه ده دا به شکرینه که به تال ده بیته وه واجب: بدریته وه خاوه نه که ی (وَفِي الْبَاقِي خِلَافٌ تَفْرِيقِ الصَّفَقَةِ) له وه ی ماوه ته وه ش فرموده جیا وازه کانی لیجیا کردنه وه ی مامله تیک دیننه جی، به فرموده ی به هیتر: به شکرینه که دروست ده بی به لام هاویه شه کان مافی په شیمانیان هه یه.

(أَوْ مِنَ النَّصِيْبَيْنِ مُعَيَّنٍ سَوَاءً) یان له هره بوو به شه کاندانه اندازه یکی دیارکراو به یه کسانی ده رچو مافی که سیکی تره، نه و کاته ش (بَقِيَتْ) به شکرینه که وه ک خوی ده میننی (وَإِلَّا) به لام به شه دیارکراوه که یه کسان نه بو، یان ته نها له به شیکیاندا بوو، نه و کاته (بَطَلَتْ) به شکرینه که به تال ده بیته وه، چونکه هره یه که یان نه اندازه ی مافی خوی وه رنه گرتوه.

﴿کتاب الشَّهَادَاتِ: په رتوکی شاهیدیه کان﴾

پیناسه: شاهیدی: خبه ردانی که سیکه به مافی که سیک له سهر که سیک. نینجا برانه: درو کردن له شاهیدی دا گونا میکی گوری و پیغمبر ﷺ له پیزی کافریونی دلناوه فرمودیه تی: ﴿أَلَا أَخْبِرُكُمْ بِأَكْبَرِ الْكِبَائِرِ؟ قَالُوا بَلَى. قَالَ: الْإِشْرَاكُ بِاللَّهِ وَعَقْوُ الْوَالِدَيْنِ وَشَهَادَةُ الزُّوْرِ﴾ رواه الشيخان، گوره ترین گونا مه کانتان پی بلیم؟ (صحابه) گوتیان: به ای. پیغمبر ﷺ فرمودی: کافریونو نازلردانی دلیکو باوکو شاهیدی به درو. هم فرمودیه تی: ﴿لَنْ تَزُولَ قَلَمٌ شَهِدَ الزُّوْرَ حَتَّى يُوجِبَ اللَّهُ لَهُ النَّارَ﴾ رواه ابن ماجه بسند صحیح، پی شاهیدی به درو له شوینی خوی لانا که وی تا خوی گوره ناگری نوزده خوی بقی واجب ده کا.

شَرَطُ الشَّاهِدِ: مُسْلِمٌ حُرٌّ مُكَلَّفٌ عَدْلٌ ذُو مَرْوَةٍ غَيْرُ مَتَّهِمٍ، وَشَرَطُ الْعَدَالَةِ: اجْتِنَابُ الْكِبَائِرِ وَالْإِصْرَارِ عَلَى صَغِيرَةٍ،

(شَرَطُ الشَّاهِدِ) مهرجه کانی شاهید بۆ نه وهی شاهیدی قبول بکری: (مُسْلِمٌ) ده بی موسولمان بی، واته: شاهیدی کافر قبول ناکری، چونکه خوی گوره ده فره موی: ﴿وَأَشْهِدُوا ذُوِي عَدْلٍ مِنْكُمْ﴾ نوو پیاوی داپه روره له خوتان بکهنه شاهید. واته: کافر له نئمه نیو داپه روره ریش نیو. به لام له مزه بی نیمامی (حنفی) دا: شاهیدی کافر له زه پی کافر کی تر وهرده گیرئ، هروه که له (مجمع الانهر) و (مغنی) دا فره مویانه.

هروه ها مهرجه شاهیده که: (حُرٌّ مُكَلَّفٌ) نازادو بالغ عاقل بی، خوی گوره ده فره موی: ﴿وَأَسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ﴾ نوو شاهید له پیاوه کانتان بکهنه شاهید. که واته شاهیدی مندال قبول ناکری چونکه پیاو نیو، هم شاهیدی شیتیش قبول ناکری به (اجماع) ی زانایانی نیسلام.

به لام له مزه بی نیمام (مالک) دا: شاهیدی مندال له سه ره کتری قبول ده کری لهو لیدان و بریندار کردنانه ی له نیوانیاندا پوو ددها، بهو مهرجه ی لیک جیا نه بوینه وه، هروه که حاشیه کانی (القلیوبی) و (عمیره) دا کتپاویه تیان وه.

هروه ها مهرجه شاهیده که (عَدْلٌ) داپه روره بی، به به لکه ی نایه ته که ی پیشتر، که واته: شاهیدی فاسق قبول ناکری، چونکه خوی گوره ده فره موی: ﴿إِنْ جَاءَكُمْ لَأَسْقِ نَبِيًّا قَتِيلًا﴾ نه گهر فاسقیک هه والیک هینا لاتان نئوه لی بکولنه وه و پوونی بکهنه وه. واته: هه واله که ی قبول مه که ن.

هروه ها مهرجه شاهیده که: (ذُو مَرْوَةٍ) خاوهن پیاوه تی و په ووشتی به رز بی، چونکه نه گهر مرقو پیاوه تی نه بی، شهرم ناکاو چی حه ز بکا ده یلی و ده یکا، هروه که پیغه مبه ر: ﴿وَإِذَا لَمْ تَسْجَحْ فَأَصْنَعْ مَا شِئْتَ﴾ رواه الشیخان، هه کاتیک شهرمت نه کرد، چی حه ز ده که ی بیکه.

هم (غَيْرُ مَتَّهِمٍ) له شاهیدی که ی دا تۆمهت پیگراو نه بی: به سود گه یاندن، یان زه ره لیدان، پیغه مبه ر: ﴿لَا تَقْبَلُ شَهَادَةَ ذِي الظَّنِّ وَلَا ذِي الْحَسَةِ﴾ حدیث صحیح رواه الحاكم علی شرط مسلم، شاهیدی خاوهن تۆمهت و خاوهن نوژمنایه تی قبول ناکری. جا بزانه: له دوی پووئکر نه وهی گونا هه کان هم نوو مهرجه پوون ده که ی نه وه، ان شاء الله تعالی. هروه ها مهرجه شاهیده که: گویاو هه شیر بی، واته: شاهیدی لالو گیله که قبول ناکری، هروه که له زۆریه ی سه رچاوه کانداه فره مویانه.

(وَشَرَطُ الْعَدَالَةِ) مهرجه داپه روره ی نه مه یه: (اجْتِنَابُ الْكِبَائِرِ) مرقو خوی له گشت گونا هه ی که گونا هه کان پیاریزی و هیچیکیان نه کا، هم (وَالْإِصْرَارِ عَلَى صَغِيرَةٍ) خوی پیاریزی له سوپیوون له سه ره نه ها گونا هه کی بچوک، یان له سه ره چهند گونا هه کی بچوک.

روونکردنه وه: هر کاتیک مړوځ گوناځي کې گوره یی کرد، نه وه داپه روه یی به تال ده بیته وه و ده بیته فاسق، هر چه ند ته نها یه ک جاریش گوناځه کېی کردبې و خواپه رسته کانیشی زږتر بن له گوناځه کان، واته: نه گهر له گوناځه گوره که تږبهش بکا شاهیدی لوقبول نا کړی تا سالتیک به سر تږبه کېی دا تیده په پې، هـروهک له (باسی شاهیدی کافرو فاسق) دا پوونی ده که پنه وه، ان شاء الله تعالی.

هـروهـها نه گهر زږ جار گوناځي کېی بچوک بکا، یان چه ند گوناځي کېی بچوک دوو باره بکاته وه و تږبه نه کاو خواپه رسته کانیشی به سر گوناځه بچوک کانی دا زال نه بن: وهک یه کسان بن، نه و کاته گوناځه بچوک که ده گاته پیزی گوناځی گوره و داپه روه یی به تال ده بیته وه و ده بیته فاسق، به لام نه گهر خواپه رسته کانی زال بن به سر گوناځه بچوک کانی دا، یان له گوناځه بچوک کانی تږبه یی کردبې، نه و کاته هر به داپه روه و ده میتیته وه.

نینجا بزانه: چه ند زانایه کی مه زه بی (الشافعی) فه رموده کېی هـندیک زانایانی مه زه بی (مالک) ی هـلېژار بوه: که هر کاتیک داپه روه یی نه ماو فاسقی بلاو بږوه، نه و کاته له بهر ناچاری - دانور داد دهکا به شاهیدی کهم گوناځتری کهم گوناځتر، به لام نیام (ابن عبدالسلام) په دی کردتته وه، هـروهـها به فه رموده یه کی نیام (أحمد) نه و نه ده به سه: شاهیده که به ناشکرای موسولمان بې، به و مه رجه ی فاسقی نه زاندرایی، هـروهک له (تحفه) و (نهایه) و حاشیه کانیاندا ناوه پږکی نه م باسه پوون کراوته وه.

﴿ پیناسه ی گوناځی گوره و بچوک ﴾

هر گوناځیک بیته نیشانه یی که م بایه خی به نایین: جا له دنیا دا سزای بږ داندرا بې، یان هـرهـشـی قیامت، یان له عنـت، یان غـزهـبی خـوای له سر هـاتبـې، نه وانه گوناځی گوره نه، جگه له وانه ش گوناځی بچوک، هـروهک له (شرح مسلم) و زږیه ی سرچاوه کاند پوون کراوته وه.

بږ وینه: کوشتنی به ناهـق و زیناو مه ی خواربـنه وه و دزی و پیاو مالـخواربـنی یه تیمو شاهیدی به دږو سویتندی به دږو به رتیل و بوختانی زیناو زه و تکردن و له بیر کردنی قوپنان و زه کاتنه دان و به پږوونه بوونی په مهـزان بـې عـوزو پېشـخـستـرو بواخـستنی نوږو سحر کردن... هـتـد، نه وانه گشتی گوناځی گوره نه، (ابن عباس) بـسـلهـه مـنـها، فه رموویه تی: ژماره ی گوناځه گوره کان له حـفـتا نزیکـتره، هـروهک له (مغنی) دا گپراویه تیه وه.

(وَيَحْرُمُ اللَّعِبُ بِالْثَرْدِ) هر پامه که مه کردن به تاو له (عَلَى الصَّحِيحِ) له سر فه رموده یی پاست، پیغه مبه ر: ﴿مَنْ لَعِبَ بِالْثَرْدِ لَكَ أَلَمًا صَبَغَ يَدَهُ فِي لَحْمٍ خَزِيرٍ﴾

وَيُكْرَهُ بِشَطْرِنَجٍ، فَإِنْ شُرْطَ فِيهِ مَالٌ مِنَ الْجَانِبَيْنِ فِقِمَارٌ، وَيُبَاحُ الْحُدَاءُ وَسَمَاعُهُ،
وَيُكْرَهُ الْفَنَاءُ بِلاَ آلَةٍ وَسَمَاعُهُ،

وَدَمِهِ ﴿﴾ رواه مسلم وأبو داود، هر که سبک گاه به تاوله بکا، وهك دهستی به گوشت و خونی به راز کردی نه وایه. که واته: نه گهر به رده وام تاوله بکا، شاهیدی لی قبول ناکری، چونکه تاوانی به رامبر خواو پیغه مبر ۱۱۱ کرده، هروهك له حدیسه کی (أبو داود) دا هاتوه.

(وَيُكْرَهُ بِشَطْرِنَجٍ) ناپه سنده: که مه کردن به شه ترنج، چونکه له زیگرو نویژ کردن غافلی دهکا، جا هر چند شه ترنج له سئ مزه به کی تردا هر پامه، به لام هیچ حدیسی کی پاستی دهره قی نه هاتوه، هروهك له (تحفه) دا فرمویه تی، به لام (فَإِنْ شُرْطَ فِيهِ مَالٌ مِنَ الْجَانِبَيْنِ) نه گهر له شه تره ندجا مال به مخرج داندرا له هردو لاه، نه وکاته (فِقِمَارٌ) ده بیته قومار، که واته: به (إجماع) ی زانایانی نیسلام هر پام دهی، هروهها نه گهر ته نها لایه نیکیش مالیک به مخرج دابنی، هر هر پامه.

جا یزانه: هر که مه کردنیک - وهك تاوله - به گزیره و خه ملاندن بی: وهكو دیمینه، نه وه هر پامه هر چند هیچ مالیشی له سر وهر نه گیری، به لام نه گهر - وهك شه ترنج - به لیکدان وه و بیر لیکرنه وه بی: وهكو دامه و سئ پیزکانه و تقیزکانه، نه وه هر پام نیه، چونکه بیرى مرقه به هیز دهکا بق جهنگ، به لام به و مخرج له پیکه و چایخانه دا که مه که نه کا؟ چونکه پیاهه تی لاده با، هم به و مخرجش هیچ شتیکی له سر وهر نه گیری، نه گینا: نه ویش ده بیته قومار و هر پام ده بی.

هروهها هر پامه: تی که بردانی به ران و سه گو که شه شیر و هله پاندنی مه یمون و کزتریازی و هر که مه یکی بیته هوی لاچوونی په رده ی شهرم و پیاهه تی، هروهك له (تحفه) و (معنی) دا نه م باسه پوون کراوه ته وه.

(وَيُبَاحُ الْحُدَاءُ) به بیت گوتن له نوای ووشر - تاکو خوش بهوا - حه لاله، هم (وَسَمَاعُهُ) گوئی لپراگرتنیشی حه لاله، چونکه پیغه مبر ۱۱۱ گوئی له (أَنْجَشَةُ) پراگرتوه، هروهك له (البخاری و مسلم) دا گیر دراوه ته وه.

(وَيُكْرَهُ الْفَنَاءُ بِلاَ آلَةٍ) ناپه سنده گزانی گوتن به بی که رسته ی غافل کردن و جوشاندن، هم (وَسَمَاعُهُ) گوئی لپراگرتنیشی ناپه سنده، به لام نه گهر گزانی گوتنه که له گال به کاره ی تانی که رسته ی غافل کردن و جوشاندن بی، نه وکاته گوتن و گوئی لپراگرتنی هردو که هر پام هر چند پیاهیش بیلی ﴿﴾ عن ابن مسعود: إِنَّ الْفَنَاءَ يُنْبِتُ الثَّفَاقَ فِي الْقَلْبِ ﴿﴾ رواه أبو داود وابن أبي الدنيا وصححه في التحفة، گزانی گوتن دوو پووی له ناو دلدنا شین ده کا. ﴿وَعنه في تفسير قوله تعالى: (وَمَنْ النَّاسِ مَنْ يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ): هُوَ وَاللَّهُ الْفَنَاءُ﴾

وَيَحْرُمُ اسْتِعْمَالُ آلَةٍ مِنْ شِعَارِ الشَّرِّبَةِ كَطُبُورٍ وَعُودٍ وَصَنْجٍ وَمِزْمَارٍ عِرَاقِيٍّ وَاسْتِمَاعُهَا، لَا يَرَاعُ فِي الْأَصَحِّ، قُلْتُ: الْأَصَحُّ تَحْرِيمُهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

رواه الحاكم ورواه الإمام أحمد والترمذي عن أبي أمامة مرفوعاً، ورواه البيهقي عن ابن عباس رضي الله عنهما، هه نديك كهس ههيه غافلكردي گفتوگو ده كېږي تاكو خهلكي له پښكاي خوا گومړا بكا. (ابن مسعود) فهرموي: (والله مه بهست له و گفتوگويه: گورانيه).

جا بزانه: گوراني گوتني نافره تان بډ كړ كړينه وهی منداله كانيان دروسته، هم سرود گوتني ثابيني: كه باسي خواو پښه مېرښ ښه هانداني چاكه ي تډا بڼ، نه وانهش سوننه تن، هه روهك له (تحفة) (نهایه) دافه رمويانه، هه روه ها نه گهر گوراني گوتنه كه باسي نافره تو شتي حه پامي تډا نه بڼ و مه بهستي هاندانيشي بډ خراپه نه بڼ، نه و كاتهش حه پام نيه، هه روهك نيمامي (الغزالي) فهرمويه تي و (الشرواني) گيړاويه تيه وه.

(وَيَحْرُمُ اسْتِعْمَالُ آلَةٍ مِنْ شِعَارِ الشَّرِّبَةِ) به يه كده نكي هه چوار مه زه به كاني (أهل السنة) حه پامه: به كار هيتاني هه كهرسته يه كي له دروشي شه پراېخوړه كان بڼ: (كَطُبُورٍ وَعُودٍ وَصَنْجٍ) وهكو تونبور عودو سه نجه و په بابو جه نكه و سه نتيرو كه مه جبه، هم (وَمِزْمَارٍ عِرَاقِيٍّ) زوړناو دوزله و گشت كه رسته يه كي تري مزيقا.

هم (وَاسْتِمَاعُهَا) گوئي لږپاگرتني نه وانه و گشت كه رسته يه كي تري مزيقاش حه پامه؟ چونكه بڼ جيا كړنه وه پښه مېرښ ښه فهرمويه تي: ﴿لِيَكُونَ مِنْ أُمَّتِي أَقْوَامٌ يَسْتَحِلُّونَ الْحَرِّ وَالْحَرِيرَ وَالْخَمْرَ وَالْمَعَازِفَ﴾ رواه البخاري وأبوداود، هه ندي كهس له نوممه تي من ده بڼ: زيناو ناوړيشمو شه پراې و موسيqaكان به حه لال ده زانن.

جگه له مهش به كار هيتان و گوئي لږپاگرتني نه وانه ي پراېدو و پچواندنې فاسقو بڼ نه خلاقه كانه، پښه مېرښ ښه فهرمويه تي: ﴿مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ﴾ رواه أبوداود والطبراني بسند حسن، هه كه سيك خوي وه كه سانتيك بچو پني نه ويش له نه وانه.

نيتر كه به يه كده نكي هه چوار مه زه به كان گشت كه رسته يه كي مزيقا حه پام بڼ، واجبه: مروي موسولمان خوي لږپاږيږي و به قسه پوجه له كاني (ابن حزم) و (ان طاهر) هه لته خه له تي و فتوايه كانيان باوه پ نه كاو له يه كده نكي زانا ياني باوه پيږكاو لانه دا.

جا هه كه سيك واتيښكا: گوئي لږپاگرتني گوراني و موسيqa زه وقي مروي زياد ده كا بډ خوا په رستي، يان نيسبه تي بداته لاي پښه مېرښ ښه بېگومان نه وه نه زانه و شه يتانه و بوختان به خواو پښه مېرښ ښه ده كا، كه واپو: واجبه: زوړ به توندي ته مېښ بكري، هه روهك له (تحفة) و (الشرواني) دا به دريږي پوړن كراوه ته وه.

(لَا يَرَاعُ فِي الْأَصَحِّ) به لام شمشال حه پام نيه (قُلْتُ) نيمامي (النواوي) فهرمويه تي: (الْأَصَحُّ تَحْرِيمُهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) به فهرموده ي پاستر: شمشال حه پامه. جا نه و زانا يانه ي

وَيَجُوزُ ذُفُّ لُعْرُسٍ وَخَتَانٍ وَكَذَا غَيْرُهُمَا فِي الْأَصَحِّ وَإِنْ كَانَ فِيهِ جَلَّاجٌ، وَيَحْرُمُ ضَرْبُ الْكُوبَةِ وَهِيَ طَبْلٌ طَوِيلٌ ضَيِّقُ الْوَسَطِ، لَا الرِّقْصُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ فِيهِ تَكْسُرٌ كَقِفْلِ الْمُخْنَثِ،

ده فەرموون: شەمشال حەپام نیه. لە بەر ئەو یە: هیچ بە لگە یەکی باوە پێتکراو لە سەر حەپامی ی نیه، ھەروەک لە (مغنی) دا فەرموویەتی.

(وَيَجُوزُ ذُفُّ لُعْرُسٍ وَخَتَانٍ) دەف لێدان و گۆی لێراگرتنی دروستە: بۆ بۆکو سوننە تکرەنی کوپان و (وَكَذَا غَيْرُهُمَا فِي الْأَصَحِّ) ھەروەھا جگە لەو دووانەش بۆ گشت خۆشیەکی تر دروستە دەف لێبدری: وەک مارە پێین و جەژن و گەپانەوێ پێیوارو ھاتنی زانایەکی ئایینی و سەرکەوتنی موسولمانان و... ھتد.

(وَإِنْ كَانَ فِيهِ جَلَّاجٌ) ھەرچەند دەفەکەش ئالغ و زنجیرەکانیشی تی دا بن ھەر حەلالە، چونکە ئافەرەتێک گۆتی: ﴿يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي لَنَزَرْتُ أَنْ أَضْرِبَ عَلَى رَأْسِكَ بِالْذُفِّ؟ قَالَ: أَوَلِي بَنُوكَ﴾ روایە ئابوداود و الترمذی بێ سەند صحیح، ئەو پێغەمبەری خوا نەزەم کردبو- ئەگەر لەم غەزایە جەنابت بە سەلامەتی گەپایەو- لە سەرت دەف لێبەدەم؟ پێغەمبەر ﷺ فەرمووی: نەزەکەت بە جی بێنە. واتە: چونکە لەم ھالەتە دا دەف لێدان سوننەتە. ھەم چەند حەیسێکی تریش کە لە باسی مارە پێین و بۆکو گواستەو ھەدا گێڕاوەو ھە.

جا بزاتە: ئیمام (ابن الصلاح) فەرموویەتی: ئەگەر دەف و شەمشال و پێکرا لێبدری، ئەو کاتە ھەر دووکیان حەپام دەبن. بەلام ئیمامی (السبکی) پەندی کردۆتەو، ھەروەک لە (تحفة) و (النهاية) دا پەوین کراوەتەو.

(وَيَحْرُمُ ضَرْبُ الْكُوبَةِ) حەپامە لێدانی تەپلی کوپە (وَهِيَ طَبْلٌ طَوِيلٌ ضَيِّقُ الْوَسَطِ) کە تەپلیکی درێژی ناو قەد تەسکە و سەرتکی پیستە ی لە سەر نیه، پێغەمبەر ﷺ فەرموویەتی: ﴿إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَ الْخَمْرَ وَالْمَيْسِرَ وَالْكَوْبَةَ﴾ حدیث صحیح روایە ئابوداود و غیرە، خۆای گەورە حەپامی کردو: شەپاب و قومارو لێدانی کوپە. بەلام جگە لەوانە تەپلیەکانی تر حەپام نین: وەکو تەپلی جەنگو حاجیەکان و پەمەزان، ھەروەک لە زۆریە سەرچاوەکان دا فەرموویانەو لە باسی وەستیشدا پاریا، واتە: بەو مەرجە ی زوپیای لە گەلدا نەبی، ئەگینا: ئەویش حەپام دەبن؟ چونکە دەھۆل و زوپی- و پێکرا- پێشە ی بەدەوشتەکانە.

(لَا الرِّقْصُ) بەلام ھەلپە پکی- شایە حەپام نیه بەو مەرجە ی ئافەرەت و پیاو تێکەل نەبن، چونکە (حَبَشِي) یەکان لە ناو مەزگە و تەدا گەمەیان دەکردو ھەلپە پەپین، پێغەمبەر ﷺ پەخنی نەگرت، ھەروەک لە (البخاری و مسلم) دا گێڕاوەو ھە.

(إِلَّا أَنْ يَكُونَ فِيهِ تَكْسُرٌ) تەنھا ئەگەر ھەلپە پینە کە سەماکردن و خۆشکەندەوێ تی دا بۆ و لێچ و ئەندامەکانی لەش بەم لاو بەو لا دا خوار بکەنەو (كَقِفْلِ الْمُخْنَثِ) وەکو کرداری ئەو کەسە ی سەمای ئافەرەتانە دەکا، لەو ھالەتە دا بۆ ئافەرەت و بۆ پیاوان حەپام و پیاو ھەتی ش کەم دەکاتەو.

وَيَبَاحُ قَوْلُ شَعْرٍ وَإِنْشَادُهُ إِلَّا أَنْ يَهْجُوَ أَوْ يُفَحِّشَ أَوْ يُعَرِّضَ بِأَمْرَةٍ مُعَيَّنَةٍ. وَالْمُرُوءَةُ تَخْلُقُ بِخُلُقِ أَمَثَالِهِ فِي زَمَانِهِ وَمَكَانِهِ، فَلَا أَكْلَ فِي سَوْقٍ، وَالْمَشْيُ مَكْشُوفَ الرَّأْسِ، وَقَبْلَةُ زَوْجَةٍ وَأَمَةً بِحَضْرَةِ النَّاسِ،

نیعام (ابن عبدالسلام) فرموده‌اند: نه‌ها که م عه‌قله‌کان هه‌له‌په‌پکئی ده‌که‌ن و هه‌له‌په‌پکئی ته‌نها بۆ ئافره‌تان ده‌گوچیی. هه‌روه‌ک له (مغنی) دا گێژاپوه‌تیه‌وه.

هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر ئافره‌ت و پیاویش تیکه‌ل بن-که پئی ده‌گوچیی: په‌ش به‌له‌ک- نه‌و کاته‌هه‌رامیه‌که‌ی به‌هێزتره‌، چونکه پێغه‌مبه‌ر ﷺ فرموده‌یه‌تی: ﴿لَنْ يَطْفَنَ فِي رَأْسِ أَحَدِكُمْ بِمِخْطَاطٍ خَيْرٌ مِنْ أَنْ يَمَسَّ امْرَأَةً لَا تَحِلُّ لَهُ﴾ رواه الطبرانی بسند صحيح، نه‌گه‌ر به‌کیکتان به‌سوژنیکئی ناسن له‌سه‌ری بدری باشتره‌ له‌وه‌ی ده‌ست له‌ ئافره‌تیکئی وه‌ها بدا: که بۆی هه‌لال نه‌بێ.

(وَيَبَاحُ قَوْلُ شَعْرٍ وَإِنْشَادُهُ) هه‌لاله‌: شیع‌ر دانان و شیع‌ر گوژتن، چونکه پێغه‌مبه‌ر ﷺ چه‌ند شاعیریکی هه‌بون ﴿إِلَّا أَنْ يَهْجُوَ﴾ ته‌نها نه‌گه‌ر له‌ شیع‌ره‌که‌ی دا جێئۆ بداته‌ موسولمانیک، یان کافرێکی په‌یمان له‌هه‌ستو (أَوْ يُفَحِّشَ) یان له‌ مه‌دح کردندا له‌ سنور ده‌ر بجئی (أَوْ يُعَرِّضَ بِأَمْرٍ مُعَيَّنٍ) یان باسی سیفه‌ته‌کانی ئافره‌تیکئی دیارکراو بکا، نه‌وه‌ له‌و هاله‌تانه‌دا شیع‌ره‌که‌ هه‌پام ده‌بێ.

به‌لام نه‌گه‌ر له‌ شیع‌ره‌که‌ی دا جێئۆ بداته‌ کافره‌کانی چه‌نگی نه‌و کاته‌ سوننه‌ته‌و خیری ده‌گاتی، چونکه پێغه‌مبه‌ر ﷺ فرموی: ﴿أَهْجُوا قُرَيْشًا فَإِنَّهُ أَشَدُّ عَلَيْهَا مِنْ رَشْقٍ بِالتَّبْلِ﴾ رواه الشيخان، به‌ شیع‌ره‌کانتان جێئۆ بده‌نه‌ کافره‌کانی قوره‌یش، چونکه جێئۆدانه‌که‌تان له‌ سه‌ریان به‌هێزتره‌ له‌ تیربارانکردنیان. هه‌روه‌ها دروسته‌: به‌ شیع‌ر جێئۆ بداته‌ فاسقی به‌ ئاشکراو بیده‌کاری به‌ ئاشکرا، هه‌روه‌ک له‌ زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فرموویانه‌.

جا بزانه‌: نه‌کردنی سوننه‌ته‌کانی (رواتب)ی پێش و پاشی نوێژه‌ واجبه‌کان به‌ به‌رده‌وامی و بێ‌عوژ، هه‌م نه‌کردنی سوننه‌ته‌کانی ناو نوێژ به‌ به‌رده‌وامی، هه‌م هه‌لسان و دانیشتن و له‌گه‌ل که‌م عه‌قله‌کان و ناکه‌س به‌چه‌کان گشتی زیان له‌ قبولکردنی شاهیدی ده‌ده‌ن، هه‌روه‌ک له (مغنی) و (الشروانی) دا فرموویانه‌.

﴿بَاسِ پِیاوه‌تی و تۆمه‌تی شاهیده‌کان﴾

(وَالْمُرُوءَةُ) نه‌و پیاوه‌تیه‌ی-به‌ به‌لگه‌ی هه‌دیه‌که‌- گوتمان: مه‌رجه‌ شاهیده‌که‌ هه‌بێ، نه‌مه‌یه‌: (تَخْلُقُ بِخُلُقِ أَمَثَالِهِ) به‌ په‌وه‌شته‌ باشه‌کانی هاوینه‌کانی-به‌گوێه‌ی شه‌رح- خۆی جوان بکا (فِي زَمَانِهِ وَمَكَانِهِ) له‌ سه‌رده‌م و شوینه‌که‌ی خۆی دا.

بۆ وینه‌: (فَلَا أَكْلَ فِي سَوْقٍ) خواردن و خواردنه‌وه‌ له‌ پێگه‌کانی بازاردا، هه‌م (وَالْمَشْيُ مَكْشُوفَ الرَّأْسِ) پوشتن له‌ بازاردا به‌ سه‌رپووتی، هه‌م (وَقَبْلَةُ زَوْجَةٍ وَأَمَةٍ بِحَضْرَةِ النَّاسِ)

وَإِكْتَارُ حِكَايَاتٍ مُضْحَكَةٍ، وَلُبْسُ فَقِيهِ قَبَاءٍ وَقَلَنْسُوءَةٍ حَيْثُ لَا يُعْتَادُ، وَإِكْبَابٌ عَلَى لَعِبِ الشُّطْرُنِجِ أَوْ غَنَاءٍ أَوْ سَمَاعِهِ وَإِدَامَةُ رَقْصٍ يُسْقَطُهَا، وَالْأَمْرُ فِيهِ يَخْتَلِفُ بِالْأَشْخَاصِ وَالْأَحْوَالِ وَالْأَمَاكِنِ، وَحِرْفَةُ ذَنْبَةٍ كُحْجَامَةٍ وَكَنْسٍ وَذَنْبِغٍ مِمَّنْ لَا تَلِيقُ بِهِ تُسْقَطُهَا، فَإِنْ اعْتَادَهَا وَكَانَتْ حِرْفَةً أَبِيهِ فَلَا فِي الْأَصَحِّ. وَالثَّهْمَةُ أَنْ يَجْرُ إِلَيْهِ نَفْعًا أَوْ يَدْفَعَ عَنْهُ ضَرَرًا فَتَرُدُّ شَهَادَتُهُ لِعَبْدِهِ وَمُكَاتِبِهِ وَغَرِيمٍ لَهُ مَيِّتٍ أَوْ عَلَيْهِ حَجَرٌ فَلَسٍ،

ماچ کردنی ژن و جاریه کی له بهرچاوی خه لک، هم (وَإِكْتَارُ حِكَايَاتٍ مُضْحَكَةٍ) زډر گټړانه و دی پوداوه کانی پټکه نیتته، هم (وَلُبْسُ فَقِيهِ قَبَاءٍ وَقَلَنْسُوءَةٍ حَيْثُ لَا يُعْتَادُ) ده بهر کردنی مړو فی شهر عزان که وایه ک، یان کولاوړیک که بڼ زانایانی شایینی له و شوینده عادت نه بڼ، هم (وَإِكْبَابٌ عَلَى لَعِبِ الشُّطْرُنِجِ) خه ریکوونیکې بهر ده وام له سره گمهی شته تره نچ دامه، یان له سره ړنگه کانداه تره نچ دامه بکا (أَوْ غَنَاءٍ أَوْ سَمَاعِهِ) یان خه ریکوونیکې بهر ده وام له سره گورانی گوتن و گوئی لټپاگرتنی گورانی، هم (وَإِدَامَةُ رَقْصٍ) زډر شایه کردن، نه وانه گشتی (يُسْقَطُهَا) پیاوړتی لاده به نو شاهیدیی قبول ناکړی.

(وَالْأَمْرُ فِيهِ يَخْتَلِفُ بِالْأَشْخَاصِ وَالْأَحْوَالِ وَالْأَمَاكِنِ) نه و کارانه ی پیاوړتی لاده به نو به گوړه و مړو ته کان و حال ته کان و شوینده کان ده گوړین، واته: واده بڼ نه و کارانه بڼ هندی کهس له شوینیکدا ناشیرین و بڼ هندیکیان له هندی شوینتی تردا ناشیرین نښ.

(وَحِرْفَةُ ذَنْبَةٍ) پیشه به کی حه لالی له بهرچا و سوک: (كُحْجَامَةٍ وَكَنْسٍ وَذَنْبِغٍ) وه کو خوین لیگرتن و زبل مالین و ده باغ کردن (مِمَّنْ لَا تَلِيقُ بِهِ) له که سیکه وه که شیاوی خوی نه بڼ (تُسْقَطُهَا) پیاوړتی لاده با، به لام (فَإِنْ اعْتَادَهَا) نه گهر پیشه که شیاوی خوی بڼ و (وَكَانَتْ حِرْفَةً أَبِيهِ) هم پیشه ی باوکی بوو (فَلَا فِي الْأَصَحِّ) پیاوړتی لاتابا، له فرموده و پاستردا، به لام خاوهن پیشه ی حه پام شاهیدیی قبول ناکړی، هرچه ند پیشه ی باوکیشی بڼ و شیاوی خویشی بڼ، هر وه که له زډیه ی سرچاوه کانداه فرمودیانه.

﴿ تَوْمَتِي شاهیده کان ﴾

(وَالثَّهْمَةُ) نه و تومه تی - به به لگهی حه دیسه که - گورتمان: قبول کردنی شاهیدیی قه ده غه ده کا: (أَنْ يَجْرُ إِلَيْهِ نَفْعًا أَوْ يَدْفَعَ عَنْهُ ضَرَرًا) نه و به: به شاهیدیه کی سوډیک بڼ لای خوی پابکیشی، یان زیانیک له خوی لېدا، که وایو: (فَتَرُدُّ شَهَادَتُهُ لِعَبْدِهِ وَمُكَاتِبِهِ) شاهیدیه کی ږد ده کردته وه قبول ناکړی بڼ کړیله کی خوی بڼ نوو سراو پیدراوی خوی، چونکه مالی نه وانه بڼ خوړتی، هم (وَعَرِيمٍ لَهُ مَيِّتٍ) شاهیدیه کی قبول ناکړی بڼ قهر زدارکی خوی: که قهر زداره که مردی (أَوْ عَلَيْهِ حَجَرٌ فَلَسٍ) یان قه ده غه ی قهر زدار ی له سره داندراین، چونکه نه گهر به شاهیدیه کی وی مالیک بڼ قهر زداره که ناشکرا بیڼ، نه و کاته داوا ده کا قهر زه کی له و مال بهریته وه.

وَبِمَا هُوَ وَكِيلٌ فِيهِ، وَبِرَّاءَةٍ مِنْ ضَمَنِهِ، وَبِجَرَّاحَةِ مُؤَرِّثِهِ، وَلَوْ شَهِدَ لِمُؤَرِّثٍ لَهُ مَرِيضٍ
أَوْ جَرِيحٍ بِمَالٍ قَبْلَ الْإِنْدِمَالِ قُبِلَتْ فِي الْأَصَحِّ، وَتُرَدُّ شَهَادَةُ عَاقِلَةٍ يَفْسُقُ شُهُودُ قَتْلِ
وَعُرْمَاءٍ مُفْلِسٍ يَفْسُقُ شُهُودُ دَيْنٍ آخَرَ، وَلَوْ شَهِدَا لِثَنَيْنِ بِوَصِيَّةٍ فَشَهِدَا لِلشَّاهِدَيْنِ
بِوَصِيَّةٍ مِنْ تِلْكَ التَّرَكَّةِ قُبِلَتْ الشَّهَادَتَانِ فِي الْأَصَحِّ،

به لام نه گهر قهرزداره که ی زیندوو بی و قه ده غه ی له سر دانه ندرابن، نه و کاته
شاهیدیه که ی بق قهرزداره که ی قبول ده کری، چونکه به حالت ده قهرزه که له نه سستی
قهرزداره که دایه، هه روه که له (تحفه) و (مغنی) دا هه رموویانه.

هم (وَبِمَا هُوَ وَكِيلٌ فِيهِ) شاهیدی له و شته شدا قبول ناکری که به خوی تی دا وه کیله،
یان سه روه سیته، یان سه ربه رشتکاره، چونکه به شاهیدییه ده سه لاتی که بق خوی له
شته که دا ناشکرا ده کا، هم (وَبِرَّاءَةٍ مِنْ ضَمَنِهِ) شاهیدی قبول ناکری به نه مانی
قهرزی سر که سیک که نه بو بیته زامینی، چونکه به شاهیدییه زامینی قهرزه که له
خوی لاده دا، هم (وَبِجَرَّاحَةِ مُؤَرِّثِهِ) شاهیدی به برینی میراتده ره که ی-پیش
چاکبونه وه- قبول ناکری، چونکه نه گهر میراتده ره که ی به برینه برنی خوینی
برینه که ی به میرات بق خوی ده گه پیتته وه.

به لام (وَلَوْ شَهِدَ لِمُؤَرِّثٍ لَهُ) نه گهر شاهیدی دا: بق میراتده ریکی خوی که میراتده ره که:
(مَرِيضٍ أَوْ جَرِيحٍ) نه خوش بوو، یان بریندار بوو، شاهیدییه که ش (بِمَالٍ قَبْلَ الْإِنْدِمَالِ) به
مالیک بوو پیش نه وه ی چاک بیته وه، نه وه (قُبِلَتْ فِي الْأَصَحِّ) شاهیدییه که ی قبول ده کری،
له هه مووده ی راستردا، چونکه مال- وه کو برینه که ی پابروو- نابیتته هوی مردن.

(وَتُرَدُّ شَهَادَةُ عَاقِلَةٍ يَفْسُقُ شُهُودُ قَتْلِ) شاهیدییه خرمه کانی موقو که ره ده ده کرتته وه و
قبول ناکری که بلین: شاهیده کانی کوشتنه که فاسق بوو، چونکه به شاهیدییه
ناشکرا کردنی کوشتنه که لاده ده ن تا کو خوینی کوژاوه که نه ده ن.

(و) هه روه ها (عُرْمَاءٍ مُفْلِسٍ) شاهیدی خاوه ن قهرزه کانی قهرزداریک- که قه ده غه ی له
سر داندرابن- قبول ناکری (يَفْسُقُ شُهُودُ دَيْنٍ آخَرَ) که شاهیدی بده ن: به فاسقبوونی
شاهیده کانی قهرزیکی تر له سر قهرزداره که، چونکه به شاهیدییه هاویه شی خاوه ن
قهرزیکی تر لاده ده ن.

(وَلَوْ شَهِدَا لِثَنَيْنِ بِوَصِيَّةٍ) نه گهر دوو شامید شاهیدیان دا به وه سیتی که بق دوو که سان له
میراتی که دا (فَشَهِدَا لِلشَّاهِدَيْنِ بِوَصِيَّةٍ مِنْ تِلْكَ التَّرَكَّةِ) نینجا دوو که سه کانیش شاهیدیان دا:
بق نه م دوو شاهیدانه به وه سیتی که له هه مان میراتدا، نه وه (قُبِلَتْ الشَّهَادَتَانِ فِي الْأَصَحِّ)
هه رو شاهیدییه کان قبول ده کری له هه رمووده ی راستردا، چونکه هه روو شاهیده کان
لیک جیا بونه ته وه.

وَلَا تُقْبَلُ لِأَصْلٍ وَلَا فَرْعٍ، وَتُقْبَلُ عَلَيْهِمَا، وَكَذَا عَلَى أَبِيهِمَا بِطَلَقِ ضَرَّةٍ أُمَّهُمَا أَوْ قَدْفَهَا فِي الْأَظْهَرِ، وَإِذَا شَهِدَ لِفَرْعٍ وَأَجْنَبِيٍّ قُبِلَتْ لِلْأَجْنَبِيِّ فِي الْأَظْهَرِ، قُلْتُ: وَتُقْبَلُ لِكُلِّ مِنَ الزَّوْجَيْنِ وَالْأَخِ وَصَدِيقٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

(وَلَا تُقْبَلُ لِأَصْلٍ) شاهیدی کوپو کیژ بۆ دایکو باوکیان و به سهره وه تریش قبول ناکرئ، هم (وَلَا فَرْعٍ) شاهیدی دایکو باوکیش بۆ کوپو کیژه کانیان و به ره و خوار تریش قبول ناکرئ، چونکه کوپو کیژ پارچه یه که ن له دایکو باوکان و تۆمه تی سود پیگه یاندنیان لیده کرئ، ﴿بُؤْسِيْ كِه جُولَه کِه یه ک زری نیمامی (علی) ی بردبو- قازی (شَرِیح) شاهیدی حمزه رتی (حسن) ی قبول نه کرد بۆ نیمامی (علی)؟ چونکه باوکی خوی بووک. هروهک (أبو نعیم) و (البیهقی) گپراویه تیانه وه.

به لام (وَتُقْبَلُ عَلَيْهِمَا) شاهیدی دایکو باوک له زه پی منداله کانیان و هم شاهیدی منداله کان له زه پی دایکو باوکانیان قبول ده کرئ، بهو مرجه ی دوژمنایه تی له نیوانیاندا نه بن (وَكَذَا عَلَى أَبِيهِمَا بِطَلَقِ ضَرَّةٍ أُمَّهُمَا أَوْ قَدْفَهَا) هروه ها شاهیدی دو کوپ قبول ده کرئ له سهر باوکیان: که هه وی دایکیانی ته لاق داوه، یان بوختانی زینای پی کرده (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرمووده ی به هیژتردا، چونکه تۆمه تی سوڭه یاندنه دایکیان بی هیژه؟ چونکه باوکه که ده توانئ دایکی نه وانیش ته لاق بدا.

(وَإِذَا شَهِدَ لِفَرْعٍ وَأَجْنَبِيٍّ) نه گهر شاهیدی دا: بۆ مندالکی خوی بۆ بیگانه یه ک، یان بۆ باوکی خوی و بیگانه یه ک، واته: گوتی: نه م شته ملکی هه رووکیانه. نه وه (قُبِلَتْ لِلْأَجْنَبِيِّ فِي الْأَظْهَرِ) شاهیدی که ی بۆ بیگانه که قبول ده کرئ، له فهرمووده ی به هیژتردا، به لام بۆ باوک و منداله که ی قبول ناکرئ.

تینجا بزانه: نه گهر شاهیدی بدا بۆ کوپی خوی له سهر باوکی خوی، یان به پیچه وانه وه، یان بۆ باوکی خوی له سهر دایکی خوی، یان به پیچه وانه وه، نه وه له و حاله تانه دا شاهیدی که ی قبول ناکرئ، هروهک نیمامی (الغزالی) فهرموویه تی، به لام نیمامی (ابن عبدالسلام) فهرموویه تی: قبول ده کرئ؟ چونکه تۆمه ته که بی هیژه، هروهک له زۆریه ی سه رچاوه کاندا گپراویه تیانه وه.

(قُلْتُ) نیمامی (النواوی) فهرموویه تی (وَتُقْبَلُ لِكُلِّ مِنَ الزَّوْجَيْنِ) شاهیدی ههر یه کتک له ژنو میژد بۆ یه کتری قبول ده کرئ و هم له زه پی یه کتریشیان قبول ده کرئ.

به لام شاهیدی میژد له سهر زینای ژنه که ی قبول ناکرئ هه رچه ند سئ شاهیدی تریش هه بن، هروهک له زۆریه ی سه رچاوه کاندا فهرمویانه.

(و) هروه ها (لَاخِ وَصَدِيقٍ) شاهیدی برا بۆ براو له زه پی برا، هم شاهیدی گشت خزمه کانی تریش بۆ یه کتری و له زه پی یه کتری، هم شاهیدی دۆست بۆ دۆست و له زه پی دۆست گشتی قبول ده کرئ (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونکه تۆمه ته که بی هیژه.

وَلَا تُقْبَلُ مِنْ عَدُوٍّ وَهُوَ مَنْ يُبْغِضُهُ بِحَيْثُ يَتَمَتَّى زَوَالَ نِعْمَتِهِ وَيَحْزَنُ بِسُرُورِهِ وَيَفْرَحُ بِمُصِيبَتِهِ، وَتُقْبَلُ لَهُ، وَكَذَا عَلَيْهِ فِي عَدَاوَةِ دِينِ كَافِرٍ وَمُتَّبِعِهِ، وَتُقْبَلُ شَهَادَةُ مُتَّبِعِهِ لَا لِكُفْرِهِ، لَا مُقْبَلٌ لَا يَضْطِبُّ، وَلَا مُبَادِرٌ،

(وَلَا تُقْبَلُ مِنْ عَدُوٍّ) شاهیدی له نوژمن قبول ناکړی له زهري نوژمنه کې نه گهر نوژمنایه تیه کې دویایی بی و ناشکراش بی، پیغمبر ﷺ فرمویه تی: ﴿لَا تَجُوزُ شَهَادَةُ خَائِنٍ وَلَا غَائِنٍ وَلَا ذِي غِمَرٍ عَلَى أَخِيهِ﴾ رواه أبو داود وابن ماجه یاسناد حسن، شاهیدی خائین و خاوهن بقو قین له سر برای خوی دروست نیه (وَهُوَ مَنْ يُبْغِضُهُ) نوژمن نهو که سیه: رقمی لی بی (بِحَيْثُ يَتَمَتَّى زَوَالَ نِعْمَتِهِ) به شیوه یه کی وهما: خوژگی نه مانی نیعمه و خوشی بکاو هم (وَيَحْزَنُ بِسُرُورِهِ وَيَفْرَحُ بِمُصِيبَتِهِ) به خوشیه که شی دلته نگ بی و به به لاو موسیبه تیشی دلخوش بی.

جا بزانه: نه گهر نوژمنایه تیه که له هر دو لاهو بو، نهو شاهیدی هیچ لایه کیان له سر لایه کی تر قبول ناکړی، به لام نه گهر ته نها له لایه که وه بو، نهو کاته ته نها شاهیدی نهو لایه قبول ناکړی، جا هر که سیک نوژمنایه تی نهو که سیه کرد که ده یو شاهیدی له سر بدا، به لام شاهیده که هیچ وه لامی نوژمنایه تی نه داوه، نیجا شاهیدی له سر بدا، نهو شاهیدی قبول ده کړی، نهو هک خه اک نهو جوړه نوژمنایه تیه بکاته پیکایه ک بقو په دکرته وهی شاهیدی، هر وه که له زوری سرچاوه کاند فرمویانه.

(وَتُقْبَلُ لَهُ) شاهیدی نوژمن بقو سودی نوژمنه کې قبول ده کړی، چونکه تومه تی تدا نیه (وَكَذًا عَلَيْهِ فِي عَدَاوَةِ دِينٍ) هر وه له زهري نوژمنه کې قبول ده کړی له حاله تی نوژمنایه تی تابینی دا (كَكَافِرٍ وَمُتَّبِعِهِ) وهکو کافرک موسولمانیک شاهیدی له سر بدا، یان بیدعه کاریک په کیکی (أهل السنه) شاهیدی له سر بدا.

هم (وَتُقْبَلُ شَهَادَةُ مُتَّبِعِهِ لَا لِكُفْرِهِ) شاهیدی نهو بیدعه کارهش قبول ده کړی که به هوی بیدعه که به کافر، یان به فاسق داینه نین، به لام نه گهر بیدعه کاره که بوختانی زینا به هر زده تی (عائشة) بکا، نهو کافر ده بی و نه گهر جنیو بداته (صحابه) کان، یان له غنه تیان لی بکا، نهو هک فاسق ده بی، که واته شاهیدی نهو جوړه بیدعه کارانه قبول ناکړی، هر وه که له (مغنی) دا فرمویه تی، که وایو: شاهیدی زوری شیعه کانی نه سرده مه قبول ناکړی، هم (لَا مُقْبَلٌ لَا يَضْطِبُّ) شاهیدی نهو که سیهش قبول ناکړی که غافل ده بی و شتی له بیر ده چیته وه.

(وَلَا مُبَادِرٍ) شاهیدی په له که ریش قبول ناکړی، واته: پیش نه وهی داوای شاهیدی لی بکړی نهو له خوی وه شاهیدی بدا، چونکه تومه تی تدا یه، به لام نه گهر داوکاره که: شیت، یان یه تیم بو، یان نهیده زانی شاهیدی هیه، نهو کاته سوننه ته: شاهیده که خوی

وَتَقْبَلُ شَهَادَةَ الْحَسْبَةِ فِي حُقُوقِ اللَّهِ تَعَالَى وَفِيمَا لَهُ فِيهِ حَقٌّ مُؤَكَّدٌ: كَطَّلَاقٍ وَعَقٍّ وَعَفْوٍ
عَنْ قِصَاصٍ وَبَقَاءِ عِدَّةٍ وَأَنْقِضَانِهَا وَحَدِّ لَهَا، وَكَذَا النَّسَبُ عَلَى الصَّحِيحِ، وَمَتَى حَكَمَ
بِشَاهِدَيْنِ قَبَانَا كَافِرَيْنِ أَوْ عَبْدَيْنِ أَوْ صَيِّبَيْنِ نَقَضَهُ هُوَ وَغَيْرُهُ، وَكَذَا فَاسِقَانِ فِي الْأَظْهَرِ،

ناشکرا بکاو بلی: من شاهیدی ئەم شتەم. بە لکو ئەگەر لە پەرواوە کەدا هیچ شاهیدیتر
نەبێ، ئەو کاتە دوور نەبە واجب بێ خۆی ناشکرا بکا، هەر وەک لە (تحفة) و (نهاية) دا
فەرمانە، پیغەمبەر ﷺ دەفرموی: ﴿أَلَا أَخْبِرُكُمْ بِخَيْرِ الشُّهَدَاءِ؟ الَّذِي يَأْتِي بِالشَّهَادَةِ قَبْلَ
أَنْ يُسْأَلَ﴾ رواه مسلم، چاکترینی شاهیدەکان ئەو شاهیدەیه: شاهیدی بدا پێش ئەوەی
داوای شاهیدی ی لێبکری.

کەوابو: بە بەلگەی ئەم حەیسە: (وَتَقْبَلُ شَهَادَةَ الْحَسْبَةِ) بێ داوا لێکردن شاهیدی بۆ
پەزنامەندی خوا قبول دەکری: (فِي حُقُوقِ اللَّهِ تَعَالَى) لە مافەکانی خۆی گەرەدا: وەکو
کە فەقارەت و نوێتو زەکات و پێژوو... هتد، هەم (وَفِيمَا لَهُ فِيهِ حَقٌّ مُؤَكَّدٌ) لەو شتەشدا قبول
دەکری کە مافیکی کارتیئە کراوی خۆی گەرەدی تێدا، واتە: مافە کە بە پازیبوونی
ئادەمیزاد نەگورێ: (كَطَّلَاقٍ وَعَقٍّ) وەکو تە لاقدان و ئازادکردن و (وَعَفْوٍ عَنْ قِصَاصٍ) لێبوردن
لە کوشتنی لە تۆلە و (وَبَقَاءِ عِدَّةٍ وَأَنْقِضَانِهَا) مان، یان نەمانی (عدّة) ی ئافەرەت و (وَحَدِّ لَهَا)
سزای تاوانیکی مافیخودا: وەکو زینا و شەڕا بخوارن وە (وَكَذَا النَّسَبُ عَلَى الصَّحِيحِ) هەر وەها
ناشکارکردنی ئەزادی کەسیک: لە واندە گشتی بێ داوا لێکردن ئەگەر بۆ پەزنامەندی خودا
شاهیدی بدا، ئەوە شاهیدی ی لێقبول دەکری، چونکە خۆی گەرە دەفرموی: ﴿هُوَ أَقْبَلُ الشَّهَادَةِ لِلَّهِ﴾ بۆ پەزنامەندی خوا شاهیدی بدەن.

بەلام لە مافەکانی ئادەمیزادا- بێ داوا لێکردن- شاهیدی بۆ پەزنامەندی خوا قبول
ناکری: وە کەین و فرۆشتن و دانپێداهێنان و ئەو جورە شتانە، هەر وەک لە (تحفة) و
(مغنی) دا فەرمانە.

﴿ شاهیدی کافرو فاسق ﴾

(وَمَتَى حَكَمَ بِشَاهِدَيْنِ) هەر کاتێک قازی دادی کرد بە دوو شاهید (قَبَانَا كَافِرَيْنِ أَوْ عَبْدَيْنِ
أَوْ صَيِّبَيْنِ) ئێنجا ناشکرا بۆ لە کاتی بێ یاردانە کەدا هەردوو شاهیدەکان: کافر بون، یان
کۆیلە بون، یان منداڵ بون، ئەوە (نَقَضَهُ هُوَ وَغَيْرُهُ) واجبە: ئەم قازییە، یان قازینیکیتر
ئەو بێ یارە هەلبووە شیندێتە وە (وَكَذَا فَاسِقَانِ فِي الْأَظْهَرِ) هەر وەها ئەگەر ناشکرا بۆ لە
کاتی دادکردنە کەدا هەردوو شاهیدەکان فاسق بون، ئەو کاتەش واجبە: بێ یارە کە
هەلبووە شیندێتە وە، لە فەرمانەدا پاستردا.

بەلام لە فەرمانەدا بێ هیژو لە مەزەبێ (حنفی) دا: ئەگەر دادکردنە کە بە دوو شاهیدی
فاسق کرابن، ئەوە دروست دەبێ و هەتاوە شیندێتە وە، هەر وەک لە (مجمع الانهر) دا
فەرمانە.

وَلَوْ شَهِدَ كَافِرٌ أَوْ عَبْدٌ أَوْ صَبِيٌّ ثُمَّ أَعَادَهَا بَعْدَ كَمَالِهِ قُبِلَتْ شَهَادَتُهُ، أَوْ فَاسِقٌ تَابَ فَلَا، وَتَقْبَلُ شَهَادَتُهُ فِي غَيْرِهَا بِشَرْطِ اخْتِبَارِهِ بَعْدَ التَّوْبَةِ مُدَّةً يُظَنُّ بِهَا صِدْقُ تَوْبَتِهِ، وَقَدَّرَهَا الْأَكْثَرُونَ بِسَنَةٍ،

(وَلَوْ شَهِدَ كَافِرٌ أَوْ عَبْدٌ أَوْ صَبِيٌّ) نه گهر کافرک، یان کویله یه ک، یان مندالتیک له شتیگدا شامیدی داو قبول نه کرا (ثُمَّ أَعَادَهَا بَعْدَ كَمَالِهِ) نینجا له دواي کاملېون، واته: له دواي موسولمانېون، یان نازادېون، یان بلوغېون له هه مان شتدا شامیدی که ی نووېاره کرده وه، نه و کاته (قُبِلَتْ شَهَادَتُهُ) شامیدی که ی قبول ده کړی، چونکه نه وانه به په دکرښه وه ی شامیدی عه پیدار نابن، که وایو: تومه تی لابرښی عه یه که ی لیتا کړی.

به لام (أَوْ فَاسِقٌ) نه گهر فاسقیک له شتیگدا شامیدی داو به هوی فاسقی شامیدی که ی قبول نه کرا، نینجا (تَابَ) توبه ی کړو له هه مان شتدا شامیدی که ی نووېاره کرده وه، نه وه (فَلَا) شامیدی که ی قبول ناکړی، چونکه جاری یه که م به په دکرښه وه ی شامیدی به فاسقېون عه پیدار بو وه و نیستاش تومه تی نه وه ی لیده کړی عه یه که له سر خوی لایبا.

به لام (وَتَقْبَلُ شَهَادَتُهُ فِي غَيْرِهَا) شامیدی توبه کاره که قبول ده کړی له شتیگی تردا جگه له و شتی شامیدی تی دا په د کرابو وه (بِشَرْطِ اخْتِبَارِهِ بَعْدَ التَّوْبَةِ مُدَّةً) به و مرجه ی له دواي توبه کړنه که ماو یه کی وها تا قی بکړیته وه: که (يُظَنُّ بِهَا صِدْقُ تَوْبَتِهِ) به هوی نه و ماو یه واتیگه ی توبه که ی پاسته:

(وَقَدَّرَهَا الْأَكْثَرُونَ بِسَنَةٍ) زږدترینی زانایان نه اندازه ی تا قی کړنه وه که یان به سالتیک داناو ه، چونکه هر چوار و ریزه کان کار له حه زو په و شتی مړو ده کهن.

خوا ی گه وره له باره ی بوختانکری زینا ده فه رموی: ﴿وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ هیچ شامیدی که له و بوختانکهرانه قبول مه کن و نه وانه فاسقن، ته نها له وانه نه بی: که له دواي گونا هه که توبه یان کړو وه یو خوا گونجاون، به پاستی خوا له گونا هه خوش ده بی و په حم ده کا.

هه روه ها نه و که سه ی به هوی کرداریک پیاو ه تی له ده ست داو ه، نه ویش یو قبول کړنی شامیدی پیویسته سالتیک تا قی بکړیته وه، تا کو باو ه پی پی بکړی، هه روه که له زږدیه ی سه رچا و ه کا ندا فه رمو ویانه.

﴿مهرجه کانی توبه کړدن﴾

توبه: په شیمانېون نه و یه له گونا ه. جا بزانه: توبه کړدن ده مو ده ست له هه موو گونا هیک واجبه، جا گونا هه که بچوک بی، یان گه وره بی.

دیسان بزانه: خوا ی گه وره له گه وره یی خوی توبه قبول ده کا، واته: گونا هه که له سر توبه کاره که لاده باو له سه ر گونا هه که سزای نادا، به و مرجه ی توبه که ی دروست بی، واته: نه و مرجه انه ی دها ته ووی لیتنه جی، هه روه که (شرح مسلم) و (فتح الباری) دا فه رمو ویانه.

وَيُشْتَرَطُ فِي تَوْبَةِ مَعْصِيَةِ قَوْلِيَّةٍ: الْقَوْلُ، يَقُولُ الْقَاضِي: قَدْ بَطُلَ وَأَنَا نَادِمٌ عَلَيْهِ وَلَا أَعُودُ إِلَيْهِ. وَكَذَا شَهَادَةُ الزُّورِ، قُلْتُ: وَغَيْرُ الْقَوْلِيَّةِ يُشْتَرَطُ إِقْلَاعٌ، وَكَدَمٌ، وَعَزْمٌ أَنْ لَا يَعُودَ، وَرَدُّ ظُلَامَةِ آدَمِيٍّ إِنْ تَعَلَّقَتْ بِهِ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

که وایو: (وَيُشْتَرَطُ فِي تَوْبَةِ مَعْصِيَةِ قَوْلِيَّةٍ) به مهرج داده‌اند برای له دروستبونی توبه‌ی گونا می به زویان: (الْقَوْلُ) ده‌بی به زویان توبه‌که بکا، که واته: (فَيَقُولُ الْقَاضِي) بوختانکه ری زینا له توبه‌کرینه‌که ی‌دا ده‌لی: (قَدْ بَطُلَ وَأَنَا نَادِمٌ عَلَيْهِ وَلَا أَعُودُ إِلَيْهِ) بوختانه‌که م دروبه، من له و بوختانه په‌شیمانم، جاریکی تر ناگه‌پیمه‌وه بق بوختانکردن (وَكَذَا شَهَادَةُ الزُّورِ) مهره‌ها له توبه‌ی شاهیدی به درویشدا مهرجه بلئی: شاهیدی‌که م درو بوو، له و شاهیدی په‌شیمانم، جاریکی تر ناگه‌پیمه‌وه بق شاهیدی به درو.

(قُلْتُ) نیمامی (النواوی) فهرموویه تی (وَغَيْرُ الْقَوْلِيَّةِ) جگه له گونا‌ه‌کانی به زویان بق دروستبونی توبه‌کردن له گشت گونا‌ه‌یک چوار مهرج پیوستن، یه‌که‌م: (يُشْتَرَطُ إِقْلَاعٌ) مهرجه مهر نیستا واز له گونا‌ه‌که بیتن. دوهم: (وَتَدَمٌ) له گونا‌ه‌که په‌شیمان بیتنه‌وه. سئیمه: (وَعَزْمٌ أَنْ لَا يَعُودَ) به دل‌پیار بدا: جاریکی تر نه‌گه‌پیمه‌وه مهر نه‌و گونا‌ه. چوارهم: (وَرَدُّ ظُلَامَةِ آدَمِيٍّ إِنْ تَعَلَّقَتْ بِهِ) نه‌گه‌ر گونا‌ه‌که مافی شاده‌میزاد بی -وه‌کو دزی و زه‌وتکردن و شیر بایی... هتد- ده‌بی له ستمه‌که ده‌ریچ و مافه‌که بداته‌وه خاوه‌نه‌که ی، یان گه‌رده‌نی خوی پی نازاد بکا.

مهره‌ها نه‌گه‌ر گونا‌ه‌که مافی خوی‌گوره بین له شهر عدا قه‌زا‌کرینه‌وه، یان که ففاره‌تی بق داندربئی، واجبه: که ففاره‌ته‌که و قه‌زا‌کرینه‌وه که نه‌حاجم بدا (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

پیغه‌مهر ع ده‌فهرموی: ﴿مَنْ كَانَتْ عِنْدَهُ مَظْلَمَةٌ لِأَحَدٍ مِنْ عِزْزٍ أَوْ مَالٍ فَلْيَتَحَلَّلْهُ مِنْهُ الْيَوْمَ قَبْلَ أَنْ يَكُونَ دِينَارٌ وَلَا دِرْهَمٌ: إِنْ كَانَ لَهُ عَمَلٌ صَالِحٌ أَخَذَ مِنْهُ بِقَدْرِ مَظْلَمَتِهِ وَإِنْ لَمْ تَكُنْ لَهُ حَسَنَاتٌ أَخَذَ مِنْ سَيِّئَاتٍ صَاحِبِهِ لِحُمُلِ عَلَيْهِ﴾ رواه الشيخان، مهر که سئیک ستمیکی که سئیک له لایه: له باره‌ی ناموس و نابوو، یان له باره‌ی مال، با نه‌مړ له دویادا خوی له و ستمه نازاد بکا، چونکه له قیامه‌تدا دیرهم و دینار نیه، به‌لکو نه‌گه‌ر ستمکاره‌که کرده‌وه‌ی چاکی ه‌بن به قد ستمه‌که کرده‌وه چا‌که‌کانی ده‌درینه‌ خاوه‌ن مافه‌کان، نه‌گه‌ر کرده‌وه‌ی چاکی نه‌بن نه‌و کاته خراپه‌ی خاوه‌ن مافه‌کان وهرده‌گیرین و له ستمکاره‌که بار ده‌کرین و فپئ ده‌درینه‌ ناو ناگری دوزخ.

﴿ناگاداری﴾: نه‌گه‌ر توبه‌کاره‌که خاوه‌نه‌که ی ده‌ست نه‌که و ت مافه‌که ی بداته‌وه، یان گه‌رده‌نی خوی پی نازاد بکا، نه‌و کاته واجبه: مافه‌که بداته‌وه میراتگره‌کانی، یان گه‌رده‌نی خوی به نه‌وان نازاد بکا، جا نه‌گه‌ر میراتگره‌کانیشی ده‌ست نه‌که و تنو له ده‌ست‌که و تنیان بین‌نومید بوو، نه‌و کاته مافه‌که ته‌سلیمی قازیکی نه‌مین ده‌کا، جا نه‌گه‌ر نه‌مین نه‌بو -وه‌ک

(فَصَلِّ لَا يُحَكِّمُ بِشَاهِدٍ إِلَّا فِي هِلَالِ رَمَضَانَ فِي الْأَظْهَرِ، وَيُشْتَرَطُ لِلزَّكَا أَرْبَعَةُ رِجَالٍ،

نهم سهرده مه - نو کاته هر به خوی مافه که ده کاته خپرو له بهرزه وهندی موسولمانان سهری دهکا، به لام به نیتهی توله دان، واته: نیتهی وایی: هر کاتیک خاوه نه کی، یان میراتگره کانی دهست که وتن توله یان بداتی.

جا نه گهر توبه کاره که هیچی نه بو بداته وه خاوه ن ماف، نو کاته با توبه بکاو به دلش بریار بدا: هر کاتیک دهسه لاتی بوو مافه که بداته وه خاوه نه که، واته: نه گهر نو نیته باشی هه بی و پیش مافدانه وه بمری، نو کاته تکا وایه: خوی گه وړه له گه وړه یی خوی خاوه ن مافه کی له قیامت بقرازی بکاو داوای مافه کی لته کا.

جا نه گهر غه ییه تی که سیکی کړببو غه ییه ته که ش گه یشتبیته غه ییه تکراره که، نه وه واجبه گهر دهنی خوی به نه وی نازاد بکا، جا نه گهر نه گوډجا؟ له بهر مردنی، یان دیار نه بوونی، یان غه ییه ته که ی پینه گه یشتبو، نو کاته ده بی په شیمان ببیته وه و هم له خوا بپارپته وه: له گوناوه کانی غه ییه تکراره که خوش بیی، واته: لیره دا گهر دن نازاد کړدن میراتگره کان سودی نیه.

هر وړه ها نه گهر مافه که مافی خوی گه وړه بی: وه کو نویژو پڅو، نو کاته ش واجبه: به دل بریار بدا هر کاتیک توانای هه بوو قه زای بکاته وه، هر وړه که له (تحفه) حاشیه کانی دا پوون کراوه ته وه، که واته: هر له نیستاره به گوړه ی توانا واجبه: دهست به قه زاکړنه وه بکا، والله أعلم.

﴿فَصَلِّ: له باسی ژماره ی شاهید مگان له روداو مگاندا﴾

یه که م: (لَا يُحَكِّمُ بِشَاهِدٍ إِلَّا فِي هِلَالِ رَمَضَانَ) به شاهیدی یه که پیاو هیج بریاریک ندری، تنها له دیتنی مانگی یه کسه وه ی په مه زاندا یه که شاهید قبول دکرئ (فِي الْأَظْهَرِ) له فرموده ی به هیژ تر دا، هر وړه که له په پتووی پڅوودا پابردا، هر وړه ها له دیتنی مانگی یه کسه وه ی مانگه کانی تریشدا یه که شاهید قبول دکرئ بقری عیاده ته ی له و مانگه دا هه یه: وه که شش پڅووه که ی مانگی (شوال) و هستانی عه په فاتو (عاشوراء)، به لام بقری مافه کانی تر - که به مانگه که وه هلو اسراین - یه که شاهید قبول ناکرئ، هر وړه که له (الشهراملسی) و (الشروانی) دا فرمودیانه.

نور وه: (وَيُشْتَرَطُ لِلزَّكَا أَرْبَعَةُ رِجَالٍ) به مه رج داده ندری بقری ناشکرا بوونی زیناو نیریزی زینا کړن له که ل شاول: ده بی چوار پیاو شاهیدی بده ن و بلین: (دیتمان سهری نه ندامه که ی برده ناو نه ندامی نو ثافره ته به زینا). خوی گه وړه ده فرموی: ﴿وَالَّذِينَ يَزْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِسُوهُمْ لَمَّائِنَ جُلْدَةٍ﴾ نه وانه ی بوختانی زینا به دلونپا کان ده که ن نیجا چوار شاهید ناهینن، نیوه هشتا شوپکه یان لېده ن.

وَلَا إِفْرَارَ بِهِ اثْنَانِ فِي الْأَظْهَرِ، وَفِي قَوْلِ أَرْبَعَةٍ، وَلِمَالٍ وَعَقْدٍ مَالِيٍّ: كَيْفٍ وَإِقَالَةٍ وَحَوَالَةٍ وَضَمَانٍ، وَحَقٌّ مَالِيٍّ: كَخِيَارٍ وَأَجَلٍ رَجُلَانِ أَوْ رَجُلٍ وَأَمْرَأَتَانِ وَلِغَيْرِ ذَلِكَ مِنْ عُقُوبَةٍ لِلَّهِ تَعَالَى أَوْ لِأَدَمِيٍّ وَمَا يُطْلَعُ عَلَيْهِ رَجَالٌ غَالِبًا: كَنِكَاحٍ وَطَلَاقٍ وَرَجْعَةٍ وَإِسْلَامٍ وَرِدَّةٍ وَجَرْحٍ وَتَعْدِيلٍ وَمَوْتٍ وَإِعْسَارٍ وَوَكَالَةٍ وَوَصَايَةٍ

(وَلَا إِفْرَارَ بِهِ اثْنَانِ) بَقِ دَان پَیْدَاهِیْتَنَانِ زینا مەرجه: دوو پیاو شاهیدی بدهن و بلین: (فَلَانِکَس گوتی زینام کرده). (فِي الْأَظْهَرِ) له فرموده‌ی به‌هیزتردا (وَفِي قَوْلِ أَرْبَعَةٍ) له فرموده‌ی به‌کدا: بَقِ دانیپداهیتنانش مەرجه چوار شاهیدی پیاو هه‌بن.

سَمِیْعُهُم: (وَلِمَالٍ) بَقِ ناشکراکرینی مالتیکی حازر، یان قهرز (و) هه‌روه‌ها بَقِ گشت شتیکی مه‌به‌ست له وی مال بَقِ: وه (عَقْدٍ مَالِيٍّ) ماملت به‌ستنیکی مالتی وه‌لوه‌شاننده‌وی ماملت تیکی مالتی و دانیپداهیتنانی مالتی: (كَيْفٍ) وه‌کو کپینو فروشتنو (وَإِقَالَةٍ) هه‌لوه‌شاننده‌وی کپینو فروشتنو (وَحَوَالَةٍ) حه‌واله‌کردنو (وَضَمَانٍ) زامینی و گهردهن نازادکردنو و قهرزو زه‌وتکردنو وه‌سیتی به‌مالو ماره‌یی و گهراندنه‌وی فروشراوی عه‌بیدارو وه‌قفو سولحو پهره‌نو شوفعه، ههم (وَحَقٌّ مَالِيٍّ) گشت مافیکی مالتی: (كَخِيَارٍ) وه‌کو په‌شیمانی کپینو فروشتنو (وَأَجَلٍ) ماوه‌ دانان و نه‌و تاوانانه‌ی خوین واجب ده‌کن، له نه‌وانه‌دا گشتی مەرجه: (رَجُلَانِ) دوو پیاو شاهیدی بدهن (أَوْ رَجُلٍ وَأَمْرَأَتَانِ) یان پیاوئیکو دوو ئافره‌ت، خوای گه‌وره‌ ده‌فرموی: ﴿وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ﴾ دوو شاهید له پیاو‌ه‌کانتان بکه‌نه‌ شاهید، جا نه‌گهر دوو پیاو نه‌بون با پیاوئیکو دوو ئافره‌ت بینه‌ شاهید.

جا بزانه: له ماملت (وَشِرْکَةٍ) (مِرَاضٍ) دا: نه‌گهر مه‌به‌ستی ناشکراکرینی ده‌ستکاری بَقِ، نه‌وه‌ مەرجه: دوو پیاو شاهیدی بدهن، به‌لام نه‌گهر مه‌به‌ستی ناشکراکرینی به‌شه‌ ماله‌کی خوی بَقِ، نه‌و کاته به‌ پیاوئیکو دوو ئافره‌تیش ناشکرا ده‌بَقِ، هه‌روه‌ک له زۆبیه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فرمویانه.

چوارهم: (وَلِغَيْرِ ذَلِكَ) بَقِ شتی‌تری جگه له زیناو له مالو له وه‌ی مه‌به‌ست له وی ماله: (مِنْ عُقُوبَةٍ لِلَّهِ تَعَالَى) له سزای نه‌و تاوانانه‌ی مافی خوای گه‌وره‌ن: وه‌کو دزی شه‌راپخواردنه‌وه‌... همتد (أَوْ لِأَدَمِيٍّ) یان سزای مافی ئاده‌میزادن: وه‌کو گوشتنو بوختانی زینا، ههم (وَمَا يُطْلَعُ عَلَيْهِ رَجَالٌ غَالِبًا) بَقِ نه‌و کارانه‌ی به‌ نه‌غله‌بی پیاوان لای ناگادار ده‌بن: (كَنِكَاحٍ) وه‌کو ماره‌پینو (وَطَلَاقٍ) ته‌لاقدانو (وَرَجْعَةٍ) گهراندنه‌وی ژن بَقِ ژیر ماره‌ی خوی و ته‌واوویونی (عِدَّةٍ) به‌ مانگو بلوغ‌بوونو (وَإِسْلَامٍ) موسولمان‌بوونو (وَرِدَّةٍ) کافر‌بوونو (وَجَرْحٍ وَتَعْدِيلٍ) فاسق‌کردنو دابه‌روه‌رکرینی شاهیده‌کانو (وَمَوْتٍ) مردنو (وَإِعْسَارٍ) نه‌بوویی (وَوَكَالَةٍ) وه‌کیلیه‌تی و (وَوَصَايَةٍ) سه‌روه‌سیتی و که‌فیلیه‌تی و

وَشَهَادَةٌ عَلَى شَهَادَةِ رَجُلَانِ، وَمَا يَخْتَصُّ بِمَعْرِفَتِهِ النِّسَاءُ أَوْ لَا يَرَاهُ رَجَالٌ غَالِبًا:
كِبَارَةٌ وَوَلَادَةٌ وَحَيْضٌ وَرَضَاعٌ وَعُيُوبٌ تَحْتَ الْكِيَابِ يَثْبُتُ بِمَا سَبَقَ وَبِأَرْبَعِ نِسْوَةٍ،
وَمَا لَا يَثْبُتُ بِرَجُلٍ وَأَمْرَاتَيْنِ لَا يَثْبُتُ بِرَجُلٍ وَيَمِينٍ، وَمَا ثَبَتَ بِهِمْ ثَبَتَ بِرَجُلٍ وَيَمِينٍ إِلَّا
عُيُوبَ النِّسَاءِ وَنَحْوَهَا،

نه مانته و نه ژادو دزیو (وَشَهَادَتَوْ عَلَى شَهَادَةٍ) زمانشاهیدی له سر شاهیدی، نه وانه
گشتی مهرجه: (رَجُلَانِ) دوو پیاو شاهیدی بدهن؟

چونکه له تلاقو له ماره برپندا به دهقی قوړتانو حه دیس مهرجه: دوو پیاو شاهید بن،
نه وانی تریش (قیاس) کراونه سر نه وانه، هم ﴿عَنِ الزَّهْرِيِّ: مَضَتْ السُّنَّةُ مِنْ رَسُولِ
اللَّهِ ﷺ: أَنَّهُ لَا تَجُوزُ شَهَادَةُ النِّسَاءِ فِي الْحُدُودِ وَلَا فِي التَّكَاحِ وَلَا فِي الطَّلَاقِ﴾ رواه الإمام
مالك، شرع له پیغه مبهروه ﷺ نه وها بهرده وام هاتوه: که شاهیدی نافرته تان قبول
ناکړی: نه له سزای تاوانه کانداو نه له ماره برپنداو نه له تلاقندا.

پینځه م: (وَمَا يَخْتَصُّ بِمَعْرِفَتِهِ النِّسَاءُ) نه و شته ی به تاییه تی نافرته تان دهیزانن به
نه غله بی (أَوْ لَا يَرَاهُ رَجَالٌ غَالِبًا) یان به نه غله بی پیاوان ناییینن: (كِبَارَةٌ) وهكو كچینیو
بیوه ژنیو (وَوَلَادَةٌ) مندالبوون و ناوسیو (وَحَيْضٌ) حه یزو (وَرَضَاعٌ) شیرخواردنو (وَعُيُوبٌ
تَحْتَ الْكِيَابِ) عه ییه کانی ژیر جله کانیان: نه وانه ش (يَثْبُتُ بِمَا سَبَقَ) به شاهیدی دوو
پیاو، یان پیاویک و دوو نافرته ناشکرا ده بی، هم (وَبِأَرْبَعِ نِسْوَةٍ) به چوار نافرته تانیس
ناشکرا ده بی ﴿عَنِ الزَّهْرِيِّ: مَضَتْ السُّنَّةُ بِأَنَّهُ تَجُوزُ شَهَادَةُ النِّسَاءِ لِمَا لَا يَطْلُعُ عَلَيْهِ
غَيْرُهُنَّ: مِنْ وَلَادَةِ النِّسَاءِ وَعُيُوبِهِنَّ﴾ رواه ابن أبي شيبه، شرعی پیغه مبهروه ﷺ نه وها
بهرده وام هاتوه: که شاهیدی نافرته تان قبول نه کړی: له و شتانه دا که جگه له وان
ناگاداری به سر دا نابی: له مندالبوونو عه ییه کانی نافرته تان.

(وَمَا لَا يَثْبُتُ بِرَجُلٍ وَأَمْرَاتَيْنِ) مهر شتیك به شاهیدی پیاویک و دوو نافرته ناشکرا نه بی
- که له به شی نووهم و چواره مدا باس کران- نه وه (لَا يَثْبُتُ بِرَجُلٍ وَيَمِينٍ) به شاهیدی
پیاویک و سویندخواردن ناشکرا نابی؟ چونکه پیاویک و دوو نافرته به میزترن، جا نه گهر
به به میزتره که یان ناشکرا نه بی، به بی میزده که ش ناشکرا نابی.

به لام (وَمَا ثَبَتَ بِهِمْ) مهر شتیك به شاهیدی پیاویک و دوو نافرته ناشکرا بی- که له
به شی سنیهم و پینځه مدا باس کران- نه وه (ثَبَتَ بِرَجُلٍ وَيَمِينٍ) به شاهیدی پیاویک و
سویندخواردنی داواکار ناشکرا ده بی ﴿عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَضَى بِسَمِينٍ
وَشَاهِدٍ﴾ رواه مسلم، پیغه مبهروه ﷺ دادی کرد به سویندی داواکارو شاهیدی پیاویک.

(إِلَّا عُيُوبَ النِّسَاءِ وَنَحْوَهَا) ته نها عه ییه کانی نافرته تان و شتی وها: وهكو شیرخواردن به
شاهیدیك سویندخواردن ناشکرا نابی.

وَلَا يَثْبُتُ شَيْءٌ بِأَمْرَاتَيْنِ وَيَمِينٍ، وَإِنَّمَا يَخْلَفُ الْمُدْعَى بَعْدَ شَهَادَةِ شَاهِدِهِ وَتَعْدِيلِهِ، وَيَذْكُرُ فِي حَلْفِهِ صِدْقَ الشَّاهِدِ، فَإِنْ تَرَكَ الْحَلْفَ وَطَلَبَ يَمِينَ خَصَمِهِ فَلَهُ ذَلِكَ، فَإِنْ تَكَلَّفَ فَلَهُ أَنْ يَخْلَفَ يَمِينَ الرَّدِّ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ أَمَةٌ وَلَدَهَا فَقَالَ رَجُلٌ: هَذِهِ مُسْتَوْلَدَتِي عَلَّقْتَ بِهَذَا فِي مِلْكِي وَحَلَفَ مَعَ شَاهِدٍ ثَبَتَ الْإِسْتِيلَادُ،

هه روهها (ولا يثبُتُ شَيْءٌ بِأَمْرَاتَيْنِ وَيَمِينٍ) هيچ شتيك به شاهيديى دوو نافرتهو سويندخورادن ناشكرا نابئ، چونكه نافرتهو سويند هه ردووكيان بنهين.

﴿سویندی گه‌ل شاهیدیك﴾

(و) هه‌ر کاتیک شتيك به شاهیدیك سویندی داواکار ناشکرا بیئ، نه‌وه (إِنَّمَا يَخْلَفُ الْمُدْعَى بَعْدَ شَهَادَةِ شَاهِدِهِ وَتَعْدِيلِهِ) داواکاره‌که ته‌ن‌ها له دواى شاهیدی‌دانى شاهیده‌که‌ی له دواى دادپه‌روه‌رکردنى شاهیده‌که‌ی ده‌بی سویند بخوا، واته: نابئ پیتش شاهیدی‌دانه‌که سویند بخوا (و) هه‌روه‌ها (يَذْكُرُ فِي حَلْفِهِ صِدْقَ الشَّاهِدِ) واجبه له سوینده‌که‌ی دا بلئ: (والله شاهیده‌که‌م راستگوئیه له‌م شاهیدی‌ه‌ی بؤ منى داوه‌و منیش مافی ئه‌م شته‌م هه‌یه).

به‌لام (فَإِنْ تَرَكَ الْحَلْفَ) نه‌گه‌ر داواکاره‌که سویندی گه‌ل شاهیده‌که‌ی نه‌خواربو (وَطَلَبَ يَمِينَ خَصَمِهِ) داواى کرد کيشه‌چیه‌که‌ی سویندی بؤ بخوا، نه‌و کاته (فَلَهُ ذَلِكَ) داوا کاره‌که نه‌وه‌شى بؤ دروسته، چونکه وا ده‌بی داواکاره‌که له سویندخوردن خوى ده‌پاريزئ.

جا نه‌گه‌ر له‌و حاله‌ته‌دا داوالیکراوه‌که سویندی خوارد، نه‌و کاته نه‌م داوايه‌ی له سه‌ر لاده‌که‌وئ، به‌لام مافی داواکاره‌که هه‌ر ده‌مینئ، واته: —له دواى سویندی داوالیکراوه‌که— داواکاره‌که مافی نيه له‌م داوايه‌دا سویندی گه‌ل شاهیدیك بخوا؟ چونکه بی‌عووز وازی له‌و سوینده هیناوه، به‌لام نه‌گه‌ر له مه‌وبوا داواکاره‌که دوو شاهیدی هینان، یان شاهیدیکی‌ترو شاهیده کژنه‌که‌ی هینان، نه‌و کاته به‌و دوو شاهیدانه داوايه‌کی نوئى لی‌قبول ده‌کریو مافه‌که‌ی ناشکرا ده‌بی، هه‌روه‌که له (تحفه‌و) (الشروانى) دا پوون کراوه‌ته‌وه.

به‌لام (فَإِنْ تَكَلَّفَ) نه‌گه‌ر داوالیکراوه‌که سویندی نه‌خوارد، نه‌و کاته (فَلَهُ أَنْ يَخْلَفَ يَمِينَ الرَّدِّ) بؤ داواکاره‌که هه‌یه سویندی گه‌راندرايه‌وه بخواو مافه‌که‌ی له داوالیکراوه‌که وه‌ریگری (فِي الْأَظْهَرِ) له فه‌رموده‌ی به‌هیزتردا، چونکه سویندی گه‌راندراوه‌و سویندی گه‌ل شاهیدیك لیك جیاوازن، بؤین مافی نه‌و سوینده‌ی هه‌یه.

(وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ أَمَةٌ وَلَدَهَا) نه‌گه‌ر که‌ستیک (جاریه‌)کو مندالیکی (جاریه‌)که‌ی له ده‌سندا بوو (فَقَالَ رَجُلٌ: هَذِهِ مُسْتَوْلَدَتِي عَلَّقْتَ بِهَذَا فِي مِلْكِي) جا پیاویك گوتی: نه‌م (جاریه‌)یه دایکه مندالی منه‌و له‌ملکایه‌تى مندا به جیماعی من نه‌م منداله‌ی به زگ که‌وتوه (وَحَلَفَ مَعَ شَاهِدٍ) پیاوه‌که‌ش شاهیدیکی هیناو سویندیشی خوارد، نه‌وه (ثَبَتَ الْإِسْتِيلَادُ) دایکه

لَا نَسَبُ الْوَلَدَ وَحُرِّيَّتُهُ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ غُلَامٌ فَقَالَ رَجُلٌ: كَانَ لِي وَأَعْتَقْتُهُ
وَحَلَفَ مَعَ شَاهِدٍ قَالَمَذْهَبُ الْتَزَاعُ وَمَصِيرُهُ حُرٌّ، وَلَوْ ادَّعَتْ وَرَثَةٌ مَالًا لِمُورَثِهِمْ وَأَقَامُوا
شَاهِدًا وَحَلَفَ مَعَهُ بَعْضُهُمْ أَخَذَ نَصِيْبَهُ وَلَا يُشَارِكُ فِيهِ، وَيَبْتَطُلُ حَقُّ مَنْ لَمْ يَخْلَفْ بِنُكُولِهِ
إِنْ حَضَرَ وَهُوَ كَامِلٌ، فَإِنْ كَانَ غَائِبًا أَوْ صَبِيًّا أَوْ مَجْنُونًا قَالَمَذْهَبُ آلُهُ لَا يَقْبِضُ نَصِيْبَهُ،

مندالیه که ی ناشرکا ده بن، چونکه دایکه مندالیش به مال دادہ ندری، کہ و ابو: تہ سلیمی
پیاوہ کہ دہ کریتہ وہ، بہ لام (لَا نَسَبُ الْوَلَدَ وَحُرِّيَّتُهُ) نہ ژادی مندالہ کہ و نازادی ی بہ و
شامیدو سویندہ ناشرکا نابی (فی الاظہر) لہ فہرموودہ ی بہ ہیزتردا، چونکہ نہ ژانو
ناژادبوون مال نین (ولو کان بیدہ غلام) نہ گہر کہ سیٹ کزیلہ ی کہی لہ دہ ستدا بوو (فقال
رجل: کان لی وأعتقته) جا پیاوٹ گوتی: نہ مہ کزیلہ ی من بوو، نازادم کرہوہ (وخلف مع
شامید) پیاوہ کہ ش شامیدیکی ہیناو سویندیشی خوارد، نہ وہ (قالمذہب انتزاعہ ومصیرہ
حرا) بہ فہرموودہ ی راستی مہ زہب: کزیلہ کہ ی لہ دہ ست و ہر دہ گریو دہ بیتہ نازاد؟
بہ ہوی دانپیدامینانی کہ سہ کہ، نہ ک بہ شامیدو سویندہ کہ.

(ولو ادعت ورثة مالا لمورثهم) نہ گہر کومہ لہ میراتگریٹ داوی قہرزیکی، یان مالیکی
میراتدہرہ کہ یان کرد لہ کہ سیٹ، نینجا (واقاموا شامدا) بہ مہمووان شامیدیکیان ہینا، بہ لام
(وخلف مع بعضهم) تہنہا مہندیکیان سویندی گہ ل شامیدہ کہ ی خوارد لہ سہر مہموو
مافہ کہ ی میراتدہرہ کہ ی، مہندیکی شہ نیاخوارد، نہ وہ (أخذ نصيبه) سویندخورہ کہ تہنہا
بہ شہ میراتہ کہ ی خوی لہ دالالیکرلوہ کہ و ہر دہ گریو (ولا يشارك فيه) لہ و بہ شہ و ہر گریوہ دا
ہاویہ شہ ی لہ گہ ل ناگری، واتہ: نہ و میراتگرانہ ی سویندیان نہ خوارہوہ نابی بینہ ہاویہ شہ ی
سویندخورہ کہ، چونکہ نہ و بہ سویندخورین مافی خوی تہنہا مافی خوی جیگیر دہ بیو
نہوانی تریش دہ توان بہ سویندخورین مافی خویان جیگیر بکن.

کہ و ابو: (ويبتطل حق من لم يخلف) نہ و میراتگرہ ی سویندی نہ خوارد مافی
سویندخورنہ کہ ی نامینن (بنكوله) بہ ہوی سویندہ خوارنہ گہ ل شامیدہ کہ ی (إن
حضر وهو كامل) نہ گہر لہ شوینی کیشہ کہ دا نامادہ بو بیو بالغو عاقلیش بی، بہ لام
مافی شامیدہینانی مہر دہ مینن، کہ واتہ: نہ گہر سویندہ خورہ کہ شامیدیکی تر بینیتہ
گہ ل نہ م شامیدہ، نہ و کاتہ بہ و دو شامیدانہ مہموو مالہ کہ ناشرکا دہ بیو مہموو
میراتگرہ کانی تریش - بی سویندخوردن - دہ بنہ ہاویہ شہ لہ و مالہ دا، مہروہ لہ (تحفه و
نہایہ) و حاشیہ کانینادا پوون کراوہ تہ وہ.

(فإن كان غائبا أو صبيًا أو مجنونًا) جا نہ گہر نہ و میراتگرہ ی سویندی نہ خوارہوہ، لہ
شوینیکی تری نادیار بوو، یان مندال، یان شیت بوو، یان ناگاداری کیشہ کہ نہ بو، نہ وہ
(قالمذہب أنه لا يقبض نصيبه) بہ فہرموودہ ی راستی مہ زہب: نہ ویش نابی بہ شہ کہ ی

فَإِذَا زَالَ غُدْرُهُ حَلَفَ وَأَخَذَ بِغَيْرِ إِعَادَةِ شَهَادَةٍ، وَلَا تَجُوزُ شَهَادَةُ عَلَى فِعْلِ كَرْنَا وَغَضَبَ وَتَلَّافَ وَوَلَادَةَ إِلَّا بِالْإِبْصَارِ، وَتَقْبِلُ مَنْ أَصَمَّ، وَالْأَقْوَالُ كَقَفْدٍ يُشْتَرَطُ سَمْعُهَا وَإِبْصَارُ قَائِلِهَا، وَلَا يَقْبَلُ أَعْمَى إِلَّا أَنْ يُقَرَّ فِي أَذُنِهِ فَيَتَعَلَّقَ بِهِ حَتَّى يَشْهَدَ عِنْدَ قَاضٍ بِهِ عَلَى الصَّحِيحِ،

خزى له داوا ليکراوه که وریگری، به لکو کاره که پاده گری تا عوزده که ی لاده که وی (فإذا زَالَ غُدْرُهُ) جا هر کاتیک میراتگره که عوزده که ی نما، وات: هاته وه، یان چاک بویه، یان ناگادار کراوه، نهو کاته (حَلَفَ وَأَخَذَ بِغَيْرِ إِعَادَةِ شَهَادَةٍ) نهویش سویند له سره موو مافه که ده خواو به شه میراته که ی خزى له داوالیکراوه که وریده گری بی نهو ی شاهیده که شاهیده که ی سو یاره بکاته وه.

جا نه گره خواو ن عوزده که - پيش سویند خواردن - مرد، نهو کاته میراتگره که ی وی سویند ده خواو به شه که ی وی وریده گری، هره که له (الشروانی) داو فرمو یه تی.

﴿بَاسِ شَاهِدِيْ بِه دِيْتَن و گُوئِ لِيْیُوْن﴾

(وَلَا تَجُوزُ شَهَادَةُ عَلَى فِعْلِ) دروست نیه شاهیدی له سره بوونی کرداریک بدا: (كَرْنَا وَغَضَبَ وَتَلَّافَ وَوَلَادَةَ) وه کو زیناو زه و تکر دن و نه و تاندن و له دایک بوون و شیر خواردن و شه پابخوار دن وه... هتد (إِلَّا بِالْإِبْصَارِ) ته نها به دیتنی چاو دروسته شاهیدی بدا: بکه ره که نه م کاره ی کرد. چونکه پیغه مبه ر: ﴿بِه شَاهِدِيْکِيْ فَرْمُو: ﴿تَرَى الشَّمْسُ؟ قَالَ نَعَمْ. قَالَ عَلَى مِثْلِهَا فَاشْهَدْ أَوْ دَعْ﴾ أخرجه ابن عدی باسناد ضعیف لکن صححه الحاكم، نه م پژه ده بیینی؟ گوتی: به لی، پیغه مبه ر: ﴿فَرْمُو: له سر وینه ی نه م پژه دیتنه شاهیدی بده، یان واز بیته. که ابو: (وَتَقْبِلُ مَنْ أَصَمَّ) شاهیدی کرداره کان له مرقی که وریده گری، چونکه به چاو کرداره که ده بیینی.

به لام (وَالْأَقْوَالُ) شاهیدی گوته کان: (كَقَفْدٍ) وه کو مامله ته ستن و ه لوه شانده وه دانپیدا میتان و ته لاقدان... هتد (يُشْتَرَطُ سَمْعُهَا وَإِبْصَارُ قَائِلِهَا) بؤ دروست بوونی شاهیدی به مهرج داده ندری شاهیده که گری له گوته که بی و بگویه که ش به چاو بیینی. به لام نه گره ده یزانی یه کیک به ته نها له ژوره که دایه و گوتی له ده نگي بوو، یان ته نها دوو که س له ژوریکدا بوون و گوتی لییان بوو مامله تیکیان به ست و ده یزانی کامه یان وری گره، نهو کاته ش دروسته: به و گوتی لییوونه شاهیدی بدا، هره که له ژوریه ی سرچاوه کانداهرموویانه.

(وَلَا يَقْبَلُ أَعْمَى) شاهیدی کویر قبول ناکری (إِلَّا أَنْ يُقَرَّ فِي أَذُنِهِ) ته نها له و حاله ته دا قبول ده کری: که سیک له گوتی دا دان به شتیکدا بیینی (فَيَتَعَلَّقُ بِهِ حَتَّى يَشْهَدَ عِنْدَ قَاضٍ بِهِ) جا کویره که ش که سه که بگری به ری نه دا تا له لای قازی شاهیدی له سر دده به و دانپیدا میتانه (عَلَى الصَّحِيحِ) له سر فرمووده ی پراست.

وَلَوْ حَمَلَهَا بِصِيرٍ ثُمَّ عَمِيَ شَهِدَ إِنْ كَانَ الْمَشْهُودُ لَهُ وَعَلَيْهِ مَعْرُوفِي الْإِسْمِ وَالنَّسَبِ، وَمَنْ سَمِعَ قَوْلَ شَخْصٍ أَوْ رَأَى فِعْلَهُ: فَإِنْ عَرَفَ عَيْنَهُ وَاسْمَهُ وَنَسَبَهُ شَهِدَ عَلَيْهِ فِي حُضُورِهِ إِشَارَةً، وَعِنْدَ غَيْبَتِهِ وَمَوْتِهِ بِاسْمِهِ وَنَسَبِهِ، فَإِنْ جَهِلَهُمَا لَمْ يَشْهَدْ عِنْدَ مَوْتِهِ وَغَيْبَتِهِ، وَلَا يَصِحُّ تَحْمُلُ شَهَادَةٍ عَلَى مُتَقَبَّةٍ اعْتِمَادًا عَلَى صَوْتِهَا، فَإِنْ عَرَفَهَا بِعَيْنِهَا أَوْ بِاسْمِ وَنَسَبِ جَارٍ، وَيَشْهَدُ عِنْدَ الْأَدَاءِ بِمَا يَعْلَمُ، وَلَا يَجُوزُ التَّحْمُلُ عَلَيْهَا بِتَعْرِيفِ عَدْلٍ أَوْ عَدْلَيْنِ

(وَلَوْ حَمَلَهَا بِصِيرٍ ثُمَّ عَمِيَ) نه گهر چاوساغيك شاهيديكي هه لگرت ئينجاكوير بوو، نهو كاتهش (شَهِدَ) دروسته شاهيديكي بدا (إِنْ كَانَ الْمَشْهُودُ لَهُ وَعَلَيْهِ مَعْرُوفِي الْإِسْمِ وَالنَّسَبِ) بهو مەرجهي شاهيدي بۆردراوه كه و شاهيدي له سەردراوه كه ناو و نهژادي ناسراو بئ، وهك بلئ: (الشهيد بالله فلاننى كوپرى فلان نهو كارهى كرد، يان نهو قسه يه ي گۆت).

(وَمَنْ سَمِعَ قَوْلَ شَخْصٍ أَوْ رَأَى فِعْلَهُ) نه گهر شاهيده كه گوىي له قسه ي كه سيك بوو، يان به چاو كرداره كه يي ديت، نهو به (فَإِنْ عَرَفَ عَيْنَهُ وَاسْمَهُ وَنَسَبَهُ) نه گهر شاهيده كه خودي كه سه كه و ناوه كه يي و نهژاده كه يي ده ناسي، نهو كاته (شَهِدَ عَلَيْهِ فِي حُضُورِهِ إِشَارَةً) له حاله تي ناماده بووني كه سه كه دا به ناماژه بۆكردن شاهيدي له سەرد دەدا، به لام (وَعِنْدَ غَيْبَتِهِ وَمَوْتِهِ بِاسْمِهِ وَنَسَبِهِ) له حاله تي ديارنه بووني و مردني دا به ناو و نهژاده كه يي شاهيدي له سەرد دەدا (فَإِنْ جَهِلَهُمَا) جا نه گهر شاهيده كه ناو و نهژادي كه سه كه يي نه زاني، نهو كاته (لَمْ يَشْهَدْ عِنْدَ مَوْتِهِ وَغَيْبَتِهِ) نابئ له حاله تي مردني و ديارنه بووني دا شاهيدي له سەرد دەدا، به لام نه گهر مردوه كه ژير خاك نه كرابئ، نهو كاته دروسته به ناماژه بۆكردن شاهيدي له سەرد دەدا.

(وَلَا يَصِحُّ تَحْمُلُ شَهَادَةٍ عَلَى مُتَقَبَّةٍ) دروست نابئ ببيتته شاهيد له سەرد ئافره تيكي دهو چاو داپۆشراو، كه (اعْتِمَادًا عَلَى صَوْتِهَا) له هه لگرتني شاهيدي كه ي پشت به دهنگي ئافره ته كه بيه ستي، چونكه دهنگه كان ويكده چن، به لام (فَإِنْ عَرَفَهَا بِعَيْنِهَا أَوْ بِاسْمِ وَنَسَبِ) نه گهر خودي ئافره ته كه يي ده ناسي، يان به ناو و نهژاد ئافره ته كه يي ده ناسي، نهو كاته (جَارٍ) دروسته به داپۆشراوئش له سەرد ئافره ته كه ببيتته شاهيد: له ماره بپرين و شتي تريشدا، ئينجا (وَيَشْهَدُ عِنْدَ الْأَدَاءِ بِمَا يَعْلَمُ) له كاتي شاهيدي دانه كه دا به وه ي ده يزاني شاهيدي ده دا، واته: به ناو و نهژادي ئافره ته كه، يان به ناماژه بۆكردن.

به لام نه گهر خودي ئافره ته كه و ناو و نهژاده كه يي نه ده ناسي نهو كاته مەرجه: ئافره ته كه پپچه ي له سەرد پويي خوي لايدا: له حاله تي بوونه شاهيدو له حاله تي شاهيدي دانه كه دا، ههروهك له (تحفه) دا هه رمويه تي.

(وَلَا يَجُوزُ التَّحْمُلُ عَلَيْهَا) دروست نيه له سەرد ئافره ته داپۆشراوه كه ببيتته شاهيد له ماره بپرين و شتي تريشدا (بِتَعْرِيفِ عَدْلٍ أَوْ عَدْلَيْنِ) به پيناساندني دادپه روه ريك، يان دوو

عَلَى الْأَشْهَرِ، وَالْعَمَلُ عَلَى خَلَالِهِ، وَلَوْ قَامَتْ بَيِّنَةٌ عَلَى عَيْنِهِ بِحَقِّ فُطْلَبِ الْمُدْعَى التَّنْجِيلِ سَجَلُ الْقَاضِي بِالْحَلِيَّةِ لَا بِالْإِسْمِ وَالنَّسَبِ مَا لَمْ يَبْتَأْ، وَلَهُ الشَّهَادَةُ بِالتَّسَامُعِ عَلَى نَسَبٍ مِنْ أَبٍ أَوْ قَبِيلَةٍ، وَكَذَا أُمُّ فِي الْأَصَحِّ، وَمَوْتُ عَلَى الْمَذْهَبِ، لَا عِتْقٌ وَلَا وَاقِفٌ وَنِكَاحٌ وَمِلْكٌ فِي الْأَصَحِّ، قُلْتُ: الْأَصَحُّ عِنْدَ الْمُحَقِّقِينَ وَالْأَكْثَرِينَ فِي الْجَمِيعِ الْجَوَازُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَشَرَطُ التَّسَامُعِ سَمَاعُهُ مِنْ جَمْعٍ يُؤْمَنُ تَوَاطُؤُهُمْ عَلَى الْكُذْبِ،

دایره روه (علی الأشهر) له سره فرموده‌ی به هیئی ناسراوتر، به لام (والعمل علی خلافه) په فتاری شاهیده کان-نیستا- له سر پیچه وانه که به تی، واته: به فرموده‌ی بی هیئ: پشت به پیناسه‌ی دایره روه ده به سترو د به نه شاهد، کومه له زانایه کیش له سر نه م بی هیئزه پویشتون، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا فرمودیانه.

(وَلَوْ قَامَتْ بَيِّنَةٌ عَلَى عَيْنِهِ بِحَقِّ) نه گهر شاهد له سر خودی داوالیکراوه که شاهیدی دا: به هه بوونی مافیك (فُطْلَبِ الْمُدْعَى التَّنْجِيلِ) جا داواکاره که داوی له قازی کرد: دادکردنه که ی بؤ تو مار بکا، نه و کاته (سَجَلُ الْقَاضِي بِالْحَلِيَّةِ) قازی به گویره‌ی سیفته کهانی داوالیکراوه که دادکردنه که تو مار ده کا (لَا بِالْإِسْمِ وَالنَّسَبِ) نه که به ناو و نه ژادی داوالیکراوه که (مَا لَمْ يَبْتَأْ) نه گهر ناو و نه ژادی داوالیکراوه که له لای خوی ناشکرا نه بوئی، چونکه شاهیده کان ناو و نه ژادبان نه گوتوه.

﴿بَاسِ شَاهِدِيْیْ بِهٖ گُوئِی لِّیْیُوْن﴾

(وَلَهُ الشَّهَادَةُ بِالتَّسَامُعِ) دروسته به هزی گوی لیبیون و بلاویون هه شاهیدی بدا: (عَلَى نَسَبٍ مِنْ أَبٍ أَوْ قَبِيلَةٍ) له سر نه ژادی که سیک له باوکیك، یان له بنه ماله یه که: وه که نه مه کوپی فلانکه سه، یان نه مه له و بنه ماله یه (وَكَذَا أُمُّ فِي الْأَصَحِّ) هه روه ها له سر نه ژادی له دایکیش دروسته به گوی لیبیون شاهیدی بدا، له فرموده‌ی پاستردا، هه م (وَعَوْتُ) له سر مردنی که سیکیش دروسته به گوی لیبیون شاهیدی بدا (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر فرموده‌ی پاستی مه زه ب (لَا عِتْقٌ وَلَا وَاقِفٌ وَنِكَاحٌ وَمِلْكٌ فِي الْأَصَحِّ) نه که له نازادکردن و خزمایه تی کویله و وه قفو ماره برین و ملکایه تی.

(قُلْتُ) نیامی (النواوی) فرموده‌ی تی (الْأَصَحُّ عِنْدَ الْمُحَقِّقِينَ وَالْأَكْثَرِينَ) فرموده‌ی پاستر له لای زانایانی لیکول هه وه و نذرتر (فِي الْجَمِيعِ: الْجَوَازُ) له هه مو نه وانه‌ی پابریدودا دروسته: به گوی لیبیون شاهیدی بدا (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونکه نه گهر ماوه یه کی دریژ به سر نه وانه دا بپوا، زه حمه ته سه ره تایه که یان ناشکرا بکری.

(وَشَرَطُ التَّسَامُعِ) مه رجی گوی لیبیون که بؤ شاهیدی پشتی پی بیبه ستری، نه مه یه: (سَمَاعُهُ مِنْ جَمْعٍ) شاهیدی پیدراوه که ی له کومه لیکي و هه گوی لی بوئی: که (يُؤْمَنُ تَوَاطُؤُهُمْ عَلَى الْكُذْبِ) دلنیا بی: کومه له که له سر درو یه که پیک ناکه ون و گومان به هیئ بیی

وَقِيلَ يَكْفَى مِنْ عَدْلَيْنِ، وَلَا تَجُوزُ الشَّهَادَةُ عَلَى مَلِكٍ بِمُجَرَّدِ يَدٍ، وَلَا يَبْدُ وَتَصَرَّفَ فِي مَدَّةٍ قَصِيرَةٍ، وَتَجُوزُ فِي طَوِيلَةٍ فِي الْأَصَحِّ، وَشَرْطُهُ تَصَرُّفُ مُلَاكٍ مِنْ سُكْنَى وَهَذِمَ وَبَنَاءٌ وَبَيْعٌ وَرَهْنٌ، وَتُبْنَى شَهَادَةُ الْإِغْسَارِ عَلَى قَرَائِنَ وَمَخَائِلِ الضَّرِّ وَالْإِضَاقَةِ. (فَصْلٌ) تَحْمِلُ الشَّهَادَةُ فَرَضَ كِفَايَةِ فِي النِّكَاحِ وَكَذَا الْإِقْرَارَ وَالتَّصَرُّفَ الْمَالِيَّ وَكِتَابَةَ الصِّكِّ

پاست ده‌کن (وَقِيلَ يَكْفَى مِنْ عَدْلَيْنِ) له فەرموده‌یه‌کی بئ هیژدا: له دوو که‌سی دادپه‌روه‌ری گوی‌لیتوبی به‌سه.

ئینجا بزانه: چۆنیه‌تی شاهیدی‌دانی به گوی‌لیتوبون به‌م شیوه‌یه: (من شاهیدم فلانکه‌س کوپ‌ی فلانکه‌سه). یان: (ئهم ئافره‌ته ژنی فلانکه‌سه). واته: نابئ بلی: من شاهیدم فلانکه‌س ئهم ژنه‌ی ماره‌ کردوه؟ چونکه به چاری خۆی نه‌یدیتوه، هه‌روک له (تحفة) دا په‌ون کراوه‌توه.

(وَلَا تَجُوزُ الشَّهَادَةُ عَلَى مَلِكٍ) دروست نیه شاهیدی بدا له سه‌ر ملکایه‌تی هیچ شتیک بۆ که‌سیک (بِمُجَرَّدِ يَدٍ) به‌ته‌نها دیتنی له بن ده‌ستدابوونی ملک‌که، هه‌م (وَلَا يَبْدُ وَتَصَرَّفَ) فِي مَدَّةٍ قَصِيرَةٍ به‌دیتنی له بن ده‌ستدابوون و ده‌ستکاری کردنی ملک‌که‌ش له ماوه‌یه‌کی کوردتا دروست نیه شاهیدی له سه‌ر ملکایه‌تی بدا بۆ که‌سه‌که، چونکه ده‌نگونجی ملک‌که‌ی به‌ کرئ گرتبی، یان به‌ وه‌کیلایه‌تی ده‌ستکاری بکا.

به‌لام (وَتَجُوزُ فِي طَوِيلَةٍ) دروسته شاهیدی به‌ ملکایه‌تی شته‌که بدا نه‌گه‌ر دیتی له ماوه‌یه‌کی درێژدا-بئ‌کیشه- ده‌ستکاری ده‌کا (فِي الْأَصَحِّ) له‌فەرمودی‌پراستردا. (وَشَرْطُهُ) هه‌رجی ده‌ستکاری کردنه‌که (تَصَرُّفُ مُلَاكٍ) ده‌ستکاری خواه‌نه‌کانه (مِنْ سُكْنَى وَهَذِمَ وَبَنَاءٌ وَبَيْعٌ وَرَهْنٌ) له‌ نیشه‌جئ‌بوون و پوخاندن و دیوارکردن و فرق‌شتن و په‌هنگردن و به‌کرئ‌دان.

جا بزانه: نه‌گه‌ر بلاو بو‌بووه: نه‌و شته‌ ملک‌ی فلانکه‌سه، نه‌و کاته دروسته شاهیدی به‌ ملکایه‌تی بدا بۆ که‌سه‌که، هه‌ر چه‌ند له بن ده‌ستیشی‌دا نه‌بئ و ده‌ستکاریشی نه‌کا، هه‌روک له (القلوبی) و حاشیه‌کانی (تحفة) دا په‌ون کراوه‌توه.

(وَتُبْنَى شَهَادَةُ الْإِغْسَارِ) شاهیدی نه‌بوویی موقوف بنیات ده‌ندری (عَلَى قَرَائِنَ وَمَخَائِلِ الضَّرِّ وَالْإِضَاقَةِ) له سه‌ر نیشه‌نه‌کان و گومانه‌کانی شیرزه‌یی و هه‌ژاری و نه‌مانی مال.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِيَ هه‌لگرتنی شاهیدی و شاهیدی‌دان﴾

(تَحْمِلُ الشَّهَادَةُ) هه‌لگرتنی شاهیدی، واته: قبول بکا بپیته‌ شاهید (فَرَضَ كِفَايَةٍ فِي النِّكَاحِ) واجبه به (فَرَضَ الْكِفَايَةِ) له ماره‌به‌پیدا، چونکه به‌ بئ‌شاهید ماره‌به‌پینه‌که دروست نابئ (وَكذَا الْإِقْرَارَ وَالتَّصَرُّفَ الْمَالِيَّ) هه‌روه‌ها له دانپیدا‌هیتان و له ده‌ستکاریه‌کانی مالی و له ته‌لاق و هه‌م (وَكِتَابَةَ الصِّكِّ) له نووسینی په‌وداوه‌کان له په‌په‌کاندا، له گشت نه‌وانه‌شدا

فِي الْأَصَحِّ، وَإِذَا لَمْ يَكُنْ فِي الْقَضِيَّةِ إِلَّا اثْنَانِ لَزِمَهُمَا الْأَدَاءُ، فَلَوْ أَدَّى وَاحِدٌ وَامْتَنَعَ الْآخَرُ وَقَالَ إِحْلِفْ مَعَهُ عَصَى، وَإِنْ كَانَ شُهُودٌ فَلَا أَدَاءَ فَرَضُ كِفَايَةِ، فَلَوْ طَلَبَ مِنْ اثْنَيْنِ لَزِمَهُمَا فِي الْأَصَحِّ، وَإِنْ لَمْ يَكُنْ إِلَّا وَاحِدٌ لَزِمَهُ إِنْ كَانَ فِيمَا يُثَبِّتُ بِشَاهِدٍ وَيَمِينٍ، وَإِلَّا فَلَا، وَقِيلَ لَا يَلْزَمُ الْأَدَاءُ إِلَّا مَنْ تَحْمَلُ قَصْدًا،

هلگرتنی شاهیدی به (فَرَضُ الْكِفَايَةِ) واجبه (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده‌ی پاستردا، واته: نه‌گەر ژماره‌یه‌کی پتویست شاهیدیه‌که هه‌لگیرن گونا‌هه‌که له سهر خه‌لکی تریش لاده‌که‌وئ، نه‌گەر نا: هه‌موویان گونا‌هه‌بار ده‌بن.

ئینجا بزان: هه‌ر که‌سێک شاهیدیه‌کی له لا بێ حه‌پامه شاهیدیه‌که به‌شاریت‌ه‌وه، چونکه شاهیدیه‌که نه‌مانه‌ته له لای وئ، واجبه: نه‌مانه‌ته‌که به‌داته‌وه، خوای گه‌وره ده‌فرموئ: ﴿وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ آتَمَ قَلْبُهُ﴾ هه‌ر که‌سێک شاهیدی به‌شاریت‌ه‌وه گونا‌هه‌باره.

(وَإِذَا لَمْ يَكُنْ فِي الْقَضِيَّةِ إِلَّا اثْنَانِ) نه‌گەر له پووداوه‌که‌دا ته‌نها دوو شاهید هه‌بون، نه‌و کاته (لَزِمَهُمَا الْأَدَاءُ) له سهر هه‌ردووکیان به (فَرَضُ الْقَيْنِ) واجبه شاهیدیه‌که به‌دهن هه‌ر کاتێک داویان لێ‌کرا، خوای گه‌وره ده‌فرموئ: ﴿وَلَا يَأْبُ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا﴾ تابێ شاهیده‌کان گیر بین هه‌ر کاتێک داوا کران بۆ شاهیدی. که‌وابو: (فَلَوْ أَدَّى وَاحِدٌ وَامْتَنَعَ الْآخَرُ) نه‌گەر به‌کێکیان شاهیدیه‌که‌ی دا، نه‌وه‌که‌ی تریش خۆی گیر کردو شاهیدیه‌که‌ی نه‌داو (وَقَالَ: إِحْلِفْ مَعَهُ) به‌ داوا کاره‌که‌ی گوت: سوێندی گه‌ل نه‌م شاهیده به‌خۆ، نه‌وه (عَصَى) گونا‌هه‌بار ده‌بێ، چونکه واجبه‌که‌ی به‌جێ نه‌هێناوه.

به‌لام (وَإِنْ كَانَ شُهُودٌ) نه‌گەر له پووداوه‌که‌دا له پاده‌ی پتویست زۆرتر شاهید هه‌بون، نه‌و کاته (فَلَا أَدَاءَ فَرَضُ كِفَايَةِ) شاهیدی‌دانه‌که به (فَرَضُ الْكِفَايَةِ) له سهر هه‌مووانیان واجبه، جا نه‌گەر داویان لێ‌بکێو دووانیان شاهیدیه‌که به‌دهن، نه‌وه گونا‌هه‌که له سهر هه‌مووانیان لاده‌که‌وئ، نه‌گەر نا: هه‌موویان گونا‌هه‌بار ده‌بن.

(فَلَوْ طَلَبَ مِنْ اثْنَيْنِ) جا نه‌گەر داواکاره‌که داوای له ته‌نها دوو شاهیدی دیارکراو کرد، نه‌و کاته (لَزِمَهُمَا فِي الْأَصَحِّ) له سهر نه‌و دووانه واجبه: شاهیدیه‌که به‌دهن، له فرموده‌ی پاستردا، نه‌وه‌که‌ خه‌لک به‌ ته‌مای به‌کتری واز له شاهیدیه‌که بێتن.

هه‌روه‌ها (وَإِنْ لَمْ يَكُنْ إِلَّا وَاحِدٌ) نه‌گەر له پووداوه‌که‌دا ته‌نها یه‌ک شاهید هه‌بوو، نه‌و کاته‌ش (لَزِمَهُ) نه‌گەر داوای لێ‌کرا له سه‌ری واجبه شاهیدیه‌که بدا (إِنْ كَانَ فِيمَا يُثَبِّتُ بِشَاهِدٍ وَيَمِينٍ) نه‌گەر شاهیدیه‌که له مافیکی وه‌هادا بێ: که به شاهیدی‌ک سوێندی داواکاره‌که ئاشکرا بێ: وه‌ک کێشه‌کانی مالی (وَإِلَّا) به‌لام نه‌گەر به شاهیدی‌ک سوێند‌خواردن ئاشکرا نه‌بێ: وه‌کو ماره‌برین و ته‌لاق، نه‌و کاته (فَلَا) واجب نیه شاهیدیه‌که بدا، چونکه سودی نیه (وَقِيلَ) له فرموده‌یه‌کی بێ‌هێزدا: (لَا يَلْزَمُ الْأَدَاءُ إِلَّا مَنْ تَحْمَلُ قَصْدًا) شاهیدی‌دان واجب

لَا اتِّفَاقًا، وَلَوْ جُوبِ الْأَدَاءُ شُرُوطٌ: أَنْ يُدْعَى مِنْ مَسَافَةِ الْعَدْوَى، وَقِيلَ دُونَ مَسَافَةِ الْقَصْرِ. وَأَنْ يَكُونَ عَدْلًا فَإِنْ دُعِيَ ذُو فَسْقٍ مُجْمَعٍ عَلَيْهِ قِيلَ أَوْ مُخْتَلَفٍ فِيهِ - لَمْ يَجِبْ. وَأَنْ لَا يَكُونَ مَعْدُورًا بِمَرَضٍ وَتَحْوِهِ، فَإِنْ كَانَ أَشْهَدَ عَلَى شَهَادَتِهِ أَوْ بَعَثَ الْقَاضِي مَنْ يَسْمَعُهَا. (فَصْلٌ) تُقْبَلُ الشَّهَادَةُ عَلَى الشَّهَادَةِ فِي غَيْرِ عُقُوبَةٍ،

نيه تهنه له سر نهو كه سه نه بن: كه به ويستی خوی شاهیدیه کی هه لگرتی (لَا اتِّفَاقًا) نهك به ریكه وتن.

﴿ نَاگاداری ﴾: بۆ نووسره كه دروسته: كړئى نووسینه كه وه ریگړئ، هم بۆ شاهیده كهش دروسته: كړئى سوارى و بژئوى ریگه و نه ندازه ی له كار كه وتنى نه و كاسبیه ی له و ماوه یدا له كار ده كه وئ گشتی له و كه سه وه ریگړئ كه شاهیدى بۆ ددها، به لام دروست نیه كړئى شاهیدى دانه كه وه ریگړئ، چونكه خودى شاهیدى دانه كه واجبه، هه روهك له زړیه ی سرچاوه كاندا هه رموویانه.

(وَلَوْ جُوبِ الْأَدَاءِ شُرُوطٌ) بۆ واجبوونى شاهیدى دانه كهش چه ند مه رجيك هه نه: یه كه م: (أَنْ يُدْعَى مِنْ مَسَافَةِ الْعَدْوَى) ده بی له نه ندازه ی خو شړپړییه وه، یان نزیكتر داوا بكرئ، واته: نه گهر له به یانیه وه ده ریچ بۆ سره تای شه و بگړته وه مال وه، نه گهر له نه ندازه یه دوو تر بئ، واجب نیه بچئ (وَقِيلَ دُونَ مَسَافَةِ الْقَصْرِ) له هه رموده یه کی بئ هیژدا: نه گهر له كه متر له نه ندازه ی كور تکرښه وه ی نو یژ داوا بكرئ واجبه: بچئ.

دووم: (وَأَنْ يَكُونَ عَدْلًا) ده بی شاهیده كه دادپه روه بئ، كه واپو: (فَإِنْ دُعِيَ ذُو فَسْقٍ مُجْمَعٍ عَلَيْهِ) نه گهر خاوه ن فاسقیكى یه كده نگی داوا كړا: وه كړ شه را بخوړ - (قِيلَ أَوْ مُخْتَلَفٍ فِيهِ) له هه رموده یه کی بئ هیژدا: نه گهر خاوه ن فاسقیكى یه كده نگیش نه بئ - (لَمْ يَجِبْ) واجب نیه شاهیدیه كه بدا، چونكه شاهیدى فاسق قبول ناكړئ، به لام نه گهر شاهیده كه فاسقیكى به نه پتنی بئ و خاوه ن ماله كهش به شاهیدیه كه ی بگاته مافى خوی، نه و كاته واجبه شاهیدیه كه بدا، هه روهك له زړیه ی سرچاوه كاندا هه رموویانه.

سئیه م: (وَأَنْ لَا يَكُونَ مَعْدُورًا) نابئ شاهیده كه عوزړيكی هه بئ: (بِمَرَضٍ وَتَحْوِهِ) به هوى نه خو شى و عوزړيكی وها: وهك ترسان له گیان و مال (فَإِنْ كَانَ) جا نه گهر شاهیده كه عوزړيكی هه بئ، نه و كاته (أَشْهَدَ عَلَى شَهَادَتِهِ) یه كيكی تر له سر شاهیدیه كه ی خوی ده كاته شاهید (أَوْ بَعَثَ الْقَاضِي مَنْ يَسْمَعُهَا) یان قازى وه كيليكی خوی ده نپړئ تاكو گړئ له شاهیده كه بگړئ.

﴿ فصل: له باسى زمانه شاهیدى له سر شاهیدى ﴾

واته: شاهیدى له سر شاهیدى كه سیکى تر بدا. (تُقْبَلُ الشَّهَادَةُ عَلَى الشَّهَادَةِ) شاهیدى دان له سر شاهیدى شاهیديكی تر قبول ده كړئ: (فِي غَيْرِ عُقُوبَةٍ) له گشت مافيكدا كه سزای

وَلِي عُقُوبَةُ لَادِمِي عَلَى الْمَذْهَبِ، وَتَحْمِلُهَا بِأَنْ يَسْتَرْعِيَهُ يَقُولُ: أَنَا شَاهِدٌ بِكَذَا وَأَشْهَدُكَ أَوْ إِشْهَدُ عَلَى شَهَادَتِي. أَوْ يَسْمَعُهُ يَشْهَدُ عِنْدَ قَاضٍ. أَوْ يَقُولُ: أَشْهَدُ أَنَّ لِفُلَانٍ عَلَى فُلَانٍ أَلْفًا عَنْ ثَمَنٍ مَبِيعٍ أَوْ غَيْرِهِ. وَلِي هَذَا وَجْهٌ، وَلَا يَكْفِي سَمَاعُ قَوْلِهِ لِفُلَانٍ عَلَى فُلَانٍ كَذَا، أَوْ أَشْهَدُ بِكَذَا، أَوْ عِنْدِي شَهَادَةٌ بِكَذَا. وَلِيَيْنِ الْفَرْعُ عِنْدَ الْأَدَاءِ جِهَةٌ التَّحْمِيلُ،

تاوانه کانی مافی خوائ گه وړه نه بڼ، جیاوازی نیه مافی ناده میزاد بڼ: وه کو کرینو فروشتنو دانپیدا میتان و ماره برینو ته لاقو... هتد، یان مافی خوائ گه وړه بڼ: وه کو زه کاتو وه قف، هم (و فی عُقُوبَةُ لَادِمِي) له و سزایانه شدا قبول ده کړئ: که مافی ناده میزادانن: وه ک کوشتنی له توله و بوختانی زینا (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سره فرموده ی پاستی مه زه ب، واته: به لام له سزاکانی مافی خوائ گه وړه دا- وه کو زیناو شه راېخوارنه وه - زمانشاهیدی قبول ناکړئ.

(وَتَحْمِلُهَا) هه لگرتنی زمانشاهیدی به یه کیک له م سئ هویانه دروست ده بڼ: یه که م: (بِأَنْ يَسْتَرْعِيَهُ يَقُولُ) شاهیده که شاهیدیه که ی خوی به زمانشاهیده که بسپیړئ و بڼ: (أَنَا شَاهِدٌ بِكَذَا وَأَشْهَدُكَ أَوْ إِشْهَدُ عَلَى شَهَادَتِي) من شاهیدم به و شته و توم کړده شاهید له سر شاهیدیه که م. یان تر شاهیدی بده له سر شاهیدیه که ی من. دوو هم: (أَوْ يَسْمَعُهُ يَشْهَدُ عِنْدَ قَاضٍ) یان زمانشاهیده که گوئی ی بڼ شاهیده که شاهیدیه که دده له لای قازی، یان له لای کاربه ده ستیکی تر.

سئ یه م: (أَوْ يَقُولُ) یان گوئی ی بڼ شاهیده که هوی شاهیدیه که ی بڼ: وه (أَشْهَدُ أَنَّ لِفُلَانٍ عَلَى فُلَانٍ أَلْفًا عَنْ ثَمَنٍ مَبِيعٍ أَوْ غَيْرِهِ) من شاهیدم فلانکه س هزار دیناری له سر فلانکه سه له پاره ی فرق شراوئک، یان له پاره ی قهرزئک.

جا به یه کیک له و سئ هویانه بڼ زمانشاهیده که دروست ده بڼ شاهیدی بدا، هه چه ند له هوی دوو هم و سئ یه میشدا شاهیدیه که ی پی نه سپیړد رایڼ، به لام (و فی هَذَا وَجْهٌ) له م سئ یه مه دا فرموده یه کی بڼ هیژ هیه: که بڼ پیسپاردن دروست نه بڼ.

(وَلَا يَكْفِي سَمَاعُ قَوْلِهِ) بڼ دروست بونی زمانشاهیدی نه و نه ده به س نیه زمانشاهیده که گوئی له شاهیده که بڼ بڼ: (لِفُلَانٍ عَلَى فُلَانٍ كَذَا) فلان نه و نه ده ی له سر فلان نه (أَوْ) یان بڼ: (أَشْهَدُ بِكَذَا) من شاهیدی به و شته دده م (أَوْ) یان بڼ: (عِنْدِي شَهَادَةٌ بِكَذَا) من شاهیدیه که م به و شته له لایه.

(وَلِيْبَيْنِ الْفَرْعُ عِنْدَ الْأَدَاءِ جِهَةٌ التَّحْمِيلُ) با زمانشاهیده که له کاتی شاهیدی دانه که دا پوون بکاته وه: نه و پوهی شاهیدیه که ی ته لگرتوه: وه (من شاهیدم فلانکه س نه و شاهیدیه ی دده او منیشی کردو ته زمانشاهید). یان یه کیک له دوو هویه کانی تر پوون

فَإِنْ لَمْ يُبَيِّنْ وَوَقَّ الْقَاضِي بَعْلَهُ فَلَا بَأْسَ، وَلَا يَصِحُّ التَّحْمُلُ عَلَى شَهَادَةِ مَرْدُودِ
الشَّهَادَةِ، وَلَا تَحْمِلُ النِّسْوَةُ، فَإِنْ مَاتَ الْأَصْلُ أَوْ غَابَ أَوْ مَرَضَ لَمْ يَمْتَنِعْ شَهَادَةُ الْفَرْعِ،
وَإِنْ حَدَّثَ رَدَّةً أَوْ فَسَقَ أَوْ عَدَاوَةً مَنَعَتْ، وَجُنُونُهُ كَمَوْتِهِ عَلَى الصَّحِيحِ، وَلَوْ تَحْمَلُ فَرْعٌ
فَاسِقٌ أَوْ عَبْدٌ أَوْ صَبِيٌّ فَأَدَّى وَهُوَ كَامِلٌ قُبِلَتْ، وَيَكْفِي شَهَادَةُ اثْنَيْنِ عَلَى الشَّاهِدَيْنِ،

بکاتو، به لام (فَإِنْ لَمْ يُبَيِّنْ) نه گهر زمانشاهیده که پوهه کی پوهن نه کرده وه ته نها
گوئی: (من شاهیدم له سهر شاهیدی فلان شاهیده بهم شته). جا (وَوَقَّ الْقَاضِي
بَعْلَهُ) قازیش باوهری به زانستی زمانشاهیده که هه بو: که چوَن زمانشاهیدی هه لده گری،
نه و کاته (فَلَا بَأْسَ) هیچ زیانیک له زمانشاهیده که دا نیه.

(وَلَا يَصِحُّ التَّحْمُلُ) هه لگرتنی زمانشاهیدی دروست نابین (عَلَى شَهَادَةِ مَرْدُودِ الشَّهَادَةِ) له
سهر شاهیدی نه و که سهر شاهیده کی پهد کراوه ته وه: به هوی فاسقی، یان
دوژمنایه تی، یان بابو کوپایه تی (و) هه روه ها (لَا تَحْمِلُ النِّسْوَةُ) دروست نابین ثافره تان و
نیراموک زمانشاهیدی هه لبرگن، هه چهند شاهیده کانی بنچینه ش هه موویان ثافره ت بنو
شاهیده که ش له باره ی حه یزو شیردان و مندالبون بین.

(فَإِنْ مَاتَ الْأَصْلُ) جا نه گهر شاهیده کی بنچینه یی مرد (أَوْ غَابَ) یان دیار نه بو له کوئی به
(أَوْ مَرَضَ) یان نه خوَش بوو، نه وه (لَمْ يَمْتَنِعْ شَهَادَةُ الْفَرْعِ) شاهیدی زمانشاهیده که
قه دهغه ناکاو قبول ده گری.

به لام (وَإِنْ حَدَّثَ رَدَّةً أَوْ فَسَقَ أَوْ عَدَاوَةً) نه گهر شاهیده کی بنچینه یی کافر بوو، یان فاسق
بوو، یان دوژمنایه تی لپه پید بوو، نه و کاته (مَنَعَتْ) هه ریه کیک له و سییانه شاهیدی
زمانشاهیده که ش قه دهغه ده کاو قبول ناکری، چونکه نه و سییانه گومان له پابروی
شاهیده که شدا په پید ده که ن (وَجُنُونُهُ) شیتبونی شاهیده کی بنچینه یی و لالبونی و
کویریونی، گشتی (كَمَوْتِهِ) وه کو مرینه تی و شاهیدی زمانشاهیده که قه دهغه ناکه ن و
قبول ده بین (عَلَى الصَّحِيحِ) له سهر هه رموده ی پاست.

(وَلَوْ تَحْمَلُ فَرْعٌ فَاسِقٌ أَوْ عَبْدٌ أَوْ صَبِيٌّ) نه گهر زمانشاهیدی فاسق، یان کزیه، یان
مندال شاهیده کی هه لگرت (فَأَدَّى وَهُوَ كَامِلٌ) ئینجا له حاله تی کاملی دا
زمانشاهیده کی دا، واته: توبه ی کریمو، نازاد بوو، بلوغی بوبو، نه و کاته (قُبِلَتْ)
زمانشاهیده کی قبول ده گری.

ئینجا بزانه: دروست نیه ژماره ی زمانشاهیده کان له پووداوه که دا له دووان که متر بین،
که و ابو: (وَيَكْفِي شَهَادَةُ اثْنَيْنِ عَلَى الشَّاهِدَيْنِ) نه و نه ده به سه: دوو زمانشاهید له سهر
شاهیدی دوو شاهیدان شاهیدی بدن، واته: هه ریه که یان له سهر شاهیدی هه ر دوو
شاهیده کان شاهیدی بدا.

وَفِي قَوْلٍ يُشْتَرَطُ لِكُلِّ رَجُلٍ أَوْ امْرَأَةٍ اِثْنَانِ، وَشَرَطُ قَبُولِهَا تَعَدُّرٌ أَوْ تَعَسُّرُ الْأَصِيلِ بَمَوْتٍ أَوْ عَمَى أَوْ مَرَضٍ يَشْقُ حُضُورُهُ أَوْ غَيْبَةٍ لِمَسَافَةِ عَدَوِي، وَقِيلَ قَصْرٌ، وَأَنْ يُسَمَّى الْأَصُولُ، وَلَا يُشْتَرَطُ أَنْ يُزَكِّيَهُمُ الْفُرُوعُ، فَإِنْ زَكَّوْهُمْ قَبْلَ، وَلَوْ شَهِدُوا عَلَى شَهَادَةِ عَدْلَيْنِ أَوْ عُذُولٍ وَلَمْ يُسَمُّوهُمْ لَمْ يَجُزْ. (فَصْلٌ رَجَعُوا عَنِ الشَّهَادَةِ قَبْلَ الْحُكْمِ امْتَنَعَ،

به لام نه گهر هر يه که يان له سر شاهيدى ته نها شاهيدى شاهيدى بدا ثه بهس نيه، چونکه مەرجه: هر شاهيدى دو زمانشاهيدى هه بن، که واته: نه گهر دو زمانشاهيد له سر شاهيدى ته نها شاهيدى شاهيدى بدهن، ثه کاته بق خاوهن مافه که دروسته سويندى گه ل شاهيدى له گه ل زمانشاهيدى ثه نوووانه بخوا، هه روه که له (مغنى) دا فەرموويه تى (وَفِي قَوْلٍ) له فەرمووده يه کدا (يُشْتَرَطُ لِكُلِّ رَجُلٍ أَوْ امْرَأَةٍ اِثْنَانِ) به مەرچ داده نرى بق هر پياويک، يان بق هر نافره تىک دو زمانشاهيد هه بن.

(وَشَرَطُ قَبُولِهَا) مەرچى قبولکردنى زمانشاهيدى ته ميه: (تَعَدُّرٌ أَوْ تَعَسُّرُ الْأَصِيلِ) نه گونجى، يان زهحه ت بى شاهيده کهى بنچينه يى ناماد بىي (بَمَوْتٍ أَوْ عَمَى) به هوى مردنى، يان کويديونى، يان شيتبونى، يان لالبونى (أَوْ مَرَضٍ يَشْقُ حُضُورُهُ) يان به هوى نه خوشيه کى وهه که ناماده بونه کهى نازارى بدا، يان له ترسى خاوهن قهرزىک، يان که سيکى تر نه ويزى ناماده بىي (أَوْ غَيْبَةٍ لِمَسَافَةِ عَدَوِي) يان شاهيده کهى بنچينه يى ديار نه بى به نه ندازهى خوشروى پيوار دوور بى، واته: بق سره تاي شهو نه گاته وهه سوينه کهى خوى (وَقِيلَ قَصْرٌ) له فەرمووده يه کى بى هيژدا به نه ندازهى کورترکرنه وهى نويز دوور بى.

(و) هه روهه مەرجه: (أَنْ يُسَمَّى الْأَصُولُ) زمانشاهيده که له شاهيده که دا ناوى شاهيده بنچينه ييه کان بىي: وهه (مَنْ شَاهِدَهُمْ لَمْ يَكُنْ شَاهِدِي فُلَانٍ شَاهِدٍ)... هتد، تاكو قازى و داو اليکراوه که بيانناسن و بتوانن په خنه يان لي بگرن، به لام (وَلَا يُشْتَرَطُ أَنْ يُزَكِّيَهُمُ الْفُرُوعُ) مەرچ نيه: زمانشاهيده کان شاهيده بنچينه ييه کان به دادپه روهه دابنين (فَإِنْ زَكَّوْهُمْ) جا نه گهر به دادپه روهه يان دانان، ثه کاته (قَبْلَ) لييان قبول ده کرى.

(وَلَوْ شَهِدُوا عَلَى شَهَادَةِ عَدْلَيْنِ أَوْ عُذُولٍ) نه گهر زمانشاهيده کان شاهيدييان دا له سر شاهيدى دو دادپه روهه، به لام (وَلَمْ يُسَمُّوهُمْ) ناويان نه هيتان، ثه وهه (لَمْ يَجُزْ) بهس نيه و دروست نابى، چونکه داو اليکراوه که ناينناسن و ناتوانن په خنه يان لي بگري.

﴿فَصْلٌ: لَه بَاسِ پَه شِيْمَانِيوونَه وه له شاهيدى﴾

(إِذَا رَجَعُوا عَنِ الشَّهَادَةِ) هر کاتىک شاهيده کان په شيمان بونه وه له شاهيده که يان (قَبْلَ الْحُكْمِ) پيش نه وهى قازى - دادپه ر - به شاهيده که يان - بپيار بدا، ثه وه (امتنع) دادکردنى

أَوْ بَعْدَهُ وَقَبْلَ اسْتِيفَاءِ مَالِ اسْتَوْفِي، أَوْ عُقُوبَةُ فَلَا، أَوْ بَعْدَهُ لَمْ يُنْقَضْ، فَإِنْ كَانَ الْمُسْتَوْفَى قِصَاصًا أَوْ قَتْلَ رِدَّةٍ أَوْ رَجْمَ زِنَا أَوْ جَلْدَهُ وَمَاتَ وَقَالُوا تَعَمَّدْنَا فَعَلَيْنِهِمْ قِصَاصًا أَوْ دِيَّةً مُقْلَطَةً،

بهو شاهیدی به قهدهغه دهبیو بریاردانهکی دروست نابئ، واته: هرچه‌ند دوویاره‌ش شاهیده‌کان شاهیدی به بدنه‌وه شاهیدی به که یان هر لټوهرناگیری؟ چونکه نازاندړئ یه که مه که یان پاسته، یان دووه مه که یان.

(أَوْ بَعْدَهُ وَقَبْلَ اسْتِيفَاءِ مَالٍ) یان نه‌ګر له لوی بریاردانی قازی به مالیک بئ که سیک، شاهیده‌کان په شیمان بونه‌وه پیش نه‌وی مال که وریگیری، نه و کاته (اسْتَوْفِي) مال که ودرده‌گیری و په شیمان بونه‌وه که کار له بریاره که ناګا، چونکه بریاردانه که ته‌واو بووه و هلټاوه‌شیتنه‌وه.

(أَوْ عُقُوبَةٍ) یان نه‌ګر له لوی بریاردانی قازی به واجبونی سزای تاوانیک، شاهیده‌کان په شیمان بونه‌وه پیش نه‌وی سزای تاوانه که وریگیری، نه و کاته‌ش بریاره که هلټاوه‌شیتنه‌وه، به لام (فَلَا) نابئ سزایه که وریگیری، چونکه سزای تاوانه‌کان به هوی (شُبْهَةً) لاده‌کوي، جیاوازی نیه تاوانه که مافی خوی ګوره بئ: و ګو زینا و شه‌پاب، یان مافی ناده‌میزاد بئ، و ګو کوشتنی له‌تول و بوختانی زینا.

(أَوْ بَعْدَهُ) یان نه‌ګر له لوی بریاردانی قازیو له لوی ودرګرتنی سزای تاوانه که شاهیده‌کان په شیمان بونه‌وه، نه و کاته‌ش (لَمْ يُنْقَضْ) بریاره‌کی قازی هلټاوه‌شیتندړته‌وه و سزایه‌کی به دروست‌بووی داده‌ندړئ، به لان قازیو شاهیده‌کان به م شیوه‌ی داهاتو بریاریان له سهر ده‌ړئ:

(فَإِنْ كَانَ الْمُسْتَوْفَى قِصَاصًا) نه‌ګر سزا ودرگیری که کوشتنی له‌تول، یان لټکردنه‌وی نه‌ندامیکی له‌تول بوو (أَوْ قَتْلَ رِدَّةٍ أَوْ رَجْمَ زِنَا) یان کوشتنی کافریون، یان به‌دبارانکړنی زینا بوو (أَوْ جَلْدَهُ وَمَاتَ) یان دارکاری زینا بوو و به و دارکاریه‌ش مرد، یان ده‌ست برینی دزی بوو، ئینجا له لوی ودرګرتنی سزایه که شاهیده‌کان په شیمان بونه‌وه (وَقَالُوا تَعَمَّدْنَا) ګوتیان: به قه‌سدي نه‌و شاهیدی به درټیه‌مان داو ده‌شمانزانی به م شاهیدی به یتمه سزایه‌کی لټوهرده‌گیری، نه و کاته (فَعَلَيْنَهُمْ قِصَاصًا) کوشتنه‌وی له‌تول ی سزادراره که ته‌نہا له سهر شاهیده‌کان واجب ده‌بیو به و مرجه‌ی میراتګری کوژدراوه که نه‌زانی شاهیده‌کان درټ ده‌کن، نه‌ګینا: کوشتنه‌وی له‌تول -ته‌نہا- له سهر خوی واجب ده‌بیو، هروک له درټی به سهرچاوه‌کاندا فرموویانه.

(أَوْ دِيَّةً مُقْلَطَةً) یان نه‌ګر شاهیده‌کان له‌تول کردنه‌وه عفو کران، نه‌وه کاته خوټنیکي نه‌ستوورکړای سزادراره که له مالی ه‌موو شاهیده‌کان واجب ده‌بیو به سهر ژماره‌کیاندا

وَعَلَى الْقَاضِي قِصَاصٌ إِنْ قَالَ تَعَمَّدْتُ. وَإِنْ رَجَعَ هُوَ وَهُمْ فَعَلَى الْجَمِيعِ قِصَاصٌ إِنْ قَالُوا: تَعَمَّدْنَا. فَإِنْ قَالُوا: أَخْطَأْنَا. فَعَلَيْهِ نِصْفُ دِيَّةٍ وَعَلَيْهِمْ نِصْفٌ، وَلَوْ رَجَعَ مُرْكٌ فَلَا صَحُّ لَهُ يَضْمَنُ، أَوْ وَلِيٌّ وَحْدَهُ

بهش ده کرى ﴿عَنِ الشَّعْبِ﴾: أَنْ رَجُلَيْنِ شَهِدَا عَلَى رَجُلٍ أَنَّهُ سَرَقَ، فَقَطَعَهُ عَلَيْهِ ۖ ثُمَّ جَاءَ بَآخَرَ وَقَالُوا أَخْطَأْنَا. فَأَبْطَلَ شَهَادَتَهُمَا وَأَخَذَ بِدِيَّةِ الْأَوَّلِ، وَقَالَ: لَوْ عَلِمْتُ أَلَكُمَا تَعَمَّدْتُمَا لَقَطَعْتُكُمَا ﴿رواه البخارى، دوو پياو شاهيديان دا له سهر پياويك: نزيى كرده. جا نيمامى (على) بهو شاهيدى به دهستى زده كه ي بوى، نينجا شاهيده كان زىكى تريان هيتاو گوتيان: به هله شاهيديمان له سهر يه كه مه كه داوه. جا نيمامى (على) شاهيديه كه يانى به تال كرده وهو خوئينى دهستى يه كه مه كه يانى لى وه رگيراو فره مووى: نه گهر زاننيام به قه سدى شاهيديتان له سهر داوه، دهستى هه ريووكتانم له توله لى زده كرده وه.

نينجا بزانه: ههر به به لگه ي حه ديسه كه: نه توله وه خوئين له سهر قازى يه كه واجب نابى بهو مهرجه ي به قه سدى، يان به هله برپاره ناشه رعيه كه ي نه دابى، كه وابو: (وَعَلَى الْقَاضِي قِصَاصٌ) كوشتنه وه لى له توله تنها له سهر قازيه كه واجب ده بى (إِنْ قَالَ تَعَمَّدْتُ) نه گهر به تنها په شيمان بيبته وه بلى: به قه سدى بهو شاهيدى به درويه دادم كرىو برپارم دا. جا نه گهر له توله كرده وه عفو كرا، نه و كاته واجبه: خوئينى كه نه ستور بدا.

به لام (وَإِنْ رَجَعَ هُوَ وَهُمْ) نه گهر قازى و شاهيده كان گشتيان په شيمان بونه وه، نه و كاته (فَعَلَى الْجَمِيعِ قِصَاصٌ) له سهر گشتيان كوشتنه وه لى له توله واجب ده بى (إِنْ قَالُوا: تَعَمَّدْنَا) نه گهر گشتيان بلين: به قه سدى كردمان. واته: قازى بلى: به قه سدى بهو شاهيديه درويه برپارم داوه. شاهيده كانيش بلين: به قه سدى شاهيدى به درومان دا.

به لام (فَإِنْ قَالُوا أَخْطَأْنَا) نه گهر قازى يه كه شاهيده كان بلين: به هله دا چوين، واته: قازيه كه بلى: به هله بهو شاهيدى به درويه برپارم داوه. شاهيده كانيش بلين: به هله شاهيديمان دا. نه و كاته (فَعَلَيْهِ نِصْفُ دِيَّةٍ) نيوه ي خوئينى سزادراوه كه - به تنها - له سهر قازى يه كه يه، هم (وَعَلَيْهِمْ نِصْفٌ) نيوه خوئينه كه ي تريس له سهر هه موو شاهيده كان به تيكرپايى، به به لگه ي حه ديسه كه ي پرابردو.

(وَلَوْ رَجَعَ مُرْكٌ) نه گهر پاكه ره وه شاهيده كان په شيمان بږوه له دابه روه ركړنى شاهيده كان وگوتى: به درو گوتم شاهيده كان دابه روه من. نه وه (فَلَا صَحُّ لَهُ يَضْمَنُ) به فره مووده ي راستر: پاكه ره وه كه - به تنها - ده بيبته زامين: به كوشتنى له توله، يان به خوئينى سزادراوه كه، واته: شاهيده كان نابنه زامين.

(أَوْ وَلِيٌّ وَحْدَهُ) يان ميراتگرى كوژدراوه كه - به تنها - په شيمان بږوه وگوتى: من به درو داوام كرىو گوتم: فلانكس خزمه كه ي منى كوشته وه. هه روه ها نه گهر بشلن: من ده مزانى

فَعَلَيْهِ قِصَاصٌ أَوْ دِيَّةٌ، أَوْ مَعَ الشُّهُودِ فَكَذَلِكَ، وَقِيلَ: هُوَ وَهُمْ شُرَكَاءُ، وَلَوْ شَهِدَا بِطَلَاقِ بَائِنٍ أَوْ رَضَاعٍ أَوْ لِفَاقٍ وَفَرَّقَ الْقَاضِي فَرَجَعَا دَامَ الْفِرَاقُ وَعَلَيْهِمْ مَهْرٌ مِثْلُ، وَفِي قَوْلِ نَصْفِهِ إِنْ كَانَ قَبْلَ وَطْءٍ، وَلَوْ شَهِدَا بِطَلَاقٍ وَفَرَّقَ فَرَجَعَا فَقَامَتْ بَيِّنَةٌ أَنَّهُ كَانَ بَيْنَهُمَا رَضَاعٌ فَلَا غَرَمَ، وَلَوْ رَجَعَ شُهُودُ مَالٍ

شاهیده‌کان به درو شاهیدیان له سر بکوڑه که داوه. نه‌وه له ه‌ر دو حاله‌تدا (فَعَلَيْهِ قِصَاصٌ أَوْ دِيَّةٌ) کوشتنه‌وهی له‌تولای سزادراره‌که، یان خوینته‌که‌ی تنها له سر میراتگره‌که واجب ده‌بی (أَوْ مَعَ الشُّهُودِ) یان نه‌گه‌ر میراتگری کوزداره‌که له‌گه‌ل شاهیده‌کان ویکړا په‌شیمان بونه‌وه، نه‌و کاته‌ش (فَكَذَلِكَ) به‌فرموده‌ی پراست‌ر: کوشتنه‌وهی له‌تولای، یان خوینته‌که‌ت‌نه‌ا- له‌سر میراتگره‌که واجب ده‌بی، چونکه له‌ه‌ر دو مه‌سه‌له‌دا نه‌و راسته‌وخو سزادراره‌که‌ی کوشتنه‌و (وَقِيلَ: هُوَ وَهُمْ شُرَكَاءُ) له‌فرموده‌ی په‌کی بی‌هم‌یزا: میراتگره‌که‌و شاهیده‌کان له‌کوشتنه‌که‌دا هاویه‌شن، واته: گشتیان له‌تولای ده‌کوشترینه‌وه، یان خوینیان ل‌توره‌ده‌گیرئ.

(وَلَوْ شَهِدَا) نه‌گه‌ر دو شاهید شاهیدیان دا له‌سر که‌سیک (بِطَلَاقِ بَائِنٍ) به‌ته‌لاقیکی (بائنی) به‌خولم، یان سی‌به‌سی، یان پیش جیماعکردن (أَوْ رَضَاعٍ) یان به‌شیرخوارنیکي حه‌پامکر (أَوْ لِفَاقٍ) یان به‌له‌عنات لیکرن، نینجا (وَفَرَّقَ الْقَاضِي) به‌و شاهیدی‌به‌قازی ژنو میړده‌که‌ی لیک جیاکردنه‌وه (فَرَجَعَا) نینجا شاهیده‌کان له‌شاهیدی‌که‌یان په‌شیمان بونه‌وه وگوتیان: درومان کرد. نه‌وه (دَامَ الْفِرَاقُ) لیکجیا بونه‌وه‌که‌ی ژنو میړده‌که به‌برده‌وامی جی‌به‌جی‌ده‌بی، به‌لام (وَعَلَيْهِمْ مَهْرٌ مِثْلُ) له‌سر شاهیده‌کان واجبه: ماره‌یی هاوونینه‌ی ژنه‌که بده‌نه‌میړده‌که‌ی، ه‌رچه‌ند جیماعیشی له‌گه‌ل نه‌کریبی، یان ژنه‌که‌گرده‌نی نازاد کریبی له‌ماره‌ییه‌که‌ی (وَفِي قَوْلِ نَصْفِهِ إِنْ كَانَ قَبْلَ وَطْءٍ) له‌فرموده‌ی په‌کدا: نیوه‌ی ماره‌ییه‌که واجب ده‌بی نه‌گه‌ر جیا بونه‌وه‌که پیش جیماعکردن بی.

(وَلَوْ شَهِدَا بِطَلَاقٍ) نه‌گه‌ر دو شاهیده‌کان شاهیدیان دا به‌ته‌لاقیکی (بائنی)، نینجا (وَفَرَّقَ) قازی ژنو میړده‌که‌ی -به‌و شاهیدی‌به- لیک جیاکردنه‌وه (فَرَجَعَا) نینجا شاهیده‌کان په‌شیمان بونه‌وه وگوتیان درومان کرد (فَقَامَتْ بَيِّنَةٌ أَنَّهُ كَانَ بَيْنَهُمَا رَضَاعٌ) نینجا به‌دو شاهید، یان به‌به‌لکه‌ی په‌کی‌تر ناشکرا بوو: ژنو میړده‌که شیرخوارنیکي حه‌پامکر یان له‌نیوانیاندا بووه، یان پیشتر به‌(بائنی) ته‌لاقی داوه، یان میړده‌که‌گوتی: شاهیده‌کان پاست ده‌کن. نه‌وه له‌و حاله‌تانه‌دا (فَلَا غَرَمَ) هیچ‌تولای ماریه‌که‌ناکه‌وینته‌سر شاهیده‌کان، چونکه به‌شاهیدی‌که‌ی نه‌وان ژنه‌که له‌ده‌ست میړده‌که نه‌راوه.

(وَلَوْ رَجَعَ شُهُودُ مَالٍ) نه‌گه‌ر شاهیدیان دا به‌مالیک له‌سر که‌سیک، نینجا به‌برپاری قازی ماله‌که له‌که‌سه‌که وه‌رگیرا، نینجا شاهیده‌کان په‌شیمان بونه‌وه وگوتیان درومان کرد،

غَرَمُوا فِي الْأَظْهَرِ، وَمَتَى رَجَعُوا كُلُّهُمْ وَزَعَّ عَلَيْهِمُ الْغَرَمُ، أَوْ بَعْضُهُمْ وَبَقِيَ نَصَابٌ فَلَا غَرَمَ، وَقِيلَ يَغْرُمُ قِسْطُهُ، وَإِنْ نَقَصَ النَّصَابُ وَلَمْ يَزِدْ الشُّهُودُ عَلَيْهِ فَقِسْطُ، وَإِنْ زَادَ فَقِسْطُ مِنَ النَّصَابِ، وَقِيلَ مِنَ الْعَدَدِ، وَإِنْ شَهِدَ رَجُلٌ وَأَمْرَأَتَانِ فَعَلَيْهِ نِصْفٌ وَهُمَا نِصْفٌ،

نوه (غَرَمُوا فِي الْأَظْهَرِ) واجبه: شاهیده کان تۆله ی ماله وەرگیراوه که بده نه لیوه رگیراوه که، له فرموده ی به میژردا، نینجا (وَمَتَى رَجَعُوا كُلُّهُمْ) نه گهر هه موو شاهیده کان په شیمان بوینه وه، نه کاته (وَزَعَّ عَلَيْهِمُ الْغَرَمُ) تۆله ی ماله وەرگیراوه که به سر هه موواناندا به ش ده کړی به یه کسان ی (أَوْ بَعْضُهُمْ) به لام نه گهر هه ندیکیان په شیمان بوینه وه و (وَبَقِيَ نَصَابٌ) پاده ی پیو یستیش له شاهیده کان مابووه: وه که له سئ شاهیدان ته نها یه کیکیان په شیمان بییته وه، نه کاته (فَلَا غَرَمَ) تۆله ی ماله که له سر په شیمان بووه که نیه، چونکه به لگه ی لیوه رگرتنه که به ته وای ماوه ته وه (وَقِيلَ يَغْرُمُ قِسْطُهُ) له فرموده یه کی بی میژدا: به شه تۆله ی خړی دده.

جا بزانه: نه گهر دوو زمانیک له لای سته مکاریک زمانی له که سیك دا، سته مکاره که ش به هوی زمان لیدنه که ی وی هه ندیک مالی له که سه که ستاند، نه وه نه گهر زمان لیدنه که ی به ناهق بی و سته مکاره که ش به مالخړی خه لک ناسراو بی، نه کاته تۆله ی ماله ستیندراوه که له سر زمان لیدره که یه، هه وه که نیما (ابن عبدالسلام) و چند زانایه کی تر فرمودیانه وه (بغیة المسترشدين) دا گیراویه تیه وه، به لام (تحفة) و (نهایه) یه په دیان کړیوته وه.

(وَإِنْ نَقَصَ النَّصَابُ) نه گهر له نوای په شیمان بوونه وی هه ندیکیان پاده ی شاهیده کان که م بووه (وَلَمْ يَزِدْ الشُّهُودُ عَلَيْهِ) شاهیده کانیش له پاده ی پیو یست زیاتر نه بون: وه که ته نها چوار شاهیدی زینا هه بنو یه کیکیان په شیمان بییته وه، یان دوو شاهیدی کوشتن و مال هه بنو یه کیکیان په شیمان بییته وه، نه کاته (فَقِسْطُ) به شه تۆله له سر په شیمان بووه که واجب ده بی، واته: له وینه ی یه که مدا: چواریک، له وینه ی دووه مدا: نیوه.

به لام (وَإِنْ زَادَ) نه گهر شاهیده کان له پاده ی پیو یست زیاترین: وه که پینچ شاهیدی زینا دووانیان په شیمان ببته وه، له سئ شاهیدی کوشتن و مال دووانیان په شیمان ببته وه، نه کاته ش (فَقِسْطُ مِنَ النَّصَابِ) به شه تۆله ی به گویره ی پاده که له سر په شیمان بووه کان واجب ده بی، واته: له سر هه ردووی زینا: چواریک، له سر هه ردووی مال: نیوه (وَقِيلَ مِنَ الْعَدَدِ) له فرموده یه کی بی میژدا: به گویره ی ژماره ی شاهیده کان تۆله واجب ده بی. (وَإِنْ شَهِدَ رَجُلٌ وَأَمْرَأَتَانِ) نه گهر پیاوړیک و دوو نافرته شاهیدیان دا به مالیک، ماله که ش وەرگیرا، نینجا هه سیکیان په شیمان بونه وه، نه وه (فَعَلَيْهِ نِصْفٌ وَهُمَا نِصْفٌ) نیوه ی تۆله ی ماله که له سر پیاوه که یه، نیوه که ی تریش له سر هه ردوو نافرته کانه چونکه هه ردوویکیان وه که پیاوړیک.

أَوْ وَأَرْبَعٌ فِي رَضَاعٍ فَعَلَيْهِ ثَلَاثٌ وَهُنَّ ثَلَاثَانِ، فَإِنْ رَجَعَ هُوَ أَوْ ثِنْتَانِ فَلَا غُرْمَ فِي الْأَصَحِّ، وَإِنْ شَهِدَ هُوَ وَأَرْبَعٌ بِمَالٍ فَقِيلَ كَرَضَاعٍ، وَالْأَصَحُّ هُوَ نِصْفٌ وَهُنَّ نِصْفٌ سَوَاءٌ رَجَعْنَ مَعَهُ أَوْ وَخَدْنَهُنَّ، وَإِنْ رَجَعَ ثِنْتَانِ فَلَا أَصَحَّ لَا غُرْمَ، وَأَنْ شُهِدَ إِخْصَانٌ أَوْ صِفَةٌ مَعَ شُهُودٍ تَغْلِيْقُ طَلَاقٍ أَوْ عِنْتِي لَا يَغْرُمُونَ شَيْئًا.

(أَوْ وَأَرْبَعٌ فِي رَضَاعٍ) یان پیاویک و چوار نافرته له شیرخوار دینکدا شاهیدیان دا، ټینجا هر پټنجیان په شیمان بونه وه، نه وهش (فَعَلَيْهِ ثَلَاثٌ وَهُنَّ ثَلَاثَانِ) سیټه کی ټوله له سر پیاوکه یه و دوو سیټه کی تریش له سر هر چوار نافرته تکانه، چونکه هر چواریان وه که دوو پیاوانن، به لام (فَإِنْ رَجَعَ هُوَ أَوْ ثِنْتَانِ) نه گهر ته نها پیاوکه په شیمان بڼوه، یان ته نها دوو نافرته په شیمان بونه وه، نه و کاته (فَلَا غُرْمَ فِي الْأَصَحِّ) هیچ ټوله له سر په شیمان بڼوه کان نیه، له فهرمووده ی راستردا، چونکه به لگه ی شیرخوار دنه که به ته وای ماو ته وه.

(وَإِنْ شَهِدَ هُوَ وَأَرْبَعٌ بِمَالٍ) نه گهر پیاویک و چوار نافرته شاهیدیان دا به مالیک، ماله کهش وه رگیرا، ټینجا هر پټنجیان په شیمان بونه وه (فَقِيلَ كَرَضَاعٍ) له فهرمووده یه کی بی هیژدا: وه کومه سه له ی شیر که یه: پیاوکه سیټه کی ټوله ی له سره، به لام (وَالْأَصَحُّ) به فهرمووده ی راستر: (هُوَ نِصْفٌ وَهُنَّ نِصْفٌ) پیاوکه نیوه ی ټوله ی له سره وه هر چوار نافرته کانیش نیوه کی تریان له سره (سَوَاءٌ رَجَعْنَ مَعَهُ أَوْ وَخَدْنَهُنَّ) یه کسانه و جیاوازی نیه: نافرته تکان له گه ل پیاوکه په شیمان بڼونه وه، یان به ته نها، چونکه له شاهیدی مالی دا پیاویک - به ته نها - نیوه یه، به لام نافرته تان هر چه ند زږیش بن هر به نیوه داده ندرین، که و ابو: (وَإِنْ رَجَعَ ثِنْتَانِ) نه گهر له و چوار نافرته تانه دوانیان په شیمان بونه وه، نه و کاته (فَلَا أَصَحُّ لَا غُرْمَ) به فهرمووده ی راستر: هیچ ټوله ی ماله که واجب نابی، چونکه راده ی پټویست به ته وای ماو ته وه.

(و) هر به فهرمووده ی راستر: (أَنْ شُهِدَ إِخْصَانٌ) نه و شاهیدانه ی شاهیدیان داوه: زیناکه ره که (مُخَصَّنٌ)، ټینجا له دوی به ربباران کړنی زیناکه ره که له گه ل هر چوار شاهیده کی زینا، یان به ته نها په شیمان بونه وه (أَوْ صِفَةٌ) یان نه و شاهیدانه ی شاهیدیان داوه سیفه ته پټه لو اسراوه که هاتوته جی، ټینجا په شیمان بونه وه (مَعَ شُهُودٍ تَغْلِيْقُ طَلَاقٍ أَوْ عِنْتِي) له گه ل شاهیده کانی هه لو اسینی ته لاق، یان کویله نازا کړدن (لَا يَغْرُمُونَ شَيْئًا) نه و شاهیدانه هیچ ټوله نادهن، چونکه زیناکه ره که به شاهیده کانی زینا به ربباران کړاوه، ته لاهدان و نازا کړنه کهش به شاهیده کانی ته لاق و نازا کړنه که جی به جی کړاون.

(کتابُ الدَّعْوَى وَالْبَيِّنَاتِ)

تَشْتَرُطُ الدَّعْوَى عِنْدَ قَاضٍ فِي عُقُوبَةِ كَقِصَاصٍ وَقَذْفٍ، وَإِنْ اسْتَحَقَّ عَيْنًا فَلَهُ أَخْذُهَا إِنْ لَمْ يَخَفْ فِتْنَةً، وَإِلَّا وَجَبَ الرُّفْعُ إِلَى قَاضٍ،

﴿کتابُ الدَّعْوَى وَالْبَيِّنَاتِ: په ړتوکي داواکردن و شاهید مکان﴾

بزانه: هر کيښه يه کړو بدله سر پېنځ شت ده خولپته وه: داواکردن، وه لاسي داوا يه که، سویند خواردن، سویند نه خواردن، شاهید.

ئينجا واجب: کيښه که ش به گويزه ي شريعتي نيسلام بېرته وه، خوي گوره ده فرموي: ﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ لَمْ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ سویند به خوي تو-ئې پيغه مېرګه- نيمانان ته ووايې تا تو ده که نه دادور له و کيښه ي له نيوانياندا ورو ده دا، ئينجا به دلېش پازي ده بنو هيچ دلگير يه کيان نابې له و داده ي تو کردو ته، هم به ته و اوېش ته تسليمي بېراره که ي تو ده بن.

ئينجا بې چونه ي د ادا کردن پيغه مېرګه فرموي ته: ﴿لَوْ يُعْطَى النَّاسُ بِدَعْوَاهُمْ لَإِذْعَى نَاسٌ دِمَاءَ رِجَالٍ وَأَمْوَالَهُمْ وَلَكِنَّ الْإِيمَانَ عَلَى الْمُدْعَى عَلَيْهِ﴾ رواه الشيخان، والبيهقي بلفظ: ﴿الْبَيِّنَةُ عَلَى الْمُدْعَى وَالْإِيمَانُ عَلَى مَنْ أَنْكَرَ﴾ نه گره که به داواکردن خويان بياندرېتنې، هندی که س داواي خوين و مالي که ساني تريان ده کرد، به لام سویند له سر داوا ليکراوه که يه، شاهید له سر داوا کاره که يه.

(تَشْتَرُطُ الدَّعْوَى عِنْدَ قَاضٍ) به مرج داده ندرې داواکردنه که له لای قازي بکړي، يان له لای کاريه ده ستيکي تر که به شريعتي نيسلام په فتار بکا (في عُقُوبَةٍ) له و سزايانه دا که مافي ناده ميزادن (كَقِصَاصٍ وَقَذْفٍ) وه کو کوشتنې له توله و سزاي بوختاني زينا.

به لام نه گره شوېنه که قازي و هيچ کاريه ده ستيکي تری له نه بو، يان توله ي کوژراوه که يان بې ورنه ده گرت، نه و کاته دروسته به په نهاني بکوژه که له توله بکوژته وه، به و مرجه ي فيتنه ورو نه دا، هروړه که له زوريه ي سرچاوه کان و حاشيه کاندا فرموي يانه.

(وَإِنْ) نه گره مافه که سزادان نه بو، به لکو (اسْتَحَقَّ عَيْنًا) مافي مالکي ليار يووي هېو: به ملکايه تي، يان به کړي، يان به هويه کي تر، ماله که ش به ناهق له ژير ده ستي که ستيکي تر دا بو، نه و کاته (فَلَهُ أَخْذُهَا إِنْ لَمْ يَخَفْ فِتْنَةً) خاوه ن مافه که بوي دروسته سر يه خو ماله که له زورداره که بستېنه وه، به و مرجه ي له فيتنه و زيان ليدان نه ترسي، جياوازي نه مافه که: مافي خوي بې، يان مافي شيت و منداله که ي خوي بې (وَإِلَّا) به لام نه گره له فيتنه، يان له زيانک ده ترسا، نه و کاته (وَجَبَ الرُّفْعُ إِلَى قَاضٍ) پتويسته کيښه که بې لای قازي، يان بې لای کاريه ده ستيکي تر به رز بکاته وه، تا کو ماله که ي بې لوه ريگريته وه.

أَوْ دَيْنًا عَلَى غَيْرِ مُتَمَتِّعٍ مِنَ الْأَدَاءِ طَالَبُهُ بِهِ وَلَا يَحِلُّ أَخْذُ شَيْءٍ لَهُ، أَوْ عَلَى مُنْكَرٍ وَلَا بَيِّنَةً لَهُ أَخْذَ جَنْسٍ حَقَّهُ مِنْ مَالِهِ وَكَذًا غَيْرَ جَنْسِهِ إِنْ فَقَدَهُ عَلَى الْمَذْهَبِ، أَوْ عَلَى مُقَرَّرٍ مُتَمَتِّعٍ أَوْ مُنْكَرٍ وَلَهُ بَيِّنَةٌ فَكَذَلِكَ، وَقِيلَ يَجِبُ الرُّفْعُ إِلَى قَاضٍ، وَإِذَا جَارَ الْأَخْذُ فَلَهُ كَسْرُ بَابٍ وَتَقَبُّ جِدَارٍ لَا يَصِلُ الْمَالُ إِلَّا بِهِ، ثُمَّ الْمَأْخُوذُ مِنْ جَنْسِهِ يَتَمَلَّكُهُ وَمِنْ غَيْرِهِ

﴿مهسه لهی (الظفر) = گه یشتن به مافی خوی له لای که سیکی تر﴾

(أَوْ دَيْنًا عَلَى غَيْرِ مُتَمَتِّعٍ مِنَ الْأَدَاءِ) یان نه گهر مافه که ی قهرزنگ بوو له سر که سیکی ودها که قهرزه که ی ددهاوه، نه و کاته (طالِبُهُ بِهِ) دهبی داوا له قهرزداره که بکا تاکو قهرزه که ی بداته وه (وَلَا يَحِلُّ أَخْذُ شَيْءٍ لَهُ) بؤی حه لال نیه هیچ شتیک له جباتی قهرزه که ی له مالی قهرزداره که ببا، واته: نه گهر شتیکی له جباتی قهرزه که ی له مالی قهرزداره که ی برد، نه وه نابیته ملکی خوی و واجبه: بؤ قهرزداره که ی بیگه پرنیتت وه، جا نه گهر شته که له لای وی فهوتا، نه و کاته واجبه: توله ی بداته خاوه نه که ی، ههروه که له (تحفه) دا فرموده ی تی.

(أَوْ عَلَى مُنْكَرٍ) یان نه گهر مافه که ی قهرزنگ بوو له سر که سیکی ودها که ده یگوت: قهرزدارت نیم (وَلَا بَيِّنَةٌ لَهُ) هیچ شاهیدیکی قهرزه که شی نه بو، نه و کاته (أَخْذَ جَنْسٍ حَقَّهُ مِنْ مَالِهِ) بؤی دروسته: سر به خؤ - له جباتی قهرزه که ی - په گزی مافه که ی خوی له مالی قهرزه داره که ی ببا (وَكَذًا غَيْرَ جَنْسِهِ) ههروه ها بؤی دروسته جگ له په گزی مافه که شی شتیکی تری قهرزداره که له جباتی قهرزه که ی ببا (إِنْ فَقَدَهُ) نه گهر په گزی مافه که ی ده ست نه کهوت (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر فرموده ی راستی مه زه م.

(أَوْ عَلَى مُقَرَّرٍ مُتَمَتِّعٍ) یان نه گهر قهرزه که ی له سر قهرزدارنکی ودها بوو: که دانی به قهرزه که دا هینا، به لام گوتی: قهرزه که ت ناده مه وه (أَوْ مُنْكَرٍ وَلَهُ بَيِّنَةٌ) یان دانی پیدا ناهینا، به لام خاوه ن قهرزه که شاهیدی له سر هه بوو، نه و کاته ش (فَكَذَلِكَ) بؤی دروسته: سر به خؤی له جباتی قهرزه که ی له مالی قهرزداره که ی ببا به و شیوه ی پابرا، به به لگی حه دیسه که ی داهاتوو (وَقِيلَ يَجِبُ الرُّفْعُ إِلَى قَاضٍ) له فرموده یه کی بی هیژدا: پیویسته کی شه که ی بؤ لای قازی به رز بکاته وه.

(وَإِذَا جَارَ الْأَخْذُ) جا هر کانتیک دروست بی خاوه ن مافه که - سر به خؤ - له جباتی قهرزه که ی شتیکی قهرزداره که ی ببا، نه وه (فَلَهُ كَسْرُ بَابٍ) بؤی دروسته ده رگی قهرزداره که بشکینتی وه م (وَتَقَبُّ جِدَارٍ) دیواره که شی کون بکا، نه گهر (لَا يَصِلُ الْمَالُ إِلَّا بِهِ) نه گاته مالی قهرزداره که ته نها به و کرداره نه بی، که واته: نابیته زامینی شکاندن و کونکر دنه که.

(ثُمَّ الْمَأْخُوذُ مِنْ جَنْسِهِ) نینجا نه و ماله وه رگیراوه ی له په گزی مافه که ی خوی ته ی (يَتَمَلَّكُهُ) به کسر ده ی کاته ملکی خوی و ده ستکاری تی دا ده کا، به لام (وَمِنْ غَيْرِهِ) نه و ماله

يَبِيعُهُ، وَقِيلَ يَجِبُ رَفْعُهُ إِلَى قَاضٍ يَبِيعُهُ، وَالْمَأْخُذُ مَضْمُونٌ عَلَيْهِ فِي الْأَصَحِّ، فَيُضْمَنُهُ إِنْ تَلَفَ قَبْلَ تَمْلُكِهِ وَيَبِيعُهُ، وَلَا يَأْخُذُ فَوْقَ حَقِّهِ إِنْ أَمْكَنَهُ الْإِقْتِصَارُ، وَلَهُ أَخْذُ مَالٍ غَرِيمٍ غَرِيمِهِ،

وهرگیراوهی که له په‌گه‌زی مافی‌خوی نیه (بیبیعۀ) به پاره‌ی شارکه ده‌یفروشی، نینجا نه‌گه‌ر مافه‌ک‌ی پاره‌بوو، نه‌وکاته پاره‌ی فروشراوه‌که ده‌کاته ملک‌ی خوی، به‌لام نه‌گه‌ر شتیکی‌تر بوو، نه‌وکاته به پاره‌ی فروشراوه‌که شته‌که ده‌کپړو ده‌یکاته ملک‌ی خوی و ده‌ستکاری تیردا ده‌کا (وَقِيلَ يَجِبُ رَفْعُهُ إِلَى قَاضٍ يَبِيعُهُ) له فرموده‌یه‌کی بن‌هیزدا: پیوسته شته وهرگیراوه‌که بیاته لای قازی تا بیفروشی.

(وَالْمَأْخُذُ مَضْمُونٌ عَلَيْهِ) نه‌و شته‌ی وهرگیراوه زامینکراوه له سر وهرگره‌که (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده‌ی راستردا، که‌وابو: (فَيُضْمَنُهُ) وهرگره‌که ده‌بیته زامینی شته وهرگیراوه‌که (إِنْ تَلَفَ قَبْلَ تَمْلُكِهِ وَيَبِيعُهُ) نه‌گه‌ر به‌وتی پیش‌کردنه ملک‌و فروشتنی، به‌لام نه‌گه‌ر له نوای فروشتنی به‌وتی، نه‌وکاته ده‌بیته زامینی پاره‌ک‌ی، ه‌روه‌که له (تحفه) دا فرموده‌یه‌تی.

نینجا بزانه: نه‌گه‌ر له‌جیاتی قه‌زده‌ک‌ی شتیکی قه‌رزداره‌ک‌ی بریدو کړیبه ملک‌ی خوی، نینجا قه‌رزداره‌که قه‌زده‌ک‌ی بن‌هیناوه، نه‌وکاته بن‌خواونه‌که دروست نیه هیچی لټ‌وهریگری، چونکه خاونه‌که گه‌یشتوته مافی‌خوی، به‌لام نه‌گه‌ر له فیتنه‌و زیان لیداننک ده‌ترسا، نه‌وکاته با مافه‌ک‌ی لټ‌وهریگری، نینجا به‌فیلنکی وه‌کو به‌خشین و دیاری بن‌ قه‌زداره‌ک‌ی بیگه‌پښتته‌وه، ه‌روه‌که له (القلوبی) دا پوون کراوه‌ته‌وه.

(و) ه‌روه‌ما (لَا يَأْخُذُ فَوْقَ حَقِّهِ) نابن‌خواهن مافه‌که زیاتر له مافی‌خوی له مالی قه‌زداره‌که بیا (إِنْ أَمْكَنَهُ الْإِقْتِصَارُ) نه‌گه‌ر بوی گودجا ته‌نهنه‌ندازه‌ی مافه‌ک‌ی خوی بیا، به‌به‌لگ‌ی ﴿عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ امْرَأَةً أَبِي سَفْيَانَ قَالَتْ: إِنَّ أَبَا سَفْيَانَ لَا يُعْطِينِي مَا يَكْفِينِي وَوَلَدِي إِلَّا مَا أَخَذْتُ مِنْ مَالِهِ بِغَيْرِ عِلْمِهِ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ خُذِي مَا يَكْفِيكَ وَوَلَدُكَ بِالْمَعْرُوفِ﴾ رواه الشيخان، ژنی (ابی‌سفیان) گوتی: (أَبُو سَفْيَانَ) به‌شی‌خوم و منداله‌که‌م بزوم نادانن ه‌گه‌ر بن‌ناگاداری وی له مالی وی بزویه‌که بیه‌م؟ پښغه‌مبه‌ر ﷺ فرموی: به‌شی‌خوت و منداله‌که‌ت له مالی (ابی‌سفیان) بیه‌به‌گویره‌ی عاده‌ت.

جا نه‌گه‌ر نه‌گودجا ته‌نهنه‌ندازه‌ی مافه‌ک‌ی خوی بیا چونکه شته‌که نرخ‌ی زیاتر بوو، نه‌و کاته‌ش دروسته شته‌که بیاو ناشیته‌ زامین، جا نه‌گه‌ر بگوچن: نه‌وه ته‌نهنه‌ندازه‌ی مافی‌خوی لټ‌و‌فروشی، نه‌گه‌رنا: ه‌مووی ده‌فروشی و نه‌ندازه‌ی مافی‌خوی له پاره‌ک‌ی ودرده‌گریو زیاده‌ک‌ش به‌فیلنکی وه‌کو دیاریو به‌خشین بن‌خواونه‌ک‌ی ده‌گه‌ر پښتته‌وه، ه‌روه‌که له زړه‌ی سرچاوه‌کاندا فرمویانه.

(وَلَهُ) بن‌خواهن مافه‌که دروسته: (أَخْذُ مَالٍ غَرِيمٍ غَرِيمِهِ) مالی قه‌زدار‌ی قه‌رزداره‌که له‌جیاتی قه‌زده‌ک‌ی خوی بیا، به‌و‌مرجه‌ی ده‌ستی نه‌کاته مالی قه‌رزداره‌ک‌ی، ه‌م قه‌زدار‌ی

وَالْأَظْهَرُ أَنَّ الْمُدَّعِيَ مَنْ يُخَالِفُ قَوْلَهُ الظَّاهِرَ، وَالْمُدَّعَى عَلَيْهِ مَنْ يُوَافِقُهُ، فَإِذَا أَسْلَمَ زَوْجَانِ قَبْلَ وَطْءٍ فَقَالَ: أَسْلَمْنَا مَعًا فَالْكَاحُ بَاقٍ. وَقَالَتْ: مُرْتَبًا. فَهُوَ مُدَّعٍ، وَمَتَى ادَّعَى نَقْدًا اشْتَرَطَ بَيَانُ جِنْسٍ وَتَوَرُّعٍ وَقَدَرٍ وَصِحَّةٍ وَتَكْسِيرٍ إِنْ اخْتَلَفَتْ بِهِمَا قِيَمَةٌ، أَوْ عَيْنًا تَنْضَبِطُ كَحَيَوَانَ وَصَفَهَا بِصِفَةِ السَّلَمِ،

قهرزداره کهش دان به قهرزه که دا نه هیئت، یان نهیداته وه، هم قهرزداره که و قهرزداره قهرزداره کهش ناگدار بکاته وه، نه وه که نه ویش قهرزه که ی له قهرزداره که ی وهریگریته وه، ههروه که له (تحفه) و (مغنی) دا ههرموویانه.

﴿ پیناسه ی داواکارو داوالیکراو ﴾

(وَالْأَظْهَرُ) به ههرمووده ی به هیئت: (أَنَّ الْمُدَّعِيَ مَنْ يُخَالِفُ قَوْلَهُ الظَّاهِرَ) داواکار: نه و کهسه یه گزته که ی دژی ناشکرای بی، یان نه گهر بی دهنک بی وازی لی بهیئندری. (وَالْمُدَّعَى عَلَيْهِ مَنْ يُوَافِقُهُ) داوالیکراو: نه و کهسه یه گزته که ی له گه ل ناشکرای پښک بکه وئ، یان نه گهر بی دهنک بی وازی لی نه هیئندری.

جا بزانه: مه به ست به ناشکرای: نازادی نه ستوی مرقفه، واته: مافه که ی له نه ستودا نه بی، بؤ وینه: نه گهر نه وزاد بلئ: (شیرزاد سه د دینار قهرزداره منه). شیرزادیش بلئ: (قهرزدارت نیم). نه وه نه وزاد داواکاره؟ چونکه له ناشکرای دا وایاره داوایه که ی پاست نه بی و شیرزاد قهرزداره وی نه بی، جا نه گهر نه و بی دهنک بی، شیرزاد وازی لی دینئ. ههروه ها شیرزادیش داوالیکراو؟ چونکه له ناشکرای دا وایاره وه لاهمه که ی پاست بی و قهرزدار نه بی، به لام نه گهر بی دهنک بی وازی لی نه هیئندری.

که وایو (فَإِذَا أَسْلَمَ زَوْجَانِ قَبْلَ وَطْءٍ) نه گهر ژن و میردیکسی کافر پیش جیماعکرښ بونه موسولمان (فَقَالَ: أَسْلَمْنَا مَعًا فَالْكَاحُ بَاقٍ) جا میرده که گوتی: ههردو کمان ویکړا بویه موسولمان، بؤی ماره برینه که مان له نیواندا ماوه (وَقَالَتْ: مُرْتَبًا) ژنه کهش گوتی: یه که له دوا ی یه که بویه موسولمان، بؤی ماره برینه که مان هه لوه شاهوته وه، نه و کاته (فَهُوَ مُدَّعٍ) میرده که داواکاره؟ چونکه موسولمان بونیان ویکړا دژی ناشکرای یه، ژنه کهش داوالیکراو؟ چونکه وه لاهمه که ی له گه ل ناشکرای پښک ده که وئ.

(وَمَتَى ادَّعَى نَقْدًا) ههر کاتیک داواکاره که داوا ی پاره یه کی، یان قهرزیک ی له که سیک کرد، نه وه (اشترط) بؤ دروستبوونی داوایه که به مه رج داندراوه (بَيَانُ جِنْسٍ وَتَوَرُّعٍ وَقَدَرٍ) په گه زو چور نه اندازه ی پاره که و قهرزه که پوون بکاته وه، هم (وَصِحَّةٍ وَتَكْسِيرٍ إِنْ اخْتَلَفَتْ بِهِمَا قِيَمَةٌ) وردی ودرشتی پاره کهش پوون بکاته وه نه گهر نرخ ی ورده که ودرشته که جیواو بی.

(أَوْ عَيْنًا تَنْضَبِطُ) یان نه گهر دوا ی شتیکی کرد که به سیفته ته کانی دیاری ده کرا (كَحَيَوَانَ) وه که نازله و دانه و یله و جلو بهرگ، نه وه (وَصَفَهَا بِصِفَةِ السَّلَمِ) واجبه: به سیفته ته کانی

وَقِيلَ: يَجِبُ مَعَهَا ذِكْرُ الْقِيَمَةِ، فَإِنْ تَلَفَتْ وَهِيَ مُتَقَوِّمَةٌ وَجَبَ ذِكْرُ الْقِيَمَةِ، أَوْ نِكَاحًا لَمْ يَكْفِ الْإِطْلَاقُ عَلَى الْأَصَحِّ بَلْ يَقُولُ: نَكَحْتُهَا بِوَلِيِّ مُرْشِدٍ وَشَاهِدَيْنِ عَدْلٍ وَرِضَاهَا إِنْ كَانَ يُشْتَرَطُ، فَإِنْ كَانَتْ أَمَةً فَالْأَصَحُّ وَجُوبُ ذِكْرِ الْعَجْزِ عَنْ طَوْلٍ وَخَوْفٍ عَنَّتْ، أَوْ عَقْدًا مَالِيًا كَبَيْعٍ وَهَبَةٍ كَفَى الْإِطْلَاقُ فِي الْأَصَحِّ، وَمَنْ قَامَتْ عَلَيْهِ بَيِّنَةٌ فَلَيْسَ لَهُ تَحْلِيلُ الْمُدْعَى،

سهلەم ڀوونی بکاتوهه (وقیل: یجب معها ذکر القيمة) له فرموده کی بی هیژدا: واجبه له گه ل سیفته کانی نرخه که شی بلن.

(فإن تلفت وهي متقومة) جا نه گهر شته دیار کړاوه که هه وتاښو ده شفرسیتندرا، نهو کاته ش (وجب ذکر القيمة) واجبه نرخه کی بلن: وهک مه پتیکی منی بریوه وه وتاندویه تی و نرخه که شی سه د بیداره. به لام نه گهر شته هه وتاوه که هاوینته بوو: وهکو دانه ویله، نهو کاته واجبه سیفته ته کانی بگوتین.

(أو نكاحاً) یان نه گهر داوای ماره برینی ژنیکی کړد، نهوه (لم یکنف الإطلاق علی الأصح) نهوه نده بهس نیه بلن: مارهم کړدوه (بل یقول: نکحْتُهَا بِوَلِيِّ مُرْشِدٍ وَشَاهِدَيْنِ عَدْلٍ) به لکو ده بی بلن: به سه ربه رشتکار تیکی دادپه روهر دوو شاهیدی دادپه روهر مارهم بریوه. هه م بلن: (ورضاها) به په زامه ندی ژنه که ش (إن كان یشتَرَطُ) نه گهر پازی بوونه کی به مه رج دابندری: وهک بیوه ژن بڼ، یان برای مامی ماره یان کړدین.

به لام نه گهر داوای ماره برین نه کاو تنها بلن: نه م ثافره ته ژنی منه. نهو کاته پتیویستی بهو دریژه پیدانه نیه، هه روک له (حاشیه عمیره) دا فرمودیه تی (فإن کانت أمة) جا نه گهر ژنه کی (جاریه) بوو، نهو کاته (فالأصح) به فرموده ی پاستر: (وجوب ذکر العجز عن طول وخوف عنت) توانای ماره یی ثافره تی نازادم نه بو و له زیناش ده ترسام، بزیی (جاریه) م ماره کړدوه.

(أو عقداً مالياً) یان نه گهر داوای مامله ته بستنیکی مالی تی کړد: (کبیع و هب) وهک فروشتنو به خشین، نهو کاته (کفی الإطلاق) نهوه نده به سه - بی دریژه پیدان - بلن: نهو شته م فروشتنه فلانکه س. یان فلانکه س به منی به خشیوه (فی الأصح) له فرموده ی پاستردا.

(ومن قامت علیه بینه) هه ر داوای کړاویک شاهد شاهیدی له سه ر بده ن به مافیکی داواکاره که، نهوه (فلیس له تحلیف المدعی) بوی دروست نیه داواکاره که سویند بدا: که مافی نهو داواکاره ی هه یه، چونکه پیغه مبه ر ځای فرمودیه تی: (والبینة علی المدعی والیمین علی من أنکره) رواه البیهقی وغیره باسناد صحیح، شاهد له سه ر داواکاره که یه، سویند له سه ر داوای کړاوه که یه. که وایو: سویند دانه کی ده بیته داوای کړدنې به لکه یه که له دواي به لکه یه کی تر.

فَإِنْ ادَّعَىٰ أَذَاءً أَوْ إِزَاءً أَوْ شِرَاءً غَيْرَ أَوْ هَيْبَتًا وَإِقْبَاضَهَا حَلْفَهُ عَلَىٰ نَفْسِهِ، وَكَذَا لَوْ ادَّعَىٰ عِلْمَهُ بِفُسْقٍ شَاهِدَهُ أَوْ كَذِبِهِ فِي الْأَصَحِّ، وَإِذَا اسْتَمْهَلَ لِيَأْتِي بِدَافِعٍ أَهْمِلَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ، وَلَوْ ادَّعَىٰ رِقٌّ بَالِغٌ فَقَالَ: أَنَا حُرٌّ فَالْقَوْلُ قَوْلُهُ، أَوْ رِقٌّ صَغِيرٌ لَيْسَ فِي يَدِهِ لَمْ يُقْبَلْ إِلَّا بَيِّنَةٌ، أَوْ فِي يَدِهِ حُكْمٌ لَهُ بِهِ إِنْ لَمْ يَعْرِفْ اسْتِنَادَهَا إِلَى التَّقَاطُ، فَلَوْ أَنْكَرَ الصَّغِيرُ وَهُوَ مُمَيِّزٌ فَإِنْكَارُهُ لَقَوٌّ، وَقِيلَ كَبَالِغٍ،

به لأم (فَإِنْ ادَّعَىٰ أَذَاءً) نه گهر داولیکراوه که - له دواى شاهیدی دانه که - داواى کردو گوتی: ماله که م داوه ته وه دواکاره که (أَوْ إِزَاءً) یان گوتی دواکاره که گه رده نی نازاد کردوم (أَوْ شِرَاءً غَيْرَ) یان گوتی شته که م له دواکاره که کړیوه (أَوْ هَيْبَتًا وَإِقْبَاضَهَا) یان گوتی: دواکاره که شته که ی به خشیوه ته منو لیم وه رگرتوه. نه وه له و مهسه لانه دا (حَلْفَهُ عَلَىٰ نَفْسِهِ) بۆ داولیکراوه که دروسته دواکاره که سویند بدا له سهر وه نه بوونی نه و کردارانه، هه رچند شاهیده کانیش شاهیدیان دابن: شته که مافی دواکاره که یه، چونکه ده گوجی داولیکراوه که ش پاست بکا.

(وَكَذَا لَوْ ادَّعَىٰ عِلْمَهُ بِفُسْقٍ شَاهِدَهُ أَوْ كَذِبِهِ) هه روه ها نه گهر داولیکراوه که داوا بکاو بلتی: دواکاره که ده زانی شاهیده کانی فاسقن، یان درۆ ده کن، یان هه ر په دکه روه یه کی تری شاهیدی، نه و کاته ش بۆی دروسته دواکاره که سویند بدا له سهر فاسق نه بوون و درۆ نه کردنی شاهیده کان (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی پاستردا.

(وَإِذَا اسْتَمْهَلَ لِیَأْتِي بِدَافِعٍ) هه ر کاتیک - له دواى شاهیدی دانه که - داولیکراوه که داواى مؤلته تی کرد تا کو په دکه روه یه کی شاهیدیه که بیښی، نه وه (أَهْمِلَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ) تا ماوه ی سئ پوژان مؤلته تی ده دریښی، به لأم نه گهر ترسی هه لاتنی لی بکړی، نه و کاته که فیلیک، یان چاودیریکى له سهر داده ندری، هه روه ک له (تحفة) یو (نهاية) دا فرمویانه.

(وَلَوْ ادَّعَىٰ رِقٌّ بَالِغٌ) نه گهر که سیک داواى کرد: نه م مړوفه بالغو عاقله کړيله ی منه (فَقَالَ أَنَا حُرٌّ) مړوفه که ش گوتی: من نازادم. نه وه (فَالْقَوْلُ قَوْلُهُ) گوتی باوه پیتکراو به سویند خواردن قسه ی مړوفه که یه (أَوْ رِقٌّ صَغِيرٌ لَيْسَ فِي يَدِهِ) یان داواى کړیلايه تی مندالیکى نه بالفی کرد که له ده ستی دواکاره که دا نه بی، نه و کاته (لَمْ يُقْبَلْ إِلَّا بَيِّنَةٌ) به بی شاهید داوایه که ی قبول ناکړی (أَوْ فِي يَدِهِ) به لأم نه گهر کړيله که له ده ستی دواکاره که دا بی، نه و کاته (حُكْمٌ لَهُ بِهِ) سویند ده دری و بپاری کړيله که ی بۆده دری که ملکى خویه تی (إِنْ لَمْ يَعْرِفْ اسْتِنَادَهَا إِلَى التَّقَاطُ) نه گهر نه زاندرابن به پشت پیبه ستنی نوزینه وه ده ستی به سهر دا گرتوه (فَلَوْ أَنْكَرَ الصَّغِيرُ وَهُوَ مُمَيِّزٌ) جا نه گهر کړيله منداله که فامیده بووی و بلتی: من کړيله نیم. نه وه (فَإِنْكَارُهُ لَقَوٌّ) ښکارى کړنه که ی پوچه له کارى پښ ناکړی (وَقِيلَ كَبَالِغٍ) له فرموده یه کی بی هیژدا: وه کو مړوفى بالغ به بی شاهید نابیته کړيله.

وَلَا تَسْمَعُ دَعْوَىٰ دَيْنٍ مُّؤَجَّلٍ فِي الْأَصْحِ.
(فَصَلَ) أَصَرَ الْمُدْعَىٰ عَلَيْهِ عَلَى السُّكُوتِ عَنْ جَوَابِ الدَّعْوَىٰ جَعَلَ كَمُنْكَرٍ نَّاكِِلٍ، فَإِنْ
ادَّعَى عَشْرَةَ فَقَالَ لَا تَلْزُمُنِي الْعَشْرَةُ لَمْ يَكْفِ

(وَلَا تَسْمَعُ دَعْوَى تَبِي مُؤَجَّلٍ) گوئی نادریتته دواکردنی قهرزیک که کاتی دانه وی نه هاتبی (فی
الاصح) له فرموده ی پاستردا، چونکه ناتوانی نیستا داوی قهرزه که له قهرزداره که ی بکا.

﴿فَصَلَ: لَهُ بَاسِي وَهَلَامْدَانَهُ وَي دَاوَالِيْكَرَاو﴾

بزانه: که پیغه مبرک نیمامی (علی) کرده قازی، پیی فرموو: ﴿إِذَا تَقَاضَى إِلَيْكَ رَجُلَانِ
فَلَا تَقْضِ لِلأَوَّلِ حَتَّى تَسْمَعَ كَلَامَ الْآخَرِ، فَسَوْفَ تَدْرِي كَيْفَ تَقْضِي﴾ رواه احمد وحسنه
الترمذي، هه کاتیك دوو که س بق دادکردن هاتنه لای تو، بپیار بق یه که مه که مه ده تا
قسه ی دوو مه که ش ده بیسی، چونکه نه وها باشتر ده زانی چون داد له نیوانیادا بکه ی.

که وایو: هه کاتیك دواکاره که دواپه که ی کرد، قازی فرمان ده دا: دواالیکاره که وه لامی
دواپه که بداته وه، جا نه گهر له وه لامه که ی دا- دواالیکاره که دانی به مافی دواکاره که دا
هیتا، نه وه مافه که ناشکرا ده بین و کیشه که ده بریتته وه، به لام نه گهر دانی پيدا نه هیتا، نه و
کاته قازی داوی شاهید هیتان له دواکاره که ده کا، جا نه گهر دواکاره که شاهیدی هیتا،
نه وه قازی بپیری مافه که ی بق ده دا، به لام نه گهر شاهیدی نه هیتا، نه و کاته سویند خواردن
له سهر دواالیکاره که یه: که نه و مافی له سهر نیه، به به لگی حه دیسه که ی ﴿أَلَيْسَ عَلَى
الْمُدْعَى وَالْأَمِينُ عَلَى مَنْ أَلْكَسَ﴾ ی پاربوو، واته: شاهید هیتان له سهر دواکاره که یه و
سویند خواردن له سهر دواالیکاره که یه.

جا نه گهر دواالیکاره که دانی نه هیتا سویندیشی نه خوارد، نه و کاته سویند که
ده گهر پندریتته وه سهر دواکاره که، جا نه گهر دواکاره که سویندی گه پاندراره ی خوارد، نه و
کاته مافه که ی ده بریتتی.

وه هه روه ها نه گهر (أَصَرَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ) دواالیکاره که سوو بوو (عَلَى السُّكُوتِ عَنْ جَوَابِ
الدَّعْوَى) له سهر بین دهنگبون له وه لامدانه وی دواپه که، واته: هه وه لامی دواپه که ی
نه داوه، نه و کاته ش (جَعَلَ كَمُنْكَرٍ نَّاكِِلٍ) دواالیکاره که وه ک داننه هیته ری سویند نه خور
داده ندری، واته: به و بین دهنگبونه قازی بپیار ده دا: نه م دواالیکاره دان ناهیتی به مافی
دواکاره که و سویندیش ناخوا. که وایو: سویند که ده گهر پندریتته وه سهر دواکاره که، جا
نه گهر دواکاره که سویند گه پاندراره که ی خوارد، نه و کاته مافه که ی ده بریتتی، هه روه که له
(فصل) ی دها تودا ریژتر پوونی ده که ی نه وه، إن شاء الله تعالی.

(فَإِنْ ادَّعَى عَشْرَةَ) جا نه گهر دواکاره که داوی ده دیناری له دواالیکاره که کرد (فَقَالَ: لَا
تَلْزُمُنِي الْعَشْرَةُ) دواالیکاره که ش گوئی: ده دیناره که ت له سهرم نیه. (لَمْ يَكْفِ) نه و لامه

حَتَّى يَقُولَ وَلَا بَعْضُهَا، وَكَذَا يَخْلِفُ، فَإِنْ خَلَفَ عَلَى نَفِي الْعَشْرَةِ وَاقْتَصَرَ عَلَيْهِ فَنَاقِلٌ
فِيخْلِفُ الْمُدْعَى عَلَى اسْتِحْقَاقِ ذُنُوبِ الْعَشْرَةِ بِجُزْءٍ وَيَأْخُذُهُ، وَإِذَا ادَّعَى مَا لَا مُضَافًا إِلَى
سَبَبٍ كَأَقْرَضْتُكَ كَذَا كَفَّاهُ فِي الْجَوَابِ لَا تَسْتَحِقُّ عَلَيَّ شَيْئًا، أَوْ شَفَعَهُ كَفَّاهُ لَا تَسْتَحِقُّ
عَلَيَّ شَيْئًا، أَوْ لَا تَسْتَحِقُّ تَسْلِيمَ الشَّقْصِ، وَيَخْلِفُ عَلَى حَسَبِ جَوَابِهِ هَذَا، فَإِنْ أَجَابَ
بِنَفْيِ السَّبَبِ الْمَذْكُورِ خَلَفَ عَلَيْهِ،

به س نيه (حَتَّى يَقُولَ وَلَا بَعْضُهَا) تا ده لئ: به شيكي ده ديناره كه شت له سهرم نيه (وَكَذَا
يَخْلِفُ) هر نه و هاش دوا ليكراوه كه سويند ده خواو ده لئ: والله نه ده ديناره كه تو نه
به شيكي ده ديناره كه ت له سهر من نيه. كه و ابو: (فَإِنْ خَلَفَ عَلَى نَفِي الْعَشْرَةِ وَاقْتَصَرَ عَلَيْهِ)
نه گهر دوا ليكراوه كه سويند-ته نها- له سهر نه بووني ده ديناره كه خوارو به شه كه شي
نه گوت، نه و كاته (فَنَاقِلٌ) دوا ليكراوه كه سويند نه خوره له باره ي كه متر له ده ديناره كه،
كه و اته: سوينده كه ده كه پندريته وه سهر دواكاره كه، نينجا (فِيخْلِفُ الْمُدْعَى عَلَى اسْتِحْقَاقِ
ذُنُوبِ الْعَشْرَةِ بِجُزْءٍ) دواكاره كه سويند ده خوا له سهر مه بووني مافي كه متر له ده ديناره كه
به به شيتلو (وَيَأْخُذُهُ) له ده دينار كه متر له دوا ليكراوه كه وهرده گري.

جا بزانه: نه گهر دوا ليكراوه كه گوتي: هيچ ماليكي دواكاره كه م له سهر نيه و سويندش
ناخو م- بين سويند خوارن- ماله كه ده دم. يان گوتي: من سويند ناخو م و با دواكاره كه ش
سويند ي كه پاندراره نه خوا- بين سويند خوارن- ماله كه ده دم. نه وه له و حاله تانه دا واجب
نيه دواكاره كه ماله كه ي لقبول بكا تا داني پيدا دئني، اته: نه گهر داني پيدا نه هينا،
نه و كاته ش بق دواكاره كه دروسته سويند ي بدا- نه وه كه له مه و دواي ماله كه ي
لي بكا ته وه- جا نه گهر سويند ي نه خوار، نه و كاته دواكاره كه سويند ي گهر پاندراره ده خوا،
هر وه كه له زوريه ي سهر چاوه كاندا فرمويانه.

(وَإِذَا ادَّعَى مَا لَا مُضَافًا إِلَى سَبَبٍ) هر كاتيك دواكاره كه دواي ماليكي كريدو هويه كه شي
باس كرد: (كَأَقْرَضْتُكَ كَذَا) وه كه بلئ: نه و نه ده ماله م به قهرز داو ته تو. نه وه (كَفَّاهُ فِي
الْجَوَابِ) له وه لادمانه وه كه ي دا نه و نه ده به سه دوا ليكراوه كه بلئ: (لَا تَسْتَحِقُّ عَلَيَّ شَيْئًا) تو
مافي هيچ شتيكت له سهر من نيه.

(أَوْ شَفَعَهُ) يان نه گهر دواي شوفعه ي لي كرد، نه وه (كَفَّاهُ لَا تَسْتَحِقُّ عَلَيَّ شَيْئًا) نه و نه ده
به سه بلئ: مافي هيچ شتيكت له سهر من نيه (أَوْ يان بلئ: (لَا تَسْتَحِقُّ تَسْلِيمَ الشَّقْصِ)
ما فت نيه به شه كه ت ته تسليم بكه م. نينجا (وَيَخْلِفُ عَلَى حَسَبِ جَوَابِهِ هَذَا) دوا ليكراوه كه
به گويزه ي نه م وه لامي سويند ده خوا تاكو سوينده كه ي وه لامي كه ي تيك بكه نه وه،
كه و ابو: (فَإِنْ أَجَابَ بِنَفْيِ السَّبَبِ الْمَذْكُورِ) نه گهر دوا ليكراوه كه به نه بووني هويه كه ي
باسكرو وه لامي داوه: وه كه (نه و شته ت به قهرز نه داوم). نه و كاته (خَلَفَ عَلَيْهِ) له سهر

وَقِيلَ لَهُ الْخَلْفُ بِالنَّفْيِ الْمَطْلُوقِ، وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ مَرْهُونٌ أَوْ مُكْرَى وَادْعَاهُ مَالَكُهُ كَفَاهُ لَا يَلْزَمُنِي تَسْلِيمُهُ، فَلَوْ اعْتَرَفَ بِالْمَلِكِ وَادْعَى الرُّهْنَ وَالْإِجَارَةَ فَالصَّحِيحُ أَنَّهُ لَا يَقْبَلُ إِلَّا بَيِّنَةً، فَإِنْ عَجَزَ عَنْهَا وَخَافَ أَوَّلًا أَنْ اعْتَرَفَ بِالْمَلِكِ جَعَدَهُ الرُّهْنَ وَالْإِجَارَةَ فَحِيلَتُهُ أَنْ يَقُولَ: إِنْ ادَّعَيْتَ مَلِكًا مُطْلَقًا فَلَا يَلْزَمُنِي تَسْلِيمٌ وَإِنْ ادَّعَيْتَ مَرْهُونًا فَأَذْكُرُهُ لِأَجِيبَ. وَإِذَا ادَّعَى عَلَيْهِ عَيْنًا فَقَالَ: لَيْسَ هِيَ لِي، أَوْ هِيَ لِرَجُلٍ لَا أَعْرِفُهُ، أَوْ هِيَ لِابْنِي الطُّفْلِ، أَوْ وَقَفَ عَلَى الْفُقَرَاءِ أَوْ مَسْجِدٍ كَذَا، فَلَا صَحَّحُ أَنَّهُ لَا تَنْصَرِفُ الْخُصُومَةُ وَلَا تُنْزَعُ مِنْهُ، بَلْ يُحْلَفُ الْمُدْعَى أَنَّهُ لَا يَلْزَمُهُ التَّسْلِيمُ

نه بپوونی هویه که سویند دهخوا: وهک والله نهو شتهت به قهرز نه داومئ (وقیل له الخلف بالنفی المطلق) له فهرموده یه کی بی میزدا: بوی دروسته له سهر نه بپوینیکی پووت سویند بخواو بلی: والله مافی هیچ شتیکت له سهر من نیه.

(ولو كان بيده مرهون أو مكري) نه گهر داوا لیکراوه که په هنکراویک، یان به کریندراویکی له ده سندا بوو (وأنعاه ماله) خاوه نه که ش داوا ی په هنکراوه کی، یان به کریندراوه کی لی کرد، نه وه (كفاه لا يلزمي تسليمه) له وه لاهه کی دا نه و نه ده به سه بلی: له سهرم نیه ته سلیمت بکه م (فلو اعترف بالملك وأدعى الرهن والإجارة) جا نه گهر داوا لیکراوه که دانی هیتا به ملکایه تی بق خاوه نه که یان، به لاهم گوتی: له لای من په هن کراوه. یان به کریم گرتوه. نه وه (فالصحيح أنه لا يقبل إلا ببينة) به فهرموده یه است: به بی شاهد داوا یه کی په هنو به کریگرنتی لی قبول نا کړئ (فإن عجز عنها) جا نه گهر داوا لیکراوه که توانای شاهد هیتانی نه بو و (وَخَافَ أَوَّلًا أَنْ اعْتَرَفَ بِالْمَلِكِ - جَعَدَهُ الرُّهْنَ وَالْإِجَارَةَ) ههر له سهره تا وهش له وه تر سا - نه گهر بق خاوه نه که ی دان بینئ به ملکایه تی - خاوه نه که دان به په هنو به کریگرنته که دا نه هینئ (فحيلته أن يقول) چاره ی داوا لیکراوه که نه وه یه به داواکاره که بلی: (إن ادَّعَيْتَ مَلِكًا مُطْلَقًا فَلَا يَلْزَمُنِي تَسْلِيمٌ) نه گهر تو داوا ی ملک کی به ره لدر اوم لیده کی، نه وه له سهرم نیه ته سلیمت بکه م (وإن ادَّعَيْتَ مَرْهُونًا فَأَذْكُرْهُ لِأَجِيبَ) وه نه گهر داوا ی په هنکراویک، یان به کریندراویکم لیده کی، بلی تا وه لاهم بده مه وه.

(وإذا ادَّعى عليه عينًا) نه گهر داواکاره که داوا ی شتیکی دیار کراوی له داوا لیکراوه که کرد (فقال ليس هي لي) داوا لیکراوه که ش له وه لاهمدا گوتی: نهو شته هی من نیه (أو) یان گوتی (هي لرجل لا أعرفه) شته که هی پیاویک من ناینا سم (أو) یان گوتی (هي لابني الطفل) شته که هی کوپه منداله که مه (أو) یان گوتی (وقف على الفقراء أو مسجد كذا) شته که وه قفی سهر هه ژوانه، یان وه قفی سهر فلانه مزگوتیه. نه وه (فالأصح) به فهرموده یه پاستر (أنه لا تنصرف الخصومة ولا تُنزع منه) کی شه که له داوا لیکراوه که لانا که ویو شته که شی لئناستیندرئ (بل يحلف المدعى: أنه لا يلزمه التسليم) به لکو بق داواکاره که هیه سویندی

إِنْ لَمْ تَكُنْ بَيِّنَةً، وَإِنْ أَقْرَبَ بِهِ لِمُعَيَّنٍ حَاضِرٍ يُمَكِّنُ مُخَاصَمَتَهُ وَتَحْلِيفَهُ سَأَلَ؟ فَإِنْ صَدَّقَهُ صَارَتْ الْخُصُومَةُ مَعَهُ، وَإِنْ كَذَّبَهُ تُرِكَ فِي يَدِ الْمُقَرِّ، وَقِيلَ: تَسَلَّمَ إِلَى يَدِ الْمُدْعَى، وَقِيلَ يَحْفَظُهُ الْحَاكِمُ لظَهْوَرِ مَالِكٍ، وَإِنْ أَقْرَبَ بِهِ لِغَائِبٍ فَلَا صَحَّ الصِّرَافُ الْخُصُومَةُ عَنْهُ وَيُوقَفُ الْأَمْرُ حَتَّى يَقْدَمَ الْغَائِبُ،

بدا: که له سهری نیه نه و شتهی ته سلیم بکا- (إِنْ لَمْ تَكُنْ بَيِّنَةً) نه گهر داواکاره که شاهیدی نه بن- به لکی داوالیکراوه که دان بهیئن، یان سویند نه خواو داواکاره که سویندی گهر پاندراره بخواو شته کی لیوهره گیرئ.

به لام (وَإِنْ أَقْرَبَ بِهِ لِمُعَيَّنٍ حَاضِرٍ) نه گهر داوالیکراوه که دانی هیئا: شته داواکاره که ملکی که سیکی تری حازرو دیارکراوه و (يُمَكِّنُ مُخَاصَمَتَهُ وَتَحْلِيفَهُ) ده شوگودجا که سه که کی شهی له گهل بکریئ و سویند بدرئ- وهک بالغ و عاقل بی- نه وه (سَأَلَ) پرسیار له که سه که ده کریئ (فَإِنْ صَدَّقَهُ) جا نه گهر که سه که گوئی: داوالیکراوه که راست ده کاو شته که هی منه. نه و کاته (صَارَتْ الْخُصُومَةُ مَعَهُ) کی شه کی ده که ویته گهل که سه که وه داوالیکراوه که لاده که وئ.

به لام (وَإِنْ كَذَّبَهُ) نه گهر که سه که گوئی: داوالیکراوه که درق ده کا: شته که هی من نیه. نه و کاته (تُرِكَ فِي يَدِ الْمُقَرِّ) شته که هر له دهستی دانیه نه ره که دا ده هیلدریته وه و کی شه که شی لیلا ناکه وئ، که واته: داواکاره که شاهید دینئ، یان داوالیکراوه که سویند ده دا (وَقِيلَ تَسَلَّمَ إِلَى يَدِ الْمُدْعَى) له فرموده یه کی بی هیئذا: شته که ته سلیمی داواکاره که ده کریئ (وَقِيلَ يَحْفَظُهُ الْحَاكِمُ لظَهْوَرِ مَالِكٍ) له فرموده یه کی تری بی هیئذا: دادور شته که ده پاریئنی تا خاوه نیکی دهرده که وئ.

(وَإِنْ أَقْرَبَ بِهِ لِغَائِبٍ) نه گهر داوالیکراوه که دانی هیئا: شته داواکاره که ملکی که سیکی تری نادیاره وه له شوینیکی تره، نه وه (فَلَا صَحَّ: انْصِرَافُ الْخُصُومَةِ عَنْهُ) به فرموده یه راستر: کی شه که له داوا لیکراوه که لاده که وئ و (وَيُوقَفُ الْأَمْرُ حَتَّى يَقْدَمَ الْغَائِبُ) کاره که ش پاده گیرئ- نه گهر شاهید نه بن- تا نادیاره که دیته وه و پرسیار لیوهره کریئ، جا نه گهر گوئی: داوالیکراوه که راست ده کا. نه و کاته شته کی لیوهره گیرئ بی نادیاره که و کی شه که ش ده که ویته گهل نادیاره که.

جا له گهل نه وه شدا- نه گهر شاهید نه بن- بی داواکاره که دروسته: داوالیکراوه که سویند بدا: که له سهری نیه شته کی ته سلیم بکا. جا نه گهر سویندی نه خوارد، نه و کاته داواکاره که سویندی گهر پاندراره ده خواو شته کی لیوهره سستیئ، نیجا هر کارتیک نادیاره که هاته وه، سر له بنیات کی شه یه کی تر له گهل وی ده ست پنه ده کاته وه، هر وه که له (معنی و) (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه.

فَإِنْ كَانَ لِلْمُدْعَى بَيِّنَةٌ قَضَى بِهَا، وَهُوَ قَضَاءٌ عَلَى الْغَائِبِ
فَيُخْلَفُ مَعَهَا، وَقِيلَ عَلَى حَاضِرٍ، وَمَا قَبْلَ إِقْرَارِ عَبْدٍ بِهِ كَمَقْبُورَةٍ
فَالِدَعْوَى عَلَيْهِ وَعَلَيْهِ الْجَوَابُ، وَمَا لَا: كَأَرْشِ فَعَلَى السَّيِّدِ.
(فَصْلٌ) تُغْلَظُ يَمِينُ مُدْعٍ وَمُدْعَى عَلَيْهِ فِيمَا لَيْسَ بِمَالٍ وَلَا يَقْصُدُ بِهِ مَالٌ وَفِي مَالٍ يَبْلُغُ
نَصَابَ زَكَاةٍ، وَسَبَقَ بَيَانُ التَّغْلِيطِ فِي اللَّعَانِ، وَيُخْلَفُ عَلَى الْبَتِّ فِي فِعْلِهِ،

گویمان: نه وهی پابردو له حاله تینکا بو: هیچ شاهد نه بن، به لام (فَإِنْ كَانَ لِلْمُدْعَى
بَيِّنَةٌ) نه گهر داواکاره که شاهیدی هه بن، نه و کاته (قَضَى بِهَا) به شاهیدی به قازی بریاری
شته که ی بۆ ده داو ته سلیمی ده کری (وَهُوَ قَضَاءٌ عَلَى الْغَائِبِ) نه و بریاردانه بریاردانیکه له
سر داوالیکراویکی نادیار، که و ابو: (فَيُخْلَفُ مَعَهَا) داوا کاره که له گه نه و شاهیدی به
سویندی به هیژ کردن ده خوا: که مافه که ی تا نیستا جیگیره و واجبه ماله که ی ته سلیم بکا
(وَقِيلَ عَلَى حَاضِرٍ) له فرموده که ی بن هیژدا: بریاره که له سر داوالیکراویکی حازره و
سویندی ناوی.

(وَمَا قَبْلَ إِقْرَارِ عَبْدٍ بِهِ كَمَقْبُورَةٍ) هر کیشیه که دانهیتانی کویله ی تندا قبول بکری: وه کو
سزاکانی مافی ناده میزادان، نه وه (فَالِدَعْوَى عَلَيْهِ) داوایه که شی هر له سر کویله که به رز
ده کریته وه (وَعَلَيْهِ الْجَوَابُ) وه لاهه که ش هر له سر کویله که یه (وَمَا لَا: كَأَرْشِ) نه و
کیشیه یه ش که دانهیتانی کویله ی تندا قبول ناکری: وه کو توله و زامینی، نه وه (فَعَلَى
السَّيِّدِ) داوایه که وه لاهه که ی له سر گوره که یه تی.

﴿ فَصْلٌ: لَه بَاسِی چُونیه تی سویند خواردن ﴾

(تُغْلَظُ يَمِينُ مُدْعٍ وَمُدْعَى عَلَيْهِ) سوننه ته: سویندی داواکارو داوالیکراو نه ستور بکری (فِيمَا
لَيْسَ بِمَالٍ وَلَا يَقْصُدُ بِهِ مَالٌ) له کیشیه کدا که مال نیه و به به سستیش له وی مال نیه: وه کو
ماره برینو ته لاقو توله کردنه وه و سهروه سیتی و وه کیلایه تی و... هتد، هم (وَفِي مَالٍ يَبْلُغُ
نَصَابَ زَكَاةٍ) له و ماله شدا که بگاته پاده ی زه کات (وَسَبَقَ بَيَانُ التَّغْلِيطِ فِي اللَّعَانِ) چُونیه تی
نه ستور کردن له باسی (لعان) دا پابرا: که له دوا ی عه سرو له سر مینه بری مزگه وت و به
ناماده بوونی کومه له خه لیک سویند بدری.

ههروه ها سوننه ته: سزای سویندی به دروی بۆ ناشکرا بکری و قوپشانی پیروز له ناو
کوشی دابدری، به لام دروست نیه: به ته لاق سویند بدری، که و ابو: هر دابوه ریک خه لکی
به ته لاق سویند بدا، واجبه: کار به ده ست له کاره که ی لای بدا، ههروه که له زۆریه ی
سه رچاوه کانداهه رموویانه.

(وَيُخْلَفُ عَلَى الْبَتِّ) سویند خوره که له سر شیوه ی بر او به ی سویند ده خوا (فِي فِعْلِهِ) له
کرداری خزی دا، جا کرداره که ی هه بوون بن: وه (وَالله تَم كَارَه م کرده). یان نه بوون

وَكَذَا فَعْلُ غَيْرِهِ إِنْ كَانَ إِثْبَاتًا، وَإِنْ كَانَ نَفْيًا فَعَلَى نَفْيِ الْعِلْمِ، وَلَوْ ادَّعَى دَيْتَا لَمُورْتِه
فَقَالَ أَبْرَأَنِي حَلَفَ عَلَى نَفْيِ الْعِلْمِ بِالْبَرَاءَةِ، وَلَوْ قَالَ جَنَى عَبْدُكَ عَلَيَّ بِمَا يُوجِبُ كَذًا.
فَالْأَصَحُّ حَلْفُهُ عَلَى الْبَتِّ، قُلْتُ: وَلَوْ قَالَ جَنَّتْ بِهِمَّتْكَ. حَلَفَ عَلَى الْبَتِّ قَطْعًا، وَاللَّهُ
أَعْلَمُ. وَيَجُوزُ الْبَتُّ بظَنٍّ مُؤَكَّدٍ

بی: وهك (والله نه م كارهم نه كرده). (وكذا فَعْلُ غَيْرِهِ إِنْ كَانَ إِثْبَاتًا) هه روهها له كرداری
خه لکی تریشدا له سر برپارهیی سویند دهخوا، نه گهر کرداره کی هه بیون بی: وهك (والله
فلانکس نه م کاره ی کرد).

به لام (وَإِنْ كَانَ نَفْيًا) نه گهر کرداری که سیکی تر نه بیون بی، نهو کاته (فَعَلَى نَفْيِ الْعِلْمِ) له
سر نه زانین سویند دهخوا: وهك (والله نه مزانیوه فلانکس نه م کاره ی کردین).

جا نه گهر له سر برپارهیی سویند دهخوا- وهك (والله فلانکس نه م کاره ی نه کړده)- نهو
کاته ش سوینده کی دروست ده بی، هه روه له (معنی) دا هه رموویه تی.

(وَلَوْ ادَّعَى دَيْتَا لَمُورْتِه) نه گهر داواکاره که داوی قهرزکی میرانده ره که ی خوی له
که سیکی تر کرد (فَقَالَ أَبْرَأَنِي) داوالیکراوه که ش گوتی: میرانده ره که ت گه رده نی نازاد
کړوم. یان گوتی: قهرزه که م داوه ته وه. نهوه (حَلَفَ عَلَى نَفْيِ الْعِلْمِ بِالْبَرَاءَةِ) داواکاره که
سویند له سر نه زانینی گه رده ن نازاد کړین دهخوا: وهك (والله نه مزانیوه میرانده ره که م
گه رده نی توی نازاد کړین).

چونکه نهوه ش کرداری که سیکی تره.
(وَلَوْ قَالَ جَنَى عَبْدُكَ عَلَيَّ بِمَا يُوجِبُ كَذًا) نه گهر داواکاره که گوتی: کزیله که ت
دهستدریژی که وهای کړیو ته سر من که نهوه نده توله یه واجب دهکا. نهوه (فَالْأَصَحُّ) به
هه رمووده ی پاستر (حَلْفُهُ عَلَى الْبَتِّ) گه وره که له سر برپارهیی سویند دهخوا: که کزیله که ی
نه م تاوانه ی نه کړده. چونکه کزیله که ی ملکی خوی ته ی.

(قُلْتُ) نیمامی (النواوی) هه رموویه تی (وَلَوْ قَالَ: جَنَّتْ بِهِمَّتْكَ) نه گهر داواکاره که گوتی:
نازه له که ت تاوانی کړیو ته سر کشتوکاله که م و توله ی بده. نهو کاته ش (حَلَفَ عَلَى الْبَتِّ
قَطْعًا) داوالیکراوه که له سر برپارهیی سویند دهخوا: وهك (والله نازه له که م کشتوکاله که ی
توی نه وه و تاندوه). چونکه تاوانی نازه له که ی به هوی که مته رغمی خوی ته ی و به شیکه له
کرداری خوی بزیی ده بیته زامین (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

که واته: نه گهر نازه له که ی به خواستن، یان به کړی، یان به زه و تکرین له لای که سیکی تر
بی و شتیک بغه و تینی، نهو کاته داوا به که سویند خوار دنی برپارهیی له سر مالخوازه که و
به کړیگره که و زه و تکره که ی؟ چونکه له و حاله تانه دا نهوان زامین، هه روه که له زوری ی
سرچاوه کاند ا هه رموویانه.

(وَيَجُوزُ الْبَتُّ بظَنٍّ مُؤَكَّدٍ) دروسته به هوی گومانیکي به میز سویند له سر برپارهیی دهخوا،

يَعْتَمِدُ خَطُّهُ أَوْ خَطُّ أَبِيهِ، وَتُعْتَبَرُ نِيَّةُ الْقَاضِي الْمُسْتَخْلَفِ، فَلَوْ وَرَى أَوْ تَأَوَّلَ خِلَافَهَا أَوْ
إِسْتَنْتَى بِحَيْثُ لَا يَسْمَعُ الْقَاضِي لَمْ يَذْفَعْ إِنْ أَلْيَمِينَ الْفَاجِرَةَ، وَمَنْ تَوَجَّهَتْ عَلَيْهِ يَمِينٌ
لَوْ أَقَرَّ بِمَطْلُوبِهَا لَزِمَهُ فَالْكَرَّ حُلْفَ،

که (يَعْتَمِدُ خَطُّهُ أَوْ خَطُّ أَبِيهِ) له وگومانه دا پشت به نووسینیکی خوی، یان نووسینیکی
باوکی خوی بیهستی نه‌گه‌ر باوه‌ری به نووسینه‌کی و نه‌مینداریه‌تی هه‌بو.

ئینجا بزانه: هه‌رجه داوای سویندانی کیشه‌چی‌ه‌که له قازی، یان له کاریه‌ده‌سته‌که بکری،
ئینجا قازی، یان کاریه‌ده‌سته‌که کیشه‌چی‌ه‌که سویند بدا، که‌وابو: (وَتُعْتَبَرُ نِيَّةُ الْقَاضِي
الْمُسْتَخْلَفِ) له سویندخواردنه‌که دا نیه‌تی کاریه‌ده‌سته سویندده‌ره‌که په‌چاو ده‌کری نه‌ک
نیه‌تی سویندخوره‌که، چونکه پیغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فرموی: ﴿الْيَمِينُ عَلَى نِيَّةِ الْمُسْتَخْلَفِ﴾ رواه
مسلم، سویندخواردن له سه‌ر نیه‌تی سویندده‌ره‌که‌یه.

که‌وابو: (فَلَوْ وَرَى) نه‌گه‌ر سویندخوره‌که له سوینده‌کی دا مه‌به‌ستیکی شاراو‌ی هه‌بو:
وه‌ک (والله هیچیت له سه‌ر من نیه). به مه‌به‌ستی هیچی له سه‌ر لاشی وی نیه (أَوْ تَأَوَّلَ
خِلَافَهَا) یان سوینده‌که بخوا به باوه‌ریکی جیاواز له باوه‌ری سویندده‌ره‌که: وه‌ک یه‌کیکی
(شافعی) سویند بخوا: در‌اوس‌یه (حنفی) یه‌که‌ی مافی شوفعه‌ی نیه. (أَوْ إِسْتَنْتَى بِحَيْثُ لَا
يَسْمَعُ الْقَاضِي) یان به شیوه‌یه‌کی وه‌ها بلئ: إِنْ شَاءَ اللَّهُ. که قازی‌یه سویندده‌ره‌که
گوئی لته‌بن، نه‌وه له و‌حاله‌تانه‌دا (لَمْ يَذْفَعْ إِنْ أَلْيَمِينَ الْفَاجِرَةَ) هیچیک له وانه‌گونا‌هی
سویندی به در‌ی لانا‌دا، پیغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فرموی: ﴿مَنْ إِنْ قَطَعَ حَقَّ امْرِئٍ مُسْلِمٍ بِيَمِينِهِ فَقَدْ
أَوْجَبَ اللَّهُ لَهُ النَّارَ وَحَرَّمَ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ، وَإِنْ كَانَ قَضِيًّا مِنْ أَرَاكَ﴾ رواه مسلم، هه‌رکه‌سیک
-به‌ناهق- به سوینده‌کی خوی مالی موسولمانیک بیچ‌پرتی، نه‌وه بیگومان خوی
که‌وره ناگری د‌وزه‌خی بق واجب ده‌کاو به‌هه‌شتی ل‌حه‌رام ده‌کا، هه‌ر چه‌ند شوپکه
دارسیواک‌یکش یئ.

جا بزانه: نه‌گه‌ر به ته‌لاق سویند بدری، یان کیشه‌چی‌ه‌کی ناهق بئ، نه‌وکاته به‌و فی‌لانه‌ی
پا‌ربوو گونا‌ه‌بار ناب‌ئ و ته‌لاق‌یشی نا‌که‌وی، هه‌روه له د‌وری‌یه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فرمو‌ویانه.

﴿نَهْ وَ كِشْه‌چِیه‌ی سویندده‌ری﴾

(وَمَنْ تَوَجَّهَتْ عَلَيْهِ يَمِينٌ) هه‌رکه‌سیک سویندیک به‌وی تی‌بکا، واته: داوای سویندخواردنی
ل‌بکری (لَوْ أَقَرَّ بِمَطْلُوبِهَا لَزِمَهُ) نه‌گه‌ر دانی به داواکراوی سوینده‌که دا هینابا، داواکراوه‌کی
له سه‌ر واجب ده‌بو (فَأُكْرِهَ) جا نه‌گه‌ر داوا‌لیکراوه‌که دانی‌پ‌ئ دا نه‌هینا، نه‌وکاته (حُلْفَ)
سویندده‌ری، پیغه‌مبه‌ر ﷺ فرمو‌ویه‌تی: ﴿لَيِّنَةُ عَلَى الْمُذْمَعِ وَالْيَمِينُ عَلَى مَنْ أَلْكَرَ﴾
حدیث صحیح رواه البیهقی و غیره، شاهد له سه‌ر داواکاره‌کیه و سویند له سه‌ر نه‌و
داوا‌لیکراوه‌یه که دان ناهینئ.

وَلَا يُحْلَفُ قَاضٍ عَلَى تَرْكِه الظُّلْمَ، وَلَا شَاهِدٌ أَنَّهُ لَمْ يَكْذِبْ، وَلَوْ قَالَ مُدْعَى عَلَيْهِ: أَنَا صَبِيٌّ. لَمْ يُحْلَفْ وَوَقَفَ حَتَّى يَبْلُغَ، وَالْيَمِينُ تَفِيدُ قَطْعَ الْخُصُومَةِ فِي الْحَالِ لَا بَرَاءَةً، فَلَوْ حَلَفَهُ ثُمَّ أَقَامَ بَيِّنَةً حَكَمَ بِهَا، وَلَوْ قَالَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ: قَدْ حَلَفَنِي مَرَّةً فَلْيُحْلَفْ أَنَّهُ لَمْ يُحْلَفَنِي، مُكِّنَ فِي الْأَصَحِّ، وَإِذَا نَكَلَ حَلَفَ الْمُدْعَى وَقَضِيَ لَهُ، وَلَا يَقْضَى بِنُكُولِهِ،

(وَلَا يُحْلَفُ قَاضٍ عَلَى تَرْكِه الظُّلْمَ) نایب قازی-دایره سوئند بدری: که له دادکردندا ستم نهکا، هم (وَلَا شَاهِدٌ أَنَّهُ لَمْ يَكْذِبْ) نایب شاهیدیش سوئند بدری: که دروی نهکردوه له شاهیدیه دا (وَلَوْ قَالَ مُدْعَى عَلَيْهِ: أَنَا صَبِيٌّ) نهگه داوالیکراویک گوتی: من منداالم. دهشگونجا منداال بی، نهوه (لَمْ يُحْلَفْ) نایب سوئند بدری، بهلکو (وَوَقَفَ حَتَّى يَبْلُغَ) کارهکه رادهگیرئ تا بلوغی دهبن، چونکه نهگه سوئند بخوا منداالیهکی جیگیر دهبن، نهگه منداالیهکی جیگیر ببئ سوئندهکی پوچه ل دهبن.

(وَالْيَمِينُ) سوئندخواردن-نهگه سوئندی که پاندراره نهبن- (تَفِيدُ قَطْعَ الْخُصُومَةِ فِي الْحَالِ) سودی نهویه: تنها نیستا کیشهکه دهبرینیتوه (لَا بَرَاءَةً) بهلام داوالیکراوهکه له مافهکه نازاد نابی، کهوابو: (فَلَوْ حَلَفَهُ) نهگه داواکار داوالیکراوهکی سوئند دا (ثُمَّ أَقَامَ بَيِّنَةً) نینجا له دوا سوئنددانهکه داواکارهکه دو شاهیدی هتتان، یان شاهیدیکو سوئندیشی خوارد، نهو کاته (حَكَمَ بِهَا) قازی به شاهیدی به که بریاری مافهکه بئ داواکارهکه دهدا، بهلام نهگه سوئندی که پاندراره بی، نهو کاته کیشهکه به بهکجاری دهبریتوه، ههروهک له دوا نیتره پوون کراوهتهوه.

(وَلَوْ قَالَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ) نهگه داوالیکراوهکه گوتی (قَدْ حَلَفَنِي مَرَّةً فَلْيُحْلَفْ أَنَّهُ لَمْ يُحْلَفَنِي) داواکارهکه جاریک له سر نه داواکاروه سوئندی داوم، کهوابو: با داواکارهکه سوئند بخوا: که منی سوئند نهداوه. نهوه (مُكِّنَ) داوالیکراوهکه نهو پښگایه دهبریتئ (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده پاستردا، جانگه داواکارهکه نه سوئندهی نهخوارد، نهو کاته داوالیکراوهکه سوئندی که پاندراره دهخوا: جاریکی تر له سر نه داواکاروه سوئندی داوم. جا بهم سوئنده له کیشه پزگاری دهبن، ههروهک له زوریه سهرچاوهکاندا فرمودیانه.

﴿ سوئند نه خواردن و گه پاندهوی سوئند ﴾

(وَإِذَا نَكَلَ) نهگه داوا لیکراویک دانی به مافهکه دا نه میناو سوئندیشی نهخوارد، نهو کاته (حَلَفَ الْمُدْعَى) داوالیکراوهکه سوئندی که پاندهوه دهخواو (وَقَضِيَ لَهُ) بریاری مافهکی بئ دهبرئ، واته: مافهکی دهبریتئ، بهلام (وَلَا يَقْضَى بِنُكُولِهِ) نایب به تنها سوئندنه خواردنی داوالیکراوهکه قازی بریار بدا مافهکه بدریته داواکارهکه، به بهلگه حایسهکی سوئندخواردنی کوشتن، هم ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ رَدَّ الْيَمِينَ عَلَى طَالِبِ الْحَقِّ﴾ صححه الحاکم، پیغمبر ﷺ سوئندی که پاندهوه سر داواکاری مافهکه.

وَالْتَكْوُلُ أَنْ يَقُولَ: أَنَا نَاكِلٌ. أَوْ يَقُولَ لَهُ الْقَاضِي: إِخْلَفْ. فَيَقُولُ: لَا أَخْلَفُ. فَإِنْ سَكَتَ حَكَمَ الْقَاضِي بِتَكْوُلِهِ، وَقَوْلُهُ لِلْمُدْعَى: أَخْلَفْ. حُكْمٌ بِتَكْوُلِهِ، وَالْيَمِينُ الْمَرْذُودَةُ فِي قَوْلِ كَبِيئَةٍ، وَفِي الْأَظْهَرِ كَقَرَارِ الْمُدْعَى عَلَيْهِ، فَلَوْ أَقَامَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ بَعْدَهَا يَمِينَ بَادِئًا أَوْ إِبْرَاءً لَمْ تُسْمَعْ، فَإِنْ لَمْ يَخْلِفِ الْمُدْعَى وَلَمْ يَتَعَلَّلْ بِشَيْءٍ سَقَطَ حَقُّهُ مِنَ الْيَمِينِ،

(وَالْتَكْوُلُ) ترسان له سویند، واتہ: سویندنه خواردن ئەمەیه: (أَنْ يَقُولَ: أَنَا نَاكِلٌ) داوالیکراوەکە داوای سویندخواردنی لی بکری و ئەویش بلی: من له سویندخواردن دەترسم و سویند ناخۆم (أَوْ يَقُولَ لَهُ الْقَاضِي إِخْلَفْ) یان قازی پشی بلی: سویند بخۆ (فَيَقُولُ لَا أَخْلَفُ) ئەویش بلی: سویند ناخۆم. واتہ: لەم دوو حالەتەدا داوالیکراوەکە بە سویندنه خۆر دادەندری و سویندەکە بەگەریندەتەو سەر داواکارەکە، هەر چەند قازیش بریاری سویندنه خۆری نەدای.

بەلام (فَإِنْ سَكَتَ) ئەگەر داوالیکراوەکە داوای سویندخواردنی لی کراو بێ دەنگ بوو، ئەو کاتە (حَكَمَ الْقَاضِي بِتَكْوُلِهِ) پێویستە قازی بریاری سویندنه خۆری بەدا، ئینجا سویندەکە بەگەریندەتەو سەر داواکارەکە، کەوابو: (وَقَوْلُهُ لِلْمُدْعَى: أَخْلَفْ) ئەگەر قازی بلیتە داواکارەکە: تۆ سویند بخۆ. ئەو (حُكْمٌ بِتَكْوُلِهِ) بریاردانە بە سویندنه خۆری داوالیکراوەکە.

(وَالْيَمِينُ الْمَرْذُودَةُ) سویندی گەراندراوە بۆ سەر داواکارەکە (فِي قَوْلِ كَبِيئَةٍ) لە فرموودە کەدا: وەکو شاهیەتانی داواکارەکە، بەلام (وَفِي الْأَظْهَرِ) لە فرموودە بەهێزتردا: سویندی گەراندراوە - هەر کاتێک داواکارەکە بیخوا - ئەو لە پەوی بەلگەو (كَقَرَارِ الْمُدْعَى عَلَيْهِ) وەکو دانەتانی داوالیکراوەکە بە مافی داواکارەکە، کەواتە: هەر کاتێک داواکارەکە سویندی گەراندراوەی خوارد، واجبە: مافەکە ی بدریت و هیچ پێویستی بە بریاری قازی نیە.

کەوابو: (فَلَوْ أَقَامَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ بَعْدَهَا يَمِينَ) ئەگەر داوالیکراوەکە لە داوی سویندخواردنەکە ی داواکارەکە شاهیەتی هێنان (بِأَدَامٍ أَوْ إِبْرَاءٍ) کە مافەکە ی داوەتەو داواکارەکە، یان داواکارەکە گەردەنی نازاد کردووە لە مافەکە، ئەو (لَمْ تُسْمَعْ) گوێ نادریتە شاهیەتانی، چونکە سویندخواردنەکە ی داواکارەکە بوو ئەو دانەتانی داوالیکراوەکە و دانەتانی کەشی دەبیتە بە درۆخستەوێ شاهیەتانی خۆی.

(فَإِنْ لَمْ يَخْلِفِ الْمُدْعَى) جا ئەگەر داواکارەکە سویندی گەراندراوەی نەخواردو (وَلَمْ يَتَعَلَّلْ بِشَيْءٍ) هیچ هۆیکە و عوزیکیشی نەهێناو، ئەو کاتە (سَقَطَ حَقُّهُ مِنَ الْيَمِينِ) داواکارەکە مافی سویندی گەراندراوەی نامینی، کەواتە: مافی نیە لەم داوایەدا سویندی گەراندراوە بخوا، هەم نابێ داواکارەکە سویندەکە بەگەریندەتەو سەر داوالیکراوەکە، چونکە سویندی گەراندراوە ناگەریندەتەو، هەرەک لە (مغنی) و (الشروانی) دا فرموویانە.

وَلَيْسَ لَهُ مُطَالَبَةٌ خَصْمِهِ، وَإِنْ تَعَلَّلَ بِإِقَامَةِ بَيِّنَةٍ أَوْ مُرَاجَعَةِ حِسَابِ أَهْلٍ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ، وَقِيلَ أَيْدًا، وَإِنْ اسْتَمْتَهَلَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ حِينَ اسْتُخْلِفَ لِنَظَرِ حِسَابِهِ لَمْ يُمَهَّلْ، وَقِيلَ ثَلَاثَةٌ، وَلَوْ اسْتَمْتَهَلَ فِي ابْتِدَاءِ الْجَوَابِ أَهْلٌ إِلَى آخِرِ الْمَجْلِسِ، وَمَنْ طُوبِ بِزَكَاةٍ فَأَدَّعَى دَفْعَهَا إِلَى سَاعٍ آخَرَ أَوْ ادَّعَى غَلَطَ خَارِصٍ وَالزَّمَنَاءُ الْيَمِينَ فَتَكَلَّلَ وَتَعَذَّرَ رَدُّ الْيَمِينَ فَلَا صَحَّ أَهْلًا تُؤْخَذُ مِنْهُ، وَلَوْ ادَّعَى وَلِيُّ صَبِيٍّ دَيْنًا لَهُ فَأَلْكَرَ وَتَكَلَّلَ لَمْ يُخْلَفِ الْوَلِيُّ،

(و) هروها (لیس له مطالبه خصمه) بؤ داواکاره که دروستیش نیه له م داوایه داوا له کیشه چیه که ی بکاته وه، به لام نه گهر شاهید بهیئن، نهو کاته ده توانئ به داوایه کی نوی داوا له کیشه چیه که ی بکاته وه، هروه که له (تحفه) و حاشیه کانئ داوایه رموویانه.

به لام (وَإِنْ تَعَلَّلَ بِإِقَامَةِ بَيِّنَةٍ) نه گهر داوالیکراوه که هوی سویندنه خوارنده کی نه وه بیو: ده بیو یست شاهید بهیئن، یان پرسپار له زانایان بکا (أَوْ مُرَاجَعَةِ حِسَابِ) یان بگهریته وه ته ماشای حیساباتی خوی بکا، نهو کاته (أَهْلٍ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ) تا ماوهی سن پوزان مؤله تی ده دریئت (وَقِيلَ أَيْدًا) له هروموده یه کی بی هیژدا: هه تا هه تای مؤله تی ده دریئت، چونکه سویند خوارنده که مافی خویته ی.

(وَإِنْ اسْتَمْتَهَلَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ حِينَ اسْتُخْلِفَ) نه گهر داوا لیکراوه که لهو کاته ی داوای سویند خوارینی لیکرا- داوای مؤله تی کرد (لِنَظَرِ حِسَابِهِ) تا کو ته ماشای حیساباتی خوی بکا، نه وه (لَمْ يُمَهَّلْ) مؤله تی نادریت، به لام به په زامه ندی داواکاره که دروسته نه ویش مؤله تی بدریت (وَقِيلَ ثَلَاثَةٌ) له هروموده یه کی بی هیژدا: سن پوزان مؤله تی ده دریئت.

(وَلَوْ اسْتَمْتَهَلَ فِي ابْتِدَاءِ الْجَوَابِ) نه گهر له سه ره تای وه لامدانه وه دا- داوالیکراوه که- داوای مؤله تی کرد، نهو کاته (أَهْلٍ إِلَى آخِرِ الْمَجْلِسِ) تا کوتای دانیشگی دانگا مؤله تی ده دریئت.

(وَمَنْ طُوبِ بِزَكَاةٍ) هر که سیک داوای زه کاتی لیکرا (فَأَدَّعَى دَفْعَهَا إِلَى سَاعٍ آخَرَ) نه ویش گوتی: زه کاته که م داوه ته زه کاته وه رگریکی تر (أَوْ ادَّعَى غَلَطَ خَارِصٍ) یان گوتی:

قرسینه ره که هله ی کرد وه (وَالزَّمَنَاءُ الْيَمِينَ) به هروموده ی بی هیژ: داوای سویند خوارنمان لیکرد (فَتَكَلَّلَ وَتَعَذَّرَ رَدُّ الْيَمِينَ) نه ویش سویندی نه خوارد، نه شگونجا سوینده که بگهریته وه سه ره کاته وه رگره کان، نهو کاته (فَلَا صَحَّ أَهْلًا تُؤْخَذُ مِنْهُ) به هروموده ی پاستر زه کاته که ی لوه رده گیری.

(وَلَوْ ادَّعَى وَلِيُّ صَبِيٍّ دَيْنًا لَهُ) نه گهر سه ره رشتکاریکی مندالیک، یان شیتیک داوای قهرزکی نه وانه ی کردو شاهیدیشی نه بون (فَأَتَكَرَّ وَتَكَلَّلَ) جا داوالیکراوه که ش دانئ به

قهرزه که دا نه هیئاو سویندیشی نه خوارد، نه وه (لَمْ يُخْلَفِ الْوَلِيُّ) نابئ سه ره رشتکاره که سویندی گه پاندراوه بدرئ، به لکو کاره که پاده گیری تا منداله که بلوغی ده بی و شیتکه

چاک ده بیته وه، هروها نه گهر سه ره رشتکاره که ته نها شاهیدیکی هیئا، نهو کاته ش سویندی گه ل شاهیده که نادرئ.

وَقِيلَ: يُخْلَفُ، وَقِيلَ: إِنْ ادَّعَى مُبَاشَرَةً سَبَّيْهِ خُلْفٌ. (فَصْلٌ) ادَّعَا عَيْنًا فِي يَدِ ثَالِثٍ وَأَقَامَ كُلُّ مِنْهُمَا بَيِّنَةً سَقَطَتْ، وَفِي قَوْلِ تُسْتَعْمَلَانِ: فَنِي قَوْلِ يُقْسَمُ،

جا بزانه: سه روه سیت و سه پهر رشتکاری وه قفو مزگه وتیش وه کو سه پهر رشتکاری منداله، هه روه که له (مغنی) و (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه (وَقِيلَ: يُخْلَفُ) به فهرموده یه کی بی هیژ: سویتند ده درئ، به لام (وَقِيلَ) به فهرموده یه کی تر- که پشتی پی به ستراره: (إِنْ ادَّعَى مُبَاشَرَةً سَبَّيْهِ) نه گهر سه پهر رشتکاره که له داوایه که دا بلئ: من راسته و خق هژکاری نه و مافهم: وه که من مالی نه و مندالم به قهرز فروشتوته نه م داوالیکراوه. نه و کاته (خُلْفٌ) سه پهر رشتکاره که سویتند ده درئ و مافه که ورده گری.

﴿فَصْلٌ: لَه بَاسِی دُرَایَه تِی شَاهِیدِه کَانَ وَ لَه کَارِکِه وَ تَنِیَانِ﴾

بزانه: نه و شته ی کیشی له سه ره: یان له ده ست که سیک سی به مدایه، یان له ده ست هه ربو کیشه چیه کاندایه، یان له ده ست هیچ که سیکدا نیه، یان له ده ستی ته نها کیشه چیه کدایه:

حَالَتِی یَه کِه م: (ادَّعَا عَيْنًا فِي يَدِ ثَالِثٍ) نه گهر دوو کیشه چی داوای شتیکیان کرد، شته که ش له ده ستی که سیک تری سی به مدا بوو و بۆ هیچیکیانیش دانی به شته که دا نه هیتا، هم (وَأَقَامَ كُلُّ مِنْهُمَا بَيِّنَةً) هه ربو کیشه چیه کانی هه ر یه که و شاهیدی خوی هیتا: که شته که می خوی تی، نه وه (سَقَطَتْ) شاهیده کانی هه ربو کیشه چیه کان له کار ده که ون، چونکه دُرَایَه تِیَانِ هه یه و هیچیکیش به هیژکری له سه ره نه و تر نیه، که و ابو: له م حاله ته دا وه که هیچ لایه که شاهیدی نه بی نه وها بریار ده درئ و سی به مه که بۆ هه ر یه کیک له کیشه چیه کان سویتندیک ده خوا: که (شته که می نه و نیه).

به لام نه گهر سی به مه که بۆ یه کیکیان دانی به شته که دا هیتا، نه و کاته شاهیده کانی وی به هیژتر ده بن و کاریان پی ده کری و شته که ته نها ده درتته نه و.

هه روه که نه گهر ته نها یه کیک شاهیدی هه بی، نه و کاته ش شته که ته نها ده درتته نه و، به لام نه گهر سی به مه که بۆ هه ربوکیان دانی به شته که دا هیتا، نه و کاته شته که - به هاویه شی - ده درتته هه ربوکیان، هه روه که له (تحفه) و (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه.

(وَفِي قَوْلِ تُسْتَعْمَلَانِ) له فهرموده یه کدا: شاهیده کانی هه ربوکیان کاریان پی ده کری و شته که له سی به مه که ده ستندرئ، ئینجا (فَنِي قَوْلِ يُقْسَمُ) له فهرموده یه کدا: ماله که له نتوان هه ربو کیشه چیه کاندایه ده کری ﴿عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَجُلَيْنِ ادَّعَا بَعْضُ كِلَا وَاحِدٍ مِنْهُمَا بِشَاهِدَيْنِ فَقَسَمَهُ التَّيُّمِيُّ بَيْنَهُمَا نِصْفَيْنِ﴾ رواه أبو داود باسناد صالح، دوو که س له سه ره و شتریک بووه کیشه یان و هه ر یه که و دوو شاهیدی هیتان، ئینجا پیقه مبه ره

وَقَوْلُ يُفْرَعُ، وَقَوْلُ تَوَقَّفُ حَتَّى يَبِينَ أَوْ يَصْطَلِحَا، وَلَوْ كَانَتْ فِي يَدِهِمَا وَأَقَامَا بَيِّنَتَيْنِ
بَقِيَتْ كَمَا كَانَتْ، وَلَوْ كَانَتْ بِيَدِهِ فَأَقَامَ غَيْرُهُ بِهَا بَيِّنَةً وَهُوَ بَيِّنَةٌ قَدْ مَصْحَبُ الْيَدِ،

ووشتره‌کی کرده نیوه له نیتوان هه‌ربووکیاندا. (وَفِي قَوْلِ يُفْرَعُ) له فهرموده‌یه‌کدا: پشکه
له نیتوان کیشه‌چیه‌کاندا ده‌کریئو کامه‌یان پشکه‌ی بۆ ده‌رجو، شاهیده‌کانی وی به‌هیزتر
ده‌بنو کاریان پی‌ده‌کریئ (وَفِي قَوْلِ تَوَقَّفُ حَتَّى يَبِينَ أَوْ يَصْطَلِحَا) له فهرموده‌یه‌کدا:
کاره‌که پاده‌گیری تا پۆن ده‌بیته‌وه، یان سولج ده‌کن.

حَالَهُ تِي دَوُوم: (وَلَوْ كَانَتْ فِي يَدِهِمَا) نه‌گه‌ر شته‌که له ده‌ست هه‌ربوو کیشه‌چیه‌کاندا بوو
(وَأَقَامَا بَيِّنَتَيْنِ) هه‌ربووکیشیان شاهیدیان هیتان: که هه‌موو شته‌که هی خۆیه‌تی، یان هیچ
لایه‌کیان شاهیدی نه‌بون، نه‌وه له هه‌ربوو حاله‌تا (بَقِيَتْ كَمَا كَانَتْ) شته‌که چۆن له ده‌ستی
هه‌ربووکیاندا بووه، نه‌وه ها ده‌میته‌وه شاهیده‌کانیش له کار ده‌که‌ون، به‌هه‌لگی
حه‌دیه‌که‌ی پابروو، جا له حاله‌ته‌ی هیچ لایه‌ک شاهیدی نیه، نه‌گه‌ر ته‌نها لایه‌کیان سویند
بخوا، نه‌وه هه‌موو شته‌که‌ی ده‌بریتی، هه‌روه‌ک نه‌گه‌ر ته‌نها لایه‌کیان شاهیدی هه‌بن، نه‌وه
کاته‌ش هه‌موو شته‌که‌ی ده‌بریتی، هه‌روه‌ک له (مغنی)و (الشروانی)دا فهرمویانه.

هه‌روه‌هاش حَالَهُ تِي سَوِيَهَم: نه‌گه‌ر شته‌که له ده‌ست هیچ لایه‌کیاندا نه‌بنو هه‌ربوو لا
شاهیدیان هیتان: که هه‌موو شته‌که هی خۆیه‌تی، نه‌وه کاته‌ش له نیتوان هه‌ربووکیاندا
ده‌کریته‌ نیوه، هه‌روه‌ک له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فهرمویانه.

حَالَهُ تِي جَوَارِهَم: (وَلَوْ كَانَتْ بِيَدِهِ) نه‌گه‌ر شته‌که له ده‌ست یه‌کیاندا بوو (فَأَقَامَ غَيْرُهُ
بِهَا بَيِّنَةً وَهُوَ بَيِّنَةٌ) ئینجا کیشه‌چیه‌که‌ی تر شاهیدی هیتان که ملکی خۆیه‌تی و خاوه‌ن
ده‌سته‌که‌ش شاهیدی هیتان که ملکی خۆیه‌تی، نه‌وه (قَدْ مَصْحَبُ الْيَدِ) شاهیده‌کانی
خاوه‌ن ده‌سته‌که وه‌پیش دیخترین و شته‌که هه‌ر بۆ نه‌وی ده‌بن، چونکه -به‌هۆی خاوه‌ن
ده‌سته‌که- شاهیده‌کانی وی به‌هیزترن.

که‌واته: نه‌گه‌ر خاوه‌ن ده‌سته‌که ته‌نها شاهیدیکی هه‌بنو سویندیش بخوا، نه‌وه کاته‌ش
هه‌ر شاهیدو سوینده‌که‌ی نه‌وی به‌هیزترن و وه‌پیش دوو شاهیده‌کانی نه‌وی تر دیخریئ،
هه‌روه‌ک له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فهرمویانه ﴿عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ عَنْهُ﴾: أَنَّ رَجُلَيْنِ اخْتَصَمَا فِي نَاقَةٍ
وَأَقَامَا بَيِّنَةً، فَقَضَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ لِلَّذِي فِي يَدِهِ ﴿رَوَاهُ الشَّافِعِيُّ وَالْبَيْهَقِيُّ وَلَمْ يَضَعْفَا﴾،
دوو که‌س له ووشتری‌کدا بوه کیشه‌یان و هه‌ربووکیان شاهیدیان هیتان، ئینجا پیغه‌مه‌بر ﷺ
برپاری دا: ووشتره‌که بۆ نه‌وه که‌سه بێ که له ده‌ستی دایه.

ئینجا شاگاداریه: نه‌گه‌ر شته‌که‌ی به‌ناشه‌ری له ده‌ستدا بێ، نه‌وه کاته‌ خاوه‌ن
ده‌سته‌که‌ی کاری پی‌ناکریئ، هه‌روه‌ک له (تحفة)و (نهاية)دا فهرمویانه.

پیناسه: نه‌وه داوا‌لیکراوه‌ی شته‌که‌ی له ده‌ستدایه‌ پی‌ی ده‌گوتریئ: (ذَوَالْيَدِ) = (مَصْحَبُ
الْيَدِ)، واته: خاوه‌ن ده‌ست، هه‌م پی‌ی ده‌گوتریئ: (الْأَدَاخِل): ناوخۆ.

وَلَا تُسْمَعُ بَيِّنَتُهُ إِلَّا بَعْدَ بَيِّنَةِ الْمُدْعَى، وَلَوْ أُزِيلَتْ يَدُهُ بَيِّنَةٌ ثُمَّ أَقَامَ بَيِّنَةٌ بِمُلْكِهِ مُسْتَنَدًا إِلَى مَا قَبْلَ إِزَالَةِ يَدِهِ وَاعْتَذَرَ بِقِيَّةِ شُهُودِهِ سَمِعَتْ وَقُدِّمَتْ، وَقِيلَ: لَا، وَلَوْ قَالَ الْخَارِجُ: هُوَ مُلْكِي اشْتَرَيْتَهُ مِنْكَ. فَقَالَ: بَلْ مُلْكِي. وَأَقَامَا بَيِّنَتَيْنِ قُدِّمَ الْخَارِجُ، وَمَنْ أَقَرَّ لِغَيْرِهِ بِشَيْءٍ ثُمَّ ادَّعَاهُ لَمْ تُسْمَعْ إِلَّا أَنْ يَذْكُرَ انْتِقَالَ،

هرهوه ما نهو داواکاره‌ی شته‌که‌ی له ده‌ستدا نیه پئی ده‌گوتری: (الْخَارِج) ده‌روه. نینجا (وَلَا تُسْمَعُ بَيِّنَتُهُ) گوئی نادریته شاهیده‌کانی داوالیکراوی ناوخری خاوه‌ن ده‌ست (وَلَا بَعْدَ بَيِّنَةِ الْمُدْعَى) تنها له نوای شاهیده‌کانی داواکاره‌که‌ی ده‌روه گوئیان ده‌دریت.

(وَلَوْ أُزِيلَتْ يَدُهُ بَيِّنَةٌ) نه‌گه‌ به‌ هوی شاهید ده‌ستی داوالیکراوه‌که‌ی خاوه‌ن ده‌ست له ماله‌که‌ لادرا، واته: بریار درا: ماله‌که‌ ملکی داواکاره‌که‌یه (ثُمَّ أَقَامَ بَيِّنَةٌ بِمُلْكِهِ) نینجا داوالیکراوه‌که‌ شاهیدی هیتان: که‌ نهو ماله‌ ملکی خویه‌تی (مُسْتَنَدًا إِلَى مَا قَبْلَ إِزَالَةِ يَدِهِ) ملکایه‌تیه‌که‌ش نیسبهت برایه پیش لادانی ده‌سته‌که‌ی، واته: شاهیده‌کان گوتیان: پیش نه‌وه‌ی ماله‌که‌ی لی‌بستیندری تا نیستاش ماله‌که‌ هر ملکی خویه‌تی. (وَاعْتَذَرَ بِقِيَّةِ شُهُودِهِ) داوالیکراوه‌که‌ش عوزری هیناوه: که‌ شاهیده‌کانی حازر نه‌بون، یان نه‌یده‌زانی شاهیدی هته، نهو کاته‌ش (سَمِعَتْ وَقُدِّمَتْ) گوئی ده‌دریته شاهیده‌کانی داوالیکراوه‌که‌ی خاوه‌ن ده‌ست و ده‌پیش شاهیده‌کانی داواکاره‌که‌ دیخزین و بریاره‌که‌ هه‌لده‌وه‌شیندریته‌وه‌ ماله‌که‌ هر ده‌دریته‌وه‌ خوی (وَقِيلَ: لَا) له‌ فرموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: گوئی نادریته شاهیده‌کانی.

(فَإِنْ كَادَارَى): نه‌گه‌ر شاهیده‌کانی داواکاره‌که‌ زیاتر زانستیان له‌ لا بی، نهو کاته شاهیده‌کانی وی به‌هیزتر ده‌بن له‌ شاهیده‌کانی خاوه‌ن ده‌سته‌که‌، که‌وابو: (وَلَوْ قَالَ الْخَارِجُ) نه‌گه‌ر داواکاره‌که‌ی ده‌روه گوئی: (هُوَ مُلْكِي اشْتَرَيْتَهُ مِنْكَ) نهو شته‌ی له‌ ده‌ست تودایه‌ ملکی منه‌و له‌ تۆم کرپوه. (فَقَالَ: بَلْ مُلْكِي) داوالیکراوه‌که‌ی ناو خوش گوئی: ملکی خۆمه. نینجا (وَأَقَامَا بَيِّنَتَيْنِ) هر یه‌که‌یان شاهیده‌کانی خوی هینا، نهو کاته (قُدِّمَ الْخَارِجُ) شاهیده‌کانی داواکاره‌که‌ی ده‌روه و ده‌پیش نه‌وه‌که‌ی‌تر دیخزین؟ چونکه‌ به‌و زنده‌ زانستی به‌هیزتر ده‌بن که‌ ده‌لین: (نهو شته‌داواکاره‌) به‌ هوی کرپن- له‌ داوالیکراوه‌که‌وه‌ گوستراوه‌ته‌وه‌ بق داواکاره‌که‌).

(وَمَنْ أَقَرَّ لِغَيْرِهِ بِشَيْءٍ) نه‌گه‌ر که‌سیک دانی به‌ شتی‌کدا هینا بق که‌سیکی‌تر (ثُمَّ ادَّعَاهُ) نینجا دانه‌ینه‌ره‌که‌ داوی‌شته‌که‌ی کرپوه، نه‌وه (لَمْ تُسْمَعْ إِلَّا أَنْ يَذْكُرَ انْتِقَالَ) گوئی نادریته داوایه‌که‌ی، مه‌گه‌ر له‌ داوایه‌که‌ی‌دا گواسته‌وه‌یه‌ک باس بکا، وه‌ک بلئ: له‌ نوای دانه‌ینه‌نه‌که‌م شته‌که‌ی پی‌به‌خشیوم. نهو کاته به‌ هوی نهو گواسته‌وه‌یه‌ گوئی ده‌دریته داوایه‌که‌ی.

وَمَنْ أَخَذَ مِنْهُ مَالٌ بَيِّنَةٌ ثُمَّ ادَّعَاهُ لَمْ يُشْتَرِطْ ذِكْرُ الْإِنْتِقَالِ فِي الْأَصَحِّ، وَالْمَذْهَبُ أَنَّ زِيَادَةَ عَدَدِ شُهُودِ أَحَدِهِمَا لَا تُرْجَحُ، وَكَذَا لَوْ كَانَ لِأَحَدِهِمَا رَجُلَانِ وَلِلْآخَرِ رَجُلٌ وَأَمْرَاتَانِ، فَإِنْ كَانَ لِلْآخَرِ شَاهِدٌ وَيَمِينٌ رُجِحَ الشَّاهِدَانِ فِي الْأَطْهَرِ، وَلَوْ شَهِدَتْ لِأَحَدِهِمَا بِمَلِكٍ مِنْ سَنَةٍ، وَلِلْآخَرِ مِنْ أَكْثَرٍ، فَلَا أَطْهَرُ تُرْجِحُ الْأَكْثَرُ،

به لام (وَمَنْ أَخَذَ مِنْهُ مَالٌ بَيِّنَةٌ) نه گهر که سیتک به هوی شاهید مالیکی لیستیندرا (ثُمَّ ادَّعَاهُ) نینجا داوی ماله کی کردوه، نهو کاته (لَمْ يُشْتَرِطْ ذِكْرُ الْإِنْتِقَالِ) به مهرج داناندری له داوایه کی دا باسی گواستنوه یه ک بکا (فِي الْأَصَحِّ) له فهرموده ی پاستردا، چونکه نه گهر له داوایه کی دا شاهیدی هه بن، نهو کاته شاهیده کانی وی به هوی خاوهن دهستی که ی پییشوی به هیتر ده بن.

(وَالْمَذْهَبُ) به فهرموده ی پاستی مزمه ب (أَنَّ زِيَادَةَ عَدَدِ شُهُودِ أَحَدِهِمَا لَا تُرْجَحُ) نه گهر ژماره ی شاهیده کانی لایه ک - له راده ی پیویست - زیاتر بن له شاهیده کانی لایه کی تر، بهو زیاتری به هیتر نابن، چونکه به گویره ی شهرع به لگی هه ربوو لا تهواوه دزایه تیش بهوی داوه، که وابو: شاهیده کانی هه ربوو لا له کار ده که ون.

(وَكَذَا لَوْ كَانَ لِأَحَدِهِمَا رَجُلَانِ وَلِلْآخَرِ رَجُلٌ وَأَمْرَاتَانِ) هه روه ما نه گهر لایه ک دوو شاهیدی پیای هه بنو لایه کی تریش پیای ویکو دوو ئافرهت شاهیدی هه بن، نهو کاته ش دوو پیایه کان به هیتر نابن، چونکه به لگی شهرعی هه ربوو لا تهواوه دزایه تیش هه یه، که وابو: شاهیده کانی هه ربوو لا له کار ده که ون.

به لام (فَإِنْ كَانَ لِلْآخَرِ شَاهِدٌ وَيَمِينٌ) نه گهر لایه ک شاهیدی و سویندی گه ل شاهیده کی هه بنو لایه کی تریش دوو پیای، یان پیای ویکو دوو ئافرهت شاهیدی هه بن، نهو کاته (رُجِحَ الشَّاهِدَانِ) دوو شاهیده کان و هم پیایه که دوو ئافره ته که ش به به هیتر داده ندرین (فِي الْأَطْهَرِ) له فهرموده ی به هیتر دتا، چونکه به (إجماعی) زانیانی ئیسلام شاهیده کان کاریان پی ده کری، که وابو: شاهیدی و سویندی گه ل شاهیده که ش له کار ده که وی.

به لام نه گهر شته داواکراوه که له دهست خاونی شاهیدی و سوینده که دابی، نهو کاته - به هوی خاوهن دهستی که - شاهیدی و سویندی گه ل شاهیده که به هیتر ده بنو وه پییش دیخری و دوو شاهیده کانیش له کار ده که ون، هه روه که له زوری سهرچاوه کانداهه مویانه.

(وَلَوْ شَهِدَتْ لِأَحَدِهِمَا بِمَلِكٍ مِنْ سَنَةٍ) نه گهر شاهیده کان شاهیدیان دا: شته داواکراوه که له سالی که له مهو پییشه وه تا ئیستا ملکی فلانکه سه (وَالْآخَرِ مِنْ أَكْثَرٍ) شاهیده کانی تریش شاهیدیان دا: له زیاتره وه، واته: له دوو سال له مهو پییشه وه تا ئیستا ملکی که سه کی تره. نهو (فَلَا أَطْهَرُ تُرْجِحُ الْأَكْثَرُ) به فهرموده ی به هیتر: شاهیده کانی

وَلِصَاحِبِهَا الْأَجْرَةُ وَالزِّيَادَةُ الْحَادِثَةُ مِنْ يَوْمِئِذٍ، وَلَوْ أَطْلَقْتَ بَيِّنَةً وَأَرْخَضْتَ أُخْرَى
فَالْمَذْهَبُ أَكْثَرُهُمَا سَوَاءٌ، وَأَنَّ لَوْ كَانَ لِصَاحِبٍ مُتَأَخِّرَةِ التَّارِيخِ يَدٌ قَدَّمَ، وَأَنَّهَا لَوْ شَهِدَتْ
بِمَلِكِهِ أَمْسٍ وَلَمْ تَتَعَرَّضْ لِلْحَالِ لَمْ تُسْمَعْ حَتَّى يَقُولُوا: وَلَمْ يَزَلْ مَلِكُهُ، أَوْ وَلَا نَعْلَمُ
مُزِيلًا لَهُ. وَتَجُوزُ الشَّهَادَةُ بِمَلِكِهِ الْآنَ اسْتِصْحَابًا لِمَا سَبَقَ مِنْ إِرْثٍ وَشِرَاءٍ وَغَيْرِهِمَا،
وَلَوْ شَهِدَتْ بِإِقْرَارِهِ أَمْسٍ بِالْمَلِكِ لَهُ

زودتره که به هیئت زده کریں، چونکه زانستی زیاتره و له کاتیکی وه هادا ملکایه تیان ناشکرا
کردوه - که ساله زیاده که یه - شاهیده گانی که متره که زانستی نه و ساله یان نه بووه
شاهیدیه که یان له و ساله زیاده دا دژیایه تی به کتری ناکا:

که وایو: له دوو سال له مه و پیشه وه شته که ملکی خاوهن زودتره که یه، بوی (وَلِصَاحِبِهَا
الْأَجْرَةُ وَالزِّيَادَةُ الْحَادِثَةُ مِنْ يَوْمِئِذٍ) خاوهن زودتره که مافی کری و زیده یه گانی په یدابووی
شته که شی هیه له و زودتره: که به شاهیدیه ی شاهیده گان بووه ته ملکی وی - که دوو سال
له مه و پیشه - چونکه کری و زیده یه گانی شته که ش به ره می ملکی خویه تی.

(وَلَوْ أَطْلَقْتَ بَيِّنَةً وَأَرْخَضْتَ أُخْرَى) نه گهر شاهیده گانی لایه که به رواری ملکایه تییان نه گوت،
به لام شاهیده گانی لایه که یتر به رواری ملکایه تییان گوت، نه وه (فَالْمَذْهَبُ أَكْثَرُهُمَا سَوَاءٌ)
به فرموده ی پاستی مه زه ب: شاهیده گانی هردو لایه کسانو له کار ده که ون.

به لام (وَأَنَّ لَوْ كَانَ لِصَاحِبٍ مُتَأَخِّرَةِ التَّارِيخِ يَدٌ) نه گهر خاوهن به رواری دواتر مال که ی له
ده ستدا بی، نه و کاته (قُدِّمَتْ) شاهیده گانی وی وه پیش نه وه که یتر دپخیرین، چونکه به
هوی خاوهن ده ستیه که به هیئتین، به لام به و مرجه ی نه زاندراین خاوهن ده ستیه که ی به
دوژمنکاری یه، هم خاوهن ده ستیه که شی به به لگه یه که له داوالیکراوه که ورنه گرتب،
چونکه له و حاله تانه دا هر په که مه که به خاوهن ده ستی پاسته قینه داده ندری، هه روه که
له (تحفه) دا فرموده تی.

(وَ أَنَّهَا لَوْ شَهِدَتْ بِمَلِكِهِ أَمْسٍ) هر به فرموده ی پاستی مه زه ب: نه گهر شاهیدیان دا:
نه و شته دویتن ملکی فلانکه س بوو (وَلَمْ تَتَعَرَّضْ لِلْحَالِ) باسی ئیستاشیان نه کرد، نه وه
(لَمْ تُسْمَعْ) گوی نادرته شاهیدیه که یان (حَتَّى يَقُولُوا: وَلَمْ يَزَلْ مَلِكُهُ) تا ده لین: دویتن
ملکی فلان بوو و تا ئیستاش له ملکایه تی لانه که وتوه. (أَوْ) یان بلین: (وَلَا نَعْلَمُ مُزِيلًا
لَهُ) ناشزانین لاده ریکی ملکایه تی که ی هه بی.

(وَتَجُوزُ الشَّهَادَةُ بِمَلِكِهِ الْآنَ) دروسته شاهیدی دا: به ملکایه تی شتیک ئیستا بۆ که سیک
(اسْتِصْحَابًا لِمَا سَبَقَ) له شاهیدیه که شدا پشت به به رده و امی برپاریکی پابردو به ستن:
(مِنْ إِرْثٍ وَشِرَاءٍ وَغَيْرِهِمَا) له میراتو کری و هوی گانی تری ملکایه تی (وَلَوْ شَهِدَتْ بِإِقْرَارِهِ
أَمْسٍ بِالْمَلِكِ لَهُ) نه گهر دوو شاهید شاهیدیان دا: دویتن داوالیکراوه که دانی هینا

أَسْتَلِمَ، وَلَوْ أَقَامَهَا بِمِلْكٍ دَابَّةٍ أَوْ شَجَرَةٍ لَمْ يَسْتَحِقْ ثَمَرَةً مُوجُودَةً وَلَا وَلَدًا مُفَصَّلًا
وَيَسْتَحِقُّ حَمَلًا فِي الْأَصْح، وَلَوْ اشْتَرَى شَيْئًا فَأَخَذَ مِنْهُ بِحُجَّةٍ مُطْلَقَةٍ رَجَعَ عَلَى بَائِعِهِ بِالثَّمَنِ،
وَقِيلَ لَا إِلَّا إِذَا ادَّعَى مِلْكًا سَابِقًا عَلَى الشُّرَاءِ، وَلَوْ ادَّعَى مِلْكًا مُطْلَقًا فَشَهِدُوا لَهُ مَعَ سَبِيهِ

به ملكایه تی نهو شته بق داواکاره که، نهو (استلیم) دانهینانه که هر برده وام ده بی و
ملکایه تیه که ش بق داواکاره که جیگیر ده بی هر چند باسی نیستاش نه کن.

(وَلَوْ أَقَامَهَا بِمِلْكٍ دَابَّةٍ أَوْ شَجَرَةٍ) نه گهر که سبک شاهیدی هینا: که ولایتیک، یان برده ختیک
ملکی خویه تی و باسی رابردووشیان نه کرد، نهو (لَمْ يَسْتَحِقْ ثَمَرَةً مُوجُودَةً وَلَا وَلَدًا
مُفَصَّلًا) به شاهیدی به مافی میوه ی ناشکرابو و بیچووی جیابووه وی نیه، به لام
(وَيَسْتَحِقُّ حَمَلًا فِي الْأَصْح) مافی کورپه ی ناو زگو میوه ی دهرنه که وتووی هیه، له
فرموده ی راستردا، هروه ها نه گهر شاهیده کان بلین: پیش دهرنه که وتنی میوه
جیابوونه وی بیچووه که ملکی وی بوو، نهو کاته میوه و بیچووه که ش دهرنه ملکی خوی،
هروه که له زورپه ی سرچاوه کانداه فرمودیانه.

(وَلَوْ اشْتَرَى شَيْئًا) نه گهر شتیکی کپی و پاره که شی دا (فَأَخَذَ مِنْهُ بِحُجَّةٍ مُطْلَقَةٍ) نینجا
کریاره که شته که ی لیستندرا به به لگه یه کی بی به روار، واته: شاهیده کان شاهیدییان دا نه م
شته کریاره ملکی فلانکه سهو به روار ی ملکایه تیشیان نه گوت، نهو له سر کریاره که واجبه:
شته که بداته وه خاوه نه که ی، نینجا (رَجَعَ عَلَى بَائِعِهِ بِالثَّمَنِ) کریاره که ده گه پتیه وه سر
فرقشیاره که تاکو پاره ی شته که ی لیوهریگرته وه.

به لام نه گهر کریاره که له کاتی کرین ده زانی شته که ملکی فرقشیاره که نیه، یان له دوی
داوالیکردن کریاره که دانی هینا شته که ملکی داواکاره که یه، یان کریاره که سویتندی
نه خواربو داواکاره که سویتندی گه پاندراوه وی خوارد، نهو لهو سنی حاله تانه دا کریاره که
مافی نیه پاره که له فرقشیاره که وهریگرته وه، هروه که له زورپه ی سرچاوه کانداه له
(بجیرمی) دا فرمودیانه (وَقِيلَ لَا) له فرموده یه کی بی هیژدا کریاره که مافی نیه پاره که
له فرقشیاره که وهریگرته وه (إِلَّا إِذَا ادَّعَى مِلْكًا سَابِقًا عَلَى الشُّرَاءِ) تهنا لهو حاله ته دا نه بی
که داواکاره که بلن: له پیش کرپنه که وه شته که ملکی منه.

﴿لَا كِلَادَارِي﴾ له م سهسه له یه دا نه گهر داواکاره که داوی بهر مهه کانی ماله فرقشراوه که
نهکا: وه کری و میوه و بیچو، نهوانه گشتی بق کریاره که ده میتنه وه نه گهر له لای وی پهیدا
بوین، به لام نه گهر داواکاره که داوایان بکا، نهو کاته بهرپار دهرن: نهوانه ش له گه ل خودی
فرقشراوه که بدرینه وه داواکاره که، هروه که له (تحفه) و (الشروانی) دا پرون کراوه ته وه.

(وَلَوْ ادَّعَى مِلْكًا مُطْلَقًا) نه گهر داواکاریک گوتی: نهو شته ملکی منه، باسی هیچ هویه کی
ملکایه تیه که شی نه کرد (فَشَهِدُوا لَهُ مَعَ سَبِيهِ) نینجا شاهیده کان شاهیدییان بق داوه وی

لَمْ يَضُرَّ، وَإِنْ ذَكَرَ سَبِيًّا، وَهُمْ سَبِيًّا آخَرَ ضُرَّ.
(فَصَلَ) قَالَ آجَرْتُكَ هَذَا الْبَيْتَ بِعَشْرَةٍ. فَقَالَ بَلْ جَمِيعَ الدَّارِ بِالْعَشْرَةِ. وَأَقَامَا بَيْنَتَيْنِ
تَعَارَضَتَا، وَفِي قَوْلٍ تُقَدِّمُ بَيِّنَةُ الْمُسْتَأْجِرِ، وَلَوْ ادَّعَى شَيْئًا فِي يَدِ ثَالِثٍ وَأَقَامَ كُلُّ مِنْهُمَا
بَيِّنَةً أَلَّهُ اشْتَرَاهُ وَوَزَنَ لَهُ ثَمَنَهُ: فَإِنْ اخْتَلَفَ تَارِيخُ حُكْمٍ لِلْأُسْبُقِ، وَإِلَّا تَعَارَضَتَا، وَلَوْ قَالَ
كُلُّ مِنْهُمَا: بِعِتْكَهٖ بِكَذَا،

ملکایه تیه که شیان باس کرد، نه وه (لَمْ يَضُرَّ) زیانی نیه، به لام (وَإِنْ ذَكَرَ سَبِيًّا وَهُمْ سَبِيًّا
آخَرَ) نه گهر داواکاره که هویه کی ملکایه تی باس کردو شامیده کانیش هویه کی تریان باس
کرد، نه و کاته (ضُرَّ) نه و جیاوازی بهی داواکارو شامیده کان زیان له شامیدی ده داو
شامیدیه که بیان په ده ده گریته وه.

﴿فَصَلَ: له باسی جیاوازی کیشه چیه کان له چه ند شتیگدا﴾

(قَالَ: آجَرْتُكَ هَذَا الْبَيْتَ بِعَشْرَةٍ) خاوه نیک گوتی: ته نها هم ژوردم به کری داوی به ده
دینار (فَقَالَ: بَلْ جَمِيعَ الدَّارِ بِالْعَشْرَةِ) به کریگره که ش گوتی: به لکو هه موو خانووه که ت به
کری داوی به ده دینار (وَأَقَامَا بَيْنَتَيْنِ) هر دو لا-هر یه که و- شامیدی خوی هیئا،
نه وه (تَعَارَضَتَا) شامیده کانی هر دو لا ده بڼه دژی په کترو له کار ده که ون (وَفِي قَوْلٍ تُقَدِّمُ
بَيِّنَةُ الْمُسْتَأْجِرِ) له فرموده ده که دا: شامیده کانی به کریگره که وه پیش دېخرن.

(وَلَوْ ادَّعَى شَيْئًا فِي يَدِ ثَالِثٍ) نه گهر دوو که س داوی شتیکیان کرد که له ده ست
که سیکتری سیه مدا بوو و بقی هیچیکیانیش دانی پی دا نه هیئاو (وَأَقَامَ كُلُّ مِنْهُمَا بَيِّنَةً أَنَّهُ
اشْتَرَاهُ وَوَزَنَ لَهُ ثَمَنَهُ) هر یه که ش شامیدی خوی هیئا: که نه و شته ی له م سیه مه کریوه و
پاره که شی داوه تی. نه وه ته ماشا ده که ون:

(فَإِنْ اخْتَلَفَ تَارِيخُ) نه گهر به راوری کرپنه که یان لیک جیاواز بوو، نه و کاته (حُكْمٍ لِلْأُسْبُقِ)
پریار ده بری: شته که بقی خاوه ن به راوری پیشتره، خاوه ن به راوری نوا تریش پاره که ی له
سییه مه که ورده گریته وه.

(وَإِلَّا) به لام نه گهر به رواړه که یان لیک جیاواز نه بو، به لکو کرپنی هر دووکیان له یه ک
به رواړدا بوو، یان هر باسی به رواړه که نه کرا، نه و کاته (تَعَارَضَتَا) شامیده کانی هر دوو
لا ده بڼه دژی په کترو له کار ده که ون، که و ابو: بقی هر یه کیکیان سویندیک ده خوا: که
نه یغرو شتوتی. ټینجا واجبه: پاره که ی هر دووکیان بداته وه.

به لام نه گهر بقی ته نها په کیکیان دانی پی دا هیئا، نه و کاته شته که ته سلیمی نه وه ده کری و
واجبه: پاره که ی نه و تریش بداته وه، چونکه له و حاله تانه ی پراېردودا دژایه تی
شامیده کان له پاره که دا نیه، به لکو ته نها له مامله ته که دایه.

(و) نه گهر به پیچه وانه ی وینې پراېردو (لَوْ قَالَ كُلُّ مِنْهُمَا: بِعِتْكَهٖ بِكَذَا) هر یه که یان به
سییه مه که ی گوت: هم شتم فرو شتوته تو به ورنده پاره یه. نه ویش بقی هیچیکیان

وَأَقَامَاهُمَا: فَإِنْ اتَّخَذَ تَارِيخُهُمَا تَعَارَضًا، وَإِنْ اخْتَلَفَ لَزِمَهُ التَّمَنَانُ، وَكَذَا إِنْ أَطْلَقْنَا أَوْ إِحْدَاهُمَا فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ مَاتَ عَنْ ابْنَيْنِ مُسْلِمٍ وَنَصْرَانِيٍّ فَقَالَ كُلُّ مِنْهُمَا: مَاتَ عَلَى دِينِي: فَإِنْ عُرِفَ أَنَّهُ كَانَ نَصْرَانِيًّا صَدَّقَ النَّصْرَانِيُّ، فَإِنْ أَقَامَا بَيِّنَتَيْنِ مُطْلَقَتَيْنِ قَدَّمَ الْمُسْلِمُ، وَإِنْ قِيدَتْ أَنْ آخِرَ كَلَامِهِ إِسْلَامٌ وَعَكْسَتُهُ الْأُخْرَى تَعَارَضًا،

دانی پیردا نه میتنا (وَأَقَامَاهُمَا) هر یه که ش شاهیدی خوی میتناو دلاوی پاره که شی کرد، نه وه تهماشا ده که یی:

(فَإِنْ اتَّخَذَ تَارِيخُهُمَا) نه گهر به رواری هر دوو فروشته کان یه ک کات بئ، نه وه (تَعَارَضًا) شاهیده کانی هر دوو لا دهبه دژی یه کترو له کار ده که یی، چونکه ناگوچئ شتیک له یه ک کاتدا هه مووی ملکی تنها که سیئک بئ هه مووی ملکی تنها که سیئکی تروش بئ، که وایو: سی یه مه که بئ هر یه که یان سویندیک ده خوا: که شته که ی لئه کپیوه. نینجا شته که ی بئ خوی ده میتنته وه هیچ پاره شی له سر واجب نابئ.

به لام (وَإِنْ اخْتَلَفَ) نه گهر به رواریه که یان به نه اندازه یه کی وها لیئک جیاواز بو: که ده گونجا ملکی هه ربوویکیان بوبئ و هه ربوویکیان مامله ته که یان کوبئ، نه و کاته (لَزِمَهُ التَّمَنَانُ) پاره ی هر دوو دلاوکاره کانی له سر واجب ده بئ (وَكَذَا إِنْ أَطْلَقْنَا أَوْ إِحْدَاهُمَا) هه رو وها نه گهر شاهیده کانی هر دوو لا، یان تنها یه کیکیان بئ به رواری شاهیدی بدا، نه و کاته ش پاره ی هر دووکیانی له سر واجب ده بئ (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی راستردا، چونکه له و حالتدا ده گونچئ له بو کاتدا مامله ته که به ستر بئ.

(وَلَوْ مَاتَ عَنْ ابْنَيْنِ: مُسْلِمٍ وَنَصْرَانِيٍّ) نه گهر یه کیئک مرد: کوپیکی موسولمان و کوپیکی گاوری له پاش به جیمان (فَقَالَ كُلُّ مِنْهُمَا: مَاتَ عَلَى دِينِي) جا هر یه که یان گوتی: باوکمان له سر نایینی من مربوه و من میراتی لئه ده گرم. هیچ شاهیدیش نه بو، نه وه تهماشا ده که یی: (فَإِنْ عُرِفَ أَنَّهُ كَانَ نَصْرَانِيًّا) نه گهر زاندر: مربوه که کاتی خوی گاوری بووه، نه و کاته (صَدَّقَ النَّصْرَانِيُّ) کوپه گاوریه که به سویند خواردن باوه پی پی ده کړئ، چونکه بنچینه به رده و امبوونی کافریه که پتی (فَإِنْ أَقَامَا بَيِّنَتَيْنِ مُطْلَقَتَيْنِ) جا نه گهر له و حالتدا هه ربوو کوپه کان هر یه که و شاهیدی خوی میتناو به رواری موسولمانی و کافریه که شیان نه گوت، نه و کاته (قَدَّمَ الْمُسْلِمُ) شاهیدی کوپه موسولمانه که وه پیش بیخړئ، چونکه زیاتر زانستیان هه یه که ده لئین: له گاوریه وه بووه ته موسولمان.

(وَ) هر له م وینه یه دا (إِنْ قِيدَتْ: أَنْ آخِرَ كَلَامِهِ إِسْلَامٌ وَعَكْسَتُهُ الْأُخْرَى) نه گهر شاهیده کانی موسولمانه که گوتیان: دوا بئ قسه ی نیسلامه تی بوو. شاهیده کانی کافریه که ش گوتیان: دوا بئ قسه ی کافری بوو. نه و کاته (تَعَارَضًا) شاهیده کان دهبه دژی یه کترو له کار ده که یی، که وایو: به سویند خواردن باوه به کوپه گاوریه که ده کړئ.

وَإِنْ لَمْ يُعْرِفْ دِينَهُ وَأَقَامَ كُلُّ بَيِّنَةٍ أَنَّهُ مَاتَ عَلَى دِينِهِ تَعَارَضَتْ، وَلَوْ مَاتَ نَصْرَانِيٌّ عَنْ ابْنَيْنِ مُسْلِمٍ وَنَصْرَانِيٍّ فَقَالَ الْمُسْلِمُ أَسْلَمْتُ بَعْدَ مَوْتِهِ فَالْمِيرَاثُ بَيْنَنَا، فَقَالَ النَّصْرَانِيُّ: بَلْ قَبْلَهُ صُدِّقَ الْمُسْلِمُ بِيَمِينِهِ، وَإِنْ أَقَامَاهُمَا قُدِّمَ النَّصْرَانِيُّ، فَلَوْ اتَّفَقَا عَلَى إِسْلَامِ الْإِبْنِ فِي رَمَضَانَ، وَقَالَ الْمُسْلِمُ مَاتَ الْأَبُ فِي شَعْبَانَ. وَقَالَ النَّصْرَانِيُّ فِي شَوَّالٍ. صُدِّقَ النَّصْرَانِيُّ، وَتُقَدَّمُ بَيِّنَةُ الْمُسْلِمِ عَلَى بَيِّنَتِهِ، وَلَوْ مَاتَ عَنْ ابْنَيْنِ كَافِرَيْنِ وَابْنَيْنِ مُسْلِمَيْنِ فَقَالَ كُلٌّ: مَاتَ عَلَى دِينِنَا،

(وَإِنْ لَمْ يُعْرِفْ دِينَهُ) نه گهر نایینی مردووه که نه زاندرابو (وَأَقَامَ كُلُّ بَيِّنَةٍ أَنَّهُ مَاتَ عَلَى دِينِهِ) هر دو کوپه کانیش شاهیدیان هیئان که له سه ر نایینی خوی مردوه، نه و کاته ش (تَعَارَضَتْ) شاهیده کان دهبه دئی یه کترو له کار ده کون، که وابو: نه گهر هر دو کوپه کان سویند بۆ یه کتری بخون میراته که به نیوه یی له نیوانیاندان به ش ده کری.

جا بزانه: له و حاله تانه دا مردووه که نویژی له سه ر ده کری و له گزپستانی موسولماناندا ده نیشتری، هر وه که له زۆریه ی سه رچاوه کاندان فرموویانه.

(وَلَوْ مَاتَ نَصْرَانِيٌّ) نه گهر گاوری که مرد (عَنْ ابْنَيْنِ مُسْلِمٍ وَنَصْرَانِيٍّ) کوپیکی موسولمان و کوپیکی گاوری له پاش به جیمان (فَقَالَ الْمُسْلِمُ: أَسْلَمْتُ بَعْدَ مَوْتِهِ فَالْمِيرَاثُ بَيْنَنَا) جا کوپه موسولمانه که گوتی: له دوی مردنی باوکمان بویه موسولمان، که وابو: میراته که له نیوانیاندان هاویه شه (فَقَالَ النَّصْرَانِيُّ: بَلْ قَبْلَهُ) کوپه گاواره که ش گوتی: به لکو پیش مردنی باوکمان تو بویه موسولمان، که وابو: میراته که گشتی بۆ منه و تو میرات ناگری. هیچ لایه کیش شاهیدی نه بو، نه و کاته (صُدِّقَ الْمُسْلِمُ بِيَمِينِهِ) به سویند خواردن باوه به موسولمانه که ده کری، چونکه بنچینه به رده و امبوونی کافریه که یتی، به لام (وَإِنْ أَقَامَاهُمَا) نه گهر هر دو کوپه کان شاهیدی خویان هیئان، نه و کاته (قُدِّمَ النَّصْرَانِيُّ) شاهیده کانی گاواره که وه پیش دیخری.

(فَلَوْ اتَّفَقَا عَلَى إِسْلَامِ الْإِبْنِ فِي رَمَضَانَ) جا نه گهر هر دو کوپه کان یه کده نگ بون: که کوپه که له په مه زاندا بوته موسولمان، به لام (وَقَالَ الْمُسْلِمُ: مَاتَ الْأَبُ فِي شَعْبَانَ) موسولمانه که گوتی: باوکمان له مانگی شهعباندا مرد، که وابو: میراتی لده گرم. (وَقَالَ النَّصْرَانِيُّ: فِي شَوَّالٍ) گاواره که ش گوتی: له مانگی شه شهعباندا مرد و تو میراتی لته ناگری. نه و کاته (صُدِّقَ النَّصْرَانِيُّ) به سویند خواردن باوه به گاواره که ده کری.

(و) نه گهر شاهیده بن، نه و کاته (تُقَدَّمُ بَيِّنَةُ الْمُسْلِمِ عَلَى بَيِّنَتِهِ) شاهیده کانی موسولمانه که وه پیش شاهیده کانی گاواره که دیخری.

(وَلَوْ مَاتَ عَنْ ابْنَيْنِ كَافِرَيْنِ وَابْنَيْنِ مُسْلِمَيْنِ) نه گهر یه کیک مرد: دایکویا و یکیکی کافر و دو کوپه موسولمانی له پاش به جیمان (فَقَالَ كُلٌّ: مَاتَ عَلَى دِينِنَا) جا گشت لایه کیان گوتی:

صَدَّقَ الْأَبَوَانَ بِالْيَمِينِ، وَلِي قَوْلٍ يُوقَفُ حَتَّى يَتَّبِعْنَ أَوْ يَصْطَلِحُوا، وَلَوْ شَهِدَتْ أَنَّهُ اعْتَقَ فِي مَرَضِهِ سَالِمًا، وَأُخْرَى غَانِمًا وَكُلُّ وَاحِدٌ ثَلَاثُ مَالِهِ، فَإِنْ اخْتَلَفَ تَارِيخُ قَدَمِ الْأَسْبَقِ، وَإِنْ اتَّخَذَ أَقْرَعُ، وَإِنْ أَطْلَقَتْ قِيلَ يُقْرَعُ، وَفِي قَوْلٍ يَعْتَقُ مِنْ كُلِّ نِصْفُهُ، قُلْتُ: الْمَذْهَبُ يَعْتَقُ مِنْ كُلِّ نِصْفِهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ شَهِدَ أَجَنْبِيَانِ أَنَّهُ أَوْصَى بِعَتَقِ سَالِمٍ وَهُوَ ثَلَاثُهُ، وَوَارِثَانِ حَائِزَانِ أَنَّهُ رَجَعَ عَنْ ذَلِكَ وَوَصَّى بِعَتَقِ غَانِمٍ وَهُوَ ثَلَاثُهُ، ثَبَتَ لِفَانِمٍ، فَإِنْ كَانَ الْوَارِثَانِ فَاسِقَيْنِ لَمْ يَثْبُتِ الرَّجُوعُ فَيَعْتَقُ سَالِمٌ وَمِنْ غَانِمٍ ثَلَاثُ مَالِهِ بَعْدَ سَالِمٍ.

له سر ثانيی نیتہ مرہوہ نیتہ میراتی لیدہ گیرن. نہ وہ (صَدَّقَ الْأَبَوَانَ بِالْيَمِينِ) باوہ بہ دایک دیواوکہ کافرہ کہہ دہ کرئی نہ گہر سویتند بخون؟ چونکہ منداً ہر پابہندی دایکو باوکیہی تا دہ زاندہی پابہندیہ کی نہ ماوہ، بہ لام (وَفِي قَوْلٍ يُوقَفُ حَتَّى يَتَّبِعْنَ أَوْ يَصْطَلِحُوا) لہ فرمودہ یہ کدا: کارہ کہہ پادہ گیرئی تا پون دہ بیئتوہ، یان تا لہ سر شتیک پیٹ دین.

(وَلَوْ شَهِدَتْ أَنَّهُ اعْتَقَ فِي مَرَضِهِ سَالِمًا) نہ گہر دوو شاہید شاہیدیان دا: فلانکس لہ نہ خوشی مریدی دا (سالم)ی نازاد کرہوہ (وَأُخْرَى غَانِمًا) دووی تریش شاہیدیان دا: لہ نہ خوشی مریدی دا (غانم)ی نازاد کرہوہ (وَكُلُّ وَاحِدٍ ثَلَاثُ مَالِهِ) ہر کویلہ یہ کیش بہ تہا سیئہ کی مالہ کی بوو، تہ ماشا دہ کہین: (فَإِنْ اخْتَلَفَ تَارِيخُ قَدَمِ الْأَسْبَقِ) نہ گہر بہ رواری نازاد کرہنہ کہہ جیاواز بوو، نہ وہ پشترہ کہہ نازاد دہ بی (وَإِنْ اتَّخَذَ أَقْرَعُ) نہ گہر بہ روارہ کہہ ش یہ ک بوو، نہ وہ پشکہ لہ نیتوان کویلہ کاندہ دہ کرئی: کامہ یان دہ رجو نہویان نازاد دہ بی (وَإِنْ أَطْلَقَتْ) نہ گہر بہ روار شاہیدیان دا، نہ وہ (قِيلَ يُقْرَعُ) لہ فرمودہ یہ کی بی ہیزدا: پشکہ لہ نیتوانیاندہ دہ کرئی (وَفِي قَوْلٍ يَعْتَقُ مِنْ كُلِّ نِصْفِهِ) لہ فرمودہ یہ کدا: لہ ہر کویلہ یہ ک نیوہی نازاد دہ بی (قُلْتُ) نیمامی (النواوی) فرمودہ یہی (الْمَذْهَبُ يَعْتَقُ مِنْ كُلِّ نِصْفِهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) بہ فرمودہ یہی راستی مہ زہب: لہ ہر کویلہ یہ ک نیوہی نازاد دہ بی.

(وَلَوْ شَهِدَ أَجَنْبِيَانِ: أَنَّهُ أَوْصَى بِعَتَقِ سَالِمٍ وَهُوَ ثَلَاثُهُ) نہ گہر دوو بیگانہ شاہیدیان دا: فلاکس وسیتی کرہوہ (سالم) نازاد بکری. (سالم)ش سیئہ کی مالہ کی بوو (وَوَارِثَانِ حَائِزَانِ) دوو میراتگری ہہ موو میراتہ ریش شاہیدیان دا: (أَنَّهُ رَجَعَ عَنْ ذَلِكَ وَوَصَّى بِعَتَقِ غَانِمٍ وَهُوَ ثَلَاثُهُ) وہ سیتکہرہ کہہ لہ (سالم) پہ شیمان بووہ وہ سیتی کرد (غانم) نازاد بکری. (غانم)ش سیئہ کی مالہ کی بوو، نہ وہ (ثَبَتَ لِفَانِمٍ) وہ سیتی نازاد کرہنہ کہہ بو (غانم) جیکر دہ بی، بہ لام (فَإِنْ كَانَ الْوَارِثَانِ فَاسِقَيْنِ) نہ گہر میراتگرہ کان فاسق بن، نہ و کاتہ (لَمْ يَثْبُتِ الرَّجُوعُ) پہ شیمان بوونہ وہ کہہ ناشکرا نابی (فَيَعْتَقُ سَالِمٌ) کہہ وایو: (سالم) نازاد دہ بی بہ شاہیدی بیگانہ کان و (مِنْ غَانِمٍ ثَلَاثُ مَالِهِ بَعْدَ سَالِمٍ) لہ (غانم)ش بہ نہ ندازہی سیئہ کی مالہ کی نازاد دہ بی: نہ و مالہی لہ نوای (سالم) ماوہ تہ وہ، بہ ہوی دانہ پتانی میراتگرہ کان.

(فَصْلٌ شَرْطُ الْقَائِفِ: مُسْلِمٌ عَدَلَ مُجْرَبٌ، وَالْأَصْحُ اشْتَرَا طُ حُرٌّ ذَكَرَ، لَا عَدَدَ وَلَا كَوْنَهُ مُدْلِجِيًّا، فَإِذَا تَدَاعَى مَجْهُولًا عَرَضَ عَلَيْهِ، وَكَذَا لَوْ اشْتَرَا فِي وَطْءٍ فَوَلَدَتْ وَلَدًا مُمَكَّنًا مِنْهُمَا وَتَنَازَعَاهُ بَأَنَ وَطْئًا امْرَأَةً بِشَبْهَةٍ أَوْ مُشْتَرَكَةً لَهُمَا أَوْ وَطِئَ زَوْجَتَهُ وَطَلَّقَ فَوَطْئَهَا آخَرَ بِشَبْهَةٍ أَوْ نِكَاحٍ فَاسِدٍ،

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي (الْقَائِفِ) = دروشمناس﴾

(الْقَائِفِ) = دروشمناس، نه و که سیه نه زادی که سیک ده گینه تته که سیک تر له حاله نی گوماندا، به و زانسته ی خوی گه و ده داویه تیی، به به لگهی ﴿عن عائشہ رضی اللہ عنہا: دَخَلَ عَلَيَّ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ ذَاتَ يَوْمٍ مَسْرُورًا، فَقَالَ: أَلَمْ تَرَيَ أَنْ مُجْرَزًا الْمُدْلَجِيَّ دَخَلَ عَلَيَّ لَرَأَى أَسَامَةَ وَزَيْدًا وَعَلَيْهِمَا قِطِيفَةٌ لَقَدْ عَطِيًا رُؤُوسَهُمَا وَبَدَتْ أَقْدَامُهُمَا، فَقَالَ: هَذِهِ الْأَقْدَامُ بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ﴾ رواه الشيخان، قال أبو داود: ﴿كَانَ أَسَامَةُ أَسْوَدَ وَزَيْدٌ أَبْيَضَ﴾ بِوَرْتِكِ بَيْتِفَه مَبْرُكٌ به دلخوشیه و هاته لامو فرموی: نه ری نه تدیت (مُجْرَزٌ) هاته لامو بیت (أَسَامَةُ) له گه ل (زَيْد) ی باوکی په شته مالتیکیان له سر بوو و سهری خویان پی داپوشی بوو و پیته کانیان له دهره و بوو، جا (مُجْرَزٌ) گوتی: نه م پیانه هه ندیکیان له نه زادی هه ندیکیان.

واته: چونکه (أَسَامَةُ) رهش بوو، (زَيْد) ی باوکیشی سپی بوو، کافره کان بوختانیان به نه زاده کی ده کرد، دروشمناسه کهش به ته نها دیتنی پیته کانیان زانی نه وانه کوپو باوکن، پیته مبریش ﷺ په خنهی لته گرتو به دروشمناسیه که ی لازمی بوو.

(شَرْطُ الْقَائِفِ) مه رجی دروشمناس: (مُسْلِمٌ عَدَلَ مُجْرَبٌ) ده بی موسولمانیکی داپه روه ری تاقیکراوه بی (وَالْأَصْحُ اشْتَرَا طُ حُرٌّ ذَكَرَ) به فرموده ی پاستر مه رجه: نازادو نیرینه ش بی (لَا عَدَدَ) به لام مه رج نیه له یه کهس زیاتر بی، هم (وَلَا كَوْنَهُ مُدْلِجِيًّا) مه رجیش نیه له هوزی (مُدْلِجٌ) بی: که هوزی دروشمناسه که ی چه دیسه که به.

(فَإِذَا تَدَاعَى مَجْهُولًا) جا نه گه دوو کهس داوای نه زادی مندالتیکی نه ناسراویان کرد، نه و ده (عَرَضَ عَلَيْهِ) پیشانی دروشمناسیک ده ری: جا دروشمناسه که بیگه ینیتته کامه یان نه و ده نه زادی منداله که ده گاته نه وی.

(وَكَذَا لَوْ اشْتَرَا فِي وَطْءٍ) هه روه ها منداله که پیشانی دروشمناس ده ری نه گه دوو پیوا به هاویه شی جیماعیان له گه ل نافرته تیک کرد (فَوَلَدَتْ وَلَدًا مُمَكَّنًا مِنْهُمَا) جا نافرته ته کهش مندالتیکی بوو، ده شگونجا منداله که له هه ر دووکیان بی و (وَتَنَازَعَاهُ) هه ر دووکیان له منداله که دا بووه کیتشه یان:

(بَأَنَ وَطْئًا امْرَأَةً بِشَبْهَةٍ) وه که دوو پیواوه که به هه ل جیماعیان له گه ل نافرته تیک کر بی (أَوْ مُشْتَرَكَةً لَهُمَا) یان له گه ل (جاریه) کی هاویه ش له نیواناندا (أَوْ وَطِئَ زَوْجَتَهُ وَطَلَّقَهَا) یان جیماعی له گه ل زنی خوی کردو ته لایمی دا، نیجا (فَوَطْئَهَا آخَرَ بِشَبْهَةٍ أَوْ نِكَاحٍ فَاسِدٍ)

أَوْ أُمَّتُهُ فَبَاعَهَا فَوَظَنَهَا الْمُشْتَرَى وَلَمْ يَسْتَبْرِئْ وَاحِدَ مِنْهُمَا، وَكَذَا لَوْ وَطِئَ
مَنْكُوحَةً فِي الْأَصْحَى، فَإِذَا وَلَدَتْ لِمَا بَيْنَ سِتَّةِ أَشْهُرٍ وَأَرْبَعِ سِنِينَ مِنْ وَطْئِهَا
وَأَدْعِيَاةَ غُرَضٍ عَلَيْهِ، فَإِنْ تَخَلَّلَ بَيْنَ وَطْئِهَا حَيْضَةً فَلِلْأُنْثَى إِلَّا أَنْ يَكُونَ
الْأَوَّلُ زَوْجًا فِي نِكَاحٍ صَحِيحٍ، وَسَوَاءٌ فِيهِمَا اتَّفَقَا إِسْلَامًا وَحُرِّيَةً أَمْ لَا.

(كِتَابُ الْعَتَقِ)

پیاویکی تریش جیماعی له گهل ژنه که کرد به ههله، یان به ماره برینیکی به تالو دانه مزراو
(أَوْ أُمَّتُهُ فَبَاعَهَا) یان جیماعی له گهل (جاریه) که ی خوی کردو فروشتی، نینجا (فَوَظَنَهَا
الْمُشْتَرَى) کرپاره کهش جیماعی له گهل (جاریه) که کردو (وَلَمْ يَسْتَبْرِئْ وَاحِدَ مِنْهُمَا)
هیچیکیشیان دلنایان له (جاریه) که دا نه کردو (وَكَذَا لَوْ وَطِئَ مَنْكُوحَةً) ههروه ها نه گهر به
ههله جیماعی له گهل ماره پراویکی که سیکتری کردو (فِي الْأَصْحَى) له ههروموده ی راستردا،
نه وه لهو ههرو مهسه لانه شدا منداله که پیشانی دروشمناسه که ده بری.

(فَإِذَا وَلَدَتْ) جا نه گهر نهو نافره ته ی لهو مهسه لانه ی پراوردو جیماعی له گهل کراوه
مندالیکی بوو (لِمَا بَيْنَ سِتَّةِ أَشْهُرٍ وَأَرْبَعِ سِنِينَ) له نتوان شهش مانگو جوار سال: که (مِنْ
وَطْئِهَا) له جیماعی ههروکیان وهه حساب ده کرئ (وَأَدْعِيَاةَ) ههروکیشیان داوی
منداله که یان کرد، نه وه (غُرَضٍ عَلَيْهِ) منداله که پیشانی دروشمناسه که ده بری و ده بیته هی
نهو پیاوه ی دروشمناسه که ده یگه ی نیتی، به لام (فَإِنْ تَخَلَّلَ بَيْنَ وَطْئِهَا حَيْضَةً) نه گهر له
نتوان جیماعی به که مه که و نووه مه که دا نافره ته که هه یزکی بینی، نهو کاته (فَلِلْأُنْثَى)
منداله که بو نووه مه که به، چونکه هه یزه که نیشانه به کی به هه یزه: که مندالی به که مه که نیه،
چونکه به یوه ندی به یوه وه نه ماوه.

(إِلَّا أَنْ يَكُونَ الْأَوَّلُ زَوْجًا فِي نِكَاحٍ صَحِيحٍ) ته نها نه گهر به که مه که میردی نافره ته که بی و له
ماره برینیکی دروستدا جیماعی له گهل کر بی، نووه مه کهش به ههله جیماعی له گهل
کر بی، نهو کاته به یوه ندی به به که مه که وه ههرو ده میتی، که و ابو: ده گرجی له
ههروکیان بی و پیشانی دروشمناسیک ده بری.

(وَسَوَاءٌ فِيهِمَا) به کسانه لهو دوو پیاوانه دا: (اتَّفَقَا إِسْلَامًا وَحُرِّيَةً أَمْ لَا) ههروکیان وهکو
به کتری موسولمان و نازاد بن، یان لیک جیاواز بن، چونکه نه ژاد به کافری و نیسلامه تی ناگورئ.

﴿ كِتَابُ الْعَتَقِ: پهرتوکی کویله نازادکردن ﴾

پیغه مبه ﷺ ده ههرومی: ﴿ مَنْ أَعْتَقَ رَبَّةً مُؤْمِنَةً أَعْتَقَ اللَّهُ بِكُلِّ عَصْرِ مِنْهَا عُضْوًا مِنْ
أَعْضَائِهِ مِنَ النَّارِ ﴾ رواه الشيخان، ههرو موسولمانیک کویله به کی موسولمان نازاد بکا،
خوای گه و ره له به رامبه رگشت نه ندامیکی کویله که نه ندامیکی نازاد که ره که نازاد ده کا له
ناگری دوزه خ.

إِنَّمَا يَصِحُّ مِنْ مُطْلَقِ التَّصَرُّفِ، وَيَصِحُّ تَغْلِيْقُهُ وَإِضَافَتُهُ إِلَى جُزْءٍ فَيَعْتَقُ كُلَّهُ، وَصَرِيحُهُ: تَخْرِيرٌ وَإِعْتَاقٌ، وَكَذَا فَكْ رَقَبَةٍ فِي الْأَصَحِّ، وَلَا يَحْتَاجُ إِلَى نِيَّةٍ، وَيَحْتَاجُ إِلَيْهَا كِتَابَتُهُ، وَهِيَ لَا مَلَكَ لِي عَلَيْكَ، لَا سُلْطَانَ، لَا سَبِيلَ، لَا خِدْمَةَ، أَنْتَ سَائِبَةٌ، أَنْتَ مَوْلَايَ، وَكَذَا كُلُّ صَرِيحٍ أَوْ كِتَابَةٍ لِلطَّلَاقِ، وَقَوْلُهُ لِعَبْدٍ: أَنْتَ حُرٌّ، وَأَمَّا أَنْتَ حُرٌّ صَرِيحٌ، وَلَوْ قَالَ عَتَقْتُكَ إِلَيْكَ أَوْ خَيْرْتُكَ وَتَوَى تَفْوِيضَ الْعَتَقِ إِلَيْهِ فَأَعْتَقَ نَفْسَهُ فِي الْمَجْلِسِ عَتَقَ، أَوْ أَعْتَقْتُكَ عَلَى أَلْفٍ، أَوْ أَنْتَ حُرٌّ عَلَى أَلْفٍ فَقَبِلَ، أَوْ قَالَ لَهُ الْعَبْدُ: أَعْتَقْنِي عَلَى أَلْفٍ،

(إِنَّمَا يَصِحُّ مِنْ مُطْلَقِ التَّصَرُّفِ) كَوَيْلُهُ نَازِدَكَرْدَن تَهَنَّا لَهُ وَكَهَسَوَهُ دُرُوسْت دِهَبِي: كه بالغ و عاقل بين و نذر ليكراو و قد دهغه كراو نه بين (وَيَصِحُّ تَغْلِيْقُهُ) دُرُوسْت نَازِدَكَرْدَن كه هه لبواسن: وه كه هر كاتيك نه خورشه كه م چاك بږوه تو نَازادى. هه م (وَإِضَافَتُهُ إِلَى جُزْءٍ) دُرُوسْت نَازِدَكَرْدَن كه بداته پال نه نداميكي كويله كه: وه كه ده ستيكت نَازاد بين. كه و ابو: (فَيَعْتَقُ كُلَّهُ) كويله كه هه مووى نَازاد دهبى ﴿عَنْ سَمُرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا﴾: أَنْ رَجُلًا أَعْتَقَ شِفْصًا لِي مَمْلُوكٍ، فَقَالَ الَّتِي يُكَلِّمُ: هُوَ كُلُّهُ فَلَيْسَ لِلَّهِ شَرِيكَ ﴿رواه أحمد بإسناد حسن، وپاويك به شيكي كويله به كي خوى نَازاد كرد، پيغه مبه رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا﴾ هه رموى: كويله كه هه مووى نَازاده و خوى گه ورده هاويه شى نيه.

(وَصَرِيحُهُ) وشهى ناشكراى نَازادَكَرْدَن: (تَخْرِيرٌ وَإِعْتَاقٌ) نَازادَم كرد (وَكَذَا فَكْ رَقَبَةٍ فِي الْأَصَحِّ) هه روه ها گه رده نى نه م كويله م به ره ل دا (وَلَا يَحْتَاجُ إِلَى نِيَّةٍ) وشهى ناشكرا پتيويستى به نيه تهيتان نيه، به لام (وَيَحْتَاجُ إِلَيْهَا كِتَابَتُهُ) وشهى ناشكرا پتيويستى به نيه ته هيه (وَهِيَ) وشهى ناشكراى نَازادَكَرْدَن: (لَا مَلَكَ لِي عَلَيْكَ) هيج ملكايه تيم له سر تو نيه (لَا سُلْطَانَ) هيج ده سه لام به سر تو دا نيه (لَا سَبِيلَ) هيج ريگايه كم به سر تو دا نيه (لَا خِدْمَةَ) هيج خزمه تيكم له سر تو نيه (أَنْتَ سَائِبَةٌ) تو هه ته للاي (أَنْتَ مَوْلَايَ) تو گه ورده مى منى (وَكَذَا كُلُّ صَرِيحٍ أَوْ كِتَابَةٍ لِلطَّلَاقِ) هه روه ها گشت وشه به كي ناشكراو ناشكراى ته لاقيش ده بنه وشهى ناشكراى نَازادَكَرْدَن (وَقَوْلُهُ لِعَبْدٍ: أَنْتَ حُرٌّ، وَأَمَّا أَنْتَ حُرٌّ صَرِيحٌ) نه گهر بليته كويله نيره كهى: تو ناهره تيكي نَازادى. يان بليته كويله مى به كهى: تو پياويكي نَازادى. هه ردو كي وشهى ناشكراى نَازادَكَرْدَن.

(وَلَوْ قَالَ: عَتَقْتُكَ إِلَيْكَ) نه گهر بليته كويله كهى: نَازادَكَرْدَنى تو م خسته لاي تو (أَوْ خَيْرْتُكَ) يان گوتى: تو م كرده سرپيشك (وَتَوَى تَفْوِيضَ الْعَتَقِ إِلَيْهِ) مه به ستيشى نه وه بوو نَازادَكَرْدَن كهى بداته ده سته خوى (فَأَعْتَقَ نَفْسَهُ فِي الْمَجْلِسِ) كويله كه ش له وه دانيشگه دا خوى نَازاد كرد، نه وه (عَتَقَ) نَازاد دهبى (أَوْ أَعْتَقْتُكَ عَلَى أَلْفٍ) يان گوتى تو م نَازاد كرد له سر هه زار دينار (أَوْ أَنْتَ حُرٌّ عَلَى أَلْفٍ) يان گوتى تو نَازادى له سر هه زار دينار (فَقَبِلَ) نينجا ده موده ستيش كويله كه قبولى كرد (أَوْ قَالَ لَهُ الْعَبْدُ: أَعْتَقْنِي عَلَى أَلْفٍ) يان كويله كه

فَأَجَابَهُ عَتَقُ فِي الْحَالِ، وَلَزِمَهُ الْأَلْفُ، وَلَوْ قَالَ بِعْتُكَ نَفْسَكَ بِأَلْفٍ فَقَالَ اشْتَرَيْتَ
فَالْمَذْهَبُ صَحُّهُ النَّبِيْعُ وَيَعْنِي فِي الْحَالِ وَعَلَيْهِ الْأَلْفُ، وَالْوَلَاءُ لِسَيِّدِهِ، وَلَوْ قَالَ لِحَامِلٍ
أَعْتَقْتُكَ أَوْ أَعْتَقْتُكَ دُونَ حَمَلِكَ عَتَقًا، وَلَوْ أَعْتَقَهُ عَتَقَ دُونَهَا، وَلَوْ كَانَتْ لِرَجُلٍ وَالْحَمْلُ
لَاخِرَ لَمْ يَعْنِ أَحَدُهُمَا بَعْنِي الْآخِرَ، وَإِذَا كَانَ بَيْنَهُمَا عَبْدٌ فَأَعْتَقَ أَحَدُهُمَا كُلَّهُ أَوْ نَصِيْبَهُ
عَتَقَ نَصِيْبَهُ فَإِنْ كَانَ مُعْسِرًا بَقِيَ الْبَاقِي لِشَرِيكِهِ، وَإِلَّا سَرَى إِلَيْهِ أَوْ إِلَى مَا أَيْسَرُ بِهِ

گوته گوره که ی له سر هزار دینار نازدم بکه (فَأَجَابَهُ) دموده ستیش گوره که وه لایمی
داوه، نه وه (عَتَقَ فِي الْحَالِ وَلَزِمَهُ الْأَلْفُ) له هر سیك وینه دا دموده ست کویله که نازاد
ده بن و هزار دینار ه که شی له سر واجب ده بن بؤ گوره که ی.

(وَلَوْ قَالَ بِعْتُكَ نَفْسَكَ بِأَلْفٍ) نه گهر گوره که گوته: خودی توَم فروشته تو به هزار دینار
(فَقَالَ اشْتَرَيْتَ) کویله که ش گوته: خوَم له تو کپی. نه وه (فَالْمَذْهَبُ صَحُّهُ النَّبِيْعُ)
فروشته که دروست ده بن و (وَيَعْنِي فِي الْحَالِ) دموده ست کویله که نازاد ده بن و (وَعَلَيْهِ
الْأَلْفُ) هزار دینار ه که شی بؤ گوره که ی له سر ی واجب ده بن و (وَالْوَلَاءُ لِسَيِّدِهِ)
خرمایه تی نازاد کردنی شی بؤ گوره که یه تی.

(وَلَوْ قَالَ لِحَامِلٍ: أَعْتَقْتُكَ أَوْ أَعْتَقْتُكَ دُونَ حَمَلِكَ) نه گهر گوته (جاریه) ناوسه که ی: توَم
نازاد کرد، یان توَم نازاد کرد به لام کورپه که ت نازاد نه بن. نه وه له هر دو مه سه له دا
(عَتَقًا) کورپه که ی ناو زگو دایکه که ی ویکپا نازاد ده بن، چونکه لیک جیانه بوینه وه و
کورپه که پابه ندی دایکه تی، به لام (وَلَوْ أَعْتَقَهُ) نه گهر ته نها کورپه که ی نازاد کرد، نه و
کاته (عَتَقَ لَوْهَا) کورپه که نازاد ده بن و دایکه که نازاد نابن، چونکه دایکه که پابه ندی
کورپه که ی نیه (وَلَوْ كَانَتْ لِرَجُلٍ وَالْحَمْلُ لآخر) نه گهر (جاریه) که ملکی پیاوړیک بی و
کورپه که ش ملکی پیاوړیک تر بن، نه و کاته (لَمْ يَعْنِ أَحَدُهُمَا بَعْنِي الْآخِرِ) هیچیکان به
نازاد کردنی نه وی تر نازاد نابن، چونکه خاوه نه کانیان لیک جیانه.

﴿كُؤِيلُهُ (مُبْعُضٌ) - به شکراو﴾

(وَإِذَا كَانَ بَيْنَهُمَا عَبْدٌ) نه گهر کویله یه هاوېش بین له نیوان دوو که ساندا (فَأَعْتَقَ أَحَدُهُمَا كُلَّهُ
أَوْ نَصِيْبَهُ) نینجا یه کیکیان هموو کویله که ی نازاد کرد، یان ته نها به شه که ی خوی نازاد کرد،
نه وه (عَتَقَ نَصِيْبَهُ) به شه که ی خوی نازاد ده بن، نینجا له باره ی به شی هاوېشه که شی
ته ماشا ده که ی: (فَإِنْ كَانَ مُعْسِرًا) نه گهر نازاد که ره که نه بووی بی، نه وه (بَقِيَ الْبَاقِي
لِشَرِيكِهِ) نه و به شی له کویله که ماوه بؤ هاوېشه که ی ده میتیته وه به شه که نازاد
نابن، که واته: کویله که ده بیتته (مُبْعُضٌ): به شکراو.

(وَإِلَّا) به لام نه گهر نازاد که ره که نه بووی بی، نه و کاته (سَرَى إِلَيْهِ) نازاد کردنه که ی وی پی دا
ده پواته لای به شی هاوېشه که ی و به شه که ی هاوېشه که شی نازاد ده بن (أَوْ إِلَى مَا أَيْسَرُ بِهِ)

وَعَلَيْهِ قِيمَةٌ ذَلِكَ يَوْمَ الْإِعْتِقاقِ، وَتَقَعُ السَّرَايَةُ بِنَفْسِ الْإِعْتِقاقِ، وَفِي قَوْلٍ بِأَدَاءِ الْقِيمَةِ، وَقَوْلٍ إِنَّ دَفْعَهَا بَانَ أَهْلًا بِالْإِعْتِقاقِ، وَاسْتِيلَاذُ أَحَدِ الشَّرِيكَيْنِ الْمَوْسِرِ يَسْرِي، وَعَلَيْهِ قِيمَةٌ نَصِيبُ شَرِيكِهِ وَحِصَّتُهُ مِنْ مَهْرٍ مِثْلٍ، وَتَجْرِي الْأَقْوَالُ فِي وَقْتِ حُصُولِ السَّرَايَةِ، فَعَلَى الْأَوَّلِ وَالثَّانِي لَا تَجِبُ قِيمَةُ حِصَّتِهِ مِنَ الْوَلَدِ، وَلَا يَسْرِي تَذْيِيرٌ،

یان پی‌دا ده‌پواته لای نه‌ومونده‌ی توانای نرخه‌کی ه‌یه‌و ه‌ر به‌و نه‌ندازه‌یه له به‌شی هاویه‌شه‌کی نازاد ده‌بی، ئینجا له ه‌ر به‌و حاله‌تا (وَعَلَيْهِ قِيمَةُ نِكَاحِ يَوْمِ الْإِعْتِقاقِ) له س‌ر نازادکره‌ره‌که واجب‌ه نرخ‌ی نه‌و به‌شه نازاد بووه بداته هاویه‌شه‌کی به‌گویره‌ی نرخ‌ی پوژی نازادکردن، چونکه بووه‌ته ه‌وی له ده‌ستدانی به‌شی هاویه‌شه‌کی.

پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رموویه‌تی: ﴿مَنْ أَعْتَقَ شَرَكًا لَهُ فِي عَبْدٍ وَكَانَ لَهُ مَالٌ يَبْلُغُ ثَمَنَ الْعَبْدِ قَوْمَ الْعَبْدِ عَلَيْهِ قِيمَةُ عَدْلٍ وَأَعْطِيَ شُرَكَائُهُ حِصَصَهُمْ وَعَقَّ عَلَيْهِ الْعَبْدُ، وَإِلَّا فَقَدْ عَقَّ مِنْهُ مَا عَقَّ﴾ ر‌واه الشیخان، ه‌ر که س‌تیک به‌شه کزله‌کی خ‌وی نازاد کردو به نه‌ندازه‌ی نرخ‌ی کزله‌که ش‌مالی ه‌بوو، نه‌وه کزله‌کی له س‌ر ده‌قرس‌تندری و به‌شی هاویه‌شه‌کانی له نرخ‌ه ده‌دری و کزله‌که -ه‌مووی- له س‌ر حیسابی وی نازاد ده‌بی، به‌لام نه‌گ‌ر به‌و نه‌ندازه‌یه مالی نه‌بو، نه‌و کاته -ته‌نها- به‌شه‌کی وی له کزله‌که نازاد ده‌بی و به‌شی هاویه‌شه‌کانی‌تر به کزله‌یی ده‌مین‌تیه‌وه.

(وَتَقَعُ السَّرَايَةُ بِنَفْسِ الْإِعْتِقاقِ) پ‌یداپویشتنی نازادبوونه‌که به خودی نازادکردنه‌که ده‌بی (وَفِي قَوْلٍ بِأَدَاءِ الْقِيمَةِ) له فه‌رمووده‌یه‌کدا: به دانی نرخه‌که ده‌بی (وَفِي قَوْلٍ إِنَّ دَفْعَهَا بَانَ أَهْلًا بِالْإِعْتِقاقِ) له فه‌رمووده‌یه‌کی‌تردا: نه‌گ‌ر نرخه‌کی دا، نه‌وه ناشکرا ده‌بی به نازادکردنه‌که پ‌یداپویشتنه‌که بووه.

(و) ه‌روه‌ها (اسْتِيلَاذُ أَحَدِ الشَّرِيكَيْنِ الْمَوْسِرِ يَسْرِي) نه‌گ‌ر هاویه‌شینکی ه‌بوویی (جاریه) که بکاته (أُمُّ الْوَلَدِ): دایکه مندال، نه‌و دایکه مندالی‌ش پی‌دا ده‌پواته لای به‌شی هاویه‌شه‌کی‌تر، که وابو: (وَعَلَيْهِ قِيمَةُ نَصِيبِ شَرِيكِهِ) له س‌ر ه‌بوویی‌که واجب‌ه: نرخ‌ی به‌شی هاویه‌شه‌کی‌دا، ه‌م (وَحِصَّتُهُ مِنْ مَهْرٍ مِثْلٍ) به‌گویره‌ی به‌شه‌که له ماره‌یی هاوین‌تیه‌ی (جاریه) که ش‌واجبه بداته هاویه‌شه‌کی، چونکه له به‌شه‌کی ویش له‌زه‌تی وه‌رگرتوه (وَتَجْرِي الْأَقْوَالُ فِي وَقْتِ حُصُولِ السَّرَايَةِ) س‌ی فه‌رمووده‌کانی‌پ‌بردو له باره‌ی کاتی بوونی پ‌یداپویشتنه‌که‌دا، لی‌ره‌شدا ده‌ینه‌جی، که واته: به خودی ناوس‌بوونه‌که پ‌یداپویشتنه‌که دینه‌جی (فَعَلَى الْأَوَّلِ وَالثَّانِي لَا تَجِبُ قِيمَةُ حِصَّتِهِ مِنَ الْوَلَدِ) جا له س‌ر فه‌رمووده‌ی یه‌که‌م و س‌ی‌یه‌م نرخ‌ی به‌شه منداله‌کی له س‌ر واجب نابی بقی هاویه‌شه‌کی، چونکه منداله‌که به نازادی له زگی دایکی‌دا ج‌نگ‌یر بووه.

(وَلَا يَسْرِي تَذْيِيرٌ) نازادکردنی به‌شه‌کی خ‌وی له نوای مردن پی‌دا نا‌پواته لای به‌شی

وَلَا يَمْنَعُ السَّرَايَةَ دِينَ مُسْتَقْرَقٍ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ قَالَ لِشَرِيكَهُ الْمُوسِرُ: أَغْتَقْتُ نَصِيكَ
فَعَلَيْكَ قِيمَةُ نَصِيبي فَأَنْكَرَ صُدُقَ يَمِينِهِ فَلَا يَغْتَقُ نَصِيئَهُ وَيَغْتَقُ نَصِيْبُ الْمُدْعَى بِإِقْرَارِهِ إِنْ قُلْنَا
يَسْرِي بِالْإِعْتِقَاقِ، وَلَا يَسْرِي إِلَى نَصِيْبِ الْمُنْكَرِ، وَلَوْ قَالَ لِشَرِيكَهِ: إِنْ أَغْتَقْتُ نَصِيْكَ
فَنَصِيْبِي حُرٌّ بَعْدَ نَصِيْكَ فَأَغْتَقَ الشَّرِيْكَ وَهُوَ مُوسِرٌ سَرَى إِلَى نَصِيْبِ الْأَوَّلِ إِنْ قُلْنَا:
السَّرَايَةُ بِالْإِعْتِقَاقِ، وَعَلَيْهِ قِيمَتُهُ، وَلَوْ قَالَ نَصِيْبِي حُرٌّ قَبْلَهُ، فَأَغْتَقَ الشَّرِيْكَ، فَإِنْ كَانَ الْمُعْلَقُ
مُفْسِرًا عَقَقَ نَصِيْبُ كُلِّ عَنَّةٍ، وَالْوَلَاءُ لَهُمَا، وَكَذَا إِنْ كَانَ مُوسِرًا وَأَبْطَلْنَا الدَّوْرَ، وَإِلَّا

هاوېه شه که ی تر (ولا یمنع السرایة دین مستغرق فی الاظهر) قه رزیک که هه موو ماله که ی
دابگریته وه ږیگی پیدارویشتنی نازادبوونه که ناگری.

(وَلَوْ قَالَ لِشَرِيْكَهُ الْمُوسِرِ) نه گه ر هاوېه شیک گوتیه هاوېه شه هه بووه که ی خوی: (أَغْتَقْتُ
نَصِيْبَكَ فَعَلَيْكَ قِيْمَةُ نَصِيْبِي) تر به شه کویله که ت خوت نازاد کړېوه، که وایو: له سهرت
واجبه نرخي به شه که ی من بدهی (فَأَنْكَرَ) هابه شه که ش دانی پی دا نه هیتاو هیچ شاهیدیش
نه بو، نه وه (صُدُقَ يَمِينِهِ) به سویند خورادن باوه ږ به داننه هیته ره که ده کړی، که وایو: (فَلَا
يَغْتَقُ نَصِيْبِي) به شه که ی وی نازاد نابې نه گه ر سویند بخوا، به لام (وَيَغْتَقُ نَصِيْبُ الْمُدْعَى
بِإِقْرَارِهِ) به شی هاوېه شه داواکاره که به هوی دانپیدا هیتانی خوی نازاد ده بی (إِنْ قُلْنَا يَسْرِي
بِالْإِعْتِقَاقِ) نه گه ر بلتین: پیدارویشتنه که به خودی نازاد کړنه که ده بی، به لام (وَلَا يَسْرِي إِلَى
نَصِيْبِ الْمُنْكَرِ) نه و نازادبوونه پی دا ناږواته لای به شی داننه هیته ره که.

(وَلَوْ قَالَ لِشَرِيْكَهِ) نه گه ر گوتیه هاوېه شه که ی خوی: (إِنْ أَغْتَقْتُ نَصِيْبَكَ فَنَصِيْبِي حُرٌّ بَعْدَ
نَصِيْبِكَ) نه گه ر تر به شه کویله که ی خوت نازاد کړد، نه وه به شه که ی منیش له دوی
نازادبوونی به شه که ی تر نازاد بی (فَأَغْتَقَ الشَّرِيْكَ وَهُوَ مُوسِرٌ) ټینجا هاوېه شه که به شه که ی
خوی نازاد کړېو هه بوویش بوو، نه وه (سَرَى إِلَى نَصِيْبِ الْأَوَّلِ) نازادکړنه که پی دا ده پواته
لای به شی هاوېه شه که ی به که م (إِنْ قُلْنَا السَّرَايَةُ بِالْإِعْتِقَاقِ) نه گه ر بلتین: پیدارویشتنه که به
خودی نازادکړنه که ده بی، که وایو: (وَعَلَيْهِ قِيْمَتُهُ) له سهر نازادکه ره که واجبه: نرخي
به شی هه لواسه ره که بدا، چونکه نازادبوونی به شه که ی وی به هه لواسینه که نه بو.

به لام (وَلَوْ قَالَ فَنَصِيْبِي حُرٌّ قَبْلَهُ) نه گه ر بلت: هر کاتیک تر به شه که ی خوت نازاد کړد،
نه وه به شه که ی منیش نازاد بی پیش نازادبوونی به شه که ی تر (فَأَغْتَقَ الشَّرِيْكَ) جا
هاوېه شه که به شه که ی خوی نازاد کړد (فَإِنْ كَانَ الْمُعْلَقُ مُفْسِرًا) نه گه ر هه لواسه ره که
نه بووی بی، نه وه (عَقَقَ نَصِيْبُ كُلِّ عَنَّةٍ) به شی هه ریه که یان له بری خوی نازاد ده بی و
(وَالْوَلَاءُ لَهُمَا) خزمایه تی نازادکړنه که ش بق هه ربوویکانه (وَكَذَا إِنْ كَانَ مُوسِرًا وَأَبْطَلْنَا
الدَّوْرَ) هه روه ها نه گه ر هابه شه که هه بوویش بی و خولانه وه که به تال بکه ینه وه، نه وکاته ش
به شی هه ریه که یان له بری خوی نازاد ده بی (وَإِلَّا) به لام نه گه ر خولانه وه که به تال

فَلَا يَغْتَقُ شَيْءٌ، وَلَوْ كَانَ عَبْدٌ لِرَجُلٍ نِصْفُهُ، وَالْآخَرُ ثُلُثُهُ، وَالْآخَرُ سُدُسُهُ
فَأَعْتَقَ الْآخَرَ انْ تَصِيَّبَهُمَا مَعًا عَتَقَا، فَالْقِيَمَةُ عَلَيْهِمَا نِصْفَانِ عَلَى الْمَذْهَبِ،
وَشَرْطُ السَّرَايَةِ إِعْتَاقُهُ بِاخْتِيَارِهِ، فَلَوْ وَرِثَ بَعْضُ وَلَدِهِ لَمْ يَسْرِ، وَالْمَرِيضُ
مُغْسَرٌ إِلَّا فِي ثُلْثِ مَالِهِ، وَالْمَيِّتُ مُغْسَرٌ، فَلَوْ أَوْصَى بِعَتَقِ نَصِيْبِهِ لَمْ يَسْرِ.
(فَصْلٌ) إِذَا مَلَكَ أَهْلُ تَبَرُّعٍ أَصْلَهُ أَوْ فَرَعَهُ عَتَقَ، وَلَا يَشْتَرِي لِطِفْلِ قَرِيْبِهِ،

نه که بینه‌وه، نه و کاته (فَلَا يَغْتَقُ شَيْءٌ) هیچ به‌شیک له کویله که نازاد نابئ.
(وَلَوْ كَانَ عَبْدٌ لِرَجُلٍ نِصْفُهُ، وَالْآخَرُ ثُلُثُهُ، وَالْآخَرُ سُدُسُهُ) نه‌گه‌ر کویله‌یه‌ک: نیوه‌ی بؤ یه‌کئیک
بوو، سییه‌کی بؤ یه‌کئیک‌تر، شه‌شیک‌ی بؤ یه‌کئیک‌تر (فَأَعْتَقَ الْآخَرَ انْ تَصِيَّبَهُمَا مَعًا) ئینجا
دووه‌مه‌که و سئ‌یه‌مه‌که به‌شه‌کانی خویان وئکرا نازاد کردن، نه‌وه (عَتَقَا) به‌شه‌کانی
هر‌دوویان نازاد ده‌بئ، که‌وابو: (فَالْقِيَمَةُ عَلَيْهِمَا نِصْفَانِ عَلَى الْمَذْهَبِ) نرخ‌ی به‌شه‌کی
یه‌که‌میش له سر هر‌دو نازادکه‌ره‌که‌یه به نیوه‌یی، نه‌ک به‌گویره‌ی به‌شه‌کانیان.

(وَشَرْطُ السَّرَايَةِ) مهرجی پیداپوشتن نه‌مه‌یه: (إِعْتَاقُهُ بِاخْتِيَارِهِ) به‌یستی خوی کویله‌که
نازاد بکا، که‌وابو: (فَلَوْ وَرِثَ بَعْضُ وَلَدِهِ) نه‌گه‌ر به‌شیک‌ی منداله‌که‌ی، یان به‌شیک‌ی دایکو
باوکه‌که‌ی به میرات بؤ بمینتته‌وه به بابو کوپایه‌تی نازاد ببئ، نه‌وه (لَمْ يَسْرِ) نازادبوونه‌که
پئ‌دا ناپواته لای به‌شی هاویه‌شه‌که‌ی‌تر (وَالْمَرِيضُ مُغْسَرٌ إِلَّا فِي ثُلْثِ مَالِهِ) مروفی نه‌خوش-
نه‌گه‌ر به‌شه‌کی خوی نازاد بکا- به نه‌بووی داده‌ندری ته‌نها له سییه‌کی ماله‌که‌ی‌دا نه‌بئ
(وَالْمَيِّتُ مُغْسَرٌ) مروفی مردو-نه‌گه‌ر نازادبوونی به‌شه‌کی به‌مردینه‌وه هه‌لواسییبئ نه‌ویش
به نه‌بووی داده‌ندری (فَلَوْ أَوْصَى بِعَتَقِ نَصِيْبِهِ) جا نه‌گه‌ر وه‌سیت بکا له دوی مردن
به‌شه‌کی وی نازاد بکریئ (لَمْ يَسْرِ) نازادکرینه‌که پئ‌دا ناپواته لای به‌شی هاویه‌شه‌که‌ی‌تر.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِ نَازَادِبوونی به‌هوی نه‌ژاد﴾

(إِذَا مَلَكَ أَهْلُ تَبَرُّعٍ أَصْلَهُ أَوْ فَرَعَهُ) هر کاتئیک مروفی‌کی نازاد بووه خاوه‌نی یه‌کئیک له
دایکو و باوکی و به سهره‌وه‌تر، یان کوپئ و کیزئ و به‌ره و خوارتر، نه‌وه (عَتَقَ) یه‌کسر
ئ‌ی نازاد ده‌بئ، به (إِجْمَاعُ) زانایان، چونکه بابایه‌تی و کویلیه‌تی وئکرا کؤ نابنه‌وه،
جیاوازی نیه خاوه‌نیه‌که: به‌کپن بئ، یان به پئگایه‌کی‌تری ملکایه‌تی بئ: وه‌ک میرات و
به‌خشین، به‌لام جگه له تیره‌ی سهره‌وه و خواره‌وه هیچ خرم‌یک‌تر به بوونه ملک نازاد
نابئ، پیغه‌مبه‌ر ﷺ فرموویه‌تی: ﴿لَا يَجْزِي وَلَدٌ وَالِدَهُ إِلَّا أَنْ يَجِدَهُ مَمْلُوكًا فَيَشْتَرِيَهُ
فَيُعْتِقَهُ﴾ رواه مسلم، هیچ مندائیک پاداشتی دایکو باوکی ناداته‌وه، ته‌نها نه‌گه‌ر یه‌کئیک له
دایکو باوکه‌کانی کویله بئ و بی‌کپئ و به‌و کپینه نازادی بکا.

که‌وابو: (وَلَا يَشْتَرِي لِطِفْلِ قَرِيْبِهِ) سروست نیه سر پرشتکار کویله‌یه‌کی خرم بؤ مندالو
شیت بکریئ: وه‌ک دایکو باوکی منداله‌که و شیت‌که، چونکه به ته‌نها کپن ئ‌ی نازاد ده‌بئ و

وَلَوْ وَهَبَ لَهُ أَوْ أَوْصَى لَهُ فَإِنْ كَانَ كَاسِبًا فَعَلَى الْوَلِيِّ قَبُولُهُ، وَيَعْتَقُ وَيُنْفِقُ مِنْ كَسْبِهِ، وَإِلَّا فَإِنْ كَانَ الصَّبِيُّ مُفْسِرًا وَجَبَ الْقَبُولُ، وَتَفَقُّهُ فِي بَيْتِ الْمَالِ، أَوْ مُوسِرًا حَرَمًا، وَلَوْ مَلَكَ فِي مَرَضٍ مَوْتَهُ قَرِيبَهُ بِلَا عَوَضٍ عَتَقَ مِنْ ثُلُثِهِ، وَقِيلَ مِنْ رَأْسِ الْمَالِ أَوْ بِعَوَضٍ بِلَا مُحَابَاةٍ فَمِنْ ثُلُثِهِ، وَلَا يَرِثُ فَإِنْ كَانَ عَلَيْهِ ذَيْنَ فَقِيلَ لَا يَصِحُّ الشِّرَاءُ، وَالْأَصَحُّ صِحَّتُهُ، وَلَا يَعْتَقُ بِلَا يَبَاعُ لِلدَّيْنِ، أَوْ بِمُحَابَاةٍ فَقَدَرُهَا كَهَبَةٍ، وَالْبَاقِي

هیچ قازانج له کرپنه که دا نیه (وَلَوْ وَهَبَ لَهُ أَوْ أَوْصَى لَهُ) نه گهر دایکتیک، یان باوکتیک به خشرای مندال و شیتته که، یان وه سیتیان بۆ نه وان پئی کرابو، نه وه (فَإِنْ كَانَ كَاسِبًا) نه گهر به خشرای وه که وه سیت پیکراوه که کاسبکار بون (فَعَلَى الْوَلِيِّ قَبُولُهُ) واجبه سهرپه رشتکاری مندال و شیتته که به خشین و وه سیتته که قبول بکاو (وَيَعْتَقُ) به خشرای وه که وه سیت پیکراوه که ش به قبولکردنه نازاد ده بی، چونکه بو وه ته ملکی نه وان (وَيُنْفِقُ مِنْ كَسْبِهِ) له که سابه ته که ی خویشی خوی به خیتو ده کاو هیچ زیانیک له مندال و شیتته که ناکه وئی.

(وَالَا) به لام نه گهر خزمه که کاسبکار نه بو: نه وه (فَإِنْ كَانَ الصَّبِيُّ مُفْسِرًا) نه گهر منداله که، یان شیتته که نه بو وی بو (وَجَبَ الْقَبُولُ) واجبه سهرپه رشتکاره که وه سیت به خشینه که قبول بکا، چونکه هیچ زیانیک بۆ مندال و شیتته که نیه و به قبولکردنه نازاد ده بیو (وَتَفَقُّهُ فِي بَيْتِ الْمَالِ) بژیوه که شی له (بیت المال) ده بری (أَوْ مُوسِرًا) به لام نه گهر مندال و شیتته که هه بو وی بی، نه و کاته (حَرَمًا) حه پامه وه سیت به خشینه که قبول بکا، چونکه به قبولکردنه لی نازاد ده بیو بژیوه که شی - به هوی باب و کوپایه تی - ده که ویتته سهر مندال و شیتته که.

(وَلَوْ مَلَكَ فِي مَرَضٍ مَوْتَهُ قَرِيبَهُ بِلَا عَوَضٍ) نه گهر له نه خوشی مریندا به خوپای خزمه که ی بو وه ملکی خوی: وه ک میرات، یان به خشین، نه وه (عَتَقَ مِنْ ثُلُثِهِ) له سیتی که ماله که ی خزمه که لی نازاد ده بی (وَقِيلَ مِنْ رَأْسِ الْمَالِ) له هه رمووده که دا - که به پاستر دانراوه - له سه رمایه ی ماله که ی نازاد ده بی (أَوْ بِعَوَضٍ بِلَا مُحَابَاةٍ) به لام نه گهر به پاره یه کی بی خاترانه خزمه که ی بو وه ملکی خوی، نه وه (فَمِنْ ثُلُثِهِ) له سیتی که ماله که ی نازاد ده بیو (وَلَا يَرِثُ) له و دوو مه سه لانه شدا نازاد بو وه که میرات له مریوه که ناگری (فَإِنْ كَانَ عَلَيْهِ ذَيْنَ) جا نه گهر نه خوشه که له کاتی مریندا قهرزیکي داگه وه ی له سهر بوو (فَقِيلَ لَا يَصِحُّ الشِّرَاءُ) له هه رمووده که ی بی هیزدا: کرپنه که ی دروست ناب، به لام (وَالْأَصَحُّ صِحَّتُهُ) به هه رمووده ی پاستر کرپنه که ی دروست ده بیو (وَلَا يَعْتَقُ) کوپله که ش نازاد ناب (بِلَا يَبَاعُ لِلدَّيْنِ) به لکو بۆ قهرز دانه وه که ده فروشری.

(أَوْ بِمُحَابَاةٍ) به لام نه گهر کوپله که ی به خاترانه کپی بی، نه وه (فَقَدَرُهَا كَهَبَةٍ) نه اندازه ی خاتره که به هه رمووده ی پاستر: وه کو به خشینه و له سه رمایه که ی نازاد ده بی (وَالْبَاقِي

مِنَ الثَّلَاثِ، وَلَوْ وَهَبَ لِعَبْدٍ بَعْضَ قَرِيبٍ سَيِّدَهُ فَقَبِلَ وَقُلْنَا
يَسْتَقِلُّ بِهِ عَتَقٌ وَسَرَى، وَعَلَى سَيِّدِهِ قِيمَةُ بَاقِيهِ.
(فَصْلٌ) أَعْتَقَ فِي مَرَضٍ مَوْتَهُ عَبْدًا لَا يَمْلِكُ غَيْرُهُ، عَتَقَ ثَلَاثُهُ، فَإِنْ كَانَ عَلَيْهِ دَيْنٌ
مُسْتَقَرَّقٌ لَمْ يَغْتَقِ شَيْءٌ مِنْهُ، وَلَوْ أَعْتَقَ ثَلَاثَةً لَا يَمْلِكُ غَيْرُهُمْ، وَقِيمَتُهُمْ سَوَاءٌ عَتَقَ
أَحَدَهُمْ بِقُرْعَةٍ وَكَذَا لَوْ قَالَ أَعْتَقْتُ ثَلَاثَكُمْ، أَوْ ثَلَاثَكُمْ حُرًّا، وَلَوْ قَالَ أَعْتَقْتُ ثَلَاثَ كُلِّ
عَبْدٍ أَقْرَعَ وَقِيلَ يَغْتَقُ مِنْ كُلِّ ثَلَاثَةٍ، وَالْقُرْعَةُ: أَنْ يُؤْخَذَ ثَلَاثُ رِقَاعٍ مُتَسَاوِيَةٍ يُكْتَبُ فِي
ثَنَتَيْنِ رِقٌّ وَفِي وَاحِدَةٍ عَتَقٌ،

مِنَ الثَّلَاثِ) نه‌وه که ی‌ت‌ریش له سی‌یه کی مال‌ه کی نازاد ده‌بی (ول‌و و‌هب لی‌ع‌بد ب‌ع‌ض ق‌ریب
س‌ی‌ده) نه‌گ‌ر که سی‌ک به‌شه خ‌زم‌یک‌ی گ‌وره ی‌ه کی به‌خش‌یه ک‌ویله ی‌گ‌وره که (ف‌ق‌ب‌ل)
ک‌ویله که‌ش به‌شه خ‌زمه کی ق‌بول کرد (وق‌ل‌نا ی‌س‌ت‌ق‌ل به) به ف‌ه‌رم‌ووده ی‌پ‌اس‌ت‌ریش ب‌ل‌ج‌ین:
ک‌ویله که س‌ه‌ریه خ‌وی‌ه له ق‌بول‌کردنه که‌دا، نه‌وه (ع‌ت‌ق و‌س‌ری) به‌شه خ‌زمه کی گ‌وره که له
س‌ه‌ر ح‌ی‌ساب‌ی گ‌وره که نازاد ده‌بی و نازا‌سیه که‌ش پی‌دا ده‌پ‌واته به‌شه که ی‌ت‌ریش، که‌واب‌و:
(وع‌لی س‌ی‌ده ق‌ی‌م‌ة ب‌اق‌یه) ن‌رخ‌ی به‌شه که ی‌ت‌ریش که به پ‌یدا‌پ‌ویش‌تن نازاد بو‌وه، ه‌ر له
س‌ه‌ر گ‌وره که ی‌ه ب‌یدا‌ته ها‌وبه‌شه که ی‌ت‌ر.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بِاسِی نَازَادِک‌رْدَن لَه نَه‌خ‌وش‌ی م‌ود‌ن‌دا﴾

(أَعْتَقَ فِي مَرَضٍ مَوْتَهُ عَبْدًا لَا يَمْلِكُ غَيْرُهُ) نه‌گ‌ر له نه‌خ‌وش‌ی م‌رد‌نی‌دا ک‌ویله ی‌ه کی نازاد
کرد، ج‌گ‌ه له و ک‌ویله ی‌ه‌ش ه‌ی‌چ مال‌ی‌تری نه‌بو، نه‌وه (ع‌ت‌ق ث‌ل‌ث‌ه) ته‌نها سی‌یه کی ک‌ویله که
نازاد ده‌بی و نو‌و به‌ش‌ی‌سی به ک‌ویله ی‌ی ده‌می‌ن‌یت‌ته‌وه، به‌لام (ف‌إِنْ كَانَ عَلَيْهِ دَيْنٌ مُّسْتَقَرَّقٌ)
نه‌گ‌ر نه‌خ‌وش‌ه که ق‌ه‌ر‌ز‌ی‌کی دا‌گ‌ره‌وه ی‌ له س‌ه‌ر بو‌و، نه‌و کاته (لَمْ يَغْتَقِ شَيْءٌ مِنْهُ) ه‌ی‌چ
به‌ش‌یک له ک‌ویله که نازاد ناب‌ی، چ‌ون‌که ق‌ه‌ر‌ز‌دانه‌وه که له‌پ‌یش‌تره (ول‌و أَعْتَقَ ثَلَاثَةً) نه‌گ‌ر
نه‌خ‌وش‌ه که س‌ی ک‌ویله ی‌ نازاد کردن که (لَا يَمْلِكُ غَيْرُهُمْ، وَقِيمَتُهُمْ سَوَاءٌ) ج‌گ‌ه له‌و
س‌ی‌یانه‌ش ه‌ی‌چ مال‌ی‌تری نه‌بو، ن‌رخ‌ی ک‌ویله ک‌ان‌یش به‌ک‌سان بو‌و، نه‌و کاته (ع‌ت‌ق أَحَدَهُمْ
بِقُرْعَةٍ) ی‌ه ک‌یک‌یان به‌پ‌ش‌که کردن نازاد ده‌بی (وَكَذَا لَوْ قَالَ أَعْتَقْتُ ثَلَاثَكُمْ أَوْ ثَلَاثَكُمْ حُرًّا)
ه‌ه‌روه‌ها نه‌گ‌ر ب‌ل‌ی: سی‌یه کی ن‌ی‌وه‌م نازاد کرد، یان ب‌ل‌ی: سی‌یه ک‌یک‌تان نازاد بی‌ی، نه‌و
کاته‌ش به‌پ‌ش‌که کردن ی‌ه ک‌یک‌یان نازاد ده‌بی (ول‌و قَالَ أَعْتَقْتُ ثَلَاثَ كُلِّ عَبْدٍ) نه‌گ‌ر گ‌وت‌ی:
سی‌یه کی گ‌شت ک‌ویله ی‌ه کی خ‌وم نازاد کرد، نه‌و کاته‌ش (أَقْرَعَ) پ‌ش‌که ده‌ک‌ری‌و ی‌ه ک‌یک‌یان
نازاد ده‌بی (وَقِيلَ يَغْتَقُ مِنْ كُلِّ ثَلَاثَةٍ) له ف‌ه‌رم‌ووده ی‌ه کی بی‌می‌ز‌دا: له ه‌ر ی‌ه ک‌یک‌یان - بی
پ‌ش‌که - سی‌یه ک‌یک‌ی نازاد ده‌بی.

(وَالْقُرْعَةُ: أَنْ يُؤْخَذَ ثَلَاثُ رِقَاعٍ مُتَسَاوِيَةٍ) پ‌ش‌که کردن له‌و مه‌سه‌له ی‌دا نه‌مه‌یه: س‌ی پ‌ار‌چ‌ه‌ی
ی‌ه ک‌سان به‌ی‌ند‌ر‌ین، ن‌ین‌جا (يُكْتَبُ فِي ثَنَتَيْنِ: رِقٌّ، وَفِي وَاحِدَةٍ: عَتَقٌ) له دو‌وان‌ی‌ان‌دا بن‌وس‌ری:

وَتُذْرَجُ فِي بَنَادِقٍ كَمَا سَبَقَ، وَتُخْرَجُ وَاحِدَةً بِاسْمِ أَحَدِهِمْ، فَإِنْ خَرَجَ الْعَتَقُ عَتَقَ وَرَقَّ
 الْآخَرَانِ، أَوْ الرِّقُّ رَقَّ، وَأُخْرِجَتْ أُخْرَى بِاسْمِ آخَرٍ، يَجُوزُ أَنْ يَكْتُبَ أَسْمَاءَهُمْ ثُمَّ
 تُخْرَجُ رُقْعَةً عَلَى الْحُرِّيَّةِ، فَمَنْ خَرَجَ اسْمُهُ عَتَقَ وَرَقَّا، وَإِنْ كَانُوا ثَلَاثَةً قِيمَةً وَاحِدَةً مِائَةً،
 وَآخَرُ مِائَتَانِ، وَآخَرُ ثَلَاثِ مِائَةٍ أَقْرَعُ بِسَهْمِي رِقٍّ وَسَهْمُ عَتَقٍ، فَإِنْ خَرَجَ الْعَتَقُ لِذِي الْمِائَتَيْنِ
 عَتَقَ وَرَقَّا، أَوْ لِلثَّلَاثِ عَتَقَ ثَلَاثًا، أَوْ لِلأَوَّلِ عَتَقَ ثُمَّ يُقْرَعُ بَيْنَ الْآخَرَيْنِ بِسَهْمِ رِقٍّ وَسَهْمِ
 عَتَقٍ، فَمَنْ خَرَجَ ثُمَّ مِنْهُ الثَّلَاثُ،

کویلهیی، له یه کیکیشیاندا بنوسری: نازادی، نینجا (وَتُذْرَجُ فِي بَنَادِقٍ كَمَا سَبَقَ) له ناو
 شتیك دابندری، ههروهك له (باسی بهشکردن) دا پابرا، نینجا (وَتُخْرَجُ وَاحِدَةً بِاسْمِ أَحَدِهِمْ)
 یه کیك له و سئ پارچانه به ناوی یه کیکیان دهر بهیئندری، نینجا (فَإِنْ خَرَجَ الْعَتَقُ) نه گهر
 نه میان نازادی بۆ دهرچو، نهوه (عَتَقَ وَرَقَّ الْآخَرَانِ) نهویان نازاد ده بی و
 دووه کانی تریش به کویلهیی ده میئننهوه (أَوْ الرِّقُّ) به لام نه گهر نه میان کویلهیی بۆ
 دهرچی، نه و کاته (رِقٍّ) نه میان به کویلهیی ده میئنی، نینجا (وَأُخْرِجَتْ أُخْرَى بِاسْمِ آخَرٍ)
 یه کیکی تریش به ناوی یه کیکی تر دهرده میئندری: جا نه گهر نازادی بۆ دهرچو، نهویان
 نازاد ده بی و نه گهر کویلهیی بۆ دهرچو، نهوه هه رکویلهیه و سئ یه مه که نازاد ده بی.

(وَجُوزُ أَنْ يَكْتُبَ أَسْمَاءَهُمْ) ههم دروسته ناوی هه رسیك کویلهکان له سئ پارچه کاندا
 بنوسری (ثُمَّ تُخْرَجُ رُقْعَةً عَلَى الْحُرِّيَّةِ) نینجا پارچه یه که له سه ر ناوی نازادی دهر بهیئندری
 (فَمَنْ خَرَجَ اسْمُهُ عَتَقَ وَرَقَّا) جا هه ر کامه یان ناوی دهرچو، نهویان نازاد ده بی و
 دووه کانی تریش به کویلهیی ده میئننهوه.

(وَإِنْ كَانُوا ثَلَاثَةً) نه گهر سئ کویله بون (قِيمَةً وَاحِدَةً مِائَةً، وَآخَرُ مِائَتَانِ، وَآخَرُ ثَلَاثِ مِائَةٍ) نرخی
 یه کیکیان سه د دینار بوو، نرخی یه کیکی تر دووسه د بوو، نرخی یه کیکی تر سیسه د بوو،
 نه و کاته (أَقْرَعُ بِسَهْمِي رِقٍّ وَسَهْمِ عَتَقٍ) پشکه له نیوانیاندا ده کری به دوو بهشی
 کویلهیی و بهشیکی نازادی، واته: له دوو پارچان دهنوسری: کویلهیی، له یه کیکیش
 دهنوسری: نازادی، نینجا (فَإِنْ خَرَجَ الْعَتَقُ لِذِي الْمِائَتَيْنِ) نه گهر نازادی بۆ دووسه د
 باییه که دهرچو، نهوه (عَتَقَ وَرَقَّا) نهویان نازاد ده بی و دووه کانی تر به کویلهیی
 ده میئننهوه (أَوْ لِلثَّلَاثِ مِائَةً) یان نه گهر بۆ سیسه د باییه که دهرچو، نهوه (عَتَقَ ثَلَاثًا) دوو
 سییه کی وی نازاد ده بنو سییه که که یتری له گه ل دوو کویلهکانی تر به کویلهیی
 ده میئننهوه (أَوْ لِلأَوَّلِ) یان نه گهر بۆ سه د باییه که دهرچو، نهوه (عَتَقَ) نهویان نازاد ده بی
 (ثُمَّ يُقْرَعُ بَيْنَ الْآخَرَيْنِ بِسَهْمِ رِقٍّ وَسَهْمِ عَتَقٍ) نینجا له نیوان دووه کانی تریش پشکه ده کری
 به بهشیکی نازادی و بهشیکی کویلهیی: له دوو پارچه دا (فَمَنْ خَرَجَ ثُمَّ مِنْهُ الثَّلَاثُ)
 کامه یان نازادی بۆ دهرچو، نهوه سییه که که له وی ته و او ده کری، واته: نه گهر بۆ

وَأِنْ كَانُوا فَوْقَ ثَلَاثَةٍ وَأَمْكَنْ تَوَازِعُهُمْ بِالْعَدَدِ وَالْقِيَمَةِ كَسْتَهُ قِيَمَتُهُمْ سَوَاءً جَعَلُوا اثْنَيْنِ
 اثْنَيْنِ، أَوْ بِالْقِيَمَةِ دُونَ الْعَدَدِ كَسْتَهُ قِيَمَةُ أَحَدِهِمْ مِائَةٌ، وَقِيَمَةُ اثْنَيْنِ مِائَةٌ، وَثَلَاثَةٌ مِائَةٌ جَعَلَ
 الْأَوَّلُ جُزْءًا، وَالْإِثْنَانِ جُزْءًا، وَالثَّلَاثَةُ جُزْءًا، وَإِنْ تَعَدَّرَ بِالْقِيَمَةِ كَأَرْبَعَةٍ قِيَمَتُهُمْ سَوَاءً،
 فَقِي قَوْلُ يُجْزَءُونَ ثَلَاثَةَ أَجْزَاءٍ: وَاحِدٌ وَوَاحِدٌ وَاثْنَانِ، فَإِنْ خَرَجَ الْعَنْقُ لِوَاحِدٍ عَنَّقَ ثُمَّ
 أَفْرَعَ لِتَتَمِيمِ الثَّلَاثِ، أَوْ لِلِاثْنَيْنِ رَقَّ الْآخِرَانِ ثُمَّ أَفْرَعَ بَيْنَهُمَا فَيَعْتَقُ مَنْ خَرَجَ لَهُ الْعَنْقُ
 وَثَلَاثُ الْآخِرِ، وَفِي قَوْلِ يُكْتَبُ اسْمُ كُلِّ عَبْدٍ فِي رُقْعَةٍ فَيَعْتَقُ مَنْ خَرَجَ أَوَّلًا وَثَلَاثُ
 الثَّانِي، قُلْتُ: أَظْهَرُهُمَا الْأَوَّلُ وَاللَّغْوَانِ، وَالْقَوْلَانِ

دووسه دبايه كه دهريچي نيوي نازادي دهبي، نه گهر بى سټيسه دبايه كه دهريچي له سى
 به شان به شيكي نازاد دهبي.

(وَإِنْ كَانُوا فَوْقَ ثَلَاثَةٍ) نه گهر كږيله كان له سټيان زياتر بونو (وَأَمْكَنْ تَوَازِعُهُمْ بِالْعَدَدِ
 وَالْقِيَمَةِ) ده شكونجا به گوږدهى ژماره و نرخ به ش بكرين: (كَسْتَهُ قِيَمَتُهُمْ سَوَاءً) وهك شهش
 كږيله نرخيان به كسان بى، نه وه (جَعَلُوا اثْنَيْنِ اثْنَيْنِ) ده كړينه دوو دوو (أَوْ بِالْقِيَمَةِ دُونَ
 الْعَدَدِ) يان ده گودجا به نرخ به ش بكرين نهك به ژماره: (كَسْتَهُ قِيَمَةُ أَحَدِهِمْ مِائَةٌ، وَقِيَمَةُ
 اثْنَيْنِ مِائَةٌ، وَثَلَاثُ مِائَةٍ) وهك شهش كږيله: نرخى به كيكيان سه د بى و نرخى دووانيان سه د
 بى و نرخى سټيانيان سه د بى، نه وه (جَعَلَ الْأَوَّلُ جُزْءًا) به كه مه كه به ته نها ده كړينه
 به شيك (وَالِإِثْنَانِ جُزْءًا) دووه كاني دووه ميس ده كړينه به شيكو (وَالثَّلَاثَةُ جُزْءًا)
 سى به كاني ترش ده كړينه به شيك.

(وَإِنْ تَعَدَّرَ بِالْقِيَمَةِ) نه گهر به نرخه كه ش نه گودجا: (كَأَرْبَعَةٍ قِيَمَتُهُمْ سَوَاءً) وهك چوار كږيله
 نرخه كه يان به كسان بى، نه وه (فَقِي قَوْلُ: يُجْزَءُونَ ثَلَاثَةَ أَجْزَاءٍ) له هه رموده به كدا
 ده كړينه سى به ش: (وَاحِدٌ وَوَاحِدٌ وَاثْنَانِ) به كيك به شيك، به كيكي تر به شيك،
 دووه كاني ترش به شيك، ټينجا (فَإِنْ خَرَجَ الْعَنْقُ لِوَاحِدٍ) نه گهر نازادي بى به كيكيان
 ده رچو، نه ويان (عَنَّقَ) نازاد دهبي (ثُمَّ أَفْرَعَ لِتَتَمِيمِ الثَّلَاثِ) ټينجا بى ته واو كړدى سټيهك
 پشهكه له نيوان نه واني ترده ده كړى (أَوْ لِلِاثْنَيْنِ) به لام نه گهر بى دووه كان نازادي ده رچو،
 نه و كاته (رَقَّ الْآخِرَانِ) دووه كاني تر به كږيله سى ده ميننه وه (ثُمَّ أَفْرَعَ بَيْنَهُمَا فَيَعْتَقُ مَنْ
 خَرَجَ لَهُ الْعَنْقُ وَثَلَاثُ الْآخِرِ) ټينجا له نيوان دووه كاني شدا پشهكه ده كړى نه وهى نازادي
 بى ده رچو هه مووى نازاد دهبي، سټيه كيكي نه وى ترش نازاد دهبي.

(وَفِي قَوْلِ يُكْتَبُ اسْمُ كُلِّ عَبْدٍ فِي رُقْعَةٍ) له هه رموده به كي ترده: ناوى هه كږيله به كه له
 پارچه به كه ده نووسى، ټينجا (فَيَعْتَقُ مَنْ خَرَجَ أَوَّلًا وَثَلَاثُ الثَّانِي) نه و كږيله به سى به كه مجار
 ناوى ده رده چى نازاد دهبي و سټيه كيكي كږيله سى دووه مجار ش نازاد دهبي (قُلْتُ أَظْهَرُهُمَا
 الْأَوَّلُ، وَاللَّغْوَانِ، وَالْقَوْلَانِ) نه وى ترده به شيكيان به كه مه كه به (وَالْقَوْلَانِ)

فِي اسْتِحْبَابٍ، وَقِيلَ إِجْبَابٌ، وَإِذَا أَعْتَقْنَا بَعْضَهُمْ بِقُرْعَةٍ فَظَهَرَ مَالٌ وَخَرَجَ كُلُّهُمْ مِنَ الثَّلَاثِ عَتَقُوا، وَلَهُمْ كَسْبُهُمْ مِنْ يَوْمِ الْإِعْتِقِ، وَلَا يَرْجِعُ الْوَارِثُ بِمَا أَلْفَقَ عَلَيْهِمْ، وَإِنْ خَرَجَ بِمَا ظَهَرَ عَبْدٌ آخَرَ أَقْرَعَ، وَمَنْ عَتَقَ بِقُرْعَةٍ حُكْمَ بَعْتِهِ مِنْ يَوْمِ الْإِعْتِقِ، وَتُعْتَبَرُ قِيمَتُهُ حِينَئِذٍ، وَلَهُ كَسْبُهُ مِنْ يَوْمِئِذٍ غَيْرَ مَحْسُوبٍ مِنَ الثَّلَاثِ، وَمَنْ بَقِيَ رَقِيقًا قَوْمَ يَوْمِ الْمَوْتِ وَحُسِبَ مِنَ الثَّلَاثِينَ هُوَ وَكَسْبُهُ الْبَاقِي قَبْلَ الْمَوْتِ، لَا الْحَادِثُ بَعْدَهُ، فَلَوْ أَعْتَقَ ثَلَاثَةَ لَا يَمْلِكُ غَيْرُهُمْ قِيمَةً كُلِّ مَاءَةٍ، وَكَسَبَ أَحَدُهُمْ مَاءَةً أَقْرَعَ، فَإِنْ خَرَجَ الْعَتَقُ لِلْكَاسِبِ

فِي اسْتِحْبَابٍ، وَقِيلَ إِجْبَابٍ) نه دوو فرموده اند نه له باره ی سوننه تی پشکه کردنه که یه و له فرموده یه کی بی میزدا له باره ی واجبیه که یه تی.

(وَإِذَا أَعْتَقْنَا بَعْضَهُمْ بِقُرْعَةٍ) جا هر کاتیک هه ندیکانمان به پشکه نازاد کردن (فَظَهَرَ مَالٌ وَخَرَجَ كُلُّهُمْ مِنَ الثَّلَاثِ) نینجا مرده که هه ندیک مالی تری ناشکرا بوو و کویله کان گشتیان له سییه کی ماله که دره چون، نه و کاته (عَتَقُوا) ناشکرا ده بی گشتیان نازاد بونه، هه م (وَلَهُمْ كَسْبُهُمْ مِنْ يَوْمِ الْإِعْتِقِ) گشتیان که سابه ته که ی خویان بو خویانه له پڑی نازاد کردنیانه وه (وَلَا يَرْجِعُ الْوَارِثُ بِمَا أَلْفَقَ عَلَيْهِمْ) نابی میرانگره که ش بڑیوی نه و ماوه یه ی به خیوی کردن لیان وه ریگریته وه (وَإِنْ خَرَجَ بِمَا ظَهَرَ عَبْدٌ آخَرَ) نه گه ر به و ماله ناشکرا بوو کویله یه کی تریش له سییه کی ماله که دره چو، نه و کاته (أَقْرَعَ) پشکه له نیوان نه وی و کویله کانی تر ده کری.

(وَمَنْ عَتَقَ بِقُرْعَةٍ) هر کویله یه که به پشکه کردن نازاد بوی، نه وه (حُكْمَ بَعْتِهِ مِنْ يَوْمِ الْإِعْتِقِ) بریار به نازاد بوی ده دری له پڑی نازاد کردنیانه وه، نه که له پڑی پشکه کردنیانه وه (وَتُعْتَبَرُ قِيمَتُهُ حِينَئِذٍ) نرخه که شی هر له پڑی نازاد کردنیانه وه په چاو ده کری، هه م (وَلَهُ كَسْبُهُ مِنْ يَوْمِئِذٍ غَيْرَ مَحْسُوبٍ مِنَ الثَّلَاثِ) که سابه ته که شی له پڑی نازاد کردنیانه وه هر بو خویته و که سابه ته که ش له سییه کی ماله که حساب ناکری (وَمَنْ بَقِيَ رَقِيقًا) هر کویله یه کیش به کویله یی بمینیتنه وه، نه وه (قَوْمَ يَوْمِ الْمَوْتِ) له پڑی مردنی گه وره که ی ده قرسیندر، هه م (وَحُسِبَ مِنَ الثَّلَاثِينَ هُوَ وَكَسْبُهُ الْبَاقِي قَبْلَ الْمَوْتِ) به خوی و نه و که سابه ته یی پیش مردنی گه وره که ی ماوه ته وه له دوو سییه کی ماله که حساب ده کری (لَا الْحَادِثُ بَعْدَهُ) به لام که سابه ته ی نوای مردنی گه وره که ی له دوو سییه که حساب ناکری، چونکه نه مه یان ملکی میرانگره که یه.

(فَلَوْ أَعْتَقَ ثَلَاثَةَ لَا يَمْلِكُ غَيْرُهُمْ) نه گه ر سی کویله ی نازاد کردن جگه له و سییانه ش هیچ مالی تری نه بو و (قِيمَةً كُلِّ مَاءَةٍ) نرخه هر کویله یه کیش سه د دینار بوو (وَكَسَبَ أَحَدُهُمْ مَاءَةً) کویله یه کیش پیش مردنی نازاد که ره که سه د دینار که سابه تی کردبو، نه وه (أَقْرَعَ) پشکه له نیواناندا ده کری: (فَإِنْ خَرَجَ الْعَتَقُ لِلْكَاسِبِ) جا نه گه ر نازادیه که بو کاسبکاره که دره چو

عَتَقَ وَلَهُ الْمَاءُ، وَإِنْ خَرَجَ لغيرِهِ عَتَقَ ثُمَّ أَقْرَعَ، فَإِنْ خَرَجَتْ لغيرِهِ عَتَقَ ثُلُثَهُ، وَإِنْ خَرَجَتْ لَهُ عَتَقَ رُبْعَهُ وَتَبَعَهُ رُبْعُ كَسْبِهِ. (فَصَلَ مَنْ عَتَقَ عَلَيْهِ رَقِيقٌ يَاعْتَاقُ أَوْ كِتَابَةٌ وَتَدْبِيرٌ وَاسْتِيلَادٌ وَقَرَابَةٌ وَسَرَايَةٌ فَلَوْلَاؤُهُ لَهُ، ثُمَّ لِعَصْبَتِهِ، وَلَا تَرِثُ امْرَأَةٌ بَوْلَاءً إِلَّا مِنْ عَتِيقِهَا وَأَوْلَادُهُ وَعَتَقَانِهِ، فَإِنْ عَتَقَ عَلَيْهَا أَبُوَهَا ثُمَّ أَعْتَقَ عَبْدًا فَمَاتَ بَعْدَ مَوْتِ الْأَبِ بَلَاً وَارِثٌ فَمَالُهُ لِلْبَيْتِ، وَالْوَلَاءُ لِأَعْلَى الْعَصَبَاتِ، وَمَنْ مَسَّهُ رِقٌّ فَلَا وَلَاءَ عَلَيْهِ إِلَّا لِمُعْتَقِهِ وَعَصْبَتِهِ،

(عَتَقَ وَلَهُ الْمَاءُ) به خوی نازاد ده بن و سه دیناره که می که سابه ته که شی بوی خویه تی (وَأِنْ خَرَجَ لغيرِهِ) نه گهر بوی کویله به کی تر ده رجو، نه ویان (عَتَقَ) نازاد ده بنی (ثُمَّ أَقْرَعَ) نینجا دیو باره پشکه ده گری (فَإِنْ خَرَجَتْ لغيرِهِ) نه گهر پشکه که بوی به کی کی تر ده رجو (عَتَقَ ثُلُثَهُ) سییه کی کی نه ویس نازاد ده بن، به لام (وَإِنْ خَرَجَتْ لَهُ) نه گهر بوی کاسبکاره که ده رجو، نه وه (عَتَقَ رُبْعَهُ وَتَبَعَهُ رُبْعُ كَسْبِهِ) چوار یکی کی نازاد ده بن و چوار یکی کی که سابه ته که ش وه گن خوی ده که وی.

﴿ فَصَلَ فِي الْوَلَاءِ: لَهُ بَاسِي خِزْمَايَةِ كَوَيْلِهِ نَازَادِ كَرْدَنِ ﴾

(مَنْ عَتَقَ عَلَيْهِ رَقِيقٌ) هر که سیک کویله به کی لی نازاد ده بنی: (يَاعْتَاقُ أَوْ كِتَابَةٌ وَتَدْبِيرٌ وَاسْتِيلَادٌ وَقَرَابَةٌ وَسَرَايَةٌ) به هوی نازاد کردنی خوی، یان به نووسراو پیندان، یان به نازاد کردنی دوی مردن، یان به دایکه مندالی، یان به دایک و بابایه تی و کوپو کی ژایه تی، یان به پندار پزشتنی نازاد کردنی هاویه شیک، نه وه له وه موو نازاد کردنه دا (فَلَوْلَاؤُهُ لَهُ) خزمایه تی نازاد کردنه که بوی نازاد که ره که به، پیغه مبه ر^ک فه موویه تی: ﴿وَالْمَوْلَاءُ لِمَنْ أَعْتَقَ﴾ رواه الشيخان، خزمایه تی کویله نازاد کردن ته نها بوی نازاد که ره که به. (ثُمَّ لِعَصْبَتِهِ) نینجا له دوی نازاد که ره که ش بوی میراتگره نیرینه کانی پشنتیه تی.

(وَلَا تَرِثُ امْرَأَةٌ بَوْلَاءً) هیچ نافره تیک به هوی خزمایه تی کویله نازاد کردن میرات ناگری (إِلَّا مِنْ عَتِيقِهَا وَأَوْلَادِهِ وَعَتَقَانِهِ) ته نها له نازادکاروه که ی خوی له منداله کانی نازادکاروه که ی له نازادکاروه کانی نازادکاروه که ی میرات ده گری، که و ابو: (فَإِنْ عَتَقَ عَلَيْهَا أَبُوَهَا) نه گهر کیژک باوکی خوی کپی و به و کرپنه لی نازاد بوو (ثُمَّ أَعْتَقَ عَبْدًا) نینجا باوکه که ش کویله به کی نازاد کرد، نینجا باوکه که ش مرد (فَمَاتَ بَعْدَ مَوْتِ الْأَبِ بَلَاً وَارِثٌ) نینجا کویله نازادکاروه که ش له دوی مردنی باوکه که مردو هیچ مراتگری کی شی نه بو، نه وه (فَمَالُهُ لِلْبَيْتِ) هه موو مالی کویله که بوی کیژده که به، چونکه نازادگری نازاد که ره که به تی.

(وَالْوَلَاءُ لِأَعْلَى الْعَصَبَاتِ) خزمایه تی کویله نازاد کردن بوی به سه ره وه ترین میراتگری پشنتیه وه کو خزمایه تی نه زادی (وَمَنْ مَسَّهُ رِقٌّ) هر که سیک کویله بوی و نازاد کرایی (فَلَا وَلَاءَ عَلَيْهِ إِلَّا لِمُعْتَقِهِ وَعَصْبَتِهِ) هیچ که سیک خزمی نازاد کردنه که ی نه ته نها نازاد که ره که ی و

وَلَوْ نَكَحَّ عَبْدٌ مُعْتَقَةً فَأَتَتْ بِوَلَدٍ فَلَوْلَاؤُهُ لِمَوَالِي الْأُمِّ، فَإِنْ أُعْتِقَ الْأَبُ أُنْجِرَ إِلَى مَوَالِيهِ، وَلَوْ مَاتَ الْأَبُ رَقِيقًا وَعَتَقَ الْجَدُّ أُنْجِرَ إِلَى مَوَالِيهِ، فَإِنْ أُعْتِقَ الْجَدُّ وَالْأَبُ رَقِيقٌ أُنْجِرَ، فَإِنْ أُعْتِقَ الْأَبُ بَعْدَهُ الْجَرُّ إِلَى مَوَالِيهِ، وَقِيلَ يَبْقَى لِمَوَالِي الْأُمِّ حَتَّى يَمُوتَ الْأَبُ فَيُنْجِرَ إِلَى مَوَالِي الْجَدِّ، وَلَوْ مَلَكَ هَذَا الْوَلَدُ أَبَاهُ جَرٌّ وَلَا إِخْوَتَهُ إِلَيْهِ، وَكَذَا وَلَاءُ نَفْسِهِ فِي الْأَصَحِّ. قُلْتُ: الْأَصَحُّ الْمَنْصُوصُ لَا يَجْرُهُ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

میراتگره پشتیبه‌کانی نازادکره‌کسی نه‌بئن (وَلَوْ نَكَحَّ عَبْدٌ مُعْتَقَةً) نه‌گهر کزایله‌به‌ک (جاریه) کی نازادکراو له خوی ماره بکا، نینجا (فَأَتَتْ بِوَلَدٍ) مندالتکی لیبئی، نه‌وه (فَلَوْلَاؤُهُ) لِمَوَالِي الْأُمِّ) خزمایه‌تی نازادی منداله‌که هر بؤ خزمه‌کسی نازادکره‌ی دایکیه‌تی؟ چونکه منداله‌کش به هوی نازادبونوی دایکی به نازادی ده‌بئن، به‌لام (فَإِنْ أُعْتِقَ الْأَبُ) نه‌گهر باوکه کزایله‌کشی نازاد کرا، نه‌و کاته (أُنْجِرَ إِلَى مَوَالِيهِ) خزمایه‌تی نازادی منداله‌که له لای دایکی ده‌پچرئ و پاده‌کشیتته‌وه لای خزمه نازادکره‌کانی باوکه‌کسی، چونکه خزمایه‌تی نازادکردن لقی نه‌ژاده‌وه نه‌ژادیش ده‌دریتته پال باوکان نه‌ک دایکان، که‌وابو: (وَلَوْ مَاتَ الْأَبُ رَقِيقًا وَعَتَقَ الْجَدُّ) نه‌گهر باوکه‌کسی به کزایله‌یی مرد، به‌لام باپیره‌کسی نازاد بوو، نه‌و کاته‌ش (أُنْجِرَ إِلَى مَوَالِيهِ) خزمایه‌تی نازادبونوی منداله‌که پاده‌کشیتته‌وه لای نازادکره‌کانی باپیره‌کسی، چونکه باپیریش وه‌کو باوکه.

هر له وه‌سه‌له‌یه‌دا (فَإِنْ أُعْتِقَ الْجَدُّ وَالْأَبُ رَقِيقٌ) نه‌گهر باپیره‌که نازاد کراو باوکه‌کش هر کزایله‌ بوو، نه‌و کاته‌ش (أُنْجِرَ) خزمایه‌تیه‌که پاده‌کشیتته‌وه لای نازادکره‌کانی باپیره‌که، به‌لام (فَإِنْ أُعْتِقَ الْأَبُ بَعْدَهُ) نه‌گهر له دوی نازادکردنی باپیره‌که باوکه‌کش نازاد کرا، نه‌و کاته (أُنْجِرَ إِلَى مَوَالِيهِ) خزمایه‌تیه‌کسی پاده‌کشیتته‌وه لای نازادکره‌کانی باوکه‌کسی، چونکه باوک به هوی نزیکسی به‌هیزتره (وَقِيلَ يَبْقَى لِمَوَالِي الْأُمِّ حَتَّى يَمُوتَ الْأَبُ) له فرموده‌یه‌کی بی‌هیزدا خزمایه‌تی بؤ نازادکره‌کانی دایکی ده‌مینیتته‌وه تا باوکه‌کسی به کزایله‌یی ده‌مرئ، نینجا (فَيُنْجِرُ إِلَى مَوَالِي الْجَدِّ) له و کاته‌وه پاده‌کشیتته‌وه لای نازادکره‌کانی باپیره‌که.

(وَلَوْ مَلَكَ هَذَا الْوَلَدُ أَبَاهُ) نه‌گهر نه‌م منداله باوکه کزایله‌کسی خوی کرده ملکی خوی و لای نازاد بوو، نه‌و کاته (جَرٌّ وَلَا إِخْوَتَهُ إِلَيْهِ) نه‌م منداله خزمایه‌تی نازادکردنی برایه‌کانیشی له نازادکره‌کانی دایکی ده‌سستیئ و بؤ خوی پاده‌کشیتته‌وه، چونکه به‌خوی نازادکره‌ی باوکی خویه‌تی و برایه‌کانیشی پابه‌ندی باوکیه‌تی (وَكَذَا وَلَاءُ نَفْسِهِ فِي الْأَصَحِّ) هر‌وه‌ها خزمایه‌تی نازادکردنی خویشی پاده‌کشیتته‌وه، به‌لام (قُلْتُ الْأَصَحُّ الْمَنْصُوصُ لَا يَجْرُهُ) نیمامی (النواوی) فرموده‌یه‌تی به فرموده‌ی راستتر: خزمایه‌تی نازادکردنی خوی بؤ خوی پاناکشیتته‌وه (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

(کتابُ التَّذْهِيرِ)

صَرِيحُهُ أَنتَ حُرٌّ بَعْدَ مَوْتِي، أَوْ إِذَا مِتُّ أَوْ مَتَى مِتُّ فَأَنْتَ حُرٌّ، أَوْ أَعْتَقْتُكَ بَعْدَ مَوْتِي وَكَذَا دَبْرُوكَ أَوْ أَنتَ مُدَبِّرٌ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَيَصِحُّ بِكُنَايَةِ عَتَقَ مَعَ نِيَّةٍ كَخَلَيْتُ سَبِيلَكَ بَعْدَ مَوْتِي، وَيَجُوزُ مُقَيِّدًا كَبَانَ مِتُّ فِي ذَا الشَّهْرِ أَوْ الْمَرَضِ فَأَنْتَ حُرٌّ، وَمُعْلَقًا كَبَانَ دَخَلْتَ فَأَنْتَ حُرٌّ بَعْدَ مَوْتِي، فَإِنْ وَجَدْتَ الصَّفَةَ وَمَاتَ عَتَقَ وَإِلَّا فَلَا، وَيُسْتَرْطُ الدُّخُولُ قَبْلَ مَوْتِ السَّيِّدِ، فَإِنْ قَالَ إِنْ مِتُّ ثُمَّ دَخَلْتَ فَأَنْتَ حُرٌّ أَشْطَرْتُ دُخُولَ بَعْدِ الْمَوْتِ، وَهُوَ عَلَى التَّرَاخِي وَلَيْسَ لِلْوَارِثِ بَيِّعُهُ قَبْلَ الدُّخُولِ، وَلَوْ قَالَ إِذَا مِتُّ وَمَضَى شَهْرٌ فَأَنْتَ حُرٌّ فَلِلْوَارِثِ اسْتِخْدَامُهُ فِي الشَّهْرِ لَا بَيِّعُهُ، وَلَوْ قَالَ

﴿ كِتَابُ التَّذْهِيرِ : پِهِر تَوَكِّي هِه لَوَاسِينِ نَازَاد كِرْدَن بِه مَرْدَنِ خَوِي ﴾

(صَرِيحُهُ) وَشَی نَاشکرای هِه لَوَاسِینِ نَازاد کِردن بِه مَرْدَن نِه مانِهَن: (أَنْتَ حُرٌّ بَعْدَ مَوْتِي) تُو نَازادی لِه دَوای مَرْدَنِ مَن (أَوْ) یان بِلَی: (إِذَا مِتُّ أَوْ مَتَى مِتُّ فَأَنْتَ حُرٌّ) هِر کاتِیک مَن مَرْدَم تُو نَازادی (أَوْ) یان بِلَی: (أَعْتَقْتُكَ بَعْدَ مَوْتِي) تَوَم نَازاد کِرد لِه دَوای مَرْدَم (وَكَذَا دَبْرُوكَ أَوْ أَنْتَ مُدَبِّرٌ عَلَى الْمَذْهَبِ) هِه رَوِه ها: تَوَم کِردِه نَازاد کِراوی هِه لَوَاسِراو بِه مَرْدَن، یان تُو نَازاد کِراوی هِه لَوَاسِراو بِه مَرْدَنِ (وَيَصِحُّ بِكُنَايَةِ عَتَقَ مَعَ نِيَّةٍ) هِه رَوِه ها بِه وَشَی نَاشکرای نَازاد کِردنِش بِه نِیَته وِه دِروست دِه بِن: (كَخَلَيْتُ سَبِيلَكَ بَعْدَ مَوْتِي) وِه ک لِه دَوای مَرْدَم وَازَم لِه تُو هِیَنا.

(وَيَجُوزُ مُقَيِّدًا) دِروستِه نَازاد کِرنِی هِه لَوَاسِراو بِه مَرْدَن بِه شَتِیکِ تِریشه وِه بیه سَترِی: (كَبَانَ مِتُّ فِي ذَا الشَّهْرِ أَوْ الْمَرَضِ فَأَنْتَ حُرٌّ) وِه ک نِه گِهر لِه و مانگِه دا مَرْدَم، یان بِه و نِه خَوِشی بِه مَرْم تُو نَازادی. هِم (وَمُعْلَقًا) بِه هِه لَوَاسِراوِش دِروستِه (كَبَانَ دَخَلْتَ فَأَنْتَ حُرٌّ بَعْدَ مَوْتِي) وِه ک نِه گِهر چَوِیہ ژورِه وِه تُو لِه دَوای مَرْدَم نَازادی. کِه وَاوِو: (فَإِنْ وَجَدْتَ الصَّفَةَ وَمَاتَ) نِه گِهر پِیَته لَوَاسِراوِه کِه ها تِه جِئ وِه گِهرِه کِش مَرْد، نِه وِه (عَتَقَ) لِه دَوای مَرْدَنِ نَازاد دِه بِنِ (وَإِلَّا فَلَا) بِه لَام پِیَته لَوَاسِراوِه کِه نِه ها تِه جِئ نِه وِه نَازاد نَابِی (وَيُسْتَرْطُ الدُّخُولُ قَبْلَ مَوْتِ السَّيِّدِ) لِه وِ حالِه تِه دا بِه مِه رِج دادِه نِدرِئ پِیش مَرْدَنِ گِه وِرِه کِی چَوِیَته ژورِه وِه، بِه لَام (فَإِنْ قَالَ: إِنْ مِتُّ ثُمَّ دَخَلْتَ فَأَنْتَ حُرٌّ) نِه گِهر گِوتِی: نِه گِهر مَرْدَم نِینجا چَوِیته ژورِه وِه تُو نَازادی، نِه وِ کاتِه (أَشْطَرْتُ دُخُولَ بَعْدَ الْمَوْتِ) بِه مِه رِج داندرِاوِه لِه دَوای مَرْدَن بِچِیَته ژورِه وِه (وَهُوَ عَلَى التَّرَاخِي) چَوِنه ژورِه وِه کِش کاتِی بُو نِی، هِم (وَلَيْسَ لِلْوَارِثِ بَيِّعُهُ قَبْلَ الدُّخُولِ) مِیرا تِگرِه کِش بُو نِی پِیش چَوِنه ژورِه وِه کِزِیلِه کِه بِغِرقِوشِ.

(وَلَوْ قَالَ إِذَا مِتُّ وَمَضَى شَهْرٌ فَأَنْتَ حُرٌّ) نِه گِهر گِوتِی: هِر کاتِیک مَرْدَم لِه دَوای مَرْدَم مانگِیک پُویشت تُو نَازادی. نِه وِه (فَلِلْوَارِثِ اسْتِخْدَامُهُ فِي الشَّهْرِ لَا بَيِّعُهُ) بُو مِیرا تِگرِه کِه دِروستِه لِه وِ مانگِه دا خِزْمَته تِی خَوِی پِی بکا، بِه لَام دِروست نِیَه بِیغِرقِوشِ (وَلَوْ قَالَ) نِه گِهر گِوتِی:

إِنْ شِئْتَ فَأَنْتَ مُدَبِّرٌ أَوْ أَنْتَ حُرٌّ بَعْدَ مَوْتِي إِنْ شِئْتَ أَشْرَطْتَ الْمَشِيئَةَ مُتَّصِلَةً، وَإِنْ قَالَ: مَتَى شِئْتَ فَلِلْأَخِي، وَلَوْ قَالَ لِعَبْدِهِمَا: إِذَا مِتْنَا فَأَنْتَ حُرٌّ لَمْ يَفُتْ حَتَّى يَمُوتَا، فَإِنْ مَاتَ أَحَدُهُمَا فَلَيْسَ لَوَارِثِهِ بَيْعُ نَفْسِهِ، وَلَا يَصِحُّ تَذْيِيرُ مَجْثُونٍ وَصِيِّ لَا يُعَيِّرُ، وَكَذَا مُعَيِّرٌ فِي الْأَظْهَرِ، وَيَصِحُّ مِنْ سَفِيهِ وَكَافِرٍ أَصْلِيٍّ، وَتَذْيِيرُ الْمُرْتَدِّ يُنْتَى عَلَى أَقْوَالٍ مُلْكِهِ، وَلَوْ دَبَّرَ ثُمَّ ارْتَدَّ لَمْ يَبْطُلْ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلَوْ ارْتَدَّ الْمُدَبِّرُ لَمْ يَبْطُلْ، وَلِخَرِصِيِّ حَمَلُ مُدَبِّرِهِ إِلَى دَارِهِمْ، وَلَوْ كَانَ لِكَافِرٍ عَبْدٌ مُسْلِمٌ فَدَبَّرَهُ نَقَضَ وَبَيْعَ عَلَيْهِ، وَلَوْ دَبَّرَ كَافِرٌ كَافِرًا فَأَسْلَمَ

(إِنْ شِئْتَ فَأَنْتَ مُدَبِّرٌ، أَوْ أَنْتَ حُرٌّ بَعْدَ مَوْتِي إِنْ شِئْتَ) نه گهر حضرت تو له دواى مردنم نازادى، يان تو نازادى له دواى مردنم نه گهر حضرت کرد. نه وه له هر دو ويته دا (أَشْرَطْتَ الْمَشِيئَةَ مُتَّصِلَةً) به مارج دانندراوه حضرت نه گهرى به قسمى گهره که يه وه بنى و ناوپرى نه بنى، به لام (وَإِنْ قَالَ: مَتَى شِئْتَ) نه گهر گوتى هر کاتيك حضرت کرد. نه وه (فَلِلْأَخِي) ماوهى نيه و دوسته ناوپرى هه بنى (وَلَوْ قَالَ لِعَبْدِهِمَا: إِذَا مِتْنَا فَأَنْتَ حُرٌّ) نه گهر دو هاويهش گوتيانه کويله که يان: هر کاتيك نيته مردن تو نازادى. نه وه (لَمْ يَفُتْ حَتَّى يَمُوتَا) هيچ به شيكى نازاد نابى تا هر دو کيان دهرمن، به لام (فَإِنْ مَاتَ أَحَدُهُمَا) نه گهر هاويه شيكيان مرد، نه وه (فَلَيْسَ لَوَارِثِهِ بَيْعُ نَفْسِيهِ) بى ميرانگره که يى وى دوست نيه به شه که يى خوى بفرؤشئ، چونکه به مردنى هاويه شه که يى تر هر دو به شه کاني نازاد دهن.

(وَلَا يَصِحُّ تَذْيِيرُ مَجْثُونٍ وَصِيِّ لَا يُعَيِّرُ، وَكَذَا مُعَيِّرٌ فِي الْأَظْهَرِ) نازادکردنى دواى مردن له شيت و مندالى فاميده و نه فاميش دوست نابى، به لام (وَيَصِحُّ مِنْ سَفِيهِ وَكَافِرٍ أَصْلِيٍّ) له مال به فيرؤد ره له کافرى بنه پهرتى دوست دهبى (وَتَذْيِيرُ الْمُرْتَدِّ يُنْتَى عَلَى أَقْوَالٍ مُلْكِهِ) نازادکردنى پاشگه زيو و بنيات دهرئ له سر فرموده کاني ملکايه تى، به فرموده ي به هيزتر: پاده گيرئ، جا نه گهر بؤوه موسولمان نه وه دوست دهبى، نه گهر نا: نا، به لام (وَلَوْ دَبَّرَ ثُمَّ ارْتَدَّ) نه گهر نازاديه که يى به مردن هه لواسى، نينجا کافر بوو، نه وه (لَمْ يَبْطُلْ عَلَى الْمَذْهَبِ) هه لواسينه که به تال نابيته وه (و) هه روه ها (لَوْ ارْتَدَّ الْمُدَبِّرُ لَمْ يَبْطُلْ) نه گهر له دواى هه لواسين کويله که ش کافر بيبئ هر به تال نابيته وه (وَلِخَرِصِيِّ حَمَلُ مُدَبِّرِهِ إِلَى دَارِهِمْ) بى کافرى جهنگى هه يه کويله نازادکراوه که يى دواى مردنى بياته ناو (دارالکفر) چونکه هيشتا هر کويله يه.

(وَلَوْ كَانَ لِكَافِرٍ عَبْدٌ مُسْلِمٌ) نه گهر کافريک کويله يه که يى موسولمانى هه بوو (فَدَبَّرَهُ) نينجا نازادى دواى مردنى دابئ، نه وه (نَقَضَ وَبَيْعَ عَلَيْهِ) نازادکردنه که يى هه لده وه شيندريته وه و کويله که يى لى ده فرؤشئ، چونکه نه گهر له ملکايه تى دا به ميئنيته وه ده بيته زه ليلکردنى موسولمانتيک (وَلَوْ دَبَّرَ كَافِرٌ كَافِرًا فَأَسْلَمَ) نه گهر کافريک نازادى دواى مردنى دايه

وَلَمْ يَزَجِ السَّيِّدُ فِي التَّدْبِيرِ نُرْعَ مِنْ يَدِ سَيِّدِهِ، وَصُرِفَ كَسْبُهُ إِلَيْهِ، وَفِي قَوْلِ يَبَاعُ، وَلَهُ بَيْعُ الْمُدَبِّرِ، وَالتَّدْبِيرُ تَغْلِيْقُ عَتَقٍ بِصِفَةٍ، وَفِي قَوْلِ وَصِيَّةٍ، فَلَوْ بَاعَهُ ثُمَّ مَلَكَهُ لَمْ يَعْدِ التَّدْبِيرُ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلَوْ رَجَعَ عَنْهُ بِقَوْلِهِ كَأَبْطَلْتَهُ فَسَخَّطَهُ نَقَضَتْهُ رَجَعَتْ فِيهِ صَحٌّ إِنْ قُلْنَا وَصِيَّةً وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ غُلِقَ مُدَبِّرٌ بِصِفَةٍ صَحَّ وَعَتَقَ بِالْأَسْبَقِ مِنَ الْمَوْتِ وَالصَّفَةِ، وَلَهُ وَطْءٌ مُدَبَّرَةً، وَلَا يَكُونُ رُجُوعًا، فَإِنْ أَوْلَدَهَا بَطُلَ تَدْبِيرُهُ،

کویله کافره که ی خوی، نینجا کویله که بووه موسولمانو (وَلَمْ يَزَجِ السَّيِّدُ فِي التَّدْبِيرِ) گه وره که ش له و نازا دکرنه په شیمان نه بووه، نه وه (نُرْعَ مِنْ يَدِ سَيِّدِهِ) کویله که له دهستی گه وره که ی دهرده هیندری و چاوه پوانی مردنی ده کری، به لام له و ماوه یه دا (وَصُرِفَ كَسْبُهُ إِلَيْهِ) که سابه ته که ی ده بریته گه وره که ی (وَفِي قَوْلِ يَبَاعُ) له فهرمووده یه کدا کویله که ده فروش ری و نازا دکرنه که هله وه شیندری ته وه.

(وَلَهُ بَيْعُ الْمُدَبِّرِ) بۆ گه وره که دروسته نو کویله یه بفروشی که نازادی دوا ی مردنی داوه تی، هم دروسته بیبه خشی و گشت ده ستکاریه کی بکا که له ملکیه تی ی لایکه وی، جا به و فروشتی و ده ستکاری یه نازا دکرنه که ی به تال ده بیته وه ﴿عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَجُلًا أَتَقَى غُلَامًا لَهُ عَنْ ذُبُرٍ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ مَالٌ غَيْرُهُ، فَاحْتِاجَ، فَبَاعَهُ النَّبِيُّ ﷺ﴾ رواه الشیخان، پیاویک نازادی دوا ی مردنی دابوه کویله که ی خوی و جگه له و کویله یه ش هیچ مالی تری نه بو، جا پیغه مبر ﷺ کویله که ی فروشت چونکه بۆ قه زردانه وی پیویستی هه بوو.

(وَالْتَّدْبِيرُ تَغْلِيْقُ عَتَقٍ بِصِفَةٍ) نازا دکرنی دوا ی مردن هه لواسینی نازا دکرنی که به سیفه تی که وه (وَفِي قَوْلِ وَصِيَّةٍ) له فهرمووده یه کدا: وه سیټ کرنه، که وایو: (فَلَوْ بَاعَهُ ثُمَّ مَلَكَهُ) نه گهر کویله که ی فروشت نینجا دو یاره بۆوه ملکی خوی، نه وه (لَمْ يَعْدِ التَّدْبِيرُ عَلَى الْمَذْهَبِ) نازا دکرنه هه لواسراوه که ناگه ریته وه، چونکه به هوی فروشتی به تال بۆته وه (وَلَوْ رَجَعَ عَنْهُ بِقَوْلِهِ) نه گهر له هه لواسینی نازا دکرنه که په شیمان بۆوه به گوته یه کی خوی: (كَأَبْطَلْتَهُ فَسَخَّطَهُ نَقَضَتْهُ رَجَعَتْ فِيهِ) وه که به تالم کرده وه هه لموه شاننده وه لای په شیمان بومه وه، نه وه (صَحَّ إِنْ قُلْنَا وَصِيَّةً وَإِلَّا فَلَا) دروست ده بی نه گهر بلین: وه سیټه. به لام نه گهر بلین: هه لواسینه. په شیمانیه که دروست نابین.

(وَلَوْ غُلِقَ مُدَبِّرٌ بِصِفَةٍ) نه گهر نازادی نازا دکراوه که ی دوا ی مردن به سیفه تی کی تره وه ش هه لواسرا: وه که نه گهر بجیته فلانه شوینه تو نازادی، نه وه (صَحَّ وَعَتَقَ بِالْأَسْبَقِ مِنَ الْمَوْتِ وَالصَّفَةِ) دروست ده بی و له مردن و سیفه ته که کامه یان پیشتی بن به پیشتی که نازا ده بی (وَلَهُ وَطْءٌ مُدَبَّرٌ وَلَا يَكُونُ رُجُوعًا) بۆ گه وره که دروسته جیماع له گه ل نه و (جاریه) یه بکا که نازادی دوا ی مردنی داوه تی و نه و جیماعه نابیته په شیمانی، به لام (فَإِنْ أَوْلَدَهَا بَطُلَ تَدْبِيرُهُ) نه گهر مندا لیک ی له و (جاریه) یه بوو، نه وه هه لواسینی نازا دکرنه که ی دوا ی مردن به تال ده بیته وه، چونکه بووه ته (أُمُّ الْوَلَدِ) دایکه مندا ل، که واته: به م ناوه نازاد ده بی.

وَلَا يَصِحُّ تَذْيِيرُ أُمِّ وَلَدٍ، وَيَصِحُّ تَذْيِيرُ مَكَاتِبٍ وَكِتَابَةِ مُدْبِرٍ.
(فَصْلٌ) وَلَدَتْ مُدْبِرَةً مِنْ نِكَاحٍ أَوْ زِنَا لَا يَثْبُتُ لِلْوَلَدِ حُكْمُ التَّذْيِيرِ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ دُبَّرَ
حَامِلًا ثَبَتَ لَهُ حُكْمُ التَّذْيِيرِ عَلَى الْمَذْهَبِ، فَإِنْ مَاتَتْ أَوْ رَجَعَ فِي تَذْيِيرِهَا دَامَ تَذْيِيرُهَا،
وَقِيلَ: إِنْ رَجَعَ وَهُوَ مُتَّصِلٌ فَلَا، وَلَوْ دُبَّرَ حَمَلًا صَحَّ، فَإِنْ مَاتَ عَتَقَ ذُونَ الْأُمِّ، وَإِنْ
بَاعَهَا صَحَّ وَكَانَ رُجُوعًا عَنْهُ، وَلَوْ وَلَدَتْ الْمُعْلَقُ عَتَقَهَا لَمْ يَغْنِقِ الْوَلَدُ، وَفِي قَوْلٍ إِنْ
عَتَقَتْ بِالصَّفَةِ عَتَقَ، وَلَا يَتَّبِعُ مُدْبِرًا وَلَدَهُ، وَجَنَائِثُهُ كَجَنَائِثِ قَيْنٍ،

(و) مهرها (لا یصح تذییر اُم و لدر) درست نیه نازادی دواى مردن بداته (اُم الولد)، چونکه
گوتمان نه مهر به مهر نازد دهبی، به لام (و یصح تذییر مکاتیب و کتابت مذیب) درستیه:
نازادی دواى مردن بداته نووسراویدراو، هم نووسراویش بداته نازادکراوى دواى مردن.

﴿ فَصْلٌ: لَه بَاسِی کُورِیَهی نَازادکَراوَمکَی دَواى مَردن ﴾

(وَلَدَتْ مُدْبِرَةً مِنْ نِكَاحٍ أَوْ زِنَا) نه گهر (جاریه) کی نازادکراوى دواى مردن - پیش مردنی
گهره کی - مندالیکى بوو: به ماره بپین، یان به زینا، نه وه (لَا يَثْبُتُ لِلْوَلَدِ حُكْمُ التَّذْيِيرِ
فِي الْأَظْهَرِ) بپیری نازادبوونی دواى مردن بى منداله که جیگیر نابى، به لام (وَلَوْ دُبَّرَ حَامِلًا)
نه گهر نازادکردنی دواى مردنی دایه (جاریه) کی تاوس، نه وه (ثَبَتَ لَهُ حُكْمُ التَّذْيِيرِ عَلَى
الْمَذْهَبِ) بپیری نازادکردنه که بى کورپه ی ناو زگیشى جیگیر دهبى، چونکه کورپه ی ناو
زگ وه ک پارچه یه کی (جاریه) که یه (فَإِنْ مَاتَتْ أَوْ رَجَعَ فِي تَذْيِيرِهَا) جا نه گهر (جاریه) که
مرد، یان گهره که له نازادکردنه که په شیمان بڅوه، نه وه (دَامَ تَذْيِيرُهَا) نازادبوونی
کورپه ی ناو زگ له دواى مردن مهر به رده وام دهبى (وَقِيلَ إِنْ رَجَعَ وَهُوَ مُتَّصِلٌ فَلَا) له
هرموده یه کی بى میژدا: نه گهر گهره که په شیمان بڅوه و کورپه که ش مهر له ناو زگی دا
بوو، نه و کاته نازادبوونی کورپه که به رده وام نابى.

(وَلَوْ دُبَّرَ حَمَلًا) نه گهر نازادی دواى مردنی دایه کورپه ی ناو زگ، نه وه (صَحَّ) درست
دهبى، که و ابو: (فَإِنْ مَاتَ) نه گهر گهره که مرد، نه وه (عَتَقَ ذُونَ الْأُمِّ) کورپه که نازاد دهبى،
به لام دایه که ی نازاد نابى، به لام (وَإِنْ بَاعَهَا) نه گهر (جاریه) که ی به تاوسى فروشت، نه وه
(صَحَّ وَكَانَ رُجُوعًا عَنْهُ) فرشته که ی درست دهبى و ده بیته په شیمان بوونه وه له نازادکردنی
کورپه که (وَلَوْ وَلَدَتْ الْمُعْلَقُ عَتَقَهَا) نه گهر نه و (جاریه) ی نازادکردنی به شستیک وه
هه لواسراوه مندالیکى بوو، نه وه (لَمْ يَغْنِقِ الْوَلَدُ) به نازادبوونی خوی منداله که ی نازاد نابى
(وَفِي قَوْلٍ إِنْ عَتَقَتْ بِالصَّفَةِ عَتَقَ) له هرموده یه که دا: نه گهر (جاریه) که به پته لواسراوه که
نازاد بپى منداله که شى نازاد دهبى (وَلَا يَتَّبِعُ مُدْبِرًا وَلَدَهُ) کورپه ی نازادکراوى دواى مردن
منداله که ی خوی شوینی ناکه وى له نازادبوونه که دا (وَجَنَائِثُهُ كَجَنَائِثِ قَيْنٍ) تاوانى نازادکراوى
دواى مردن وه کو تاوانى کورپه ی بى ناتقده.

وَيَعْتَقُ بِالْمَوْتِ مِنَ الثَّلَاثِ كُلَّهُ أَوْ بَعْضُهُ بَعْدَ الدَّيْنِ، وَلَوْ عَلَّقَ عَتَقًا عَلَى صِفَةٍ تَخْتَصُّ بِالْمَرَضِ كَانَ دَخَلَتْ فِي مَرَضٍ مَوْتِي فَأَنْتَ حُرٌّ عَتَقَ مِنَ الثَّلَاثِ، وَإِنْ احْتَمَلْتَ الصَّحَّةَ فَوُجِدَتْ فِي الْمَرَضِ فَمِنْ رَأْسِ الْمَالِ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ ادَّعَى عَبْدُهُ التَّذْيِيرَ فَأَلْكَرَهُ فَلَيْسَ بِرُجُوعٍ بَلْ يَخْلَفُ، وَلَوْ وَجِدَ مَعَ مُدَبِّرٍ مَالٌ فَقَالَ: كَسَبْتَهُ بَعْدَ مَوْتِ السَّيِّدِ، وَقَالَ الْوَارِثُ قَبْلَهُ صَدَقَ الْمُدَبِّرُ بِبَيْعِهِ، وَإِنْ أَقَامَا بَيْنَتَيْنِ قُدِّمَتْ بَيْنَتُهُ.

(كِتَابُ الْكِتَابَةِ)

هِيَ مُسْتَحَبَّةٌ إِنْ طَلَبَهَا رَقِيقٌ أَمِينٌ قَوِيٌّ عَلَى كَسَبِ،

(و) هەر کاتیک کویله یه ک نازادکردنی دواى مردنى درابى، نه وه (يعتق بالموت من الثلاث) هەر به مردنى گه وره که ی له ستيه کی ماله که ی نازاد ده بى، جا کویله که ش (کله) هه مووى نازاد ده بى نه گهر هه مووى به نه ندازه ی ستيه کی بى (أو بعضه) یان به شيکی نازاد ده بى، نه گهر به شه که به نه ندازه ی ستيه کی بى، جا نازادبوونه که ش (بعد الدین) له دواى قه رزدانه وه کان ده بى (ولو علق عتقا على صفة تختص بالمرض) نه گهر نازادکردنیکی به سيفه تیک هه لواسی که تاييه ت به نه خویشی بوو: (کان دخلت في مرض موتي فأنت حر) وه که نه گهر له نه خویشی مردندا بجيته ژوره وه تو نازادی، نه وه ش (عتق من الثلاث) له ستيه کی ماله که ی نازاد ده بى، به لام (وإن احتملت الصحة) نه گهر سيفه ته که نيحتمالی ساغی هه بوو، چونکه باسی نه خویشی نه کردبو (فوجدت في المرض) نينجا له نه خویشی دا هاته جى: وه که ته نها بلئ: نه گهر بجيته ژوره وه تو له دواى مردن نازادی. نه وه (فمن رأس المال في الظاهر) له سهر مایه که ی مالی نازاد ده بى.

(ولو ادعى عبده التذير) نه گهر کویله که ی گوتی: نازادی دواى مردن دواى. (فأنكره) گه وره که ش گوتی راست نیه. نه وه (فليس برجوع بل يخلف) ناييته په شيما نبوونه وه، به لکو گه وره که سویند ده خوا (ولو وجد مع مدبر مال) نه گهر نازادکراویکی دواى مردن هه ندیک مالی له ده ستدا بوو (فقال: كسبته بعد موت السيد) جا گوتی: له دواى مردنى گه وره که م نه م ماله م وه ده ست هيناوه. (وقال الوارث قبله) ميراتگره که ش گوتی: پيش مردنى گه وره که وه ده ست هيناوه. (صدق المدبر ببينه) باوه په نازادکراوه که ده کړئ نه گهر سویند بخوا، هه م (وإن أقاما بينتين) نه گهر هه ردو لا شاهيديان هينان، نه وه (قدمت بينته) هه شاهيده کانی نازادکراوه که وه پيش ديخرين.

﴿ كِتَابُ الْكِتَابَةِ: په رتوکی نوو سراودانه کویله ﴾

واته: مامله ت له گه ل کویله که ی بکاو بلئ: نه وه ننده ماله م بق بينه نازادت ده که م. (هي مستحبة) نوو سراودانه کویله سوننه ته (إن طلبها رقيق أمين قوي على كسبه) نه گهر کویله یه کی به هيږی نه مينی به توانا ی که سابه تکرږن داواى بکا، خواى گه وره ده هه رموى:

قِيلَ أَوْ غَيْرُ قَوِيٍّ، وَلَا تُكْرَهُ بِحَالٍ، وَصِغَتُهَا: كَاتَبْتُكَ عَلَى كَذَا مُنْجِمًا إِذَا أَدَيْتَهُ فَأَنْتَ حُرٌّ، وَيُبَيِّنُ عَدَدَ النُّجُومِ وَقِسْطَ كُلِّ نَجْمٍ، وَلَوْ تَرَكَ لَفْظُ التَّغْلِيْقِ وَتَوَاهُ جَارٌ، وَلَا يَكْفِي لَفْظُ كِتَابَةِ بِلَا تَغْلِيْقٍ وَلَا نَبْءٍ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَيَقُولُ الْمُكَاتِبُ قَبْلْتُ، وَشَرَطُهُمَا تَكْلِيْفٌ وَإِطْلَاقٌ، وَكِتَابَةُ الْمَرِيضِ مِنَ الثَّلَاثِ، فَإِنْ كَانَ لَهُ مِثْلُهُ صَحَّتْ كِتَابَتُهُ كُلُّهُ، فَإِنْ لَمْ يَمْلِكْ غَيْرَهُ وَأَدَّى فِي حَيَاتِهِ مَاتَيْنِ، وَقِيَمَتُهُ مِائَةُ عَتَقَ، وَإِنْ أَدَّى مِائَةَ عَتَقَ ثَلَاثًا، وَلَوْ كَاتَبَ مُرْتَدُّ بَنِي عَلَى أَقْوَالٍ مَلِكِهِ، فَإِنْ وَقَفَنَاهُ بَطَلَتْ عَلَى الْجَدِيدِ،

وَالَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ لَكُمْ بِهِمْ أَنْ عِلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا) نهو كويلانهى داوى نويسراو پيدان ده‌كان له وانهى له ده‌ستتان دانه، نتيوه نويسراويان بدهنى نه‌گه‌ر زانيتان چا‌كه‌يان تن‌دايه. (قِيلَ أَوْ غَيْرُ قَوِيٍّ) له‌ فهرموده‌يه‌كى بن‌مي‌زدا نه‌گه‌ر تواناي كه‌سابه‌تيشى نه‌بن، هه‌ر سوننه‌ته (وَلَا تُكْرَهُ بِحَالٍ) نويسراودانه كويله له‌ هيچ‌ حاله‌ تي‌كدا ناپه‌سند نيه‌.

(وَصِغَتُهَا) گوتنهى نويسراودان نه‌ويه‌ گه‌وره‌كه‌ بليته كويله‌كه‌: (كَاتَبْتُكَ عَلَى كَذَا مُنْجِمًا إِذَا أَنْبَيْتَهُ فَأَنْتَ حُرٌّ) مامله‌تى نويسراودانم له‌گه‌ل‌ تن‌گه‌ر له‌ سه‌ر نه‌ونده‌ ماله به‌ وونده به‌شه بده‌بن هه‌ر كاتيك ماله‌كه‌ت دامى تن‌نازادى. (وَيُبَيِّنُ عَدَدَ النُّجُومِ وَقِسْطَ كُلِّ نَجْمٍ) واجبه‌ گه‌وره‌كه‌: ژماره‌ى به‌شه‌كان و نه‌ندازه‌ى ماله‌يتيانى له‌ گشت به‌شينكا پون بكانه‌وه (وَلَوْ تَرَكَ لَفْظُ التَّغْلِيْقِ وَتَوَاهُ جَارٌ) نه‌گه‌ر گه‌وره‌كه‌ وشه‌ى هه‌لواسينه‌كه‌ى نه‌گوت به‌لام نيه‌تى هه‌لواسينه‌كه‌ى هه‌بوو، نه‌وش هه‌ر دروست ده‌بن، به‌لام (وَلَا يَكْفِي لَفْظُ كِتَابَةِ بِلَا تَغْلِيْقٍ وَلَا نَبْءٍ عَلَى الْمَذْهَبِ) وشه‌ى نويسراوپيدان بين هه‌لواسين و بين نيه‌تى هه‌لواسين به‌س نيه‌ (وَيَقُولُ الْمُكَاتِبُ قَبْلْتُ) ده‌بى نويسراوپيدراوه‌كه‌ش يه‌كسه‌ر بلى: قبولم كرد.

(وَشَرَطُهُمَا) مه‌رجى نويسراوده‌ره‌كه‌و نويسراوپيدراوه‌كه‌: (تَكْلِيْفٌ وَإِطْلَاقٌ) ده‌بى هه‌ر يو‌كيان بالغ و عاقل و به‌ خوشى‌خويان بين و هه‌م گه‌وره‌كه‌ش ده‌ستكارى دروست بين (وَكِتَابَةُ الْمَرِيضِ مِنَ الثَّلَاثِ) نويسراودانى نه‌خوش له‌ ستيه‌كى ماله‌كه‌ى حيساب ده‌كرى (فَإِنْ كَانَ لَهُ مِثْلُهُ) چا نه‌گه‌ر گه‌وره‌كه‌ به‌ نه‌ندازه‌ى دوو هه‌ندى كويله‌كه‌ى مالى هه‌بن، نه‌وه (صَحَّتْ كِتَابَتُهُ كُلُّهُ) نويسراودانى هه‌مو كويله‌كه‌ دروست ده‌بن (فَإِنْ لَمْ يَمْلِكْ غَيْرَهُ) چا نه‌گه‌ر گه‌وره‌كه‌ جگه له‌ كويله‌كه‌ هيچ مالى‌ترى نه‌بو (وَأَدَّى فِي حَيَاتِهِ مَاتَيْنِ) هه‌ر له‌ ژيانى گه‌وره‌كه‌شدا دووسه‌د دينارى دابو: كه‌ مامله‌ته‌كه‌ى له‌ سه‌ر كرديو (وَقِيَمَتُهُ مِائَةُ) نرخى كويله‌كه‌ش سه‌د دينار بوو، نه‌وه (عَتَقَ) هه‌مووى نازاد ده‌بن، به‌لام (وَإِنْ أَدَّى مِائَةَ) نه‌گه‌ر ته‌نها سه‌د دينارى دابن، نه‌وه (عَتَقَ ثَلَاثًا) دوو ستيه‌كى كويله‌كه‌ نازاد ده‌بن.

(وَلَوْ كَاتَبَ مُرْتَدُّ) نه‌گه‌ر پاشكه‌زيبويك نويسراوى دابه كويله‌كه‌ى، نه‌وه (بُنِيَ عَلَى أَقْوَالٍ مَلِكِهِ) له‌ سه‌ر فهرموده‌كانى ملكايه‌تى بنيات ده‌ندري (فَإِنْ وَقَفَنَاهُ بَطَلَتْ عَلَى الْجَدِيدِ)

وَلَا تَصِحُّ كِتَابَةُ مَرْهُونٍ وَمُكْرَى، وَشَرَطُ الْعَوَضِ كَوْنُهُ دَيْنًا مُؤَجَّلًا، وَلَوْ مُنْفَعَةً، وَمُنْجَمًا بِنَجْمَيْنِ فَأَكْثَرُ، وَقِيلَ: إِنْ مَلَكَ بَعْضُهُ وَبَاقِيَهُ حُرٌّ لَمْ يُشْتَرَطْ أَجَلٌ وَتَنْجِيمٌ، وَلَوْ كَاتَبَ عَلَى خِدْمَةِ شَهْرٍ وَدِينَارٍ عِنْدَ انْقِضَائِهِ صَحَّتْ، أَوْ عَلَى أَنْ يَبِيعَهُ كَذَا فَسَدَتْ، وَلَوْ قَالَ كَاتَبْتُكَ وَبِعْتُكَ هَذَا التُّوبَ بِأَلْفٍ وَتَجَمَّ الْأَلْفُ وَعَلَّقَ الْحُرِّيَّةَ بِأَدَائِهِ فَالْمَذْهَبُ صَحَّةُ الْكِتَابَةِ دُونَ الْبَيْعِ، وَلَوْ كَاتَبَ عَبْدًا عَلَى عَوَضٍ مُنْجَمٍ وَعَلَّقَ عَقْدَهُمْ بِأَدَائِهِ فَالْأَنْصُ صَحَّتْهَا، وَيُوزَعُ عَلَى قِيَمَتِهِمْ يَوْمَ الْكِتَابَةِ فَمَنْ أَذَى حَصَّتْهُ عَقْدٌ، وَمَنْ عَجَزَ رَقٌّ، وَتَصِحُّ كِتَابَةُ بَعْضٍ مِنْ بَاقِيهِ حُرٌّ، فَلَوْ كَاتَبَ كُلَّهُ

نه گهر به فهرموده‌ی به‌هیزتر ملکایه‌تی پابگیرین: نه‌وه مامله‌ته‌که به‌تال ده‌بیته‌وه (وَلَا تَصِحُّ كِتَابَةُ مَرْهُونٍ وَمُكْرَى) نووسراودانه کویله‌ی په‌هنکراو و به‌کریدراو دروست نابیی، چونکه که‌سابه‌تی پئی نا‌کړی.

(وَشَرَطُ الْعَوَضِ) مهرجی پاره‌ی نووسراودانه‌که: (كَوْنُهُ دَيْنًا مُؤَجَّلًا) ده‌بی قهرزینکی ماوه بڼ داندراو بڼ (وَلَوْ مُنْفَعَةً) مهرچند پاره‌که‌ش سودیک بڼ، هم (وَمُنْجَمًا بِنَجْمَيْنِ فَأَكْثَرُ) ده‌بی پاره هیتانه‌که‌ش به‌ش به‌ش کرابڼ، واته: به دوو چار، یان به زیاتر له دوو چار پاره‌که به‌یتنی (وَقِيلَ) له فهرموده‌یه‌کی بڼ‌هیزدا (إِنْ مَلَكَ بَعْضُهُ وَبَاقِيَهُ حُرٌّ) نه‌گهر به‌شپیکي ملکي گهره‌کی بڼ و به‌شپیکشي نازاد بڼ (لَمْ يُشْتَرَطْ أَجَلٌ وَتَنْجِيمٌ) ماوه دانانو به‌شکردنی پاره هیتانه‌که مهرچ نیه (وَلَوْ كَاتَبَ عَلَى خِدْمَةِ شَهْرٍ وَدِينَارٍ عِنْدَ انْقِضَائِهِ) نه‌گهر نووسراوی دایه کویله‌کی له سهر خزمه‌تکردنی مانگیک و دیناریک له کاتی ته‌واوویونی مانگه‌که، نه‌وه (صَحَّتْ) دروست ده‌بی (أَوْ عَلَى أَنْ يَبِيعَهُ كَذَا) یان له سهر نه‌وه‌ی فلانه شته‌ی بفروشیتنی، نه‌وه (فَسَدَتْ) به‌تال ده‌بی.

(وَلَوْ قَالَ) نه‌گهر گهره‌کی گوتی: (كَاتَبْتُكَ وَبِعْتُكَ هَذَا التُّوبَ بِأَلْفٍ) نووسراوم دایبی و نه‌م جله‌شم فروشتین به مهرزار دینار (وَتَجَمَّ الْأَلْفُ وَعَلَّقَ الْحُرِّيَّةَ بِأَدَائِهِ) هیتانی مهرزاره‌که‌شی به‌ش به‌ش کړېو نازادیه‌که‌شی به هیتانی مهرزاره‌که مهرلواسی، نه‌وه (فَالْمَذْهَبُ صَحَّةُ الْكِتَابَةِ دُونَ الْبَيْعِ) نووسراودانه‌که دروست ده‌بی، به‌لام فروشتنه‌که دروست نابیی (وَلَوْ كَاتَبَ عَبْدًا عَلَى عَوَضٍ مُنْجَمٍ) نه‌گهر نووسراوی دایه چهند کویله‌یک له سهر هندیک پاره‌ی به‌ش به‌شکراو (وَعَلَّقَ عَقْدَهُمْ بِأَدَائِهِ) نازادی گشتیانی به دانی مال‌که مهرلواسی، نه‌وه (فَالْأَنْصُ صَحَّتْهَا، وَيُوزَعُ عَلَى قِيَمَتِهِمْ يَوْمَ الْكِتَابَةِ) نووسراودانه‌که دروست ده‌بی و پاره‌که‌ش به سهر نرخي کویله‌کاندا به‌ش ده‌کړی له پوړی نووسراودانه‌که (فَمَنْ أَذَى حَصَّتْهُ عَقْدٌ) جا مهر کویله‌یک به‌شه پاره‌کی خوی بدا، نازاد ده‌بی و (وَمَنْ عَجَزَ رَقٌّ) مهر کویله‌یکش توانای مال‌دانه‌کی نه‌بی مهر به کویله‌یی ده‌میټته‌وه.

(وَتَصِحُّ كِتَابَةُ بَعْضٍ مِنْ بَاقِيهِ حُرٌّ) دروسته نووسراو بداته نه‌و کویله‌یی به‌شه‌کی‌تری نازاده (فَلَوْ كَاتَبَ كُلَّهُ) جا نه‌گهر نووسراوی دایه مهرموو نه‌و کویله‌یی به‌شپیکي نازاده،

صَحَّ فِي الرَّقِّ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ كَاتَبَ بَعْضَ رَقِيقٍ لَسَدَتْ إِنْ كَانَ بَاقِيَهُ لِقَيْرِهِ وَلَمْ يَأْذَنْ، وَكَذَا إِنْ أَذَنْ أَوْ كَانَ لَهُ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلَوْ كَاتَبَهُ مَعًا أَوْ وَكَلَّاهُ صَحَّ إِنْ اتَّفَقَتْ النُّجُومُ وَجُعِلَ الْمَالُ عَلَى نِسْبَةِ مَلَكَيهِمَا، فَلَوْ عَجَزَ فَعَجَزَهُ أَحَدُهُمَا وَأَرَادَ الْآخَرُ إِبْقَاءَهُ فَكَابِتْدَاءِ عَقْدٍ، وَقِيلَ يَجُوزُ، وَلَوْ أَبْرَأَهُ مِنْ نَصِيهِ أَوْ اعْتَقَهُ عَتَقَ نَصِيَّهُ، وَقَوْمُ الْبَاقِي إِنْ كَانَ مُوسِرًا. (فَصْلٌ يَلْزَمُ السَّيِّدَ أَنْ يَحْطَّ عَنْهُ جُزْءًا مِنَ الْمَالِ، أَوْ يَدْفَعَهُ إِلَيْهِ،

نه وه (صَحَّ فِي الرَّقِّ فِي الْأَظْهَرِ) له به شه كزيله كه یدا دروست ده بی و هر کاتیک به نه ندازه ی به شه کزيله كه ی مالی هینا نازاد ده بی و له به شه نازاده كه شدا به تال ده بیته وه. (وَلَوْ كَاتَبَ بَعْضَ رَقِيقٍ) نه گهر نووسراوی دایه به شیکی کزيله كه، نه وه (فَسَدَتْ إِنْ كَانَ بَاقِيَهُ لِقَيْرِهِ وَلَمْ يَأْذَنْ) نووسراودانه كه به تال ده بیته وه، نه گهر به شه كه ی تری هی كه سیکی تری و نیزنی نه داین (وَكَذَا إِنْ أَذَنْ أَوْ كَانَ لَهُ عَلَى الْمَذْهَبِ) هر وه ها نه گهر نیزنیسی داین، یان به شه كه ی تریشی هی خزی بی هر به تال ده بیته وه، چونكه كزيله كه بی كه سابهت سه ریخو نابی.

به لام (وَلَوْ كَاتَبَهُ مَعًا أَوْ وَكَلَّاهُ) نه گهر هر دوو هاویه شه كان ویکرا نووسراویان دایه کزيله كه، یان وه کیلیکیان گرت، نه و کاته (صَحَّ إِنْ اتَّفَقَتْ النُّجُومُ) دروست ده بی، نه گهر به شه كانی مالیهینانه كه وه كو یه كتری بن، كه وابو: (وَجُعِلَ الْمَالُ عَلَى نِسْبَةِ مَلَكَيهِمَا) ماله كه ش به گویره ی به شه ملكایه تی هاویه شه كان له سر کزيله كه داده ندری (فَلَوْ عَجَزَ فَعَجَزَهُ أَحَدُهُمَا) جا نه گهر کزيله كه توانای مالیهینانه كه ی نه بو و هاویه شیک بی توانای کردو نووسراودانه كه ی ه لوه شانده وه (وَأَرَادَ الْآخَرُ إِبْقَاءَهُ) هاویه شه كه ی تریش ویستی بییهیته وه و ه لینه وه شانده وه، نه وه ش (فَكَابِتْدَاءِ عَقْدٍ) وه كه سه رتهای مامله ته كه یه و دروست نابی (وَقِيلَ يَجُوزُ) له فهر موده یه کی بی هیزدا دروسته.

(وَلَوْ أَبْرَأَهُ مِنْ نَصِيهِ أَوْ اعْتَقَهُ) نه گهر هاویه شیک له به شه ماله كه ی خزی گهرده نی نازاد کرد، یان به خزیایی به شه كه ی خزی نازاد کرد، نه وه (عَتَقَ نَصِيَّهُ) به شه كه ی وی نازاد ده بی و (وَقَوْمُ الْبَاقِي إِنْ كَانَ مُوسِرًا) به شی هاویه شه كه ی تریشی له سر ده قرسیندری و نازادیه كه پیدا ده پواته به شی هاویه شه كه و گشتی نازاد ده بی نه گهر ه بیوی بی، به لام نه گهر نه بیوی بی له سه ری ناقرسیندری و ته نها به شی خزی نازاد ده بی.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي دَاشْكَانْدَنِي بِه شِيْكَی مَالِي نووسراودانه كه﴾

(يَلْزَمُ السَّيِّدَ) له سر گهرده كه واجبه (أَنْ يَحْطَّ عَنْهُ جُزْءًا مِنَ الْمَالِ) به شیکی مالی نووسراودانه كه له کزيله كه دابشکیتنی و ه مووی لوه رنه گری (أَوْ يَدْفَعَهُ إِلَيْهِ) یان به خزی هه ندیک مال بداته کزيله كه تاكو مالی نووسراودانه كه ی پی ته واو بکا، خوی گهرده ده فهرموی: ﴿وَأَوْفَوْهُمْ مِنْ مَالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ﴾ هه ندیک له و مالی خوا داویه تیه نیوه،

وَالْحَطُّ أَوْلَى، وَفِي التَّجْمِ الْأَخِيرِ أَلَيْقُ، وَالْأَصَحُّ أَنَّهُ يَكْفَى مَا يَقَعُ عَلَيْهِ الْأِسْمُ وَلَا يَخْتَلِفُ بِحَسَبِ الْمَالِ، وَأَنْ وَقْتُ وَجُوبِهِ قَبْلَ الْعَقْرِ، وَيُسْتَحَبُّ الرَّبْعُ، وَإِلَّا فَالسُّبْعُ، وَيَحْرُمُ وَطْءُ مُكَاتَّبَتِهِ، وَلَا حَدٌّ فِيهِ، وَيَجِبُ مَهْرٌ، وَالْوَلَدُ حُرٌّ، وَلَا تَجِبُ قِيمَتُهُ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَصَارَتْ مُسْتَوْلَدَةً مُكَاتَّبَةً فَإِنْ عَجَزَتْ عَقَّتْ بِمَوْتِهِ، وَوَلَدُهَا مِنْ نِكَاحٍ أَوْ زِنَا مُكَاتَّبٌ فِي الْأَظْهَرِ يَتَّبِعُهَا رِقًا وَعَقًّا، وَلَيْسَ عَلَيْهِ شَيْءٌ، وَالْحَقُّ فِيهِ لِلسَّيِّدِ، وَلَيْسَ قَوْلُ لَهَا، فَلَوْ قُتِلَ فَقِيمَتُهُ لَدَى الْحَقِّ، وَالْمَذْهَبُ أَنَّ أَرْضَ

بیده نه نووسراو پیدراوه کان. (وَالْحَطُّ أَوْلَى) داشکندنه که باشته ره مالدانه که، هم (وَفِي التَّجْمِ الْأَخِيرِ أَلَيْقُ) له به شه که ی کوتاییشدا شیاو تره، جا نه گهر که وره که مردو هیج مالی نه دابوه کویله که و هیجی بۆ دانه شکاندبو، نه و کاته واجبه: میراتگره که ی بیداتی، یان داییشکینتی (وَالْأَصَحُّ أَنَّهُ يَكْفَى مَا يَقَعُ عَلَيْهِ الْأِسْمُ) نه و نه ده به سه ناوی مال، یان ناوی داشکندن بی (وَلَا يَخْتَلِفُ بِحَسَبِ الْمَالِ) دا شکاوه که به گویره ی ماله که ناگوهری (وَأَنْ وَقْتُ وَجُوبِهِ قَبْلَ الْعَقْرِ) کاتی واجبوونی داشکندن و مالدانه که پیش نازادبوونه که یه، نینجا (وَيُسْتَحَبُّ الرَّبْعُ) سوننه ته: چوار یکی ماله که داییشکینتی، یان بیداتی (وَإِلَّا) نه گهر نا: (فَالسُّبْعُ) هفت یکی ماله که سوننه ته.

(وَيَحْرُمُ وَطْءُ مُكَاتَّبَتِهِ وَلَا حَدٌّ فِيهِ) له گهره که حرامه جیماع له گه ل (جاریه) نووسراو پیدراوه که ی بکا، به لام سزای زینای تی دا نیو (وَيَجِبُ مَهْرٌ) ماره یی نه م جیماعه شی له سر واجب ده بی بیداته (جاریه) که (وَالْوَلَدُ حُرٌّ) مندالی نه م جیماعه ش نازاده و له نه زادی گهره که یه و نایته کویله (وَلَا تَجِبُ قِيمَتُهُ عَلَى الْمَذْهَبِ) نرخ ی منداله که ش له سر گهره که واجب نابی (وَصَارَتْ مُسْتَوْلَدَةً مُكَاتَّبَةً) نه م (جاریه) یه ش ده بیته (أَمِ الْوَلَدُ) یکی نووسراو پیدراو، که واته: (فَإِنْ عَجَزَتْ عَقَّتْ بِمَوْتِهِ) نه گهر توانای نه بو ماله که به یینی، نه و کاته به مرینی گهره که ی به هوی (أَمِ الْوَلَدُ) ی نازاد ده بی.

(وَوَلَدُهَا مِنْ نِكَاحٍ أَوْ زِنَا مُكَاتَّبٌ فِي الْأَظْهَرِ) له دوی نووسراو دانه که، هر مندالیکی له (جاریه) یه کی نووسراو پیدراو بی: له ماره برین، یان له زینا، نه ویش و هکو خوی بریاری نووسراو پیدراوی بۆ ده در، که و ابو: (يَتَّبِعُهَا رِقًا وَعَقًّا) منداله که پابه ندی دایکی ده بی: له کویلا یه تی و نازادی دا (و) هر کاتیک منداله که به نازادبوونی دایکی نازاد بوو (لَيْسَ عَلَيْهِ شَيْءٌ) هیج مال له سر منداله که واجب نیه بیداته گهره که ی دایکی، چونکه مامله تی له گه ل نه کردوه (و) نه گهر منداله که نازاد نه بی (الْحَقُّ فِيهِ لِلسَّيِّدِ) مافی ملکایه تی ی بۆ گهره که ی دایکیه تی (وَفِي قَوْلِ لَهَا) له فرموده یه کی بی میزدا: ملکایه تی بۆ دایکیه تی (فَلَوْ قُتِلَ) جا نه گهر نه م منداله کوژا، نه وه (فَقِيمَتُهُ لَدَى الْحَقِّ) نه و نرخ ی له توله ی و رده گیر ی بۆ خاوه مافه که یه تی که گهره که ی دایکیه تی (وَالْمَذْهَبُ أَنَّ أَرْضَ

جَنَابَتِهِ عَلَيْهِ، وَكَسَبَهُ وَمَهْرَهُ يُنْفِقُ مِنْهَا عَلَيْهِ، وَمَا فَضَلَ وَقَفَ، فَإِنْ عَتَقَ فَلَهُ، وَإِلَّا فَلِلسَّيِّدِ، وَلَا يَنْتَقِ شَيْءٌ مِنَ الْمُكَاتَبِ حَتَّى يُؤْذِيَ الْجَمِيعَ، وَلَوْ أَتَى بِمَالٍ فَقَالَ السَّيِّدُ هَذَا حَرَامٌ وَلَا بَيْنَةَ حَلْفِ الْمُكَاتَبِ أَنَّهُ حَلَالٌ، وَيُقَالُ لِلْسَّيِّدِ تَأْخُذُهُ أَوْ تُبْرِئُهُ عَنْهُ، فَإِنْ أَبَى قَبْضَهُ الْقَاضِي، فَإِنْ نَكَلَ الْمُكَاتَبُ حَلْفَ السَّيِّدِ، وَلَوْ خَرَجَ الْمُؤْذَى مُسْتَحَقًّا رَجَعَ السَّيِّدُ بِدَلِّهِ، فَإِنْ كَانَ فِي النُّجْمِ الْآخِرِ بَانَ أَنَّ الْعِتْقَ لَمْ يَقَعْ وَإِنْ كَانَ قَالَ عِنْدَ أَخْذِهِ أَلْتُ حُرًّا، وَإِنْ خَرَجَ مَعِيًّا فَلَهُ رَدُّهُ وَأَخْذُ بَدَلِهِ،

جَنَابَتِهِ عَلَيْهِ) تَوَلَّاهُ تَاوَانَهُ كَيْ مَدَالَه كَش لَه سَهَر خَوِيَه تِي (وَكَسَبَهُ وَمَهْرَهُ يُنْفِقُ مِنْهَا عَلَيْهِ) كَه سَابَه تَو مَارِهِي مَدَالَه كَش مَدَالَه كِي پِي بَه خِيَو دَه كَرِيَو (وَمَا فَضَلَ وَقَفَ) نَوَهِي زِيَادِيَش بُو پَادَه كِيرِي: (فَإِنْ عَتَقَ فَلَهُ، وَإِلَّا فَلِلْسَّيِّدِ) جَا نَه كَر نَازَاد بُو بُو خَوِيَه تِي، نَه كَر نَا: بُو كَه وَرَه كَه يَه تِي.

(وَلَا يَنْتَقِ شَيْءٌ مِنَ الْمُكَاتَبِ حَتَّى يُؤْذِيَ الْجَمِيعَ) هِيَج بَه شِيَك لَه نُوَسْرَاوِيَدِرَاوَه كَه نَازَاد نَابِي تَا هَمُو پَارَه كَه دَه دَا تَه كَه وَرَه كِي، پِيغَه مَبَر ۞ فِه رَمُوِيَه تِي: ﴿الْمُكَاتَبُ عَبْدٌ مَّا بَقِيَ عَلَيْهِ مِنْهُمْ﴾ آخِرَه أَبوداود باسناد حسن، نُوَسْرَاوِيَدِرَاوَه ر كُزِيلَه يَه تَا دِيرَه مِيَكِي لَه سَهَر مَابِي. (وَلَوْ أَتَى بِمَالٍ) نَه كَر نُوَسْرَاوِيَدِرَاوَه كَه مَالِيَكِي هِيْنَا، بَه لَام (فَقَالَ السَّيِّدُ هَذَا حَرَامٌ وَلَا بَيْنَةَ) كَه وَرَه كِي كُوتِي: نَه مَالَه حَه رَامَه، هِيَج شَاهِيدِيَشِي نَه بُو، نَه وَكَاتَه (حَلْفَ الْمُكَاتَبِ أَنَّهُ حَلَالٌ) نُوَسْرَاوِيَدِرَاوَه كَه سُوِيَنَد دَه خَوَا: مَالَه كَه حَه لَالَه. نِيَنجَا (وَيُقَالُ لِلْسَّيِّدِ تَأْخُذُهُ أَوْ تُبْرِئُهُ عَنْهُ) دَه كُوتَرِيَن تَه كَه وَرَه كِي: يَان دَه بِي مَالَه كِي لِيَوَه رَه كِيرِي، يَان كَه رَدَه نِي لَه پَارَه كَه نَازَاد بَكِي (فَإِنْ أَبَى) جَا نَه كَر كَه وَرَه كِي رَقَه كَارِي كَرَد، نَه وَكَاتَه (قَبْضَهُ الْقَاضِي) قَازِي پَارَه كَه وَرَدَه كِيرِيَو نُوَسْرَاوِيَدِرَاوَه كَش نَازَاد دَه بِي (فَإِنْ نَكَلَ الْمُكَاتَبُ حَلْفَ السَّيِّدِ) جَا نَه كَر نُوَسْرَاوِيَدِرَاوَه كَه سُوِيَنَدِي نَه خَوَارَد، نَه وَكَاتَه كَه وَرَه كِي سُوِيَنَد دَه خَوَا: نَه مَالَه مَلِكِي نُوَسْرَاوِيَدِرَاوَه كَه نِيَه.

(وَلَوْ خَرَجَ الْمُؤْذَى مُسْتَحَقًّا) جَا نَه كَر نَه مَالَه ي نُوَسْرَاوِيَدِرَاوَه كَه دَاوِيَه تِيَه كَه وَرَه كِي بَه مَالِي كَه سِيَكِي تَر دَه رَجُو: وَه ك دَزَاو بِي، نَه وَكَاتَه (رَجَعَ السَّيِّدُ بِدَلِّهِ) كَه وَرَه كَه مَالِيَكِي تَر لَه جِيَانِي نَه مَالَه لَه نُوَسْرَاوِيَدِرَاوَه كِي وَه رَدَه كِيرِي (فَإِنْ كَانَ فِي النُّجْمِ الْآخِرِ) جَا نَه كَر مَالَه دَزَاوَه كَه لَه بَه شَه كِي كُوتَايِي دَا بِي، نَوَه (بَانَ أَنَّ الْعِتْقَ لَمْ يَقَعْ) نَاشَكِرَاوِي: نَازَاد بُو نَه كَه نَه هَاتُوتَه جِي (وَإِنْ كَانَ قَالَ عِنْدَ أَخْذِهِ أَنْتَ حُرٌّ) هَه رَه چَه نَد لَه كَاتِي وَه رَكُرَتَنِي مَالَه كَه شَدَا كَه وَرَه كَه كُوتَبِيَتِي: تَر نَازَادِي. بَه لَام (وَإِنْ خَرَجَ مَعِيًّا) نَه كَر مَالَه كَه عَه پِيدَار دَه رَجُو، نَه وَكَاتَه (فَلَهُ رَدُّهُ وَأَخْذُ بَدَلِهِ) بُو كَه وَرَه كِي دُرُوسَتَه مَالَه كَه بَكَه رِيَنِيَتَه وَه مَالِيَكِي تَرِي لَه جِيَانِي لِيَوَه رَه كِيرِي.

وَلَا يَتَزَوَّجُ إِلَّا بِإِذْنِ سَيِّدِهِ، وَلَا يَتَسَرَّى بِإِذْنِهِ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلَهُ شِرَاءُ الْجَوَارِي لِلتَّجَارَةِ فَإِنْ وَطَّئَهَا فَلَا حَدَّ وَالْوَلَدُ نَسِيبٌ، فَإِنْ وَلَدَتْهُ فِي الْكِتَابَةِ أَوْ بَعْدَ عَتَقِهِ لَدُونِ سِتَّةِ أَشْهُرٍ تَبِعَهُ رَقًا وَعَتَقًا، وَلَا تَصِيرُ مُسْتَوْلَدَةٌ فِي الْأَظْهَرِ، وَإِنْ وَلَدَتْهُ بَعْدَ الْعَتَقِ لَفَوْقَ سِتَّةِ أَشْهُرٍ وَكَانَ يَطْوُهَا فَهُوَ حُرٌّ وَهِيَ أُمُّ وَلَدٍ، وَلَوْ عَجَلَ النُّجُومُ لَمْ يُجَبِّرِ السَّيِّدُ عَلَى الْقَبُولِ إِنْ كَانَ لَهُ فِي الْاِمْتِنَاعِ غَرَضٌ كَمَوْتِهِ حِفْظُهُ أَوْ خَوْفُ عَلَيْهِ، وَإِلَّا فَيُجَبِّرُ فَإِنْ أَبَى قَبَضَهُ الْقَاضِي، وَلَوْ عَجَلَ بَعْضُهَا لِيُبْرِئَهُ مِنَ الْبَاقِي فَأَبْرَأَهُ

(وَلَا يَتَزَوَّجُ إِلَّا بِإِذْنِ سَيِّدِهِ) نابی نووسراوپیتدراوه که ژن بهینتی تهنه به نیزنی گوره که ی نهی، هم (وَلَا يَتَسَرَّى بِإِذْنِهِ عَلَى الْمَذْهَبِ) نابی جیماع له گه ل (جاریه) کانیشی بکا، هر چه ند به نیزنی گوره که ش بی (وَلَهُ شِرَاءُ الْجَوَارِي لِلتَّجَارَةِ) بی نووسراوپیتدراوه که بروسنه: (جاریه) کان بکری بی بازگانی (فَإِنْ وَطَّئَهَا فَلَا حَدَّ) جا نه گهر جیماعی له گه ل - نه م (جاریه) کپردراوانه کرد، نه وه حهرامه به لام سزای زینای له سهر نیه، هم (وَالْوَلَدُ نَسِيبٌ) مندالی نه م جیماعه ش مندالی نووسراوپیتدراوه که یه، که وابو: (فَإِنْ وَلَدَتْهُ فِي الْكِتَابَةِ أَوْ بَعْدَ عَتَقِهِ لَدُونِ سِتَّةِ أَشْهُرٍ) نه گهر (جاریه) که له ماوه ی نووسراوپیتدراوه که دا - پیتش نازانبوون - منداله که ی لیبو، یان له نوای نازانبوونی کویله که به که متر له شه ش مانگ منداله که ی لیبو، نه وه له هربوو حاله تدا (تَبِعَهُ رَقًا وَعَتَقًا) منداله که پابه ندی نووسراوپیتدراوه که ده بی: له کویله یی و له نازادی دا، واته: هر کاتیک نووسراوپیتدراوه که نازاد بوو، منداله که شی نازاد ده بی، نه گهر نا: هربوویکیان به کویله یی له ملکایه تی گوره که دا ده میتنه وه، به لام (وَلَا تَصِيرُ مُسْتَوْلَدَةٌ فِي الْأَظْهَرِ) دایکی منداله که نابیته دایکه مندال، چونکه به کویله ناوس بووه، به لام (وَإِنْ وَلَدَتْهُ بَعْدَ الْعَتَقِ لَفَوْقَ سِتَّةِ أَشْهُرٍ وَكَانَ يَطْوُهَا) نه گهر (جاریه) که له نوای نازانبوونی نووسراوپیتدراوه که به زیاتر له شه ش مانگ منداله که ی لیبو، نووسراوپیتدراوه که ش جیماعی له گه ل ده کرد، نه و کاته (فَهُوَ حُرٌّ وَهِيَ أُمُّ وَلَدٍ) و لدر منداله که نازاده و (جاریه) که ش دایکه منداله، چونکه له نوای نازادی ناوس بووه.

(وَلَوْ عَجَلَ النُّجُومُ) نه گهر نووسراوپیتدراوه که به شه کانی پاره هینانه که ی وه پیتش خستن، نه وه (لَمْ يُجَبِّرِ السَّيِّدُ عَلَى الْقَبُولِ) گوره که زدی لیتاکری پاره که ی لقبول بکا (إِنْ كَانَ لَهُ فِي الْاِمْتِنَاعِ غَرَضٌ كَمَوْتِهِ حِفْظُهُ أَوْ خَوْفُ عَلَيْهِ) نه گهر گوره که مه به سستیکی شه رع ی ه بی: وه کو نه رکی پاراستنی پاره که، یان ترسی له ده ستجوونی پاره که (وَإِلَّا فَيُجَبِّرُ) به لام نه گهر هیچ مه به سستیکی نه بی، نه و کاته زدی لیده کری (فَإِنْ أَبَى قَبَضَهُ الْقَاضِي) جا نه گهر قبولی نه کرد، نه و کاته قازی له جیاتی وی ماله که ورده گری و نووسراوپیتدراوه که ش نازاد ده بی، به لام (وَلَوْ عَجَلَ بَعْضُهَا لِيُبْرِئَهُ مِنَ الْبَاقِي) نه گهر نووسراوپیتدراوه که هندی که پاره ی زوتر هینا، تا کو گوره که له به شه که ی تر گهرده نی نازاد بکا (فَأَبْرَأَهُ) جا گوره که ش

لَمْ يَصِحَّ الدَّفْعُ وَلَا الْإِبْرَاءُ، وَلَا يَصِحُّ بَيْعُ الثُّجُومِ وَلَا الْاِغْتِيَاضُ عَنْهَا، فَلَوْ بَاعَ وَأَدَّى إِلَى الْمُشْتَرِي لَمْ يَغْتِقْ فِي الْأَظْهَرِ، وَيُطَالِبُ السَّيِّدُ الْمُكَاتَّبَ وَالْمُكَاتَّبُ الْمُشْتَرِي بِمَا أَخَذَ مِنْهُ، وَلَا يَصِحُّ بَيْعُ رَقَبَتِهِ فِي الْجَدِيدِ، فَلَوْ بَاعَ فَأَدَّى إِلَى الْمُشْتَرِي فَفَسَى عَقْبُهُ الْقَوْلَانِ، وَهَبْتُهُ كَتَبْتُهُ، وَلَيْسَ لَهُ بَيْعٌ مَا فِي يَدِ مُكَاتَّبِهِ وَإِعْتَاقُ عَبْدِهِ وَتَرْوِيجُ أَمَتِهِ، وَلَوْ قَالَ لَهُ رَجُلٌ أَغْتِقَ مُكَاتَّبَكَ عَلَى كَذَا فَفَعَلَ عَتَقَ وَلَزِمَهُ مَا التَّزَمَ. (فَصْلٌ فِي الْكِتَابَةِ لِأَزِمَةٍ مِنْ جِهَةِ السَّيِّدِ لَيْسَ لَهُ فَسْخُهَا إِلَّا أَنْ يَغْجَرَ عَنِ الْأَدَاءِ،

که رده‌نی نازاد کرد، نه‌وه (لَمْ يَصِحَّ الدَّفْعُ وَلَا الْإِبْرَاءُ) نه مال‌دانه‌که‌ونه که رده‌ن نازاد کردنه‌که هیچیان دروست نابن.

(وَلَا يَصِحُّ بَيْعُ الثُّجُومِ وَلَا الْاِغْتِيَاضُ عَنْهَا) دروست نیه که ورده‌که به‌شه مال‌ه‌کانی نووسراوپی‌دانه‌که بفروشی؟ چونکه وه‌رینه‌گرتون، هم دروست نیه: له‌جیاتی نه‌و مال‌ه مال‌یکی‌تر له نووسراوپی‌دراوه‌که وه‌ریگری، که‌وابو: (فَلِنْ بَاعَ وَأَدَّى إِلَى الْمُشْتَرِي) نه‌گه‌ر که‌ورده‌که به‌شه مال‌ه‌کانی فروشتنو نووسراوپی‌دراوه‌که‌ش به‌شه مال‌ه‌کانی دانه‌کپاره‌که، نه‌وه (لَمْ يَغْتِقْ فِي الْأَظْهَرِ) نازاد نابن، که‌وابو: (وَيُطَالِبُ السَّيِّدُ الْمُكَاتَّبَ وَالْمُكَاتَّبُ الْمُشْتَرِي بِمَا أَخَذَ مِنْهُ) که‌ورده‌که داوای به‌شه‌کان له‌کویله‌که ده‌کاو کویله‌که‌ش نه‌و مال‌ه‌ی داویه‌تیه‌کپاره‌که‌ی‌ی وه‌رده‌گریته‌وه (وَلَا يَصِحُّ بَيْعُ رَقَبَتِهِ فِي الْجَدِيدِ) دروست نیه کویله‌ی نووسراو پی‌دراو-بئی ره‌زانه‌ندی خوی- بفروشی، به‌لام به‌ره‌زانه‌ندی خوی دروسته‌ بفروشی (فَلَوْ بَاعَ فَأَدَّى إِلَى الْمُشْتَرِي) جا نه‌گه‌ر که‌ورده‌که نووسراوپی‌دراوه‌که‌ی -بئی ره‌زانه‌ندی- فروشت، نووسراوپی‌دراوه‌که‌ش پاره‌ی نووسراودانه‌که‌ی دایه‌کپاره‌که، نه‌وه (فَفِي عَقْبِهِ الْقَوْلَانِ) له‌باره‌ی نازادبوونه‌که‌ی دوو فره‌رموده‌که‌ی پابردو وه‌نه: به‌به‌یزتره‌که‌یان: نازاد نابن (وَهَبْتُهُ كَتَبْتُهُ) به‌خشینی نووسراوپی‌دراوه‌که وه‌کو فروشتنه‌که‌یه‌تی، واته: بئی ره‌زانه‌ندی کویله‌که به‌تال‌ده‌بئی.

(وَلَيْسَ لَهُ بَيْعٌ مَا فِي يَدِ مُكَاتَّبِهِ) بئی که‌ورده‌که دروست نیه نه‌و مال‌ه‌ بفروشی که له‌ده‌ست نووسراوپی‌دراوه‌که‌ی‌دایه، هم (وَإِعْتَاقُ عَبْدِهِ وَتَرْوِيجُ أَمَتِهِ) بئی دروست نیه کویله‌که‌ی وی نازاد بکاو (جاریه) که‌ی وی ماره‌بکا (وَلَوْ قَالَ لَهُ رَجُلٌ) نه‌گه‌ر پی‌اوئیک‌گوتی: (أَغْتِقَ مُكَاتَّبَكَ عَلَى كَذَا فَفَعَلَ) نووسراو پی‌دراوه‌که‌ت له‌سه‌ر نه‌وه‌نده مال‌ه‌ نازاد بکه. نه‌ویش نازادی کرد، نه‌وه (عَتَقَ وَلَزِمَهُ مَا التَّزَمَ) نووسراو پی‌دراوه‌که نازاد ده‌بئی وپاره‌واجب‌کراوه‌که‌ش له‌سه‌ر پی‌اوه‌که واجب‌ده‌بئی بیداته‌که‌ورده‌که.

﴿فَصْلٌ فِي بَاسِي چِه‌سپان و دروستی نووسراودانه‌که﴾

(الْكِتَابَةُ لِأَزِمَةٍ مِنْ جِهَةِ السَّيِّدِ) مامله‌تی نووسراودانه‌که له‌لایه‌ن که‌ورده‌که‌وه‌چه‌سپاوه، واته: (لَيْسَ لَهُ فَسْخُهَا) بئی که‌ورده‌که دروست نیه هه‌لیبوه‌شینتیه‌وه (إِلَّا أَنْ يَغْجَرَ عَنِ الْأَدَاءِ)

وَجَائِزَةٌ لِلْمُكَاتِبِ، فَلَهُ تَرْكُ الْأَدَاءِ وَإِنْ كَانَ مَعَهُ وَقَاءٌ، فَإِذَا عَجَزَ نَفْسَهُ فَلِلصَّيِّدِ الصَّبْرُ
وَالْفَسْخُ بِنَفْسِهِ، وَإِنْ شَاءَ بِالْحَاكِمِ، وَلِلْمُكَاتِبِ الْفَسْخُ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ اسْتَمَهَلَ
الْمُكَاتِبُ عِنْدَ حُلُولِ النُّجْمِ اسْتَحْبُّ إِمَهَالُهُ، فَإِنْ أَمَهَلَ ثُمَّ أَرَادَ الْفَسْخَ فَلَهُ، وَإِنْ كَانَ
مَعَهُ عُرُوضٌ أَمَهَلَهُ لِيَبْقِيَهَا، فَإِنْ عَرَضَ كَسَادٌ فَلَهُ أَنْ لَا يَزِيدَ فِي الْمُهْلَةِ عَلَى ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ،
وَإِنْ كَانَ مَالُهُ غَائِبًا أَمَهَلَهُ إِلَى إِخْضَارِهِ إِنْ كَانَ دُونَ مَرَحَلَتَيْنِ، وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ حَلَّ
النُّجْمُ وَهُوَ غَائِبٌ

تهنها نه گهر نووسراوپيډراوه که بڼتوانا بڼي له پاره مېنانه که له کاتي ديارکراودا،
نه وکاته بڼ گهره که ي دروسته مامله ته که هه لېوه شينيتته وه (وَجَائِزَةٌ لِلْمُكَاتِبِ) بڼ
نووسراوپيډراوه که ش مامله ته که دروستو نه چه سپاوه، واته: (فَلَهُ تَرْكُ الْأَدَاءِ وَإِنْ كَانَ مَعَهُ
أَدَاءٌ) بڼي دروسته ماله که نه داته گهره که، هر چنه به شي نووسراودانه که ش مالي هه بڼ.
که واپو: (فَإِذَا عَجَزَ نَفْسَهُ) هر کاتيک نووسراوپيډراوه که خڅي بڼتوانا کړيو گوتي: تواناي
ماله ينانه که م نيه. يان له کاتي ديارکراودا گوتي: ماله که ناده م وتواناشي هه بوو، نه وکاته
(فَلِلصَّيِّدِ الصَّبْرُ وَالْفَسْخُ بِنَفْسِهِ) بڼ گهره که ي دروسته: ماو په که تر چاوه پوان بکا، هه م
بڼي دروسته: به خڅي مامله ته که هه لېوه شينيتته وه (وَإِنْ شَاءَ بِالْحَاكِمِ) نه گهر چه زيشي کرد
به دابوهر هه ليدوه شينيتته وه، هه م (وَلِلْمُكَاتِبِ الْفَسْخُ فِي الْأَصَحِّ) بڼ نووسراوپيډراوه که ش
دروسته: مامله ته که هه لېوه شينيتته وه، هر چنه به شي نووسراودانه که ش مالي کڅ
کړديتته وه، چا هر کاتيک مامله تي نووسراوپيډراوه که هه لوه شينندراوه، نووسراوپيډراوه که
به کڅيله يي بڼ گهره که ي دمه مينيتته وه و ماله که شي گشتي بڼ گهره که به تي.

(وَلَوْ اسْتَمَهَلَ الْمُكَاتِبُ عِنْدَ حُلُولِ النُّجْمِ) نه گهر نووسراوپيډراوه که له کن هاتني کاتي به شه
مالدانه که دا داوي مڅله تي کرد، نه وه (اسْتَحْبُّ إِمَهَالُهُ) سوننه ته گهره که ي مڅله تي بداتي،
به لام (فَإِنْ أَمَهَلَ ثُمَّ أَرَادَ الْفَسْخَ) نه گهر مڅله تي دايي، نينجا گهره که ي ويستي مامله ته که
هه لېوه شينيتته وه، نه وه (فَلَهُ) بڼي دروسته، به لام (وَإِنْ كَانَ مَعَهُ عُرُوضٌ) نه گهر
نووسراوپيډراوه که که لوپه لي هه بوو، نه وکاته (أَمَهَلَهُ لِيَبْقِيَهَا) واجبه گهره که مڅله تي بداتي
تاکو که لوپه له که ي بفروشي (فَإِنْ عَرَضَ كَسَادٌ) چا نه گهر که لوپه له که ي به سه ردا ماوه
نه فروشرا، نه وکاته (فَلَهُ أَنْ لَا يَزِيدَ فِي الْمُهْلَةِ عَلَى ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ) بڼي دروسته له سني روزان
زياتر مڅله تي نه داتي (وَإِنْ كَانَ مَالُهُ غَائِبًا) نه گهر مالي نووسراوپيډراوه که له شوييتيکي تر
بوو، نه وکاته (أَمَهَلَهُ إِلَى إِخْضَارِهِ) واجبه گهره که مڅله تي بداتي تا ناماده ي ده کا (إِنْ
كَانَ دُونَ مَرَحَلَتَيْنِ) نه گهر شويته که له دوو قوناغ نزیکتر بڼ (وَإِلَّا) به لام نه گهر شويته که
دوو قوناغ، يان زياتر بوو، نه وکاته (فَلَا) واجب نيه مڅله تي بداتي (وَلَوْ حَلَّ النُّجْمُ وَهُوَ
غَائِبٌ) نه گهر کاتي ماله ينانيک هاتو نووسراوپيډراوه که ش له شوييتيکي نابيار بوو، نه و

فَلِلسَّيِّدِ الْفَسْخُ، فَلَوْ كَانَ لَهُ مَالٌ حَاضِرٌ فَلَيْسَ لِلْقَاضِيِ الْأَدَاءُ مِنْهُ، وَلَا تَنْفَسِخُ بِجُنُونِ الْمَكَاتِبِ، وَيُؤَدَّى الْقَاضِيُ إِنْ وَجَدَ لَهُ مَالًا، وَلَا بِجُنُونِ السَّيِّدِ وَيَدْفَعُ إِلَى وَلِيِّهِ، وَلَا يَغْنَقُ بِالْدَّفْعِ إِلَيْهِ، وَلَوْ قَتَلَ سَيِّدُهُ فَلَوَارِثَهُ قِصَاصٌ، فَإِنْ عَفَا عَلَى ذِيَّةٍ أَوْ قَتَلَ خَطَأً أَخَذَهَا مِمَّا مَعَهُ، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ فَلَهُ تَعْجِيزُهُ فِي الْأَصَحِّ، أَوْ قَطَعَ طَرَفَهُ فَاقْتَصَاصُهُ وَالذِّبَةُ كَمَا سَبَقَ، وَلَوْ قَتَلَ أَجَنَبِيًّا أَوْ قَطَعَهُ فَعَفِيَ عَلَى مَالٍ أَوْ كَانَ خَطَأً أَخَذَ مِمَّا مَعَهُ وَمِمَّا سَيَّكَسِبُهُ

کاته (فَلِلسَّيِّدِ الْفَسْخُ) بۆ گه وره که ی دروسته هه لیبوه شیئیتیه وه، که وایو: (فَلَوْ كَانَ لَهُ مَالٌ حَاضِرٌ) نه گهر نووسراو پیئدراوه که مالی حازری هه بوو (فَلَيْسَ لِلْقَاضِيِ الْأَدَاءُ مِنْهُ) بۆ قازی دروست نیه پارهی نووسراو دانه که له و ماله بدا.

(وَلَا تَنْفَسِخُ بِجُنُونِ الْمَكَاتِبِ) مامله ته که به شیئیبوونی نووسراو پیئدراوه که هه لئاوه شیئیه وه، که وایو: (وَيُؤَدَّى الْقَاضِيُ إِنْ وَجَدَ لَهُ مَالًا) له و حاله ته دا- نه گهر نووسراو پیئدراوه که مالی هه بی- قازی پارهی نووسراو دانه که ی بۆ ده دا تا کو نازاد بین، نه گهر به رژه وهندی تی دا بی (وَلَا بِجُنُونِ السَّيِّدِ) هه روه ها به شیئیبوونی گه وره که شی مامله ته که هه لئاوه شیئیه وه، که وایو: (وَيَدْفَعُ إِلَى وَلِيِّهِ) نووسراو پیئدراوه که ماله که ده داته سه ره رشتکاری گه وره که ی، چونکه (وَلَا يَغْنَقُ بِالْدَّفْعِ إِلَيْهِ) نه گهر ماله که بداته شیئیبوه که، نازاد نابی، هه روه ها به مردنی گه وره که شی هه لئاوه شیئیه وه، که وایو: نووسراو پیئدراوه که ماله که ده داته میراتگه کانی گه وره که ی و نازاد ده بی.

(وَلَوْ قَتَلَ سَيِّدُهُ) نه گهر نووسراو پیئدراوه که به قه سدی گه وره که ی خۆی کوشت، نه وه (فَلَوَارِثِهِ قِصَاصٌ) بۆ میراتگری گه وره که ی دروسته له توله بی کوژی (فَإِنْ عَفَا عَلَى ذِيَّةٍ أَوْ قَتَلَ خَطَأً) جا نه گهر له سه ر خوین وه رگرتن عه فوی کرد، یان کوشتنه که به هه له بوو، نه و کاته (أَخَذَهَا مِمَّا مَعَهُ) میراتگه که خوینه که له و ماله وه رده گری که له ده ست نووسراو پیئدراوه که دایه (فَإِنْ لَمْ يَكُنْ) جا نه گهر نووسراو پیئدراوه که هیچ مالی نه بو، یان به شی خوینه که ی نه ده کرد، نه و کاته (فَلَهُ تَعْجِيزُهُ فِي الْأَصَحِّ) بۆ میراتگه که دروسته بین توانای بکاو مامله ته که هه لیبوه شیئیتیه وه، تا کو هه ره به کویله یی بۆ خۆی بمیئیتیه وه (أَوْ قَطَعَ طَرَفَهُ) یان نه گهر نووسراو پیئدراوه که نه دنامیکی گه وره که ی لی کرده وه، نه وه ش (فَاقْتَصَاصُهُ وَالذِّبَةُ كَمَا سَبَقَ) توله لی کرده وه و خوین لی وه رگرتن هه روه که شیوه ی رابیره وه.

(وَلَوْ قَتَلَ أَجَنَبِيًّا أَوْ قَطَعَهُ) نه گهر نووسراو پیئدراوه که به قه سدی بیگانه یه کی کوشت، یان نه دنامیکی لی کرده وه (فَعَفِيَ عَلَى مَالٍ) جا له سه ر وه رگرتنی خوین عه فو کرا (أَوْ كَانَ خَطَأً) یان تاوانه که به هه له بوو، نه و کاته (أَخَذَ مِمَّا مَعَهُ وَمِمَّا سَيَّكَسِبُهُ) خاوه ن مافه که مافی خۆی وه رده گری له و ماله ی له ده ستی کویله که دایه و له و که سابه ته ی له هه ودا

الْأَقْلُ مِنْ قِيَمَتِهِ وَالْأَرْضُ، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ مَعَهُ شَيْءٌ وَسَأَلَ الْمُسْتَحِقُّ تَعْجِيزَهُ عَجْزَهُ الْقَاضِي
وَبِيعَ بِقَدْرِ الْأَرْضِ، فَإِنْ بَقِيَ مِنْهُ شَيْءٌ بَقِيَ فِيهِ الْكِتَابَةُ، وَلِلْسَيِّدِ فِدَاؤُهُ وَإِقَاؤُهُ مُكَاتَّبًا،
وَلَوْ أَعْتَقَهُ بَعْدَ الْجَنَائَةِ أَوْ أُبْرَأَهُ عَتَقَ وَلَزِمَهُ الْفِدَاءُ، وَلَوْ قُتِلَ الْمُكَاتَّبُ بَطَلَتْ وَمَاتَ رَقِيقًا،
وَلِسَيِّدِهِ قِصَاصٌ عَلَى قَاتِلِهِ الْمُكَافِي، وَإِلَّا فَالْقِيَمَةُ، وَيَسْتَقِلُّ بِكُلِّ تَصَرُّفٍ لَا تَبَرُّعٌ فِيهِ وَلَا
خَطَرٌ، وَإِلَّا فَلَا، وَيَصِحُّ بِإِذْنِ سَيِّدِهِ فِي الْأُظْهَرِ، وَلَوْ اشْتَرَى مَنْ يَغْتِقُ عَلَى سَيِّدِهِ صَحٌّ،

دهیکا (الْأَقْلُ مِنْ قِيَمَتِهِ وَالْأَرْضُ) کامه یان که متره له نرخى خوى و له تولى تاوانه که
نهویان وهرده گری (فَإِنْ لَمْ يَكُنْ مَعَهُ شَيْءٌ) جا نه گهر نووسراوپیتدراوه که هیچ مالی نه بو
(وَسَأَلَ الْمُسْتَحِقُّ تَعْجِيزَهُ) خاوهن مافه که ش داواى کرد بی توانا بکری، نه و کاته (عَجْزُهُ
الْقَاضِي وَيَبِيعُ بِقَدْرِ الْأَرْضِ) قازى نووسراوپیتدراوه که بی توانا ده کاو به نه ندازه ی خوینى
تاوانه که ی لایه فروش ری (فَإِنْ بَقِيَ مِنْهُ شَيْءٌ) جا نه گهر هیچ به شیک له
نووسراوپیتدراوه که ماوه و نه فروش را، نه و (بَقِيَ فِيهِ الْكِتَابَةُ) نووسراودانه که له و به شه دا
ده مینیتته وه و هرکاتیک له به رامبر نه و به شه مالی هینا، به شه که ی نازاد ده بی، به لام
نازاد بونه که پیدانا پواته لای به شه فروشراوه که.

(وَلِلْسَيِّدِ فِدَاؤُهُ وَإِقَاؤُهُ مُكَاتَّبًا) بۆ گهرده که ی دروسته به خوى پاره ی تاوانی
نووسراوپیتدراوه که ی بداو هر به نووسراوپیتدراوی بیه یلته وه (وَلَوْ أَعْتَقَهُ بَعْدَ الْجَنَائَةِ)
نه گهر گهرده که له دواى تاوانه که کویله که ی نازاد کرد (أَوْ أُبْرَأَهُ) یان له مالیه یاننه که
گهرده نی نازاد کرد، نه وه (عَتَقَ وَلَزِمَهُ الْفِدَاءُ) نووسراوپیتدراوه که نازاد ده بی و پاره ی
تاوانه که ش له سر گهرده که ی واجب ده بی، چونکه به و نازاد کردنه کویله ی تی فه تاندوه
(وَلَوْ قُتِلَ الْمُكَاتَّبُ) نه گهر نووسراوپیتدراوه که کوژ را، نه وه (بَطَلَتْ وَمَاتَ رَقِيقًا)
نووسراوپیتدراوه که ی به تال بۆته وه به کویله یی مردوه و (وَلِسَيِّدِهِ قِصَاصٌ عَلَى قَاتِلِهِ
الْمُكَافِي) گهرده که شى مافی توله کردنه وه ی هیه له و بکوژیه ی هاچه شنى کوژراوه که یه
(وَإِلَّا) به لام نه گهر بکوژیه که هاچه شن نه بی، نه و کاته (فَالْقِيَمَةُ) نرخى کوژراوه که له
بکوژیه که وهرده گری.

(وَيَسْتَقِلُّ بِكُلِّ تَصَرُّفٍ لَا تَبَرُّعٌ فِيهِ وَلَا خَطَرٌ) نووسراوپیتدراوه که سهریه خى ده بی بۆ گشت
ده سستکاریه کی که به خشین و ترسی تی دا نه بی (وَإِلَّا فَلَا) به لام نه گهر ده سستکاریه که به خشین و
ترسی تی دابی، نه و کاته سهر به خوى نابى، به لام (وَيَصِحُّ بِإِذْنِ سَيِّدِهِ فِي الْأُظْهَرِ) نه و
ده سستکاریه قه ده غه کراوه به نه یزنی گهرده که ی دروست ده بی (وَلَوْ اشْتَرَى مَنْ يَغْتِقُ عَلَى
سَيِّدِهِ) نه گهر نووسراوپیتدراوه که کویله که ی وه های کپی که له سهر حیسابی گهرده که ی
نازاد ده بو: وه ک باوک و مندالی گهرده که ی بکری، نه وه (صَحٌّ) کپنه که دروست ده بی، نینجا

فَإِنْ عَجَزَ وَصَارَ لِسَيِّدِهِ عَقٌّ، أَوْ عَلَيْهِ لَمْ يَصِحَّ بِلَا إِذْنٍ، وَبِإِذْنٍ فِيهِ الْقَوْلَانِ،
فَإِنْ صَحَّ فَمُكَاتَّبَ عَلَيْهِ، وَلَا يَصِحُّ إِعْتَاقُهُ وَكِتَابَتُهُ بِإِذْنٍ عَلَى الْمَذْهَبِ.
(فَصْلُ) الْكِتَابَةِ الْفَاسِدَةِ لَشَرْطٍ أَوْ عَوْضٍ، أَوْ أَجَلٍ فَاسِدٍ كَالصَّحِيحَةِ فِي اسْتِقْلَالِهِ
بِالْكَسْبِ وَفِي اخْتِذَاكَ أَرْضِ الْجَنَابَةِ عَلَيْهِ وَمَهْرٍ شُبْهَةٍ، وَفِي أَنَّهُ يَغْتَقُ بِالْأَدَاءِ وَيَتَّبَعُهُ كَسْبُهُ،
وَكَالتَّغْلِيقِ فِي أَنَّهُ لَا يَغْتَقُ بِإِبْرَاءٍ، وَتَبْطُلُ بِمَوْتِ سَيِّدِهِ، وَتَصِحُّ الْوَصِيَّةُ بِرَقَبَتِهِ، وَلَا
يُضَرَفُ إِلَيْهِ مِنْ سَهْمِ الْمُكَاتَّبِينَ، وَتُخَالَفُهُمَا فِي أَنَّ لِلْسَيِّدِ فَسْخَاحَهَا، وَأَنَّهُ

(فَإِنْ عَجَزَ وَصَارَ لِسَيِّدِهِ) نه گهر نووسراوپيډراوه که بى توانا بو و کويله کړاوه که ش بڼوړه ملکى
که وړه که ی، نه و کاته (عَقٌّ) کويله کړاوه که به بابو کړپايه تی له سر حسابی که وړه که
نازاد ده بى (أَوْ عَلَيْهِ) به لام نه گهر نووسراوپيډراوه که کويله یه کی وهای کړی که له سر
حسابی خوی نازاد ده بو، نه و کاته (لَمْ يَصِحَّ بِلَا إِذْنٍ) به بى نيزنى که وړه که ی کړپنه که ی
دروست نابى، به لام (وَبِإِذْنٍ فِيهِ الْقَوْلَانِ) به نيزنى که وړه که ی دوو فرموده که ی پاپړدوى
تى دايه: (فَإِنْ صَحَّ) جا نه گهر به فرموده ی به هيتر بلين: کړپنه که ی دروست ده بى، نه و
کاته (فَمُكَاتَّبَ عَلَيْهِ) کويله کړاوه که له سر حسابی نووسراوپيډراوه که ده بېته
نووسراوپيډراو، واته: به نازاد بونى وى نازاد ده بى، که واپو: دروست نيه بيفرؤشى، هم (وَلَا
يَصِحُّ إِعْتَاقُهُ وَكِتَابَتُهُ بِإِذْنٍ عَلَى الْمَذْهَبِ) دروست نيه به نيزنى که ورکه ش نازادى بکا، يان
نووسراوى بداتى، چونکه تا نيتا به خوى نازاد نيه و هر کويله يه.

﴿فَصْلٌ: لَه بَاسَى جِيَاوَزَى نُووسراودانى به تال و دروست﴾

(الْكِتَابَةُ الْفَاسِدَةُ لَشَرْطٍ أَوْ عَوْضٍ أَوْ أَجَلٍ فَاسِدٍ) مامله تی نووسراودان که دانه مزراو بى:
به هوى مهرچيکى، يان مالیکى، يان ماوه دانانیکى دانه مزراو (كَالصَّحِيحَةِ فِي اسْتِقْلَالِهِ
بِالْكَسْبِ) وهکو مامله تی دروست بوه له سهر به خوی نووسراوپيډراوه که: له که سابه تدا،
هم (وَفِي اخْتِذَاكَ أَرْضِ الْجَنَابَةِ عَلَيْهِ وَمَهْرٍ شُبْهَةٍ) له وهرگرتنى توله ی تاوانگرتنه سهرى و له
وهرگرتنى ماره یی جيماعى به هه له و هم (وَفِي أَنَّهُ يَغْتَقُ بِالْأَدَاءِ وَيَتَّبَعُهُ كَسْبُهُ) له وهش
که به مالدانه که نازاد ده بى و له دواى نازاد بونيشی که سابه ته که ی پابه ندى خوی ده بى.
به لام (وَكَالتَّغْلِيقِ) نووسراوپيډانى دانه مزراو وهکو هه لواسينه (فِي أَنَّهُ لَا يَغْتَقُ بِإِبْرَاءٍ
وَتَبْطُلُ بِمَوْتِ سَيِّدِهِ) له وهدا: که به گهر دهن نازادگر دن نازاد نابى و به مردنى
که وړه که شى مامله ته که به تال ده بېته وه، هم (وَتَصِحُّ الْوَصِيَّةُ بِرَقَبَتِهِ) دروسته
نووسراوپيډراوى دانه مزراو بکړيته وه سیت، هم (وَلَا يُضَرَفُ إِلَيْهِ مِنْ سَهْمِ الْمُكَاتَّبِينَ) له
به شى نووسراوپيډراوه کان زه کاتى نادریتى.

(وَتُخَالَفُهُمَا) نووسراوپيډراوى دانه مزراو له گه ل مامله تی دروست وه لواسراو جياوازه:
(فِي أَنَّ لِلْسَيِّدِ فَسْخَاحَهَا) له وهدا: بى که وړه که ی دروسته هه لېبوه شينيتته وه، هم (وَأَنَّهُ

لَا يَمْلِكُ مَا يَأْخُذُهُ، بَلْ يَرْجِعُ الْمُكَاتَّبُ بِهِ إِنْ كَانَ مُتَّقَوِّمًا، وَهُوَ عَلَيْهِ بِقِيَمَتِهِ يَوْمَ الْعُنُقِ، فَإِنْ تَجَانَسَا فَأَقْوَالُ التَّقَاصِ، وَيَرْجِعُ صَاحِبُ الْفَضْلِ بِهِ، قُلْتُ: أَصَحُّ أَقْوَالِ التَّقَاصِ مَقْطُوعُ أَحَدِ الدَّيْتَيْنِ بِالْآخِرِ بِلَا رِضَا، وَالثَّانِي بِرِضَاهُمَا، وَالثَّلَاثُ بِرِضَا أَحَدِهِمَا، وَالرَّابِعُ لَا يَسْقُطُ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ. فَإِنْ فَسَخَهَا السَّيِّدُ فَلْيُشْهِدْ، فَلَوْ أَدَّى الْمَالَ فَقَالَ السَّيِّدُ: كُنْتُ فَسَخْتُ فَأَنْكَرَهُ صَدَّقَ الْعَبْدُ بِمِمينه، وَالْأَصَحُّ بَطْلَانُ الْفَاسِدَةِ بِجُنُونِ السَّيِّدِ وَإِعْمَائِهِ وَالْحَجَرِ عَلَيْهِ، لَا بِجُنُونِ الْعَبْدِ، وَلَوْ ادَّعَى كِتَابَةً فَأَنْكَرَهُ سَيِّدُهُ أَوْ وَارِثُهُ صَدَقَا،

لَا يَمْلِكُ مَا يَأْخُذُهُ) نهو شتهى گه وره کهش له نووسراوپیډراوه که وهری ده گری نابیته ملکى وى (بَلْ يَرْجِعُ الْمُكَاتَّبُ بِهِ إِنْ كَانَ مُتَّقَوِّمًا) به لکو نووسراوپیډراوه که -له نوای نازادبوون- شته که له گه وره کهى وهرده گریته وه نه گهر نرخى هه بی و (وَهُوَ عَلَيْهِ بِقِيَمَتِهِ يَوْمَ الْعُنُقِ) گه وره کهش نرخى نووسراوپیډراوه که له نووسراوپیډراوه که وهرده گری له پوزى نازادبوونی دا.

(فَإِنْ تَجَانَسَا) جا نه گهر شته کهى هه ردوکیان هاوړه گه زى یه کترى بوون، نه وه (فَأَقْوَالُ التَّقَاصِ) هه رموده کانی داهاتووى توله لیککړدنه وى تی دانو (وَيَرْجِعُ صَاحِبُ الْفَضْلِ بِهِ) نه وى مافه کهشى زیاتره زیاتره که له وه کهى تر وهرده گریته وه.

(قُلْتُ: أَصَحُّ أَقْوَالِ التَّقَاصِ) نیعمای (النواوى) هه رموویه تى: پاسترینى هه رموده کانی توله لیککړدنه وه نه مه یه: (مَقْطُوعُ أَحَدِ الدَّيْتَيْنِ بِالْآخِرِ بِلَا رِضَا) هه رزى هه ر لایه که به هه رزى لایه کهى تر لاده که وى به بی پازى بوون (وَالثَّانِي بِرِضَاهُمَا) به هه رموده ی نووهمیش: به رازى بوونى هه ردوکیان لاده که وى (وَالثَّلَاثُ بِرِضَا أَحَدِهِمَا) به هه رموده ی سیه همیش به رازى بوونى یه کیکیان لاده که وى (وَالرَّابِعُ لَا يَسْقُطُ) به هه رموده ی چواره همیش: به پازى بوونیش لانا که وى (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

(فَإِنْ فَسَخَهَا السَّيِّدُ فَلْيُشْهِدْ) جا نه گهر گه وره که مامله ته دانه مه زراو کهى هه لوه شانده وه، با شاهید بگرئ، که وایو: (فَلَوْ أَدَّى الْمَالَ فَقَالَ السَّيِّدُ: كُنْتُ فَسَخْتُ) نه گهر نووسراوپیډراوه که ماله کهى دایى، ښجا گه وره کهى گوئى: من مامله ته کهم هه لوه شانده بووه (فَأَنْكَرَهُ) نووسراوپیډراوه کهش گوئى: پاست نیه. نه وه (صَدَّقَ الْعَبْدُ بِمِمينه) به سویندخواردن باوړ به کویله که ده گری (وَالْأَصَحُّ بَطْلَانُ الْفَاسِدَةِ بِجُنُونِ السَّيِّدِ وَإِعْمَائِهِ وَالْحَجَرِ عَلَيْهِ) نووسراوپیډرانی دانه مه زراو به تال ده بیته وه: به شیتبوونى گه وره کهو به بی هه شبوونى و به هه دهغه له سهردانانى (لَا بِجُنُونِ الْعَبْدِ) به لام به شیتبوونى کویله که به تال نابیته وه و هه کانتیک چاک بووه ده توانى ماله که بد او نازاد بښ.

(وَلَوْ ادَّعَى كِتَابَةً) نه گهر کویله یه که گوئى: نووسراوم دراوه تى (فَأَنْكَرَهُ سَيِّدُهُ أَوْ وَارِثُهُ) جا گه وره کهى، یان میراتگری گه وره کهى گوئى: پاست نیه. نه وه (صَدَقًا) به سویندخواردن

وَيَخْلَفُ الْوَارِثُ عَلَى نَفْيِ الْعِلْمِ، وَلَوْ اخْتَلَفَا فِي قَدْرِ النُّجُومِ أَوْ صِفَتِهَا تَحَالُفًا، ثُمَّ إِنْ لَمْ يَكُنْ قَبْضٌ مَا يَدْعِيهِ لَمْ تَنْفَسِخْ الْكِتَابَةُ فِي الْأَصَحِّ، بَلْ إِنْ لَمْ يَتَّفَقَا فَسَخَّ الْقَاضِي، وَإِنْ كَانَ قَبْضُهُ وَقَالَ الْمُكَاتَّبُ: بَعْضُ الْمُقْبُوضِ وَدِيعَةُ عَتَقٍ وَرَجَعَ هُوَ بِمَا أَدَّى، وَالسَّيِّدُ بِقِيَمَتِهِ، وَقَدْ يَتَقَاصَّانِ، وَلَوْ قَالَ: كَاتِبُكَ وَأَنَا مَجْنُونٌ أَوْ مَحْجُورٌ عَلَيَّ فَأَنْكَرَ الْعَبْدُ صُدَّقَ السَّيِّدُ إِنْ عُرِفَ سَبْقُ مَا ادَّعَاهُ، وَإِلَّا فَالْعَبْدُ، وَلَوْ قَالَ السَّيِّدُ: وَضَعْتُ عَنْكَ التَّجَمُّ الْأَوَّلَ أَوْ قَالَ الْبَعْضُ، فَقَالَ بَلْ الْآخِرَ أَوْ الْكُلَّ صُدَّقَ السَّيِّدُ، وَلَوْ مَاتَ عَنْ ابْنَيْنِ وَعَبْدٍ فَقَالَ:

باوه پ به گوره که و به میراتگره که ی ده کړئ و (وَيَخْلَفُ الْوَارِثُ عَلَى نَفْيِ الْعِلْمِ) میراتگره که ش له سر نه زانین سویند ده خوا، گوره که ش به بپاوه یی سویند ده خوا.

(وَلَوْ اخْتَلَفَا فِي قَدْرِ النُّجُومِ أَوْ صِفَتِهَا) نه گره که وړه که و کویله که بووه کیسه یان: له نه دنازه ی به شه مال هینانه کاند، یان له چوڼیه ته که یاندا، نه وه (تَحَالُفًا) هه ربوویان سویند بې یه کتری ده خون (ثُمَّ إِنْ لَمْ يَكُنْ قَبْضٌ مَا يَدْعِيهِ) ټینجا له دواى سویند خواردن نه گره که وړه که نه و مال ی داواى ده کا وهری نه گرتبو، نه وه (لَمْ تَنْفَسِخْ الْكِتَابَةُ فِي الْأَصَحِّ) مامله ته که هه لاناوه شپته وه (بَلْ إِنْ لَمْ يَتَّفَقَا فَسَخَّ الْقَاضِي) به لکو نه گره پرک نه که و تن قازی هه لیده وه شپنیتته وه، به لام (وَإِنْ كَانَ قَبْضُهُ) نه گره که وړه که مال ی که ی وهرگرتبو (وَقَالَ الْمُكَاتَّبُ: بَعْضُ الْمُقْبُوضِ وَدِيعَةُ) نووسراو پیدراوه که ش گوتی: هه ندیک له و مال ی وهرتگرتو نه مانه ت بوو له لای من. نه وه (عَتَقَ) نازاد ده بی و (وَرَجَعَ هُوَ بِمَا أَدَّى) نازاد بووه که ش مال ی که له گوره که ی وهرده گرتته وه و (وَالسَّيِّدُ بِقِيَمَتِهِ) گوره که ش نرخى خودی کویله که له کویله که وهرده کړئ (وَقَدْ يَتَقَاصَّانِ) هه ندی جاریش وه که مه سه له که ی پابردو- ده بیته توله لیک کړدنه وه.

(وَلَوْ قَالَ: كَاتِبُكَ وَأَنَا مَجْنُونٌ أَوْ مَحْجُورٌ عَلَيَّ) نه گره که وړه که گوتی: له و حاله ته ی نووسراوم دایى من شیت بوم، یان قه ده غم له سر داندرابو. (فَأَنْكَرَ الْعَبْدُ) کویله که ش گوتی راست نیه. نه وه (صُدَّقَ السَّيِّدُ إِنْ عُرِفَ سَبْقُ مَا ادَّعَاهُ) به سویند خواردن باوه پ به گوره که ی ده کړئ نه گره پښتر شپتی و قه ده غی هه بوین (وَإِلَّا فَالْعَبْدُ) به لام نه گره نه بیوبین: نه وه به سویند خواردن باوه پ به کویله که ده کړئ.

(وَلَوْ قَالَ السَّيِّدُ: وَضَعْتُ عَنْكَ النُّجْمَ الْأَوَّلَ) نه گره که وړه که ی گوتی: به شی یه که می مال هینانه که م بې لادابوی (أَوْ قَالَ الْبَعْضُ) یان گوتی هه ندیکم بې لادابوی (فَقَالَ بَلْ الْآخِرَ أَوْ الْكُلَّ) کویله که ش گوتی: به لکو به شی کونایت لادابو. یان گوتی هه مووت لادابو. نه وه (صُدَّقَ السَّيِّدُ) به سویند خواردن باوه پ به گوره که ی ده کړئ.

(وَلَوْ مَاتَ عَنْ ابْنَيْنِ وَعَبْدٍ) نه گره که وړه که مرد دوو کوپو کویله یه کی له پاش به جیمان (فَقَالَ

كَاتَبَنِي أَبُو كَمَا، فَإِنْ أَنْكَرَا صَدَقَا، وَإِنْ صَدَّقَاهُ فَمُكَاتَبٌ، فَإِنْ أَعْتَقَ أَحَدُهُمَا نَصِيْبَهُ فَلَا صَحَّحٌ لَا يَعْتَقُ، بَلْ يُوقَفُ، فَإِنْ أَدَّى نَصِيْبَ الْآخَرِ عَتَقَ كُلَّهُ وَلَاؤُهُ لِلْأَبِ، وَإِنْ عَجَزَ قَوْمٌ عَلَى الْمُعْتَقِ إِنْ كَانَ مُوسِرًا، وَإِلَّا فَنَصِيْبُهُ حُرٌّ، وَالْبَاقِي مِنْهُ قَسْرٌ لِلْآخَرِ، قُلْتُ: بَلِ الْأَظْهَرُ الْعَتَقُ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَإِنْ صَدَّقَهُ أَحَدُهُمَا فَنَصِيْبُهُ مُكَاتَبٌ، وَنَصِيْبُ الْمُكَذَّبِ قَسْرٌ، فَإِنْ أَعْتَقَهُ الْمُصَدِّقُ فَلَا مَذْهَبَ أَنَّهُ يَقُومُ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مُوسِرًا.

(كِتَابُ أُمَهَاتِ الْأَوْلَادِ)

إِذَا أَحْبَلَ أُمَّتَهُ فَوَلَدَتْ حَيًّا أَوْ مَيِّتًا أَوْ مَا تَجِبُ فِيهِ غُرَّةٌ عَتَقَتْ بِمَوْتِ السَّيِّدِ،

كَاتَبَنِي أَبُو كَمَا) جا كزيله كه گوتی: باوكتان نووسراوی دابومی. نه وه (فَإِنْ أَنْكَرَا صَدَقَا) نه گهر كوپه كان دانيان نه هيتا، نه وه به سويندخواردن باوه پريان پي ده كړئو (وَإِنْ صَدَّقَاهُ فَمُكَاتَبٌ) نه گهر هر ديووكيش باوه پريان پي كړد، نه وه كزيله كه نووسراو پيډراوه، نينجا له و مه سه له يه دا (فَإِنْ أَعْتَقَ أَحَدُهُمَا نَصِيْبَهُ) نه گهر له دواي ناشكرا بوني نووسر لودانه كه كوپك به شه كه ي خوي نازاد كړد، نه وه (فَالْأَصَحُّ لَا يَعْتَقُ بَلْ يُوقَفُ) به شه كه ي نازاد نابي، به لكو پاده كړئو: (فَإِنْ أَدَّى نَصِيْبَ الْآخَرِ) نه گهر كزيله كه به شه مالي كوپه كه ي تري دا، نه وه كاته (عَتَقَ كُلَّهُ وَلَاؤُهُ لِلْأَبِ) هه مووي نازاد ده بي و خزمايه تي نازاد بونيشي بي باوكه كه يه، به لام (وَإِنْ عَجَزَ) نه گهر كزيله كه بي توانابو، نه وه كاته (قَوْمٌ عَلَى الْمُعْتَقِ إِنْ كَانَ مُوسِرًا) له سر كوپه نازاد كره كه ده قرسيندري نه گهر هه بووي بي، واته: به پيډاپيشتن هه مووي نازاد ده بي (وَإِلَّا فَنَصِيْبُهُ حُرٌّ وَالْبَاقِي مِنْهُ قَسْرٌ لِلْآخَرِ) به لام نه گهر نه بووي بي، نه وه به شه كه ي وي نازاد ده بي و به شه كه ي تريش كزيله يه بي كوپه كه ي تر.

(قُلْتُ بَلِ الْأَظْهَرُ الْعَتَقُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) نيمامي (النواوي) هه موويه تي: به لكو به هه مووده ي به هيتتر: به شي نازاد كره كه ده موده ست نازاد ده بي و نه و پاكړته ي پابردوي ناي (و) هه له و مه سه له يه دا (إِنْ صَدَّقَهُ أَحَدُهُمَا) نه گهر ته نها كوپك باه وپي پي كړد، نه وه (فَنَصِيْبُهُ مُكَاتَبٌ وَنَصِيْبُ الْمُكَذَّبِ قَسْرٌ) به شي باوه پكه ره كه ده بيته نووسراو پيډراو و به شي به دريځره كه ش به كزيله يي ده ميتي (فَإِنْ أَعْتَقَهُ الْمُصَدِّقُ) جا نه گهر باوه پكه ره كه كزيله كه ي نازاد كړد، نه وه (فَالْمَذْهَبُ أَنَّهُ يَقُومُ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مُوسِرًا) به شي كوپه كه ي تريشي له سر ده قرسيندري نه گهر هه بووي بي، واته: به پيډاپيشتن هه مووي نازاد ده بي.

﴿كِتَابُ أُمَهَاتِ الْأَوْلَادِ: په رتوكي دايكه كافي منداله كان﴾

(إِذَا أَحْبَلَ أُمَّتَهُ) هه كاتيك پياوړي جيماعي له گه (جارية) كه ي خوي كړدو ناوسي كړد (فَوَلَدَتْ حَيًّا أَوْ مَيِّتًا أَوْ مَا تَجِبُ فِيهِ غُرَّةٌ) نينجا (جارية) كه ش له و جيماعه منداليكي زيندوو، يان مردوي بوو، يان پارچه گزشتيكي وينه كراوي لتيو، نه وه (عَتَقَتْ بِمَوْتِ السَّيِّدِ) هه به مردني گه وده كه ي (جارية) كه نازاد ده بي، چونكه بوته (أُمُ الْوَلَدِ)، واته:

أَوْ أَمَةٌ غَيْرُهُ بِنِكَاحٍ فَالْوَلَدُ رَقِيقٌ، وَلَا تَصِيرُ أُمُّ وَلَدٍ إِذَا مَلَكَهَا، أَوْ بَشْبَهَةٌ فَالْوَلَدُ حُرٌّ، وَلَا تَصِيرُ أُمُّ وَلَدٍ إِذَا مَلَكَهَا فِي الْأَظْهَرِ، وَلَهُ وَطْءُ أُمِّ الْوَلَدِ، وَاسْتِخْدَامُهَا وَإِجَارَتُهَا وَأَرْضُ جَنَائِهِ عَلَيْهَا، وَكَذَا تَزْوِجُهَا بِغَيْرِ إِذْنِهَا فِي الْأَصَحِّ، وَيَحْرُمُ بَيْعُهَا وَرَهْنُهَا وَهَبْتُهَا، وَلَوْ وَلَدَتْ مِنْ زَوْجٍ أَوْ زَنَا فَالْوَلَدُ لِلسَّيِّدِ يَغْتَقُ بِمَوْتِهِ كَهَيِّ، وَأَوْلَادُهَا قَبْلَ الْإِسْتِيلَادِ مِنْ زَنَا أَوْ زَوْجٍ لَا يَغْتَفُونَ بِمَوْتِ السَّيِّدِ، وَلَهُ بَيْعُهُمْ،

دایک مندا، به بهلگی (مَا تَرَكَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عِنْدَ مَوْتِهِ دَرَهْمًا وَلَا دِينَارًا وَلَا عَبْدًا وَلَا أَمَةً) رواه البخاری، که پیغمبر ﷺ وفاتی کرد هیچ سیرمه نیکو دینار و هیچ کویله یه کو (جاریه) کی له پاش خوی به جی نه هیشت. واته: نه و حه دیسه به لگیه: که (ماریه القبطیه) ی دایکی (ابراهیم) به وه فات کردنی پیغمبر ﷺ نازاد بووه، بوی د ه ف رموی: هیچ (جاریه) کی به جی نه هیشتوه.

(أَوْ أَمَةٌ غَيْرُهُ بِنِكَاحٍ) یان نه گهر جیماعی له گه ل (جاریه) ی که سیکی تر کردو ناوسی کرد به ماره کردنیکی دروستبوو، نه وه (فَالْوَلَدُ رَقِيقٌ) مندالی نه م جیماعه کویله یه وه بیتت ملکی گهره ی (جاریه) که، واته: نابیتت کویله ی ناوسکه ره که (وَلَا تَصِيرُ أُمُّ وَلَدٍ إِذَا مَلَكَهَا) نه م (جاریه) یهش نابیتت (أم الولد) نه گهر له مه و لوا بووه ملکی ناوسکه ره که.

(أَوْ بَشْبَهَةٌ) یان نه گهر به هله جیماعی کردو (جاریه) ی که سیکی تری ناوس کرد، نه و کاته (فَالْوَلَدُ حُرٌّ) مندالی نه م جیماعه هله یه نازاده و ده بیتت مندالی جیماعه ره که، به لام (وَلَا تَصِيرُ أُمُّ وَلَدٍ إِذَا مَلَكَهَا فِي الْأَظْهَرِ) نه م (جاریه) یهش نابیتت (أم الولد) نه گهر له مه و لوا بووه ملکی ناوسکه ره که.

(وَلَهُ وَطْءُ أُمِّ الْوَلَدِ وَاسْتِخْدَامُهَا) بۆ گهره که دروسته جیماع له گه ل (أم الولد) بکاو خزمه تی خویشی پی بکا، هم (وَإِجَارَتُهَا وَأَرْضُ جَنَائِهِ عَلَيْهَا) بوی دروسته: به کرئی بداو هم توله ی نه و ده سترژی یه ده کریتت سر (أم الولد) ه که نه ویش بۆ گهره که یه (وَكَذَا تَزْوِجُهَا بِغَيْرِ إِذْنِهَا فِي الْأَصَحِّ) هه روه ها بۆ گهره که دروسته: به بینین له که سیکی تری ماره بکا، به لام (وَيَحْرُمُ بَيْعُهَا وَرَهْنُهَا وَهَبْتُهَا) هه راه و دروست نابن: (أم الولد) بفروشی و په منی بکاو بیبه خشی.

(وَلَوْ وَلَدَتْ مِنْ زَوْجٍ أَوْ زَنَا) نه گهر له نوای بوونه (أم الولد) مندالیکی بوو: له میردیک، یان له زینا، نه وه (فَالْوَلَدُ لِلسَّيِّدِ) منداله که ملکی گهره که یه، به لام هه راه و دروست نابن: بیفروشی و بیبه خشی، چونکه (يَغْتَقُ بِمَوْتِهِ كَهَيِّ) منداله که ش وه کو دایکی به مردنی گهره که ی نازاد ده بن، به لام (وَأَوْلَادُهَا قَبْلَ الْإِسْتِيلَادِ مِنْ زَنَا أَوْ زَوْجٍ) منداله کانی پیش بوونه (أم الولد): له زینا، یان له میردیک، نه وان (لَا يَغْتَفُونَ بِمَوْتِ السَّيِّدِ) به مردنی گهره که ی نازاد نابن، که وابو: (وَلَهُ بَيْعُهُمْ) بۆ گهره که ی دروسته منداله کانی پیش

وَعَتَقُ الْمُسْتَوْلَدَةَ مِنْ رَأْسِ الْمَالِ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

بوونه (أم الولد) بفرزشتو ببه خشتی، به لام هر مندالتکی (أم الولد) هکه که له گه وره کئی خوی بی، نه وان گشتی نازدن (وَعَتَقُ الْمُسْتَوْلَدَةَ مِنْ رَأْسِ الْمَالِ) نازدبوونی (أم الولد) و منداله کانیشی - له دوی مردنی گه وره کئی - له سه رمایه ی ماله کئی ده بی پیش قهرزدانه وه و هسیتته کانی (والله أعلم) ... کوتایی.

منیش - بهنده ی گونا هبار (عبدالله عبدالعزيز هه رته لی) - شوکری خوا ده که م و ده لیم: يَارَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ كَمَا يَنْبَغِي لِجَلَالِ وَجْهِكَ وَلِعَظِيمِ سُلْطَانِكَ لَا أُخْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ أَنتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَى نَفْسِكَ، حَمْدًا يُؤَالِي نِعْمَكَ وَيُكَافِي مَزِيدَكَ، حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ مِلءُ السَّمَوَاتِ وَمِلءُ الْأَرْضِ وَمِلءُ مَا شئتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ، اَللّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ كَمَا صَلَّيْتَ وَبَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَآلِ إِبْرَاهِيمَ فِي الْعَالَمِينَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، اَللّهُمَّ اسْأَلُكَ بِجَلَالِكَ وَجُودِكَ وَكَرَمِكَ أَنْ تَقْبَلَ مِنِّي هَذَا الشَّرْحَ وَأَنْ تَنْفَعَ بِهِ الْمُسْلِمِينَ وَاجْعَلْهُ خَالصًا لَوْجْهِكَ وَأَنْ تَمُنَّ عَلَيَّ بِجَعْلِهَا ذَخِيرَةً لِي فِي الْقِيَامَةِ وَاعْفُ عَنِّي وَلَا تُعَاقِبْنِي بِقُبْحِ مَا جَنَيْتُ وَأَرَحِمْنِي وَأَذْخِلْنِي وَالَّذِي وَأَحْبَبْتَنِي الْجَنَّةَ مَعَ الَّذِينَ دَعَاوَهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اَللّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ، وَآخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنْ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

شوکر بقوئی خوی گه وره که یارمه تیت دام بقو ته واکردنی ﴿پهوناکی (رب العالمین)﴾ پهونکردنه وهی (منهاج الطالبین) ی نیمامی (النواوی) - رحه الله سال - له شهوی دوو شه ممه (ه) پینجی (صفری سالی ۱۴۲۴) ی کوچی، له شاری هه ولیر له کوردستان، نیتر له خوی گه وره ده پاریمه وه له خۆم و دایکم و باوکم و خوشه ویستانم خوش بی و له ژیر نالای پیغه مبه رښه شه شرممان بکاو ده فته ری کرده وه کانم بداته وه نه و ده سته راسته م که نه م کتیبه م پینووسیوه، هه م نه م دانراوه شم لی قبول بکاو بیکاته گرانکه ری لاته رازوی چاکه کانم، آمین، و صلی الله وسلم علی سیدنا محمد و آله و صحبه أجمعین، والحمد لله رب العالمین، ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم.

هه ولیر - کوردستان.

(ه) ی صفر - ۱۴۲۴ ی کوچی.

(۱۸) ی خاکه لیوه - ۲۷۰۲ ی کوردی.

(۷) ی نیسان - ۲۰۰۲ ی زایینی.

شاره‌زا کردن:

ئەى خوینەرى بەرپر، هەر کاتیک دانەر دەلى:

- * رواه الشيخان، مەبەستى ئىمامى (البخاري و مسلم) ن.
- * رواه اصحاب السنن، مەبەستى ئىمامى (أبوداود و النسائي و الترمذي) ن.
- * هەرەك لە سەرچاوەكاندا فەرموویانە، یان پوون كراوەتەو، مەبەستى ئەم چوار كەتیبەنە:

- ۱ - (المجموع: شرح المذهب) دانراوى (الإمام النووي).
  - ۲ - (تحفة المحتاج: شرح المنهاج) دانراوى (الإمام ابن حجرالهيتمي).
  - ۳ - (نهاية المحتاج: شرح المنهاج) دانراوى (الإمام محمدالرملي).
  - ۴ - (مغنى المحتاج: شرح المنهاج) دانراوى (الإمام محمد الخطيب الشربيني).
- جا ئەگەر بەكەم لەو چوارانە لە گەلدانەبن، ئەو كاتە دەلى:
- هەرەك لە زۆربەى سەرچاوەكاندا...

ئەى قوتابى خۆشەويست و پرێزدار، تەكايە:

- ۱- پێشەكە لە بەرگى بە كەمدا بە بێرلێكردنەو بەكى ورد بخوینەو.
- ۲- بۆ تێگەشتنى ئەم كەتیبە پشت مەبەستە بە تەنها زانستىخۆت، بەلكو لە لای مامۆستای ئایینی ببخوینە، چونكە چەند پێناسە و زاراوە بەكى شەرى مەنە، لە لای مامۆستای ئایینی باشتەر لى تێدەگەى.

* دانراوەكانى تەرى دانەر:

- ۱ - مۆنراوەى ﴿ ئيمان و نيسلام ﴾
- ۲ - پوونکردنەوێ ﴿ الأربعين النووية ﴾
- ۳ - عەقیدەى ئىسلامى ﴿
- ۴ - پوونکردنەوێ ﴿ العقيدة الطحاوية ﴾
- ۵ - چەند گوێك لە ﴿ گولزارى ئىسلام ﴾
- ۶ - پوونکردنەوێ ﴿ متن فتح القريب ﴾
- ۷ - پوونکردنەوێ ﴿ قطرالعارض فى علم الفرائض ﴾
- ۸ - جۆنەتى ﴿ حەج و عومرە ﴾

ناوړوکی بهرګی پنبجه می ﴿ړووناګی﴾ (رَبِّ الْعَالَمِينَ)

لا پږه	بابهت	لا پږه	بابهت
۱۵۳	سزای مالی له نیسلما د نیه	۳	پهړتوکی بریندار ګرځون و کوشتن
۱۵۴	هېڅ شکر دی ژور داس	۱۰	تږدای ګرځون بږ کوشتن
۱۵۶	کوشتنی ستمکار و بږ څه خلاکه کا	۱۳	دو تاوان له دوو که سوه
۱۵۹	برینی قونډو نه دنده مګان	۱۵	مهرجه ګانی کوشتنی له تږله
۱۶۱	زامینی پږیشک	۲۱	هاوېش له کوشتندا
۱۶۲	سوتنه ټکرږنی لافړتو پېلو	۲۶	مهرجه ګانی تږله ګرځونه ی برینه ګان
۱۶۳	زیاته ګانی لارون و ټوټو مییل	۳۰	چونیه تی تږله ګرځونه
۱۶۷	پهړتوکی (جهاد)	۳۶	کښه ی تاوانکاره که خواړن ماف
۱۷۰	چه ند جلیزکی (فرض الکفایه) ګان	۳۷	نوی که سیه مافی تږله ګرځونه ی هیه
۱۷۰	نهرمان به چاکه و ده غه ګرځونه خړاپه	۴۳	عه فوکرږن له کوشتنی له تږله
۱۷۲	سه لامکرږن و ده لاندلته و ی	۴۸	پهړتوکی خوین و ورګرځون
۱۷۴	نوی که سانه ی غزایان له سر نیه	۵۲	خوینی برین و نه دنده مګان
	نوی حالته ی غزا به (فرض المعین) واجب	۵۸	لابرینی سودی نه دنده مګان
۱۷۶	د بږ	۶۴	(حکومه) نرخی تاوانه ګان
۱۷۸	چونیه تی غه زاکړن	۷۲	خږ لیکدانی ناده میزادو نو تږمیل
۱۸۲	به کارمیتانی چه کی کومه لکړ	۷۶	(الماقله) خزمه ګانی بکوړه که
۱۸۵	هه لائن له جهنګ	۸۱	خوینی له باربرینی کږپه ی ناوړګ
۱۸۷	میرشی گیانیدلی	۸۴	که ففاره تی کوشتن
۱۹۰	جاسوس و (ریاط)	۸۶	دوا ګرځون و سونډ خواړدنی کوشتن
۱۹۱	ویل و مالی کافر مګان	۹۳	ناشکر اکرږنی کوشتن
۱۹۹	دلنیا کرږنی کافره ګان	۹۵	یاغی ږوو مګان و (خواړج)
۲۰۱	کږچکرږن له (دلا اسلام) بږ (دارالکفر)	۱۰۱	پښه وای موسولمان
۲۰۴	(الجزیه) سمرانه	۱۰۵	پهړتوکی کافر ږوون
۲۱۸	(الهلقة) جهنګ و ستانلن	۱۱۱	مال و مندالی پاشکه زیوړه ګان
۲۲۴	پهړتوکی نیچر و سرپرین	۱۱۴	پهړتوکی زینا
۲۲۹	چونیه تی سرپرین	۱۱۴	سزای تاوانه ګان تاوانه که لاده یا
۲۳۳	که رسته ی سرپرین و ږوکرږن	۱۱۶	زینا له که ل مهرمه ګانی خوی
۲۳۸	به ملککرږنی نیچر و هیلانی گیانه بهر	۱۲۵	سزای بوختانی زینا
۲۴۱	پهړتوکی قوریانی	۱۲۷	پهړتوکی دزی ګرځون
۲۴۴	عه یبه ګانی قوریانی	۱۴۱	سزای ږیګر
۲۴۵	کاتی سرپرینی قوریانی		به تږه ګرځون سزای تاوانه ګان له نوښادا
۲۴۶	نه زکرږنی قوریانی	۱۴۶	لانا کوږ
۲۴۷	عه یدر ږوون قوریانی نه زکرګر	۱۴۶	کږوړنه و ی دږد سزا له سر تاوانکار ټک
۲۴۸	نیه تی قوریانی	۱۴۸	سزای شهر یا بغواړدنه و
۲۴۹	خواړدنی گوشتی قوریانی و ګواستنه و ی	۱۵۰	دهرمان ګرځون به شه پاپ
۲۵۱	قوریانی بږ که سیکتی تری زیندو، یان مړو	۱۵۲	پاسی تمبږن ګرځون

ناوه‌پۆکی به‌رگی پێنجهمی ﴿رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

لاپه‌ره	بابه‌ت	لاپه‌ره	بابه‌ت
٣٤٨	مه‌رجه‌کانی شامیدی.....	٢٥٢	(الْحَقِيقَةُ)؛ هۆزبانه‌ی مندان.
٣٤٩	گه‌رنامه‌کانی گه‌ره‌و به‌جوك.....	٢٥٤	ناو لی‌نانی مندان.....
٣٥٠	تاو‌له، شگرنج، گه‌رانی و موسیقا.....	٢٥٦	هۆزبانه‌ی ئاژه‌له‌كان.....
٣٥٢	ده‌ف، ته‌پان، شابی.....	٢٥٦	په‌رتوکی ه‌وارده‌مه‌نیه‌كان.....
٣٥٣	شامیدی نایاو و قه‌مه‌ت پێكرو.....	٢٦١	خواردنی مردارو چه‌رامه‌كانی‌تر.....
٣٥٨	شامیدی كافرو فاسق قیول نیه.....	٢٦٤	تێكه‌له‌بوونی چه‌لان و چه‌رام.....
٣٥٩	تۆیه‌كه‌رن و مه‌رجه‌کانی تۆیه.....	٢٦٥	گه‌زوی سوارانو چه‌ك ه‌اویشتن.....
٣٦١	ژماره‌ی پێویست بۆ شامیدی.....	٢٧١	په‌رتوکی سوێند ه‌واردن.....
٣٦٤	سوێندی گه‌ن شاهیێك.....	٢٧٧	كه‌ف‌ه‌اره‌تی سوێند.....
٣٦٦	شامیدی له‌ سه‌ر دیتن و گه‌ی‌تیبوون.....	٢٩٤	په‌رتوکی نه‌زركه‌رن.....
٣٦٩	شامیدی واجبه.....	٢٩٧	نه‌زركه‌رنی ما‌ن بۆ كه‌سیك.....
٣٧١	زمان‌شاهیێدی له‌ سه‌ر شاهیێدی‌تر.....	٢٩٧	په‌شیمان‌بوونه‌و ه‌ه‌له‌واسین له‌ نه‌ز.....
٣٧٤	په‌شیمان‌بوونه‌و له‌ شامیدی.....	٣٠٢	نه‌زركه‌رنی چه‌ج و عوممه.....
٣٨٠	په‌رتوکی داواكارپه‌كان و شاهیێمه‌كان.....		نه‌زركه‌رنی خه‌ی‌رێك له‌ شوێنی‌كی دیاركه‌لود، ه‌ه‌م
٣٨١	ه‌ه‌سه‌له‌ی (الظف)؛ كه‌یشتن به‌ مافی‌خۆی.....	٣٠٤	گه‌راسته‌وه‌ی بۆ شوێنی‌كی‌تر.....
٣٨٣	پێناسه‌ی دواكارو دوا‌لی‌كرو.....	٣٠٧	كه‌رپینی نه‌زركه‌روه‌كان.....
٣٨٦	وه‌له‌م‌دانه‌وه‌ی دواكاره‌كه.....	٣٠٨	په‌رتوکی داكه‌رن له‌ ئی‌وان خه‌لكدا.....
٣٩٠	چۆنیه‌تی سوێندخواردن.....	٣١١	دانانی قازی واجبه له‌ سه‌ر كاریه‌ده‌ست.....
٣٩٣	سوێندی كه‌رله‌ندراپه‌وه.....	٣١١	مه‌رجه‌کانی (قازی).....
٣٩٦	ئه‌زایه‌تی شامیده‌كان و له‌كاركه‌وتنیان.....	٣١٤	(التحكيم)؛ دانانی داوه‌ره‌ك.....
٣٩٧	پێناسه‌ی (ئوالید) و (الخارج).....	٣١٥	له‌كارخه‌ستی قازی.....
٣٩٨	ه‌زیه‌كان به‌ه‌زیوونی شامیده‌كان.....	٣١٩	په‌وه‌شته‌کانی دانكه‌رن.....
٤٠٢	جیاوازی كێشه‌چه‌یه‌كان.....	٣٢١	به‌رتیل بۆ قازی و كاریه‌ده‌سته‌كان.....
٤٠٦	(القائف) و شه‌مناس.....	٣٢٣	ه‌ه‌له‌ه‌شاندنه‌وه‌ی بپاری قازی.....
٤٠٧	په‌رتوکی كه‌یله‌ ئازادكه‌رن.....	٣٢٤	به‌ بپاری قازی چه‌رام نایه‌ته‌ چه‌لان.....
٤٠٩	كه‌یله‌ی (المبعض)؛ به‌شكه‌رو.....		په‌شت به‌ستن به‌ ده‌ستخه‌وسه‌ی كه‌سی‌كی‌تر بۆ
٤١٢	ئازاد‌بوونی به‌ ه‌زی نه‌ژاد.....	٣٢٥	شامیدی و سوێندخواردن.....
٤١٨	(الولاء) خه‌زمايه‌تی كه‌یله‌ ئازادكه‌رن.....	٣٢٦	په‌كه‌سانی له‌ ئی‌وان كێشه‌چه‌یه‌كاندا.....
٤٢٠	(التدبير)؛ ئازادكه‌رنی دوا‌ی مه‌رن.....		بپاری‌دان له‌ سه‌ر ئادیاریك، یان مندان، یان
٤٢٤	(الكتابة) مامه‌له‌تی نووسه‌روانه‌كه‌یله.....	٣٣٠	شیت، یان مه‌وه‌ی پێ‌مه‌را‌نگر.....
٤٢٨	(ام الولد) دایكه‌ مندان.....	٣٣٨	ئهرکی مێنان و به‌رنی دواكه‌روه‌كه.....
٤٤٠	شاره‌ه‌زاكه‌رن.....	٣٤٠	(القسمه) به‌شكه‌رنی مایه‌کی ه‌اویه‌ش.....
		٣٤٧	په‌رتوکی شاهیێمه‌كان.....

ناوهرېوکی هەر پېنچ بهرگهکانی ﴿رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

بهرگی یه کهم:

پنښمکی پوونکرموه * پېناسه ی نيمامی (الشافعی) * پېناسه ی نيمامی (النواوی) * بېرارهکانی شریعتی نیسلام * چمن زارواههکی شریعت * سرچارهکانی شریعتی نیسلام: قرآن، حدیث، إجماع، قیاس * چونیعتی (فتوا) (تقلید) کردن * پنښمکی (منهاج) ی نيمامی (النواوی) * کتاب الطهارة: پهرتووی پاککردنوه، جورهکانی ناو، قولعتین، دو دلی له پاک و پیسدا، چاویوشی له چمن پیسیهک، هم له باسی پیسی و له مرجهکانی نویژدا دووباره دمبیتوه * قاپو کلهپهلی چینث * باسی هویهکانی بیدهستونویژی، نهو شتانه ی به بیدهستونویژی حېرامن * پاشکۆ: دمریاره ی قورنای پیژ، هم له باسی سوپرتی دوا ی هاتیه دووباره دمبیتوه * باسی چوونه ناو دهستخانه، تارمکردن * باسی دهستونویژگرتن، سیواک و سونمهتکهکانی دهستونویژ * پاشکۆ: چمن پهروشتنیکی پیغه مېهران (علیه السلام): نینوک، بهر، سمیل، پېش، سهر، برز، پهنک کردنی موو و دهست * مهسی خوف * باسی غوسل کردن و چمنابهت * باسی پیسی و لابرانی پیسی، دباغ کردن، گنوکردنوه * باسی تهیه موم * باسی هیز و نفاس * (کتاب الصلاة): پهرتووی نویژ، باسی پهرمردمکردنی مندا * بانگاو یقاهات * دوو له قبیله کردن له نویژدا، نویژی سوار و لاغ و فوتومبیل * (صفة الصلاة) چونیعتی نویژ کردن، سهلاوات و زیکرو دوا ی نویژمهکان * (شروط الصلاة) مرجهکانی نویژ، لیبورنی شهر له چمن جوره پیسیهک: بهکارهینانی نه نامهکانی نادمیزاد، قوپو چلکاو، خال دروستکردن، کیم و خوینی برین و قونیز و فکه * نهو شتانه ی نویژ به تال دهکهن، له گوپستان و چمن شوینیک نویژکردن ناپسند * پاشکۆ: دمریاره ی مزگوتمهکان * سوجدی سهووه * سوجدی (تلاوة) (شکر) * باسی نویژه سوننه تهکان: * باسی نویژی به جهامهت * شارهزاکردن.

بهرگی دووهم:

صلاة المسافر: نویژی ربوار، (جمع): کۆکردنوه ی دوو نویژ له سهر، هم به هوی باران و نهخوشتی، چمن پهروشتنیکی سهر * باسی نویژی جومه، * صلاة الخوف: نویژی ترس * جل و بهرگا و میزورایهغ و نویژ * نویژی جهژنهکان، پیوزبایی و توقهکردن، هم له باسی ژن هینان دووباره دمبیتوه * نویژی رۆژگیران و مانگگیران * زمین لرزین و دنیا تاریکبوون * نویژی باران * باسی نویژنهکهر * باسی جهنازه: مردوو، خواردمهمنی تازی، سهردانی نهخوشت، کتاب الزکاة: پهرتووی زکات: زکاتی سهرهتاری پهرزان، بهشکردنی زکات، هم له بهرگی چواره مدا دریتتر پوون دمکرتنوه * پهرتووی رۆژووکان: باسی (اعتکاف) * پهرتووی هج و عومره: پېناسه (کعبه) تۆله ی درخت و گیای (مکه) (مدینه) (الإحصان) پهلگرتن له تمواکردنی هج و عومره، (الفوات) له دهستچوونی و مستانی (عرفات)، شارهزاکردن.

بهرگی سێیهم:

(کتاب البیع): پهرتووی کرین و فروشتن، فروشتنی به تلهفون، کرین و فروشتن به زوړلیکردن، پاره ی فروشرارهکه، کرین و فروشتن لهگوتره، فروشتنی نارهل بهکیشان، باسی پیا، پیا ی پارهو زېږو زیو، پیا ی دوو قو، مامله تهکانی قهدهگراو، فروشتنی به مرچ، مامله له سهر مامله، مهزادکردن، (احتکاک) و نرخ دانان * پشیمانبوونه له کرین و فروشتن، کیشی عهپیداری فروشرارهکه، چاوپووشی له مروئی پشیمان، بریاری فروشر او پېش و مرگرتنی، فروشتنی (صنک) - شیک، گوپنهوه ی قهرزیک بهشتیکی تر، کیشی تسلیمکردنی پارهو فروشرارهکه، فروشتنهوه ی شتومک: به نرخ خوی، به زور، به قازانچ * فروشتنی درخت و بنچینهکانی تر،

فروختنی میوه و کشتوکال و قهرسیل و پهریز* کیشی کپیارو فروشیار* باسی سه لهه* باسی قهرز* پیبای قهرز، پیناسی (حرورة) و (حاجة)* باسی پهن: بارمه دانان* پیوهندی قهرز به میراتمه* قهدهغه دانان له سهر قهرزدار، فروختنی مالی قهرزدار* (حجر): قهدهغه دانان له سهر چهند کهسیک* بلوغبونی مندا* (ولی) سهرپرشتکاری مندا و شیت، مال چاککردنوهی شیت و یمیم* باسی سولج: پیکهاتن: مافهکانی هاویمش له نیوان خملکدا، دیواری نیوان دور خانوو، کیشی دیواری نیوان خانوومکان، باسی ههوالسه کردن، باسی زامینی، گهردن نازادکردن، که فیلیایتی* باسی شریکیایتی: هاویمشیمتی خیزانمکان* باسی وکیلیایتی* اقرار: دانهیداهینان: دانهینان به نهژادی کهسیک و به ناوی خوکردنی مندا خملکی، هم له باسی (لقیط) مندا فیژدراو دووباره دمیتمه* باسی (عاریه): خواستن* (غصب): زهوتکردن، تولی زهوتکراو و فوتاوکانی تر، تیکدانی شته ناشهریمکان، هم له باسی (میرشکری زوردار) دووباره دمیتمه* توبهکردن له حرام، هم له باسی (شاهیدیمکان) دا دووباره دمیتمه* باسی شوفه* (القراض) ماملهتی قازانجی هاویمش* باسی (المساقلة) باغوانی، سهپانی دانویله: به بنمتوو، به نیومتوو، ماملهتی نیومباغی* (اجارة): به کردن و به کردنگرتن، ماملهتی شوانکاری، ماملهتی سهرقوفلانه، (احیاء الموات) زیندوکردنوهی زمینی مردوو، پاوان کردنی له مرگی گشتی، فروختنی له مرگی-پوشانه، سوومکانی هاویمش له نیوان خملکدا، کانگهکانی هاویمش له نیوان خملکدا* باسی (وقف) بی کملکبونی و قفکراومکان و مزگوت و گزستان* باسی (هلیة) بهخشین و دیاری، کیشی ژن و میزد لهباری خشی زیر، هم له باسی (النفقات) بژیومکان دووباره دمیتمه، بهخشینمکانی دایک و یواک، برتیل، هم له باسی (القضاء) دادکردن دووباره دمیتمه* (لقطة) هلگرتنوهی شتی ونبوو، ناژول و شتی تری دوزایمه* باسی (لقیط): مندا فیژدراو، نیسلامبوون و کافریوونی مندا تومارکردنی مندا خملک بوقوی* (جهالة): به مرچ دانانی کریهک له برامبر کاریک، شارمراکردن.

په رنگی چوارم:

په ټوکي میراته کان* په ټوکي وسپته کان: ماملت و خیرکردن له نه خوشی مردندا، وسپت به حج و خواپرستیه کانی تر* په ټوکي سپاردنی له ماملت* (فیه) دمسکو تووی کافرمان* (الغنیمة) تالانی کافرمان* په ټوکي بهشکردنی زکاته کات، بهشکردن و گواستنوهی زمکات، خساندن و ناوسکردنی ناژول، خیرکردن* (کتاب النکاح) په ټوکي ژن مامرکردن: تماشاکردنی نافرت و توقهکردن، (متعه) ژن مینانی کاتی، ژن به ژنه، شیربایی و ژن به میراتگرتن، مندا جیمای به هملو مندا بیژی، ماره به جاش، کافریوونی ژن و میزدی موسولمان، موسولمانبوونی ژن و میزدی کافر، دادکردن له نیوان کافرماندا، هلموشاندنوهی مارمېرن، مارمیی ژن، مارمیی جیمای به هملو به زورداري،* زیافهتی بوک گواستنوه* وینه دانان و وینه مگرتن حرامه، چهند پموشتیکی خواردن* (القسم) نوبهتی میزد له نیوان ژنه کانی دا، (نشون) ناگوکی نیوان ژن و میزد، (خلع) ته لادانی به پاره، پیناسی (رجیه) و (بانن)* په ټوکي له لادان، گالتهکردن به ته لادان، ته لاقی تووپمو زورلینکراو، ته لاقی سهرخوش، بزگاریوون له ته لاقی سې بهس، ته لاقی سې بهس، (رجه) گهراندنوهی له لادراو* (ایلاء) سویندی جیماع نهکردن* (ظهار): تو وک پشتی دایکمی* (اللعان) له عهتهکردنی ژن و میزد* لادانی مندا له نهژادی خوی* په ټوکي (عده): (عده) ی به مندا لېوون، تیکملېونی ته لادمر له گمل ته لادراوکهی، (عده) ی میزد مردن، ژنی میزد ونبوو، تازیمداری ژنی میزد مردوو، نیشتهچېکردنی ژنی (عده) گېر، (استبراء) دلنایی له نافرمتی کویله* په ټوکي شیرخوارن* (النفقات): بژیومکان: بهخیرکردنی ژن، کیشی ژن و میزد له باره ی

خشلی زیر، (ناشزە) بونی ژنە، بەخێوکردنی ژنی تەڵاقدراو، (فسمخ) بە هۆی نەتوانینی بەخێوکردنی ژن، بەخێوکردنی خزمەکان، شێدانی مندال، هاوبەشی لە بەخێوکردندا، ﴿العضالة﴾: پاراستن و پەرەمەدی مندال، بەخێوکردنی کۆیلە ناژەل، شارەزاکردن.

بەرگی پێنجەم:

پەرتوکی بڕیندارکردن و کوشتن: زۆرلێکردن بۆ کوشتن، دوو تاوان لە دوو کەسەوه، مەرجەکانی کوشتنی لەتۆلە، هاوبەشی لە کوشتندا، تۆلەکردنەوهی بڕینەکان، کێشەیی تاوانکارەکی خاوەن ماف، ئەو کەسەیی مافی تۆلەکردنەوهی هەیە، عەفوکردن لە کوشتنی لەتۆلە، پەرتوکی خوین وەرگرتن، خوینی بڕین و ئەندامەکان، (حکومە) نرخی تاوانەکان، خۆ لێدانی شادەمیزاد و ئوتۆمبیل، هەم لە بایسی (الصائل) هێرشکەری زۆردار دووبارە دەبیستەوه، (العاقلة) خزمەکانی بکوژمە، عۆلنی لەباربردنی کۆرپەیی ناوژگ، کەفقارەتی کوشتن، ناشکرکردن و سوێندخواردنی کوشتن* (البغلة) -یاخی بووەکان و (خوارج)* پێشەوای موسولمان* (الردة) کافرپوون، مال و مندالی کافرپووەکان* پەرتوکی زینا، سزای تاوانەکان تاوانەکان لادەبا* سزای یوغتانی زینا* پەرتوکی نژیکردن* سزای ڕیگر، بە تۆبەکردن سزای تاوانەکان لە دنیادا لاناگەوێ، کۆبوونەوهی زۆر سزا لە سەر تاوانکارێک* سزای شەڕا بھواردنەوه، دەرمانکردن بە شەڕاب* بەسی تەمبێگرفن، سزای مالی لە نێسلا مانیە* هێرشکەری زۆردار: کوشتنی ستمکار و بێ ئەخلاکەکان، بڕینی قوێترو ئەندامەکان، زامینی پزیشک* سووتەتکردنی ئاژەرتو پیسو* زینەکانی ناژەل و ئوتۆمبیل، هەم بەشیکی لە (پەرتوکی کوشتن) دا ڕابرا* پەرتوکی (جهاد): چەند جوړیکی (فرض الکفاية) کان: فەرمان بە چاکە قەدەغەکردنی خراپە، سەلامکردن و وەلامدانەوهی، ئەو حالتەیی غەزا بە (فرج العین) واجب دەبێ، بەکارهێنانی چەکی کۆمەڵکوژ، هەلاتن لە جەنگ، هێرشێ گیانفیدایی، جاسوس و (رباط)، دیل و مالی کافرەکان، دلتیاکردنی کافرەکان، کۆچکردن لە (دارالاسلام) بۆ (دارالکفر)، (الجزیه) سەرنا، (الهدنه) جەنگ و سەتاندن* پەرتوکی نێچەرو سەربرپێن، بەمەڵکردنی نێچەر و مێلانی گیانەلمەر* پەرتوکی قورپانی* (العیقة): هۆزبانی مندال، ناو لێنانی مندال، هۆزبانی ناژەلەکان* پەرتوکی خواردنە ئەهەکان، خواردنی مردار و حەرامەکانی تر، تێکەڵبوونی حەلال و حەرام، گرووی سوارنەو چەک هاویشتن* پەرتوکی سوێندخواردن* پەرتوکی ئەزیزکردن، نەزیزکردنی خێزێک لە شوێنێکی دیارکراو و گواستەوهی بۆ شوێنێکی تر، گۆڕینی نەزیزکراوەکان* پەرتوکی (القضاء) دادکردن لە ئێوان خەڵکدا: دانانی قازی و جەبە لە سەر کاربەدەست، (التحکیم): دانانی دادوەرێک، بەرتیل بۆ قازی و کاربەدەستەکان، بە بێاری قازی حەرام نایبێتە حەلال، پشت بەستن بە دەستووسی کەسیکی تر بۆ شاهیدی و سوێندخواردن، بێاردان لە سەر نادیارێک، یان مندال، یان شیت، یان مردووی بێ میراتەر، ئەرکی هێنان و بردنی داواکراوەکە، (القسمه) بەشکردنی مالیکی هاوبەش* پەرتوکی شاهیدیەکان، مەرجەکانی شاهید، گوناھەکانی گەرەم بچوک، تاولە، شکرچ، گورانی و موسیقا، دەف، تەپل، شای* شاهیدی ناپیاو و تۆمەت پێکراو و کافرو فاسق قبوڵ نیە، تۆبەکردن و مەرجەکانی تۆبە، ژمارەیی پێویست بۆ شاهیدی، سوێندی گەل شاهیدی، زمانشاهیدی لە سەر شاهیدیکی تر* پەرتوکی داواکاریەکان و شاهیدەکان، مەسەلە (الظفر): گەشتن بە مافی خۆی. پێناسەی داواکار و داواکارێک، چۆنیەتی سوێندخواردنی دادگا، سوێندی گەڕاندرایەوه، دزاییەتی شاهیدەکان و لەکارکەرتنیان، پێناسەی (ذوالید) و (الخارج)، هۆزەکان بەمیزپوونی شاهیدەکان* (القائف) دروشمناس* پەرتوکی کۆیلە ناژادکردن* شارەزاکردن